

ДЖОРДАН БЕЛФЪРТ ВЪЛКА ОТ УОЛСТРИЙТ

Превод от английски: Мария Бояджиева, Венцислав Венков, 2008

chitanka.info

На двете ми прекрасни деца Чандлър и Картър

ПРОЛОГ

НАИВНИК

1 май 1987 г.

— Ти си никой! Абсолютно нищожество! Пълна утайка! — каза новият ми шеф, докато ми показваше борсовата зала на „Л. Ф. Ротшилд“. — Разбра ли, Джордан?

— Няма проблем — отвърнах.

— Чудесно, защото ти си едно нищо. — И продължи да ме води напред.

Вървахме през лабиринт от кафяви махагонови бюра и черни телефонни кабели на двајсет и третия етаж на кулата от алуминий и стъкло, чиито четирийсет и един етажа се извисяваха величествено над прословутото Пето Авеню в Манхатън. Обширната зала, някъде към петнайсет на двајсет метра, бе потискащо помещение, претъпкано с бюра, телефони, компютърни монитори и седемдесет крайно неприятни юпита. Сега, в 9:20 сутринта, всички бяха вече без сака, четяха „Уолстрийт Джърнъл“ облежнати на столовете си и ликуваха от положението си на млади господари на вселената.

Да си господар на вселената... ами май беше доста благородно занимание; докато вървах с евтиния си син костюм и селски обувки усетих, че си мечтая да стана като тях. Но новият ми шеф си направи труда да ми припомни, че още не съм — ни най-малко.

— Ти... Джордан Белфърт — каза след справка с пластмасовата табелка на евтиния ми син ревер, — си свързочник, което означава да набиращ по петстотин телефонни номера със задачата да минеш отвъд секретарката на отсрещната страна. От теб не се иска да продаваш каквото и да било, да препоръчваш каквото и да било, или да създаваш каквото и да било. Единствената ти работа е да чуеш отсреща самия собственик на фирмата. — Той млъкна за секунда, сетне продължи да излива злобата си. — И щом се добереш до него, казваш само „Здравейте, господин еди-кой си, Скот чака да разговаря с вас“ и ми

подаваш телефона, а ти започваш да набираш следващия. Смяташ ли, че ще се справиш с всичко това, или ти се вижда прекалено сложно.

— Ще се справя — отвърнах уверено, въпреки паниката от връхлитащото ме гигантско цунами. Сроктът за обучение в „Л. Ф. Ротшилд“ траеше шест месеца — мъчителни, изтощителни месеци в ръцете на задници като Скот, копеле-юпи, пръкнало се сякаш от огнените дълбини на ада на юпитата.

И докато се оглеждах с крайчеца на окото, реших бързо, че Скот ми прилича на златна рибка: плешив и блед, с рядко срещания нюанс на калнооранжево по малкото останала му косица. Беше над трийсет и имаше плоско теме и подути розови устни. Папийонката му придаваше смешен вид. Пред изпъкналите кафяви очни ябълки се мъдреха очила с тънки метални рамки, та точно от тях мязаше на рибка — моята златна рибка!

— Добре — рече скапаната златна рибка. — Правилата на работното място са следните: никакви почивки, никакви лични телефонни разговори, никакви болнични, никакви закъснения и никакво размотаване. Полагат ти се трийсет минути за обяд — направи кратка пауза той, за да подсили ефекта — и е препоръчително да се връщаш навреме, защото петдесет души чакат за мястото ти, в случай че се прецакаш.

Скот продължи да говори в движение, а аз го следвах чинно на крачка, хипнотизиран от хилядите оцветени в оранжево борсови котировки, точещи се по сивите компютърни монитори. Приближавахме изцяло остъклената стена на залата, която гледа към центъра на Манхатън. Право пред себе си виждах Емпайър Стейт Билдинг, извисил се над всичко и наистина стържещ небето — гледка напълно достойна за един млад господар на вселената. Но точно сега тази цел ми изглеждаше безкрайно далечна.

— Да ти кажа право — не спираше Скот, — хич не ми се струва, че ставаш за тая работа. Та ти си още дете, а Уолстрийт не е място за деца. Това е място за убийци. Място за наемници. Та в тая връзка имаш късмет, че не съм аз човекът, който наема хората тук. — И се изхили гадно.

Прехапах устна и не пророних и дума. Годината беше 1987-а и очевидно точно такива юпи задници като Скот управляваха света. Уолстрийт беше в разгара на яростно покачване на цените на акциите и

новоизлюпени милионери се размотаваха под път и над път. Лихвите по заемите бяха ниски, а борсовият агент Майкъл Милкън беше изобретил така наречените рискови облигации и с това изцяло промени начина, по който корпоративна Америка въртеше бизнеса си. Бяха времена на необузdana алчност, на разгулно изобилие. Ерата на юпитата.

Когато стигнахме бюрото му, моето юпи-възмездие отново се обърна към мен:

— Повтарям ти, Джордан: ти си никой! Пълно нищожество! На този етап не ти се полага дори да търсиш клиенти наслуки, разбираш ли? Ти си *свързочник*. — Пренебрежението се процеждаше през всяка негова дума. — И докато не си вземеш брокерския изпит, цялата ти вселена ще се изчерпва със свързката. Именно за това си по-низш и от блатна тичинка. Да имаш проблем с това?

— Абсолютно никакъв — отвърнах аз. — Идеална работа за мен, понеже съм никой, пълно нищожество — свих невинно рамене.

За разлика от Скот аз нямах вид на златна рибка, което ме караше да изпитвам гордост в моментите, когато той се взираше в мен, търсейки ирония по лицето ми. Аз обаче тепърва започвах и макар да бях на двайсет и четири, все още пазех меките си юношески черти. С такова лице дори в баровете не ме пускаха без документ, доказващ възрастта ми. Но моята кафява коса си стоеше на мястото, имах маслиново гладка кожа и големи сини очи. Като цяло хич не изглеждах зле.

За жалост обаче, когато казах на Скот, че съм пълно нищожество, то си беше чистата истина. Тъкмо бях погребал първия си опит в бизнеса, а заедно с него — и цялото си самочувствие. Към момента на приключването ѝ недообмислената ми авантюра в месарската и рибна индустрия ме завари с двайсет и шест взети на лизинг камиона за всеки от които бях лично гарантирал и чийто падеж за плащане бе настъпил. Така че ме преследваха не само банки, но и някаква настървена мадама от „Американ Експрес“, която по телефона звучеше така, сякаш има брада и тежи поне сто и четирийсет кила и която заплаши лично да ми спуска гъза от бой, ако не се разплатя. Не успях дори да си сменя телефонния номер: такава сметка бях натрупал, че и от „НАЙНЕКС“^[1] ми дишаха във врата.

Та когато стигнахме до бюрото на Скот, той ми предложи място до неговото и същевременно се опита да ме окуражи с някоя и друга мила дума.

— Погледни нещата откъм добрата им страна — духовито поде той. — Ако по някакво чудо не ти наритат задника, щото си мързелив, тъп, арогантен или муден, някой ден можеш и да станеш брокер. — Той се изхили самодоволно на собственото си чувство за хумор. — И само за твое сведение ще ти кажа, че през изминалата година аз направих триста хиляди долара, а другият човек, за когото ще работиш, гушна над един милион.

Над един милион? Она трябва да е бил хептен голям гъз.

— Кой е той, другият? — попитах със свито сърце.

— Защо? — попита на свой ред моят юпи-инквизитор. — Какво те засяга?

Мили Боже! Рекох си. Отговаряй само когато те питат, мухльо скапан! Все едно си в морската пехота. У мен се загнезди впечатлението, че любимият филм на това копеле е „Офицер и джентълмен“ и че той направо се е вживял в образа на Лу Гасет^[2], та сега разиграваше извратените си фантазии с мен, новобранеца, правейки се на дежурен сержант от несъществуващ флот. Реших все пак да запазя тази мисъл за себе си и само отвърнах:

— О, нищо. Просто... любопитство.

— Казва се Марк Хана и много скоро ще го срещнеш. — С тези думи Скот ми връчи купчина картотечни картончета, на всеки от които бяха изписани името и телефонът на някой богат бизнесмен.

— Усмиваш се и чак тогава набиращ — инструктира ме той. — И да не си посмял да си вдигнеш скапаната глава преди дванайсет. — Тръшна се зад бюрото си, грабна „Уолстрийт Джърнъл“, качи официалните си черни обувки от крокодилска кожа върху компютъра и се зачете.

Тъкмо се канех да вдигна телефона, когато усетих нечия силна длан върху рамото си. Погледнах нагоре и от пръв поглед разбрах, че е Марк Хана. Както от всички истински господари на вселената, и от него ухаеше на успех. Беше едър мъж — над метър и осемдесет, около деветдесет килограма — и то най-вече мускули. Имаше смолисточерна коса, наситенотъмни очи, плътни месести черти и светли повърхностни белези от акне. Беше мъжествен, с онази

представителност, присъща само на мъжагите от търговската част на града, и излъчваше недвусмислено шикозния полъх на Гринуич Вилидж. Усетих как обаянието направо струи от него.

— Джордан? — каза той със забележително успокояващ тон.

— Да, аз съм — тонът ми беше като на осъден на смърт. — Първокласно нищожество на Вашите услуги!

Той се разсмя топло, а раменните подплънки на костюма на тънки райета за две хиляди долара се заиздигаха и запускаха ритмично. После добави с малко по-силен от необходимото глас:

— Мдаа, виждам, че си поел първата си доза непоправима селящина! — и обърна глава към Скот.

Аз кимнах почти незабележимо. В отговор той ми смигна.

— Не се безпокой — аз съм старшият брокер тук. Той е просто нищо и никакъв дребнавец, при това страхлив. Така че не приемай на сериозно нищо, което ти е казал или предстои да ти каже.

Не устоях и хвърлих поглед към Скот, който в този момент смотолевяше „Майната ти, Хана!“ Марк никак не се засегна, просто сви рамене и така се премести край бюрото ми, че едрият му торс застана между Скот и мен.

— Не му давай да се гаври с теб — каза. — Чух, че си първокласен посредник. След година той малоумник ще ти целува задника.

Усмихнах се, макар гордостта ми да бе смесена с объркване.

— Кой ви каза, че съм страхотен посредник?

— Стивън Шварц — човекът, който те нае. Опитал си се да му продаваш акции по време на самото интервю. — И Марк се подсмихна при мисълта. — Беше впечатлен, каза ми да те държа под око.

— Да, притеснявах се, че няма да ме вземе. И понеже с мен чакаха още двайсетина души, реших да направя нещо драстично, нещо запомнящо се, нали разбирате — свих рамене. — А той ме посъветва да смекча малко тона.

Марк се изхили:

— Да, но не прекалено много. В нашия бизнес е задължително да поддържаш високо напрежение. Хората не купуват акции — те им се продават. Никога не забравяй това. — Направи пауза и остави думите му да потънат в нея. — И все пак сър Нищожество от ей онова бюро е бил прав в едно: да си свързочник наистина е неприятно. Върших тая

работа седем месеца и всеки божи ден ми идеше да сложа край на живота си. Тъй че ще ти споделя една малка тайна — сниши глас заговорнически: — Само се правиш, че свързваш. И се скатаваш при всяка възможност. — Усмихна се, смигна ми, сетне си възвърна нормалния тон. — Не ме разбирай погрешно. Искам да ми подаваш колкото е възможно повече разговори, защото от тях правя пари. Но не желая да си прерязваш вените заради това, тъй като мразя да гледам кръв. — Тук Хана ми смигна отново. — Така че си вземай достатъчно почивки. Ходи до тоалетната и, ако трябва, си прави чекии. Така правех аз и това ми идваше като манна небесна. Предполагам, че обичаш чекиите, нали?

Бях малко стъписан от въпроса, но тепърва щях да науча, че в една борсова зала на Уолстрийт няма място за символични любезности. Тук думи като „лайно“, „ебане“, „копеле“ или „кур“ бяха толкова обичайни, колкото и „да“, „не“, „може би“ и „моля“.

— Да, аз... ъ-ъ... обичам да мастурбирам. Всички мъже го правят, нали така?

Той кимна сякаш с облекчение.

— Добре, това наистина е добре. Чекиите са в основата на всичко. Освен това силно ти препоръчвам да употребяваш някаква дрога, най-вече кокаин, от който ще набираш по-бързо, което пък е добре дошло за мен. — Той направи пауза, сякаш търсеше още мъдри слова, но очевидно не ги намери. — Е, толкова по въпроса — рече накрая. — Това е цялото познание, което мога да ти предам в момента. Ще се справиш, новобранец. Някой ден ще се сецаш за днешния и ще си умираш от смях. Гарантирам ти. — Хана се усмихна още веднъж и се извърна към собствения си телефон. Само след секунда звънецът извести, че пазарът е вече отворен. Погледнах таймекса си, закупен за четиринайсет долара предната седмица от „ДжейСи Пени“. Показваше точно девет и половина. Датата: 1 май 1987 година — първият ми работен ден на Уолстрийт. В този миг от високоговорителя прозвуча гласът на Стивън Шварц — мениджърът по продажбите на „Л. Ф. Ротшилд“.

— Господа, фючърсите^[3] изглеждат силни тази сутрин, а и откъм Токио се очертават сериозни поръчки. — Стивън беше само на трийсет и осем, но предишната година беше заработил два милиона долара. (Още един господар на вселената.) — Очакваме десет пункта начален

скок — добави той, — така че време е да грабнем телефоните за рокендрол!

Залата мигновено се превърна в свърталище на зли духове. Краката слязоха от компютрите, „Уолстрийт Джърнъл“-ите бяха архивирани „към кошче“, ръкавите на ризите се запретнаха до лактите и един по един брокерите вдигнаха телефоните си и започнаха да набират. Аз също грабнах слушалката и се залових да набирам. Секунди по-късно всички пристъпваха нервно, жестикулираха буйно и крещяха нещо в черните си телефони. Борсовата зала на Уолстрийт се изпълни с мощен тътен. Чувах го за пръв път и ми напомни рева на подивяла тълпа. Беше шум, който никога нямаше да забравя, шум, който щеше да промени живота ми завинаги. Беше шум на погълнати от алчност и амбиция млади мъже, предлагащи безрезервно сърцата и душите си на богатите бизнесмени из цяла Америка.

— Шибаните акции на „Минискрайб“ падат — изрева в телефона си едно юпи с топчесто лице. Беше на двайсет и осем, имаше силна зависимост към кокаина и общ годишен доход от шестстотин хиляди долара. — Брокерът ти в Уест Вирджиния ли? Стига бе! Може да е добър в каменовъглената промишленост, но сега сме в осемдесетте. Играта се нарича „хайтек“^[4]!

— Продавам петдесет хиляди юлски петдесетачки^[5]! — крещеше друг брокер през две бюра от него.

— Те нямат пари — викаше друг.

— Няма да забогатея от една сделка! — избълва един брокер на клиента си.

— Ти майтап ли си правиш с мен? — съскаше пренебрежително Скот в слушалката си. — След като фирмата и данъчните си вземат пая, комисионната ми няма да стигне и кучето си да нахраня!

От време на време някой от брокерите победоносно затръшваше слушалката, попълваше фиш за поръчка и отиваше до пневматичната тръбна система, прикрепена към носещата колона. Тикваше фиша в стъклен цилиндър и го наблюдаваше как бива засмукан към тавана. Оттам фишът поемаше пътя си към търговския отдел в другата част на сградата, откъдето щеше да бъде пренасочен за изпълнение към партера на Нюйоркската стокова борса. За да се отвори пространство за тръбната система, таванът беше снижен дотолкова, че очаквах всяка секунда да се срути върху главата ми.

До десет часа Марк Хана беше направил три курса до носещата колона и се канеше да направи четвърти. Беше толкова спокоен по телефона, че направо ми взе акъла. Изглеждаше сякаш се извинява на клиентите си, докато бавно им вади очите.

— Чуйте какво ще ви кажа, сър — казваше Марк на председателя на една от компаниите в списъка на „Форчън 500“^[6]. — Гордея се, че винаги напипвам подобни емисии при най-ниската възможна цена. И целта ми е не само да ви въвеждам в подобни ситуации, но и да ви извеждам оттам. — Тонът му беше толкова мек и благ, че ставаше почти хипнотичен. — Ще ми се да съм ви от полза в дългосрочен план, да бъда полезен както за бизнеса, така и за семейството ви.

Две минути по-късно Марк стоеше до тръбопровода с поръчка за четвърт милион долара за акции в компания, наречена „Майкрософт“. Не я бях чувал, но звучеше доста сносно. Та комисионната на Марк от сделката беше три хиляди долара. А аз бях със седем долара в джоба.

Към дванайсет вече ми се виеше свят и умирах от глад. Или по-точно: виеше ми се свят, умирах от глад и бях вир-вода. Но най-вече бях заробен. Мощният тътен пронизваше всяка фибра на тялото ми и отекуваше във вътрешностите ми. Усещах, че това е работа точно за мен и че мога да я върша не по-зле, а може би и по-добре от Марк Хана. Можех да съм хлъзгав като коприна.

За моя изненада, вместо да слеза с асансьора до партера и да профукам половината си състояние за два кренвирша и една кола, се озовах в асансьора заедно с Марк Хана на път към петзвездния ресторант „На върха на шестиците“^[7], помещаващ се на най-горния, четирийсет и първи етаж на сградата — сборно място за елита, където господарите на вселената се наливат с мартини и се хвалят какви са герои.

Още с влизането ни метр-д’отелът Луис се спусна към Марк, ръкува се енергично с него и му заобяснява колко се радва да го види в този прекрасен понеделнишки следобед. Марк му пусна петдесетачка, от което аз едва не си глътнах езика, и Луис ни поведе към ъглова масичка с фамозна гледка към горната западна част на Манхатън и моста „Джордж Вашингтон“.

Марк се усмихна на Луис и каза:

— Дай ни направо две мартинита абсолют, Луис, а после ни донеси още две след... — погледна към дебелия си златен ролекс —

точно седем минути и половина. После продължавай да ги носиш на всеки пет минути, докато единият от нас не припадне.

Луис кимна.

— Чудесно, г-н Хана. Отлична стратегия.

Усмивнах се на Марк и измънках с доста извинителен тон:

— Много съжалявам, но не пия. — Сетне се обърнах към Луис:
— Бихте ли ми донесли една кола. Нищо друго.

Луис и Марк се спогледаха, сякаш вършех престъпление, но Марк само каза:

— Днес му е първи ден на Уолстрийт. Дай му време.

Луис присви устни и кимна сериозно.

— Напълно ви разбирам — рече. — Няма страшно. Много скоро ще станете алкохолик.

Марк се съгласи.

— Добре казано, Луис, но все пак му донеси мартини, в случай че реши да промени мнението си. В най-лошия случай, ще го изпия аз.

— Отлично, г-н Хана. Ща хапвате ли с приятеля си днес или само ще пийвате?

За какво, по дяволите, говори Луис? Зачудих се аз. Въпросът му ми прозвуча адски нелепо, и то точно по време за обяд! Но за голяма моя изненада Марк каза на Луис, че днес не възнамерява да се храни и че ще обядвам само аз. Луис моментално ми подаде меню и отиде да ни донесе питиетата. Миг по-късно разбрах защо на Марк не му е доядене: бръкна в джоба на сакото си, извади флаконче с кока, разви капачката и гребна с миниатюрна лъжичка. Извади искряща купчинка кокаин — най-мощното създадено от природата средство за потискане на апетита — и я изшмърка мощно с дясната си ноздра. После повтори процеса и омете още една доза и с лявата.

Бях шокиран. Не можех да повярвам! Тук — насред ресторанта! Сред господарите на вселената! С крайчеца на окото се огледах дали някой е забелязал. Очевидно никой; а сега, като се връщам в спомените си, съм сигурен, че никой и пет пари не даваше. Бяха тотално заети да се наливат със скоч, джин, водка и бърбън и с какви ли не още субстанции, които можеха да си позволят с тлъстите си заплати.

— Вземи — каза Марк, подавайки ми флакончето. — Истинският билет за Уолстрийт. Този и курвите.

Курвите ли? Това ме порази като гръм. Имам предвид, никога не бях ходил на курва! Не само това, но и бях влюбен в едно момиче, за което се канех да се женя. Казваше се Дениз и беше красива — както външно, така и вътрешно. Шансовете да започна да я плъзгам бяха под нулата. Колкото до коката, бях си взел своя пай — беше част от партикултурата в колежа, но от няколко години не бях докосвал нищо, освен джойнт.

— Не, благодаря — казах с известно чувство на обърканост. — Тия неща не ми понасят особено. Карат ме... въ... да се смахвам. Все едно не мога да спя, да ям и... въ... добре де, започвам да се шашкам за всичко. Наистина ми действат зле. Дяволски зле.

— Няма проблем — отвърна Марк и омете още една доза от флакончето. — Но ти гарантирам, че кокаинът е най-добрият ти помощник в тукашното ежедневие! — Поклати глава, сви рамене: — Абе, шибана лудост е да си борсов агент. Не ме разбирай погрешно: падат страхотни пари и всичко е окей, но в крайна сметка не създаваш нищо, не градиш нищо. Тъй че след известно време всичко става някак си... монотонно. — Направи пауза, сякаш търсеше верните думи. — Истината е, че ние не сме си най-долнопробни продавачи. Никой от нас няма представа точно кои акции и книжа се качват! Просто мятаме стрелички по дъската за дартс, пък каквото излезе. Все едно, всичко това ще ти се изясни много скоро.

През следващите няколко минути си разправихме за миналото си. Марк беше израснал в бруклинската махала Бей Ридж, известна със своята суровост.

— Каквото и да правиш — хапливо отбеляза той, — не се хващай с мацка от Бей Ридж. Всичките са откачалки, пълна лудница! — После за пореден път напудри носа си и добави: — Последната, с която си имах работа, ме набучи с някакъв шибан молив, додето спях! Можеш ли да си представиш?

В този момент сервитьор в смокинг ни донесе питиетата. Марк надигна двайсетдоларовото си мартини, а аз — колата си за осем долара. Марк каза:

— За Доу Джонс^[8], да стигне чак пет хиляди пункта! — и се чукнахме. — И за твоята кариера на Уолстрийт! — добави той. — Имаш шанс да направиш страхотно състояние от тая лудница, но гледай да й оставиш колкото се може по-малко от душата си!

И двамата се засмяхме и отново чукнахме чашите.

И ако някой точно тогава ми беше казал, че само след няколко години ще съм собственик на ресторанта, в който седях сега, и че Марк Хана, наред с половината от брокерите от „Л. Ф. Ротшилд“, ще работи за мен, щях да му кажа, че е абсолютно луд. И ако някой ми беше казал, че щях да шмъркам магистралки кокаин от бара му, додето дузина елитни курви се възторгват от гледката, щях да му кажа, че тотално си е изгубил акъла.

Но това бе само началото. Защото точно в този момент всичко ставаше някъде много далеч от мен — неща, с които нямах нищо общо: започна се с нещо дребно, наречено *хедж стратегия*, един вид генерирано от компютри застраховане на инвестиционните портфейли, което в крайна сметка потуши подивелите курсове на акциите, срути индекса Доу Джоунс с цели 508 пункта само за един ден и доведе до абсолютно непредвидими събития. Борсата на Уолстрийт щеше да прекрати за известно време всички сделки, а фирмата за инвестиционно банкиране „Л. Ф. Ротшилд“ щеше да сложи край на своето съществуване. И тогава щеше да се възцари истинската лудница.

Това, което ви предлагам сега, е възстановка — сатиричен преразказ — на цялото безумие, оказало се един от най-страшните кошмари в историята на Уолстрийт. И ви я разказвам с онзи глас, който кънтеше тогава в главата ми — ироничен, хладнокръвен, самооправдателен, а в ред случаи — и жалък глас. Гласът, който тогава оправдаваше всичко случващо се в преизпълнения с тотално разюздан хедонизъм мой живот. Гласът, който ми помогна да покваря — и да манипулирам — и други и да внеса хаос и безумие в цяло едно поколение от млади американци.

Израснах в семейство от средната класа в Бейсайд, в нюйоркската община Куинс, в което думи от рода на „чернилка“, „латинско говедо“, „макаронаджия“ или „жълтур“ се смятаха за най-мръсните на света — думи, които не се произнасяха при никакви обстоятелства. Родителите ми заклеймяваха всички видове предразсъдъци, смятайки ги за занимание единствено за ненагънатите мозъци на низшите, лишени от всякаква интелигентност същества. И винаги съм се ръководил от това правило — като дете, като младеж, та дори и в разгара на безумието. Но мръсните думи и вулгарните фрази

щяха да се леят от устата ми със завидна лекота, особено когато започна да ме обзема лудостта. Естествено, и за това си имах „разумно“ обяснение: нали бях на Уолстрийт, а там не е място за символични любезности и социално благонравие.

Защо ви разказвам всичко това ли? Защото искам да знаете кой съм в действителност и — което е още по-важно — кой не съм. И ви казвам тези неща, защото имам две деца и някой ден ще има да отговарям на куп въпроси. Ще трябва да им обясня как техният любящ баща — същият този, който сега ги води по футболни мачове и се появява по родителските срещи в училище, а в петък вечер си седи вкъщи и им приготвя салата „Цезар“ — може някога да е бил такъв отвратителен човек.

Но най-вече и най-искрено се надявам животоописанието ми да послужи за предупреждение както към богатите, така и към бедните — към всеки, който живее с миниатюрна лъжичка под ноздрите си или е оставил шепа хапчета да се разтварят в стомаха му; към всеки, който възнамерява да пропилее дадената му от Господ дарба и я пропилява; към всеки, решил да се предаде на силите на мрака и да живее живот на разюздан хедонизъм. И към всеки, който би се поблазнил от мисълта да бъде известен с прозвище от рода на „Вълка от Уолстрийт“.

[1] NYNEX Corporation — телефонна фирма, обслужваща петте щата на Ню Ингленд (Мейн, Масачузетс, Ню Хемпшир, Роуд Айлънд и Върмонт) и щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Американски актьор и продуцент, изиграл ролята на сержант Емил Фоли във филма „Офицер и джентълмен“ в партньорство с Ричард Гиър. — Б.пр. ↑

[3] От англ. *futures* — срочни сделки за бъдещи доставки на неналични стоки. — Б.пр. ↑

[4] От англ. *high technology* — висши технологии. — Б.пр. ↑

[5] Петдесет дневни облигации с падеж през месец юли. — Б.пр. ↑

[6] „Форчън 500“ — ежегодна класация на 500-те най-големи компании в света, съставяна от списание „Форчън“. — Б.пр. ↑

[7] Сградата, в която се развива действието, е Тишмън Билдинг, на Пето Авеню номер 666, между 52-а и 53-а улица в Манхатън. — Б.пр. ↑

[8] Промисленият индекс Доу Джоунс (Dow Jones Industrial Average) е индекс за следене на състоянието на промишлените предприятия на американския фондов пазар. Обхваща цените на 30 от най-големите и стабилни публични компании в САЩ. Често се смята за индикатор за състоянието на американската икономика. За първи път индексът е публикуван на 26 януари 1896 г. при стойност 40,94, представляваща средноаритметично на цените на акциите на 12 американски промишлени компании. На 21 ноември 1995 г. преминава границата от 5000 единици — 5023,55, а на 29 март 1999 г. и тази от 10 000 — 10 006,78. Своят максимум достига на 14 януари 2000 г. — 11 722,98. — Б.пр. ↑

КНИГА I

ГЛАВА 1. ВЪЛК В ОВЧА КОЖА

Шест години по-рано

Безумието се разрази тъй бързо, че през зимата на 1993 година вече имах странното усещане, че съм спечелил главната роля в някои от онези риалити шоута по телевизията, още преди да бяха дошли на мода. Моето шоу се наричаше *Животът на богатите и дисфункционалните*^[1] и с всеки нов ден сякаш ставах по-дисфункционален от предишния.

Основаната от мен „Стратън Оукмънт“ се бе превърнала в една от най-големите и най-развихрени брокерски фирми в историята на Уолстрийт. А на самата Уолстрийт се носеше мълвата, че имам ненадминато смъртно желание и че със сигурност ще скоча в гроба, преди да съм чукнал трийсетте. Но съзнавах колко невъзможно е това, тъй като току-що бях станал на трийсет и една и си бях съвсем здрав и читав.

Та сега, в сряда сутрин в средата на декември, седях пред контролното табло на двумоторния си хеликоптер „Бел Джет“ на път от хелипорта на Тридесета улица в центъра на Манхатън към имението ми в Олд Бруквил на Лонг Айленд, с достатъчно дрога в кръвоносната ми система, че да надрусам Гватемала.

Току-що бе превалило три след полунощ и се носехме с двеста и двайсет километра в час някъде над западния бряг на залива Литъл Нек на Лонг Айленд. Сам се впечатлих от способността си да летя по права линия, макар че всичко ми се виждаше двойно. Изведнъж обаче ми се зави свят. Хеликоптерът внезапно се устреми надолу и черните води на залива се втурнаха насреща ми. Усещах сякаш в просъница ужасяващите вибрации на главния ротор и чувах в наушниците паникьосания, обезумял глас на втория пилот:

— Боже Господи, шефе! Дърпай! Дърпай! Ще се разбием! Мамка му!

После отново се издигнахме.

Моят верен и доверен втори пилот, капитан Марк Елиът, беше в бяла униформа и седеше пред собствения си пулт за управление. Но му беше изрично забранено да го докосва, освен когато губех големи суми пари или бях в непосредствена опасност да се разбия в земята. Сега той пилотираше, което вероятно бе най-удачният вариант.

Капитан Марк бе един от онези капитани с квадратни челюсти, които ти вдъхват увереност със самото си присъствие. А квадратни бяха не само челюстите му, а комай и цялото му тяло, което имаше вид на съставено от квадратни части, монтирани една върху друга. Дори черният му мустак представляваше съвършен правоъгълник, прикачен прецизно като подова четка над нетрепващата му горна устна.

Бяхме поели от Манхатън десетина минути преди това, след дълга вторнична вечер, която постепенно излезе извън контрол. Започна се съвсем невинно в „Канастълс“ — моден ресторант на Парк Авеню, където вечерях с неколцина от младите ми борсови агенти. Незнайно как обаче се озовахме в президентския апартамент на хотел „Хелмсли Палас“, където някаква адски скъпа курва на име Венис с чувствени устни и изваяни хълбоци се опита — безуспешно — да ми го вдигне с помощта на свещ. Та ето защо се бях юрнал да наваксам закъснението си (около пет часа и половина, ако трябва да съм точен), което ще рече, че пак бях загазил здравата с преданата ми и обична втора съпруга Надин — добродетелно-амбициозна мъжеукротителка.

Може и да сте виждали Надин по телевизията — онази секси блондинка в рекламите на „Милър Лайт“ по време на срещите по американски футбол в понеделник вечер, дето върви през парка с фризби и куче. Нямахше кой знае какви реплики в рекламата, но от това на никой не му пукаше — бяха я наели заради краката ѝ; а и заради задника ѝ — по-объл от този на пуерториканка и толкова стегнат, че монета от четвърт долар отскачаше от него. Така или иначе, съвсем скоро ми предстоеше да изпитам справедливия ѝ гняв.

Поех дълбоко въздух и направих опит да се свестя. И понеже се усетих леко освежен, сграбчих щурвала и подадох на капитан Марк сигнал, че съм готов да поема управлението. Стори ми се леко изнервен, та му пратих топла дружеска усмивка и пуснах няколко мили насърчителни думи по задействащия се от гласа ми микрофон:

— Майштряа тъплашъм дпълнитлно зъвреентруда? — рекох, имайки предвид: „Май ще трябва да ти плащам допълнително за

вреден труд, а?“

— Прекрасна идея — отвърна капитан Марк и ми преотстъпи контрола. — Напомни ми да си прибера парсата, ако изобщо стигнем живи — поклати той квадратната си глава с примирение и удивление. — И не забравяй да затвориш лявото си око, преди да започнеш да се спускаш. Помага при двойното виждане.

На това се вика проницателен и професионално подготвен капитан! Да не говорим, че и той бе сериозен купонджия. И освен дето беше единственият правоспособен пилот в кабината, по стечение на обстоятелствата бе капитан и на петдесетметровата ми моторна яхта „Надин“, кръстена на гореупоменатата ми съпруга.

Вдигнах палец в знак на „окей“ и се вторачих през стъклото да определя местоположението ни. Право напред виждах раираните в бяло и червено комини, които се издигаха от богатото еврейско предградие „Розлин“. Комините винаги ми загатваха, че съм на път да навляза в сърцето на Голд Коуст на Лонг Айлънд, където се намираше Олд Бруквил. Голд Коуст е страхотно място за живеене, особено ако си падате по бели протестанти със синя кръв от англосаксонски произход, така наречените „баспи“^[2], и по ненужно скъпи коне. Лично аз мразя и двете, но неочаквано се оказах собственик на дузина адски скъпи коне и започнах да контактувам с куп синьокръвни баспи, които ме възприемаха като млада еврейска циркова атракция.

Погледнах висотомера: бяхме на деветдесет метра и се снишавахме спиралообразно. Разкърших врат като излизащ на ринга боксьор и поех ъгъл на снишение трийсет градуса над зеленото игрище за голф на „Бруквил Кънтри К्लъб“, после наклоних щурвала надясно и се понесох над тучните корони на дърветата от двете страни на Хеджмънс Лейн, откъдето започнах захода към тренировъчната поляна за голф в дъното на имението ми.

С помощта на педалите задържах хеликоптера на шест метра над земята и се опитах да кацна. Лек натиск с левия крак, лек — с десния, леко отнемаш газта на ръчката за общия ход, леко връщаш щурвала напред — и в този миг хеликоптерът се тресна в земята, после пак пое нагоре.

— *Мамкти!* — ругаех, докато се издигах. В паниката си блъснах ръчката за общия ход напред, машината започна да потъва като камък и — БААМ! — се сгромоляса с чудовищен тътен.

Ама че приключение! Е, не беше като по учебник, но на кой му пука? Обърнах се към моя любим капитан и запитах с нескрита гордост:

— Квошкаиш, пич? Нсъмли страотен?!

Капитан Марк килна квадратната си глава настрани, а правоъгълните му вежди се извисиха на квадратното чело, сякаш питаха: „Съвсем ли откачи, ненормалнико?“, но накрая кимна бавно и на лицето му се появи иронична усмивка:

— Добър си, човече. Честна дума. Държеше ли лявото око затворено?

Кимнах с глава.

— Действъбъз грешка — смотолевих аз. — Амтиси най-дбррия!

— Добре. Радвам се, че така мислиш — пусна той едва забележима усмивка. — Аз все пак трябва да се омета оттук, преди да сме се вкарали в бяля. Да пратя ли някой от караулката да те прибере?

— Нямнужда, пич. Добресм. Пвярвай ми. — Разкопчах предпазния колан, изкозирувах му превзето, отворих вратата на кабината и слязох. После се обърнах, затворих вратата и ударих два пъти с длан по стъклото, да му покажа какво силно чувство за отговорност съм проявил; а това ме изпълни със страхотно удовлетворение, че в състоянието, в което бях, можах да извърша една толкова трезва дейност. Сетне се обърнах кръгом и се насочих към главната сграда — право в окото на урагана Надин.

Навън беше великолепна нощ. Безброй звезди блещукаха като бисери по небето. Беше необичайно топло за декември. Нямаше и помен от вятър, което придаваше на въздуха онзи привкус на пръст и гора, който те връща в детството. Сетих се за летните нощи на палатка извън града. Сетих се и за по-големия си брат Робърт, с когото напоследък загубих връзка, понеже жена му заплаши да съди една от компаниите ми за сексуален тормоз, по който повод аз го изведох на вечеря, натрясках се яко и за капак нарекох жена му „нешащница“. И все пак това бяха мили спомени, спомени от едни далеч по-скромни времена.

До къщата имаше около двеста метра. Поех дълбоко въздух и се насладих на аромата на имота си. И то какъв аромат! Бермудската трева! Острият боров аромат! И толкова много успокояващи звуци!

Безспирното цвърчене на щурците! Мистичното бухане на бухали! Стичащата се вода от онова там тъпо езерце с поредицата от водопади!

Купих имота от председателя на Нюйоркската стокова борса Дик Грасо, който силно ми напомняше на Франк Пърдю Пилчаря^[3]. После налях няколко милиона за редица подобрения — повечето потънаха в тъпото езерце и системата от каскади, а останалите — в модерната охранителна система и караулката. Караулката се обслужваше двайсет и четири часа в денонощието от двама въоръжени бодигарда, и двамата на име Роко. Вътре имаше контролна зала, пълна с телевизионни монитори, които получаваха образи от двайсет и две охранителни камери, поставени навсякъде из имота. Всяка камера беше свързана с улавящ движението сензор и прожектор и така се създаваше непристъпен безопасен кръг.

Почувствах силна струя въздух и проточих врат да проследя издигането на хеликоптера в тъмнината. Усетих, че ситня на заден ход, после стъпките станаха по-големи и... Мамка му! Загазих! Май падам! Извъртях се и направих две огромни крачки напред с разперени като криле ръце, залитайки насам-натам като кънкьор, който търси центъра на тежестта си. И изведнъж... заслепяваща светлина!

— *Мамка ти мръсна!* — закрих очи от заслепяващите до болка прожектори. Бях задействал един от сензорите за движение и се превърнах в жертва на собствената си охранителна система. Болката беше нечовешка. Очите ми се бяха оцъклили от всичката погълната дрога, зениците ми бяха станали на чинийки.

И като връх на излагацията, спънах се в собствените си луксозни крокодилски чепици, полетях назад и се плъснах по гръб. След няколко секунди прожекторът угасна и аз бавно опипах около себе си. Опрях длани о меката трева. *Прекрасно място за приземяване си бях избрал!* Пък и знаех как да падна, че да не се нараня — отпускаш се, не се съпротивляваш, така го правят и холивудските каскадьори. И най-важното, любимите ми хапчета, куалуд^[4], имаха удивителното свойство да превръщат тялото ми в каучук, а това допълнително ме защитаваше от нараняване.

Успях да потисна мисълта, че именно куалудите ме бяха повалили. В края на краищата плюсовете от вземането им бяха толкова големи, че направо се радвах, че съм се пристрастил към тях. Така де, има ли друга дрога, която да те кара да се чувстваш тъй прекрасно, и

то без капка махмурлук на другия ден? А и може ли човек с моето положение, носещ такива сериозни отговорности, да си позволи да страда от махмурлук!

А пък жена ми... не че не ѝ се полага да ми направи сцена в случая, но все пак... бива ли чак пък толкова да се ядосва? Нали като се женехме знаеше какво я очаква, а? Та не ми ли беше преди това любовница, за Бога! Това ако не я е подготвило, здраве му кажи! И какво толкова пък съм направил тая нощ? Нищо чак толкова ужасно, или поне нищо, което можеше да ми докаже!

Та такива шантави мисли се въртяха из главата ми — осмислях, оправдавах се, после отричах всичко и пак осмислях отначало, — докато се напопах яко с праведно възмущение. Явно проблемите между богатите мъже и съпругите им съществуват още от праисторически времена, разсъждавах аз, или поне откакто съществуват родове като Вандербилт и Астор. Има волности, така да ги наречем, определени волности, които са привилегия на силните мъже, които силните мъже са си извоювали! Разбира се, нямаше как да се изтъпня пред Надин и да ѝ кажа подобно нещо. Тя имаше склонност към физическо насилие и беше по-голяма от мен или поне колкото мен — още една причина да я мразя в момента.

В този миг чух жуженето на електрическата количка за голф. Идваше Нощния Роко, или пък Дневния Роко, в зависимост в колко часа се сменяха — във всеки случай пристигаше някакъв Роко да ме прибере. Нима не беше изумително как всичко винаги си идваше на мястото? Паднех ли, винаги се навърташе някой, който да ме вдигне; хванеха ли ме да карам фиркан, винаги се намираще някой продажен съдия или корумпиран полицаи, готов да окаже услуга; а припаднех ли на масата и почнех ли да се давя в *soup de jour*^[5], я жена ми, я някоя милосърдна курва бе на линия да ми направи изкуствено дишане уста в уста.

Имах чувството, че бях *непробиваем*. Колко пъти вече мамех смъртта? Май им бях изгубил бройката. Но наистина ли исках да умра? Нима вината и угризенията ме ръфаха чак толкова стръвно, че да съм готов сам да си отнема живота? Наистина, като се замислех, направо не можех да повярвам. Бях се озовавал в смъртна опасност поне хиляда пъти, а по мен нямаше и драскотина. Бях шофирал пиан, бях пилотирал друсан, бях се хлъзнал от ръба на една сграда, бях

изпадал в безсъзнание докато се гмурках с акваланг, профукал бях милиони долари по казината из цял свят, но продължавах да изглеждам сякаш съм на двайсет и една и нито ден повече.

Какво ли не ме наричаха — Гордън Геко, Дон Корлеоне, Кайзер Соузе, та дори и Краля, но любимият ми прякор беше Вълка от Уолстрийт, защото най-точно ми пасваше. Бях вълк в овча кожа от игла до конец — изглеждах като момче, държах се като момче, но не бях момче. Навършил бях трийсет и една, но вече карах шейсетата, ако ги смятаме по кучешки — седем за една. Но бях богат и притежавах власт, имах великолепна съпруга и четиримесечна дъщеричка — върхът на съвършенството.

Както се казва, всичко беше страхотно и си беше на място. Още малко и, незнайно как, щях да се озова под копринената завивка за дванайсет хиляди долара и щях да заспя в кралската си спалня, драпирана с такова количество бяла китайска коприна, че да стигне за батальон въздушни десантници. А жена ми... е, тя щеше да ми прости. В края на краищата винаги го е правила.

При тази мисъл изгубих съзнание.

[1] „Животът на богатите и прочутите“ (*Lifestyles of the Rich and Famous*) — американска телевизионна поредица (1984–1995). — Б.пр.

↑

[2] От англ. WASP — *White Anglo-Saxon Protestant* — бял, англосаксонец, протестант. — Б.пр. ↑

[3] Франк Пърдю (1920–2005), дългогодишен президент на „Пърдю Фармс“, една от най-големите производителки на птиче месо в САЩ, известен със сентенцията „Само един много жилав човек може да произведе крехко пиле“. — Б.пр. ↑

[4] Търговското название на метаквалона — мускулен релаксант и успокоително средство за лечение на безсъние. Обичайните ефекти обикновено са свързани с релаксация, еуфория и сънливост. — Б.пр. ↑

[5] Супата на деня (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2.

ГРАФИНЯТА ОТ БЕЙ РИДЖ

13 декември 1993 г.

На следващата сутрин, или ако държите да съм по-точен — след няколко часа, сънувах страхотен сън. Сън-мечта за всеки млад мъж, та реших да му се отдам напълно. Сам съм в леглото, а към мен се приближава Венис — оная от предната вечер. Коленичи до фамозното ми легло с кралски размери и се надвесва колкото да не мога да я достигна — прекрасно малко видение. Вече я виждам съвсем ясно... буйната грива от кестеняви коси... изящните черти на лицето ѝ... сочните млади цици... невероятно изваяните ѝ хълбоци, блестящи от алчност и похот.

— Венис — казвам, — ела, Венис. Ела при мен, Венис!

Венис се доближава лазейки на колене. Кожата ѝ е светла и бяла и блести на фона на коприната... коприната... всичката коприна наоколо. Отгоре се спуска голям балдахин от бяла китайска коприна. Талази от бяла китайска коприна са провесени и от четирите ъгъла на леглото. Толкова много бяла китайска коприна... и аз потъвам в шибаната коприна. И точно в този момент в главата ми се пръкват някакви абсурдни цифри — коприната струва 250 долара метъра. Тук трябва да има 200 метра коприна... това са 50 000 долара бяла китайска коприна. Толкова много за шибана коприна.

Но това е работа на жена ми — моята безценна бъдеща декораторка, — или чакайте, това не беше ли меракът ѝ за миналия месец? Сега каква е: бъдещ главен готвач? Или бъдещ озеленител? Или познавач на вина? Или моден дизайнер? Вече загубих дирята на всичките ѝ шибани амбиции? Толкова досадно... толкова досадно е да се ожениш за Марта Стюърт^[1] в зародиш.

Точно тогава усетих водата. Зяпнах. Какво, по дяволите, става? Буреносни облаци? Как е възможно да се появят буреносни облаци наред с кралската ми спалня? Къде е жена ми? *Мамка ѝ! Жена ми! Жена ми! Ураганът Надин!*

ПЛЯ-ЯС!

Събудих се пред подивялото и все пак прекрасно лице на втората ми съпруга, Надин. В дясната си ръка държеше празна водна чаша, а лявата ѝ беше свита в юмрук, върху който деликатно се кипреше седемкаратов жълт като канарче диамант в платинен обков. Беше на около метър и половина от мен и се люлееше напред-назад на пръсти, като професионален боксьор. Взех си бърза бележка наум да се пазя от пръстена.

— Това за какъв хуй го направи? — извиках, колкото да не е без хич. Отрих очи с опакото на ръката и огледах внимателно Съпруга номер две. Ей че дупе имаше тая жена, моята! Дори и в такъв момент не можех да ѝ го отрека. Носеше тънко розово бюстие, но толкова късо и изрязано, че изглеждаше по-гола, отколкото ако изобщо беше без дрехи. Ами краката ѝ! Боже милостиви, не е за разправяне! Но сега не ставаше дума за това. Дошъл бе моментът да ѝ се озъбя и да ѝ покажа кой командва положението. Просъсках през стиснати зъби:

— Ей Богу, Надин, кучко шибана, някой ден ще те убия!

— Ау, ама ти направо ме изплаши — прекъсна ме русата лимонка. Тя клатеше глава с отвращение, а малките ѝ розови зърна се подаваха изпод нищожната ѝ премяна. Мъчех се да не ги зяпам, но ми беше дяволски трудно. — Дали пък да не взема да се скрия някъде — процеди тя. — Или ще е по-добре да остана и да ти спукам шибания гъз от бой! — Последните няколко думи бяха изкрещени с фалцет.

Е, да кажем, че тя командваше парада. В едно обаче нямаше спор: имаше пълното право да ми спретне сцена. Но Графинята от Бей Ридж имаше адски зъл нрав. Да не говорим, че наистина си беше графиня — британка по рождение, която все още пазеше британския си паспорт. И не пропускаше да ми го напомни. Което само по себе си беше доста смешно, тъй като тя никога не бе живяла във Великобритания. Донесли я в Бей Ридж в Бруклин като бебе и там си и израснала — в страната на изпуснатите съгласни и изчанчените гласни. В Бей Ридж — онова миниатюрно кътче на света, където думи като „шибам“, „лайно“, „копеле“ и „кур“ се леят от езика на местната младеж със самоувереност, достойна за поетите Т. С. Елиът и Уолт Уитман. Та именно там моята любяща английска, ирландска, шотландска, германска, норвежка и италианска мелез-графиня Надин

Кариди се бе научила да навързва ругатните си още докато се е учила да си връзва кърнките.

Каква жестока ирония на съдбата, помислих си: още навремето Марк Хана ме предупреждаваше да се пазя от момичетата от Бей Ридж. Неговата мацка, доколкото си спомнях, го беше набучила с молив, додето спял. Графинята предпочиташе да плиска вода, така че, поне засега, бях в по-изгодно положение.

Да, ама когато Графинята побеснееше, думите ѝ сякаш се изливаха от клоаката на бруклинската канализация. И никой не можеше да я докара до подобно състояние на лудост, както аз, нейният предан и благонадежден съпруг, Вълка от Уолстрийт, който преди по-малко от пет часа беше в Президентския апартамент на „Хелмсли Палас“ с навряна в задника си свещ.

— Айде, кажи ми малък лайнар такъв — изстреля Графинята, — коя по дяволите е Венис, а? — Спря се за миг, пристъпи напред агресивно, но същевременно успя и да заеме поза с безсрамно заявени бедра, един дълъг гол крак плъзнат встрани, а ръцете ѝ се скръстиха под циците, от което зърната ѝ така щръкнаха, че щяха да ми избодат очите. — Бас държа, че е някоя малка курва — присви тя обвинително малките си сини очи. — Мислиш, че не знам какви ги вършиш ли? Ще ти размажа скапаната физиономия, малко... г-р-р-р! — издаде тя гневен стон, а щом спря да стене, заряза безсрамната си поза и започна да марширува из спалнята — да марширува по сиво-бежовия мокет, изработен по специална поръчка от „Едуард Филдс“ срещу сто и двайсет хиляди долара. Измина в тържествен марш десетте метра до банята, отвъртя кранчето, напълни чашата с вода, спря кранчето и се върна със същата парадна стъпка и двойно по-ядовита. Зъбите ѝ бяха стиснати с неподправен гняв, което подчертаваше квадратната ѝ манекенска челюст. Олицетворение на Графинята от Ада.

Аз междуременно се опитвах да събера мислите си, но бързината ѝ не ми остави време за мислене. Скапаните куалуди май пак ми бяха свили номер! Сигурно пак съм казал нещо насън. Мамицата му! Какво ли бях надрънкал? Прехвърлих наум вероятностите — лимузината... хотела... дрогата... Венис Курвата... Венис със свещта — *Майчице, дано не съм споменал шибаната свещ!* Изтиках насила мисълта от мозъка си.

Погледнах към електронния часовник на нощното шкафче. Беше 7:16. Исусе! По кое време се бях добрал до вкъщи? Разтресох глава да прогоня паяжините. Прекарах пръсти през косата си — Исусе, бях вирвода! Поляла ме е направо по главата. Собствената ми жена! И за капак ме нарече малък... малко лайно! Защо трябваше да ме нарича така? Не бях чак толкова дребен, все пак? Но от Графинята можеха да се очакват всякакви жестокости.

Този път застана на метър и половина от мен, с пълната чаша пред себе си и с изметнат настрани лакът — позата ѝ за нападение! Ами изразът на лицето ѝ — чиста отрова. И все пак... *ебаси и мадамата!* Не само страхотна грива от златноруса коса, ами и ослепително сини очи, божествени скули, нежно носле, съвършено гладка долна челюст, брадичка с миниатюрна трапчинка, че и кадифени млади гърди — позагубили леко форма след като кърми Чандлър, но и това се оправя с десет хиляди и скалпел. Ами краката ѝ... Ей Богу, тия дълги голи крака бяха извън класациите! Толкова съвършени бяха, тъй нежно прибрани при глезените, а пълноценно оформени над коленете — най-страхотният ѝ актив, особено в комбинация с дупето ѝ.

Всъщност бяха минали едва три години, откакто за пръв път съзрях Графинята. И така се помахих по гледката, че зарязах милата си първа съпруга, Дениз — като ми се наложи да ѝ платя няколко милиона в аванс, плюс петдесет хиляди месечна издръжка, която не можех да отчета пред данъчните като разход, само и само да не ми създава проблеми и да докара пълна финансова ревизия на бизнеса ми.

И докъде стигнаха нещата само за толкова кратко време? И какво пък толкова бях сторил? Говорил съм насън! Че какво престъпно има в това? Графинята май се увлече. Реално погледнато, и аз имах всички поводи да съм ѝ бесен. Що пък да не обърна нещата в един бърз рунд помирителен секс — най-хубавият секс от всички. Поех дълбоко въздух и изрекох с безкрайна невинност:

— За какво е всичкият този гняв? Аз май... нещо не разбирам.

В отговор Графинята наклони русата си глава настрани, както правят хората, когато чуят нещо напълно лишено от логика.

— Ти ли не разбираш? — изсъска тя. — Ти ли не разбираш? Ще ти кажа аз на тебе, малко... шибано копеленце! — *Пак малко! Да вярвам ли на ушите си!* — Откъде искаш да започна? Кацаш, значи, с

тъпия си хеликоптер в три сутринта, без преди това да си завъртял и един шибан телефон, та да кажеш, че ще закъснееш? Това нормално поведение на женен мъж ли му викаш?

— Ама аз...

— Че и на баща! Вече си баща! Нищо, че се държиш като шибано пеленаче! Да не говорим, че хич не те е еня за чимовете бермудска трева, с които току-що застлах тъпата ти тренировъчна площадка за голф! Сигурно мамата си им ебал! — поклати тя глава с отвращение, после продължи да нарежда: — Ама защо ли и трябва да те е еня? Да не би ти да си си губил времето да проучваш как става тая работа, после да се разправяш с вертикални планировки и озеленители? Имаш ли представа колко време прахосах по шибания ти проект? Имаш ли, копеле егоистично?

А-а-а, значи този месец си имаме работа с бъдеща екстериорна дизайнерка! Ама пък *секси* дизайнерка, та дрънка! Как да обърна тая ситуация? Кой са вълшебните думички?

— Сладур, моля ти се, аз...

В отговор бях предупреден през зъби:

— Хич и не ме сладуркай! Да не си посмял да ме наречеш повече така!

— Ама, слад...

ПЛЯ-ЯС!

Този път обаче предугадох атаката и успях да дръпна дванайсет хиляди доларовата завивка върху главата си и да се предпазя от справедливия ѝ гняв. Дори една капка вода не падна върху ми. Уви, победата ми беше краткотрайна; докато свалях завивката, тя вече маршируваше към банята да презареди.

После се върна. Чашата беше пълна догоре, сините ѝ очи се бяха превърнали в смъртоносни лазери, манекенската ѝ челюст бе цял километър широка, а краката ѝ... Божичко! Не можех да отлепя очи от тях. Но сега не беше време за това. Дошъл бе моментът Вълка да се пробуди и да заголи зъби.

Измъкнах ръце изпод копринената завивка, като внимавах да не ги заплета в хилядите дребни перлички, ръчно пришити към тъканта. После свих лакти под формата на пилешки криле, та ядната Графиня да види мощните ми бицепси от птичи поглед, и казах със силен и справедлив глас:

— Само да си посмяла пак да ме лиснеш, Надин! Сериозно ти говоря! Хайде, първите две чаши бяха от гняв, но да продължаваш... е все едно да се гавриш с труп! Жива перверзия!

Това май я накара да се позамисли, но само за секунда. После рече подигравателно:

— Що не спреш да си дуеш мускулите? Приличаш на шибан имбецил!

— Не си дуя мускулите — рекох, но спрях да ги дуя. — Просто имаш късмет да си женена за човек в страхотна форма. Нали така, миличко? — пуснах ѝ най-топлата си усмивка. — Я ела веднага и ме цункай! — Но още докато изтървавах думите, усетих, че правя грешка.

— Аз ли да те цункам? — избълва Графинята. — Ти ебаваш ли се с мене бе, дявол те взел? — Отвращение капеше от всяка нейна дума. — Аз, дето се канех да ти отрежа топките и да ги тикна в някоя кутия от обувки? Нали се сецаш кога щеше да ги намериш?

Боже мили, за това си беше права! Гардеробът ѝ с обувки беше с размерите на щата Делауеър и топките ми щяха да потънат там завинаги. Затуй рекох с върховно смирение:

— Нека само да ти обясня, слад..., тоест миличко, моля те, умолявам те!

Изведнъж лицето ѝ започна да омеква.

— Не мога да повярвам! — рече с тихо подсмърчане. — С какво съм заслужила всичко това? Добра съпруга съм. Красива съпруга съм. Но ми се падна съпруг, който се прибира по малките часове и си говори с някаква мацка насън! — И започна престорено да стене: — „Оооооо... Венис... Ела при мен, Венис.“

Боже господи! Проклетите куалуди! Някой път направо могат да те закопаят. А тя вече ревеше — тотална катастрофа. Как ще я вкарам в леглото, ако продължава да реве? Трябва да превключа на друга скорост, да изпробвам друга стратегия. С тон на човек, застанал на ръба на скалата и заплашващ, че ще скочи, казах:

— Остави чашата с вода, миличко, и престани да плачеш. Моля те. Всичко ще ти обясня, от игла до конец!

Бавно, неохотно тя свали чашата с вода на нивото на кръста си.

— Давай — рече ми с изпълнен с недоверие тон. — Да чуем поредната лъжа от човека, който си изкарва парите с лъжи.

И това си беше самата истина. Вълка наистина си изкарваше парите с лъжи, което на Уолстрийт е неизбежно, ако искаш да си сред асовете в брокерската професия. Това бе всеизвестно, хеле пък на Графинята, така че тя най-малко имаше правото да негодува. Както и да е, подминах сарказма ѝ. Изчаках кратък момент, за да доизбистря смотаното си оправдание, после казах:

— Преди всичко бъркаш следствието с причината. А единствената причина, поради която не ти звъннах снощи, бе, че едва в единайсет усетих, че закъснявам. А като знам колко държиш на безценния си сън за красота и като си дадох сметка, че вече си заспала, реших, че няма смисъл да ти звъня?

Отровният Отговор на Графинята:

— Ау-у-у, колко шибано съобразителни сме станали само! Извинете ме за момент. Ще ида да благодаря на щастливата си звезда, че ми е дала такъв съобразителен съпруг. — Сарказмът цвъркаше от думите ѝ като гной. Аз обаче така се бях вживял, че го пренебрегнах и реших да играя „ва-банк“.

— Та исках да кажа, че изобщо не си права за някаква си там Венис. Истината е, че снощи Марк Пакър ми разправяше за намеренията си да отвори нов ресторант „Канастълс“ в град Венис, в Калиф...

ПЛЯ-ЯС!

— Шибан лъжец! — изрева тя и грабна от облегалката на някакъв неприлично скъп стол, тапициран в бяло, копринен халат в съответстващ цвят. — Абсолютно шибан лъжец!

Пуснах очевидна въздишка.

— Окей, Надин, достатъчно си се забавлявала за една сутрин. Върни се сега в леглото и ме целуни. Все още си те обичам, нищо, че ме накисна.

А тя такъв поглед ми хвърли!

— *Ти искаш да ме чукаш сега?*

Вдигнах веждите си максимално високо и кимнах с готовност, сякаш бях седемгодишно момче, което майка му пита: „Искаш ли сладолед във фунийка?“

— Еби си се сам в гъза! — изкрещя Графинята.

След това изпълнение пицната Графиня от Бей Ридж отвори вратата — тристакилограмова, три и половина метра висока

махагонова врата, способна да издържи ядрен взрив от дванайсет килотона, — излезе от стаята и тихо я затвори след себе си. Какъв смисъл имаше да я тръшка и да оповестява проблемите ни пред цялата ни менажерия домашни помощници?

А менажерията ни наистина бе необичайна: пет приятно закръглени испаноговорещи прислужнички, две от тях с мъжете си; една немлъкваща детегледачка, която ми навърташе месечни сметки за по хиляда долара да говори по телефона със семейството си в Ямайка; един елтехник от Израел, който следваше Графинята по петите като влюбено пале; един майстор по поддръжката — белокож южняк с ищах за работа, колкото на зависимо от хероина мекотело; личната ми прислужница Гуин, която предугаждаше всяка моя нужда, колкото и да е откачена; Роко и Роко — двамата въоръжени бодигардове със задача да ни пазят от крадливите тълпи, макар последното регистрирано престъпление в Олд Бруквил да бе станало в далечната 1643 година, когато белите заселници заграбили земя от индианското племе матинекок; петима щатни озеленители, от които трима наскоро ухапани от шоколадовокафявата ми лабрадорка Сали, която ръфаше всеки, дръзнал да пристъпи на по-малко от трийсет метра от кошарката на Чандлър, особено ако кожата му беше по-тъмна от кафява хартиена кесия; и най-свежото попълнение към менажерията — двама щатни морски биолози — семейство, които срещу деветдесет хиляди годишно да поддържат екологичния баланс на кошмарното езерце. И накрая, разбира се, Джордж Кембъл, черният като въглен шофьор на лимузината ми, който мразеше всички бели, включително и мен.

И все пак, при толкова хора на заплата в „Резиденция Белфърт“, в момента бях сам, подгизнал, надървен като за световно и захвърлен на милостта на втората ми съпруга — бъдещата всичко-което-видойде-на-акъла. Огледах се наоколо за нещо, с което да се подсуша. Сграбчих една от диплите на спускащата се над мен бяла китайска коприна. Абсолютно безполезно. Очевидно коприната беше импрегнирана с нещо и аз само разкарвах локвата насам-натам. Зад мен — калъфка за възглавница! Изработена от египетски памук с поне половин милион нишки на квадратен сантиметър. Трябва да е струвала цяло състояние — *от моите пари!* Извадих натъпканата с гъши пух възглавница и почнах да се бърша. А-а, друго си е египетският памук — и мек, и нежен. И страхотно попива! Настроението ми се пооправи.

Прехвърлих се на мястото на жена ми, та да не лежа на мокро. Ще се завия презглава и ще се върна в топлите обятия на съня. Ще се върна при Венис. Поех дълбоко въздух... *О, мамка му! Ароматът на Графинята беше навсякъде!* Усетих как кръвта ми се втурна към слабините. Ей Богу, голяма палавница си беше Графинята с нейния палав аромат! Нищо друго не можех да направя в момента, освен една чекия. А и най-полезно щеше да ми е. Щеше да ме отърве от властта на Графинята, която в края на краищата у мен и започваше, и свършваше под кръста ми.

И тъкмо се захванах да се самоутешавам, когато на вратата се почука.

— Кой е? — извиках с такава сила, че да пробия през вратата, достойна за бомбоубежище.

— Аз съм, Гуийн — отвърна Гуин.

Ах, *Гуийн* — с нейния прекрасен провлечен южняшки акцент! Тъй успокояващ, като всичко останало, свързано с Гуин. И как отгатваше всяка моя нужда, и как безумно ме обичаше, сякаш бях онуй дете, което със съпруга й Уили така и не бяха успели да заченат.

— Влез — отвърнах топло. Вратата за бомбоубежище се отвори с леко изскърцване.

— *Броутроу, Броутроу!* — поздрави Гуин. Върху сребърния й поднос имаше висока чаша с леко айскафе и шишенце е аспириин „Байер“. Под лявата си мишница носеше бяла хавлиена кърпа.

— Добро утро, Гуин. Как се чувстваш през тази прекрасна сутрин? — попитах с превзета любезност.

— О, оу-кеей съм... оу-кеей съм! Виждам, че си от страната на съпругата ти, тъй че ще мина оттатък и ще ти донеса айскафето. Донесох ти и една хубава мека хавлия, за да се избършеш. Г-жа Белфърт ми каза, че си разлял някаква вода по себе си.

Дяволски невероятно! Нова точка за Марта Стюърт! Изведнъж осъзнах, че ерекцията ми е придала на бялата копринена завивка вид на циркова палатка — *ебаси номера!* Свих колене като подплашен заек.

Гуин се приближи и постави подноса върху старинното нощно шкафче от страната на Графинята.

— Позволи ми да те изсуша — каза Гуин, надвеси се над мен и започна леко да попива челото ми с хавлията, сякаш бях бебе.

Боже милостиви! Тая къща си беше истински шибан цирк! Представете ли си: лежа аз по гръб, надървен като кютук, а петдесет и пет годишната ми закръглена чернокожа прислужница — сама по себе си останка от отминала епоха, е надвесила провисналите си цици на сантиметри от лицето ми и ме попива с петстотиндоларова хавлия от „Пратеси“ с личния ми монограм. Гуин, естествено, изобщо не бе черна на цвят. Че как иначе, в ненормално домакинство като моето! Тя бе по-светла дори и от мен. Изглежда някъде в родословното ѝ дърво, преди стотина и петдесет години, когато Югът си е бил Юг, нейната прапрапрабаба ще да е била тайна любовница-робиня на някой заможен плантатор от Южна Джорджия.

Та, както и да е, при вида на провисналите цици на Гуин кръвта се оттече от слабините ми и се върна там, където ѝ е мястото, а именно при черния дроб и лимфните ми възли за детоксикация. Но и самият факт, че тя висеше така над мен, бе труднопоносим, та любезно ѝ обясних, че и сам мога да се попия.

Това изглеждаше леко я натъжи, но тя само каза:

— Оу-кеей. Желаш ли а-аспири-ин?

Поклатих глава.

— Не, добре съм, Гуин. Благодаря ти.

— Оу-кеей, а няколко от онези малки бели хапчета за гърба ти?
— попита невинно тя. — Да ти донеса ли няколко?

Майчице мила! Собствената ми прислужница ми предлагаше да ми донесе куалуди в седем и половина сутринта! Как да стои човек трезвен? По всяко време и навсякъде дрогата бе на една ръка разстояние, гонеше ме и ме викаше по име. И най-тежко бе положението в собствената ми брокерска фирма „Стратън Оукмънт“, където из джобовете на младите ми служители се търкаляха толкова разновидности на дрогата, колкото можете да си представите.

И все пак гърбът *наистина* ме болеше. Имах постоянна хронична болка вследствие на едно идиотско падане малко след като се запознах с Графинята. И виновно бе именно нейното куче — онова малко малтийско копеленце Роки, което не спираше да лае и да досажда на всичко живо, което му се изпречеше. В края на един летен ден в Хамптън тръгнах да го изкарвам от плажа, но малкият изрод отказа да ми се подчини. Започна да търчи в кръг около мен, та ми се наложи да плонжирам, за да го сграбча. Точно както Роки Балбоа се мятеше бясно

да хване онази мазна кокошка в Роки II преди мача-реванш срещу Аполо Крийд. За разлика от Роки Балбоа обаче, който разви светкавична бързина и в крайна сметка спечели реванша, аз само се сдобих с дископатия и двуседмичен престой в леглото. Оттогава два пъти ме оперираха, но болката ставаше все по-непоносима.

Тъй че куалудите ми помагаха за болката — донякъде поне. А дори и да не помагаха, поне си имах чудесно оправдание да ги вземам.

Но поне не бях единственият, който мрази това дребно лайно. Всички го мразеха — с изключение, разбира се, на Графинята, която беше единственият му хранител и която все още позволяваше на песа да спи в краката ни и да дъвче дамските ѝ пликчета, което по никому неизвестни причини ме караше да ревнувам. И тъй, Роки оставаше с нас поне за предвидимото бъдеще — или поне докато не измислех как да го пречукам така, че Графинята да не свърже смъртта му с мен.

Както и да е, казах „не, благодаря“ на Гуин, от което тя сякаш пак се понатъжи — пак не бе успяла да предугади всяко мое желание. Но само каза:

— Оу-кееей. Аз пък нагласих таймера на сауната така, че да е вече готова и от снощи съм ти приготвила дрехите за днес. Сивият раиран костюм и вратовръзката с малките рибки ще е оу-кееей, нали?

Боже, какво обслужване само! Защо и Графинята не ме гледаше така поне малко от малко? Вярно, Гуин получаваше седемдесет хиляди на година, повече от два пъти над общоприетата тарифа, но все пак... Вижте какво получавах в замяна — обслужване с усмивка! А жена ми профукваше по седемдесет хиляди на месец — минимум! С всичките ѝ шибани мании вероятно харчеше два пъти повече. Не че имах нещо против, но трябваше да има поне малко танто за танто. В смисъл, ако ми се прищеше от време на време да чукна нещо странично или да си го поразвея насам-натам, можеше леко да ми отпусне повода, нали? Ама така, де, заубеждавах се аз, и то до такава степен, че започнах да кимам с глава в съгласие, а Гуин го прие за положителен отговор на въпроса ѝ и каза:

— Оу-кееей. А пък аз ще отида да приготвя Чандлър, за да е чиста и спретната като излезеш. Приятна баня!

Да ти е драго да живееш!

Гуин излезе. Е, рекох си, поне ми спадна ерекцията, значи все пак имаше някаква полза от присъствието ѝ. А за Графинята после щях

да му мисля. В края на краищата тя си беше мелез, а мелезите са прословути с това, че лесно им минава.

И с успокоено съзнание пресуших айскафето, глътнах шест аспирина, изнизах се от леглото и се отправих към сауната, да ми избият петте куалуда, двата грама кока и трите милиграма ксанакс^[2] от предната вечер — относително скромна порция, като се има предвид истинският ми капацитет.

За разлика от главната спалня, посветена на бялата китайска коприна, банята към нея бе посветена на сивия италиански мрамор, нареден изкусно като паркет, както само копелетата италианци могат да го редят. Да не говорим пък колко изкусно си бяха надули сметката! Ама и аз им платих, без да ми мигне окото. Нали живеем в капитализма на ХХ век, където всеки одрусва всички останали, а играта печели онзи, който одрусва най-много. А пък по този показател аз бях непобеденият световен рекордьор.

Спрях пред огледалото и известно време се разглеждах. Мама му стара, ама наистина бях кльоцаво дребно копеленце! Е, имах някакви там мускули, но ми се налагаше да тичам под душа, за да успея да се намокря! Да не би пък от дрогата да бях станал такъв? И така да беше, все пак никак не изглеждах зле. Бях само метър и седемдесет, а навремето един мъдрец е казал, че човек не може да е прекалено богат или прекалено слаб. Отворих шкафчето с лекарства и извадих шишенцето „Визин“. Отметнах глава и си сложих по шест капки във всяко око — тройна доза.

И точно в този момент една странна мисъл се загнезди в съзнанието ми, а именно: що за човек съм, та прекалявам с визина? И от какъв зор ми трябваше преди малко да вземам шест аспирина? Нещо не се връзваше. Дето се вика, ако удвоиш дозата от куалуди, кокаин или ксанакс, поне има видима полза, но какъв смисъл има да се прекалява с визина или аспирина?

Но за жалост целият ми живот бе почнал да протича по този начин — все в стремеж към прекомерното: да пресечеш границите на забраненото; да вършиш неща, които никога не си смятал, че можеш да вършиш, да си имаш работа с хора, по-диви и от теб, та да възприемаш себе си като по-нормален.

И изведнъж усетих, че се депресирам. Какво да правя по отношение на жена ми? Божичко, дали пък този път не се бях осрнал

тотално? Доста бясна ми се видя тая сутрин! Какво ли правеше в момента? Най-вероятно дрънка по телефона с някоя от приятелките или последователките си, или каквито там ги наричаше. Сигурно е долу и бълва скъпоценни мъдрости пред не дотам съвършените си приятелки, които я слушат с едничката надежда, че наставленията ѝ ще им помогнат да постигнат нейното съвършенство. Защото жена ми е не коя да е, а Графинята от шибания Бей Ридж! Графинята с всичките ѝ верни поданички, онези млади стратънски съпруги, които ѝ се подлагат, сякаш е някаква кралица Елизабет. Направо ми се повръщаше от тях, мамка им стара.

И все пак длъжен съм да призная, че Графинята се справяше съвсем добре с поверената ѝ роля. Напълно ясна ѝ бе онази извратена преданост, която всички свързани по някакъв начин със „Стратън Оукмънт“ изпитваха към фирмата, та връзките, които бе изградила с жените на ключовите ми служители, само спомагаха за сплотеността. Да, печена си беше Графинята.

Обикновено влизаше при мен сутрин в банята, докато се приготвях за работа. Умееше и добре да води разговор, когато не беше заета да ми обяснява как трябва да си го начукам сам. В такива случаи обаче аз сам си бях виновен, така че нямаше да е редно нея да виня. Честно казано, имаше ли изобщо нещо, за което тя да е виновна? Дяволски добра съпруга беше, въпреки всичките ѝ амбиции а ла Марта Стюърт. Поне по сто пъти на ден ми казваше „обичам те“. И постепенно, в хода на деня, засилваше изказа си с разни прекрасни обстоятелствени пояснения: *Обичам те безнадеждно! Обичам те безусловно!...* и, разбира се, любимото ми *Обичам те до полуда!...* което аз намирах за най-уместно. Но при всички тези нежни думи, все още не бях сигурен дали мога да ѝ се доверя. Беше ми втори брак и думите се бяха поизносили. Наистина ли щеше да е с мен и в добри времена, и в лоши? Външните признаци, че наистина ме обича, бяха налице: постоянно ме обсипваше с целувки, а когато бяхме сред хора, или ме държеше за ръка, или ме прегръщаше през рамо, или прекарваше пръсти през косите ми.

Всичко това ми действаше адски объркващо. Докато бях женен за Дениз, такива неща изобщо не ме притесняваха. Тя ме взе, когато няхах нищо, тъй че предаността ѝ не подлежеше на съмнение. Но след като спечелих първия си милион, изглежда ѝ се яви някакво мрачно

предчувствие, защото започна да ме пита не мога ли да си намеря някаква нормална работа, от която да изкарвам по милион долара годишно? Навремето въпросът ѝ прозвуча глупаво, но кой е знаел тогава, че само след по-малко от година щях да изкарвам по един милион долара на седмица? И никой не е очаквал след по-малко от две години Надин Кариди, момичето от рекламата на „Милър Лайт“, да цъфне във вилата ми на плажа в Уестхамптън за уикенда по случай 4 юли в банановожълто ферари, абсурдно къса пола и чифт бели обувки с дяволски високи токчета.

И през ум не ми бе минавало да причинявам болка на Дениз. Никога. Но Надин ми взе акъла, а аз — нейния. Та нима влюбването е въпрос на избор? А влюбиш ли се веднъж — с онази обсебваща, всепоглъщаща любов, заради която двама души не са в състояние да се разделят дори за секунда, — как ще оставиш подобна любов да те подмине?

Поех дълбоко въздух, после бавно го изпуснах, опитвайки се да изтикам цялата тая история с Дениз някъде в дъното на съзнанието си. В края на краищата вината и угризението са безсмислени емоции, нали така? Е, знам, че не са, но нямах време за тях. Продължавай напред — това му е майката. Бягай с всички сили и не поглеждай назад. А пък със сегашната ми съпруга — е, все някак си ще се оправя и с нея.

И след като за втори път в продължение на по-малко от пет минути намерих изход от проблемите си, намерих сили да се усмихна на собственото си отражение и се запътих към сауната. Веднъж да се добера дотам, всички зли духове ще ми избият заедно с потта и ще мога да започна деня си на чисто.

[1] Американски бизнес магнат, автор, бивш борсов агент, манекен и създател на модно течение в така наречения лайфстайл. През 2001 г. сп. „Лейдиз Хоум Джърнъл“ я обявява за третата най-влиятелна жена в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Търговското название на алпазолама — краткотраен наркотик, използван за лечение на остри психически смущения и депресии. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3.

СКРИТА КАМЕРА

Трийсет минути след началото на сутрешната ми детоксикация излязох от спалнята чисто нов човек. Бях в приготвения от Гуин сив раиран костюм. На лявата ми китка имаше златен часовник „Булгари“ за осемнайсет хиляди долара — тънък и не биещ на очи. Едно време, преди появата на Графинята, носех ролекс от чисто злато. Но Графинята, самопровъзгласила се за арбитър на изтънчения вкус, елегантността и аристократичността, моментално го обяви за просташки. Как точно отбираще от такива неща, не ме питай; бас държа, че докато е расла в Бруклин, най-хубавият часовник, който е виждала, вероятно е бил с образа на Мики Маус върху циферблата. Но явно отбира от тия работи, та обикновено я слушах.

Ама не съвсем. Все още поддържах мъжкарската си гордост с една останка от миналото — жестоки черни, ръчно изработени каубойски ботуши. Всеки ботуш беше изрязан от цяло парче крокодилска кожа, без нито един шев. Изръсих се две хиляди и четиристотин долара за тях, ама направо ги обожавах. Графинята, естествено, ги ненавиждаше. Днес ги обух с нескрита гордост, надявайки се да пратя ясен сигнал на жена си, че няма да се оставя да ме командори; нищо, че само преди малко ме бе натикала в миша дупка.

Отправих се към спалнята на Чандлър за сутрешната си доза бащинство — най-любимата ми част от деня. Чандлър беше единственото абсолютно чисто нещо в живота ми. Всеки път, щом я вземех в ръце, целият хаос, цялата лудост някак си утихваха.

Още на път към стаята й усетих как настроението ми се повиши. Тя беше почти на пет месеца и беше самото съвършенство. Но щом отворих вратата на Чани — *пълен шок!* Заварих не само Чани, а и нейната Мами! Крила се е, значи, в стаята на Чани и ме е причаквала да вляза!

Та ето ги и двете — седнали насред стаята върху най-мекия, най-божествен розов мокет, който можете да си представите — поредната

безбожно скъпа изцепка на Мами, бивша бъдеща декора-торка, — *който на всичко отгоре изглеждаше наистина прелестно, мамка му!* Чандлър седеше между леко разтворените — *леко разтворените!* — крака на майка си, облегнала крехкото си малко гръбче на твърдия корем на Мами, а Мами я държеше през коремчето да не залита. Разкошна гледка. Чани беше одрала кожата на майка си, най-вече изразителните сини очи и възхитителни скули.

Поех дълбоко въздух, за да се насладя на аромата на детската стая. М-м-м, разкош: бебешка пудра, бебешки шампоан, бебешки влажни кърпички! После втора дълбока глътка въздух, да усетя аромата на Мами. М-м-м: шампоан за четиристотин долара и балсам, един Господ знае откъде! Хипоалергенен балсам за тяло, изготвян по поръчка от „Кийлс“; едва доловимо загатване на небрежно напръскан парфюм на Коко Шанел! Усетих как по цялата ми нервна система премина приятно гъделичкащо усещане и се спря в слабините ми.

Самата стая беше съвършена — малка розова страна на чудесата. Навсякъде се валяха безброй плюшени играчки, леко аранжирани, естествено. Отдясно — плетената люлка и бялата кошарка, спазарени направо без пари за шейсет хиляди долара от „Белини“ на Медисън Авеню (поредният удар на Мами!). Отгоре им — въртяща се играчка в бяло и розово, която свиреше дванайсет песни от филмите на Уолт Дисни, докато поразително реалистичните герои обикалят във весел кръг — поредното изработено по поръчка творение на скъпата ми бъдеща декораторка, този път на скромната цена от девет хиляди (за въртяща се играчка?). Ама на кого му пукаше? Това си беше стаята на Чандлър, най-любимата стая в къщата.

Огледах жена си и дъщеря си за миг. И изведнъж в съзнанието ми изскочи думата *фантастично*. Чандлър бе чисто гола. Гладката ѝ маслинова кожичка имаше гладък и безупречен вид.

А с нея беше и Мами, изтупана, тъй че да трепе или — в конкретния случай — да дразни. Дълбоко изрязаното деколте на червеникаворозовата мини рокличка без ръкави подчертаваше цепката между гърдите ѝ! Златистата ѝ грива блестеше на утринната светлина. А рокличката ѝ се бе надигнала над бедрата, та чак талията ѝ се виждаше. Нещо ми се губеше в цялата тая картинка... но какво? Не долавях какво точно, затова прогоних мисълта и продължих да гледам втренчено. Коленете ѝ бяха леко огънати, та прекарах поглед по цялата

дължина на краката ѝ. Обувките ѝ, от „Маноло Бланик“, пасваха идеално на роклята — до най-малката отсенка. Най-малко хилядарка, но си заслужаваха и последния цент, ако усещате накъде вървяха мислите ми в този момент.

А те бяха толкова много, че не можех да им хвана края. Желаях жена си повече от всякога... да, но в присъствието на дъщеря ми... ама тя пък е толкова малка, че нищо няма да разбере! А Графинята? Дали ми е простила вече? Идваше ми да кажа нещо, но не намирах думите. Обичах жена си... обичах живота... обичах дъщеря си. Не исках да ги загубя. Тъй че взех мигновено решение: Край! Край на курвите! Край на среднощните изпълнения с хеликоптер! Край на дрогата — е, поне не в досегашните количества.

Тъкмо се канех да взема думата и да апелирам към уважаемия съд за милосърдие, но ми отнеха всякаква възможност. Първа проговори Чандлър — моята дъщеря, моето гениалното бебче! Ухили се до уши и каза с малкото си изящно гласче.

— Та-та-та-та-та-та-та... Та-та-та-та-та-та-та.

— Добро утро, Тати! — каза Мами с престорен бебешки глас. Адски сладко! И адски секси! — Няма ли да ме цункаш за добро утро, Тати? Хайде, ела ме цункай!

Ха, това ли му беше всичко? Кръстосах тайно пръстите на едната си ръка, да не разваля магията и реших да напъна нещата докрай.

— А мога ли да цункам и двете — и Мами, и Чани? — направих муцка и заставах като послушно кученце пред Мами. После отправих молитва към Всевишния.

— Оооо, не! — отвърна Мами, подрязвайки крилцата на Тати. — Тати няма да цунка Мами още мнооого дълго време. Но пък дъщеря му умира за целувчица. Нали, Чани, миличка?

Ей, Богу, тая жена много мръсни хватки ми прилага!

После Мами пак подхвана с бебешки глас:

— Хайде, Чани сега да попълзи до Тати. А пък Тати ще приклепне, та Чани да се озове право в ръцете му. Нали, Тати?

Направих крачка напред.

— Достатъчно — отсече Мами, вдигайки повелително лявата си ръка. — Сега клекни, както ти казва Мами.

Изпълних командата. Да не съм луд да противореча на сексапилната Графиня?

Мами крайно внимателно постави Чандлър на пода на четири крака и я насочи към мен. Чандлър запълзя към мен със скоростта на охлюв, като не спираше да повтаря: „Та-та-та-та-та-та... Та-та-та-та-та-та-та.“

Аааах, какво щастие! Какъв живот! Бях най-щастливият мъж на света!

— Ела тук — казах на Чандлър. — Ела при Тати, сладуранче. — Погледнах нагоре към Мами, бавно сведох поглед... и... — Майка му стара! Надин, какво... какво ти става, по дяволите! Да не си си изгубила...

— Какво има, Та-та? Надявам се, че не виждаш нищо, за което си на зор, защото дълго време няма да те огрее — рече Мами, бъдещата куродразнителка, разчекнала жестоките си крака и с рокличка, запретната до ханша, но... без нищо под нея. Прекрасната ѝ розова вулва ми се блещеше право насреща, лъснала с похотливо желание. Нищо друго нямаше Мами там, освен тънка ивичка меко, прасковенорусо мъхче точно над пубиса.

А аз реагирах като всеки разумен съпруг и запълзях като куче, каквото всъщност си бях.

— Виж какво, сладур, знаеш колко съжалявам за снощи. Кълна се в Бога, никога не бих...

— Остави тия приказки за догодина — каза Мами и махна пренебрежително. — Мами много добре знае колко обичаш да се кълнеш в Господ за това-онова, когато си на път да се пръснеш. Но не си губи времето, Тати, защото Мами тепърва започва да се разправя с теб. Отсега нататък няма да виждаш друго из къщи, освен поли — от къси по-къси! Точно така, Та-та! Само адски къси поли, никакво бельо и... това... — каза сексапилната Мами с огромна гордост, като се облягаше назад на лактите си. После започна да използва високите токчета по начин, който дизайнерите на „Маноло Бланик“ едва ли са имали предвид: превърна ги в еротични оси, около които сладострастните ѝ крака се отваряха и затваряха, отваряха и затваряха, докато на третия път така ги разчекна, че коленете ѝ едва не опряха във великолепния розов мокет. Тогава каза:

— Нещо не е наред ли, Та-та? Не ми изглеждаш много добре.

Е, не беше нищо ново. Мами и друг път ми бе излизала с подобни номера. То не бяха асансьори, тенис кортове, обществени

паркинги, дори в Белия дом. Нямахме къде да се скрие човек от Мами. Но сегашното си беше егати и шока! Като боксьор, не видял откъде идва ударът, бях нокаутиран — за постоянно!

И още по-лошото бе, че Чандлър реши да спре насред път и да изследва великолепния розов мокет. Дърпаше влакната му, сякаш беше открила нещо невероятно, напълно безхаберна за протичащите около нея събития.

Опитах се да се извиня още веднъж, но в отговор Мами пхна десния си показалец в устата и го засмука. От което направо онемях. А тя, изглежда, усети, че ме е нокаутирала, защото бавно извади пръста от устата си и измяука с още по-бебешки глас:

— О-о-о, бедничкият Та-та. Как обича да си признава грешките, когато е готов да се изпразни в гащите, нали, Та-та?

Седях, блещех се и се чудех дали и други семейни двойки правят подобни неща.

— Е, Тати, вече е късно за извинения. — Надин сви сексапилните си устни и бавно кимна — както кимат хората, когато са ви разкрили някоя велика истина. — И колко *срамно е*, че Тати обича да лети нощем из града с хеликоптера, след като е правил един Бог знае какво, защото Мами то-о-олкова обича Тати, че единственото, което желае в момента, е да се люби с него по цял ден! А най-вече на Мами ѝ се иска Тати да я целуне по любимото му място, точно където я гледа сега. — И Мами пак се нацупи престорено. — Но, о-о-о-х... бедничкият Тати! Няма никакъв шанс това да му се случи сега, дори ако беше останал единственият мъж на планетата. Защото Мами е решила да действа като ООН и да наложи поредното прословуто сексембарго. Тати няма право да прави любов с Мами до навечерието на Нова година — *Моля? Това пък що за безочие е!* — и то само ако много слушка дотогава. Но ако Тати направи дори една грешчица, ще се наложи да чака до Сретение Господне^[1]! — *Ебаси майката! Мами съвсем е откачила!*

Бях на път да изпадна в състояние на безпрецедентно раболепие, когато внезапно ми хрумна друга идея. О, Божичко! Дали пък да не ѝ кажа? Майната му, шоуто си заслужаваше!

Мами с бебешки глас:

— И знаеш ли какво си мисля сега, Тати? Мисля си, че е време Мами да извади всичките си копринени чорапи и жартиери и да

започне да се разнася с тях из цялата къща, а всички ние знаем колко много Тати обича копринените чорапи и жартиери на Мами, нали Тати!

Кимнах, преливащ от желание. Мами не се отказваше:

— О, да, известно ни е! Пък и на мами вече ѝ писна да носи бельо... уф! Даже е решила да го изхвърли на боклука! Така че гледай добре, Та-та — Дали да не я спра вече? М-м-м, не. Ще изчакам още малко! — защото тепърва ще гледаш тази гледка из цялата къща! Но, разбира се, ще трябва да спазваш ембаргото: докосването е абсолютно забранено. И никакви чекии, Тати. Докато Мами не ти даде разрешение, ще стоиш „мирно“. Ясно ли е, Тати?

А аз с новопридошла самоувереност:

— А ти, Мами? Какво ще правиш ти?

— О, Мами знае много добре как да се задоволява. О-о-о... о-о-о... а-а-а — изстена манекенката. — Мами се възбужда дори от самата мисъл! Не мразиш ли хеликоптерите, Тати?

Реших да я настъпя по слабото място:

— Не знам, Мами, но мисля, че само дрънкаш и нищо не правиш. Ти ли да се самозадоволяваш? Не те виждам как ще го направиш.

Мами пак присви сочните си устни, поклати бавно глава, после каза:

— Ами време е да дадем първи урок на Тати — Еха, нещата се развиваха прекрасно! А Чандлър продължаваше безхаберно да изследва мокета — и затова Мами иска Тати да задържи погледа си върху ръката на Мами и да наблюдава много внимателно, иначе Сретение Господне ще се превърне във Великден, преди тати да е успял да каже „набъбнали ташаци“. Ясно ли е кой командва тук, Тати?

Правех се, че участвам в представлението, но се подготвих да пусна бомбата:

— Да, Мами, но какво ще правиш с ръката си?

— Шшш! — отвърна Мами, завря отново пръст в устата си и го смука, и го смука, докато заблестя от слюнката под утринната светлина... и тогава бавно, грациозно, похотливо се насочи на юг... надолу по широко изрязаното си деколте... между гърдите... по пъпа... та чак до...

— Спри! — креснах аз и вдигнах дясната си ръка. — На твое място не бих го направил!

Това я шокира. А и направо я вбеси! Очевидно бе очаквала вълшебния момент с не по-малко нетърпение от мен. Стига толкова. Беше време да ѝ пусна бомбата. Но преди да успея да отворя уста, Мами започна да ме мърми:

— Ха! Ама ти вече прекаляваш! Никакви целувки и любов до 4 юли!

— Ами Роко и Роко, Мами?

Мами се вцепени от ужас.

— А?

Наведох се, вдигнах Чандлър от великолепния розов мокет, притиснах я към гърдите си и я мляснах по бузата. И щом се убедих, че е в безопасност, продължих:

— Тати иска да разкаже на Мами една приказка, а като свърши и Мами е доволна, че Тати я спря да направи онова, което се канеше, тя ще му прости всички прегрешения, нали?

Никаква реакция.

— Добре — казах, — в тази приказка се разправя за една малка розова стая в Олд Бруквил, Лонг Айленд. Искате ли Мами да я чуе?

Мами кимна, но върху свършеното ѝ манекенско лице цареше пълно объркване.

— Обещава ли Мами да държи краката си широко-о-о-ко отворени, докато Тати разказва приказката?

Тя кимна бавно, замечтано.

— Чудесно, защото това е най-любимата гледка на Тати в целия свят и ще го вдъхнови да разкаже приказката точно както трябва! Имало, значи, едно време една малка розова спалня на втория стаж в едно голямо първокласно каменно имение в най-добрата част на Лонг Айленд, а хората, които живеели там, имали адски много пари. Но — това е много важен момент в приказката, Мами — от всичките си владения и всичките си богатства най-обичали малката си дъщеричка.

Та за таткото от приказката работели страшно много хора, но повечето от тях били много, много млади и почти без домашно възпитание, затова Мами и Тати решили да затворят целия си имот с яки метални порти, та да не им идват неканени посетители. Но, за жалост, те продължили да идват! — Млъкнах за миг и се загледах в

лицето на Мами, което постепенно започваше да губи цвета си. После продължих: — Та когато на Мами и Тати съвсем им писнало, взели, че цанили двама щатни бодигардове. А най-смешното, Мами, било, че и двамата се казвали Роко! — Млъкнах пак и пак се загледах в красивото лице на Мами, което беше побеляло като платно. И отново подхванах: — Сложили Роко и Роко в една чудесна караулка, която била в задния двор на приказното имение. И понеже Мами държала да изпипа нещата, отишла да проучи най-добрите наблюдателни системи, сетне накупила най-добрите камери, осигуряващи най-ясния, бистър и детайлен образ, които могат да се купят. И при това с най-естествени цветове, Мами! Цветен образ!

Краката на Мами все още бяха широко разтворени в цялото им величие, когато казах:

— И както се излежавали Мами и Тати в една дъждовна неделна сутрин преди два месеца, Мами каза, че чела статия как гувернантки и прислужници малтретирали поверените им бебета. Тати се ужасил и предложил на Мами да инсталират две скрити камери с активиращи се от глас микрофони точно в онази много розова спалня, за която стана дума в началото на приказката!

Та едната от тези скрити камери се намира точно над рамото на Тати — посочих към миниатюрната дупчица високо на стената и за късмет е насочена точно към най-страхотната част от невероятната ти анатомия, Мами — при което краката светкавично се затвориха, сякаш бяха врата на банков трезор, — и тъй като ние то-о-олкова обичаме Чани, образът се предава на най-големия осемдесет и един сантиметров екран точно наред караулката! Усмихни се, Мами! Снимат те със „Скрита камера“!

Мами остана вкаменена — за около една осма от секундата. После, сякаш някой внезапно пусна десет хиляди волта ток по великолепия розов мокет, подскочи като ужилена и изкрещя:

— Майка ти д'еба! Шибаната ти майчица! О, мили Боже! Не мога да повярвам, мамка му! Гос-по-ди-Бо-же-мой! — Хукна към прозореца и погледна към караулката... после се защура насам-натам, направи обратен завой и... ТРЯС!... сгромоляса се на пода, след като единият от еротичните пилони на умопомрачителните ѝ обувки се счупи.

Но престоят на Мами на пода трая само миг. Бързо се вдигна на четири крака със скоростта и сръчността на професионален борец, а оттам се извиси и в цял ръст. И за най-голям мой ужас отвори вратата, побягна навън и я затръшна зад себе, си без да я е еня какво ще си помисли за цялата дандания чудноватата ни менажерия от прислуга. И повече не се видя.

— Е, миличко — казах на Чани, — истинската Марта Стюърт надали би одобрила затръшването на врата точно в такъв момент, нали?

След това отправих безмълвна молитва към Всевишния да опази Чани от съпруг-изрод като мен, та дори и от гадже от подобен сой. Като гледах, от мен изобщо не ставаше „Съпруг на годината“. После отнесох Чани долу при Марси, немлъкващата гувернантка от Ямайка, и се насочих директно към караулката: нямах ни най-малкото желание видеозаписът с Мами да попадне в Холивуд като въвеждащо предаване към поредицата *Животът на богатите и дисфункционалните*.

[1] Християнски празник, честван на 2 февруари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4.

РАЯТ НА БАСПИТЕ

Като разгонен пес претърсих всичките двайсет и четири стаи на къщата за Маами. Честно казано, претърсих всяко кътче на всичките шест акра на имението, но накрая неохотно, с болка на сърце, реших да преустановя издирването. Наближаваше девет и трябваше да тръгвам за работа. Така и не разбрах къде се беше скрила моята бъдеща куродразнителка. Така че се отказах от мисълта да ме изчука.

Потеглихме от имението в Олд Бруквил точно в девет. Седях на задната седалка на среднощносинята ми лимузина линкълн, а зад волана седеше моят ненавиждащ бялата раса шофьор Джордж Кембъл. През четирите години, откакто постъпи, Джордж бе изрекъл не повече от десетина думи. Имаше утрини, когато самоналоженият му обет за мълчание ме дразнеше, но днес ми идваше идеално. Точно от това имах нужда след тазсутрешната ми схватка със сексапилната Графиня — малко спокойствие и тишина.

Все пак изпълних ежедневния ритуал да поздравя Джордж с най-топъл тон и да се надявам на някаква ответна реакция. Няма значение каква. Та и тази сутрин не пропуснах възможността — ей така, за майтапа.

— Здравсти, Джорджи! Как си днес?

Джордж обърна глава на приблизително четири и половина градуса надясно, тъй че едва видях бялото на ослепителните му очни ябълки, след което кимна, само веднъж.

Няма празно при Джордж, дявол го взел! Направо е ням!

Е, не беше точно така; преди около шест месеца Джордж ме беше помолил да му заема (сиреч, да му дам) пет хиляди долара за нови ченета (както сам се изрази). Услужих му с удоволствие, но преди това го въртях цели петнайсет минути на шиш да ми разкаже подробно: колко бели ще са; колко зъба ще има на всяко, колко дълго ще изтраят и за какво му е да сменя сегашните. Към края от въгленовочерното чело на Джордж струеше пот, та ми дожаля, че изобщо го попитах.

И днес, както всякога, Джордж беше с тъмносин костюм и мрачно изражение — най-мрачното изражение, което може да си позволи човек със заплата, надута до шейсет хиляди годишно. Не се съмнявах, че Джордж ме мрази, или най-малкото ме презира така, както мрази и презира всички бели хора. Единственото изключение допускаше по отношение на жена ми — бъдещият еталон за любезност, — която Джордж обожаваше.

Лимузината ми беше от ония, супер дългите, със зареден докрай бар, вградени телевизор и видео, хладилник, страхотна озвучителна система и задна седалка, която се превръщаше в огромно легло само с едно натискане на копчето. Леглото беше монтирано допълнително, с идеята да облекчава болките ми в гърба, но самата му поява в лимузината я превърна неволно в деветдесет и шест хиляди доларов бардак на колела. Ами то така стават тия работи! А тази сутрин пътувах не за къде да е, а за Лейк Съксес, на Лонг Айленд — едновременно спокойно селце с обитатели от средната класа, където се помещаваше „Стратън Оукмънт“.

Днес градът наподобяваше по-скоро Тумстоун, Аризона, *преди* появата на клана Ърп. За обслужване на нуждите, желанията и похотта на наетите от мен извратени млади борсови агенти се бе пръкнала цяла местна промишленост: бардаци, салони за нелегален хазарт, клубове за след работно време и прочее леговища на веселбата. Дори в подземния паркинг имаше група проститутки, които вземаха по двеста долара на тек.

През първите години местните търговци бяха вдигнали ръце от очевидното безсрамие на моята весела дружина борсови агенти, повечето от които сякаш бяха расли в гората, но скоро същите тези търговци надушиха, че брокерите от „Стратън“ не ебават да гледат етикетите на стоките и така безбожно надуха цените, че всички заживяхме в мир и любов, точно като в Дивия Запад.

Сега лимузината се насочваше на запад по Чикън Валеј Роуд — един от най-красивите пътища към Голд Коуст. Свалих стъклото, за да влезе малко свеж въздух, и се загледах към тучните зелени поляни за голф на „Бруквил Кънтри К्लъб“, над които заходих за кацане с хеликоптера сутринта. Кънтри-клубът се намираще в непосредствена близост до моя имот — толкова близо, че при добър удар със стик номер седем, можех да запратя топка за голф от предната си ливада до

средата на седмия феърфей. Но, разбира се, изобщо не си направих труда да кандидатствам за членство: какъв е тоя никакъв евреин, проявил безкрайната наглост да нахълта в рая на баспите?

При това не само „Бруквил Кънтри Клъб“ не ни допускаше. Ни най-малко! Нямахше клуб, който да допусне евреин, нито някое друго копеле, в чиито жили не тече синя англосаксонска протестантска кръв. (Е, в интерес на истината, в „Бруквил Кънтри Клъб“ допускаха католици, та не беше чак толкова зле, колкото останалите.) Когато с Графинята се преместихме тук от Манхатън, цялата тая история с баспите страшно ме дразнеше. Приличаше ми на някакъв таен клуб или дружество, но впоследствие установих, че баспите са прочетен вестник, застрашен от отмиране вид, подобно на птицата додо и горската улулица. И че макар да поддържат малките си голф клубове и ловни лоджии като последен бастион срещу брутално нахлуващите еврейски орди, с нищо не се различават от отчаяните индианци от битката при Литъл Биг Хорн, с тази разлика, че в ХХ век са на ръба да бъдат пометени от свирепи евреи като мен — евреи, натрупали състоянието си на Уолстрийт и готови да платят всичко, само и само да живеят там, където е живял Великият Гетсби.

Лимузината сви плавно наляво и тръгна по Хеджмънс Лейн. Вляво пред нас бяха конюшните на Голд Коуст, или както обичаха да ги наричат собствениците им „Център за конна езда «Голд Коуст»“, което звучеше безкрайно по басповски.

Огледах на минаване конюшните на бели и зелени ивици, където Графинята държеше конете си. От начало до край тая конска история се беше превърнала в шибан чудовищен кошмар. Като почнеш от собственика на конюшната — пристрастен към куалудите свиреп евреин с бирен корем, с хилядаватова любезна усмивка и с таен мерак да бъде взет за басп. Той и изрусената му до бяло псевдобасп съпруга още от километър подушиха що за хора сме ние с Графинята и успяха да ни пробутат всичките си бракувани коне с триста процента надценка. На всичко отгоре, щом ги купихме, конете започнаха да страдат от някакви странни болести. Покрай сметките за ветеринари, за зоб и заплатата на конегледачи, които да яздят конете, та да ги държат във форма, цялата работа се превърна в огромна черна дупка.

Но моята сексапилна Графиня, бъдещата специалистка по обядване, ходеше там всеки ден — да дава на конете бучки захар и

моркови и да взема уроци по езда, — макар че страдаше от нелечими алергии към коне и се прибираше вкъщи със сърбежи и хрипове, съчетани с кихане и кашляне. Ама нали като живееш наред с конете, трябва да се държиш като басп и да се правиш, че обичаш коне!

Додето лимузината пресичаше Нордърн Булевард, усетих как изби болката в долния край на гръбнака ми. Явно някъде по това време ободряващият снощен коктейл от дрога бе напуснал централната ми нервна система и бе отишъл към черния дроб и лимфните ми канали, където си му е мястото. Но това означаваше също, че болката ще се завърне с пълна сила. Имах чувството, че се пробужда някакъв зъл, див огнедишащ змей. Болката започваше вляво от опашката и се спускаше по задната част на левия ми крак, сякаш някой въртеше нажежен до бяло железен шиш в бедрото ми. Страшно мъчение. А опитах ли се да разтъркам мястото, болката се преместваше другаде.

Поех дълбоко въздух и се опитах да устоя на изкушението да грабна три куалуда и да ги глътна без вода. Подобно поведение бе направо недопустимо. Отивах на работа и макар аз да бях шефът, не можех да си позволя да се явя като някакъв разлигавен идиот. Такива неща се правеха само нощем. Вместо това казах бърза молитва да падне гръм от ясното небе и да порази кучето на жена ми.

От тази страна на Нордърн Булевард цените на имотите определено бяха по-ниски, сиреч средно около милион и двеста на къща. И ми се видя забавно как дете от бедно семейство е станало толкова безчувствено към екстравагантностите на богатството, че къща за над един милион долара да му се струва колиба. Но какво пък лошо има в това? Знае ли човек докъде ще стигне?

Точно тогава съзрях зелената табела с бели букви над рампата към магистралата Лонг Айленд Експресуей. Още малко, и щях да вляза в офисите на „Стратън Оукмънт“ — моят втори дом, — където мощният тътен на най-дивата борсова зала в Америка щеше да направи цялата ненормалност съвсем поносима.

ГЛАВА 5. НАЙ-МОЩНАТА ДРОГА

Компанията за инвестиционно банкиране „Стратън Оукмънт“ заемаше първия етаж от разпрострялата се нашироко четириетажна офис сграда с черни стъкла, издигната върху едно старо мочурище на Лонг Айленд. Е, не беше чак толкова зле, колкото човек може да си помисли от подобно описание. Амелиорацията на въпросното блато бе започнала в началото на осемдесетте години и сега то представляваше първокласен офис комплекс с огромен паркинг и подземен гараж на три нива, където стратънските брокери прекарваха следобедните си почивки за кафе, обгрижвани от ударен отряд жизнерадостни проститутки.

И днес като всякога, докато колата доближаваше офис сградата, се почувствах преизпълнен с гордост. Огледалните черни стъкла отразяваха ослепително сутрешното слънце и ми напомняха колко далеч бях стигнал през последните пет години. Трудно е човек да си представи, че бях създал „Стратън“ в складчето за електроматериали на фирма, продаваща коли на старо. А сега... *това!*

От западната страна на сградата имаше огромен параден вход, предназначен да впечатлява всички, които минаваха през него. Но нито един служител на „Стратън“ не го ползваше. Прекалено далеч им беше, а времето, както се казва, е пари. Затова всички, включително и аз, ползвахме бетонната рампа от южната страна на сградата, която водеше директно към борсовата зала.

Измъкнах се от задната врата на лимузината, сбогувах се с Джордж (който кимна безмълвно) и се отправих към въпросната бетонна рампа. Докато минавах през стоманените врати, вече дочувах слабото ехо от мощния тътен, който звучеше като рева на подивяла тълпа. Музика за ушите ми! Директно се насочих натам, и то с хъс.

След десетина крачки завих и... ето я — борсовата зала на „Стратън Оукмънт“: огромно пространство, по-дълго от футболно игрище и колкото половин игрище широка, без преградни стени и с много нисък таван. Плътните редици бюра в кленов цвят бяха

наредени като в класна стая и едно безкрайно море от безупречно бели ризи се вълнуваше яростно насам-натам. Всички сака бяха свалени и всички крещяха в черните си телефони, което всъщност създаваше тътена. Това беше звукът на учтивите млади мъже, прибягващи до логиката и здравия разум, за да убедят бизнесмените из цяла Америка да инвестират спестяванията си в „Стратън Оукмънт“.

— Боже мой, Бил! Вдигни си полата, хвани се за топките и вземи най-накрая някакво решение, майка му стара! — крещеше Боби Коч, топчест двайсет и две годишен ирландец с гимназиална диплома, силна пристрастеност към кокаина и нетен годишен доход от милион и двеста хиляди. В момента хокаше някакъв богат бизнесмен на име Бил, който живееше някъде из централните райони на Америка. Върху всяко бюро стоеше сив компютър, по чийто монитор пробягваха в зелени цифри и букви котировките в реално време. Но едва ли някой си правеше труда да ги погледне. Всички бяха твърде заети да се потят обилно и да крещат в черните си телефони, които приличаха на израснали от ушите им гигантски патладжани.

— Трябва ми решение, Бил! И то сега! „Стив Мадън Шуз“ е най-горещата нова емисия на Уолстрийт и не виждам какво има да му мислиш! Докато се наканиш, до следобед ще се е превърнала в жив динозавър! — След двуседмична рехабилитация в клиниката в Хейзелдън Боби полека се връщаше към предишното си състояние. Очите му направо изскачаха от топчестия му ирландски череп. Кристалите на коката направо се процеждаха през потните му жлези. А беше само девет и половина сутринта.

Млад стратънец със зализана назад коса, квадратна челюст и врат с размера на Роуд Айлънд бе приклепнал и се мъчеше да обясни на клиента си предимствата и недостатъците на това да включи жена си в процеса на вземане на решения.

— Да го'ориш с жена си ли? Да'нсисъ смахнал нещо? — той едва ли подозираше, че нюйоркският му акцент беше толкова кален, че звучеше като да джвакаш в тиня.

— Тя д'нби да го'ори с тебе, когат' си купу'а нови обувки?

През три реда друг млад стратънец с къдрава кафява коса и разразило се тийнейджърско акне стоеше изпънат като пружина, а слушалката му бе вклинена между бузата и ключицата. Разперил бе ръце като криле на самолет, а под мишниците му имаше гигантски

потни петна. А докато крещеше по телефона, щатният шивач на фирмата, Антъни Джилберто, му вземаше мярка за костюм. Джилберто сновеше по цял ден от бюро на бюро да взема мерки на младите стратънци и да им майстори костюми за по две хиляди долара. В този миг младият стратънец изви глава назад и разпери докрай ръце, сякаш се канеше да скача от десетметровата кула на басейн. После изрече с тон на напълно отчаян човек:

— За Бога, господин Килгор, направете си добро и си купете десет хиляди акции! Моля Ви, направо ме убивате... убивате ме. Ако трябва да хвана самолета и да дойда до Тексас да ви извия ръцете, и това ще направя!

Каква отдаденост! — рекох си. Пъпчивото хлапе продава акции, дори докато си поръчва костюм! Кабинетът ми беше на отсрещната страна на борсовата зала и докато си проправях път през врящото хорско море, имах чувството, че съм Мойсей в каубойски ботуши. Брокерите се отдръпваха настрана, за да ми сторят път. Всеки брокер, покрай когото минех, ми намигаше или се усмихваше в знак на признателност за това, че се е озовал в малкото райско кътче, което бях създал. Да, това бяха моите хора. Разчитаха на мен за надежда, обич, съвет и насока, а аз бях десет пъти по-луд от всички тях взети заедно. Но едно нещо делеяхме поравно — неугасващата ни любов към мощния тътен. Дори не ни стигаше!

— Вдигни шибания телефон, ако обичаш! — изкрещя една дребна руса асистентка по продажбите.

— Ти вдигни шибания телефон! Това е част от твоите шибани задължения!

— Само един шанс ми дайте, моля ви!

— ... дващсет хиляди по осем и половина?...

— ... купете сто хиляди акции...

— Акциите ще изхвърчат през покрива!

— Боже мой! Стив Мадън е най-яката оферта на Уолстрийт!

— Заеби „Мерил Линч“! Хлебарки като тях ги хрускаме за закуска.

— Местният ти брокер ли? Майната му на местния ти брокер! Та той не чете друго, освен вчерашния „Уолстрийт Джърнъл“!

— Купих дващсет хиляди „Б“-варанти^[1] на четири...

— Заеби ги тия! Пълни боклуци са!

— Добре де, да ви го начукам и на вас, и на скапания ви фолксваген, с който дойдохте!

Заеби това, заеби онова! Начукуваш го на тоя, нашибваш го на друг! Това е то, езикът на Уолстрийт — есенцията на мощния тътен, който заглушава всичко останало. Направо те опиянява. Прелъстява те! Освобождава те! Помага ти да постигаш цели, които са ти се стрували непостижими! И помита всички. Най-вече, помел бе и мен.

От всичките хиляда души в залата, тези над трийсет сигурно се брояха на пръсти — повечето наскоро бяха навършили двайсет. И всички бяха хубавци, пращяха от суета, а сексуалното напрежение бе толкова силно, че буквално можеше да се помирише. Мъжете превъзхождаха по брой жените в съотношение десет към едно. От мъжете — *от момчетата!* — се изискваше да са с костюм по поръчка, бяла риза, копринена вратовръзка и златен часовник. От жените — адски къса пола, дълбоко деколте, повдигащ сутиен и високи токчета — колкото по-високи, толкова по-добре. Точно този вид облекло, който стратънският отдел „Човешки ресурси“ най-строго забраняваше, но който ръководството (моя милост) силно поощряваше.

Положението бе изтървано дотам, че разгонените млади стратънци направо се рутеха под бюрата, в тоалетните, в гардеробните, в подземния гараж и, разбира се, в стъкления асансьор. По едно време се стигна дотам, че се принудихме да обявим сградата за „безебателна зона“ от девет сутринта до седем вечерта. На самата обява най-отгоре пишеше точно така: „Безебателна зона“; под заглавието две стилизирани фигури със съответните анатомични атрибути се чукаха кучешката. Около тях бе очертан плътен червен кръг, пресечен от диагонална линия — „Шибането забранено“. (Надали имаше друг такъв по цялата Уолстрийт!) Но, уви, никой не го прие на сериозно.

Нещата обаче си вървяха и във всичко имаше определен смисъл. Всички бяха млади и красиви и всички се възползваха от моментните възможности. „Не изпускай момента“ — това беше корпоративната мантра, която гореше като вечен огън в душите на всички млади стратънци и вибрираше в свръхобострените центрове на удоволствие на още юношеските им мозъци.

А постигаха невероятни успехи — спор нямаше! Печелеха страхотни пари. Всеки новобранец-брокер се предполагаше да изкара поне двеста и петдесет хиляди през първата си година. Не минеше ли

тази граница, значи надали нещо ще излезе от него. Ако през втората година не направиш петстотин хиляди, попадеш в графата „слаб и безполезен“. А ако през третата година не се докараш до милион и отгоре, направо ставаш обект на всеобщи подигравки. При това говорим за минимални суми. Сериозните играчи правеха три пъти по толкова.

И това охолство се стичаше надолу по пирамидата. „Асистентките по продажбите“ — префърцунено название на секретарките — правеха над сто хиляди на година. Дори момичето от телефонната централа получаваше осемдесет хиляди — само да вдига телефона. Истинска старовремска треска за злато, превърнала Лейк Съксес в демографски феномен. Младите стратънци — на практика още деца — започнаха да го наричат „Брокерския Дисниленд“ и всички до един съзнаваха, че ако по някаква причина ги изхвърлят от лунапарка, никога вече няма да видят такива пари. И именно този страх битуваше някъде из дълбоките дебри на съзнанието им: страхът, че някой ден ще изгубиш работата си. И какво ще правиш тогава? Защото, веднъж провъзгласен за стратънец, от теб се очаква да живееш Живота с главно „Ж“ — да караш най-изисканите коли, да се храниш в най-люксоznите ресторанти, да раздаваш най-тлъстите бакшиши, да се обличаш в най-скъпите дрехи и да живееш в прословутия лонгайлъндски Голд Коуст. Дори да си най-пресният новак, пак заемаш пари от първата банка, която е достатъчно откачена, че да те кредитира — без значение при каква лихва, — и подпушваш Живота, независимо дали си готов за него, или не.

Положението бе изтървано дотам, че имения купуваха дори младежи, страдащи още от тийнейджърско акне и едва сдобили се с първата си самообръсначка. Някои от тях бяха толкова млади, че дори не се нанасяха на новия си адрес, защото се чувстваха по-добре у дома, при мама и тате. През лятото наемаха охолни вили в някое от градчетата Хамптън с отоплявани басейни и пищни гледки към Атлантическия океан. Уикендските им партита бяха толкова упадъчни, че неизменно приключваха след намеса на полицията. Свиреха скъпо платени банди, диджеи въртяха плочи, младите стратънки танцуваха по цици, стриптийзьорките и проститутките се смятаха за почетни гости и неизбежно в някакъв момент от вакханалията младите стратънци хвърляха всичко от себе и се отдаваха на страстите си ей

така — под открито небе, като животни в обор, щастливи да изпълнят „на живо“ пълната програма пред все по-множащата се публика.

Но какво лошо имаше в това? Бяха пияни от младост, горяха от алчност и летяха по-високо и от хвърчила. И ден след ден керванът с пари ставаше все по-дълъг и все повече хора трупаха състояние от това, че осигуряваха на младите стратънци основните елементи за изживяването на Живота. Брокери на недвижими имоти им продаваха имения; ипотечни брокери им осигуряваха необходимото финансиране; интериорни дизайнери тъпчеха къщите им с ненужно скъпи мебели; озеленители се грижеха за тревните им площи (ако хванеха стратънец сам да коси ливадата си, сигурно щяха да го замерят с камъни до смърт); търговци на коли им продаваха екзотични поршета, мерцедеси, ферарита и ламборгинита (ако караш по-долна класа, направо те отписват като шибан малоумник); метр-д'отели резервираха маси в най-посещаваните ресторанти; спекуланти им осигуряваха билети за предните редове на отдавна разпродадени мачове, рок концерти и бродуейски спектакли; бижутери, часовникари, модисти, производители на обувки, цветари, специалисти по кетъринг, фризьори, продавачи на домашни любимци, масажистки, хиропрактори, доставчици на автомобилни екстри и всякакви други специалисти (но най-вече проститутки и дилъри на дрога) се появяваха в борсовата зала и предоставяха услугите си директно на младите стратънци, та да не губят те нито една секунда от напрегнатия си ден, нито пък да се ангажират с каквато и да било извънредна дейност, която би попречила на основното им задължение — да въртят телефоните. Само това. Усмиваш се и набиращ — от мига на пристигането ти в залата до мига, в който си тръгнеш. И ако не си достатъчно мотивиран да го правиш, или не си в състояние да изтърпиш по триста пъти на ден секретарките от всичките петдесет щата да ти тръшват телефона, трябва да си наясно, че зад гърба ти висят на опашка поне десет човека, готови да грабнат твоята работа. И тогава се оказваш навън — завинаги.

И каква, мислите, бе тайната формула на „Стратън“, позволяваща на всички тия неприлично млади хлапаца да правят неприлично големите купища пари? В основата си тя се осланяше на две прости истини: първо, че от единия процент най-богати американци мнозинството са неизлечими комарджии, неспособни да устоят на

изкушението да хвърлят зара отново и отново, дори когато са наясно, че той играе срещу тях, и второ, че — противно на общоприетото мнение — млади мъже и жени, способни на обноски точно толкова, колкото и стадо луднали по секс биволи, и притежаващи коефициент на интелигентност, равен на този на Форест Гъмп след три дози ЛСД, могат наистина да бъдат обучени да звучат като уолстрийтски факири, стига да си им написал до последната дума какво точно да казват, а после да им го набиваш в главите поне по два пъти на ден в продължение на цяла година.

И след като мълвата за тази малка тайна започна да се разпростира из Лонг Айленд — че съществува някакъв подивял екип в Лейк Съксес, където от теб се изисква единствено да се явиш на работа, да изпълняваш каквото ти заповядат, да се закълнеш във вечна вярност на собственика, и той ще те направи чутовно богат, — хлапаците започнаха да се появяват в залата без предизвестие, отначало поединично, после на тълпи. В началото бяха деца от предградията на средната класа в Куинс и Лонг Айленд, а скоро след това и от всичките пет административни общини на Ню Йорк. Докато се усетя, заприиждаха и от цяла Америка да ме молят да ги наема. Имаше деца, прекосили половин Америка, за да стигнат до борсовата зала на „Стратън Оукмънт“ и да се закълнат във вечна вярност на Вълка от Уолстрийт. А останалото, както се казва, е част от историята на Уолстрийт.

Както винаги, супер преданата ми лична асистентка Джанет^[2] седеше зад бюрото си и очакваше трепетно моята поява. В конкретния момент почукваше с десния си показалец по бюрото и поклащате глава в смисъл: „Защо, по дяволите, целият ми ден се върти около това, кога точно смахнатият ми шеф ще се появи на работа?“ Или може просто така ми се стори, а тя само скучаеше. Както и да е, бюрото на Джанет се намираще точно пред вратата на кабинета ми, сякаш бе стена пред футболна врата. И това не беше случайно. Сред многото си други функции, Джанет бе и пазителката на моята светая-светих. Ако някой искаше да ме види или да говори с мен, първо трябваше да мине пред Джанет. А това не беше никак лесно, понеже тя ме пазеше като лъвица малките си и не ѝ мигваше окото да изсипе огън и жупел върху всеки, осмелил се да я прескочи.

В момента, в който ме съзря, Джанет ми се усмихна най-сърдечно, а аз ѝ отделих специално внимание. Наближаваше трийсетте, но изглеждаше с няколко години по-възрастна. Имаше гъсти тъмнокаестеняви коси, светла кожа и малко, стегнато тяло. Очите ѝ бяха сини и красиви, но в тях прозираше някаква тъга — сякаш въпреки младостта си, бе страдала много. Сигурно затова Джанет пристигаше на работа винаги облечена като Смъртта. Неизменно носеше черно от глава до пети. Днешният ден не представляваше изключение.

— Добро утро — каза Джанет с тон на леко раздражение зад широка усмивка. — Защо закъсня толкова?

Усмигнах се мило на супер преданата си асистентка. Всъщност, като изключим погребалния тоалет и неизменното ѝ желание да е в час дори с най-дребните пикантни подробности около мен, я намирах за изключително приятна. Разчитах на нея в службата така, както разчитах на Гуин у дома. Независимо дали ставаше дума за плащане на сметките ми, за поддържане на личното ми брокерско счетоводство, за следене на графика ми, уреждане на пътуванията ми, плащане на курви, или разпавии с дилъри на дрога, или за лъжене на жената, за която бях женен в момента, нямаше задача, която да се опре за Джанет и която тя да не е готова да изпълни безрезервно. Беше невероятно компетентна и никога не допускаше грешки.

Джанет също беше израснала в Бейсайд, но останала сираче от малка. Майка ѝ била добра жена, но баща ѝ я скъсвал от тормоз — абсолютно животно. Правех всичко възможно тя да се чувства обичана и желана. И я пазех така, както тя пазеше мен.

Когато Джанет се омъжи предишния месец, аз ѝ вдигнах фантастична сватба и я отведох с огромна гордост до олтара. Беше в снежнобяла булчинска рокля на „Вера Уанг“ — платена от мен и избрана от Графинята, която освен това отдели и два часа, за да гримира лично Джанет. (Да, Графинята беше и бъдеща майстор-гримьорка.) Та Джанет изглеждаше абсолютно ослепително.

— Добро утро — отвърнах аз с топла усмивка. — Шумът в залата звучи добре днес, нали?

Равнодушно:

— Винаги си е звучал добре. Но ти не ми отговори. Защо закъсня толкова?

Нахална мацка си беше, че и любопитна! Поех дълбоко въздух и попитах:

— Надин да е звъняла случайно?

— Не. Защо? Какво е станало? — Скорострелни въпроси. Очевидно надушваше сочната клюка.

— Нищо не е станало, Джанет. Снощи позакъснях, а Надин се ядоса и ми плисна чаша вода в лицето. Това е. Всъщност чашите бяха три, ама кой ти ги брои изобщо? Последвалите събития обаче не се поддават на описание, но в крайна сметка трябва незабавно да й пратя цветя, иначе още от днес ще трябва да си търся съпруга номер три.

— Колко да изпратя? — попита тя, като взе тефтера си и писалката „Монблан“.

— Не знам... нещо за три-четири хиляди. Абе, кажи им да пратят целия си шибан камион. И да включат куп лилии. Тя си пада по лилиите.

Джанет присви очи и стисна устни в смисъл: „Нарушаваш негласната ни уговорка, че част от възнаграждението ми включва правото ми да знам всички подробности, колкото и кървави да са те!“ Но бидейки професионалист с чувство за отговорност, само каза:

— Добре, после ще ми кажеш.

Кимнах неубедително.

— Не знам, Джанет, ще видим. Та, кажи ми сега какво става.

— Ами, Стив Мадън се мотае някъде наоколо и ми се стори доста притеснен. Съмнявам се, че ще е особено полезен днес.

Усетих моментален прилив на адреналин. *Стив Мадън!* Браво бе, при цялата лудост и безумие от ранни зори направо забравих, че днес щеше да е първичното публично предлагане на акции от обувната компания на Стив Мадън. И че преди още да е свършил денят, в касата ми щяха да влязат още двайсетина милиона зелени гущери. Хич нямаше да е зле! А Стив трябваше да произнесе кратко слово пред брокерите в залата, така нареченият „малък цирк“. Е, това вече щеше да е интересно за гледане! Не бях убеден, че Стив няма да си глътне езика, след като съзре дивите погледи на всичките откачени млади стратънци.

Но пък малкият цирк си беше отколешна уолстрийтска традиция: преди самото пускане на първата емисия главният изпълнителен директор се изправя пред тайфата дружелюбни брокери и им прочита

предварително написаната си реч на тема славното бъдеще, което предстои на компанията му. Обикновено се получаваше дружелюбна среща с куп взаимни потупвания по раменете и фалшиви ръкостискания.

С тази разлика, че в „Стратън“ нещата понякога ставаха доста грозни. Понеже стратънци не се вълнуваха много-много от речи, тях ги вълнуваше единствено да продадат акциите и ако гост-ораторът не ги грабнеше още с първите си думи, страшно бързо се отегчаваха, почваха да дюдюкат, да подвикват, а и направо да псуват. Накрая щяха да го замерят с каквото им падне, първо с хартиени топки, след което бързо преминаваха на хранителни стоки от рода на гнили домати, недоядени пилешки кълки и огризки от ябълки.

Аз, разбира се, нямаше да допусна подобна участ да сполети Стив Мадън. Все пак той беше приятел от детинство с моя заместник Дани Поуръш. Пък и лично аз притежавах повече от половината от компанията на Стив, тъй че по същество на пазара излизаше и собствената ми инвестиция. Преди около шестнайсетина месеца бях дал на Стив петстотин хиляди долара начален капитал, покрай което станах най-големият съдружник в компанията, с осемдесет и пет процента участие. Няколко месеца по-късно продадох трийсет и пет процента от акциите си за малко повече от петстотин хиляди долара, като по този начин си възвърнах първоначалното капиталовложение. Петдесетте процента, които ми останаха, направо ми излязоха без пари! Това наричам аз добра сделка!

В интерес на истината, точно този процес — дялово участие в частна компания, последвано от освобождаване от част от дяла (което ми възвръщаше първоначалното ми капиталовложение) — беше превърнал „Стратън“ в още по-голяма печатница на пари от преди. И тъй като мощта на борсовата зала ми помагаше при превръщането на частните ми компании в акционерни дружества, чистата ми печалба растеше ли, растеше. На Уолстрийт на този процес може и да му викат „търговско банкиране“, ама за мен си беше като да печеля лотарията на всеки четири седмици.

— Трябва да се справи — казах на Джанет, — но ако не успее, аз ще се кача горе и ще му спася кожата. Нещо друго?

Сви рамене и рече:

— Баща ти те търсеше и изглеждаше бесен.

— Мамка му! — измърморих.

Баща ми Макс беше главен финансов директор на „Стратън“, а също и самопровъзгласил се главнокомандващ на Гестапо. Такъв нервак беше, че от девет сутринта тръгваше из залата със стиропорна чаша пълна с водка „Столичная“, а в ръката му димеше двацетата му цигара за деня. В багажника на колата си държеше тежаща кило и половина бейзболна бухалка с личен автограф от Мики Мантъл, та да троши с нея „шибаните стъкла“ на всеки брокер, имал неблагоприятното да остави колата си на славното му място на паркинга.

— Каза ли какво иска?

— Не! — отвърна преданата ми асистентка. — Попитах го, но взе да ми ръмжи като куче. Ама е адски бесен и ако трябва да позная, бих казала, че е заради ноемврийската сметка от „Американ Експрес“.

— Мислиш ли? — Направих гримаса и изведнъж цифрата половин милион изплува в главата ми съвсем неканена. Джанет кимна:

— Носеше я в ръка и беше ей толкоз дебела. — Разпери палец и показалец на поне седем сантиметра.

— Хмм... — замислих се, но нещо в далечината отклони мисълта ми от сметката на „Американ Експрес“. Летеше... летеше... какво по дяволите, летеше? Присвих очи. Боже Господи, някой беше донесъл в офиса плажна топка в червено, бяло и синьо! Сякаш корпоративната централа на „Стратън Оукмънт“ е стадион, подът на залата — мястото за оркестъра, и всеки момент на сцената ще излязат „Ролинг Стоунс“.

— ... на всичкото отгоре си чисти скапания аквариум! — каза Джанет. — Направо не вярвам на очите си!

Долових само края на репликата на Джанет, та измърморих:

— Да, бе, разбирам те...

— Не чу и дума от това, което казах, така че не се преструвай — контрира тя.

Божичко! Кой друг, освен баща ми би ми говорил по тоя начин! Е, и жена ми, да речем, но в нейния случай обикновено бе напълно заслужено. Все пак обичах Джанет, въпреки отровния ѝ език.

— Много смешно! Повтори сега онова, което каза.

— Рекох, че не мога да повярвам, че оня там хлапак — и посочи към едно бюро през двацет метра, — оня, Робърт ли беше, не помня

вече, точно сега е седнал да си чисти аквариума. Посред пускането на новата емисия! Изчанчена работа, не мислиш ли?

Погледнах към набедения виновник: млад стратънец — какъв ти стратънец, всъщност — младият некадърник с развихрена къдрава кестенява коса и папийонка. Това, че на бюрото му имаше аквариум, не бе толкова страшно — на Стратънци им беше позволено да водят домашни любимци в офиса — игуани, порове, хамстери, папагалчета, костенурки, тарантули, змии, мангусты и всичко, което им хрумнеше при техните раздути доходи. Веднъж даже някой беше докарал и ара с речник от над петдесет английски думи, който, когато не имитираше как младите Стратънци продават акции по телефона, им препоръчаше да ходят да си го начукат. Чашата преля един-единствен път, когато един млад стратънец доведе шимпанзе по памперси и ролкови кърпки.

— Викни Дани — изстрелях. — Да му вземе мярката на тоя шибан келеш.

Джанет кимна и отиде да търси Дани, а аз продължих да стоя в пълен шок. Как може това мекотело в папийонка да е способно на подобна отвратителна... шибана постъпка? Та тя противоречи на цялата същност на „Стратън Оукмънт“! Абсолютно светотатство! Е, не срещу Бог, да речем, но срещу самия Живот! Най-нахално и брутално погазване на етичния кодекс на „Стратън“. А наказанието за подобно нещо е... какво всъщност беше наказанието? Добре де, нека младшият ми партньор Дани Поуръш да реши; той е майстор по вкарването на по-своенравните Стратънци в правия път. Да не говорим с какъв кеф го правеше.

Забелязах приближаващия се Дани и Джанет, която го следваше по петите. Дани изглеждаше бесен, което не предвещаваше нищо добро за брокера с папийонката. Даже се загледах по-внимателно в него и чак ме досмеша на нормалния му вид. Понеже по сивия му, ситно раиран костюм, искрящобяла риза и червена копринена вратовръзка никак не личеше, че се доближаваше до публично обявената си цел да изчука всички асистентки по продажбите до една.

Дани Поуръш беше от свръхсвирепите и диви евреи. Бе среден на ръст, метър и седемдесет и пет, с нормално тегло, седемдесет и седем кила, и никак не приличаше на евреин, хеле пък с тези стоманеносини очи с топлината на айсберг.

И това напълно го устройваше. Подобно на много други евреи, и Дани изгаряше от тайното желание да го вземат за басп и правеше всичко по силите си да се докара до съвършенство — като се започнеше със забележително избелените му зъби, лустросвани, докато станат толкова големи и бели, че изглеждаха почти радиоактивни, и се стигнеше до изработените от черупка на костенурка кафяви очила с обикновени стъкла (Дани имаше идеално зрение) и черните му кожени обувки с изработени по поръчка стелки с полирани до огледално бомбета.

Но всичко това бе колкото смешно, толкова и гадно, понеже, достигайки зрялата възраст от трийсет и четири години, Дани бе успял да придаде ново значение на понятието „абнормално поведение“. Вероятно трябваше да се усъмня още преди повече от шест години, когато го срещнах за пръв път. Тогава още не бях основал „Стратън“ и Дани работеше при мен като стажант-брокер. Беше някъде през пролетта, когато го поканих да ме придружи на срещата със счетоводителя ми в Манхатън. А когато стигнахме, той ме убеди да се отбием до едно място, където продаваха „крек“, и там ми разказа житието си, включително и как изшмъркал през носа си последните си две фирми — куриерско бюро и служба за бърза помощ. После ми разправи как се оженил за първата си братовчедка Нанси заради фантастичното ѝ дупе, а като го попитах не се ли е притеснил, че извършва кръвосмешение, той най-нехайно отвърна, че ако им се роди ненормално дете, направо ще го остави на стълбите на някое сиропиталище.

Може би още тогава трябваше да побягна, имайки предвид, че човек като Дани е способен да изкара наяве най-лошите ми черти. Вместо това му дадох назаем от личните си пари, та да си стъпи на краката, и го обучих на брокерския занаят. Година по-късно основах „Стратън“ и го оставих да се сдобие постепенно с такъв дял, че да ми стане съдружник. През последните три години Дани се доказва като сериозен боец — прегази всеки по пътя си, за да се укрепи на позиция номер две в „Стратън“. Но при цялото му безумие, нямах и капка съмнение, че умът му сече като бръснач, че е лукав като лисица, безмилостен като варварин и най-вече предан като куче. И напоследък бях започнал да му поверявам всички мръсни задачи, които той изпълняваше с неописуемо удоволствие.

Дани ме поздрави по мафиотски, с топла прегръдка и целувка по всяка буза. Това бе знак на уважение и респект, а подобни жестове се ценяха високо в борсовата зала на „Стратън Оукмънт“. С крайчеца на окото си обаче мярнах как Джанет циничката забелва подигравателно очи при така демонстрираната от Дани привързаност и преданост.

Дани ме освободи от мафиотската си прегръдка и измърмори:

— Ще го убия това шибано хлапе. Кълна се в Господ!

— Лоша проява от негова страна, Дани, особено днес — свих рамене. — Защо не му обясниш, че ако не махне аквариума до края на работния ден, аквариумът ще остане, но той — не. Както решиш, все пак; оставям всичко в твои ръце.

Джанет интригантката доля масло:

— Божичко! Та той е и с папийонка! Можеш ли да си представиш?

— Гадно, шибано долно копеле! — изсъска Дани с тон, идещ да опише някой, който тъкмо е изнасилил монахиня и я е оставил да умре. — Ще видя сметката на тоя малък дрисльо веднъж завинаги така, както аз си знам! — Дишайки шумно, Дани се отправи към бюрото на брокера и поде разговор с него. Само след няколко секунди момчето вече клатеше глава в знак на несъгласие. След още някоя и друга дума момчето пак поклати глава. После и Дани почна да клати глава, само че като човек, изгубил всичкото си търпение.

Джанет дълбокомъдрената:

— Интересно какво толкова си говорят. Що нямах бионичен слух като Жената за шест милиона долара! Нали се сещаш за коя ти говорях?

Поклатих отчаяно глава:

— Дори няма да удостоя репликата ти с отговор, Джанет. Ще ти кажа само за сведение, че не е никаква Жена за шест милиона, а е Жената-киборг.

В този миг Дани посочи към мрежичката за вадене на рибки в лявата ръка на брокера и направи с пръсти жест: „Я ми дай тая шибана мрежичка!“ Но брокерът я отдръпна колкото можа по-далеч.

— За какво му е пък мрежичката? — попита мераклийката да е жена-киборг.

Изредих наум възможностите:

— Де да знам... Мамка му! Знам точно какво...

С невероятна бързина Дани хвърли сакото си на пода, разкопча ръкава на ризата си, запретна го и потопаи ръката си до лакътя в аквариума. Заопипва наслуки за малката, нищо неподозираща оранжева рибка. Лицето му като вкаменено, като на човек, обладан от силите на злото.

Дузината асистентки по продажбите в непосредствена близост до екшъна наскачаха от столовете си и занаблюдаваха ужасени как Дани се опитва да улови невинната златна рибка.

— Божичко! — каза Джанет. — Ще я убие.

В един момент Дани се изцъкли и зяпна, един вид: „Гепих я!“ Ръката му изскочи от аквариума, здраво сграбчила златната рибка.

— Хвана я! — извика Джанет и захапа кокалчетата на едната си ръка.

— Да, ама въпросът за един милион долара е какво ще направи с нея? — Млъкнах за миг, сетне добавих: — Но се обзалагам с теб сто към едно на хиляда зелени, че ще я изяде. Приемаш ли?

Последва моментален отговор:

— Сто към едно? Ти си луд! Няма да го направи! Не е толкова брутален. Искам да кажа... — Джанет замлъкна, тъй като Дани се покатери на бюрото и протегна ръце встрани, сякаш бе Исус на кръста.

— Ето какво се случва, когато се ебаваш с домашните си любимци в ден на нова емисия — извика той и добави — и не спазваш забраната за шибани папийонки в борсовата зала! Две най-фрапантни нарушения, мамка му!

Джанет шубето:

— Отказвам се от баса!

— Късно е, чадо!

— Стига, бе! Не е честно!

— И животът не е честен, Джанет — отвърнах невинно. — Ти поне трябва да си наясно с това.

А Дани просто отвори уста и изкльопа рибката. Стотина асистентки по продажбите ахнаха в захлас, а десет пъти повече брокери изреваха от възторг и възхищение от Дани Поуръш — ексекюторът на невинни морски същества. Нямаше начин Дани да не обере оваците: поклони се превзето, сякаш бе на бродуейска сцена, и скочи от бюрото в обятията на почитателите си. Не издържах и подразних Джанет:

— Ти за плащането не се притеснявай. Ще си ги удържа от заплатата ти.

— Да не си посмял, копеле мръсно! — изсъска тя.

— Добре, тогава ще си ми дължница! — усмигнах се и ѝ смигнах. — А сега иди да поръчаш цветята и ми донеси малко кафе. Трябва най-сетне да започна този шибан работен ден. — Влязох в кабинета си бодро и ухилено и затворих вратата — готов за всички предизвикателства, които животът можеше да ми поднесе.

[1] Ценни книжа, даващи право, но не и задължение за закупуване от фирмата-емитент на предварително фиксирано количество обикновени акции по предварително определена цена преди изтичането на определен срок или в неопределено бъдеще. — Б.пр. ↑

[2] Името е променено. — Б.а. ↑

ГЛАВА 6.

ЗЪЗНЕЩИТЕ ИНСПЕКТОРИ

Само пет минути по-късно, разположил се зад диктаторското си бюро на стол с размера на трон, изгледах въпросително двамата си събеседници:

— Чакайте да видя сега дали правилно съм ви разбрал: вие, пичове, искате да докарате тук джудже и да хвърляте дребния му задник насам-натам из залата, така ли?

Двамата кимнаха утвърдително в унисон. Директно срещу мен, на тапицирания в кървавочервена кожа фотьойл, седеше не друг, а самият Дани Поуръш. Без видими признаци на стомашни проблеми от скорошното рибопоглъщане, той ме навиваше да възприема най-новата му великолепна идея, а именно да платя на някое джудже пет хилядарки, за да дойде да го хвърлят брокерите — вероятно първото в историята на Лонг Айлънд състезание по хвърляне на джудже. И най-абсурдното на цялата тази идиотска идея бе, че донякъде ме бе заинтригувала.

Дани сви рамене:

— Не е чак толкова шантаво, колкото звучи. Няма да мятате дребното копеле накъдето ни скимне. В предната част на залата ще постелем матраци от тепих за борба и всеки от петимата брокери с най-много продажби на акции на Мадън ще има правото да направи по два опита. На единия край на тепиха ще нарисуваме мишена и ще сложим лента от велкро, та копеленцето да залепва на нея. А пък няколко от най-готините асистентки по продажби ще вдигат табелки с оценки, все едно са съдийки на състезание по скокове във вода. Ще има оценки за стил на хвърляне, за разстояние, степен на трудност и прочее, нали разбираш?

Не можех да повярвам на ушите си:

— И откъде ще намерите джудже за толкова кратко време? — После се обърнах към Анди Грийн, третия обитател на кабинета ми: — Какво мислиш по този въпрос? Ти си юристът на фирмата. Редно е да кажеш нещо... не си ли съгласен?

Анди мъдро поклати глава, сякаш преценяваше доколко идеята е законосъобразна. Стар и доверен мой приятел, наскоро го бях повишил за шеф на стратънския отдел „Корпоративни финанси“. Работата му бе да отсява купищата бизнес предложения, които ежедневно затрупваха „Стратън“, и да допуска до мен само най-свестните. На практика отдел „Корпоративни финанси“ си беше производствено предприятие за готови продукти във вид на акции и варанти за първични публични предлагания или, както им викат на Уолстрийт, за нови емисии.

Анди бе в типична Стратънска униформа: изискан костюм на Джилберто, бяла риза, копринена вратовръзка и, в конкретния случай — с най-отвратителното тупе отсам Желязната завеса. Точно в тоя миг то имаше вид на закрепена върху яйцевидната му еврейска глава проскубана магарешка опашка, върху която някой е излял дърводелски лак, нахлупил е отгоре му супена купичка, закрепил е отгоре ѝ десеткилограмова плоча използван уран и я е оставил да престои там известно време. Именно по тази причина официалният стратънски прякор на Анди бе Вигвам^[1].

— М-м-да — рече Вигвам. — От гледна точка на застрахователната практика, ако разполагаме с подписан от страна на джуджето отказ от търсене на право, както и някакво споразумение, че няма да търси обезщетение, смятам, че няма да носим каквато и да било отговорност, в случай че джуджето си счупи врата например. Длъжни сме обаче да вземем всички предпазни мерки в рамките на разумното, както явно се изисква от закона в ситуация като...

Божичко! Кому е потрябвал шибаният му правен анализ на въпроса за мятане на джуджета — интересуваше ме единствено дали според него ще се отрази добре на духа на брокерите! Затова се самоизключих и загледах с едно око котировките от зелени цифри и букви, които се плъзгаха по екраните на мониторите от двете страни на бюрото ми, а с другото — през остъклената стена, която ме отделяше от борсовата зала.

С Вигвам се знаехме още от началното училище. Само че тогава той имаше най-разкошната руса коса на света — нежна и лъскава като царевична свила. Но нямаше и седемнайсет години, когато от прекрасната му коса бе останал само далечен спомен; толкова бе оредяла, че не стигаше и за класическото за плешивците сресване настрани.

Изправен пред опасността да заприлича на плешив орел още в гимназията, Анди взе, че се заключи в сутерена на къщата им с намерението да изпусне пет хиляди джойнта евтина мексиканска трева, да играе видеоигри, да яде замразени пици за закуска, обяд.

Когато се появи от сутерена си след три години, бе придобил вид на петдесетгодишен свадлив еврейин с няколко косъма по главата, с огромно шкембе и с чисто нов характер — кръстоска между мрачния Йори от Мечо Пух и кокошката Хени Пени, която чака небето да падне. Впоследствие Анди успя да се докара дотам, че да го хванат да преписва на изпита САТ и по тази причина да замине на заточение във Фредония — малко градче в северната част на щата Ню Йорк, където студентите и лятос мрат от студ — и да се запише в местната образователна институция „Фредония Стейт Юнивърсити“. Успя някак си да се пребори с жестоките академични изисквания на тази висша институция и се дипломира само след пет и половина години — никак не поумнял, но пък много по-яден. Оттам намери начин да се набута в някакъв никакъв правен университет в Южна Калифорния и да вземе диплома точно толкова впечатляваща, колкото и ако я бе извадил от кутия с корнфлейкс.

За компанията за инвестиционно банкиране „Стратън Оукмънт“, естествено, подобни дреболии нямаха никакво значение. Всичко бе въпрос на лични взаимоотношения и на лоялност. Та когато Андрю Тод Грийн, по прякор Вигвам, научил, че приятелят му от детинство гребне с пълни шепи на върха на вълната на грандиозния успех, решил да последва стъпките на останалите мои приятели от детинство и ме издири, закле ми се в безгранична преданост и скокна на влакчето на лесната печалба. Всичко стана преди малко повече от година. Оттогава насам, по типично стратънски образец, с подривна дейност, задкулисни игри, манипулации и наколенки успя да прегази всички по пътя си, но се добра до самия връх на стратънската хранителна верига — поредното доказателство на принципа на Питър^[2].

И понеже беше без капка опит в изтънченото изкуство на корпоративните финанси в стил „Стратън“ — да разпознава бързо развиващи се новопоявили се компании, готови да ми предложат, значителен дял в себе си срещу финансиране от моя страна, — аз все още продължавах да го обучавам. А предвид факта, че дипломата му по право не ставаше дори за избърсване на идеалното дупенце на

дъщеря ми, му отпуснах начална заплата от петстотин хиляди годишно.

— ... та нали ме разбираш в общи линии? — попита Вигвам.

Изведнъж осъзнах, че ми задава въпрос, но освен че ставаше дума за хвърляне на джудже, нямах и най-малката представа за какво, по дяволите, ми говори. Така че го пренебрегнах и се обърнах към Дани:

— Къде ще намерите джудже?

Той сви рамене.

— Не съм съвсем сигурен, но щом одобриш, ще звънна в цирка на „Ринглинг Брадърс“.

— Що не пробваш и Световната федерация по борба — добави довереният ми адвокат.

Господи Боже мой, помислих си, тука има повече луди, отколкото в психиатрията! Поех дълбоко въздух и рекох:

— Слушайте, момчета, да се ебавате с джуджета не е ташак работа. Спрямо ръста си са по-силни от мечка гризли, мамка им, и, честно казано, направо ме е страх от тия дребни гадини. Тъй че преди да одобря тая безумна история, ще трябва да подсигурите звероукротител, който да обуздае някак си животинката, в случай че побеснее. За тази цел ще са ни нужни и стрелички, напоени с транквилант, белезници, флакон парализиращ газ...

— Усмирителна риза — добави Вигвам.

— И електрошоков прът — не остана по-назад Дани.

— Именно — отвърнах ухилено. — Плюс няколко шишенца селитра, за всеки случай. Току-виж копелето се надърви и вземе да налети на някоя от асистентките по продажбите. Те са адски секси и за капак са адски ебливи пички.

Тук вече и тримата изпокапахме от смях.

— Майтапа настрана обаче — рекох, — но ако пресата надуши нещо, направо през носа ще ни излезе.

Дани сви рамене:

— Абе, все ще успеем да ѝ придаден някакъв по-положителен смисъл на тая история. Щото толкова ли е лесно да се намери работа за едно джудже, а? От наша страна това си е направо социална акция в полза на по-онеправданите. — После пак сви рамене. — В края на краищата, пука ли му на някого?

Е, в този смисъл имаше пълно право. Вече на никого не му дремеше какво пишат по вестниците. Журналистите си бяха създали определена негативна нагласа: Стратънци са диви ренегати, предвождани от моя милост — преждевременно израснал млад banker, създаде наред Лонг Айленд своя собствена затворена вселена, в която не се признава нормалното поведение. В очите на пресата „Стратън“ и аз бяхме неразривно свързани, като сиамски близнаци. Дори когато дарих пари за фондация за малтретирани деца, пак намериха нещо нередно; посветиха на щедростта ми един абзац, а на всичко останало — три-четири страници.

Яростната атака на пресата започна още през 1991 година, когато една нагла репортерка от списание „Форбс“, Рула Халаф, ме описа като „извратен вариант на Робин Худ, който граби от богатите и оставя всичко за себе си и своята весела дружина брокери“. За остроумието си заслужаваше „отличен“. Аз, разбира се, поне в началото се послисах и обърках от констатацията ѝ, но впоследствие стигнах до заключението, че следва да приема статията като комплимент. В края на краищата за колко двайсет и девет годишни е имало специални очерци във „Форбс“? Да не говорим, че сравнението с Робин Худ всъщност подчертаваше тъй щедрата ми природа! След като статията излезе, пред вратата на кабинета ми се изви нова опашка от кандидати за работа.

А най-смешното беше, че стратънци, работещи за човек, обвинен във всички смъртни грехове, освен отвличането на Линдберг^[3], направо си умряха от гордост. Тичаха из залата и пееха: „Ние сме твоята весела дружина! Ние твоята весела дружина!“ Едни пристигаха на работа в чорапогачи, други — с весело кипнати барети. Трети, осенен от вдъхновението, предложи да обезчестим някоя девица — щото било страшно средновековно, — но и след най-щателното търсене не открихме такава, поне в борсовата зала.

Така че Дани беше прав. На никой не му пукаше от публикациите. Но чак пък хвърляне на джуджета? Е, точно сега няха време за тия работи. Имах да разрешавам сериозни въпроси с поемането на емисията на Стив Мадън, а ми предстоеше и схватка с баща ми, който се спотайваше наоколо със сметка за половин милион долара от „Американ Експрес“ в едната ръка и, без съмнение, с чаша изстудена „Столичная“ в другата.

— Защо не видиш как е Мадън? — рекох на Вигвам. — Кажи му нещо насърчително. И му кажи да гледа да е кратък и ясен и да не се впуска в дълги отклонения за това, колко обожава дамските обувки. За такива приказки могат и да го линчуват.

— Речено-сторено — каза Вигвам и се надигна от стола. — Никакви приказки за обувки от Обущаря.

Още не беше затворил вратата, и Дани се нахвърли на тупето му:

— За какво му е тоя шибан парцал на главата? Прилича на умряла катерица.

— Май е било някаква специална промоция на „Хеър Клъб фор Мен“^[4]. Носи го откакто го помня. Сигурно му е дошло времето за химическо чистене. Както и да е, дай да поприказваме сериозно. Проблемът със сделката с Мадън си стои, а времето минава.

— От НАСДАК^[5] не казаха ли, че ще я регистрират? — попита Дани.

Поклатих глава.

— Те ще я регистрират, но това значи, че ще можем да задържим само пет процента от акциите ни. Останалите ще трябва да припишем на името на Стив, преди да започнат да се търгуват. Това ще рече, че трябва да подпишем договорите още сега, тази сутрин! Коеето значи и че ще трябва да се доверим на Стив да постъпи честно с нас, след като компанията му стане акционерно дружество. — Свих устни и бавно заклатих глава. — Не знам, Дан... Имам гадното чувство, че той си играе с нас на шах. Не съм много сигурен, че ще удържи, когато ножът опре до кокала.

— Вярвай му, Джордан. Лоялен е към теб сто на сто. Знам го тоя пич откак се помня и, повярвай ми, той знае закона „омерта“ по-добре от всеки друг. — Дани заключи устата си с палец и показалец, един вид „Гък няма да рече!“, което е точният смисъл на мафиотската дума „омерта“: мълчание. — Пък и след всичко, което си направил за него, няма да те прецака. Стив не е глупак и напълно съзнава колко пари е натрупал в качеството си на моя миша дупка, та не би рискувал да ме загуби като източник.

„Миша дупка“ бе стратънска кодова фраза за подставено лице^[6] — човек, който притежава акции само на хартия, а всъщност е представител на реалния собственик. По принцип в това да си подставено лице няма нищо незаконно, стига да си плащаш

съответните данъци и в отношенията си със собственика на акциите да не се явяваш в нарушение на някой от законите за ценните книжа. По тази причина ползването на подставени лица беше широко разпространена практика на Уолстрийт. Чрез тях големите играчи успяваха да придобият по-големи пакети акции от дадена компания, без да бъдат принудени да ги обявяват пред борсовите власти и пред останалите акционери. И стига да не придобиеш на името на някое подставено лице повече от пет процента от акциите на дадена компания (над което ниво си задължен съгласно закона да обявиш официално собствеността си върху тях и бъдещите си намерения), всичко беше напълно законно.

Но ние използвахме подставените лица другояче — да купуват тайно големи пакети от новите емисии, които „Стратън“ пускаше — и по този начин нарушавахме толкова много закони за ценните книжа, че Комисията по ценни книжа и борси (СЕК)^[7] се виждаше принудена постоянно да измисля нови, за да ни спре. Проблемът беше, че в тогавашните закони имаше повече дупки, отколкото в пита швейцарско сирене. И не бяхме единствените на Уолстрийт, които се възползваха от тях. Напротив, вършеше се поголовно. Единствената разлика беше, че ние го правехме с малко повече хъс и елегантност — и голяма доза безочливост.

Казах на Дани:

— Знам, че е твоя миша дупка, но да се контролират хората с пари не е толкова лесно, колкото изглежда. Повярвай ми. По-дълго от теб съм врял и кипял в този бизнес. Нещата опират повече до бъдещите очаквания на мишата ти дупка, отколкото до миналите му печалби. Вчерашната печалба е като вчерашен вестник и по-скоро е в твой уцърб. Никой не обича да е длъжник някому, особено на близък приятел. Така че с течение на времето мишата дупка започва да те презира. Вече изгубих неколцина приятели точно по този начин. Ще се случи и с тебе — нека мине малко време. Но онова, което всъщност искам да ти кажа, е, че нито приятелството, купено с пари, нито лоялността траят особено дълго. Затова в нашите среди стари приятели като Вигвам са безценни. Лоялност като тяхната не се купува. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Да, и именно такава е и моята връзка със Стив.

Кимнах тъжно.

— Не ме разбирай погрешно. Ни най-малко не се опитвам да омаловажа отношенията ти със Стив. Но тук говорим за осем милиона долара, най-малко. И в зависимост от това как ще потръгне компанията, може да се окажат и десетократно повече. Ама знае ли някой какво ще стане? — свих рамене. — Не си нося вълшебния кристал в джоба, но пък в него се мъдрят шест куалуда, които с удоволствие ще делна с теб, щом борсата затвори! — Повдигна веждите си три пъти в бърза последователност. Дани се усмихна и вдигна палец за „окей“:

— Участвам, пич!

Аз продължих:

— Та, майтапа настрана, казвам ти: вътрешното ми чувство ми говори, че цената на тая компания ще се вдигне неимоверно. А когато това стане, а ние продаваме два милиона акции, сам пресметни: по сто долара на акция това прави двеста милиона долара. За такива пари не знаеш какво може да направи човек. И не само Стив Мадън.

Дани кимна.

— Разбирам какво казваш и няма съмнение, че тая игра ти е абсолютно ясна. Но пак повтарям: Стив е лоялен. Единственият проблем е как да измъкнем такива големи пари. Знаеш, че плаща бавно.

Това си беше така. Един от проблемите с мишите дупки е, че трябва да ти плащат в брой, но без да бие на очи. А когато става дума за милиони, това никак не е лесно.

— Има си начини — казах уверено. — Ще измислим някакъв договор за консултантски услуги, но ако стане въпрос за десетки милиони, ще трябва да се насочим към швейцарските ни банкови сметки, макар че ми се ще това да си остане в тайна колкото се може по-дълго. Да не говорим, че ни предстоят и по-големи емисии от „Стив Мадън Шуз“ — засега поне петнайсет други компании от тоя ранг са ни в кърпа вързани. И ако ми е трудно да се доверя на Стив, то е, защото по принцип трудно се доверявам на хора, които едва познавам.

— Само ми кажи какво искаш да направя със Стив, и ще го направя — рече Дани. — Но пак ти повтарям, че няма какво да се притесняваш за него. Той те благославя повече от всеки друг.

Пределно ясно ми беше как точно Стив ме благославя — дори повече от ясно. Простата истина беше, че бях инвестирал в неговата

компания срещу осемдесет и пет процента дял, така че за какво имаше да ми е благодарен? Ако не беше някакво превъплъщение на Махатма Ганди, той всъщност следваше да ме ненавижда — поне донякъде — задето заграбих такъв голям процент от едноименната му фирма.

А имаше и други неща около Стив, които ме притесняваха, но нямаше как да ги споделя с Дани, а именно, че в някои по-щекотливи моменти Стив бе предпочел да се обръща директно към мен, през главата на Дани. И макар да съзнавах, че това е част от усилието му да печели точки в моите очи, стратегията му нямаше начин да даде плод. Защото от всичко това просто проличаваше какъв ловък манипулатор е Стив и как за него няма нищо по-важно от това да направи по-голям и по-добър удар. И ако в даден момент попадне на по-голям и по-добър удар от мен, спукана ми е работата.

Но в настоящия момент Стив се нуждаеше именно от мен. И това нямаше почти нищо общо със седемте милиона предоставени му от „Стратън“, нито с приблизително трите милиона, спечелени в ролята му на миша дупка на Дани. Това беше вчерашна новина. А онова, с което държах Стив за в бъдеще, се основаваше на способността ми да контролирам цената на акциите му след пускането им на борсата. Тъй като бях в ролята на водещ мениджър на емисията акции на компанията на Стив Мадън, фактически цялото купуване и продаване щеше да стане между четирите стени на борсовата зала на „Стратън“, а това щеше да ми даде възможността да движа цената им нагоре и надолу, както намеря за добре. Така че, ако Стив не спазеше уговорките ни, можех буквално да го размажа, като докарам цената на акциите му до дребни монети.

Всъщност това бе дамоклевият меч, тегнещ над главите и на всички останали клиенти на фирмата за инвестиционно банкиране „Стратън Оукмънт“. И именно той ги караше да остават лоялни към каузата на „Стратън“; а тя беше: да ми дават новите си акции на цена, по-ниска от пазарната, които аз впоследствие да продам с огромна печалба, благодарение на силната ми борсова зала.

Естествено, не само аз прилаггах тази интелигентна форма на финансово изнудване. Абсолютно същото се вършеше и от най-престижните фирми на Уолстрийт — фирми като „Мерил Линч“, „Морган Стенли“, „Дийн Уитър“, „Саломон Брадърс“ и десетки други

— и на нито една от тях не ѝ мигваше окото да прегази компания с активи за милиарди долари, ако ѝ се опънеше за нещо.

Не беше ли жалко, че именно най-представителните и вероятно най-внушителните финансови институции на Америка манипулираха пазара за държавни ценни книжа („Саломон Брадърс“), доведоха до банкрут окръга Ориндж в Калифорния („Мерил Линч“) и откъснаха пенсии за триста милиона долара от бабите и дядовците („Пруденшъл-Бейч“). Но до една си оставаха в бизнеса, че и процъфтяваха, благодарение на разперения над тях басп-чадър.

Но „Стратън Оукмънт“, чийто бизнес беше инвестиционно банкиране за компании с малка пазарна капитализация или, както обичаше да го нарича пресата, „акции за центове“^[8], не се радваше на подобна защита. В действителност обаче акциите от всички нови емисии имаха цена между четири и десет долара и на практика изобщо не бяха акции за центове — малка особеност, на която регулаторните органи изобщо не обръщаха внимание, за огромно тяхно разочарование. И именно по тази причина тъпунгерите от СЕК — най-вече ония двамата, окопали се от известно време в конференнтната ми зала — не успяваха да мръднат и с йота напред в съдебния си иск за двайсет и два милиона, който бяха завели срещу мен. Защото искът им бе структуриран така, сякаш „Стратън“ търгуваше с акции за центове, а това бе далеч от всякаква истина.

Брокерските фирми, работещи с акции за центове, бяха пословични с децентрализацията си — имаха десетки малки офиси из цялата страна. „Стратън“, от своя страна, разполагаше само с един офис, а това улесни туширането на отрицателните чувства, които завладяха служителите след като Комисията заведе делото. Подобни чувства обикновено стигаха, за да изтикат извън бизнеса всяка една фирма, работеща с акции за центове. Освен това този род фирми се целеха в дребните инвеститори с нищожен или никакъв собствен капитал и рядко успяваха да ги убедят да вложат повече от две-три хиляди долара. За разлика от тях, „Стратън“ се целеше в най-богатите инвеститори на Америка, като ги убеждаваше да спекулират с милиони. Вследствие на това от СЕК не можеха да твърдят, като друг път, че клиентите на „Стратън“ не са подходящ източник на спекулативен капитал.

Но преди да заведат делото, във въпросната комисия си нямаха и най-бегла представа за тия неща. Явно бяха разчитали, съвсем погрешно, че негативните материали в печата ще са достатъчни да видят сметката на „Стратън“. Но тъй като „Стратън“ бе концентрирана в един-единствен офис, духът на бойците му се поддържаше с лекота и нито един човек не напусна. Да не говорим, че чак след като заведоха делото и най-накрая направиха проверка на новооткритите сметки, на тия от СЕК им просветна, че всички клиенти на „Стратън“ са всъщност милионери.

Така да се каже, аз се намирах в някакво неясно междинно положение: продавах по организиран начин петдоларови акции на най-богатия един процент американци, противно на очакванията на комисията, която смяташе, че продавам акции за центове (оценени на по един долар) на останалите деветдесет и девет процента — хора с нищожен или никакъв начален капитал. Една уолстрийтска компания, „Д. Х. Блеър“, подритваше същата идея от двайсетина години, но така и не успя да напипа живеца. Кое не попречи на собственика ѝ, Дж. Мортън Дейвис, свиреп евреин, да натрупа солидно състояние от начинанието и да се превърне в легенда на Уолстрийт.

Аз обаче успях да докопам живеца, и то, както се оказа, в най-подходящия момент. Пазарът за ценни книжа и акции тъкмо започваше да се съвзема от Големия октомврийски крах и положението отново се командваше от дивия капитализъм. НАСДАК пак бе стъпила на крака и вече не се възприемаше като червенокосото доведено дете на Нюйоркската фондова борса. От единия океански бряг до другия компютрите по бюрата бълваха единици и нули със скоростта на светлината, елиминирайки нуждата от физическо присъствие на Уолстрийт. Беше време на драматични промени, на разместване на пластове. А докато обемът на сделките на НАСДАК нарастваше, аз в същото време организирах интензивна програма за обучение на младите си кадри по три часа на ден. Така от все още тлеещата пепел на Големия крах се роди компанията за инвестиционно банкиране „Стратън Оукмънт“. И още преди някой от регулиращите органи да се усети, тя гръмна над Америка със силата на атомна бомба.

Точно тогава ме осени интересна мисъл и казах на Дани:

— Какви ги дрънкат идиотите от Комисията днес?

— Нищо особено — отвърна той. — Кротнали са се и обсъждат основно колите на паркинга и тъпотии от тоя род. — Сви рамене. — Казвам ти, тия пичове са формени малоумници! Сякаш изобщо нямат представа, че днес имаме първично публично предлагане. Още преглеждат книжа от 1991 година.

— Х-м-м — почесах се замислено по брадичката. Реакцията на Дани изобщо не ме изненада. Защото вече повече от месец подслушвах конферентната зала и ежедневно събирах контраразузнавателни данни срещу Комисията. И едно от първите неща, които научих за регулиращите органи (освен факта, че са напълно лишени от самоличност), беше, че едната им ръка изобщо няма представа какво върши другата. Додето тъпунгерите от СЕК във Вашингтон одобряваха с подписите си първичното публично предлагане на „Стив Мадън Шуз“, тъпунгерите от СЕК в Ню Йорк висяха в конферентната ми зала и си нямаха хабер, че то започва под носа им.

— Каква е температурата при тях? — попитах с нескрит интерес.

— Към десетина градуса — отвърна с безразличие Дани. — Гледам, че седят с палта.

— За бога, Дани! Защо си ги оставил на толкова топло? Казах ти, че искам да им замръзнат шушулките, та да се върнат в Манхатън! Ти какво искаш, мама му стара, да извикам някой пич от хладилния сервиз ли да свърши тая работа? Разбери: искам от носовете на тия шибани копелета да провиснат ледени висулки! Толкова ли е трудно да го схванеш?

Дани се захла.

— Слушай, Джордан — можем да ги замразим, можем и да ги изгорим. Ако вкараме някоя керосинова печка от ония, дето се монтират директно под тавана, така можем да нагреем стаята, че да им трябват солни таблетки, за да останат живи. Но ако им създадем прекалено много неудобства, те може да се разкарат и тогава няма да можем да ги подслушваме повече.

Поех дълбоко въздух и издишах бавно. Прав е Дани, рекох си. Усмихнах се и казах:

— Добре, заеби! Ще оставим копелетата да си умрат от старост. Сега по въпроса за Мадън: искам да ми подпише документ, че акциите ще си останат наши, независимо колко ще се качи цената им и независимо от обявените в проспекта условия. Освен това искам Стив

да прехвърли акциите в доверителна сметка, така че да знаем какво става по нея. Ще назначим Вигвам за наш агент по сметката. И никому нищо няма да кажем. Всичко си остава сред приятели — чиста омерта, значи. Та стига Стив да не се опита да ни прецака, всичко ще е наред.

Дани се съгласи:

— Това мога да го уредя, но не виждам какъв е смисълът. Ако някога нарушим споразумението, ще загазим точно толкова, колкото и той. Имам предвид, че ако използваме Стив за миша дупка за толкова много акции, ще си имаме работа с най-малко седемнайсет хиляди — и въпреки че кабинетът ми съвсем наскоро бе проверен за наличие на подслушвателна техника, Дани изговори само с устни думата — *закононарушения*.

Вдигнах ръка да го спра и му се усмихнах успокоително:

— Тпру-у-у! Успокой се малко! Първо, кабинетът ми го провериха за микрофони само преди трийсет минути, тъй че ако междуременно са успели да поставят някой нов, значи си заслужаваме да ни гепят. И не нарушаваме седемнайсет хиляди закона, а само три-четири, най-много пет. Но не е необходимо някой да го узнае. — Свих рамене и се престорих на шокиран. — Обаче ти ме изненадваш, Дан! Дори и да не прибегнем до него, едно подписано споразумение винаги е от полза, дори само като възпиращо средство да не се ебава с нас.

Гласът на Джанет долетя от интеркома:

— Баща ти идва насам.

— Кажи му, че съм с посетител, мама му стара! — озъбих й се.

Но и Джанет ми се изежи:

— Еби се в гъза! Ти му го кажи! Нищо няма да му кажа!

Ама че нахалство! Абсолютно безочие! Минаха няколко секунди в пълно мълчание, преди да изскимтя:

— Моля ти се, Джанет! Просто му кажи, че имам важна среща, или конферентен разговор, измисли там нещо, умолявам те.

— Няма начин! — отвърна тя без капка емоция в гласа.

— Безкрайно съм ти благодарен. По-добра асистентка от теб не съм имал, твоята мама! Припомни ми днешния случай след две седмици, когато дойде време за шибания ти коледен бонус, окей?

— Млъкнах за миг да чуя реакцията й. Нищо. Мъртва тишина. *Невероятно!* Продължих да упорствам. — Колко далече е от тук?

— На петдесетина метра и приближава адски бързо. От тук виждам издутите вени по челото му и пуши поне една... а може би две цигари едновременно. Ей, Богу, мяза на огнедишащ змей.

— Благодаря за успокоението, Джанет, драга. Вземи поне му отвлечи вниманието някак си; що не пуснеш пожарната аларма например? Аз... — В този миг Дани се надигна, сякаш се канеше да излезе от кабинета. Вдигнах ръка и със силен глас го заклеих: — Ти пък накъде тръгна? — Задържах показалеца си насочен към креслото му. — Сядай обратно на шибания стол и се поотпусни. — Обърнах глава към черния спикърфон: — Един момент, Джанет, не изключвай. — И пак към Дани: — Слушай, моето момче, поне петдесет или шейсет хиляди от сметката на „Американ Експрес“ са твои, така че стой да си получиш своя пай от ругатните. А и колкото сме повече, толкова по-силни ще сме. — И пак към спикърфона: — Джанет, кажи на Кени моментално да си довлече гъза в кабинета ми. И той има пръст в тия лайна. И ела да отвориш вратата ми. Имам нужда от малко шум.

Другият ми партньор, Кени Грийн, беше съвсем различен чешит от Дани. Всъщност надали имаше начин двама души да бъдат по-различни. Дани беше по-умният от двамата и — колкото и невероятно да звучи това — определено по-финият. Но Кени беше по-амбициозен и благословен с ненаситен апетит за знания и мъдрост — две качества, от които бе лишен напълно. Да, колкото и да ми беше тъжно да го призная, Кени си беше тъп. Да не говорим за забележителния му талант да изказва възможно най-нескопосаните мисли по време на делови срещи, особено на ключовите, на които вече не му позволявах да присъства. А Дани се кефеше страхотно от този факт и рядко пропускаше възможността да ми припомни хилядите недостатъци на Кени. Тъй че бях заобиколен от Грийнове: Кени Грийн и Анди Грийн, които нямаха роднинска връзка.

Точно тогава вратата се отвори и мощният тътен нахлу в кабинета. Ебаси и шибаната буря от алчност — направо я обожавах! Този тътен бе наистина най-мощната от всички дроги. По-силна от всичкото негодувание на жена ми; по-силна от болката в гърба ми; по-силна от тъпите инспектори, дето зъзнеха в конферентната ми зала.

По-силна бе дори и от безумието на собствения ми баща, който точно в този момент се канеше да създаде своя собствена буря.

[1] От англ. *wigwam* — индианска сламена колиба, но и омоним на *wig-wham* — сплескана перука. — Б.пр. ↑

[2] Принцип, изведен от Лорънс Дж. Питър: „Във всяка служебна йерархия хората биват повишавани до нивото на тяхната некомпетентност.“. — Б.пр. ↑

[3] Чарлз Огъстъс Линдберг-младши — син на известния авиатор Чарлз Линдберг — похитен и убит през 1932 г. Процесът се оказва един от най-спорните в историята на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Букв. „Клуб за мъжки коси“ — една от най-големите американски фирми за възстановяване на коси. — Б.пр. ↑

[5] От англ. NASDAQ (*National Association of Securities Dealers Automated Quotations* — Национална асоциация за автоматични котировки от търговци с ценни книжа) — най-голямата електронно организирана фондова борса в САЩ. — Б.пр. ↑

[6] От англ. *nominee* — физическо лице или компания, на чието име по официалните регистри се води собственост върху ценни книжа. — Б.пр. ↑

[7] На англ. — *Securities and Exchange Commission* (SEC). — Б.пр. ↑

[8] От англ. *penny stock* — акции, които се търгуват при много ниски цени и могат лесно да се манипулират. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7.

ПОТЕНЕ ПО ПОДРОБНОСТИТЕ

Със страховит глас и с брилянтносини очи, изхвъркнали тъй далеч пред лицето му, че приличаше на анимационен герой на път да се пръсне, Лудия Макс нахлу с думите:

— Ако вие, три копелета, не изтриете шибаното самодоволство от тъпите си физиономии, кълна се в шибания Господ, че лично аз ще ви го изтрия!

И започна да крачи... бавно, тежкарски... с лице, изкривено от неподправена ярост. В дясната му ръка имаше запалена цигара, вероятно двайсетата за деня, в лявата — стиропорна чаша с водка „Столичная“, изглежда първата за деня, но най-вероятно — втората.

Изведнъж спря да крачи, завъртя се на пета като прокурор пред жури и се втрени в Дани.

— Ти какво ще кажеш за свое оправдание, Поуръш? Та ти излезе още по-шибан дебил, отколкото си те представях — да изядеш шибаната златна рибка наред борсовата зала! Какво ти става, бе?

Дани се изправи и се захили.

— Хайде, Макс! Не беше чак пък толкова зле. А и младежът си го заслужаваше...

— Сядай и млъквай, Поуръш! Ти си срам и позор не само за себе си, ами и за цялата си шибана рода, Бог да ги опази! — Лудия Макс пое дъх и продължи: — И престани да се хилиш, бе, мама му стара! Тия избелени зъби направо ми бъркат в очите! Трябват да те гледам със слънчеви очила!

Дани седна и прецени, че е добре да млъкне. Спогледахме се и едва потиснах у себе си непреодолимия порив да се ухилия. Но ако го направех, щях само да влоша положението. Погледнах Кени. Седеше точно насреща ми, на същия стол, на който седя и Вигвам, но не успях да уловя погледа му. Разглеждаше най-старателно обувките си, които, както обикновено, отчаяно се нуждаеха от лъскане. Беше си навил ръкавите в типичен уолстрийтски стил, та да се вижда дебелият златен ролекс, модел „президентски“ — точно като оня, дето и аз го имах, но

Графинята ме накара да го изхвърля, щото изглеждал просташки. На Кени обаче не му стоеше нито просташки, нито особено интелигентно. А новата му прическа в стил „милитъри“ правеше ръбестата му кратуна още по-ръбеста. Моят младши партньор Ръбчо, рекох си.

Междувременно стаята бе обзета от отровна тишина — знак, че е време аз да се заема и веднъж завинаги да сложа край на цялата лудост. Приведох се напред в креслото си, зарових дълбоко из фамозния си речников запас да намеря точно онези думи, които най биха стреснали баща ми, и изрекох с господарски глас:

— Добре, татко, достатъчно с тия глупости! Защо, по дяволите, не успокоиш топката? Тая шибана компания е моя и щом имам шибани легитимни служебни разходи, тогава...

Но Лудия Макс ме сръза преди да завърша мисълта си:

— Искаш да се успокоя, докато вие, дебили такива, се държите като трима идиоти в сладкарница? Мислите си, че краят му не се вижда, нали? Че всичко е едно шибано гигантско парти за позъори като вас... и че няма да дойдат черни дни, нали? Добре, слушайте ме внимателно, мама му стара! Цялата тая шибана лайнарница, цялото това минаване на лични разходи за служебни за сметка на шибаната компания — вече взе да ми писва ми, казвам ви го!

После млъкна и ни фиксира с поглед, започвайки от мен, собствения му син. И сигурно се чудеше дали пък наистина не ме е донесъл щъркелът. Докато се извъръщаше от мен обаче, го хванах в един особен ракурс и изведнъж си дадох сметка какъв спретнат и елегантен вид имаше! При цялата лудница Лудия Макс успяваше да запази шика си — категорично предпочитание към тъмносините блейзъри, разперените британски яки, солидните тъмносини вратовръзки и светлобежови габардинени панталони — всичко изработено по поръчка, колосано и изгладено до съвършенство в същата онази китайска пералня, чиито услуги ползваше вече трийсет години. Да, милият ми баща държеше на навиците си.

Та седяхме си ние като примерни ученичета в очакване на следващата му словесна атака, която, както знаех, щеше да настъпи едва след като дръпнеше от цигарата. Накрая, след цели десет секунди, той наистина всмука дълбоко от цигарата си „Мерит Ултра“ с ниско съдържание на катран и разшири двойно размера на гръдния си кош, сякаш бе една от онези риби, дето се надуват, за да изплашат

нападателя. После издиша бавно и се сви до нормалния си размер. Раменете му обаче си оставаха огромни, а приведената му напред стойка и сиво-бялата коса му придаваха вид на разярен сто шейсет и седем сантиметров бик.

След това отметна глава назад и пресуши на екс стиропорната чаша, сякаш в нея имаше студена минерална вода, и заклати глава:

— Всички тия пари са изкарани някак си, а вие, имбецили нещастни, ги прахосвате, сякаш няма утрешен ден. Приличате на някакви шибани карикатурни герои. Какво си мислите, бе, че ще стоя и ще ви козирувам, докато разорявате шибаната компания ли? Има ли някой от вас тримата представа колко хора разчитат на нея за шибаната си прехрана? Имате ли някаква идея за риска, на който излагате...

Лудия Макс продължи да нищи ситуацията по типично свой маниер, но аз изключих. Или, по-точно казано, усетих се запленил от невероятното му качество да навързва толкова много ругатни без почти никаква преднамереност, но без това да се отразява на шибаната поетичност на изреченията му. Наистина псуваше страхотно, като побеснял Шекспир! А в „Стратън Оукмънт“, където псуването се смяташе за висша форма на изкуството, да се каже, че някой умее да навързва псувните си, си беше комплимент от висока класа. Лудия Макс обаче пренасяше нещата на съвсем друго ниво; когато истински се напмпаше, като днес, словесните му тиради направо галеха ухото.

Ето, сега клатеше глава с отвращение — или пък скептичност? Е, сигурно по малко и от двете. Както и да е, клатеше глава и обясняваше на нас, тримата кретени, че ноемврийската сметка на „Американ Експрес“ възлиза на четиристотин и седемдесет хиляди долара, от които, по негови изчисления, само двайсет хиляди са легитимни служебни разходи. Всичко останалото било за „лични простотии“, както се изрази той. После с възможно най-заstraшителния си тон рече:

— И слушайте сега какво ще ви кажа: и на тримата ви, маниаци нещастни, много скоро ще ви се разкатае фамилията! Помнете ми думата: един ден копелетата от Данъчното ще цъфнат тук и ще ви пуснат една шибана пълна финансова ревизийка, и ако някой не прекрати още отсега цялата тая лудост, вие, копеленца мръсни, ще се намерите сред най-миризливите лайна на света. Именно за да не стане подобно нещо, сега ще ви лепна цялата тая сметка поименно на

задниците — и той кимна в знак на съгласие със собственото си изявление. — И един цент няма да отчете служебно — ебал съм ви майката! Не прахосвам аз скапания бизнес, нито пени от него, и сега знаете ли какво ще направя? Ще ви удържа четиристотин и петдесет хиляди направо от шибаните ви раздути заплати и не си мислете, че нещо е в състояние да ме спре!

Ебаси шибаното нахалство! Трябваше да му избълвам нещо на неговия език.

— Стегни се, бе, баща ми! К'ви са тия шибани дивотии, дето ги дрънкаш! Повечето от тия глупости са си най-редовни бизнес разходи, колкото и да не ти се вярва. И ако млъкнеш само за секунда, ще ти кажа кое какво е и...

Той обаче отново ме прекъсна, без да му мигне окото и насочи огъня си право в мен:

— Ти ли, бе, така наречения Вълк от Уолстрийт? Ти — малоумно вълче такова! Собственият ми син! Продукт на шибаните ми слабини! Как е възможно? Та ти си най-зле от всички! От какъв шибан зор си купил две абсолютно еднакви кожени палта за по осемдесет хиляди долара? И не ми противоречи — обадох се в шибания магазин — в Дома за шибани кожени изделия „Алесандро“, защото помислих, че е станала някаква грешка! Но не! Знаеш ли какво ми каза онова гръцко копеле?

Не можех да не вложа известна ирония и насмешка в отговора си:

— Не, татенце, какво, по дяволите, ти каза?

— Каза ми, че си купил две еднакви палта от норка — еднакви на цвят, и кройка, и всичко! — След това Лудия Макс изви глава настрани и завря брадичка между ключиците си. Погледна ме пак с безкрайно опулените си сини очи и каза: — Какво, едно палто не й ли стига на жена ти? Или чакай — нека отгатна, — купил си второто за някоя проститутка, нали? — тук млъкна и отново всмука дълбоко от цигарата си. — Писна ми от вашите простотии. Мислиш, че не зная какво е „Ей-Джей Ентъртейнмънт“ ли? — Той присви очи обвинително. — Вие, жалки манияци, плащате на курвите си с корпоративната кредитна карта! И що за курви са тия, дето приемат плащане с кредитна карта, бе?

Тримата се спогледахме безмълвно. Пък и какво ли можехме да кажем? Та курвите наистина приемаха плащане с кредитни карти — поне нашите го правеха! Те, курвите, до такава степен бяха част от стратънската субкултура, че ги категоризирахме, сякаш са акции: „сините чипчета“^[1] бяха най-висшата категория, каймакът на курвенското общество. Обикновено бяха настървени за пробив млади манекенки или изключително красиви студентки, крайно нуждаещи се от прилично образование или маркови дрешки, които за няколко хилядарки правеха почти всичко, което може да ти роди фантазията — с теб или една с друга. „Насдакчетата“^[2] стояха една степен по-долу от сините чипчета. Цената им се движеше между триста и петстотин долара и настояваха да ползваш кондом, освен ако не им пуснеш солиден бакшиш, което аз винаги правех. На най-ниското стъпало бяха „розовите хартийки“^[3] — обикновени уличници или нискоразредни курви, отзоваващи се на нечие отчаяно среднощно позвъняване на номер, взет от евтино порносписание или от Жълтите страници. Те струваха не повече от сто долара и ако не ползваш кондом, на другия ден търчиш да ти бият пеницилин и се молиш да не ти окапе патката.

Та след като „сините чипчета“ приемаха кредитни карти, защо да не ги минеш като необлагаем разход^[4]? В края на краищата данъчните ги разбират тия работи, нали? Едно време, когато налюскването по време на делови обяд се е смятало за в реда на нещата, нима самите данъчни не са наричали подобни мероприятия „обяд с три мартинита“? И нима не са ги осчетоводявали по сметка „ПиР“, което ще рече „Пътни и развлекателни“? А аз само си бях позволил да докарам нещата до логичния им завършек, променяйки „ПиР“ на „ПиЦ“ — „Путки и цици“!

Проблемите с баща ми обаче не се ограничаваха с тези спорни разплащания с корпоративната кредитна карта. Той просто си беше такъв — най-стиснатият човек на света. Поради което имахме, как да го кажа... фундаментални разногласия относно управлението на парите, тъй като на мен не ми пукаше да прахосам половин милион долара на зарове, а после да подхвърля чип за пет хилядарки от покер на някоя надарена представителка на „сините чипчета“.

С две думи казано, Лудия Макс се чувстваше в „Стратън Оукмънт“ като риба на сухо — или по-точно, като риба на планетата Плутон; на шейсет и пет бе поне с четирийсет години по-възрастен от

средностатистическия Стратънец; освен това беше високообразован мъж с диплома за експерт-счетоводител, а коефициентът му на интелигентност стигаше докъм стратосферата, докато средностатистическият Стратънец нямаше никакво образование и беше умен колкото кашон с тикви. Беше расъл в друго време и на друго място — в стария еврейски Бронкс, сред още тлеещата пепел на Голямата депресия, когато семейството се е изхранвало ден за ден. И като милиони други расли през трийсетте, и той продължаваше да страда от създадения през Депресията манталитет да изпитва ужас от рискови ситуации, да отбягва всякакви промени и непрестанно да се разкъсва от финансови съмнения. А какво правеше в момента? Мъчеше се да управлява финансите на компания, чиято единствена дейност се основаваше на моментната промяна и чийто мажоритарен собственик, който по случайност му се падаше и син, живееше с риска от рождение.

Поех дълбоко въздух, станах от стола и се заразхождах пред бюрото си. После седнах на ръба му и скръстих ръце под гърдите си в знак на безсилие:

— Слушай, татко, тук стават неща, които не очаквам да разбереш. Но простата истина е, че това са моите шибани пари и ще ги харча както на мен ми скимне, мама му стара. Така че, ако не можеш да докажеш, че разходите ми се отразяват негативно на паричния поток, прехапи шибания си език и ги осчетоводи служебно. Знаеш колко много те обичам и ме боли да те гледам как се разстройваш заради някаква тъпа кредитна сметка. Става дума само за една сметка, баща ми! И много добре знаеш, че в края на краищата ще я платиш. Тогава какъв е смисълът да се разстройваш толкова? Още днес следобед ще направим двайсет милиона, така че на кого му пука за някакъв си половин милион?

В този момент се намеси Ръбчо:

— Макс, моят дял в тая сметка е нищожен. Така че напълно споделям мнението ти.

Усмихнах се вътрешно: Ръбчо току-що направи поредния си колосален гаф. При всякакво вземане-даване с Лудия Макс човек трябва да спазва две основни правила: първо, в никакъв случай не се опитвай да прехвърлиш отговорността или вината върху друг. Ама никога! Второ, никога не намеквай дори, че вината може да е у

обичния му син, когото той единствен има правото да хока. Та Макс сега се нахвърли на Кени:

— По мое мнение, Грийн, всеки похарчен от теб долар над нулата е излишен разход, тъпунгер недодялан! Синът ми поне печели всичките пари на фирмата! А ти, лайно такова, какво друго си направил, освен дето ни забърка в онова дело за сексуален тормоз с оная цицореста асистентка — забравих й шибаното име! — И заклати глава с отвращение. — Така че затваряй си плювалника и се благодари на съдбата, че синът ми е бил така добър да те вземе за свой съдружник.

Усмигнах се на баща си и се пошегувах:

— Татко, татко! По-спокойно, че ще си докараш някой шибан инфаркт. Знам какво си мислиш, но Кени не искаше да прави някакъв намек. Знаеш, че всички те обичаме и уважаваме и че те възприемаме като гласа на здравия разум. Така че дай да поуспокоим топката...

Откакто се помня, баща ми все води някаква едностранна сухопътна война срещу самия себе си, състояща се от ежедневни битки срещу невидими противници и неодушевени предмети. За пръв път ми направи впечатление, когато бях на пет — отнасяше се към колата си така, сякаш беше жива. Наричаше зеления додж дарт модел 1963 година „миличка“. А проблемът бе, че тя издаваше някакво странно тракане под самото контролно табло — някакъв неуловим кучи син, който според татко ония гадни копелета от автозавода са поставили нарочно в неговата миличка, та лично да се ебават с него и да го влудяват. Никой друг не чуваше въпросното тракане, освен майка ми, която, естествено, само се правеше, че го чува, иначе току-виж емоционалната гарнитура на баща ми избила.

Но това беше само началото. Дори отиването му до хладилника си беше доста рискована ситуация, понеже имаше навика да пие млякото направо от картонената кутия. Драмата настъпваше щом дори една капчица се стечеше по брадата му. Ей богу, направо откачаше! Шляпваше кутията върху плота и почваше да мърмори: „Дейба и шибаната лайняна кутия, дейба! Тия тъпи копелета, дето ги измислят тия кутии, не могат ли да измислят поне една, дето да не позволява да капе мляко по скапаната ти брада?“

Кой друг да е виновен, ако не кутията с мляко? Така че Лудия Макс се обграждаше с цяла система от странни действия и закостенели

ритуали, които да го пазят от жестокия, непредсказуем свят, пълен с потракващи автомобилни контролни табла и нескопосани кутии с мляко. Ежедневният му сутрешен ритуал се състоеше от три цигари „Кент“, трийсетминутен душ и прекомерно дълго бръснене с бръснач, додето една цигара димеше в устата му, а друга догаряше на ръба на мивката. После се обличаше, като първо обуваше бели боксерки, после чифт черни три четвърти чорапи и накрая — черните си лачени обувки, но не и панталоните. И тръгваше в този си вид из апартамента. Закусваше, изпушваше още няколко цигари и молеше да го извинят, но отивал да му направи едно сране от световна класа. Сетне се сресваше до почти идеално състояние, обличаше колосана риза, закопчаваше я бавно, вдигаше яката ѝ нагоре, нахлузваше вратовръзката, правеше ѝ съвършен възел, сваляше яката и обличаше сакото. И чак тогава, в мига на тръгването, си обуваше панталона. Така и не разбрах по каква причина оставяше тази процедура за последна, но самата гледка в течение на толкова години явно ме бе белязала по някакъв неизвестен начин.

По-странен обаче беше безкрайният ужас, който Лудия Макс изпитваше от неочакваното извъняване на телефона. Кълна се: Лудия Макс ненавиждаше звъна на телефона и кой знае какъв кошмар изживяваше сега, докато работеше в офис с хиляда и кусур телефона, които звъняха неуморно от мига, в който Лудия Макс пристигнеше, точно в девет сутринта (той, разбира се, никога не закъсняваше), до мига, в който си тръгнеше, тоест, когато му кефнеше.

Та моето израстване в оня тесен двустаен апартамент в Куинс никак не бе спокойно, особено щом зазвънеше телефонът и най-вече щом го търсеха него. На него обаче така и не му се случи нито веднъж да вдигна сам слушалката, дори да искаше, защото щом чудото звъннеше, майка ми, Света Лиа, се втурваше натам като някаква първокласна спринтьорка с ясното съзнание, че всеки предотвратен звън означава по-безболезнено успокояване на баща ми впоследствие.

И в онези мрачни мигове, в които на майка ми ѝ се налагаше да изрече злокобните думи „Макс, за тебе е“, баща ми се надигаше бавно от креслото си в дневната по бели боксерки и се отправяше с войнствени псувни към кухнята: „Дейба това нещастно, калпаво лайно, дейба и скапания телефон! Кой, дейба мама му, си няма работа, та звъни в ебаната ми къща, и то в неделя следобед, дейба!...“

Но веднъж добрал се до „калпавото лайно“, се преобразуваше до неузнаваемост. Сякаш докоснат с вълшебна пръчица, той се превръщаше в своето второ „аз“ — сър Макс, изисканият джентълмен с безупречни маниери и с акцент като на английски благородник. Коего според мен бе доста необяснимо, тъй като баща ми се е родил и раснал по мръсните улици на Южен Бронкс и никога през живота си не е стъпвал в Англия.

Та сър Макс вдигаше слушалката и изричаше „Альоу? С какво мога да съм ви полезен?“, като държеше устните си счупени, а бузите — леко всмукани, което служеше да подчертае аристократичния му акцент. „О, прекрасно; изключително подходящо за случая! До скоро!“ С тия думи сър Макс оставяше слушалката и се връщаше към аз-а на Лудия Макс: „Дейба това нещастно, калпаво лайно, дейба и скапания си нещастен приятел! Що за дивотия и наглост да звъни в ебаната ми къща в неделя следобед, дейба!...“

И все пак, при цялата си лудост, именно Лудия Макс беше вечно усмихнатият треньор на детския ни бейзболен отбор и най-ранобудният баща в неделя сутрин, който слизаше да похвърля топка с децата си. Именно той държа седалката на колелото ми, докато се учех да карам по циментирания тротоар пред кооперацията ни, а после тичаше след мен. И именно той влизаше тихо нощем в стаята ми, лягаше до мен и прекарваше пръсти през косата ми, докато сънувах кошмари. И не пропусна нито една училищна пиеса, родителска среща, музикален рецитал или нещо от сорта, където можеше да се порадва на децата си и да ни покаже, че ни обича.

Да, баща ми беше сложно устроена личност — човек с огромен интелектуален потенциал, амбициозен, но и ограничен от собствените си емоции. И как можеше човек като него да функционира в един корпоративен свят? Как се толерира подобно поведение? От колко места го бяха уволнили заради това? Колко повишения бяха минали покрай него? И колко врати бяха затръшнати пред вироглавата персона, наречена Лудия Макс?

И чак когато Лудия Макс дойде в „Стратън Оукмънт“, можа да даде пълна воля на страстната си ярост. Всъщност за един стратънец нямаше по-добър начин да докаже лоялността си от това да бъде нахокан от Лудия Макс и да го преглътне в името на по-висшето благо, а именно да си живее Живота. Тъй че младите стратънци възприемаха

като ритуал на посвещение разбитото с бейзболна бухалка автомобилно стъкло или публичните ругатни по свой адрес — нещо като награждаване с орден.

Така че си имахме работа и с Лудия Макс, и със сър Макс, и номерът беше да се изкара на преден план сър Макс. Като начало опитах да остана на четири очи с него. Погледнах към Кени и Дани:

— Момчета, защо не ни оставите да си поговорим няколко минути насаме?

Никакво възражение! Двамата се втурнаха навън с такова усърдие, че додето с баща ми седнем на дивана, вратата се затръшна зад гърбовете им. Лудия Макс седна, запали цигара и дръпна дълбоко. Аз се отпуснах от дясната му страна, облегнах се назад и вдигнах крака върху стъклената масичка за кафе. Усмихнах се тъжно и казах:

— Кълна се в Господ, татко, гърбът ми направо ме убива. Нямаш си представа как боли. Болката тръгва от кръста и върви по целия ми ляв крак и е толкова силна, че човек направо може да откачи.

Лицето на баща ми моментално омекна. Очевидно опитът ми успя.

— И какво казват докторите?

Хм-м-м... В думите му нямаше и помен от английския акцент, но пък гърбът ми наистина ме съсипваше и определено ми помогна в подхода към него.

— Докторите ли? Че какво разбират докторите от тия работи? — поклатих глава. — Последната операция само влоши нещата. Само ме тъпчат с хапчета, които ми разстройват стомаха, без да намаляват болката. Все едно, татко. Не искам да те тревожа. Просто се изпуснах. — Свалих крака от масичката за кафе, облегнах се назад и разперих ръце настрани по облегалката на канапето.

— Виж какво — казах меко, — знам, че ти е много трудно да намериш смисъл в цялата тази лудост тук, но повярвай ми: в нея има някаква логика, особено що се отнася до разходите. Много е важно тези момчета да имат пред очите си някаква мечта, към която да се стремят. А още по-важно е да ги държа на ръба на фалита. Погледни ги — посочих към борсовата зала отвъд стъклото. — При всичките пари, които изкарват, до един са без пукнат цент! Харчат до дупка, само и само да се придържат към моя начин на живот. Но не могат, защото не изкарват достатъчно. И така го карат, от заплата до заплата, макар да

печелят по един милион годишно. Трудно е да си го представиш, като знам как си израснал, но това е положението. Както и да е, предпочитам да ги държа на ръба на фалита, защото така по-лесно ги контролирам. Помисли добре — всички до един живеят на изплащане — коли, къщи, лодки, вили и всичко останало — и ако изтърват само една заплата, директно затъват в лайната. Все едно съм ги приковал тук със златни белезници. Знам, че мога да им плащам повече, отколкото им давам. Но тогава няма да имат такава нужда от мен. От друга страна, не мога да им плащам и по-малко, защото тогава ще ме намразят. Тъй че им плащам толкова, колкото хем да ме обичат, хем да имат нужда от мен. А щом имат нужда от мен, ще се боят от мен. — Баща ми не откъсваше поглед от устата ми и попиваше всяка дума. — Някой ден всичко това — посочих с брадичка към борсовата зала — ще е изчезнало, заедно с така наречената лоялност. И когато този ден настъпи, не искам да имаш дори и бегла представа за някои от нещата, които са се случвали тук. Именно затова понякога шикалкавя. Не защото ти нямам доверие или не те уважавам, или пък не ценя мнението ти. Напротив, татко; спестявам ти някои неща, точно защото те обичам, защото те уважавам и защото искам да те предпазя от кошмара, когато всичко това започне да се сгромолясва.

Сър Макс със загрижен тон:

— Защо говориш така? Защо да трябва всичко да се сгромоляса? Нали компаниите, с чиито акции търгуваш, до една са законни?

— Да. Но в случая не става дума за самите компании. А и не правим нищо по-различно от всички останали. Просто го правим по-добре и в по-голям мащаб, което ни превръща в мишена. Все едно, престани да се тревожиш. Просто моментът е болезнен. Всичко ще се оправи, татко, всичко ще е наред.

В този момент по интеркома се чу гласът на Джанет:

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но имаш конферентен разговор с Айк Соркин и останалите юристи. Те са на линия и часовниците им отчитат тарифата. Да ги държа ли да чакат още, или да насроча нов разговор?

Конферентен разговор ли? Нямах никакъв конферентен разговор! Изведнъж се усетих — лоялната ми асистентка просто ме спасяваше от ситуацията! Погледнах към баща си и извинително свих рамене: „Съжалявам, ама няма как.“

Разменихме си набързо прегръдки и извинения, после се заклех, че ще се опитам да харча по-малко за в бъдеще — пълно баламосване, както знаехме и двамата. И все пак баща ми, пристигнал като лъв, си тръгна като агънце. В момента, в който вратата се затвори след него, си обещах да добавя още малко към коледната премия на Джанет, въпреки всичките дивотии, които ми изсипа сутринта. Свестен човек си беше Джанет — дяволски свестен.

[1] От англ. *blue chip* — термин от казината, където сините чипове са с най-високата стойност. С този термин брокерите на борсата наричат най-висококачествените акции, носещи на инвеститорите сравнително добра доходност, съчетана със сравнително нисък риск. — Б.пр. ↑

[2] Компаниите, чиито акции се търгуват на електронната борса НАСДАК, в началото са били възприемани като носители на новаторство и агресивност. — Б.пр. ↑

[3] От англ. *pink sheet* — борсов термин за акции, които се търгуват извън регулираните борсови пазари, поради което котировките им се отпечатват на специална хартия с розов цвят. Търговията с такива акции създава доста несигурност и висок риск за инвеститорите, тъй като е в много малки обеми и компаниите, чиито акции се търгуват там, често пъти не отговарят дори на минималните борсови изисквания. — Б.пр. ↑

[4] Чрез кредитната карта се ползват средства от кредитна линия, която не е данъчно облагаема. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8. ОБУЩАРЯТ

Стив Мадън си проправи път към предната част на борсовата зала с уверена крачка. Крачка на мъж, помислих си, който държи нещата под контрол; мъж, решен да направи първокласен малък цирк. Но когато стигна до импровизираната сцена, зърнах израза на лицето му. Очите му бяха изпълнени с ужас!

А как беше облечен само! Пълен ташак. Имаше вид на депресиран професионален треньор по голф, изтъргувал стиковете си срещу две половинки уиски и едноросочен билет до под моста. И то Стив, който се подвизаваше в модния бизнес! Сигурно беше най-зле облеченият човек на цялата шибана планета. Беше от ония, чалнатите дизайнери — прекалено претенциозен и превзето артистичен пич, който се разнасяше из града като някакъв вагабонтин, понесъл една ужасяващо изглеждаща обувка с висока платформа в ръка и опитващ се да внуши на всеки минувач защо въпросната обувка се явява модният аксесоар, който всяка тийнейджърка ще си умира да носи през следващия сезон.

Днес тоалетът му беше решен в омачкан тъмносин блейзър, който висеше на тънката му фигура като парче евтино корабно платно. И останалата част от ансамбъла му не падаше по-долу: раздрана сива тениска и бели левиски-кюнци, и двете доста поизлекедосани.

Но най-големият ужас бяха обувките му. В края на краищата, като си тръгнал да се правиш на именит дизайнер на обувки, поне ги лъсни малко в деня, в който компанията ти излиза на борсата. Но не и Стив Мадън! Нахлузил бе чифт евтини кафяви мокасина от телешки бокс, невидели парцал за лъскане от деня, в който са заклали горкото добиче. И най-отгоре — марковата му бейзболна шапка в кралкосиньо, покриваща няколкото останали му стръка изтънели яговоруси косми, приборани на опашка и завързани с гумен ластик — мода, типична за централната част на града.

Стив взе с неохота микрофона от кленовата катедра, после се прокашля няколкократно в знак, че е готов да отпочне спектакъла. А

стратънци бавно — адски бавно — започнаха да затварят телефоните си и да се облягат назад на столовете си.

Изведнъж усетих някакви ужасни вибрации, идващи отляво — нещо като мини земетресение. Обърнах се, за да видя... Исусе! Беше дебелият Хауи Гелфанд! С всичките си сто и осемдесет кила!

— Здравсти, Джордан — рече Хауи. — Трябва да ми удариш едно рамо и да ми уредиш още десет хиляди допълнителни единици от компанията на Мадън. Ще сториш ли това за чичо си Хауи? — Той се захили до уши, килна глава настрани и ме прегърна през раменете, сякаш да каже: „Хайде де, нали сме приятели?“

Е, дебелият Хауи не беше чак толкова лош човек, нищо, че си беше едно дебело копеле. А и молбата му за допълнителни единици можеше да се очаква. В края на краищата една единица от новата емисия на „Стратън“ беше по-ценна и от злато. И най-простото изчисление показваше следното: всяка единица се състои от една обикновена акция и два варианта, А и Б, като всеки вариант ти дава правото да закупиш още една акция на цена малко над първоначалната офертна цена. В конкретния случай първоначалната офертна цена беше четири долара за акция; вариант А ти даваше правото да купиш на четири и петдесет, а вариант Б — на пет долара. Така че с покачването на цената на акцията, потенциалната печалба от вариантите нарастваше неимоверно.

При нова емисия „Стратън“ обикновено предлагаше два милиона единици за по четири долара, което само по себе си не беше особено впечатляващо. Но при цяло футболно игрище с млади Стратънци, които набираха телефоните с усмивка и направо изваждаха очите на клиентите си, търсенето бе далеч по-голямо от предлагането. Така че щом единиците започнеха да се търгуват, цената им мигновено скачаше на двайсет, че и повече, долара. Да дадеш на свой клиент пакет от десет хиляди единици, беше като да му поднесеш подарък за шестцифрена сума. Нямаше разлика. И именно затова от клиента пък се искаше да играе по правилата, сиреч, за всяка единица, получена на първоначалната цена, да закупи десет единици след като започнеха да се търгуват на вторичния публичен пазар.

— Добре — измърморих, — давам ти десет хиляди допълнителни единици, понеже те обичам и знам, че си лоялен. Сега върви да свалиш някое и друго кило, преди да си направил инфаркт.

С широка усмивка и сърдечен тон:

— Шапка ти свалям, Джордан. Голяма работа си! — Направи усилие да ми се поклони. — Ти си Краля... Вълка... ти си всичко! Каквото ми заповядаш...

— Разкарай се, Гелфанд — прекъснах го. — И гледай някой хлапак от отдела ти да не почне да освирква Мадън или да го измеря с нещо. Най-сериозно ти го казвам. Разбра ли ме?

Хауи заситни на заден ход с приведен към мен торс и протегнати напред ръце, сякаш напускаше кралска спалня след аудиенция при краля.

Егати шибаното дебело копеле, рекох си. Но пък страхотен търговец! Хлъзгав като коприна. Хауи бе един от първите ми служители — беше само на деветнайсет, когато дойде да работи за мен. През първата година в бизнеса изкара двеста и петдесет хиляди. Тая година беше на път да изкара милион и половина. И въпреки това продължаваше да живее при родителите си.

Точно тогава от микрофона се дочу:

— Ъ-ъ... моля за внимание. За тези, които не ме познават, името ми е Стив Мадън и съм президент на...

Още преди да успее да довърши първата си мисъл, стратънци го подбраха:

— Всички знаем кой си!

— Страхотна бейзболна шапка, пич!

— Времето е пари! Давай по същество!

Последваха дюдюкане, освиркване и всевъзможни други звуци на недоволство, след което залата се поуспокои. Стив ме потърси с очи. Устните му бяха леко разтворени, а кафявите му очи бяха станали на панички. Протегнах ръце и бавно ги размахвах няколко пъти нагоре-надолу, един вид: „Успокой се и по-кротко!“ Стив кимна и пое дълбока глътка въздух.

— Бих искал да започна с няколко думи за себе си и за опита ми в обувната индустрия. А след това — за светлото бъдеще пред компанията ми. Започнах на шестнайсет години като метач в магазин за обувки. И докато приятелите ми гонеха мацките, аз изучавах подробно женските обувки. И аз, като Ал Бънди, ходех с обувалка в задния си джоб...

Ново прекъсване:

— Доближи микрофона до устата си! Нищо не се чува! Приблѝжи микрофона!

Стив премести микрофона.

— Да... извинявайте. Ъ-ъ, както казвах, в обувната индустрия съм, откакто се помня. Първата ми работа беше в „Джилдор Шуз“ — малък обувен магазин в Сидърхърст. После станах продавач. И това... ъ-ъ... тогава... ъ-ъ... още на младини... се влюбих в дамските обувки. Откровено казано...

И заобяснява с подробности как станал ценител на дамските обувки още докато бил тийнейджър и как в един момент — не бил сигурен кога точно — бил заплепен от безкрайните възможности за създаване на дамски обувки с всичките им там различни видове токчета и каишки, и капачета, и катарамки, да не говорим за различните материи, които можели да се използват, и всички декоративни елементи, които можели да се прикачат. После заразпрявях с какво удоволствие галел произведенията си и прекарвал пръсти по стелките им.

В този момент хвърлих поглед към центъра на борсовата зала. Стратънци го гледаха най-озадачено. Дори асистентките, на които разчитах поне да запазят малко благоприличие, клатеха глави в пълно недоумение. Някои от тях се споглеждаха невярващо. Други забелваха отчаяно очи.

И изведнъж се започна:

— Махай се, бе, скапан педал!

— Егати нещастния болен мозък!

— Разкарай се, бе, педал! Ходи се шибай!

Последваха още освирквания и дюдюкания, но този път съчетани с тропот на крака — ясен знак, че навлизат във втората фаза — изтезанието. Дани довтаса и заклати глава:

— Ебаси излагацията!

— Е, поне се съгласи да сложи акциите в доверителна сметка — кимнах. — Жалко, че не подписахме документите още днес, но на тоя свят нищо не е идеално, нали. Ама и Стив трябва да спре с тия дивотии, щото ще го разкъсат и ще го изядат жив. Не мога да го разбера — поклатих глава. — Само преди минути преговорихме какво да им приказва и ми се стори, че се разбрахме. А компанията му си я

бива. Просто трябва да им разкаже историята ѝ. Може и да ти е приятел, ама е пълна откачалка!

— И в училище си беше такъв — отвърна Дани безизразно.

— Няма значение — свих рамене. — Ако до една-две минути не се оправи, ще се кача горе. Точно тогава Стив погледна към нас и видях, че по него направо шурти пот. На гърдите му имаше тъмно петно с размерите на голям картоф. Развъртях длан в малки кръгове, в смисъл: „Давай, давай!“ После произнесох само с устни: „Плановете ти за компанията!“ Той явно вдяна.

— Окей, искам да ви разкажа как започна „Стив Мадън Шуз“, след което да обсъдя с вас светлото ни бъдеще!

Последните две думи доведоха до нови споглеждания и недоверчиво клатене на глави, но, слава Богу, залата остана спокойна. Стив продължи словото си:

— Основах компанията с хиляда долара и един модел обувка, който се наричаше „Мерилин“ — *Боже милостиви!* — и наподобяваше каубойско сабо. Страхотна обувка! Не бих я нарекъл най-сполучливия ми модел, но въпреки всичко беше страхотна обувка. Та успях да намеря производител за петстотин чифта на кредит, натоварих ги в багажника на колата си и започнах да обикалям от магазин на магазин. Как да ви опиша въпросната обувка? Ами... с дебело ходило, изрязана отпред, а горната част... всъщност това няма никакво значение. Въпросът е, че се стремях да изглежда, как да кажа, доста фънки, което е и запазената марка на „Стив Мадън Шуз“ — да сме фънки. Но моделът, с който компанията действително стартира, се казваше „Мери Лу“ — също доста необикновена обувка! — *Майчице мила! Какви ги дрънкаше тоя нещастник!* — И беше изпреварила времето си. Значително, при това! — Стив махна с ръка, с една дума: „Какво да ви разправам!“, и продължи: — Позволете ми да ви опиша и нея, защото е много важно. Тя всъщност се явяваше вариант на традиционния модел „Мери Джейн“, но от черна лачена кожа с относително тънка каишка на глезена. Но най-важното бе, че бомбето ѝ беше изпъкнало. Момичетата сред вас знаят за какво става дума, нали? С две думи — гъзарски чепик! — тук направи пауза, очевидно надявайки се на някаква положителна реакция от страна на асистентките, но вместо това те продължиха да клатят глави. И тогава

настъпи зловеща, отровна тишина — такава тишина можеш да чуеш в някое малко градче наред Канзас миг преди да го връхлети торнадо.

С крайчеца на окото си мярнах през залата да прелита хартиено самолетче без определена посока. Поне не бяха почнали да го замерят с каквото им попадне! Но много скоро и това щеше да му се случи.

— Туземците стават неспокойни — рекох на Дани. — Май е време да се кача?

— Ако не го направиш, ще го направя аз. Вече ми се повдига!

— Добре де, отивам.

Избрах най-прекия път, за да стигна до Стив, който беше зациклил върху шибаната „Мери Лу“. Точно преди да му изтръгна микрофона им каза, че била идеалната обувка за абсолвентката — издръжлива и на разумна цена.

Докато се усети, изтръгнах микрофона от ръката му и едва тогава осъзнах, че от прехласване по собствените си обувни шедьоври дори беше престанал да се поти. Толкова разкрепостен се чувстваше, че изобщо не усещаше как след малко ще го линчуват.

— Какво правиш? — зашепна ми. — Те ме обичат! Седни си. Не виждаш ли, че се справям!

Присвих очи.

— Разкарвай се моментално, Стив! След малко ще започнат да те целят с домати. Толкова ли си сляп? Не виждаш ли, че грам не им пука за шибаната ти Мери Лу! Просто искат да продават акциите ти и да трупат пари. Иди при Дани и разпусни за момент, преди да са се юрнали на сцената, за да разпорят нещастната ти бейзболна шапка и да скалпират последните седем косъма по главата ти!

Стив, слава Богу, се предаде и слезе от сцената. Вдигнах дясната си ръка, молейки за внимание, и залата утихна. С подигравателен тон и с устни почти долепени до микрофона подканих верните си стратънци:

— Хайде, момчета, да благодарим с аплодисменти на Стив Мадън и на неговата специална обувка. Защото, докато слушах за палавата малка Мери, ми се прищя да грабна телефона и да започна да въртя на всичките си клиенти. Така че искам всички до един — в това число и асистентките — да изръкопляскате на Стив Мадън и на неговата секси обувчица „Мери Лу“! — пъхнах микрофона под мишница и започнах да ръкопляскам.

Последваха неистови бурни овации! Всички стратънци пляскаха, тропаха с крака, виеха, свиреха с два пръста в уста и се хилеха неконтролируемо. Отново хванах микрофона и помолих за тишина, но никой не ме чуваше. Моментът ги беше увлякъл. Най-сетне залата утихна.

— Добре — казах. — Сега, след като ви мина, искам да ви обясня защо Стив е такава откачалка. Тоест да ви обясня, че зад лудостта му все пак има някаква логика. Ами, човекът си е гениален творец, тоест по дефиниция следва да си е леко превъртял. Необходимо условие за имиджа му.

Кимнах убедено с глава, макар да се питах дали в казаното от мен изобщо се съдържа някакъв смисъл.

— Но ме слушайте, и то внимателно. Стив не само е способен, надарен да надушва новите тенденции в обувната мода. Това, което го отличава от останалите дизайнери на обувки в Америка, е, че самият той създава тези тенденции. Имате ли представа каква рядкост е това? Да откриеш някой, който създава една модна тенденция, а след това я и налага? Хора като Стив се пръкват веднъж на десетина години! И когато изплуват, стават световноизвестни. Хора като Коко Шанел, Ив Сен Лоран, Версаче, Армани, Дона Карън и... неколцина други.

Направих няколко крачки към залата и сниших глас, сякаш бях проповедник:

— И с човек като Стив на пулта такава компания няма накъде да върви, освен право към стратосферата. Помнете ми думата: това е компанията, която открай време чакаме. Именно тя ще качи „Стратън“ на съвсем друго ниво. Тази, която заедно ще...

Бях набрал скорост, а мисълта ми тръгна по друга тангента. Започнах да пресмятам печалбата, която ми предстоеше да изкарам. В главата ми запулсира грандиозната цифра от *двайсет милиона долара*. Това беше най-груба сметка, а изчисленията бяха съвсем прости. От двата милиона оферирани единици, един милион отиваха направо в мишите ми дупки. Впоследствие щях да ги откупя от мишите си дупки за по пет-шест долара всяка и да ги вкарам в собствената ни фирмена сметка за търговия с ценни книжа. После, с помощта на силната си борсова зала, която щеше да осигури голямо търсене за тези акции, щях да вдигна цената им до дваайсет долара, което щеше да ми даде счетоводна печалба от четиринайсет-петнайсет милиона. Всъщност

цената нямаше да я вдигам аз — щях да оставя черната работа на останалите от Уолстрийт. Ако останалите брокерски и търговски фирми научеха, че съм готов да изкупя единиците обратно дори и на най-високата цена, на която пазарът ги предлага, щяха да вдигнат цената толкова, колкото поисках! Трябваше само леко да го пошушна на няколко ключови играчи — и останалото щеше да е история. (А това вече го бях направил.) На улицата се мълвеше, че „Стратън“ ще купува единицата дори за двайсет долара, така че колелото вече се бе завъртяло! *Невероятно!* Да изкараш толкова пари, без да извършиш престъпление! Вярно, използването на миши дупки не беше съвсем чисто, но нищо не можеха да докажат в моя вреда. На това му викам аз разюздан капитализъм!

— ... като космическа ракета и продължава да лети. Един Господ знае докъде ще стигне цената на акциите? Двайсет? Трийсет? Дори да съм само частично прав, тия цифри са смешно ниски! Компанията е способна на много повече. Докато се усетим, току-виж акциите й започнали да се търгуват на петдесет, дори на шейсет! И не говоря за някакъв неопределен момент в бъдещето. Говоря за сега, за настоящия момент. Слушайте какво ви казвам: „Стив Мадън Шуз“ действително е най-хитовата компания сред всички производители на дамски обувки. И точно в този момент поръчките към нея ваят! Няма универсален магазин в Америка — вериги като „Мейси“, „Блумингдейл“, „Нордстръм“ и „Дилърд“, — в който и една наша обувка да се задържа — такъв хит са, че буквално ги разграбват от рафтовете!

Знаете, надявам се, че като брокери имате определени задължения към клиентите си; в качеството си на техни доверени лица, така да се каже, сте длъжни да грабнете телефона в момента, в който приключи, и да направите всичко, което зависи от вас — дори ако трябва да им извадите шибаните очи, — да ги накарате да закупят максимален брой акции в „Стив Мадън Шуз“. Искрено се надявам, че сте наясно с това, защото, ако не сте, накрая ще си имаме някои сериозни неприятности. Става дума за вашия дълг! Дългът ви към клиентите! Дългът ви към фирмата! И дългът ви към самите себе си, дявол да го вземе! Тъй че направо натъпчете тия акции в гърлата на клиентите си и ги карайте да ги преглъщат, додето не кажат „Купи ми двайсет хиляди акции“, защото за всеки инвестиран долар клиентът ви ще получи обратно цял куп долари. Мога да ви кажа и куп приказки за

светлото бъдеще на „Стив Мадън Шуз“. Мога да ви занимавам и с основните й планове — за фирмени магазини, повишената ефективност на производството, за популярността на обувките й дотам, че дори не им трябва реклама, и как масовите производители са готови да плащат за лиценз, за да се доберат до моделите ни, но в крайна сметка всичко това е без значение. Единственото, което интересува клиентите ви, е дали акциите се покачват — нищо друго.

Понамалих темпото:

— Слушайте, момчета, колкото и да ми се иска, не мога да хвана телефона и да продавам акции на вашите клиенти. Вие сте тези, които ще грабнете слушалките и ще действате. Защото всичко се свежда до действието. Няма ли действие, и най-добрите намерения на света си остават единствено намерения.

Поех дълбоко въздух и продължих:

— Сега искам всички да погледнете надолу — посочих към бюрото пред мен. — Виждате едно черно нещо пред себе си. Виждате ли го? Това прекрасно малко изобретение се нарича телефон. Ще ви го кажа буква по буква: Т-Е-Л-Е-Ф-О-Н. И знаете ли какво? Този телефон не е програмиран сам да набира номера! Без шибаните действия от ваша страна, той си остава една проста пластмасова кутия — нещо като заредена карабина М16 без обучен стрелец, който да дръпне спусъка. Разбирате ли ме: само действието на добре обучен морски пехотинец или професионален убиец превръща М16 в смъртоносно оръжие. И в случая с телефона действията трябва да дойдат от вас — добре обучените стратънци, добре обучените убийци, които не приемат „не“ за отговор, които не затварят телефона докато клиентът им или купи, или умре; хора, наясно с факта, че всеки телефонен разговор приключва с продажба и че основният въпрос е кой на кого продава. Ти ли продаде стоката си? Ти ли се оказа по-обиграният, по-мотивираният, по-смелият, който овладява разговора и успява да осъществи продажбата? Или клиентът е успял да ти продаде оправданията си — че не можел точно сега да си позволи да инвестира, защото моментът не бил подходящ, или трябвало първо да го обсъди с жена си, или със съдружника си, или с дядо си Коледа, или с шибаната си баба Яга.

Забелих очи, после тръснах глава с отвращение.

— Така че не забравяй: телефонът на бюрото ти е смъртоносно оръжие, а в ръцете на един мотивиран стратънец — и разрешително за печатане на пари. И това оръжие прави всички хора равни! — замълчах за миг, докато последните ми думи отекнаха из залата. — Трябва единствено да вдигнеш телефона и да изречеш думите, които съм те научил, и те ще те изравнят с най-влиятелния изпълнителен директор в страната. И не ми пука дали си завършил Харвард, или идваш от бордеите на Ню Йорк — с това черно телефонче ти можеш да постигнеш всичко — абсолютно всичко!

Телефонът означава пари. И каквито и проблеми да имаш, всеки от тях може да се разреши с пари. Точно така: не е известно по-добро средство от парите за разрешаването на всички проблеми и ако някой ви разправя друго, да знаете, че е пълен глупак. И бас държа, че точно такива хора не са притежавали и пукната пара през живота си! — Изкозирувах в смисъл „Честна дума!“, после продължих разпалено: — Защото все най-бедните проповядват тая глупост, че парите били в корена на всички злини и как покварявали хората. Да, бе, как пък да не им повярва човек? Да разполагаш с пари е нещо прекрасно! И да разполагаш с пари е абсолютно задължително!

Слушайте какво ви казвам: в бедността няма и капка благородство. Бил съм и беден, бил съм и богат и винаги съм предпочитал богатството. Поне като богат човек мога да си позволя да посрещна проблемите си опънат на задната седалка на фамозната си лимузина, в костюм за две хилядарки и златен часовник за двайсет хиляди! Честно ви говоря: стилът и маниерът играят дяволски голяма роля в разрешаването на проблемите.

Свих рамене за по-убедително:

— Все едно, ако някой тук смята, че съм луд, или не вижда нещата точно така, както аз ги виждам, да става и моментално да се разкара! Точно така — стани и върви на майната си, да обръщаш хамбургери в „Мақдоналдс“, защото точно там ти е мястото! А ако не те вземат в „Мақдоналдс“, можеш да опитаеш в „Бъргър Кинг“! Но преди да напуснеш тая зала, пълна с победители, огледай хубаво седналия до теб, защото в някой не толкова далечен ден ще чакаш на светофара в очукания си стар форд пинто, а пичът до теб ще се пъчи в чисто ново порше със страхотна млада съпруга до себе си. А кой ще седи до теб? Сигурно някой дзвер с набола тридневна брада, в роба без

ръкави или в пенъоар, и сигурно ще се прибирате от някой магазин за преоценени бакалски стоки!

В този миг погледът ми се спря на млад стратънец, явно буквално обзет от неистова паника. Посочих го с пръст и попитах:

— Мислиш, че те лъжа ли? Напротив, нещата постоянно загрубяват. Та ако искаш да остарееш достойно, ако искаш да остарееш, но да запазиш себеуважението си, най-добре е да забогатееш веднага. Отдавна мина времето, когато службица в голяма компания от списъка „Форчън 500“ ти осигуряваше сладка пенсийка! А ако смяташ, че държавните социални осигуровки ще ти стигнат, много се лъжеш. При сегашната инфлация няма да стигнат и за памперсите в някой вмирисан старчески дом, където двестакилограмова матрона от Ямайка с брада и мустаци ще те храни със супа през сламка и ще те бие с опакото на ръката, когато ѝ е криво за нещо. Така че ме слушай внимателно: ако основният ти проблем в момента е, че си превишил сметката по кредитната си карта, грабвай шибания телефон и започвай да набираш. Или хазяинът заплашва да те изхвърли от квартирата? Това ли ти е проблемът? Ами, грабвай шибания телефон и започвай да набираш. Или мацката ти е решила да те чупи, щото си пълен неудачник? Ами, грабвай шибания телефон и започвай да набираш. Искам да се справиш с всичките си проблеми чрез забогатяване! Искам да атакуваш проблемите си фронтално! Искам да започнеш да пръскаш пари в мига, в който излезеш оттук. Искам да затънеш в заеми. Да се самонавреш в някой ъгъл. Само това ще те принуди да успееш. Едва когато последиците от неуспеха ти се сторят непоносими, тогава ще осъзнаеш, че на всяка цена трябва да успееш.

И затова ти казвам: действай, сякаш вече си забогатял и неминуемо ще забогатееш. Действай, сякаш имаш ненадминато доверие в себе си и хората със сигурност ще ти имат доверие. Действай, сякаш имаш безспорен опит и хората ще се осланят на съветите ти. И действай, сякаш си постигнал изключителни успехи и — кълна ти се — *наистина* ще успееш!

Новата сделка, значи, се открива след по-малко от час. Тъй че моментално грабвай шибания телефон и прекарай всички клиенти от А до Я, без да си губиш времето да вземаш пленници. Бъди жесток! Бъди зъл като питбул! Телефонен терорист! Прави точно каквото ти казвам и

ти обещавам, че само след няколко часа, когато всеки твой клиент започне да трупа пари, ще ми благодариш хилядократно.

Слязох от сцената сред възторжените възгласи на хиляда аплодиращи стратънци, които вече се пресягаха към телефоните си, за да изпълнят едничкия ми съвет: да изтръгнат очите на клиентите си.

ГЛАВА 9. ДОСТОВЕРНО ОПРОВЕРЖЕНИЕ

Точно в един на обяд гениите от НАСД — Националната асоциация на дилърите на ценни книжа, разрешиха търгуването с акции на „Стив Мадън Шуз“ на фондовата борса НАСДАК под изключително подходящото четирибуквено съкращение SНОО, произнасяно „шу“^[1].

И като част от отдавна утвърдената им практика да си държат главите навряни в задниците си, предоставиха не на друг, а на мен, Вълка от Уолстрийт, привилегията да обявя началната офертна цена — една от многото утвърдени през годините злополучни практики, които в своята абсурдност гарантираха, че всяка нова емисия от НАСДАК ще бъде манипулирана по един или друг начин, независимо от това дали „Стратън Оукмънт“ участва, или не.

Често си задавах въпроса, що за игрално поле са измислили ония от НАСД, та клиентът винаги да е преобаната страна, и бях стигнал до заключението, че нещата стоят така, понеже НАСД беше саморегулираща се асоциация, „собственост“ на самите брокерски фирми. (Сред които и „Стратън Оукмънт“, между другото.)

По принцип НАСД само се старееше да изглежда, че защитава интересите на клиентите и е на тяхна страна, но не се напъваше особено, а само дотолкова, колкото да не дразни СЕК — Комисията по ценни книжа и борси, пред която носеше отговорност.

Тъй че вместо да остави цената на една новоиздавана акция да се диктува от естествения баланс между търсенето и предлагането, НАСД запазваше това изключително ценно право на водещия мениджър на емисията, какъвто в конкретния случай се явявах аз. Можех да назова каквата цена ми дойдеше наум, колкото и произволна да беше. Затова реших да постъпя съвсем капризно и назовах начална цена от пет долара и петдесет за единица, което ми предостави великолепната възможност моментално да откупя своите един милион единици от мишите си дупки. И макар на мишите дупки сигурно да им се щеше да позадържат единиците мъ-ъ-ничко по-дълго, нямаха право на избор. В

края на краищата обратното изкупуване беше предварително договорено (така, както си беше абсолютно забранено) и те автоматично щяха да спечелят долар и петдесет за единица, без да си мръднат пръста и без да рискуват нищо — тъй като така или иначе бяха получили единиците, без да ги платят. Така че, ако искаха да участват и в следващата сделка, трябваше да направят каквото се иска, а именно само да кажат: „Благодарим ти, Джордан!“; а ако после ги надушеха федералните или щатските инспектори на СЕК, най-нагло и безсрамно да лъжат защо са продали единиците си толкова евтино.

А логиката ми беше направо безупречна. В 13:03 часа — само три минути след като бях откупил обратно единиците от мишите си дупки за по 5,50 долара всяка — останалите от Уолстрийт вече бяха докарали цената на единиците до 18 долара. С една дума, бях реализирал печалба от 12,5 милиона. 12,5 милиона! За три минути! Освен това бях направил още милионче-милионче и нещо от таксите за инвестиционно банкиране, а до няколко дни щях да чукна още три-четири милиона — когато си върнех временно преотстъпените единици, които също бяха в ръцете на мишите ми дупки. Ееееех, мишите дупки! Каква идея само! А самият Стив беше най-голямата ми миша дупка. Той ми държеше милион и двеста хиляди акции — точно онези, които НАСДАК ме принуди да му припиша. При текущата цена от 18 долара за единица (а всяка единица се състоеше от една обикновена акция и два варианта), същинската цена на акцията беше осем долара. Това означаваше, че акциите, които Стив държеше за мен, вече струваха близо десет милиона! *Поредният удар на Вълка!*

Сега разчитах на младите си и лоялни стратънци да пробутат на клиентите си така надутите до безкрайност акции. И то всичките — не само единия милион единици, които бяха дали на клиентите си в рамките на първичното публично предлагане, но и моите един милион единици от мишите дупки, вече вкарани в собствената ни фирмена сметка за търговия с ценни книжа, наред с временно преотстъпените им триста хиляди единици, които щях да изкупя обратно до няколко дни... а след това и малкото допълнителни акции, които бях длъжен да изкупя от брокерските фирми-черноработнички, за това, че бяха надули единиците до осемнайсет долара. Те щяха да продадат единиците си обратно на „Стратън Оукмънт“ бавно и неусетно и по този начин да реализират собствената си печалба. С две думи,

стратънци трябваше да реализират трийсетина милиона — предостатъчно за покриване на всички разходи и за буфер срещу действията на евентуални спекуланти „на късо“, които можеха да опитат да продават акции, които дори не притежават, с надеждата да накарат цената да започне да пада и малко след това да ги купят обратно още по-евтино. Трийсет милиона не бяха никакъв проблем за веселата ми брокерска дружина, особено след вдъхновяващото ми тазсутрешно слово, след което влагах повече от всякога цялата си душа в продажбите.

В момента се намирах в търговската зала и надничах през рамото на главния ми борсов посредник Стив Сандърс. С едно око следях няколкото монитора пред Стив, а с другото наблюдавах борсовата зала през остъклената стена. А там цареше истинска лудост. Брокерите крещяха в телефоните си като онези духове, чийто вой предвещава единствено смърт. На всеки няколко секунди някоя русокоса млада асистентка с дълбоко изрязано деколте притискаше гърди о стъклото и пъхваше тесте фишове през тесния прорез отдолу. Тогава един от четиримата служители, които обработваха сделките на брокерите, грабваше фишовете, набираше данните в компютърната мрежа, те се появяваха на фирмения терминал пред Стив, а той от своя страна ги изпълняваше по текущата пазарна цена.

Докато наблюдавах как оранжевите цифри преминаваха по терминала пред Стив, изпитах едно извратено чувство на гордост от факта, че докато двамата малоумници СЕК висяха в конферентната ми зала и ровеха в миналото да намерят някакъв признак за извършено престъпление, аз вилнеех буквално под носа им. Така и щяха да си умрат от студ, додето подслушвахме всяка изречена от тях дума.

Към този момент над петдесет различни брокерски фирми купуваха истерично пуснатите от нас акции. Това, което ги свързваше, бе знанието им, че в крайна сметка „Стратън Оукмънт“ ще си закупи обратно акциите по най-високия достигнат курс. А след като купуването се извършваше от други брокерски фирми, Комисията нямаше как да докаже, че именно аз съм изтикал цената до осемнайсет долара на единица. Семпло и елегантно! Как аз ще съм виновен, щом други са качили цената? Та нали аз само продавах през цялото време. И бях продал на другите брокерски фирми точно толкова, колкото да топнат човките си и да имат интерес да манипулират и следващите ми

нови емисии, но не достатъчно, че да ме обременят особено при обратното изкупуване на акциите им в края на борсовия ден. Подобно равновесие не се постигаше лесно, но важното бе да имам достоверно опровержение, ако Комисията се запиташе как се е стигнало до такава висока цена на акциите на „Стив Мадън Шуз“. Когато след месец изземеха счетоводната ми документация, за да възстановят събитията от тези няколко първоначални минути от предлагането, данните щяха да сочат, че цената на „Стив Мадън Шуз“ се е надула благодарение на брокерски фирми из цяла Америка и случаят щеше да е приключен.

Последните ми инструкции към Стив преди да напусна борсовата зала бяха да не позволява при никакви обстоятелства акциите да падат под осемнайсет долара. Не можех да си позволя да прецакам останалите на Уолстрийт, след като така любезно са манипулирали акциите ми в моя полза.

[1] На англ. *shoe* — обувка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10.

ПОКВАРЕНИЯ КИТАЕЦ

Към 16 часа бяхме достигнали рекордни висоти.

Борсовият ден приключи, а новината, че „Стив Мадън Шуз“ са били най-активно търгуваните акции не само в Америка, но и в цял свят, бе разтръбена от самия индекс Доу Джонс. *В цял свят! Това се казва дързост! Истинска дързост!*

„Стратън Оукмънт“ доказва колко голяма сила притежава. Поточно казано, „Стратън Оукмънт“ бе самото олицетворение на силата, а аз в качеството ми на шеф на „Стратън“ черпех от тази сила и се намирах на върха ѝ. Усещах подема ѝ с всяка фибра на тялото си, усещах я как резонира в сърцето и душата ми, в черния дроб и слабините ми. След осем милиона покупко-продажби единиците на „Стив Мадън Шуз“ бяха приключили деня малко под деветнайсет долара — нарастване с цели петстотин процента в рамките на един-единствен ден, повече от всяка друга компания, чиито акции се търгуваха на НАСДАК, Нюйоркската фондова борса, АМЕКС и която и да била друга фондова борса на света. Да, на света — от скованата в норвежки студ борса в Осло до борсата в австралийския рай на кенгурата в Сидни.

И ето ме в борсовата зала, небрежно облегнат на стъклото, отделящо я от офиса ми, със скръстени пред гърдите ръце. Поза на истински войн след битката. Мощният тътен на залата все още бе налице, но тонът му се бе попроменил. Беше не тъй настоятелен, поприглушен.

Почти бе време за празнуване. Бръкнах в джоба на панталона, да не би шестте ми куалуда да са изпаднали случайно някъде или да са се изпарили във въздуха. Куалудите имаха свойството да изчезват, макар това да се дължеше най-често на собствените ти „приятели“ или на собствена консумация по време на някое безпаметно надрусване. Това беше четвъртата и вероятно най-опасната фаза от въздействието им — фазата на амнезията. Първо изтръпваш, после почваш да замазваш думите, след това ти потичат лиги, а накрая вече нищо не помниш.

Днес обаче богът на дрогата бе благосклонен към мен и квалудите си бяха на мястото. Затъркалях ги между пръстите си и това ми донесе някакво необяснимо чувство на радост. Заизчислявах кой ще е най-подходящият момент да ги взема и се спрях на 16:30, сиреч след двайсет и пет минути. По този начин си осигурявах петнайсетина минути за следобедното събрание и достатъчно време да надзиравам поредната следобедна изгъзика, в случая — публичното бръснене на женска глава.

Една закъсала за пари млада асистентка се бе навила да седне по бански наред борсовата зала и да ни позволи да обръснем главата ѝ до кожа. Тя имаше прекрасни дълги и лъскави руси коси и великолепно гърди, увеличени наскоро до чашки D. Наградата ѝ в случая щеше да е десет хиляди в брой, с които да си плати процедурата по уголемяването, без да плаща дванайсетте процента лихва по необходимия ѝ заем. Така че само можеше да спечели: след шест месеца пак щеше да си е с коса, а нямаше да има дълг към никого за новия си бюст.

И пак се запитах не трябваше ли да разреша на Дани да докара джудже в залата. Че какво лошо имаше в това? Първоначално ми прозвуча малко шантаво, но сега, след като мисълта, поотлежа в главата, започна да ми звучи по-приемливо.

Нима не дължах на най-изявените си бойци правото да помятат някакво джудже — нещо като военен трофей, ако може така да го наречем. Какво по-точно мерило за успеха има от това да осъществиш всичките си юношески фантазии, та дори и най-смахнатите? Идеята определено имаше своите плюсове. И ако преждевременният успех предизвиква определени съмнителни форми на поведение, един благоразумен млад мъж би следвало да впише всяка своя непристойна постъпка в лявата графа „дебит“ на таблицата на моралния си баланс и да я компенсира с течение на времето, в процеса на възмъжаването, помъдряването и улягането с различни жестове на благородство и щедрост (морален „кредит“, да го наречем).

Но дали пък не се бяхме превърнали в някакви покварени манияци — в затворено общество, което постепенно ставаше неуправляемо? Ние, стратънци, си умирахме за покварени действия. Направо не можехме да оцелеем без тях!

Именно по тази причина, след като се оказахме напълно безчувствени към основните аспекти на покварата и развалата, силите на деня (сиреч, аз) постановихме създаването на неофициален Стратънски екип начело с баш-юнака Дани Поуръш, със задача да запълни празнотата. Екипът представляваше някаква изчанчена версия на рицарския орден на тамплиерите, чието безконечно дирене на Свещения граал се бе превърнало в легенда. Но за разлика от тамплиерите, стратънските рицари кръстосваха четирите края на света в търсене на все повече поквара за разтоварване на останалите стратънци. Не, не бяхме никакви пристрастени към хероина отрепки. А бяхме пристрастени към покачванията на адреналина, поради което имахме нужда от все по-нови и по-високи кули и скали, от които да скачаме във все по-плитки басейни.

Процесът започна официално през октомври 1989 година, когато двайсет и една годишният тогава Питър Галета, един от първите осем стратънци, направи бойно кръщение на стъкления асансьор на сградата с една бърза свирка и една още по-бърза пенетрация изотзад в сексапилните слабини на седемнайсетгодишна асистентка. Тя беше първата асистентка по продажбите в „Стратън“ и, за добро или лошо, беше руса, красива и изключително разюздана.

Първоначално бях шокиран и дори обмислях да изхвърля Питър, задето беше топнал писалката си в мастилницата на компанията. Но с течение на седмицата момичето се доказва като отборен играч — издуха и осмината стратънци (повечето — в стъкления асансьор), а мен — под бюрото ми. Да не говорим, че си имаше и специален чалъм за тая работа, който се превърна във фирмена легенда. Наричахме го „усуканица с дръп“, понеже използваше едновременно и двете си ръце, додето езикът ѝ се въртеше като изпаднал в транс дервиш. Както и да е, за около месец Дани успя да ме убеди, че няма да е лошо да я опънем двамата едновременно, което и сторихме в един съботен следобед, докато жените ни пазаруваха рокли за Коледа. И колкото и да е странно, след като приюти в обятията си безброй стратънци, след три години тя най-сетне се омъжи за един — при това един от първите осем, който я бе виждал да практикува занаята си безброй пъти. Но не му пукаше. Сигурно бе запленил от усуканицата с дръп! Както и да е, той току-що беше навършил шестнайсет, когато дойде да работи за мен. Напусна гимназията, за да стане стратънец, да живее Живота. Но

след кратко просъществувалия си брак изпадна в страхотна депресия и накрая се самоуби — първото, но не и последното самоубийство в „Стратън“.

Но да си дойдем на приказката. В борсовата зала всякакво нормално поведение се смяташе за проява на крайно лош вкус, сякаш си решил да развалиш удоволствието на всички останали. И все пак покварата не е ли нещо относително? Да не би римляните да са се възприемали като извратени маниаци? Сигурно им се е струвало най-нормално това лъвовете да изяждат пред очите им не дотам любимите им роби, докато по-любимите им роби са им пъхали гроздови зърна в устата.

В този миг съзрях как към мен се приближава Ръбчо със зяпнала уста, с вежди вдигнати до средата на челото и с леко издадена напред брадичка. Имаше нетърпеливия вид на човек, чакал половин живот да зададе един-единствен въпрос. А като се има предвид, че ставаше дума за Ръбчо, въпросът му сто на сто щеше да е или изумително тъп, или изключително излишен. Какъвто и да е, отчетох присъствието му, като навирих и моята брадичка, после отделих един миг да го огледам. Макар да притежаваше най-ръбестата глава в Лонг Айлънд, никак не изглеждаше зле. Имаше меки, обли детски черти и относително прилична физика. Беше среден на ръст и със средно тегло — учудващо, като се има предвид от чии слабини се бе пръкнал.

Майката на Ръбчо, Гладис Грийн, беше огромна жена.

Във всяко едно отношение.

Като се започне от масивното ѝ еврейско теме, от което над масивния ѝ еврейски череп се въздигаше огромен петнайсетсантиметров рус кок с цвета на ананас, и се стигне чак долу, до набитите ѝ мазолести стъпала четирийсет и втори номер. Гладис Грийн беше огромна жена. Имаше врат като дънер на калифорнийска секвоя и рамене на хокеен защитник. А коремът ѝ... е, огромен беше, но без грам тлъстина — като корема на руски щангист например. Ръцете ѝ пък бяха с размера на куки за месо.

Последният път, когато някой действително успя да влезе под кожата на Гладис, беше докато тя чакаше на опашка на касата в „Гранд Юниън“. Тогава една от онези типични лонгайлъндски еврейки с голям нос и с неприятния навик да го вре където не ѝ е работа, има неблагоприятното да я уведоми, че е превишила максималния брой

продукти, който ѝ дава моралното право да се нареди на експресната каса. Реакцията на Гладис бе мигновена: извърна се и ѝ изтряска един десен прав. И докато онази лежеше в безсъзнание на пода, Гладис най-спокойно си плати за покупките и си тръгна невъзмутимо, без пулсът ѝ да превиши дори за секунда седемдесет и два удара.

Тъй че не бе нужен някакъв особен полет на въображението, за да се досети човек защо Ръбчо бе само леко по-нормален от Дани. Макар че Ръбчо хич не беше имал лесно детство. Баща му умрял от рак, когато Кени бил едва на дванайсет; преди това се бе занимавал с дистрибуция на цигари, която, без знанието на Гладис, управлявал изключително зле и за няколко години натрупал стотици хиляди долари данъчни задължения. Та Гладис изведнъж се оказала в отчайващо положение — самотна майка на ръба на финансов провал.

Какво да прави? Да свие байрака? Или да подаде молба за социални помощи? О, не! Нищо подобно! Залагайки на силния си майчински инстинкт, тя вербувала Кени за бизнеса с контрабандни цигари и го посветила в почти неизвестното по онова време изкуство на препакетиране на кашони с „Марлборо“ и „Лъки Страйк“ и прекарването им с фалшиви бандероли от Ню Йорк в Ню Джърси, където печелели от спреда. Всичко тръгнало като по вода и семейството устискало.

Но това било само началото. Когато Кени навършил петнайсет, майка му осъзнала, че той и приятелите му вече пушат друг вид цигари, наречени джойнтове. И мислите, че Гладис се е ядосала от този факт? Ни най-малко! Без да се поколебае и за миг, превърнала младия и обещаващ Ръбчо в дилър — осигурила му начален капитал, насърчавала го, създала му безопасно място, където да си упражнява занаята, и най-важно — покровителство, което ѝ било специалността.

Защото приятелчетата на Кени били съвсем наясно на какво е способна Гладис Грийн. Доста били чували за нея. Но до насилие така и не се стигнало. Че кой шестнайсетгодишен младеж иска на прага на бащината му къща да се появи стокилограмова еврейска мама, за да си събира борчовете за дрога — особено ако мамата е облечена в лилав полиестерен костюм, лилави обувки четирийсет и втори номер с токчета и акрилни розови очила със стъкла колкото автомобилни тасове.

Но Гладис тепърва щяла да се развихря. Защото марихуаната можеш да я обичаш или да я мразиш, но тя си остава най-сигурният портал към по-сериозните наркотици, особено сред тийнейджърите. В този ред на мисли Кени и Гладис скоро проумели, че в тийнейджърския пазар на дрога на Лонг Айлънд зее още една ниша. А шестващата навсякъде боливийска пудра, наречена кокаин, предлагала такъв голям марж на печалбата, че пламенните капиталисти от рода на Гладис и Ръбчо направо не можели да й устоят. Този път обаче си намерили съдружник — Виктор Уонг, приятелят на Ръбчо от детинство.

Виктор беше странна птица — най-огромният китаец на земята. Имаше глава като на гигантска панда, два процепа за очи и гръден кош колкото Великата китайска стена. Направо близък на Оджоб — наемният убиец от филма за Джеймс Бонд „Голдфингър“, който може да ти отреже главата от двеста крачки с бомбето си със стоманен ръб по периферията.

Виктор беше китаец по рождение и евреин по възпитание, отраснал сред най-свирепите млади еврейчета на цял Лонг Айлънд, в градовете Джерико и Съсет. Въпросните две гета на еврейската средна класа се явяваха нещо като люпилня за моите първи стотина стратънци, повечето от които бяха и бивши клиенти на наркодилърите Кени и Виктор.

И подобно на останалите недоучили мечтатели от Лонг Айлънд, Виктор също се оказа мой служител, макар и не в „Стратън Оукмънт“, а като главен изпълнителен директор на сателитното ми акционерно дружество „Джудикейт“. А офисите на „Джудикейт“ се помещаваха в приземния етаж — буквално на една ръка разстояние от ударния отряд на наследниците от паркинга. Самата компания се занимаваше с т.нар. постигане на извънсъдебни споразумения — префърцунено описание за използването на пенсионирани съдии в ролята на арбитри в граждански спорове между застрахователните компании и адвокатите на ищците.

След толкова години компанията продължаваше едва да крета — още един класически пример за бизнес, който на теория звучи страхотно, но е абсолютно неприложим в реалния свят. Уолстрийт беше задръстена от този тип концептуални компании. И комай до една

бяха създадени от хора като мен, занимаващи се с ниско капитализирани рискови акции.

Както и да е, бавното отмиране на „Джудикейт“ направо измъчваше Виктор, макар в действителност вината да не беше негова. Самият бизнес беше централно сбъркан и никой не можеше да успее в него, поне в някаква степен. Но бидейки китаец, Виктор, както и повечето му събратя, ако му се наложеше да избира между това да „изгуби лице“ или да си отреже топките и да си ги изяде, с удоволствие би хванал ножицата и би започнал да кълца по чатала си. В случая обаче не ставаше въпрос за избор. Виктор вече бе „изгубил лице“ и проблемът продължаваше да стои пред мен. А с постоянното му напомняне Ръбчо само ми лазеше по нервите.

Та именно по тази причина ни най-малко не се изненадах от встъпителните думи на Ръбчо:

— Има ли начин по-късно днес да седнем с Виктор и да се опитаме да оправим нещата?

Имитирайки безразличие, отвърнах:

— Кое по-точно да оправим, Кени?

— Стига, де — подкани ме той. — Да обсъдим с Виктор бъдещата му собствена фирма. Той настоява да получи благословията ти и само за това ме врънка!

— Кое по-точно иска: благословията ми, или парите ми?

— И двете — отвърна Ръбчо и добави: — И двете му трябват.

— Аха — отвърнах невпечатлено. — А ако не му ги дам?

Ръбчо пусна тежка ръбеста въздишка.

— Какво толкова имаш против Виктор? Той поне хиляда пъти ти се е заклел във вярност. И пак би го направил — тук, пред трима ни. Казвам ти: след тебе Виктор е най-печеният пич, когото познавам. Цяло състояние ще направим покрай него. Кълна ти се! Вече дори е намерил брокерска къща, която може да купи за без пари. Казва се „Дюк Сикюритийз“. Няма да е лошо да му дадеш парите. Трябва му не повече от половин милион — не повече.

Поклатих глава с отвращение.

— Не ме кандърдисвай напразно, Кени. Пък и не е сега моментът да обсъждаме бъдещето на „Дюк Сикюритийз“. Това пред нас е не по-малко важно, нали? — и посочих към предната част на борсовата зала, където група асистентки устройваха импровизирана бръснарница.

Кени килна глава настрани и огледа объркано бръснарницата, но нищо не каза. Поех дълбоко въздух и го изпуснах бавно:

— Виж какво, има някои неща около Виктор, които ме притесняват. И едва ли ти казвам нещо ново, освен ако през последните пет години главата ти не е била завряна в задника ти! — Тихичко се изсмях. — Ти комай не вдяваш, Кени. Не усещаш ли, че с всичките си сценарии и планове Виктор сам ще се вкара в гроба. А това, дето бил „изгубил лице“ — изобщо нямам нито време, нито желание за подобни щуротии. Кълна се в шибания Господ! И вземи най-сетне да набиеш следното в тъпата си глава: Виктор — никога — няма — да — е — лоялен. Никога! Нито към теб, нито към мен, нито към себе си. Би отрязал собствения си нос на инат на китайското си лице, ако смята, че това ще му помогне да спечели въображаемата война, която води със самия себе си. Вдяваш ли? — Изхилих се цинично. После млъкнах за миг и смекчих тона: — Слушай, Кени, знаеш колко много те обичам. И колко много те уважавам. — Едва не се разсмях на глас при последното. — Единствено заради това ще седна с Виктор и ще се опитам да го утеша. Но искам да си наясно, че не го правя заради шибания Виктор Уонг, когото ненавиждам. Правя го заради Кени Грийн, когото обичам. Но има и друга причина, поради която не може точно сега да напусне „Джудикейт“. Поне засега. Разчитам на теб да го убедиш да остане, докато оправя някои неща.

Ръбчо кимна с разбиране.

— Няма проблем — рече щастливо. — Виктор ме слуша. Но ако знаеш само как...

И Ръбчо пак поде обичайните си безсмислици, но аз моментално изключих. Погледът му ми стигна да схвана, че въобще не е вдянал за какво говоря. Защото именно аз имах какво да губя, а не Виктор, ако „Джудикейт“ фалираше. Аз бях най-големият акционер — с малко повече от три милиона акции, докато Виктор държеше само опции върху акции, които не струваха нищо при сегашната им цена от два долара. Аз обаче притежавах акции на стойност шест милиона, макар и това да не бе истинската им стойност: компанията се представяше толкова незадоволително, че за да ги продам някому, щеше да се наложи да сваля цената им до няколко цента.

Освен, разбира се, ако нямах зад гърба си цяла армия стратънци.

Но и в тази изходна стратегия съществуваше засечка, а именно, че моите акции все още не бяха готови за продан. Бях закупил дяловете си директно от „Джудикейт“ и според Правило 144 на СЕК няха право да ги продавам преди да си изминали две години. До изтичането на този срок оставаше само един месец, тъй че се налагаше Виктор да задържи положението още съвсем малко. Но тази привидно проста задача явно щеше да се окаже далеч по-трудна, отколкото очаквах. Парите изтичаха от компанията по-бързо, отколкото кръвта на хемофилик сред бодливи рози.

И понеже към момента опциите на Виктор бяха без никаква стойност, единствената му компенсация беше годишната му заплата от сто хиляди — незначителна сума в сравнение с доходите на връстниците му на горния етаж. А за разлика от Ръбчо, Виктор хич не беше глупав. Съвсем ясно му беше, че ще се възползвам от силата на борсовата зала, за да продам акциите си веднага, щом придобиех правото да го сторя, което щеше да го сведе до положението да е шеф на акционерно дружество без каквато и да била стойност.

Той на няколко пъти ми беше намеквал за тия си притеснения посредством Ръбчо, когото разиграваше като марионетка още от прогимназията. А и аз неколкократно бях обяснявал на Виктор, че няма да го изоставя, че ще го държа под крилото си независимо от обстоятелствата, дори ако се наложеше да изкарва парите си като моя миша дупка.

Но вярата на Покварения китаец в думите ми траеше не повече от няколко часа. Сякаш думите ми влизаха през едното му ухо и излизаха през другото. Просто копелето си беше параноик. Какво друго да очакваш от огромен китаец, израснал сред дивото племе на свирепи евреи, освен тежък комплекс за малоценност, в резултат на който ненавиждаше всички свирепи евреи и най-вече мен — най-свирепия. Досега все пак успях да го надхитря и надлъжа.

Това, че Виктор не беше стратънец от самото начало, се дължеше именно на особеното му его. И именно това го доведе в „Джудикейт“ — възможността да влезе във вътрешния кръг, да „запази лице“ въпреки погрешното решение, което бе взел през 1988 година, когато всичките му приятели ми се заклеха във вярност и по този начин станаха първите стратънци. За Виктор, „Джудикейт“ беше просто начин да се включи отново в опашката, та някой ден да го потупам по

рамото и да му кажа: „Вик, искам да си отвориш своя собствена брокерска компания. Ето ти парите и знанията да го направиш.“

Всеки Стратънец мечтаеше за подобно нещо, а и аз все им го повтарях на събранията: работи яко, бъди лоялен и един ден ще те потупам по рамото и ще те изстрелям в бизнеса.

И тогава ще станеш вече истински богат.

Досега го бях правил два пъти — веднъж с Алън Липски, моят най-стар и най-доверен приятел, който сега притежаваше „Монро Паркър Сикюритийз“, и втория път с Елиът Лоуенстърн, също отдавнашен приятел, сега собственик на „Билтмор Сикюритийз“. С Елиът бяхме ортаци още от времето, когато лятос продавахме италиански сладолед по местния плаж, от което печелехме куп пари. Влачехме двайсеткилограмовите си хладилни кутии от стиропор, хвалехме стоката си с пълен глас и бягахме от ченгетата, когато ни погнаха. И докато приятелите ни лентяйстваха или вършеха черна работа за по три и половина долара на час, ние изкарвахме четиристотин долара дневно. Всяко лято скатавахме по двайсет хилядарки, с които през зимата си плащахме разходите по следването.

Така или иначе, и двете фирми — „Билтмор“ и „Монро Паркър“ — се развиваха феноменално, печелеха десетки милиони годишно и ми плащаха тайно хонорар по пет милиона годишно само заради първоначалната ми помощ.

А пет милиона хич не са малко пари, да не говорим, че всъщност не ми ги плащаха заради първоначалната ми помощ. По-скоро го правеха от лоялност и от уважение. И най-вече заради това, че те все още се смятаха за стратънци. За каквито ги смятах и аз.

Това си беше голата истина. Затова изобщо не бях съгласен с Ръбчовите приказки колко лоялен щял да е Китаец. Как изобщо да разчиташ на лоялност баш към Вълка от Уолстрийт от някой е тъй дълбоко заседнало презрение към всички диви евреи? А Виктор си беше злобен човек и ненавиждаше стратънци до един.

Изводът: нямаше никаква логична причина да подпомагам Покварения Китаец, но оттук възникваше нов проблем, а именно, че нямаше начин да го спра. Можех единствено да го забавя. А забавех ли го повечко, рискувах той да се оправи и без мен — без моята благословия, така да се каже — и да създаде опасен прецедент за останалите стратънци, особено ако успееше.

Не е ли жалко, рекох си, колко илюзорна е цялата ми власт и как бързо би се изпарила, ако не мислех с десет хода напред. Не ми оставаше друго, освен да се самоизмъчвам с всяко едно решение и да разчитам безкрайните подробности в подбудите на всеки, който застанеше пред мен. Прилагах някаква откачена теория на игрите, размишлявах по цял ден върху възможните ходове, контраходове и евентуални последствия. Този начин на живот ме изцеждаше емоционално, та след пет дълги години направо се чувствах безсилен. Всъщност мозъкът ми напоследък бе спокоен единствено когато се друсках или потъвах в изваяните слабини на пищната Графиня.

Но в никакъв случай не биваше да пренебрегна Покварения Китаец. За да основе брокерска фирма, му трябваше минимален капитал, най-много половин милион — нищо работа, като се имаше предвид колко щеше да изкара още през първите няколко месеца. Ръбчо, разбира се, сам можеше да финансира Китаеца, ако пожелаеше, но това щеше да е равносилно на обявяване на открита война срещу мен, ако изобщо можех да го докажа, което нямаше да е лесно.

В действителност единственото, което възпираше Виктор, беше липсата на самоувереност или по-скоро нежеланието му да надмогне огромното си китайско его и да рискува собствените си дребни китайски топки. Китаеца искаше гаранции; искаше напътствия, емоционална подкрепа и защита от спекулантите. И най-важното, искаше огромни пакети от предстоящите нови емисии на „Стратън“, които бяха най-големият хит на Уолстрийт.

И щеше да иска всичките тия неща, докато не стъпеше здраво на краката си.

Тогава вече нямаше да иска нищо повече.

Според мен му трябваша около шест месеца, преди да ме нападне. Ще ми продаде обратно всичките дадени му от мен акции, което ще предизвика излишно напрежение, понеже „Стратън“ ще е длъжна да ги купи. В крайна сметка цената на акциите ще падне, а това ще доведе до оплаквания от клиентите ни и — още по-лошо — до борсова зала, пълна с нещастни стратънци. А той ще се възползва от нещастията им, за да ми ги отмъкне с лъжливи обещания за по-добър живот в „Дюк Сикюритийз“. Да, мислех си, да си малка и гъвкава фирма също си има своите предимства. Защитата от подобна атака

никак не е лесна. Аз ще съм в ролята на тромавия великан, уязвим по периферията.

Единственият начин бе да се справя с Китаеца от позицията на силата. Хубаво, голям съм и съм уязвим по периферията, но сърцевината ми е яка като кремък. Затова и ще атакувам от самия център. Ще се съглася да подкрепя Виктор, ще му създам фалшиво чувство за сигурност, а после, когато най-малко очаква, ще му нанеса такъв безпощаден изпреварващ удар, че ще се окаже на прага на мизерията.

Но като начало трябва да увеща Китаеца да изчака три месеца, за да мога да продам акциите си в „Джудикейт“. Той ще прояви разбиране и няма да се усъмни. А аз междувременно ще притисна Ръбчо за известни отстъпки. В края на краищата, с двайсетте си процента участие в „Стратън“ пречи на доста други стратънци да опитат тортата.

И щом вкарам Виктор в бизнеса, ще го докарам дотам, че да печели добре, но не и прекалено много. Тогава ще го посъветвам да търгува така, че без да се усети, да пооголи позициите си. Има си начини за тая работа, която само най-печените търговци могат да усетят, но не и Виктор. Ще заложа точно на грандиозното му китайско его — ще му дам акъл да задържи големи пакети във фирмената си сметка. И когато най-малко очаква, когато е най-уязвим, ще насоча към него цялата си мощ и ще атакувам. И направо ще изхвърля Покварения шибан Китаец от шибания бизнес. Ще започна да продавам масирано акции от същите компании чрез имена и места, за шито не е и чувал; имена, които в никакъв случай не могат да се проследят обратно до мен; имена, които ще го накарат да се чеше по китайската си тиква с размер на глава на панда. Баражът от продажби ще е толкова бърз и яростен, че няма и да се усети как е излетял от бизнеса и ми се е махнал от главата завинаги.

Е, и Ръбчо щеше да изгуби някой и друг долар от тая работа, но щеше в крайна сметка да си остане богат човек. Няма как, ще мине към графата „колатерални щети“.

Усмихнах се на Ръбчо:

— Както ти казах, ще се срещна с Виктор само от уважение към тебе. Но няма как да стане преди идната седмица. Дай да го направим в

Атлантик Сити, където ще се разплащаме с мишите си дупки. Предполагам, че и Виктор ще дойде, нали?

Ръбчо се възторгна.

— Ще дойде, където кажеш.

— А ти междувременно му обясни как стоят нещата. Ще се занимавам с него, когато му дойде времето. А то ще е чак след като съм духнал от „Джудикейт“. Разбра ли?

Той гордо поклати глава:

— Докато е сигурен, че ще го подкрепиш, ще чака колкото кажеш.

Докато? Ама че тъпунгер е тоя Ръбчо! Аз ли си въобразявах, или той за пореден път ми доказваше, че си няма хабер от нищо? Та нали точно с тая дума потвърди всичко онова, което вече знаех — че предаността на Покварения Китаец е *условна*.

Да, засега Ръбчо ми беше верен, все още беше чистокръвен стратънец. Но човек не може да служи дълго на двама господари, още по-малко — вечно. А Покварения Китаец беше точно такъв потенциален господар. Чакаше зад кулисите и успешно манипулираше немоцното мозъче на Ръбчо; сееше семената на раздора сред редиците ми, като почваше от младшия ми съдружник.

Тук назряваше война. Вече ехтеше отвъд хоризонта и скоро щеше да стигне и до моята порта. Но беше война, която възнамерявах да спечеля.

КНИГА II

ГЛАВА 11.

СТРАНАТА НА МИШИТЕ ДУПКИ

*Август 1993 г.
(Четири месеца по-рано)*

Къде, по дяволите, се намирам, мама му стара?!

Такъв беше първият въпрос, изникнал в съзнанието ми, когато ме разбуди ударът на спускащите се колесници на огромния джъмбоджет. Докато съзнанието ми бавно се възвръщаше, забелязах емблемата в синьо и червено на гърба на седалката пред мен и се опитах да навържа някакъв смисъл.

Очевидно джъмбото бе боинг 747, мястото ми — 2А, до прозореца в първа класа, и точно в този момент, въпреки че очите ми бяха отворени, брадичката ми все още бе завряна в режим „сън“ между ключиците ми, а главата ми или я беше газил валяк, или я бяха треснали с фармацевтична полицейска палка.

Махмурлук ли? — мина ми през ума. Или е от куалудите? Не, не се връзваше!

Все още объркан, източих врат и надникнах през малкия овален прозорец отляво с идеята да се ориентирам. Слънцето беше точно над хоризонта — *утро!* Важен извод! Духът ми се повдигна. Озърнах се да огледам пейзажа — зелени хълмове, малко блещукащо градче, голямо тюркоазно езеро във формата на полумесец, огромна струя вода, издигаща се на повече от сто метра във въздуха — *зашеметяващо!*

Чакай малко! Какво, по дяволите, дирех в пътнически самолет? Що за простотия! Къде ми е гълфстриймът? Колко дълго съм спал? И колко куалуда... *О, не, Боже мили! Ресторилите^[1]!*

По гръбнака ми пролази облак от отчаяние. Бях пренебрегнал предупреждението на лекаря си и смесих ресторили с куалуди — два вида хапчета за сън, но с противоположен ефект. Ако се вземаха поотделно, резултатът беше предсказуем — шест до осем часа здрав сън. Взети накуп, резултатите бяха... какви всъщност бяха резултатите?

Поех дълбоко въздух и се опитах да избутам лошите мисли. Най-сетне включих — самолетът се приземява в Швейцария. Всичко ще е наред! Приятелска територия! Неутрална територия! Швейцарска територия! Пълна с швейцарски работи — мазен млечен шоколад, свалени от власт диктатори, прелестни часовници, скрито нацистко злато, кодирани банкови сметки, изпрани пари, закони за банковата тайна, швейцарски франкове, швейцарски куалуди! Каква превъзходна малка страна! И колко великолепно изглежда от въздуха! Нито един небостъргач, само хиляди мънички къщички, пръснати сред природата като в приказките. И този невероятен гейзер! Швейцария! Та те дори си имат своя марка куалуди, мамка им! И ако не ме лъже паметта, им викат метаседил. Ще трябва да поразпитам портиера в хотела за тях, рекох си.

Както и да е, човек не можеше да не обича швейцарците, макар половината им държава да се състои от жабари, а другата половина — от шваби. В резултат на вековни войни и политическо коварство страната буквално е разделена на две, с Женева — център на жабарството, където се говори френски, а Цюрих — център на швабите, където, разбира се, говорят немски.

По мое скромно еврейско мнение, бизнес следва да се прави с женевските жабари и в никакъв случай — с цюрихските шваби, които прекарват времето си в говорене на гърлен немски, докато люскат топла като пикня бира и плюскат виенски шницели, додето стомасите им заприличат на торба на току-що родило женско кенгуру. А и никак не е далеч от ума, че сред мирното население сигурно още се укриват куп нацистки копелета, преживявайки благодарение на златните коронки, които насилствено са изтръгнали от устата на предците ми преди да ги натикат в газовите камери!

Да не говорим, че бизнесът в Женева има и известни други предимства, а именно жените. О, да! За разлика от средностатистическата цюрихска германка с огромни мишци и с гръден кош с размер на буре — достатъчно голям, че да играе в Националната футболна лига, — средностатистическата францужойка, която кръстосваше женевските улици с покупки в маркови торбички и пулели, беше стройна и прекрасна, въпреки косматите си подмишници. При тази мисъл на лицето ми се изписа усмивка. В края на краищата моята дестинация беше именно Женева.

Отвърнах поглед от прозореца и погледнах надясно. Дани Поуръш, заспал със зяпнала уста, в режим „мухоловка“, а огромните му гланцирани зъби отразяваха утринното слънце. На лявата си китка носеше дебел златен ролекс с толкова диаманти по циферблата, колкото за промишлен лазер. Но нито златото, нито диамантите можеха да се мерят по блясък със зъбите му, по-ярки и от супернова. На носа му бяха ония тъпи рогови рамки с обикновените стъкла. Невероятно! Евреин, ама басп — и то на междуконтинентален полет.

Вдясно от него седеше организаторът на пътуването, самопровъзгласилият се за експерт по швейцарско банкиране Гари Камински, който същевременно бе и (коварният) финансов директор на „Долар Тайм Груп“ — акционерно дружество, чийто най-голям акционер бях аз. Гари Камински също спеше, нахлузил невероятно прошарено тупе, което никак не се връзваше по цвят с мастиленочерните му бакенбарди — очевидно боядисвани от стилист с добро чувство за хумор. От чисто нездраво любопитство (и по навик) огледах най-внимателно ужасното му тупе. Ако трябваше да отгатна, вероятно специалитет на Сай Спърлинг^[2] от добрия стар „Хеър Клъб фор Мен“!

Точно тогава мина стюардесата — ах, Франка, *какво страхотно швейцарско парче! Направо дрънка!* Беше прекрасна, особено начинът, по който русите ѝ коси падаха върху кремавото ѝ поло. Каква потисната сексуалност! И тази секси златна значка с разперени летателни крилца на лявата ѝ цица — *стюардеса!* Страхотна порода! Особено този тук екземпляр — в прилепнала червена пола с копринен черен чорапогащник, който тъй сладко шумолеше, докато минаваше край мен! Направо заглушаваше спускащите се колесници и всичко останало!

Всъщност последното, което си спомнях, бе, че завързах приказка с Франка, докато още чакахме на пистата на нюйоркското летище „Кенеди“. Тя ме хареса. Може би все още имах шанс. Довечера! В Швейцария! Двамата с Франка! Тайна афера в страната на тайните! С широка усмивка и с достатъчна сила да надвия мощния рев на самолетните двигатели „Прат енд Уитни“, извиках:

— Франка, любов моя! Ела тук. Може ли да поговорим за секунда?

Франка се завъртя на пета и застана в поза със скръстени под гърдите ръце, изметнати назад рамене и леко извит гръб, с физиономия, изразяваща единствено презрение. С какъв поглед ме фиксира само! Тези присвити очи... и стиснатата челюст... тези разширени ноздри... пълна отрова!

Е, това пък с какво го бях заслужил! Защо, по дя...

Преди да завърши мисълта си, прекрасната Франка се въртна на пета и отмина.

Къде отиде прословутата швейцарска любезност, за Бога? Бяха ми казали, че всички швейцарки са курви. Или това се отнасяше за шведките? Хммм, да... Сега, като се замисля, май за шведките ставаше дума. Все пак Франка нямаше право да ме пренебрегва! Бях платежоспособен клиент на „Суис еър“, мама му стара, а билетът ми струваше... е, сигурно струва цяло състояние. И какво получавах в замяна? По-широка седалка и по-добра храна? Да не говорим, че бях проспал шибаната им вечеря!

Изведнъж страшно ми се припика. Погледнах лампичката за предпазните колани — вече светеше. Мамка му! Няма да мога да устискам. Имам пословично малък пикочен мехур (докарваше Графинята до лудост), а бях спал цели седем часа. Да се ебат в гъза! Какво ще ми направят, ако стана? Да ме арестуват, че съм тръгнал да пикая? Опитах се да стана, но не можах.

Погледнах надолу. Бях закопчан не с един, а с цели четири колана, Боже милостиви! Бях прикован! Що за тъпа шега! Погледнах надясно.

— Поуръш — изсъсках, — събуди се и ме откопчай, гъз такъв!

Никаква реакция. Седеше си опънал се назад, с разтворена уста, дори една проточена лига проблясваше на сутрешната светлина. Отново, но този път по-силно:

— Дани! Събуди се, дявол го взел! Поуръ-ъ-ъш! Събуди се, бе, лайно, и ме отвържи!

Нищо. Поех дълбоко въздух и бавно извих глава назад, после с рязко движение напред го блъснах по рамото.

Секунда по-късно очите на Дани се опулиха и устата му моментално се затвори. Разтресе глава и се втренчи в мен през идиотските си прозрачни стъкла.

— Кво... кво става? Квосинапраил?

— Квосьмнапраил ли? Ти квосинапраил, кажи. Развържи ме веднага, говедо, преди да съм ти избил тъпите очила от шибаната ти тиква!

Дани пусна половинчата усмивка:

— Не мога. Щото тогава ще те усмирят с електрошокова палка!

— *Какво?* — попитах объркано. — Какви ги приказваш? Кой ще ме укротява с електрошок?

Дани пое дълбоко въздух и прошепна с поверителен тон:

— Слушай, имахме известни проблеми тук. Ти се юрна по Франка — посочи с брадичка по посока на ослепително русата стюардеса — някъде над Атлантика. Щяха да върнат самолета обратно, но аз ги убедих вместо това да те закопчечат и им обещах да не те пускам да ставаш. Но швейцарската полиция сигурно те чака на митницата. Струва ми се, че възнамеряват да те арестуват.

Напрегнах за момент краткотрайната си памет. Нищо. Със свито сърце казах:

— Нямам и най-малката представа за какво ми говориш, Дани. Нищо не помня. Какво направих?

Дани сви рамене.

— Награби я за циците и се опита да напъхаш език в устата ѝ. Нищо кой знае какво, ако бяхме в друга ситуация, ама тука горе, във въздуха... е, тук правилата са малко по-различни, отколкото в офиса. Истината е, че... хм, все пак мисля, че тя всъщност те хареса! — Той разтърси глава и присви устни, сякаш за да каже „Изтърва страхотна мацка, Джордан!“, а сетне добави: — Но като тръгна да ѝ вдигаш червената пола, тя взе, че се впрегна.

Поклатих глава невярващо:

— Ти защо не ме възпря?

— Опитах се, но ти пощуря. Какво взе?

— Ъ-ъ-ъ... не си спомням точно. Може би... ами, да кажем, три или четири куалуда... после... три от ония малки сини ресторили... и ъ-ъ-ъ... не знам... един-два ксанакса и може би малко морфин заради болките в гърба. Но морфинът и ресторилът са по лекарско предписание, така че вината не е моя. — Задържах тая удобна и успокоителна мисъл колкото можеше по-дълго. Но лека-полека осъзнах действителността. Облегнах се назад в комфортната си първокласна седалка да почерпя поне от нея малко сили. И изведнъж

— паника: — Леле, ами Графинята! Какво ще стане, ако научи Графинята? Спукана ми е работата, Дани! Какво ще ѝ обяснявам? Ако това излезе във вестниците, тя направо ще ме разпъне на кръст! Всички извинения на света няма да... — стори ми се непоносимо да довърша мисълта. Спрях за секунда, но ме връхлетя втора паническа атака. — Леле майко, ами правителството! Та нали именно за да сме инкогнито, не дойдохме с частния самолет! И сега какво? Арестуван в чужбина! О, Боже! Ще убия доктор Еделсон, задето ми даде тия хапчета! Той много добре знае, че вземам куалуди — отчаяно търсах върху кого да хвърля вината — и въпреки всичко ми предписа приспивателни! Не че не би ми предписал и хероин за сцепен нокът, ако му кажех! Ебаси и шибания кошмар, Дани! По-говняно не може и да бъде. Да ме арестуват в Швейцария — световния център за пране на пари! Още и един долар не сме изпразили, а вече загазихме! — Продължих да се тюхкам: — Това е лоша поличба, Дани. Откопчай ме. Няма да ставам. — Изведнъж ме осени вдъхновение. — Може би трябва да се извиня на Франка и да поизгладя нещата с нея? Колко пари имаш в себе си?

Дани започна да ме откопчава.

— Двайсет хилядарки, но според мен не бива да говориш с нея. Само ще влошиш нещата. С очите си видях как завря ръка под бельото ѝ. Я дай да ти помириша пръстите!

— Млъквай, Поуръш! Спри да се ебаваш и продължавай да ме разкопчаваш.

Дани се захили:

— А ти ми дай останалите куалуди да стоят при мен. Дай аз да ги прекарам през митницата.

Кимнах и произнесох наум молитва швейцарското правителство да държи на репутацията си за дискретност и да не разтръби за случилото се.

Залових се за тая мисъл като куче за кокал, докато се снишавахме над Женева.

С шапка в ръка и задник върху стоманеносив стол рекох на тримата митничари от другата страна на масата:

— Казвам ви, нищо не помня. Невероятно голям страх изпитвам от летенето и точно затова вземам всички тия лекарства — посочих към двете шишенца на сивото метално бюро между нас. Слава богу, и на двете имаше етикет с моето име, а при сегашните обстоятелства това си беше от огромно значение. Що се отнася до квалудите ми, към настоящия момент те бяха грижливо втъкнати в дебелото черво на Дани, което, надявам се, бе вече минало безпроблемно през митницата. Тримата швейцарски митничари започнаха да бръцолевят нещо на някакъв шантав френски диалект. Звучаха сякаш устата им са пълни с вмирисано швейцарско сирене. Но най-невероятното беше, че дори когато говореха със скоростта на светлината, пак успяваха да държат устните си затворени, като фус чинели върху яко скованите си челюсти.

Започнах да изследвам помещението. Затвор ли беше това? Нямаше начин да разчетеш швейцарците. Лицата им бяха безизразни, като на безмозъчни автомати, живеещи с досадната точност на швейцарски часовници, а помещението сякаш крещеше: „Добре дошли в шибаната зона на здрача!“ Никакви... никакви картини... никакви часовници... никакви телефони... никакви моливи... никакви химикалки... никаква хартия... никакви лампи... никакви компютри. Само четири стоманеносиви стола комплект със сиво стоманено бюро и някакво шибано спаружено мушкато, умиращо от бавна смърт.

Боже! Дали да не се обърна към американското посолство? *Не, глупако!* Сигурно ме има в някой списък за хора под наблюдение. Трябва да остана инкогнито. На всяка цена.

Изгледах тримата чиновници. Продължаваха да бръцолевят нещо на своя си френски. Единият държеше шишенцето с ресторилите, другият — паспорта ми, а третият потриваше нежната си швейцарска брадичка, сякаш решаваше съдбата ми или просто имаше обрив.

Накрая тоя, дето се чешеше, се обърна към мен:

— Бихте ли ни разказали версията си отново, моля.

Бих ли? Що за дивотия *би било* това? За какво им е на тъпите жабари да говорят с подобни условни наклонения? Всичко се основаваше на желаниа и непрестанно се вадеха фрази като „бихте ли“, „ще може ли“, „ако е възможно“ и прочее. Не можеха ли просто да ми заповядат да повтора изложението си? Как така! Та те само желаят,

ако може, да им разкажа всичко пак! Поех дълбоко въздух, но преди да проговоря вратата се отвори и се появи четвърти митничар. Забелязах, че въпросният жабар носеше капитански пагони.

За по-малко от минута първите трима жабари напуснаха стаята с все така напълно безизразните си физиономии, с които се бяха явили пред мен. Останах сам с капитана. Той ми пусна жабешката си усмивка, сетне извади пакет швейцарски цигари. Запали една и започна спокойно да издухва кръгчета дим. После направи някакъв удивителен трик с дима, като изпусна плътен облак от него от устата си, след което го всмука през носа на две плътни струи. Еха! Дори в сегашното ми положение номерът страшно ме впечатли. Та аз дори баща си не бях виждал да прави нещо подобно, а той можеше цяла книга да напише за трикове с цигарен дим! Ако случайно излезех жив от тая стая, щях да го попитам как го прави. Накрая, след още няколко кръгчета дим и всмуквания през носа, капитанът рече:

— Е, господин Белфърт, извинявам се за причиненото ви неудобство покрай злополучното недоразумение. Стюардесата се съгласи да не повдига обвинение, така че сте свободен да си вървите. Приятелите ви, ви чакат отвън, ако желаете да ме последвате.

Ха? Нима можеше да е толкова просто? Да не би швейцарските банкери вече да ми бяха платили гаранцията? Вълка от Уолстрийт — неуязвим, както винаги!

Най-сетне паниката ме напусна, съзнанието ми се успокои и пак хукна подир Франка. Усмихнах се невинно на новия си швейцарски приятел и казах:

— Понеже казахте, „ако желая“, онова, което истински желая, е да ме свържете със стюардесата от самолета — направих кратка пауза и му пуснах марковата си усмивка „вълк в овча кожа“.

Усетих как лицето му се стегна.

Майка му стара! Вдигнах ръце с обърнати към него длани и казах:

— Разбира се, само за да поднеса официални извинения на младата блондинка... искам да кажа — на младата дама, и евентуално да предложи някаква финансова компенсация, ако разбирате какво имам предвид. — Едва надвих на желанието си да му намигна.

Жабарят килна глава настрани и ме фиксира с поглед в смисъл: „Ти си едно напълно откачено копеле!“, но каза единствено:

— Бихме желали да не общувате със стюардесата, докато трае престоят ви в Швейцария. Тя очевидно е... как се казваше на английски... тя е...

— Травматизирана? — предложих услужливо.

— Точно така, травматизирана. Това е думата, която бихме използвали. Затова бихме желали да не контактувате с нея при никакви обстоятелства. Нямам ни най-малко съмнение, че тук ще срещнете много прекрасни жени, ако това е целта на посещението ви. Очевидно имате приятели в ключови позиции. — И с тия думи капитан Желание лично ме ескортира през митницата, без дори да си направи труда да подпечата паспорта ми.

За разлика от престоя в самолета, пътуването с лимузината бе спокойно и лишено от ексцесии. Чудесно. В края на краищата малко спокойствие след сутрешния хаос нямаше да ми се отрази зле. Настанихме се в прословутия хотел „Ришмон“, смятан за един от най-добрите в Швейцария. Даже, според банкиращите в Швейцария мои приятели, „Ришмон“ бил най-елегантният хотел, най-изисканият.

Но още със самото си пристигане установих, че „елегантен“ и „изискан“ бяха швейцарски кодови думи за „депресивен“ и „потискащ“. Още с влизането във фоайето установих, че е фрашкан с жабарски антични мебели в стил Луи XIV, както гордо ме информира портиерът, от средата на XVIII век. Но с погледа си на познавач прецених, че тоя крал е трябвало да прати на гилотината вътрешния си декоратор. По износените килими все още личаха флорални мотиви, каквито можеше да нарисува само сляпа маймуна, стига нещо да я вдъхнови. Цветовата схема също ми беше непозната — комбинация от жълто с цвят на кучешка пикня и нещо наподобяващо повръщано розово. Сто на сто отговорният жабар е пръснал цяло състояние за тая дрисня, която за еврейче-новобогаташ като мен си беше точно това: дрисня! Дай ми на мен нещо ново, ярко, весело!

Както и да е, и това преглътнах. Бях задължен на швейцарските си банкери, та поне можех да се престоря, че одобрявам избора им на хотел. Пък и след като струваше шестнайсет хиляди франка, тоест четири хиляди щатски долара на вечер, нямаше начин да е чак толкова зле.

Мениджърът на хотела — дългнест жабар, ми връчи ключа и гордо ми съобщи кои други светски знаменитости били тук в момента, включително и самият Майкъл Джексън. Страхотно! — рекох си, сега вече наистина мразя това място.

Няколко минути по-късно мениджърът лично ме развеждаше из президентския апартамент. Доста дружелюбен човек се оказа, особено след като му инжектирах първата доза от Вълка от Уолстрийт под формата на бакшиш от две хиляди франка за това, че ме е чекирал, без да информира Интерпол. На излизане от стаята ми ме уведоми, че най-елитните швейцарски проститутки били само на един телефон разстояние.

Отправих се към терасата и разтворих остъклената врата с изглед към Женевското езеро. Загледах гейзера с безмълвно благоговение. Сигурно се издигаше на сто, не — сто и трийсет, не — поне на сто и петдесет метра в небето^[3]! За какво им е било на жабарите да строят такава работа? Не че не беше красиво, но за какво им е на швейцарците да имат най-високия гейзер в света?

В този момент извън телефонът. Някак си особено — три пъти накратко, после пълна тишина, пак три пъти накратко — и пак пълна тишина. Шибани жабари! Дори телефоните им са пълен боклук! Леле, как ми домъчня за Америка! Чийзбургери с кетчуп! Захаросани корнфлейкс! Пиле барбекю! А тук ме беше страх да надникна дори в менюто на румсървиса. Защо целият останал свят е толкова старомоден в сравнение с Америка? И защо ни наричат „мръсни американци“?

Най-после се добрах до смотания телефон. Егати и старомодното оборудване. Сигурно държа прототипа на това изобретение. Беше светлосив и сякаш бе дошъл от дома на Фред и Уилма Флинстоун!

Пресегнах се и вдигнах праисторическата слушалка.

— Какво става, Дан?

— Дан ли? — отвърна обидено Графинята.

— О, Надин! Здравей, скъпа! Как я караш, бубулече? Мислех, че е Дани.

— Не, *другата* ти жена е на телефона. Как пътува?

О, Боже! Нима вече знае? Няма начин! Или... има? Графинята имаше силно развито шесто чувство за тия неща. Но пък, от друга страна, беше твърде рано, дори за нея! Писали ли са вече по

вестниците? Не, не — не беше минало достатъчно време от моята изцепка до поредното издание на „Ню Йорк Поуст“. Утешение, но само за части от секундата! После нова ужасна мисъл: CNN! Нали така предаваха от войната в Ирак. Онова копеле Тед Търнър си има някаква шантава система, чрез която може да излъчва новините докато се случват, в реално време! Или пък стюардесата е направила изявление!

— Ало! — избълва русата прокурорка. — Няма ли да ми отговориш?

— Съвсем нормално. Нищо особено, така да се каже.

Дълга пауза. Графинята ме изпитваше, очаквайки да се огъна под тежестта на коварното ѝ мълчание! Тя си беше подличка, моята женичка! Защо пък да не прехвърля предварително вината върху Дани? Но тя взе, че каза:

— Чудесно, миличък. А как беше обслужването в първа класа? Имаше ли готини стюардеси? Кажи де, обещавам да не ревнувам. — И се изхили.

Ужас! Да не би пък да бях женен за Амейзинг Крескин^[4]?

— О, не — отвърнах, — не бяха нищо особено. Май бяха германки. Имаше една по-яка и от мен. Както и да е, спях през почти целия полет. Дори проспях вечерята.

Това изглежда натъжи Графинята.

— О-о-о, колко жалко. Сигурно умираш от глад! Как мина митницата? Някакви проблеми?

Божичко! Трябваше да приключа този разговор моментално!

— Безпроблемно, мила. Няколко въпроса, обичайните неща. Даже не ми подпечатаха паспорта. — После стратегически смених темата: — Кажи ми какво прави малката ми Чани?

— Тя си е добре, но гувернантката ме влудява! Вечно е на телефона. Имам чувството, че се обажда в Ямайка. Както и да е, открих двама морски биолози, които да назначим на щат. Щели да премахнат водораслите от езерото, като завъдят някакви бактерии по дъното. К'во мислиш?

— Колко? — попитах, без да се интересувам особено от отговора.

— Деветдесет хиляди годишно за двамата. Те са семейство. Изглеждат приятни.

— Добре. Струва ми се нормално. Къде ги наме... — На вратата се почука. — Изчакай за момент, скъпа. Трябва са от румсървиса. Веднага се връщам. — Оставих слушалката на леглото и отидох да отворя вратата — *мама му стара!* Погледнах нагоре... и още по-нагоре... и *уау!* Чернокожа красавица поне метър и осемдесет на собствения ми праг! Стори ми се, че е етиопка. Съзнанието ми се развихри. Гладка млада кожа! Топла похотлива усмивка! И какви крака, Господи! Дълги около километър! Толкова ли бях нисък наистина? Е, какво значение имаше. Беше прекрасна. Да не говорим, че носеше черна къса рокля точно до под вирнатото ѝ дупе.

— Какво желаете? — попитах скептично.

— Привет — беше всичко, което каза тя. Подозренията ми се потвърдиха — черна курва директно от Етиопия, която може да казва единствено „привет“ и „чао“! *Дето най ги обичам!* Пуснах я да влезе и я отведох до леглото. Тя седна, аз до нея. Бавно се облегнах назад и положих десния си лакът на леглото, като подпрях буза с длан. **МАЙКА МУ СТАРА! ЖЕНА МИ! ГРАФИНЯТА! ПО ДЯВОЛИТЕ!** Моментално сложих показалец пред устните си и се помолих на Господ жената да разбере международно приетия знак, познат на всички курви, който в конкретния случай се превеждаше като „Мълчи, пукто! Жена ми е на телефона и ако само дочуе женски глас в стаята, спукана ми е работата, а и ти забравяш за бакшиша завинаги!“ Слава Богу, тя кимна. Взех слушалката и обясних на Графинята, че на света няма нищо по-отвратително от студени яйца „Бенедикт“. Тя прояви състрадателност и ми каза, че ме обича безусловно. Вкопчих се в думата ѝ в целия ѝ дълбок смисъл. Казах ѝ, че и аз страшно много я обичам, че много ми липсва и че не мога да живея без нея, което си беше самата истина.

И изведнъж ме обзе някаква ужасна тъга. Как мога хем да изпитвам такива чувства към жена си, хем да върша всички тия работи? Какво не ми е наред? Това не е нормално мъжко поведение. Дори за мъж с власт — особено за мъж с власт! Едно е от време на време да поизневериш; никому не е чуждо. Но все пак трябва да има някаква граница, а пък аз... Предпочетох да оставя мисълта си недовършена.

Поех дълбоко въздух и се опитах да изтласкам критичните мисли от главата си, но не беше лесно. Обичах жена си. Тя беше добро

момиче, въпреки че разби първия ми брак. Но и аз самият бях точно толкова виновен за това.

Чувствах се някак си принуден да правя такива неща — не защото ги исках, а защото това се очакваше от мен. Сякаш животът беше сцена, а Вълка от Уолстрийт играеше ролята си пред някаква въображаема публика, която гледаше под лупа всяко мое движение и съдеше всяка моя дума.

Това беше жестоко прозрение в собствената ми дисфункционалност. Например какво толкова ме привлече към Франка? Та тя не можеше да стъпи и на малкия пръст на жена ми. А и френският ѝ акцент — как изобщо да го сравниш с прелестния бруклински акцент на Графинята! И за какво ми беше да искам номера ѝ от митничаря, след като изплувах от черната дупка? Именно защото си внушавах, че точно това се очаква от Вълка от Уолстрийт. Идиотщина. Но и страшно тъжно.

Погледнах към жената до мен. Дали има някакви заболявания? Едва ли. Изглежда напълно здрава. Прекалено здрава, за да разнася вируса на СПИН, нали? Но пък нали е от Африка... Не, няма начин! СПИН-ът е старомодна болест — хваща се само ако си го завреш там, където не му е работата. Пък и досега не бях хващал нищо. Защо пък точно този път?

Тя ми се усмихна, тъй че и аз ѝ се усмихнах. Седеше си на ръба на леглото с разтворени бедра. Толкова безсрамно! Толкова дяволски секси! А безобразно късата ѝ черна рокля почти се бе вдигнала до кръста ѝ.

Добре де — за последно, окей? Да откажа на този шоколадовокафяв източил се пъкъл ще си е чиста гавра със справедливостта!

С тази мисъл изтласках целия отрицателно зареден боклук от главата си и твърдо реших, че щом опукам шоколадовата мацка, моментално изхвърлям всичките си квалуди в тоалетната чиния и започвам нов живот.

Така и сторих — в горепосочения ред.

[1] Ресторил — лекарствено средство от групата на бензодиазепините, използвано за лечение на симптоми, свързани с безсънието. — Б.пр. ↑

[2] Президент на фирмата „Хеър Клъб фор Мен“, известен с рекламната фраза „Аз съм не само президентът, но и клиент“. — Б.пр.

↑

[3] При тихо време гейзерът стига до 145 м. — Б.пр. ↑

[4] Джордж Джоузеф Кресге-младши (р. 1935 г.), известен със сценичното име Амейзинг (Невероятния) Крескин — американски фокусник, способен да чете хорски мисли. И макар че отрича да има някакви паранормални способности, смятан за ясновидец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12.

МРАЧНИ ПРЕДЧУВСТВИЯ

След няколко часа, в 12:30 часа жабарско време, Дани седеше до мен на задната седалка на синя ролс-ройс лимузина, по-широка и от риболовен траулер и по-дълга и от катафалка, което ме наведе на усещането, че съм се запътил към собственото си погребение. Първото ми мрачно предчувствие през този ден.

Отивахме в „Юнион Банкер Приве“ на първа среща с евентуалните ни швейцарски банкери. Зяпах с благоговение през стъклото на задната врата към зашеметяващо високия гейзер, когато Дани каза с голяма доза тъга:

— Така и не разбрах защо трябваше и моите куалуди да пуснеш в тоалетната. Така, де, няма и два часа, откакто ги пренесох навряни в собствения ми задник! Не е честно от твоя страна!

Погледнах към Дани и се усмигнах. Имаше право. По едно време и аз складирах дрога в задника си, когато минавах границите на една или друга държава, и, да ви кажа, не е особено приятно. Някой ми беше казал, че е по-лесно, ако запечаташ дрогата в стъкълце, което намазваш яко с вазелин. Но мисълта за подобни контрабандистки сложнотии направо ме отврати и така и не пробвах номера с вазелина. Пък и само някой заклет наркоман би прибягнал до подобен ход.

Все пак уважавах Дани, задето се грижеше за мен — златната гъска. По-сериозният въпрос обаче беше колко дълго щеше да кръжи около гъската, ако тя в даден момент спреше да снася златните си яйца? Добър въпрос, но не си струваше да мъдрувам дълго по него. Бях в апогея си и парите направо се изливаха върху мен.

— Абе, не е особено честно — отвърнах, — пък ти голям жест направи, като си ги завря без грам смазка, но ерата на куалудите приключи. В момента имам нужда да влезеш в час във всяко едно отношение, поне за няколко дни. А и аз самият трябва да вляза в час. Ясно?

Дани се облегна удобно на седалката, равнодушно кръстоса крака и рече:

— Добре, де, няма проблем. И аз имам малко нужда от почивка. Просто не обичам да си завирам разни неща в задника.

— И с курвите трябва да я подкараме по-лежерно, Дан. Почнаха нещо да ми писват. — Поклатих глава за по-голям драматизъм. — Не мога да отрека, че последната мацка беше страхотна. Трябваше да я видиш. Най-малко метър и осемдесет. Като ѝ засмуках цицата, имах чувството, че съм пеленаче. Жестока еротика. — Наместих се на седалката така, че тежестта да пада на десния ми хълбок и продължих: — Знаеш ли, че черните мацки имат по-различен вкус от белите? Особено там, долу... там вкусът е като хмммм... като ямайска захарна тръстика! Сладка работа са черните путки! Напомнят ми на... абе, няма значение. Слушай, Дан: не мога да ти нареждам къде да си завираш патката, това си е твоя работа, но аз приключвам с курвите за известен период. Сериозно.

Дани сви рамене:

— Ако жена ми приличаше на твоята, и аз сигурно щях да го подкарам по-леко. Ама ти знаеш, че Нанси е егати кошмара! Направо изсмуква желанието ми да живея! Знаеш за какво ти говоря.

Устоях на порива да спомена ролята на наследствеността и само пуснах лека състрадателна усмивка.

— Що не се разведете. Всички го правят, така че надали е голяма трагедия. — На свой ред свих рамене. — Нямам никакво желание да омаловажавам значимостта на личните ти проблеми с жена ти, но сега трябва да поговорим по работа. След малко ще бъдем в банката и има няколко неща, които искам да обсъдя с теб преди да сме стигнали. Първо, ще оставиш приказките на мен, окей?

Той кимна.

— Да не ме бъркаш с Ръбчо нещо?

Усмихнах се.

— Не, главата ти не е достатъчно квадратна, да не говорим, че в нея има и мозък. Без майтап обаче: от теб искам само да седиш и да наблюдаваш. Опитай се да отгатнеш какво си мислят жабарите. Езикът на тялото, който използват, ми е непознат. Понякога си мисля, че изобщо нямат такъв. Та, каквото и да се случи тази сутрин, колкото и идеални да изглеждат нещата, на тръгване ще им обявим, че сме се отказали. Задължително, Дани. Казваме им, че нещата не се връзват с дейността ни в Щатите и че сме решили да се откажем. Като разчоплят

юридическите аспекти, все ще ми щукне някаква логична причина да им откажа, окей?

— Нямах проблем — отвърна. — Но защо?

— Заради Камински — рекох. — Той ще присъства на тази първа среща, а му нямам и капка доверие. Честно казано, цялата тая швейцарска история нещо ме притеснява. Имам някакви гадни усещания. Но дори да решим да го направим, Камински по никакъв начин не бива да знае. Цялата работа ще изгуби смисъла си. Ако се решим, можем да използваме и друга банка, а може да останем и с тая. Надали са обвързани от някаква лоялност с Камински. Най-важното обаче е никой в Щатите да не научи. Не ми дреме колко си друсан, Дани, или колко куалуда гълташ, или колко кока шмъркаш. Да не си казал и гък за тая работа — нито на Мадън, нито на баща си, а най-малкото пък — на жена си. Разбра ли ме?

Дани кимна.

— Омерта, приятелю. До дупка.

Усмихнах се, кимнах и се загледах през прозореца, без да кажа дума повече. Искях да дам на Дани да разбере, че не ми се приказва повече, а Дани, бидейки Дани, схвана моментално. През остатъка от пътуването зяпах през стъклото безупречно чистите женевски улици и се чудех как може по тротоарите да няма дори една хартийка, стените да не са доукрасен с авангардни графити. Постепенно мисълта ми се зарея и си зададох въпроса, защо, по дяволите, правех всичко това. Изглеждаше ми нередно, рисковано, че и безразсъдно. Един от първите ми наставници в тази област, Ал Ейбъръмс, все ме предупреждаваше да не се захващам с офшорни сметки. Казваше, че били гаранция за ядове, защото действали като червени семафори. Пък и на швейцарците не можело да се вярва — щом американското правителство ги натисне, директно те предават. Причината била в това, че всички швейцарски банки имат клонове в Щатите, което ги прави уязвими на официален натиск. Във всичко това имаше резон. Да не говорим, че Ал беше най-предпазливият човек, когото познавах. На бюрото му имаше дори писалки и химикалки отпреди десетина-петнайсет години, в случай че се наложеше да „дооформи“ някой документ със стара дата — така възрастта на мастилото нямаше как да се засече от хромографа на ФБР. *Това се вика печен мошеник!*

Когато бях младок, заедно с Ал закусвахме в „Севил Дайнър“, на около километър от тогавашната квартира на „Стратън“ на Маркъс Авеню номер 2001 — на един хвърлей място от настоящата централа. Той ми поръчваше чаша кафе с торта „Линцер“, съпроводени с исторически анализ на развитието на федералните закони за ценни книжа. Обясняваше ми защо нещата са такива, каквито са, какви грешки са правени в миналото и как повечето от настоящите закони за ценните книжа били написани по повод на минали криминални прояви. Попивах всяка дума, без да си водя записки. Писането беше строго забранено. Бизнес с Ал се водеше само с мъжко ръкостискане. Думата му бе равносилна на писмена гаранция. И нито веднъж не се бе отметнал от казана дума. Е, при нужда се разменяха някакви там бумажки, но само такива, които Ал щателно изготвяше с още по-щателно подбрани писалки. И, разбира се, всеки документ подкрепяше тезата за достоверно опровержение.

Много работи научих от Ал, но най-важното беше, че всяка трансакция — всяка търговия с ценни книжа и всеки паричен превод, бил той от банка или от брокерска фирма — оставя книжна диря след себе си. И ако тази диря не те оневинява или поне не поддържа някакво алтернативно обяснение, което ти осигурява достоверно опровержение, рано или късно федералните власти ще ти нахакат в задника някое обвинение.

Затова винаги бях действал предпазливо. Още от първите дни на „Стратън Оукмънт“ всяка моя сделка и всеки телеграфен превод, който Джанет правеше от мое име, както и всяка по-съмнителна корпоративна финансова сделка, в която участвах, биваха облечени — или подплатявани, както се изразяват на Уолстрийт — с множество документи и клейма с дата и час, дори с нотариално заверени писма, които заедно даваха алтернативно обяснение, което да снемаше от мен всякаква наказателна отговорност. Вълка от Уолстрийт нямаше намерение да попада на ничия мушка. Ал Абрамс се бе оказал много добър учител.

В момента обаче Ал беше в затвора или чакаше присъда, и то не за какво да е, а за пране на пари. При цялата му предпазливост се оказа, че не знаел един определен закон, а именно, че пари в брой от банка се теглят на суми малко под десет хиляди долара, над която граница банката е длъжна да уведоми данъчните власти за тегленето.

Законът е насочен срещу дилърите на дрога и мафиотите, но се прилага спрямо всички американски граждани. И още нещо бях научил от Ал: ако някой път ми се обади по телефона бизнес партньор — било то бивш или настоящ, включително и той самият — и се опита да насочи разговора към стари сделки, деветдесет на сто сътрудничи на следствието. Така че, когато веднъж ми се обади и със странно скрибуцащия си глас промълви съдбовните думи „Помниш ли, когато навремето...“, моментално разбрах, че е загазил. Скоро след това ми позвъни един от неговите адвокати и ме уведоми, че Ал е привлечен под отговорност и ще ми бъде много благодарен, ако откупя дела му във всичките ни съвместни частни капиталовложения. Авоарите му били замразени и бил закъсал за „сухо“. Без грам колебание откупих всичко на цена пет пъти над пазарната в момента, като по този начин му прелях милиони в брой. А после прочетох една молитва. Помолих се Ал да не ме предаде. Помолих се Ал да издържи на разпитите. Помолих се така, като сътрудничи, да предаде всеки друг, но не и мен. Но когато поразпитах един от най-добрите нюйоркски адвокати по криминални дела, научих, че частично сътрудничество не съществува — или сътрудничиш срещу всички, или въобще не се хващаш на хорото. Сърцето ми слезе чак в стомаха.

Какво щях да правя, ако Ал ме издадеше? Основната част от изтеглените от него пари беше дошла при мен. Веднъж ми каза, че имал някакви миши дупки в сферата на бижутерството, на чието име инвестирал пари в нови емисии на ценни книжа, а те му връщали големи суми в кеш. Никога не бях си и помислял, че е теглел парите от банка. Та нали беше най-печеният човек на света. Но една грешка се бе оказала напълно достатъчна.

Щеше ли да ме сполети и мен същата съдба? Щеше ли Швейцария да се окаже моята единствена глупост? През последните пет години бях изключително внимателен — не бях дал нито една възможност на ФБР. Никога не говорех за миналото; и домът ми, и офисът ми постоянно се проверяваха за подслушващи устройства; създавах необходимата хартиена следа за всяка трансакция, която да ми подсигури достоверно опровержение, и никога не теглех дребни суми от банката. Напротив, бях изтеглил общо над десет милиона долара в брой от различни банкови сметки, и то на партиди от по четвърт милион долара, че и повече, с една-единствена цел — да

разполагам с достоверно опровержение, ако случайно ме хванеха с голяма сума в брой. Ако някога се наложеше ФБР да ме разпитва, просто щях да им кажа: „Ами, проверете в банката и ще видите, че всичките ми пари са законни.“

Тъй че, да — бях много внимателен. Но такъв беше и моят добър приятел Ал, първият ми наставник, човекът, комуто дължах страшно много. А щом и него го бяха хванали... шансовете определено не бяха на моя страна.

Това беше второто ми мрачно предчувствие за деня. Но на този етап нямаше как да зная, че няма да е и последното.

ГЛАВА 13.

НАЧАЛЕН КУРС ПО ПРАНЕ НА ПАРИ

Банката за частно банкиране^[1] „Юнион Банкер Приве“ се помещаваше в лъскава десететажна офис сграда, остъклена цялата в черно, в сърцето на жабарска Женева и по-точно — на „Рю Дю Рон“, което би трябвало да значи улица „Рона“. Падаше се в най-скъпата търговска зона, на един хвърлей място от любимия ми гейзер.

За разлика от американските банки, където след централния вход се изправяш пред приветливи служители зад бронирани стъкла, в лобито на тази банка имаше една-единствена млада дама, обградена от около четирийсет тона сив италиански мрамор. Седеше зад солидно махагоново бюро, толкова голямо, че можеш да кацна отгоре му с хеликоптера си. Носеше светлосив костюм с панталон, бяла риза с висока яка и безизразна физиономия. Косата ѝ беше руса, прибрана прецизно на тила в стегнат кок. Кожата ѝ бе свършена — нито една бръчка, нито една луничка. Още един швейцарски робот, рекох си.

Докато с Дани приближавахме бюрото, дамата ни изглежда подозрително. Сто на сто усети какви сме! Ами, че то сигурно ни беше изписано по лицата: млади американски престъпници, търсещи къде да изперат мръсните пари, с които са се сдобили по съмнителен начин! Дилъри на дрога, изкарали някой и друг долар от ученичетата!

Поех дълбоко въздух и устоях на порива да ѝ обясня, че всъщност сме най-обикновени старомодни мошеници, търгуващи с акции, и че само сме пристрастени към дрогата, но толкоз. Честна дума, изобщо не продаваме дрога!

Слава Богу, тя предпочете да не изказва мнението си и да не изважда наяве точното естество на нашето престъпление. Каза само:

— Бих ли могла да ви бъда полезна с нещо, господа?

„Бих ли“? Господи, Исусе Христе! Пак ли условности!

— Да, имам среща с Жан Жак Сорел^[2]? Казвам се Джордан Белфърт? — Мама му стара, защо произнасях всяка фраза като въпрос? Тия швейцарски копелета явно нещо ме изнервяха.

Зачаках женският андроид да ми отговори нещо, но тя мълчеше. Само продължаваше да се блещи в мен... сетне в Дани... преценявайки ни с поглед от горе до долу и после обратно. Сетне, сякаш за да подсили колко зле бях произнесъл името на господин Сорел, отвърна:

— О, имате предвид *мосю Жан Жак Сорел!* — Боже, колко красиво произнасяше името му тя! — Да, господин Белфърт, очакват ви на петия етаж — и посочи към асансьора.

Влязохме с Дани в облицования с махагон асансьор, който се обслужваше от млад мъж, облечен като швейцарски маршал от XIX век. И тихичко повторих на Дани:

— Помни какво ти казах. Независимо как ще се развият нещата, на тръгване ще им кажем, че сме загубили интерес, окей?

Дани кимна.

Излязохме от асансьора и тръгнахме по дълъг, облицован с махагонова ламперия коридор, от който направо вонеше на благополучие. Беше толкова тихо, че се почувствах като в ковчег, но си наложих да не вадя никакви заключения от внезапно сполетялата ме мисъл. Вместо това поех дълбоко въздух и продължих да вървя към високата стройна фигура в дъното на коридора.

— О, господин Белфърт! Господин Поуръш! Добро утро и на двама ви! — каза Жан Жак Сорел с топъл тон. Разменихме ръкостискания. Сетне той ми пусна леко крива усмивка и добави: — Надявам се, че престоят ви протича гладко след онази неприятна история на летището. Трябва да ми разкажете на чаша кафе за приключението си със стюардесата!

Намигна ми.

Ебаси пича! — рекох си. Няма нищо общо с типичните швейцарски жабари. Определено беше евробоклук, но все пак доста... изискан, та нямаше как да мине за швейцарец. Имаше маслинова кожа и тъмнокестенява коса, която носеше плътно пригладена назад, като истински представител на Уолстрийт. Лицето му беше продълговато, чертите му — деликатни, но всичко се съчетаваше идеално. Носеше безупречен тъмносин камгарен костюм на тънки светлосиви райета, бяла риза с френски маншети и синя копринена вратовръзка, явно скъпо струваща. Дрехите му стояха страхотно — както само европейските копелета знаят как да ги носят.

Проведохме бърз разговор в коридора, по време на който разбрах, че Жан Жак всъщност не е швейцарец, а французин, временно назаем от парижкия клон на банката. Нещата се навързваха. После той дяволски ме впечатли с изявлението, че се чувства неудобно от присъствието на Гари Камински, но тъй като именно той, Гари, е инициирал срещата, нямало начин да бъде избегнато. Предложи да докараме нещата до определена точка и да се срещнем насаме или покъсно, или на другия ден. Казах му, че и аз съм възнамерявал да дам на срещата негативен развой по същата причина. Той сви устни и кимна одобрително, сякаш за да каже: „Не е зле!“ Дори не си направих труда да погледна към Дани. Сигурен бях, че е впечатлен.

Жан Жак ни съпроводи до конферентна зала, която приличаше по-скоро на пушалня в мъжки клуб. Около дълга стъклена заседателна маса седяха шест швейцарски жабара, до един облечени делово. Всеки жабар държеше запалена цигара или в ръка, или в пепелника пред себе си. Стаята бе изпълнена с огромен облак дим.

Там беше и Камински. Седеше сред жабарите с отвратителното си тупе, положено на черепа му като някакво мъртво животно. Дебелото му обло лице бе така мазно ухилено, че ми се прищя да го млатна. За миг се поколебах дали да не го помоля да напусне залата, но реших да не го правя. По-добре да присъства на срещата и да чуе със собствените си уши, че съм решил да не правя бизнес в Швейцария.

След няколко минути общи приказки казах:

— Любопитен съм да науча какво представляват вашите закони за банковата тайна. Чувал съм доста противоречиви неща от щатските юристи. При какви обстоятелства бихте сътрудничили на американското правителство?

Камински отвърна:

— Това е най-голямото предимство на правенето на бизнес в...

— Гари — прекъснах го мигновено, — ако ме интересуваше шибаното ти мнение по темата... — успех някак си да се спра, предвид факта, че швейцарските работи надали биха одобрили обичайните ми изразни средства. И добавих скромно: — Моля да ме извините. Щях да ти го поискам още в Ню Йорк, Гари.

Жабарите се нахилиха и закимаха глави. Неизказаното им послание гласеше: „Да-а, тоя Камински е точно толкова тъп, колкото изглежда.“ Аз обаче се опитах да мисля с няколко хода напред.

Очевидно Камински ще прибере някакъв вид комисионна, ако завъртя бизнес с банката. Иначе защо ще се напъва толкова да ме успокоява? Първоначално го смятах за поредния тъпунгер, който се пъне да се изкара спец по някакъв мъгляв въпрос. На Уолстрийт беше фрашкано с такива. Дилетанти ги наричаха. Сега вече наистина се убедих, че подбудите му са финансови. Но ако някой ден действително отвори сметка в банката, Камински веднага ще разбере, щом му преведат комисионната. А това ще е сериозен проблем.

Сякаш четеше мислите ми, Жан Жак каза:

— Господин Камински винаги избързва да изразява мнение по подобни въпроси. Намирам това за доста странно, като се има предвид, че той нито печели, нито губи каквото и да било от вашето решение. Вече му бе изплатена малка комисионна само за това, че ви доведе тук. Независимо дали ще решите да ползвате услугите на нашата банка, или не, това по никакъв начин няма да се отрази на джоба на господин Камински.

Кимнах с разбиране. Направи ми впечатление, че Сорел не говори в условно наклонение. Владееше английския език до съвършенство заедно с идиомите и всичко останало.

А Сорел продължи:

— Но да отговоря на въпроса ви: швейцарското правителство ще сътрудничи на американското правителство, единствено ако разследваното престъпление се смята за престъпление и в Швейцария. Например, в Швейцария няма закон, засягащ избягването на данъци. Така че ако бъдем помолени от правителството на Съединените щати да сътрудним в тази насока, ние няма да приемем.

— Господин Сорел е напълно прав — намеси се вицепрезидентът на банката — дребен слабоват жабар с очилца, чието име беше Пиер еди-кой си. — Ние не питаем особено топли чувства към вашето правителство. Дано това не ви обижда. Но е факт, че сътрудним, само когато става дума за углавно престъпление.

После се включи и друг Пиер, само дето този беше по-млад и плешив като бiliarдна топка. Той на свой ред каза:

— Ще установите, че швейцарският наказателен кодекс е далеч по-либерален от американския. Много от вашите углавни престъпления не се смятат за углавни в Швейцария.

Милостиви Боже! Само като чуех „углавно престъпление“, и тръпки ме побиваха по целия гръбнак. Всъщност вече ставаше ясно, че идеята ми да използвам Швейцария за миша дупка не е особено удачна... освен ако, разбира се... възможно ли е мишите дупки да са законни в Швейцария? — мина ми през ума. Силно се съмнявах, но реших да попитам Сорел, когато се видехме насаме. Усмихнах се и казах:

— Този въпрос не ме притеснява особено, тъй като нямам абсолютно никакво намерение да престъпвам който и да било американски закон. — Ама че безочлива лъжа! Но пък ми хареса как я изрекох. На кой му пукаше, че дрънкам глупости? По някаква необяснима причина тия неща правеха престоя ми в Швейцария полек. И продължих: — И като казвам „аз“, имам предвид и Дани. Вижте, единствената причина да искаме да имаме пари в Швейцария е заради сигурността на авоарите ни. Основната ми грижа е, че при работа като моята винаги съществува опасност някой да те даде под съд — съвсем неоправдано, имам предвид. Но аз все пак искам да знам — или нека го кажа направо: онова, което е по-важно за мен, е да знам, че при никакви обстоятелства няма да прехвърлите парите ми на американски — а и не само на американски — гражданин, спечелил граждански иск срещу мен.

Сорел се усмихна.

— Не само, че никога няма да направим това — каза замислено той. — Ние отказваме да признаваме каквото и да било от... как го нарекохте вие... „гражданско“ естество. Дори да получим призовка от Комисията ви за ценни книжа и борси, която е граждански регулаторен орган, и с нея не бихме сътрудничили при никакви обстоятелства. — Сорел се замисли за миг и добави: — Дори ако нарушението се явява углавно според швейцарското законодателство. — Кимна за победително. — Дори тогава не бихме сътрудничили! — и пусна съзаклятническа усмивка.

Кимнах одобрително и огледах залата. Очевидно всички бяха доволни от начина, по който се развиваха нещата; всички, освен мен. Не можеше да бъде по-разочарован. Последният коментар на Сорел се загнезди в съзнанието ми и ме накара да се замисля сериозно. Защото, ако швейцарското правителство откажеше да сътрудничи на някое разследване на Комисията за ценните книжа и борсите, Комисията

нямаше да има друг избор, освен да се обърне към Американската федерална прокуратура да започне криминално разследване. Тоест, кой каквото сам си направи...!

Започнах да разигравам в съзнанието си възможните сценарии. Деветдесет процента от всички дела на Комисията се уреждаха на гражданско ниво. Единствено когато Комисията надушеше, че става нещо прекалено, нещо колосално, прехвърляше случая на ФБР за криминално разследване. Но ако Комисията не беше в състояние да проведе разследването си — ако бъдеше възпрепятствана от швейцарците по една или друга причина, — как точно щеше да прецени кое е колосално и кое не? В действителност това, което правех, не беше чак толкова ужасно, нали?

Поех дълбоко въздух и казах:

— Е, всичко, което чух, ми се струва съвсем логично, но ми е любопитно как американското правителство може да знае къде изобщо да търси — в смисъл, как ще знаят на коя швейцарска банка да пратят призовка? Нали нито една от сметките не е поименна, а шифрована — само с номер. Така че, ако някой не им подшушне — едва се удържах да не погледна Камински — къде си държиш парите, или ако по непредпазливост оставиш някаква хартиена следа, как ще знаят откъде да започнат? Ще отгатнат номера на сметката ти ли? В Швейцария има най-малко хиляда банки с поне стотици хиляди сметки. Това прави милиони сметки, всяка от които е с различен номер. Все едно търсиш игла в купа сено. Би било невъзможно. — Изглеждах Сорел право в тъмните му очи.

След няколко секунди мълчание той отвърна:

— Още един прекрасен въпрос. Но за да отговоря, бих ви помолил да ми предоставите възможността да ви предам кратък урок по история на швейцарското банкиране.

Всичко вървеше по ноти. Нали точно това ми бе набивал в главата Ал Ейбърмс по време на всичките онези закуски — колко е важно да се прозре влиянието на миналото. Кимнах и казах:

— Да, ако обичате. Всъщност историята много ме вълнува, особено в моменти като този, когато обмислям да захвана бизнес на непозната територия.

Сорел се усмихна и отвърна:

— Цялата история с кодираните сметки е малко подвеждаща. Факт е, че всички швейцарски банки предлагат на клиентите си тази възможност за запазване на тяхната анонимност, но всяка сметка е обвързана с име, което се пази в регистъра на банката.

Като чух това, сърцето ми се сви. А Сорел продължи:

— Преди много години, още преди Втората световна война, нещата не стояли точно така. По онова време откриването на безименни сметки си е било стандартна практика за швейцарските банкери. Всичко се основавало на лични отношения и ръкостискане. Много от тези сметки били на името на различни корпорации. Но за разлика от корпорациите в Съединените щати, тукашните били корпорации на приносител, което ще рече, че не принадлежали на определено име. С други думи, за законен собственик се смятало лицето, което физически държи акциите на корпорацията. Тогава обаче се появява Адолф Хитлер и презрените му нацисти. И започва една много тъжна глава от нашата история, с която не се гордеем особено. Направихме всичко възможно да помогнем на колкото се може повече от еврейските ни клиенти, но в крайна сметка бих казал, че не помогнахме достатъчно. Както знаете, господин Белфърт, аз съм французин, но мисля, че говоря от името на всеки от тук присъстващите, когато казвам, че ми се ще да бяхме направили повече — Сорел направи кратка пауза и тъжно поклати глава.

Всички в залата, включително придворният шут Камински, самият той евреин, кимнаха със съчувствие. Предполагам всички знаеха, че аз и Дани също сме евреи, и ми беше много интересно дали Сорел не разказваше всичко това именно заради нас. Или беше искрен в думите си? Във всеки случай, още преди да започне да говори, аз го бях изпреварил с десет хода и усетих точно накъде върви. Простата истина е, че още преди Хитлер да е бил в състояние да помете Европа и да унищожи шест милиона евреи в газовите камери, много от тях успели да прехвърлят парите си в Швейцария. Предусетили какво ще се случи още в началото на трийсетте години, когато нацистите правели първите си крачки към властта. Но се оказало, че да изнесат тайно парите си е много по-лесно, отколкото да изнесат самите себе си. Фактически всички страни в Европа, с изключение на Дания, отказали да приютят милионите отчаяни евреи на своя територия. Повечето от тези държави вече били постигнали тайни сделки с

Хитлер да пожертват еврейското си население, ако Хитлер не ги нападне — споразумения, които той загърбва веднага след като натиква евреите в концентрационните лагери. И докато страна подир страна падат под нацистка власт, за евреите остават все по-малко места, където да се скрият. И най-жалкото е, че Швейцария, която толкова охотно приемала еврейските пари, същевременно толкова неохотно отказвала да приеме еврейските души.

И след като нацистите в крайна сметка били разгромени, много от оцелелите еврейски деца пристигнали в Швейцария, за да търсят тайните семейни банкови сметки. Но се оказало, че няма начин да докажат правата си върху тях. На сметките нямало имена, а само цифри. И ако оцелелите деца не знаели точно в коя банка родителите им са държали парите си и с кой точно банкер са контактували, било абсолютно невъзможно да сложат ръка върху парите. По тази причина и до ден-днешен милиарди долари си остават неуточнени.

Мисълта ми се зарея по една още по-мрачна тангента. Колцина от тези швейцарски копелета всъщност са знаели съвсем точно чии са оцелелите деца, но са предпочели да си затраят? И още по-страшно — колко ли еврейски деца от загинали семейства са се явили в правилната швейцарска банка и са говорили с правилния швейцарски банкер, но са били направо излъгани? Божичко! Ебаси и шибаната трагедия! Само най-благородните швейцарски банкери са притежавали онази достатъчна почтеност да позволят на появилите се законни наследници да приберат каквото им принадлежи. А в Цюрих, където беше пълно с шибани шваби, надали е имало много еврейски почитатели. Може би във френски говорещата Женева нещата да са били малко по-различни, но само малко. Човешката природа си е човешка природа. И всички тези еврейски пари са изчезнали завинаги, погълнати именно от самата швейцарска банкова система, обогатили тази миниатюрна държавица толкова, колкото човешкото съзнание не е в състояние да побере, което вероятно обяснява липсата на просяци по улиците.

— ... и сега разбирате защо — казваше Сорел, — вече се изисква всяка банкова сметка в Швейцария да е поименна. Без изключение.

Погледнах към Дани. Той кимна почти неуловимо, но неизреченото послание бе: „Шибан кошмар.“

На връщане към хотела с Дани почти не разменихме и дума. Зяпах през прозореца и не виждах нищо друго, освен духовете на няколко милиона мъртви евреи, продължаващи да търсят парите си. Задната част на бедрото ми направо ме побъркваше. Боже! Само да я нямаше тая кошмарна хронична болка, сигурно щях да зарежа дрогата. Сякаш ми забиваха кабарчета. Бяха минали най-малко два-сет и четири часа, откакто бях взел последното хапче и умът ми сечеше като бръснач — имах чувството, че мога да реша всеки проблем, колкото и непреодолим да изглежда. Но как щях да заобиколя швейцарските банкови закони? Законът си беше закон, а случаят с Ал Ейбъръмс, който се закопа при цялата си параноична педантичност, ми напомни за доброто старо правило, че непознаването на закона не е оправдание за нарушаването му. Най-просто казано, за да открия банкова сметка в „Юнион Банкер Приве“, трябва да им дам копие от паспорта си, което ще влезе в някоя тяхна папка. И щом Американското министерство на правосъдието изпрати призовка по повод криминално деяние, свързано с измама с акции, което, разбира се, бе престъпление и в Швейцария, тогава с мен ще е свършено. Дори федералните да не знаят точно коя е моята сметка или пък в коя точно банка са парите ми, това не би ги забавило и за миг. Призовката им ще отиде директно в Швейцарското министерство на правосъдието, което от своя страна моментално ще изпрати рутинно запитване до всяка швейцарска банка в страната с нареждане да му предоставят всички трансфери по банковите сметки, принадлежащи на индивида, упоменат в призовката.

И край.

Исусе — що не си стоя при мишите си дупки в Щатите. Поне ако ги призоват, просто ще излъжат под клетва! Мисълта никак не бе приятна, но поне нямаше да остане хартиена следа.

Чакай малко! Къде пише, че трябва да дам моя паспорт на банката? Какво ми пречи да пратя някоя от мишите си дупки в Швейцария да си отвори сметка с неговия паспорт? Какви са шансовете ФБР да налети на името на американската ми миша дупка в швейцарската ми миша дупка? Та това си беше миша дупка в миша дупка! Двупластова защита! Ако Съединените щати изпратят призовка, отнасяща се до лицето Джордан Белфърт, Швейцарското министерство на правосъдието ще назначи проверка и няма нищо да открие!

Та в тоя ред на мисли, за какво ми е изобщо да използвам някоя от сегашните си миши дупки? Едно време избирах мишите си дупки не само заради тяхната благонадеждност, но и заради способността им да генерират големи суми пари в брой по начини, които не привличат вниманието на данъчните служби — трудна за намиране комбинация. Основната ми миша дупка беше Елиът Лавин, който много бързо се превърна в кошмара на Елм Стрийт. Защото не само бе най-важната ми миша дупка, но и човекът, който ме откряна на куалудите. Беше президент на „Пери Елис“ — един от най-големите американски производители на готово облекло, чиято централа се намиреше в центъра на Манхатън, в меката на парцалките. Но високопоставената му длъжност бе леко подвеждаща. Всъщност беше десет пъти по-шантав от Дани. Да, колкото и невероятно да изглежда, в сравнение с него Дани беше момченце от църковния хор.

Освен че бе неизлечим комарджия и заклет наркоман от най-висока класа, Елиът беше и сексуален маниак с натрапчива мания да изневерява на жена си. Скубеше по няколко милиона долара годишно от „Пери Елис“, като правеше тайни сделки с чуждестранните им фабрики, които вземаха на „Пери Елис“ по един-два долара в повече на дреха и връщаха тия пари на Елиът. Цифрите възлизаха на милиони.

Когато докарвах на Елиът печалби от нови емисии, той се разплащаше с кеша, получен от чуждестранните фабрики. Съвършена размяна — никакво наличие на документи. Но Елиът взе да ми играе сечено. Комарджийските и наркоманските му навици взеха да го командват. Започна да закъснява с плащанията си към мен. До момента ми дължеше почти два милиона долара от печалбата, която му бях осигурил в качеството му на миша дупка. Ако го резнех напълно, щях да отпиша тия пари. Така че предпочетох да го отбия полека-лека, да му давам възможност да печели от нови емисии, та да му е по-лесно да изплати дълга си.

При всичките си недостатъци, Елиът ми вършеше добра работа. Беше ми върнал над пет милиона долара в брой, които си седяха кротко в банкови трезори в Съединените щати. Как точно щях да прехвърля всички тия пари в Швейцария, все още нямах ясна представа, въпреки че имах някои идеи. Щях да обсъдя този казус със Сорел, когато се срещнехме след няколко часа. Както и да е, бях убеден, че ще ми е трудно да подменя Елиът с друга миша дупка, която

да генерира също толкова пари, без да оставя книжна следа. Но сега, с основен пласт миши дупки в Швейцария, „изпирането“ преставаше да е проблем. Просто щях да оставя сумата да трупа лихви в швейцарската ми сметка. Единственото, което не обсъдих на днешната среща, бе как ще боравя с всичките пари по швейцарската ми сметка. Как щях да ги харча? Как щях да прехвърля изпраните вече пари обратно в Съединените щати, за да ги инвестирам? И още куп въпроси, на които трябваше да се отговори.

Но най-важното нещо бе, че използвайки Швейцария, можех да избирам мишите си дупки по един-единствен признак — благонадеждност. Това отваряше пред мен много по-голяма вселена от бъдещи миши дупки и съзнанието ми бързо заработи в посока на семейството на жена ми. Никой от тях не беше американски гражданин, всички живееха във Великобритания — далеч от любопитното око на ФБР. А съществуваше и една слабо позната вратичка във федералните закони за ценни книжа, позволяваща на неамерикански граждани да инвестират в акционерни дружества при много по-благоприятни условия, отколкото американците. Наричаше се Правило S и позволяваше на чужденците в качеството им на физически лица да придобиват дялове в акционерни дружества, без за тях да важи двегодишният период за задържане на такива акции, установен с Правило 144. По Правило S, чужденците можеха да продават акциите си само след четирийсет дни. Невероятно тъп закон, който даваше на чужденците страхотно предимство пред американските инвеститори. Впоследствие, благодарение на тази поредна бюрократична мозъчна пръдня, възникна вълна от масови злоупотреби, тъй като гяволите сред американските инвеститори започнаха да сключват сделки под масата с разни чужденци и по Правило S да инвестират в акционерни дружества, без да им се налага да изчакват двете години, изисквани от Правило 144, преди да продадат акциите си. Сума ти чужденци ми бяха предлагали да играят (срещу скромно заплащане) ролята на мои подставени лица и с неамериканското си гражданство да ми помогнат да се възползвам от Правило S, но аз винаги отказвах. Никога не забравих предупреждението на Ал Ейбърмс. Пък и как можех да се доверя на непознат чужденец за нещо толкова незаконно? В края на краищата, придобиването на акции под чуждо име по Правило S си беше

сериозно престъпление, което неминуемо щеше да привлече вниманието на ФБР. Така че винаги съм бягал от подобни работи.

Но сега, с двойната миша дупка... с роднините на жена ми като втори пласт защита... ами, нещата вече не изглеждаха толкова рисковани!

И тогава се сетих за Патриша, лелята на жена ми — не, моята леля Патриша. Защото тя беше станала и моя леля! Още при първата ни среща осъзнахме колко сме близки по дух. Кое то си беше съвсем неочаквано, като се има предвид в какво състояние ме беше заварила. Беше преди две години в лондонския хотел „Дорчестър“. Тя ме намери в стаята ми наред една моя криза от предозиране с куалуди. По-точно казано, завари ме, докато се давех в тоалетната чиния. Но вместо да ме укори, тя остана с мен цяла нощ и държа главата ми над тоалетната, докато тялото ми не изповърна всичката отрова, която доброволно му бях натресъл. Сетне, докато се давех под вълните от паника, причинена от всичката кока, дето бях изшмъркал, прокара пръсти през косата ми, както правеше мама, когато бях малък. Ксанаксът, който трябваше да потуши паниката, вече го бях повърнал. И буквално не се побирах в кожата си. На другия ден обядвахме заедно и тя успя някак си да ме убеди да се откажа от дрогата, без дори да ме кара да се чувствам виновен заради това, което беше видяла. Та тогава изкарах чист цели две седмици. С Надин бяхме на почивка в Англия и никога не сме прекарвали по-добре. Чувствах се толкова щастлив, че дори обмислях да се преместя да живея там, да направя леля Патриша част от живота си. Но дълбоко в себе си знаех, че това е само фантазия. Животът ми бе в Съединените щати; „Стратън“ беше в Съединените щати; моята власт бе в Съединените щати, а това означаваше, че трябва да се върна в Съединените щати. И когато най-накрая се прибрах в Съединените щати, под топлите грижи на Дани Поуръш и Елиът Лавин и останалите екземпляри от веселата ми дружина брокери, пристрастието ми към дрогата моментално се възвърна. И то по-силно от преди, понеже болката в кръста само подклаждаше огъня.

Леля Патриша беше на шейсет и пет, разведена, пенсионирана учителка и таен анархист. Щеше да е идеална. Изпитваше презрение към всичко свързано с правителствата и човек можеше да ѝ се довери без колебание. Ако я помолех да направи това за мен, тя щеше да пусне най-топлата си усмивка и още на другия ден да се качи на самолета.

Освен това леля Патриша нямаше пари. Всеки път, когато я видех, ѝ предлагах пари, които щяха да ѝ стигнат поне за година напред. И тя всеки път отказваше. Беше твърде горда. Но сега щях да ѝ обясня, че сумата ще се явява напълно заслужено възнаграждение за оказана ми услуга. Можеше да харчи колкото си иска. Направо щях да я превърна от просякиня в принцеса. Нима идеята ми не беше прекрасна! А и тя надали щеше да се докосне до тия пари! Беше израснала сред руините на Втората световна война и понастоящем живееше с мизерната си учителска пенсийка. Нямаше си и понятие как се харчат яки суми, дори и да искаше! Щеше да похарчи известна част от тях, за да поглези двамата си внуци. Нищо лошо няма в това! Мисълта направо стопли сърцето ми.

А ако американското правителство изобщо някога почукаше на вратата на леля Патриша, тя щеше да им каже директно да си го наврат в американските си задници! При тази мисъл гръмко се разсмях.

— На какво се радваш толкова? — измърмори Дани. — Цялата тая среща си беше чисто губене на време! А и нямам никакви куалуди да удавя тъгата си. Тъй че кажи ми какво се случва в откачения ти мозък?

Усмихнах му се:

— Имам среща със Сорел след няколко часа. Трябва да му задам още няколко въпроса, макар да ми се струва, че вече знам отговорите. Все едно, от теб искам веднага, щом се приберем в хотела, да се обадиш на Джанет да прати един лиърджет да ни чака утре сутринта на тукашното летище. И да ни резервира президентския апартамент в хотел „Дорчестър“. Заминаваме за Лондон, приятелче. Заминаваме за Лондон.

[1] Банка, която работи само с първокласни клиенти. — Б.пр. ↑

[2] Името е променено. — Б.а. ↑

ГЛАВА 14.

МЕЖДУНАРОДНИ ПРИСТРАСТИЯ

Три часа по-късно седях срещу Жан Жак Сорел в ресторант „Жарден“ в лобито на хотел „Ришмон“. Така подредена маса досега май не бях виждал: ръчно полирани сребърни прибори и безупречен сервиз от китайски порцелан с цвят на слонова кост върху колосана снежнобяла покривка. Истински лукс — сигурно е струвал цяло състояние! Но като всичко останало в този пълен с антики хотел, ресторантът не беше декориран по мой вкус. Несъмнено беше арт деко, около 1930 година, когато, предполагам, са го обновили за последен път.

Но въпреки не дотам пленяващия декор и джетлага^[1], довел ме до пълно изтощение, компанията, в която се намирах, бе повече от прекрасна. Самият Сорел се оказа майстор-курвар и в момента разпалено ми обясняваше тънкостите при свалянето на нежния жабарски швейцарски пол, който, по думите му, се чукал като зайците. Толкова лесно скачали в кревата ти, че всеки ден, докато ги гледал от офиса си как вървят по Рю Дю Рои — с късите си поли и миниатюрни кученца — си представял въображаеми мишени по задниците им.

Възприех думите му като остроумно наблюдение и съжалих, че Дани не е с нас да го чуе. Но темите, които се канех да обсъдя тази вечер със Сорел, бяха толкова ужасно криминални, че просто нямаше как да водиш подобен разговор в присъствието на трета страна — дори когато третата страна сама е замесена в престъплението. Изключено. Друг урок от Ал Ейбръмс: „При двама души говорим за престъпление; при трима — за заговор.“

Та както седях сам със Сорел, мисълта ми се насочи към Дани — какви ли ги върши в момента? Такива като него не бива да се оставят сами в чужда държава. Оставиш ли го на самотек, белята е гарантирана. Единствената ми утеха беше, че точно в тази страна, освен ако не ставаше дума за нещо като изнасилване или убийство, нямаше нещо, което Дани да стори, а човекът срещу мен да не може да

„заглади“ с един телефонен разговор с представител на подходяща инстанция.

— ... та обикновено ги водя в хотел „Метропол“ — разправяше Сорел, — точно срещу банката, и ги чукам там. Между другото, Джордан, трябва да ти кажа, че намирам английската дума *fuck* за изключително изразителна. Във френския липсва съответната точна дума. Но да не се отклонявам — исках да кажа, че след банкирането, това е втората ми професия: да изчукам колкото се може повече швейцарки. — Сви рамене, сякаш беше някакво жиголо, и ми се усмихна топло, като типичен евробоклук. Сетне засмука яко цигарата си.

— Според Камински — каза той, додето издишаше дима — ти споделяш дълбокото ми увлечение по красивите жени, вярно ли е?

Усмихнах се и кимнах.

— Но това е чудесно — продължи изкусният майстор-курвар, — наистина страхотно! Разбрах обаче, че и жена ти е много красива. Не ти ли е странно? Да имаш толкова красива жена и въпреки всичко очите ти да продължават да шарят? Но и това не ми е чуждо, приятелю. Моята жена също е невероятна красавица, но това не ми пречи да си угаждам с всяка млада мацка, която прояви интерес към мен, стига да отговаря на стандартите ми за качество. А тази страна не страда от недостиг на подобни жени. — Сви рамене. — Но си мисля, че така е устроен светът, че така стоят нещата за мъже като нас, не мислиш ли? Боже мой! Това звучеше ужасно! Макар че сякаш мен цитираше, когато стократно съм се мъчил да оправдая собственото си поведение. Но едва когато го чух от чужди уста, разбрах колко жалко и абсурдно звучи.

— Виж какво, Жан. В живота на мъжа настъпва момент, в който трябва да си каже, че вече се е доказал. И точно в такъв момент от живота си се намирам в момента. Обичам жена си и мисля да престана с безразборното чукане.

Сорел присви очи и мъдро кимна.

— Стигал съм до такъв момент много пъти. И усещането никак не е неприятно, нали? То идва да ни подсказва кои са истински важните неща в живота. В края на краищата без семейство, при което да се прибиращ, животът ни би бил празен. Ето защо толкова много се радвам на времето, което прекарвам със семейството си. Но само след

няколко дни ме обзема желанието да си прережа вените, ако трябва да остана още. Не ме разбирай погрешно, Джордан. Не че не обичам жена си и детето си. Разбира се, че ги обичам. Но бидейки французин, мога да поема само определена доза семейно щастие, след което започвам да ги мразя. Искам да кажа, че времето далеч от къщи всъщност ме прави много по-добър съпруг на жена ми и много по-добър баща на детето ми. — Сорел вдигна цигарата си от стъкления пепелник и дръпна от нея с пълни гърди.

И аз зачаках... и чаках... но той така и не го издиша. Уау, страхотен номер! Никога не бях виждал баща ми да прави подобно нещо! Сорел сякаш поглъщаше дима с всяка клетка на тялото си. И изведнъж осъзнах, че швейцарците пушат по различни причини от американците. Сякаш в Швейцария всичко се свежда до това да вкушваш едно просто мъжкарско удоволствие, докато американците по-скоро защитават правото си да се самоубиват посредством един ужасен порок, въпреки всички предупреждения.

Беше време да се захващаме за работа.

— Жан — казах топло, — нека отговоря на първия ти въпрос: колко пари възнамерявам да прехвърля в Швейцария. Смятам, че ще е по-разумно, ако започна с малка сума, може би с около пет милиона долара. После, ако схемата потръгне, ще помисля за значително по-големи суми — може би още двайсетина милиона през следващите дванайсет месеца. Що се отнася обаче до ползването на банковите ви куриери, благодаря за жеста, но предпочитам да използвам свои собствени. Имам няколко приятели в Щатите, които са ми длъжни по разни причини, и съм сигурен, че ще се съгласят да ми направят тази услуга. Но все пак има и куп неща, които ме притесняват, на първо място — Камински. Невъзможно ми е да продължа, ако той има дори и най-беглата представа за взаимоотношенията ми с вашата банка. Всъщност, ако той заподозре, че държа и един цент в банката ви, това ще провали всичко. Ще закрия всичките си сметки и ще прехвърля парите си някъде другаде.

Сорел изглеждаше напълно спокоен.

— Нямаше нужда да повдигаш тая тема отново — каза хладно той. — Не само че Камински никога няма да научи, но ако реши да души нещо по въпроса, паспортът му ще бъде включен в списъка на лицата под наблюдение и ще бъде арестуван от Интерпол при първа

възможност. Ние, швейцарците, съблюдаваме законите за банковата тайна далеч по-сериозно, отколкото можете да си представите. И тъй като Камински навремето работеше в нашата банка, изискванията към него са максимални. И не се майтапя като ти казвам, че той ще свърши в затвора, ако рови из подобни неща, или ако си тика носа в работи, от които е по-добре да стои надалеч. Ще го затворят в една килия и ще изхвърлят не ключа, а самата килия. Така че нека веднъж завинаги да оставим Камински настрана. Ако решиш да го оставиш и за в бъдеще като свой служител, това си е твоя работа. Но бъди нащрек с него, защото е страшен лаладжия.

Кимнах и се усмигнах.

— Имам причини да държа Камински на мястото му. „Долар Тайм“ понася сериозни загуби и ако наема нов финансов директор, той може да започне да души здраво. Така че засега е по-добре да не разбуждаме спящите кучета. Както и да е, имаме далеч по-сериозни теми за обсъждане от „Долар Тайм“. Щом ми даваш дума, че Камински никога няма да разбере за моята сметка, приемам я и смятам въпроса за окончателно приключен.

Сорел кимна.

— Харесва ми начинът, по който играеш, Джордан. Да не би в някой предишен живот да си бил европейец, а? — Сега той ми подари най-широката си усмивка.

— Благодаря — отвърнах с известна доза ирония. — Приемам това като голям комплимент, Жан. Но има още няколко много важни въпроса, които трябва да ти задам, най-вече във връзка с ония глупости, които ми изсипахте тази сутрин — че ви е нужен паспортът ми, за да ми откриете сметка. Хайде, Жан, малко е прекалено, не мислиш ли?

Сорел запали нова цигара и отново всмука дима дълбоко. Пусна ми пак заговорническа усмивка през издишания дим и рече:

— Виж, приятелю, като те знам вече кой си, предполагам, че отсега си измъдрил начин да заобиколиш това препятствие, прав ли съм?

Кимнах, но не казах нищо. След няколко секунди мълчание Сорел схвана, че очаквам от него да ми разправи всичко докрай.

— Добре тогава — отвърна той и сви рамене. — Повечето от нещата, които се изговориха в банката, бяха пълни дивотии, както

обичате да казвате вие, американците. Бяха казани заради Камински и, разбира се, заради самите нас. Както се казва, трябва да си даваме вид, че спазваме закона. Факт е обаче, че за теб ще е чисто самоубийство името ти да стои зад кодирана швейцарска банкова сметка. И никога не бих те посъветвал да направиш подобно нещо. Но си мисля, че *никак* няма да е лошо да си откриеш сметка в нашата банка — и то сметка, на която името ти ще е изписано видно и гордо. Та ако американското правителство някога се сдобие с извлечение от телефонните ти разговори, ще разполагаш с достоверно обяснение защо звъниш на нашата банка. Както знаеш, няма закон, който да ти забранява да имаш сметка в Швейцария. Достатъчно е да ни изпратиш някаква дребна сума от порядъка на двеста и петдесет хиляди долара, да речем, която да инвестираме от твое име в разни европейски акции — само в най-добрите компании, разбира се, — и така ще имаш нормална причина да поддържаш непрекъснат контакт с нашата банка.

Не е зле, рекох си. Достоверното опровержение явно бе станало международна мания сред престъпниците с бели яки. Понаместих се на стола си, за да отнема тежестта от левия си крак, който постепенно започваше да пари, и казах небрежно:

— Разбирам за какво говориш и мога лесно да го направя. Но само за да знаеш с какъв човек си имаш работа, ще ти кажа, че шансовете да позвъня на банката ви от домашния си телефон са по-малки от нула. Предпочитам да отида до някой телефонен автомат в Бразилия с няколко хиляди крузейро в джоба, отколкото да позволя номерът ти да се появи в разпечатка на телефонната ми сметка. Но нека отговоря на въпроса ти. Възнамерявам да използвам член на семейството с различно фамилно име от моето. Роднина е на жена ми, при това дори не е американка, а британка. Утре сутринта летя за Лондон и ще я доведа обратно тук вдругиден с паспорт в ръка, готова да отвори сметка във вашата банка.

Сорел кимна веднъж и каза:

— Предполагам, че се доверяваш на тази жена безрезервно, защото ако не си сигурен в нея, можем да ти предложим хора, които ще използват своите паспорти. Въпросните хора са най-обикновени фермери или овчари от остров Ман или други безданъчни територии, които са сто процента надеждни. Още повече, че те няма да имат достъп до банковата ти сметка. Сигурен съм, че имаш пълно доверие

на тази жена, но все пак бих ти предложил да се срещнеш с един човек, Роланд Франкс^[2]. Професионалист в тази област, особено в изработката на документи. Може да прави документи за продажба, финансови писма, заявки за покупка, брокерски потвърждения и всичко, което може да ти дойде наум, в рамките на разумното. Тоест нещо като нотариус. Ще ти помогне да създадеш корпорации на приносител, които хем са начин да стоиш още по-далеч от любопитните очи на вашето правителство, хем ще ти позволят да разбиеш дяловете си в разните акционерни дружества на по-малки пакети, което ще те освободи от задължението да декларираш официално притежаването на дял, превишаващ пет на сто от акциите на дадена компания. За човек като теб това ще е безценно — както за бизнеса ти в САЩ, така и в чужбина.

Ха! Та те си имат своя напълно разработена система от миши дупки. Как да не ги обичаш тия швейцарци! Роналд Франкс ще изработва фалшиви документи в името на достоверното опровержение.

— Много бих желал да се срещна с този човек — отвърнах. — Можеш ли да ни организираш среща вдругиден.

— Ще се заема с това — кимна Сорел. — Господин Франкс ще ти е много полезен и при изработването на стратегии за реинвестиране или свободно харчене на задграничните ти авоари, без да вдигаш червен семафор, както вие го казвате, пред вашите служби.

— Например? — попитах неангажирано.

— Много начини има, най-разпространеният от които е да ти се издаде карта „Виза“ или „Американ Експрес“, вързана директно към една от сметките ти в банката. Щом купиш нещо, парите автоматично ще се удържат от сметката ти. — Усмихна се и добави: — А доколкото чувам от Камински, ти доста харчиш с кредитните си карти. Така че това ще ти бъде безценно оръжие.

— Картата на мое име ли ще е, или на името на жената, която ще доведе в банката?

— Ще бъде на твоето име. Но бих ти препоръчал да ни позволиш да издадем една и на нейно. И няма да е лошо да й позволиш да харчи някаква символична сума всеки месец, ако добре следиш мисълта ми.

Кимнах с разбиране. Съвсем очевидно беше, че като накарам Патриша да харчи пари всеки месец, това ще е потвърждение на тезата, че сметката всъщност си е нейна. Но тук съзирах и друг

проблем: ако картата е на мое име, на ФБР им стига да тръгнат подире ми, щом изляза на пазар, и да поискат разпечатката на кредитната карта от първия магазин, от който изляза. И край! Стори ми се странно, че Сорел ми предлага стратегия, която толкова бързо пробих. Но реших да премълча. Вместо това казах:

— Колкото и щедро да харча, мога да похарча само някаква твърде скромна сума. В края на краищата, Жан, трансакциите, за които говорим, ще възлизат на милиони. Не виждам как една дебитна карта, както им викаме в Щатите, ще свърши особена работа. Няма ли други начини за репатриране на по-големи суми?

— Има, разбира се. Друга често използвана стратегия е да ипотекираш дома си — срещу собствените си пари. С други думи, прехвърляш пари от една от швейцарските си сметки в сметката на някоя корпорация на приносител, създадена от господин Франкс. След което господин Франкс изготвя официалните документи по ипотеката, които ти подписваш в качеството си на кредитор по ипотеката, и в същото това качество получаваш парите си. От тази стратегия има две ползи. Първо, започваш да облагаш себе си с лихва, която ще трупаш в държавата, която си си избрал за седалище на своята офшорна корпорация. Напоследък господин Франкс предпочита да използва британските Вирджински острови, които нямат особени претенции към фирмената документация. И, разбира се, не облагат доходите с данъци. Втората полза е под формата на освобождаването ти от данъчни задължения в Съединените щати. У вас лихвата върху ипотечните кредити нали може да се приспада от данъка.

Прекарах всичко чуто през главата си и не можех да отрека, че беше доста умно измислено. Но тази стратегия ми се струваше дори по-рискована и от дебитната карта. Ако ипотекирам дома си, това ще се запише в кметството на Олд Бруквил. На ФБР им стига да отидат до града, да се сдобият с препис от документа и да установят, че ипотеката се финансира от офшорка. И ето ти червен семафор! Явно навлизахме в най-трудната част на играта. Не е голяма философия да вложиш пари в швейцарска банка, нито да се прикриеш от разследване. Зорът е да репатрираш парите си, без да оставиш хартиена следа, а това се оказваше доста трудно.

— Между другото — попита Жак, — как се казва жената, която смяташ да доведеш в банката?

— Патриша. Патриша Мелър.

Сорел пак пусна заговорническата усмивка:

— Прекрасно име, приятелю. Нима можеш да допуснеш, че жена с подобно име някога ще дръзне да наруши закона?

Час по-късно излязохме заедно със Сорел от асансьора на хотела и тръгнахме по коридора на четвъртия етаж към стаята на Дани. Както и във фойето, мокетът мязаше на козина на проскубана маймуна, а цветовата гама представляваше същата тъжна комбинация от жълто с цвят на кучешка пикня и нещо наподобяващо повръщано розово. Вратите обаче бяха чисто нови, от тъмнокафяв орех, и блестяха ослепително. Интересна смесица, помислих си. Сигурно на това му викат „очарованието на Стария свят“.

Когато стигнахме до излъсканата врата на Дани, казах на Сорел:

— Виж какво, Жан, Дани е свиреп купонджия, така че не се изненадвай, ако е малко мотан. Когато го оставих, пиеше скоч, а и не съм сигурен, че му е минало от хапчетата за сън, които взе в самолета. Но както и да ти се види, искам да знаеш, че когато е трезвен, умът му сече като бръснач. Девизът му е: „Щом излизаш с момчетата, трябва да се събуждаш като мъж.“ Нали разбираш?

Сорел се усмихна широко и отвърна:

— Как да не разбирам. Не мога да не уважавам човек, който изповядва подобна философия. Това е начинът на мислене на повечето европейци. Аз съм последният човек, който ще осъди някого заради желанието му да се отдаде на плътските удоволствия.

Пъхнах ключа и отворих вратата. И заварих Дани легнал по гръб на пода на хотелската стая чисто гол, ако, разбира се, не се брояха за облекло налазилите по него голи швейцарски курви. Защото в такъв случай беше облечен с четири от тях. Едната седеше на лицето му, с гръб към вратата, та носът му бе наврян в малкия ѝ стегнат задник. Втората беше възседнала слабините му и подскачаше нагоре-надолу. Беше захапала в свирепа целувка онази, дето седеше на лицето на Дани. Третата курва държеше глезените му разтворени, а четвъртата притискаше ръцете му към пода — също разтворени. Очевидният факт, че в стаята влязоха нови хора, не трогна никого. Всички продължиха да действат — бизнесът си е бизнес.

Обърнах се към Жан и го разгледах за миг. Главата му бе наклонена на една страна, дясната му длан почесваше брадичката му замислено, сякаш се опитваше да проумее каква е ролята на всяко едно от момичетата в тази гнусна сцена. После изведнъж присви очи и бавно закима.

— Дани! — креснах високо. — Какво правиш, бе, шибан перверзник?

Дани успя да издърпа дясната си ръка от едната курва и избута оная, дето му седеше на лицето. Повдигна глава и се напъна да се усмихне, но лицето му си остана почти замръзнало. Очевидно беше набарал отнякъде и кока.

— Квостаа, отборногодаам — опита се да изрече през почти скованата си челюст.

— Какво каза? Не разбирам и дума от това, което дрънкаш.

Дани пое дълбоко въздух, сякаш се опитваше да събере сетните си силици и отвърна отсечено:

— И-гра-я от-бор-но!

— За какво говориш, по дяволите? — избълвах аз.

Сорел се намеси:

— Предполагам, че човекът се е вживял в ролята на играч на ръгби или нещо такова — поклати мъдро глава Жан Жак и добави: — Ръгбито е много популярен спорт във Франция. Изглежда приятелят ти е на онзи етап от играта, когато играчите се скупчват върху топката, но по доста необичаен начин, който лично на мен все пак ми допада. Качи се горе и се обади на жена си, Джордан. Аз ще се погрижа за приятеля ти. Да видим дали е истински джентълмен и дали е готов да сподели богатството си.

Кимнах и започнах да претърсвам стаята на Дани. Намерих двайсетина куалуда и три грама кока, които изхвърлих в тоалетната, и ги оставих да се оправят със Сорел.

Няколко минути по-късно бях в леглото си и размишлявах върху безумието на живота, който вода, когато изведнъж изпитах неудържим порив да се обадя на Графинята. Погледнах часовника си — беше 9:30 вечерта, сиреч 4:30 сутринта в Ню Йорк. Можех ли да й звъня по това време? Графинята държеше на съня си. Мозъкът ми така и не успя да отговори, когато започнах да набирам номера. След няколко позвънявания чух гласа на жена си:

— Ало?

Предпазливо и извинително:

— Здравей, сладур. Аз съм. Съжалявам, че ти звъня толкова късно, но наистина адски ми липсваш и исках само да ти кажа, че ужасно те обичам.

Сладка като бонбонче:

— О, и аз те обичам, съкровище, но не е чак толкова късно. Следобед е! Разликата се вади, не се добавя.

— Така ли беше? — отвърнах. — Хм... все едно, наистина ужасно ми липсваш. Представа си нямаш.

— Боже, това е толкова мило — каза сладката Графиня. — Чани и аз толкова искаме да си си у дома с нас. Кога се връщаш, любов моя?

— При първа възможност. Утре летя за Лондон, за да се видя с леля Патриша.

— Така ли? — каза тя с известна изненада. — Защо ти е да се виждаш с леля Патриша?

Изведнъж ми просветна, че не бива да разговарям за това по телефона, както и фактът, че се каня да въвлека любимата леля на жена ми в престъпление с пране на пари. Тъй че избутах някак си тая неприятна мисъл настрани и казах:

— Не, не, нямам предвид това. Имам друга работа в Лондон, но ще се отбия и до леля Патриша и ще я изведа на вечеря.

— О — отвърна Графинята щастливо. — Нали ще я поздравя и от мен, съкровище?

— Разбира се, миличка. — Направих кратка пауза и казах — Сладур?

— Кажи, съкровище?

С натежало сърце:

— Съжалявам за всичко.

— За какво, бебчо? За какво съжаляваш?

— За всичко, Над. Знаеш за какво говоря. Както и да е, изхвърлих всичките си куалуди в тоалетната и не съм взимал нито един откакто кацнах тук.

— Наистина ли? Как е гърбът ти?

— Не е особено добре, миличко. Зверски ме боли. Но не знам какво да правя. Не знам има ли изобщо нещо, което да облекчи болката. Последната операция само влоши нещата. Сега ме боли

непрекъснато — и денем, и нощем. Не знам, може би всички тия хапчета само влошават нещата. Вече не знам какво да правя. Но щом се върна в Щатите, ще отида при онзи лекар във Флорида.

— Ще се оправиш, миличък, ще видиш. Нали знаеш колко много те обичам?

— Знам — излъгах. — И аз те обичам два пъти повече. Само гледай какъв страхотен съпруг ще бъда, като се прибера вкъщи.

— Ти и сега си си страхотен. Лягай да поспиш, съкровище, и се прибирай вкъщи колкото се може по-скоро, окей?

— Да, Над. Страшно те обичам.

Затворих телефона, легнах на леглото и започвах да натискам с палец цялата задна част на бедрото си, та да установя откъде точно извираше болката. Така и не разбрах. Не идваше отникъде, а я усещах навсякъде. Имах чувството и че се мести. Поех дълбоко въздух и се опитах да се отпусна, да я отпратя някак си.

И без да се усетя, пак подхванах наум оная молитва — да падне гръм от ясно небе и да порази гадния помияр на жена ми. Но въпреки не отминаващата болка в крака, джетлагът си каза думата и аз заспах.

[1] Физиологично състояние, дължащо се на нарушен циклически ритъм на тялото вследствие рязка смяна на часовите зони, най-вече след междуконтинентални полети. Известно още като „самолетен синдром“. — Б.пр. ↑

[2] Името е променено. — Б.а. ↑

ГЛАВА 15. ИЗПОВЕД

Хийтроу! Лондон! Един от най-любимите ми градове, като се изключеха времето, храната и обслужването: първото от трите бе най-гадното в Европа, второто — най-гадната в Европа, а третото — също най-гадното в Европа. Но при всичките им кусури, британците си заслужават да ги обичаш, или най-малкото — да ги уважаваш. Колко, в края на краищата, са държавите с размера на щата Охайо и с природни ресурси, състоящи се от няколко милиарда килограма мръсни въглища, които са държали цялата планета в подчинение в течение на два века?

А на всичко отгоре не ви ли шашва страхотната способност на неколцина британки и британци да пробутват най-продължителната шашма в цялата история на човечеството? Имам предвид кралското семейство. Върхът на шашмите, при това изпълнявана идеално от британското кралско семейство. Не мога да им се начудя как трийсет милиона работническа класа могат да боготворят всеки божи ден една шепа ама най-обикновени хора и да се впечатляват до възбог от всяко тяхно действие. А онова, което още повече ми обира точките, е как може тия трийсет милиона да са толкова тъпи, че да се наричат по цял свят „верни поданици“ и да се хвалят как не можели дори да си представят, че на кралица Елизабет ѝ се налага да си бърше гъза, след като се изсере!

Всичко това всъщност беше без значение. Факт беше, че леля Патриша бе плод на самата сърцевина на Британските острови, поради което в моите очи представляваше най-ценният природен ресурс на Великобритания.

И ми оставаше съвсем малко, докато я видя — само да минех през британските митничари.

Докато колесарите на шестместния лиър-55 докосваха пистата на Хийтроу, казах на Дани с глас, достатъчно силен, че да надвика двата реактивни двигателя „Прат енд Уитни“:

— Суеверен съм, Дани, така че в края на полета ще ти повтора думите, които ти казах в началото му: „Ти си една шибана откачалка!“

— От твоите уста мога да го приема единствено като комплимент — сви рамене Дани. — Още ли ми се сърдиш, дето скатах ония куалуди, без да ти кажа?

— Не — поклатих глава. — Свикнал съм ти на лайнарските номера. Освен дето покрай тях имам възможността да се убеждавам постоянно колко нормален съм всъщност. За което съм ти искрено благодарен.

— Тъй де — рече Дани и извърна длани нагоре. — Приятел в нужда се познава.

Отвърнах му с нищо незначеща усмивка:

— Майтапът настрана, значи ли това, че нямаш и един куалуд по себе си? Тоя път ми се ще да мина митницата безпрепятствено.

— Чист съм. Та нали ти лично изхвърли всичко в тоалетната.

— И вдигна ръка за „честна дума“ като някой скаут. — Но искрено се надявам, че знаеш какво ще правиш с тая връстница на Нанси Рейгън.

— Знам — рекох, макар вътрешно да не бях напълно убеден. А и, да си призная, стана ми тъпо, че Дани все пак не е скрил някой и друг куалуд. Щото левият ми крак направо ме убиваше и макар да се бях зарекъл да стоя трезвен, самата мисъл, че мога да притъпя болката само с едно куалудче — само едно! — ми се струваше направо пленителна. От последния ми куалуд бяха минали най-малко два дни и ме блазнеше мисълта за въздействието, което можех да изпитам на свежа глава.

Поех дълбоко въздух и успех да изтикам настрана мисълта за куалудите.

— Само не забравяй какво ми обеща — скръцнах със зъби. — Никакви курви, докато сме в Англия. Пред лелята на жена ми ще се държиш примерно като момченце. Щото тя е гявол и такива като теб са й по-ясни и от бял ден.

— Ама за какво ми е изобщо да я срещам? Не можеш ли и сам да се оправиш? Имам ти пълно доверие. Просто й кажи, че, ако — не дай Боже — нещо стане с теб, ще получава нарежданията си от мен. Пък и ми се ще да поскитам из Лондон. Що да не сляза до Савил Роу да си поръчам няколко костюма например? Или да намина покрай Кингс Крос да поразгледам забележителностите? — и ми намигна.

В Кингс Крос е прословутият лондонски квартал на червените фенери, където за двайсет лири можеш да получиш минет от беззъба курва с единия крак в гроба и с вилнеещ пристъп на херпес.

— Да, бе, Дани, адски смешно! Но не забравяй, че тук го няма Сорел да ти върви по гъза. Всъщност аз що не взема да наема някой бодигард да те развежда? — Идеята си беше направо феноменална, а и хич не ми беше до майтап.

Но Дани махна с ръка, сякаш дъската ми се е разхлопала:

— Айде, стига си се правил на квачка! Ще се държа най-прилично, обещавам ти. Ти за твоя приятел Дани хич не се тревожи! Той е като котките — има девет живота!

Поклатих глава и забелих очи. Но какво друго ми оставаше? Дърт мъж беше, в края на краищата, нали? И да, и не. Но нямаше смисъл да спорим. В момента следваше да си мисля единствено за леля Патриша. Само след два часа щях да съм при нея. Тя винаги ми действаше успокоително. А в случая и най-малката утеха щеше да трае дълго.

— Та така, мили мой — каза хваналата ме подръка леля Патриша, докато се разхождахме по една тясна залесена алея в лондонския Хайд Парк, — кога започваме тази наша прекрасна авантюра?

Усмихнах й се мило, поех дълбоко дъх и се насладих на хладния британски въздух, който в момента бе по-гъст от грахова крем супа. Почти не намирах разлика между Хайд Парк и нюйоркския Сентрал Парк — и двата са резенчета от рая, заобиколени от забързан град. Тук направо си се чувствах у дома. При всичката мъгла, към десет часа слънцето се бе вдигнало достатъчно нависоко, че да очертае релефно околния пейзаж, превръщайки две хиляди декара тучни поля, могъщи дървета, подстригани храсти и безупречни алеи за езда в красота, достойна да бъде изобразена на пощенска картичка. Паркът бе обзаведен и с необходимия брой току-що асфалтирани виещи се пешеходни алеи, по които нямаше и пращинка боклук. Точно по една от тези алеи се движехме в момента с леля Патриша.

А тя направо си беше красива. Но не като онези шейсет и пет годишни хубавици в списания от рода на „Хаус енд Кънтри“ —

самозвани барометри за това, как да остареем елегантно. Патриша бе далеч по-красива от тях. Нейното бе вътрешна красота, някаква райска топлина, която се излъчваше от всяка пора на тялото ѝ и отекуваше във всяка дума, излизаща от устните ѝ. Нещо, което може да се сравни единствено с красотата на неподвижната вода, на хладния планински въздух, на всеопрощаващото сърце. Иначе, във физическо отношение, си бе най-обикновена женица — малко по-ниска и по-слаба от мен. Носеше червеникавокестенявата си коса до раменете, имаше светлосини очи и нежни бели бузи, макар и леко набръчкани, както можеше да се очаква за жена, прекарала почти цялото си моминство скрита от нацистките бомбардировки в убежището под малкия си апартамент. Между двата ѝ предни горни зъба имаше малък процеп, който се виждаше, щом се усмихне, а това ставаше много често, особено когато бяхме заедно. Днес бе облечена в дълга карирана пола, кремава блузка с позлатени копчета отпред и кариран жакет от същия десен като полата. Нищо нямаше вид на кой знае колко скъпо, но като ансамбъл ѝ придаваше някакво особено достойнство.

— Ще ми се да прескоча утре до Швейцария, ако може — казах. — Но ако не ти е удобно, ще те изчакам толкова, колкото е необходимо. Имам и други неща за вършене в Лондон. Но на Хийтроу ни очаква частен самолет, който ще ни закара до Швейцария за по-малко от час. Като свършим работата, можем да разгледаме града и да попазаруваме. Но не забравяй, Патриша — спрях и я изгледах право в очите. — Искам да ми обещаеш да харчиш най-малко по десет хиляди лири месечно от сметката, окей?

Патриша наби спирачки, пушна ме и положи дясната си длан върху сърцето:

— Дете мое, та аз дори не знам откъде да започна, че да похарча толкова много пари! Ами че аз си имам всичко. Честно ти казвам, мили мой.

Хванах я за ръка и пак тръгнахме.

— Може и да имаш всичко, което ти е нужно, Патриша, но бас държа, че нямаш всичко, което ти се иска. Като начало, купи си кола. Стига си ходила навсякъде с тия двуетажни автобуси. А след колата можеш да си купиш и по-голям апартамент, достатъчно голям, че Колъм и Анушка да могат да преспиват при теб. Представи си колко хубаво ще е да имаш допълнителни спални за двете си внучета!

Направих кратка пауза, после добавих:

— Ще наредя на швейцарската банка да ти издаде до няколко седмици карта на „Американ Експрес“. С нея ще можеш да плащаш за всичко, колкото често си искаш, за колкото пари си искаш и никога няма да получиш сметка.

— Ама нали все някой трябва да плати проклетата сметка? — попита объркано тя.

— Ще я плаща банката. И, както вече ти казах, картата ще е без ограничение. Всяка похарчена от теб лира ще докарва единствено усмивка на лицето ми.

Патриша се усмихна и продължихме без да приказваме. Но мълчанието не бе от лоши чувства, а по-скоро от онзи вид мълчание, което двамина споделят, когато се чувстват толкова добре заедно, че не им се налага да забързват изкуствено логическия ход на своя разговор. Лично на мен присъствието на тази жена ми действаше успокоително.

И левият ми крак беше по-добре, макар това да не бе свързано пряко с Патриша. Всякаква дейност облекчаваше болката — било то ходене, тенис, вдигане на тежести, та дори и замахването със стик за голф — колкото и необяснимо да е, имайки предвид усукващото му въздействие върху гръбнака. Но в мига, в който престанех, парещата болка се завръщаше. А пламнеше ли кракът ми, гасене нямаше.

— Поседни до мен, мили мой — рече в този миг леля Патриша и ме поведе към една пейчица току до пешеходната алея. Преди да седнем, леля Патриша пусна ръката ми. — Обичам те като свой син, Джордан, и правя всичко това само за да ти помогна, в никакъв случай — заради парите. Като поостарееш, ще разбереш, че парите понякога вредят повече, отколкото си заслужава. — И сви рамене. — Но не ме разбирай погрешно, скъпи. Не съм някоя изкукуруигала бабка, живееща в свят, в който парите нямат значение. Много добре знам колко важни са те. Раснах сред развалините на Втората световна война, та напълно ми е ясно какво е да не знаеш какво и кога ще е следващото ти ядене. По онова време човек на нищо не можеше да разчита. Нацистите бяха съсипали половината Лондон и бъдещето ни изглеждаше несигурно. Но имахме надежда, имахме и чувството за дълг да възстановим страната си. Точно тогава се запознах с Теди. Служеше в Кралските военновъздушни сили, и то като летец-изпитател. Страхотно наперен.

И един от първите летели на реактивните хариери — ония, дето им викаха „летящите кровати“. — Усмихна се тъжно.

Протегнах се по горния ръб на облегалката и нежно поставих ръка върху рамото ѝ.

А тя продължи със значително по-бодър тон:

— Та това, което исках да ти кажа за Теди, скъпи, беше, че той се ръководеше — изцяло се ръководеше — от чувството си за дълг. И то накрая му надви. Колкото по-нагоре се изкачваше, толкова повече се притесняваше от социалното си положение. Разбираш ли ме, скъпи?

Кимнах бавно. Аналогията не бе свършена, но предполагам, че имаше предвид опасността да преследваш една предварително създадена представа за това, какво значи да си успял. Те с Теди бяха вече разведени.

Патриша храбро продължи:

— Понякога се питам дали парите не ти надвигат, скъпи. Знам, че чрез парите упражняваш контрол върху хората и в това няма нищо лошо. Така е в живота; и това, че се стремиш да извлечеш изгода от тези неща, не означава, че си лош. Но се боя, че позволяваш на парите *теб* да те контролират — а това никак не е хубаво. Парите са мистрията, момчето ми, а не зидаря; могат да те запознаят с някого, но не и да те сприятелят истински; и да ти осигурят охолен, но не и спокоен живот. Ти, естествено, разбираш, че ни най-малко не те съдя. Опазил ме Бог. Никой от нас не е идеален и всеки си има свои демони, които го управляват. И аз си имам своите — Бог ми е свидетел. Та по въпроса за оная лудория, дето си я намислил — искам да знаеш, че съм с теб докрай! И то е най-голямо удоволствие. Чувствам се като героиня от роман на Иън Флеминг. Цялата тая работа с офшорни банкови сметки е доста пикантна, ако ме питаш. А на моите години именно пикантност е нужна, че да ме подмладява, не смяташ ли?

— Може и да си права, Патриша — позасмях се. — Но що се отнася до пикантността, пак ти повтарям: никога не е изключено да се появят проблеми, при което пикантността да стане прекалено остричка, дори за привържениците ѝ от рода на добрия стар Иън Флеминг. И това няма да е никакъв роман, ами направо Скотланд Ярд ще ти почука на вратата със заповед за обиск. — Погледнах я право в очите и ѝ заявих с цялата възможна сериозност: — Но стигне ли се дотам, Патриша — кълна ти се, — ще пристигна точно за две секунди

и ще обявя, че ти си си нямала и най-малката представа в какво съм те замесил. Ще кажа, че аз съм този, който те е пратил да си занесеш паспорта в банката, като съм ти обещал, че в това няма нищо лошо. — Докато изричах тези думи, бях убеден, че са верни. Та нима можеше по цял свят да се намери следовател, който да повярва, че тази невинна възрастна дама би могла да участва в международна афера за пране на пари. Изключено!

Патриша се усмихна:

— Знам, мили мой. Освен това никак няма да е зле да поглезя внучетата. Тогава току-виж изпитали някакво задължение да дойдат да ме видят, докато съм в затвора — след като полицаите ме задържат за офшорна банкова измама, нали така, скъпи? — При което Патриша се приведе и дрезгаво се разсмя.

И аз се разсмях покрай нея, но вътрешно направо умирах. Абе, с някои неща майтап не бива — не е на хубаво. Все едно да се изпикаеш в окоето на бога на съдбата. Ако се позадържиш, току-виж и той ти се изпикал на теб. А урината му излиза под налягане, като от пожарникарски маркуч.

Леля Патриша обаче хабер си нямаше от тия работи. Че кога през живота си е нарушавала закон, докато не е познавала Вълка от Уолстрийт! Толкова отвратителен ли бях наистина, че да корумпирам една шейсет и пет годишна баба в името на достоверното опровержение?

Ами, както всичко друго, и този въпрос си имаше две страни. От една страна, ставаше дума за нещо отявлено престъпно — корумпираш старица; налагаш ѝ начин на живот, шито нито познава, нито иска; залагаш на карта личната ѝ свобода; залагаш на карта и репутацията ѝ; да не говорим, че ако стане някой гаф, може да ѝ докараш я удар, я някакво друго заболяване, причинявано от стреса.

От друга страна обаче — това, че никога не е искала или желала охолен живот, ни най-малко не означава, че няма да му се радва! Та за *самата* нея ще е по-добре, за Бога! С всичките тези неочаквани пари направо ще си изкара страхотни старини. А ако (не дай Боже) някой ден легне болна, ще има достъп до най-скъпата платена медицинска помощ. Нямах ни най-малкото съмнение, че всичките им британски дрънканици за егалитарната утопия на социализираното здравеопазване са си пълна чистопробна глупост. Няма начин да няма

специално обслужване за притежателите на някой и друг излишен милион английски лири. Та какво по-справедливо от това? Да не говорим, че колкото и да не са алчни по американски, англичаните не са и шибани комунистчета, все пак. А социализираното здравеопазване — истински социализираното здравеопазване — си е чист комунистически заговор!

Имаше и други полезни елементи, та когато поставех всичко на везната, тя се накланяше силно в полза на завербуването на красивата леля Патриша в тайното лъвско леговище на офшорната банкова измама. Пък и нали самата Патриша каза, че вълнуващото ѝ участие в сложен заговор за пране на пари ще я държи млада с години наред! Каква приятна мисъл само! Добре, де, каква вероятност имаше наистина да закъса? Почти нула, рекох си. Дори под нулата.

В този миг Патриша каза:

— Ти, мили мой, имаш чудната способност да участваш едновременно в два различни разговора. В момента водиш един разговор със заобикалящия те външен свят — представян в случая от любимата ти леля Патриша, — а другият разговор е вътрешен, със самия себе си, и само ти можеш да го чуеш.

Засмях се. Облегнах се и разперих ръце върху облегалката на пейката, та ако можеше някак си тя да попие част от тревогите ми.

— Много неща забелязваш, Патриша. Още от деня, в който се запознахме, когато насмалко не се удавих в тоалетната чиния, оттогава усещам, че ме разбираш по-добре от повечето хора. Възможно е да ме познаваш по-добре, дори отколкото аз познавам себе си, макар че се съмнявам. Искам само да ти кажа, че от дете се чувствам изгубен в собственото си съзнание, може би още от детската градина. Помня как седях в час и гледах другите деца и се чудех как може да не разбират за какво става дума. Учителката задаваше въпрос, а аз знаех отговора още преди да е свършила. — Спрях, погледнах Патриша право в очите и казах: — Не оставай с чувството, че ти се хваля, Патриша. Никак не желая да създавам у теб подобно впечатление. Просто искам да съм открит с теб, че наистина да ме разбереш. Та още от ранно детство бях далеч пред всичките си връстници — в умствено отношение, имам предвид. И колкото повече растях, толкова повече се отдалечавах пред тях. И още от дете в главата ми се върти един необикновен вътрешен монолог, който спира единствено докато спя. Убеден съм, че всеки

човек го има, само че моят е особено силен. И особено неприятен. Постоянно си задавам въпроси. А лошото е, че човешкият мозък е устроен като един компютър: зададеш ли му въпрос, той е програмиран да търси отговора му, независимо от това дали има такъв, или не. Постоянно претеглям всяко нещо в ума си и се мъча да предугада как всяко мое действие ще повлияе на следващите събития. Може би ще е по-точно, ако кажа — как чрез всяко мое действие да *изманипулирам последващите събития*. Все едно играя на шах със самия живот. А аз мразя тая шибана игра — шаха!

Опитах се да отгатна реакцията на Патриша по изражението ѝ, но тя само се усмихна мило. Чаках я да каже нещо, но тя продължи да мълчи. Самото ѝ мълчание сякаш ми казваше: продължавай да говориш!

— А когато станах на седем-осем години, започнаха да ме обземат ужасни пристъпи на паника. И до днес ми идват, само че сега вземам ксанакс да ги потискам. Но ми стига дори да се сетя за тях, че да получа нов пристъп. Ужасно страдание е това, Патриша. Докарва ме до пълна безпомощност. Все едно, че сърцето ти изхвърква от гръдния кош; или че всеки миг от живота ти сам по себе си е една вечност — точно обратното на онова да се чувстваш удобно в собствената си кожа. И ми се струва, че когато за пръв път ме видя, бях точно напред подобен пристъп, с тази разлика, че той бе причинен от два грама кокаин, така че всъщност не трябва да се брои. Помниш ли?

Патриша кимна и мило ми се усмихна. В изражението ѝ нямаше и капка осъдителност. А аз продължих:

— Но и извън това, от малък не съм можел да спра мисълта си да не хвърчи във всички посоки. Тогава ми се появи ужасното безсъние, от което страдам и до днес. Само дето сега е още по-ужасно. Не мигвах по цяла нощ, вслушвах се в дишането на брат ми и го наблюдавах как спи като бебе. Раснахме в тесен апартамент, та се налагаше да имаме обща стая. Обичах го толкова, колкото не можеш да си представиш. Оттогава са ми останали куп най-приятни спомени. А днес двамата вече не си говорим. Поредната жертва на така наречения ми „успех“. Но това е друга история. Иначе изпитвах ужас от нощта, от самото ѝ идване, понеже знаех, че няма да мога да заспя. Стоях буден по цяла нощ, загледан в цифровия будилник на нощното ми шкафче и умножавах минутите по часовете, най-вече за да запълвам времето, но

и понеже самият ми мозък ме тласкаше към повтарящи се действия. На шестгодишна възраст вече можех да умножавам четирицифрени числа по-бързо, отколкото ти би го направила с калкулатор. Не ти разправям втели-некипели, Патриша. И сега го мога. Само че тогава приятелчетата ми още не се бяха научили да четат! Но и това не ме утешаваше. Когато дойдеше време за лягане, плачех като пеленаче, толкова се боях от пристъпите на паника. Баща ми идваше в стаята ми, лягаше до мен и се мъчеше да ме успокои. Майка ми също. Но и двамата ходеха на работа, та не можеха да прекарват по цели ноци над главата ми. Така че от един момент нататък оставах сам с мислите си. С течение на годините пристъпите намаляха значително, но така и не спряха съвсем. И днес, щом положа глава на възглавницата, усещам появата на неукротимо безсъние — едно истински ужасно безсъние. Цял живот се мъча да запълня някаква не запълваща се дупка, Патриша. И колкото повече се блъскам, толкова по-голяма става тя. Толкова време съм посветил...

Думите направо се изтърколваха от езика ми, докато плюех отровата, която, откакто се помня, разяждаше вътрешностите ми. Сигурно съм се борел да спася живота си, или най-малкото — разсъдъка си. Сега си давам сметка, че мястото е било съвсем подходящо за целта човек — особено пък човек като мен — да разкрие душата си. Та нали бях във Великобритания, а между мен и Вълка от Уолстрийт, между мен и „Стратън Оукмънт“, лежеше цял океан. Тук присъстваше единствено Джордан Белфърт — уплашено момченце, успяло да постигне много повече, отколкото му понасяше, и чийто успех бързо се превръщаше в онова, което ще го съсипе. Липсваше отговорът на един-единствен въпрос: ще успея ли да се самоубия пръв, според моите си виждания, или правителство ще ме гепи преди това?

Веднъж отпусил се пред Патриша, не намирах начин да се спра. Изглежда всяко човешко същество изпитва понякога неудържимата нужда да признае греховете си. Цели религии съществуват на тази основа. И цели кралства са били завладявани с обещанието, че на завоевателите ще им бъдат опростени всички грехове.

Изповедта ми продължи цели два часа без прекъсване. Отчаяно се мъчех да се отърва от горчивата жлъч, която съсипваше тялото и душата ми и ме караше да върша неща които знаех, че са лоши и които — съзнавах — рано или късно щяха да доведат до пълната ми разруха.

Разказах ѝ цялото си житие — оттам, колко отчайващо беше да растеш в бедност. Разправих ѝ за лудостта на баща ми и за презрението, което изпитвах към майка ми, че не успяваше да ме опази от злостния му характер. Признах ѝ, че впоследствие бях оценил максималните усилия на майка ми, но че все пак продължавах да гледам тези спомени през детския си поглед, което не ми позволяваше да ѝ простя докрай. Казах ѝ и как сър Макс винаги бе до мен, когато имах нужда от присъствието му, и как мразех майка си още повече за това, че в такива точно моменти тя неизменно липсваше.

Но ѝ обясних, че въпреки това продължавах силно да обичам майка си и дори да я уважавам, въпреки всичките ѝ приказки да съм станел доктор, щото това бил единственият почтен начин за печелене на много пари. И как в израз на бунт срещу тези ѝ намерения започнах още в шести клас да пуша марихуана.

Разправих ѝ и как се успах преди явяването пред изпитната комисия, защото предната вечер се бях надрусал яко, поради което ме приеха да следвам за зъболекар, а не за лекар. И ѝ описах първия си ден в Стоматологичния факултет, когато деканът се изтъпани пред новоприетите студенти и заяви, че Златният век на зъболекарството бил вече свършил, та ако сме записали стоматология само заради парите, по-добре било да се махнем начаса, така сме щели да си спестим сума ти време и ядове... при което аз станах моментално и повече не стъпих там.

Казах ѝ как пътят ми оттам мина през бизнеса с месото и рибата и ме отведе в крайна сметка до Дениз. При споменаването на която очите ми се напълниха със сълзи и аз с безкрайна тъга заразправях:

— ... и така, на колене и лакти, увивахме фишовете с монети, та да можем да платим за шампоана за фризьорския ѝ салон. Дотам бяхме стигнали. И когато изгубих всичките си пари, мислех, че Дениз ще ме зареже. Тя бе млада и красива, а аз бях най-обикновен неудачник. Независимо от мнението ти за мен, Патриша, аз никога не съм се чувствал сигурно спрямо жените. Та когато първоначално започнах да печеля от месото, надявах се, че това поне ще е някаква компенсация за недостатъка ми. И когато се запознах с Дениз, реших, че ме е харесала заради колата ми. Щото тогава карах едно компактно червено порше, което за един двайсет и нещо годишен келеш си беше голяма работа, особено ако произхождаше от бедно семейство. Честна дума ти

казвам, още като видях Дениз, и загубих и ума, и дума. Тя направо бе като някакво видение. Абсолютно разкошна красавица! Сърцето ми спря, кълна ти се, Патриша. Тоя ден бях с камиона си и бях тръгнал да продавам месо на собственика на фризьорския салон, в който Дениз работеше. Та бая гонитба падна из салона и поне сто пъти я молих да ми даде номера на телефона си, но тя все ми отказваше. Тогава запраших с пълна газ към къщи, метнах се на поршето и се изтъпаних точно пред салона, че да се спъне в мен като си тръгва! Каж ми, моля ти се — ухилих се гузно на Патриша, — кой човек с поне капка достойнство би постъпил по този начин? Голямо говедо бях, вярвай ми! Но най-смешното в цялата работа е, че откакто създадох „Стратън“, всеки американски келеш смята, че има право по рождение да притежава ферари, щом навърши двайсет и една. — Поклатих глава и забелих очи.

А Патриша се засмя и отвърна:

— Силно се съмнявам, мили мой, да си бил първият мъж, завтекъл се за скъпата си кола при вида на някое красиво момиче. А и подозирам, че няма да си и последният. Между другото, ние сме съвсем наблизно до онази част на Хайд Парк, наречена „Ротън Роу“, където младежите разхождали конете си пред очите на младите дами с надеждата някой ден да се озоват в кюлотите им. — Патриша тихичко се изкикоти на собственото си изказване и добави: — Тая игра е измислена далеч преди теб, скъпи.

Усмихнах се скромно.

— Добре, така да е. Но от това не се чувствам по-малко глупав. Останалата част от живота ми... ти е добре известна. Най-гадното обаче беше, когато заряхах Дениз заради Надин и вестниците го разтръбиха до възбог. Сигурно е било адски кошмарно за Дениз! Ами че тя беше само на двайсет и пет, когато я заряхах за тая млада топ манекенка. А вестникарите я описваха като някаква стара хайлайфна дама, която си е загубила сексапила — с една дума, че я заменях за друга, по-млада мацка, у която все още е останал някакъв живец! Такива работи стават непрекъснато на Уолстрийт, Патриша.

Само исках да ти обясня, че и Дениз беше млада и красива! Не виждаш ли къде е иронията? Богатите мъже поначало изчакват, преди да подменят първите си съпруги. Ти си умна жена и разбираш за какво ти говоря. Такива са порядките на Уолстрийт и, както ти самата каза,

тая игра са я измислили далеч преди аз да се появя. Но в моя живот всичко протича забързано. Пропуснах двайсетте и трийсетте си години и направо подкарах четирийсетте. А точно през двайсетте и трийсетте стават събития, които оформят мъжкия характер. Определени битки, Патриша, през които всеки трябва да премине, ако иска да разбере дали е мъж, или не. А аз ги прескочих. И сега съм юноша в мъжко тяло. Родил съм се с определени дарби — от Бога, — но ми липсва емоционалната зрялост да ги използвам правилно. С други думи, открай време съм нещастие, което всеки момент може да се случи. Бог ми е дал половината уравнение — способността да ръководя и да виждам нещата по-ясно от повечето хора. Но не ме е благословил с въздържанието и търпението, необходими за правилното приложение на тази ми способност. Та говорех за Дениз: където и да стъпеше, хората я сочеха с пръст: „А, това е онази, дето Джордан Белфърт я заряза заради момичето от рекламата на «Милър Лайт»“. Истина ти казвам, Патриша: заслужавах с камшици да ме бият за това, което сторих на Дениз. И няма значение, че съм го направил, щото съм бил на Уолстрийт или на Мейн Стрийт. Няма нито едно шибано оправдание за постъпката ми. Изоставих едно добро и красиво момиче, което бе неотлъчно с мен и през най-трудните години, което заложи бъдещето си на мен. А в мига, в който ѝ дойде печелившият билет, аз взех, че ѝ го скъсах. Да знаеш, че за тая работа ще горя в пъкъла, Патриша. Напълно заслужено, при това. — Поех дълбоко въздух: — Нямах представа колко зор видях да оправдая постъпката си, да припиша поне част от вината на Дениз. Но така и не успях. Някои неща са си изначално лоши, та както и да ги гледаш, ако щеш и от хиляда различни ъгъла, все стигаш до един и същи извод, а именно, в конкретния случай, че съм се проявил като пълен гаден негодник, изоставил първата си жена заради друг чифт още по-дълги бедра и малко по-хубаво лице. Виж какво, Патриша, знам, че може и да ти е трудно да си обективна в цялата тая работа, но подозирам, че жена с твоя характер може да гледа на нещата така, както трябва да се гледат. Голата истина е, че на Надин никога няма да вярвам така, както вярвах на Дениз. И никой не може да ме убеди в противното. Може би след четирийсет години, когато сме стари и побелели, ще мога да си помисля дали да ѝ имам доверие. Но надали и тогава ще стане.

— Абсолютно съм съгласна с теб, скъпи — каза Патриша. — Голямо душевно усилие се иска, за да можеш да имаш доверие на жена, явила ти се при подобни обстоятелства. Но това не бива да те измъчва. Цял живот можеш да гледаш Надин през присвити очи и да се чудиш „Ами ако...?“ Накрая всичко това може да се превърне в едно самоизпълняващо се пророчество. В крайна сметка излиза, че при нас най-вече се връща онази енергия, която самите ние разпращаме из вселената. Това е всеобщо правило, скъпи. От друга страна обаче, знаеш какво казват за доверието: за да имаш доверие някому, трябва преди всичко да вярваш в себе си. Ти имаш ли си доверие, скъпи?

Леле, ебаси и въпроса! Прекарах го през мозъчния си компютър и отговорът, който той изплю, никак не ми хареса. Станах от пейката и рекох:

— Налага ми се да се изправя, Патриша. Заседя ли се тъй дълго, левият ми крак направо ме измъчва до смърт. Що не се поразходим известно време? Да вървим към хотела. Искам да видя Спийкърс Корнър. Току-виж заварим някой изправил се на сандъчето си да плюе по Джон Мейджър. Нали той ви е министър-председателят?

— Да, скъпи — отвърна Патриша. Стана и тя от пейката и ме хвана подръка. Тръгнахме по алеята по посока на хотела. И тя най-кратко рече: — А след като изслушаме човека, ще ми отговориш на последния въпрос, нали, скъпи?

Напориста жена, ви казвам! Но как да не я обича човек! Нали ми беше изповедничката!

— Добре, Патриша, съгласен съм. А отговорът на въпроса ти е следният: Не! Аз съм един шибан лъжец, мамя жена си и сменям проститутките така, както другите хора си сменят чорапите — особено когато съм надрусан, а то е през половината време. Но дори и когато не се друсам, пак ѝ изневерявам. Разбра ли? Сега, като знаеш, по-доволна ли си?

Патриша се изсмя на избухването ми, после ми каза нещо, от което направо ми се зави свят:

— Ама, скъпи, това за проститутките всички го знаем, включително и тъща ти, сестра ми. То си се носи като някаква легенда. Що се отнася до Надин, тя изглежда се е примирила, че покрай хубавото винаги има и лошо. По-скоро питах дали си имал връзка с друга жена, към която си изпитвал някакви чувства.

— Нито веднъж! — отвърнах най-искрено. После обаче с малко по-малко убеденост се разрових из паметта си да проверя дали съм й казал истината. Всъщност никога не бях изневерил истински на Надин, нали?... Така де, поне в общоприетия смисъл на думата. Ама че хубава мисъл ми внуши Патриша! Нали ви казах, че е страхотна дама!

И все пак предпочитах да не засягаме тая тема кой знае колко, затова пак подхванах приказката за гърба ми... как хроничната болка ме подлудява... какви операции са ми правили, без абсолютно никаква полза... и как заради това започнах да вземам наркотици, като се почне от виколина и се стигне до морфина, и как от тях ми се повдигаше и ме потискаха... поради което започнах да вземам лекарства против повръщане и прозак против повръщането и депресията... но как от лекарствата против повръщане ме заболяваше глава, поради което вземах адвил, който ми ебаваше стомаха, та ми се налагаше да гълтам зантак, от който пък ми се увеличаваха чернодробните ензими. Разказах й и как прозакът хем скапа либидото ми, хем от него ми пресъхваше устата... та се наложи да гълтам салаген за стимулиране на слюнчените жлези и екстракт от кори йохимбе за импотентността... но накрая ги спрях и двете. В крайна сметка, рекох й, все се връщах на квалудите — единственото лекарство, от което, изглежда, болката ми минаваше.

Почти бяхме стигнали до Спийкърс Корнър, когато тъжно казах:

— Боя се, че вече имам истинска зависимост от наркотиците, Патриша, и че дори болките в гърба ми да изчезнат, пак няма да мога да спра да ги вземам. Започват вече да ми се случват продължителни причернявания пред очите, да не помня какво съм правил. И това бая ме плаши, Патриша. Все едно, както си седиш, част от живота ти се изпарява завинаги — *нуф!* — пред очите ти. Искам да кажа, че изхвърлих всичките квалуди в тоалетната, а сега умирам поне за един. Стигнах дотам, че си правех сметка да наредя на асистентката ми да изпрати шофьора ми дотук на конкорда, та да ми донесе няколко квалуда. За двайсет хапчета ще похарча двайсетина хиляди долара! Можеш ли да си представиш — двайсет хиляди долара! Но и досега не мога да си избия тая мисъл от главата. Та това е положението, Патриша. Наркоман съм си, макар досега да не съм го признал пред никого. Знам, че е истина, както знам и това, че никой от околните, включително и жена ми, не смее да ми постави въпроса ребром. И

понеже препитанието им зависи от мен в по-малка или по-голяма степен, те просто ме подпомагат в порока ми. И ме заблуждават. Та това е историята ми. Никак не е приятна. Водя възможно най-дисфункционалния живот на тоя свят. Олицетворение съм на успешния провал. Имам навършени трийсет и една години и карам шейсетата. Колко още ми е писано да остана на тоя свят, един Господ знае. Но обичам жена си. А към дъщеричката си изпитвам чувства, каквито не съм подозирал, че мога да изпитам. И точно тя донякъде ме крепи — Чандлър. За мен тя е всичко. Бях се заклел, че с раждането ѝ ще спра дрогата, ама само съм се самозалъгвал. Съмнявам се, че изобщо ще мога да спра, поне за някакъв по-дълъг срок. И се питам какво ли ще си помисли Чандлър, ако някой ден научи, че татко ѝ е наркоман? Какво ще си помисли, ако татко ѝ попадне в затвора? Какво ли ще си мисли, когато порасне и може да чете всички вестникарски писания за това какви подвизи е извършвал татко ѝ с курвите? Ужас изпитвам от един подобен ден, истина ти казвам, Патриша. Но не се съмнявам, че той все някога ще дойде. И това е адски тъжно, Патриша. Безкрайно тъжно...

И с тези думи приключих. Излял си бях душата както никога досега. Е, и по-добре ли ми стана? Уви, не особено. Чувствах си се както и преди изповедта. И левият ми крак направо ме убиваше, въпреки раздвижването.

Зачаках мъдрия отговор на Патриша. Така и не го получих. Сигурно на изповедниците не им е това работата да ти дават мъдри отговори. Патриша само стисна ръката ми по-здраво и май ме придърпа леко по-близо до себе си, за да ми покаже, че въпреки всичко, тя все още ме обича и никога няма да престане да ме обича.

На Спийкърс Корнър нямаше нито един оратор. Обикновено идвали в събота, обясни Патриша. Но това си беше в реда на нещата. През онази конкретна сряда обаче в Хайд Парк бяха изречени достатъчно много думи, че да запълнят един цял живот. И за един кратък миг Вълка от Уолстрийт пак се превърна в Джордан Белфърт.

Но наистина само за много кратко. Пред нас, над оживените лондонски улици, се издигаше девететажният хотел „Дорчестър“.

А единствената мисъл, която занимаваше мозъка ми в момента, бе в колко часа излита конкордът от Америка и колко време ще му трябва да стигне до Англия.

ГЛАВА 16.

ПОВТОРНИ ПРОЯВЛЕНИЯ

Ако изкарвам един милион долара седмично, докато средностатистическият американец за същото време изкарва хиляда, значи похарчените от мен за нещо си двайсет хиляди долара са равни на двайсет долара, похарчени от средностатистическия американец за нещо си, нали така?

Беше само час по-късно и седях в президентския апартамент на хотел „Дорчестър“, когато ми хрумна горното страхотно оправдание. И то ми се стори толкова разумно, че грабнах телефона, събудих Джанет от дълбокия ѝ нощен сън и най-спокойно и разпоредих:

— Изпращаш Джордж до дома на Алън Кемтоб да ми вземе двайсет куалуда и го качваш с тях на следващия конкорд, окей? — И чак тогава ми мина през ум, че там, в Бейсайд, са пет часа след Лондон, което ще рече, че в часовия пояс на Джанет сега е четири сутринта.

Съвестта обаче не ме гриза кой знае колко дълго; не ѝ беше за пръв път в крайна сметка, нито пък ще да ѝ е за последен, ако вярвах на предчувствието си. Пък и нали ѝ плащах петорно повече, отколкото на колежките ѝ, така че на практика съм си предплатил за правото да я будя, когато ми скимне? А и да не беше така, нима не си бях завоювал подобно право благодарение на бащинската обич и нежност, каквато ѝ оказвах при липсата на жив неин баща? (Още едно страхотно оправдание!)

И комай бях прав, след като Джанет най-бодро, безпрекословно и щастливо прие поръчката ми с думите:

— Нямам проблем. Мисля, че Джордж ще успее да хване конкорда още рано тази сутрин. Но няма нужда да го пращам до Алън. Аз имам тук у дома резерв за спешни случаи. — Направи кратка пауза, после попита: — Ти откъде се обаждаш, от стаята в хотела ли?

Преди още да ѝ кажа „да“, си задавах въпроса каква преценка може да си състави човек за някой, който се обажда на асистентката си със заръка да използва свръхзвуков презокеански самолет, за да

задоволи вилнеещото му пристрастяване към дрогата и очевидното му желание да се самоунищожи, а на нея изобщо да не ѝ мигне окото. Мисълта беше доста разстройваща, та реших да не ѝ отделям много време.

— Да — казах на Джанет, — в стаята съм си. Ти, глупачке, откъде очакваш да ти звънна? От ония, червените кабинки на Пикадили Съркъс ли?

— Еби се в гъза! — отвърна ми тя. — Попитах просто ей така. — После възприе тон на нескрита надежда и попита: — Тая стая по-добра ли е от швейцарската?

— О, да, много по-готина е, сладур. Е, не ми е баш по вкуса, но поне всичко в нея е ново и красиво. Добре си се справила.

Зачаках да чуя отговора ѝ, но такъв не последва. Боже мили! Тя очакваше да ѝ дам пълно описание на стаята — малкото ѝ удоволствие за положения в чужда полза труд. Ама че досада е и тя! Усмихнах се на телефона и рекох:

— Та, както ти казах, стаята е адски готина. Според мениджъра на хотела била декорирана в типичен британски стил, каквото и да значи тоя шибан израз! Но наистина си я бива, особено леглото. С голямо балдахинено покривало е, с купища син плат. Британците май си падат много по синьото. А и по възглавниците, предполагам, щото в стаята има най-малко хиляда. Целият апартамент всъщност е нафращкан с британски щуротии. Има една огромна маса със сребърен свещник, сякаш го е избирал Либераче. Стаята на Дани е на отсрещната страна на апартамента, но той в момента вилнее по улиците на Лондон, като в оная песен, „Лондонските върколаци“, нали се сещаш. Та това е. Нищо друго за съобщаване, освен точното ми местоположение, което, сигурен съм, умираш от любопитство също да узнаеш. Така че ще ти го опиша преди даже да си ме попитала: стоя на балкона на стаята и докато разговаряме, гледам към Хайд Парк. Не че се вижда кой знае колко. Има мъгла. Това задоволява ли те?

— Ъ-ъ! — потвърди тя.

— Колко струва стаята, между другото? Не погледнах, докато се регистрирах.

— Девет хиляди лири на вечер, което ще рече около тринайсет хиляди долара. Ама, като те слушам, май си заслужава парите, права ли съм?

Размислих се за една секунда върху въпроса ѝ. И до днес за мен е загадка защо винаги си заръчвах президентския апартамент, независимо от невероятната тарифа. Сигурно защото бях видял Ричард Гиър да го прави в „Хубава жена“, който ми беше един от любимите филми. Но имаше и някаква по-дълбока причина — онова чувство, което изпитвах, щом се приближах до рецепцията на някой суперлюксозен хотел и изричах вълшебните думи: „Казвам се Джордан Белфърт и имам резервация за президентския апартамент.“ Добре де, знам, че го правех, щото бях едно адски несигурно в себе си копеленце, ама какво от това!

— Благодаря, че ми напомнихте обменния курс, госпожице Банкерка на света — отвърнах саркастично. — Почти ми беше излязъл от ума. Както и да е, само за тринайсет хиляди на вечер, шибаната стая си е направо без пари. Макар че всъщност за тия пари трябваше да има и робиня, не мислиш ли?

— Ще се опитам да ти намеря една — рече Джанет. — Както и да е, за утре съм ти уредила късно освобождаване на стаята, така че да платим само за една нощувка. Виждаш ли как постоянно се грижа за парите ти? Между другото, как е лелята на Надин?

Мигновено минах на режим „параноя“ — какви са шансовете да подслушват телефонния ни разговор. ФБР би ли имало нахалството да подслушва телефона на Джанет? Изключено! Да се подслушва нечий телефон не е никак евтино, а и на този номер никога не обсъждахме кой знае какви важни неща, освен ако федералните не търсеха начин да ме опандизят в качеството ми на човек, неспазващ сексуалните норми, или на изперколясал наркоман. Ами англичаните? Възможно ли е МИБ отсега да ме следят за престъпление, което дори не съм извършил още? И това е изключено! На тях не им ли стига ИРА? Какво им пука за някакъв си Вълк от Уолстрийт и за пъклените му намерения да корумпира една пенсионирана даскалица? Ни най-малко. И успокоен, че разговорът ни не се подслушва, ѝ отвърнах:

— Бомба е. Току-що я оставих пред жилището ѝ. Тук така им викат на апартаментите, Джанет.

— Ти да не се ебаваш с мен, Шерлок? — рече гаднярката.

— У-у, пардон, да го еба! Забравихме, че сте прословута световна пътешественичка! Както и да е, налага ми се да остана в Лондон още един ден. Имам си още малко работа. Така че потвърди

още една нощувка и организирай лиърджетът да ме чака на Хийтроу в петък сутринта. Предупреди пилота, че ще направи обратния курс още същия ден. Патриша ще се прибере в петък следобед, окей?

С типичния за Джанет сарказъм:

— Както кажеш, *шефе* — защо винаги влагаше такова презрение в *шефе*? — но не виждам защо точно мен трябва да будалкаш за причината, поради която оставаш в Лондон още един ден.

Тя пък откъде знаеше? Толкова ли ми личеше, че искам да се надрусам с куалудите насаме, далеч от любопитните очи на швейцарските банкери? Не, просто Джанет си ме знаеше прекалено добре. В това отношение не падаше по-долу от Графинята. Но понеже Джанет не я лъжех толкова, колкото лъжех жена си, тя много по-точно можеше да предугади каква нова щуротия съм намислил.

И въпреки всичко изпитах нуждата да я излъжа:

— Няма да удостоя изказването ти с отговор. Но след като така или иначе повдигна въпроса, чакай да те използвам по предназначение. Тук, в Лондон, има един адски нашумял нощен клуб на име „Анабел“. Разправят, че в него не можело да се припари. Така че запази ми най-добрата им маса за утре вечер и им кажи да ме чакат с три бутилки „Кристал“^[1] в кофички за лед. Ако имаш някакъв проблем...

— Хайде сега да не се обиждаме — прекъсна ме Джанет. — Масата ви ще ви очаква, сър Белфърт. Но не забравяйте, че знам произхода ви и че Бейсайд не се слави особено с аристокрацията си. Други желаниа ще имате ли, или само това е за утре вечер?

— Леле, ама и ти си велика работа, Джанет! Знаеш ли, тъкмо се бях накарал да обърна нов лист по женска линия, но след като ти ме подсети — я вземи да поръчаш две „сини чипчета“ — една за мен, една за Дани. Или пък, за всеки случай, нека да са три, в случай че една се окаже смотана! В чужбина човек никога не знае какво ще му цъфне на вратата. Аз, всеки случай, изчезвам. Ще слеза за малко долу до фитнеса, после отивам на пазар по Бонд Стрийт. Нали трябва да зарадвам татенцето, като му дойде сметката идния месец! Сега бързо, преди да съм окачил слушалката, кажи ми какъв страхотен шеф съм и колко много ме обичаш и страдаш по мен!

С абсолютно равен и безжизнен тон:

— Ти си най-страхотният шеф в цял свят. Обичам те, липсваш ми и без теб не мога да живея.

— Така си и знаех — рекох закачливо. После пуснах слушалката, без да ѝ кажа „довиждане“.

[1] Прочута марка шампанско, струващо към 150 лири в специализираните лондонски магазини и докъм 650 лири в някои централни заведения в града. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17.

МАЙСТОР-ФАЛШИФИКАТОРЪТ

Точно след трийсет и шест часа чартърният ни лиърджет се вдигна от Хийтроу с писък и рев на изстребител и се заизкачва в сутрешното петъчно небе. Леля Патриша седеше до мен с изписан по лицето ѝ пълен ужас. Кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели от стискане на страничните облегалки. През трийсетте секунди, през които я наблюдавах, премигна само веднъж. Изпитвах определено чувство за вина, че я подлагам на подобни изживявания, но имах ли друг избор? Просто повечето хора не намират за никак забавно да се напъхаш в петметров кух патрон и да те изстрелят във въздуха със скорост осемстотин километра в час.

Дани седеше срещу мен, с гръб към пилотската кабина. Така щеше да стигне до Швейцария, с гръб към посоката на движението — нещо, което аз лично не можех да си представя. Но на Дани явно не му пукаше, както и от повечето неща в живота. Въпреки всичкия шум и вибрации, той вече спеше в обичайната си поза, с широко отворена уста, отметната назад глава и с блестящи огромни предни зъби.

Няма да крия, че тази му способност да заспива мигновено направо ме влудяваше. Как спираше мислите да не вият из главата му? Адски нелогично ми се струваше! Хубаво де, както и да е. Беше си негова дарба, а за мен — проклятие.

С безкрайно отчаяние наклоних глава към овалното прозорче и треснах глава в него с глух удар. После прилепих нос в стъклото и загледах как Лондон се смалява под нас. По това време, в седем сутринта, мъглата все още се стелеше над града като влажно одеяло, та единственото, което видях, бе кулата с Биг Бен, щръкнала в мъглата като огромна ерекция, която само едно сутрешно чукане можеше да озапти. Но след последните трийсет и шест часа измъчените ми нерви не издържаха дори на самата мисъл за ерекция и чукане, та направо свят ми се зави.

И изведнъж усетих колко ми е домъчняло за жена ми. *Надин! Разкошната Графиня! Къде е тя сега, когато най-много ми трябва?*

Колко щеше да ми е гот да положи морна глава върху топлата ѝ мека гръд и да почерпя нови сили от нея! Но нямаше начин. Точно в този момент тя бе на цял океан разстояние от мен — вероятно хранеше мрачни предчувствия за последните ми прегрешения и набелязваше своето отмъщение.

Зяпах през прозорчето и се мъчех да проумея събитията от последните трийсет и шест часа. Обичта към жена ми си беше съвсем истинска. Тогава от какъв зор върших всички ония ужасни неща? Дрогата ли ме тласна да ги сторя? Или пък самите действия ме караха да поемам дрога, че да не страдам от толкова голямо чувство за вина? Извечен въпрос, като онзи за кокошката и яйцето. Въпроси, от които можеш да откачиш.

В този миг пилотът предприе остър ляв вираж и слънчевите лъчи избухнаха по ръба на дясното крило, нахлуха в салона и насмалко да ме изхвърлят от креслото ми. Отместих поглед от ослепителната светлина и хвърлих око на леля Патриша. Горкичката! Още си беше вкаменена като статуя, стиснала облегалките, в състояние на причинена от лиърджета кататония. Можех поне малко да се опитам да я поуспокоя, та викнах над рева на двигателите:

— Как ти се струва, лельо Патриша? Малко по-различно е от това да летиш с някоя авиолиния, нали? Тук завоите наистина ги усещаш, а?

Хвърлих поглед и към Дани — *мръсното копеле още спеше!* Невероятно!

Прехвърлих наум графика за започващия ден и целите, които си бях поставил. С Патриша не очаквах да има какъвто и да било проблем. Просто трябваше да я вкарам и изкарам от банката с максимална бързина. Да се усмихне на дежурните камери, да сложи два-три подписа, да им даде копие от паспорта си и толкоз. Щеше да се е прибрала в Лондон преди четири следобед. Само след седмица щеше да получи кредитната си карта и да започне да жъне плодовете на това, че е мое подставено лице. *Напълно заслужено!*

Щом свършихме с Патриша, щях да проведа кратка среща със Сорел, да уточним някой и друг нерешен въпрос и да начертаем някакъв предварителен график за тайното прехвърляне на „сухото“. Смятах да започна с пет милиона, най-много с шест, и постепенно да увеличавам. Имах си наум неколцина души в Щатите, които щяха да

осъществяват самото тайно пренасяне на парите, но с тия работи щях да се занимавам чак след като се приберях.

Ако е рекъл Господ, щях да приключа с всичко още днес и да хвана ранен полет от Швейцария за Щатите на другата сутрин. Прекрасна мисъл! Обичах жена си! А и щях да гушна най-после и Чандлър. Какво друго да ви кажа? Чандлър нямаше грешка! Нищо, че само спеше, акаше и пиеше затоплена изкуствена кърма. Отсега й личеше, че от нея ще излезе някой гений! Да не ви разправам пък каква красавица беше! С всеки изминат ден все повече заприличваше на Надин. Идеална работа, точно както я бях намислил.

Засега обаче трябваше да си мисля единствено за предстоящите задачи, най-вече за срещата ми с Роланд Франкс. Доста разсъждавах върху казаното от Сорел и стигнах до извода, че човек от рода на Роланд Франкс направо може да е Божи дар. Надали нещо можеше да ми се опре, докато имах в ъгъла си спец по създаването на документи в подкрепа на идеята за достоверно опровержение. Първата и най-явна изгода бе, че ще мога да използвам офшорните си сметки за сделките, разрешени от Правило S, тоест да не изчаквам двете години, изисквани от Правило 144. Стига Роланд да ми създадеше компании-черупки със свещения дъх на легитимни офшорки, щях да използвам Правило S, за да финансирам някои от собствените ми компании, най-важна сред които бе „Долар Тайм“. Точно това възнамерявах да обсъдя най-подробно, заедно с други работи.

Нима не беше странен фактът, че именно силно презирианият от мен Камински ме бе завел до Жан Жак Сорел? Човек никога не знае от коя трънка ще изскочи заекът.

При тази мисъл затворих очи и се престорих, че спя. След много малко щях пак да съм в Швейцария.

Офисите на Роланд Франкс се помещаваха на първия етаж на една триетажна тухлена сграда на тиха павирана уличка. И по двата тротоара имаше фамилни магазинчета, отворени в очакване на клиенти, макар че точно по това време, посред следобеда, бизнесът нещо никак не им вървеше. Прецених, че най-добре ще е да се срещна с Роланд Франкс на четири очи, предвид факта, че щяхме да

обсъждаме неща, за каквито не ми мърдаха две-три хиляди години зад решетките.

Нямах намерение обаче подобни мрачни съображения да хвърлят сянка върху първата ми среща с моя бъдещ майстор-фалшификатор. Точно така — моят майстор-фалшификатор. По някаква неясна причина двете думи не ми излизаха от главата: *Майстор-фалшификатор! Майстор-фалшификатор!* Перспективите пред мен бяха направо... необятни! Такива пъклени стратегии ми идваха наум! Толкова много закони можеха да се заобиколят зад непрогледния воал на достоверното опровержение!

И с леля Патриша всичко мина без грешка. По-добро предзнаменование от това — здраве му кажи! Тя вече пътуваше обратно за Лондон и се надявах да се чувства в лиърджета малко по-удобно, отколкото на идване, благодарение на петте ирландски уискита, дето ги дрънна по време на обяда. А пък за Дани... какво да ви разправам? За последно го видях в кабинета на Сорел, заслушан в беседа, посветена на палавия характер на швейцарското женско същество.

Както и да е, коридорът към офиса на майстор-фалшификатора бе мрачен и плесенясал — строга обстановка, която донякъде ме натъжи. Роланд, естествено, нямаше официално звание от рода на майстор-фалшификатор или нещо от този сорт. Даже бас държа, че надали друг преди мен се е сетил да използва това словосъчетание, за да опише швейцарско доверено лице.

А и самото понятие „доверено лице“ звучеше напълно безвредно, без каквито и да било отрицателни отсенки. От юридическа гледна точка „доверено лице“ е просто едно превзето название за лице, поело правното задължение да се грижи за делата на друго лице, сиреч лице, на което е оказано доверие. В Щатите с тия работи се занимават заможните баспове, които посредством доверени лица управляват наследства или тръстове, създадени за идиотчетата им отрочета. И повечето доверени лица действат в рамките на строги правила, установени от таткото-басп относно сумите, които могат да се харчат и кога да става това. При идеално стечение на обстоятелствата, идиотчетата се докопват до основната част от наследството едва след като пораснат достатъчно, за да могат да схванат факта, че наистина са

си идиоти. А това значи, че все пак им остават достатъчно пари, за да изживеят оставащия им баспски живот в типичния за баспите стил.

Роланд Франкс обаче не беше от тоя тип доверени лица. Правилата щях да наложа аз, и то така, че аз да имам полза от тях. Той щеше да отговаря единствено за документната страна на нещата и за внасянето на всички формуляри, които чуждите правителства могат да ми поискат. Задачата му щеше да е да изготви официални на вид документи, обосноваващи необходимостта от прехвърлянето на пари, а така също и от капиталовложения във фирми, които аз щях тайно да контролирам. След което разпределя парите според инструкциите ми в посочените от мен страни.

Отворих вратата на кабинета му и най-сетне го съзрях — моя бъдещ майстор-фалшификатор. Нямаше приемна, направо се влизаше в стилно обзаведения кабинет с ламперия от махагон и дебел виненочервен мокет. Стоеше опрян на ръба на голямото си дъбово бюро, покрито с безброй книжа... и представляваше истинска швейцарска каца със сланина! На ръст беше не по-висок от мен, но имаше огромно шкембе и палава усмивка, която сякаш обявяваше: „По цял ден се чудя как да измамя разни правителства по цял свят.“

Непосредствено зад гърба му имаше орехова етажерка от пода до самия таван, някъде около четири метра. Пълна беше със стотици подвързани в кожа томове — еднакви по размер, дебелина и цвят — тъмнокафяв. Но всеки том имаше свое си заглавие, изписано отстрани със златни букви. Бях виждал подобни томове и в САЩ — официалната фирмена регистрация, която ти се връчва, когато създадеш нова корпорация. Всеки такъв том съдържа фирмения устав, непопълнени свидетелства за издадени акции, фирмения печат и прочее. Опряна на етажерката бе старовремска библиотечна стълба на колелца.

Роланд Франкс се втурна към мен и сграбчи ръката ми преди даже да съм успял да я повдигна. Започна да се ръкува енергично. Засмя се до уши и рече:

— А, Джордан, Джордан — с теб трябва незабавно да се сприятелим! Жан Жак толкова много ми разправя за теб. Какви прекрасни авантюри си имал в миналото си и какви били плановете ти за бъдещето. Толкова много неща имаме за обсъждане, а времето ни е съвсем ограничено, нали?

Кимнах щастливо, макар и леко съкрушен от топлотата и обема му, понеже моментално ми допадна. В него имаше нещо много честно, много откровено. Имаше вид на човек, комуто можеш да се довериш.

Роланд ме отведе до тапицирания в черна кожа диван, направи ми знак да седна, после седна на съответния фотьойл. Извади от сребърна табакера една цигара без филтър, почука я от едната страна, за да се слегне тютюнът, извади от джоба на панталона си сребърната запалка, която явно бе комплект с табакерата, щракна я и наклони леко глава да не го опърли петнайсетсантиметровият газов пламък. После дръпна яко от цигарата.

Гледах го, без да кажа нищо. След като минаха поне десет секунди, той изпусна въздух, но почти без никакъв дим. *Невероятно!* Къде го скри?

И тъкмо щях да го попитам, но той ме изпревари:

— Разкажи ми за пътуването си от Щатите дотук. За него направо вече се носят легенди. — Намигна ми, изви нагоре длани и сви рамене, в смисъл: „Какво да си говорим, аз съм обикновен човечец и за мен на този свят има само една жена — моята прекрасна съпруга!“ После забели очи. — Пък и много неща научих за брокерската ти фирма и за компаниите, които притежаваш. Страхотно постижение за млад човек като теб! Бих казал, че ти си си още момче, а пък...

Майстор-фалшификаторът заби на темата колко млад и чудесен съм бил, но нещо не можах да проследя мисълта му. По-интересно ми беше да наблюдавам огромните му, провиснали като на булдог бузи, които се люлееха, сякаш бяха платноходка върху бурен океан. Роланд имаше интелигентни кафяви очи, ниско чело и дебел нос. Кожата му беше изключително бяла, а главата му направо израстваше от гръдния кош, без всякакъв врат. Косата му бе тъмнокестенява, почти черна, сресана право назад върху овалния му череп. Първоначалното ми впечатление се потвърди: този човек излъчваше определена вътрешна топлина, жизнеността на човек, който се чувства удобно в собствената си кожа, която, между другото, щеше да стигне за тапицирането на цяла Швейцария.

— ... та това е всичко, казано накратко, приятелю. Нали именно на формата се дължи разликата в нещата. Или, както се изразявате вие в Америка, номерът е да не забравяме точката над *i*-то и чертичката през *t*-то, не е ли така? — попита с усмивка майстор-фалшификаторът.

Долових само края на изказването му, но и той ми стигаше: всичко се свежда до хартиената следа. И с по-вдървен тон, отколкото обикновено ползвам, му отговорих:

— Напълно съм съгласен с теб, Роланд. Винаги съм се гордял с това, че съм внимателен и че гледам реалистично на света, в който действам. Хора като нас просто не могат да си позволят да грешат. Подобен лукс е разрешен единствено на жените и децата. — От мен направо се лееше мъдрост, но вътрешно се молах да не е гледал „Кръстникът“. Неловко ми беше донякъде да се правя на Дон Корлеоне, но веднъж почнал, спиране нямаше. Във филма има такъв страхотен диалог, че плагиатството ми идваше някак си естествено. Пък нали и моят живот не беше кой знае колко по-различен от този на Дон Корлеоне? Никога не обсъждах бизнес по телефона; доверявах се само на изключително тесен кръг от стари, доказани приятели; плащах данъка си на политици и полицаи; и на мен „Билтмор“ и „Монро Паркър“ ми снасяха месечни контрибуции...; и още куп други подробности. За разлика от мен обаче, Дон Корлеоне не беше обладан от безмилостна пристрастеност към дрогата, нито се оставяше толкова лесно, колкото аз, да бъде манипулиран от някоя страхотна блондинка. Е, това си бяха моите лични ахилесови пети, ама кой пък е идеален?

Явно не доловил плагиатството, той отвърна:

— За млад човек като теб прозрението ти е изключително точно. И аз съм абсолютно съгласен с думите ти. Сериозният мъж наистина не бива да допуска грешки. И точно на тази тема ще се съсредоточим с теб днес. Както виждаш, приятелю, мога да съм ти изключително полезен и да изпълнявам много роли за теб. Предполагам, че отсега си наясно с по-ежедневните дейности, които имам предвид, от рода на следенето на документацията и попълването на фирмените формуляри. Така че с тях няма защо да си губим времето. Въпросът е: откъде да започнем? Какво точно си намислил, млади ми приятелю? Каж ми, че да знам как да ти помогна.

Усмихнах се и рекох:

— Жан Жак ми каза, че мога да ти имам пълно доверие и че си най-големият майстор в своята област. Така че дай да не се занимаваме с общи приказки, а да приемем от самото начало, че двамата ще си сътрудничим в продължение на много години.

Спрях за миг да дам възможност на Роланд да отвърне със задължителното кимване и усмивка на покровителственото ми изказване. Никога не съм си падал по подобни изказвания... но понеже за пръв път се изправях лице в лице пред истински майстор-фалшификатор... просто реших, че сега моментът е напълно подходящ.

Както и очаквах, Роланд изви леко нагоре крайчетата на устните си и почтително кимна. После пак дръпна яко от цигарата и започна да пуска идеални кръгчета. Красота! Безупречни кръгчета от светлосив дим, около пет сантиметра в диаметър, които плаваха из въздуха без никакво усилие.

Усмихнах се и казах:

— Чудесни кръгчета правиш, Роланд. А можеш ли да ми обясниш защо швейцарците толкова обичат да пушат? Нищо лошо не искам да кажа — пуши си, щом ти харесва. Собственият ми баща с един от най-великите пушачи на всички времена, така че уважавам пушачите. Швейцарците обаче имат някакво по-специално, по-възвишено отношение към пушенето. На какво се дължи то?

Роланд сви рамене и отговори:

— Преди трийсет години и в Америка беше същото. Но вашето правителство се смята за длъжно да си завира гагата там, където не ѝ е мястото, включително в правото на индивида да изпитва едно просто мъжко удоволствие. Започна се една пропагандна война против пушенето, която — слава Богу! — още не е прекосила Атлантика. Не е ли крайно неуместно едно правителство да решава кой какво може да вкарва в собственото си тяло? Ами че те утре ще започнат да ни казват и какво да ядем! — Засмя се и доволно потупа огромния си корем. — А дойде ли този ден, приятелю, пъхвам дулото на пистолета в устата си и опъвам спусъка!

Позасмях се и аз, поклатих глава и магнах с ръка, един вид: „Хайде де, не си пък чак толкова дебел!“ После рекох:

— Добре. Ти отговори на въпроса ми и в думите ти има много резон. Правителството на Съединените щати наистина се меси прекалено много във всички области на живота и именно по тази причина сега седя насреща ти. Но все още ме притесняват ред аспекти на правенето на бизнес в Швейцария, най-вече поради непознаването на вашия свят — светът на офшорното банкиране имам предвид — и

това страшно ме изнервя. Заклет привърженик съм на мисълта, че знанието прави силата, Роланд, а в ситуацията, в която се намирам, при тези невероятно високи залози, недостатъчното знание направо те осъжда на провал. Така че първо трябва да науча куп неща. А всеки човек понякога се нуждае от наставник и ти си призван да изпълниш именно тази роля. Нямам и най-малката представа как да действам в рамките на националното ви законодателство. Кои неща се смятат за табу например? Къде минава границата на разумната преценка? Кое се смята за безразсъдство и кое — за благоразумие? За мен е много важно да знам всичко това, Роланд, за да не се навра между шамарите. Трябва да познавам банковото ви законодателство до последната буква. Ако е възможно, ще ми се да прочета минали присъди, да видя за какво са били осъждани хората преди мен, къде са сбъркали, та да не повтарям и аз същите грешки. Почитател съм на историята, Роланд, и твърдо вярвам, че ако не познаваш грешките на миналото, си осъден да ги повториш. — Точно това направих навремето — изучих старите съдебни протоколи, — когато създавах „Стратън“, и ползата се оказа незаменима.

— Още едно прекрасно прозрение, млади ми приятелю — похвали ме Роланд. — С най-голямо удоволствие ще ти събера необходимата информация. Но мисля, че още отсега мога да осветля някои от тези неща. Виж какво, почти всички проблеми, които американците си имат с швейцарската банкова система, всъщност не произтичат от тази страна на океана. Веднъж стигнали дотук, парите ти ще потънат в цяла дузина най-различни корпорации извън ползрението на вашето правителство и без да вдигат някакви червени семафори. Доколкото разбрах от Жан Жак, ти тази сутрин си се явил в банката заедно с госпожа Мелър, така ли е?

— Да — кимнах. — И тя в момента вече е на път за Англия. Имам обаче копие от паспорта ѝ, ако ти е необходимо. — Потупах с ръка левия джоб на самото си, за да му покажа, че е при мен.

— Чудесно — рече Роланд. — Прекрасно. И ако бъдеш така любезен да ми го предоставиш, ще го включа в преписката на всяка нова корпорация, която образуваме. Между другото, моля те да разбереш, че Жан Жак споделя сведения с мен единствено в рамките на правомощията, които лично ти си му дал. В противен случай нямаше и дума да спомене за присъствието на госпожа Мелър в

банката. Освен това желая да знаеш, че моите отношения с Жан Жак са еднородни. Нищо няма да научи за съвместните ни дела с теб, освен онова, което изрично си ми разрешил. Казвам го в смисъл, че силно бих ти препоръчал да не слагаш всичките си яйца в една кошница. Не ме разбирай погрешно: „Юнион Банкер“ е стабилна институция и ти препоръчвам да държиш основната част от парите си в нея. Но има банки и в други държави — в Люксембург и Лихтенщайн например, — които също могат да са ни полезни. Разслояването на сделките ти в голям брой страни ще създаде една тъй объркана плетеница, че надали ще е по силите на което и да било правителство да я разплете самостоятелно. Всяка държава има свои собствени закони. Така че нещо, което е наказуемо в Швейцария, може да е абсолютно законно в Лихтенщайн. В зависимост от трансакциите, които възнамеряваш да извършиш, можем да създадем отделно юридическо лице за всяка отделна част от трансакцията, така че във всяка една държава да вършим единствено онова, което е законно там. Това обаче са най-общии щрихи и далеч не очертават реалните възможности пред нас.

Невероятно! — рекох си. На това му викат истински майстор-фалшификатор! След няколко мига мълчание казах:

— Вероятно ще можеш да ми проведеш кратък курс по същността на нещата. Нямах си представа колко по-сигурен ще се чувствам след това. Това, че има явни предимства от действие чрез юридическо лице, ми е ясно, независимо дали става дума за Съединените щати, или за Швейцария. Мен обаче повече ме вълнуват не толкова явните предимства. — Усмихнах му се, облегнах се поудобно на стола и кръстосах крака — стойка в смисъл: „Разполагаш с колкото време ти е необходимо; заникъде не бързам.“

— Сега, разбира се, приятелю мой, започваме да навлизаме в сърцевината на нещата. Всяка от корпорациите ни ще е корпорация на приносител, което ще рече, че никъде няма да е записано черно на бяло кой именно е собственикът ѝ. На теория за законен собственик се смята лицето, което лично държи удостоверенията за дялово участие — въпросният приносител. И има два начина да гарантираш собствеността си върху подобна корпорация. Първият е да държиш лично удостоверенията за дялово участие — да си физическият им приносител. В този случай на теб се пада отговорността да ги съхраняваш на безопасно място — например в касета в някой банков

трезор в САЩ или нещо от този род. Вторият начин е да си откриеш кодирана касета в швейцарски трезор и там да държиш удостоверенията. Ти ще си единственият човек с достъп до касетата. И за разлика от швейцарската банкова сметка, собствеността върху касетата наистина е кодирана — необвързана с ничие име. Решиш ли да се спреш на този вариант, препоръчвам ти да наемеш касетата за срок от петдесет години и да платиш целия наем от самото начало. При подобни обстоятелства нито едно правителство няма да може да получи достъп до касетата ти. За съществуването ѝ ще знаеш единствено ти — и евентуално жена ти, ако смяташ, че е нужно. Мен лично ако ме питаш за съвет, ще ти препоръчам и на жена си да не казваш. Вместо това, разпoredи на мен по кой начин да се свържа с нея, ако, не дай Боже, с теб се случи нещо лошо. Давам ти абсолютно честната си дума, че незабавно ще я уведомя. В никакъв случай не приемай думите ми като съмнение в доверието, което можеш да имаш на жена си, приятелю мой. Убеден съм, че тя е една чудесна млада жена, а доколкото съм дочул, била и невероятно красива. Просто няма да е за пръв път някоя недоволна съпруга да отведе някой амбициозен данъчен агент там, където не бива да го водят.

Замислих се за миг върху думите му и изведнъж с ужас се сетих за призраците на шестте милиона унищожени евреи, скитащи се по улиците на Цюрих и Женева с надеждата да открият швейцарските си банкери. Вярно, Роланд вдъхваше определено доверие като човек, който държи на думата си. Но какви бяха гаранциите в крайна сметка? Та нима аз, Вълка в овча кожа, не бях съвсем наясно, че външният вид лъже? Няма ли да е по-добре да споделя с баща ми? Или най-добре да му връча запечатан плик с изричното указание да го отвори само ако неочаквано умра — което, при склонността ми да летя надрусан и да се гмуркам докато ми е причерняло пред очите, никак не бе изключено.

Реших засега да не споделям тези си случайни мисли.

— Предпочитам втория вариант, по ред причини. И макар че досега не съм получил нито една призовка от Министерството на правосъдието, струва ми се наистина разумно да държа документацията си извън тяхната юрисдикция. Както вероятно си разбрал, проблемите ми са от гражданско, а не от криминално естество, както и следва да бъде. Аз съм легитимен бизнесмен, Роланд — държа да го знаеш. Първата ми и основна цел е всичко да е

направено така, както трябва. Но колкото и да се старая, налице е фактът, че много от американските закони, засягащи ценните книжа, засега са безкрайно двусмислени и не посочват нито кое е абсолютно законно, нито кое е абсолютно незаконно. Честно ти казвам, Роланд: в много от случаите — в повечето случаи всъщност — дали съществува закононарушение, е най-вече въпрос на мнение. — Ебаси глупостите! Ама поне звучеше адски убедително. — Така че понякога нещо, което съм смятал за напълно законосъобразно, се извъръща и ме захапва за задника. Може и несправедливо да е, но това не променя нещата. Така че според мен повечето ми проблеми произтичат пряко от недомислените закони за ценните книжа — закони, създадени с цел избирателното преследване на отделни лица, които правителството желае да тормози.

Роланд буйно се изсмя:

— О, приятелю, направо ще ме умориш! Каква прекрасна гледна точка имаш само! Никога не съм чувал някой да излага тъй убедително миогледа си. Страхотно изпълнение — направо фантастично!

И аз се захилих и му отвърнах:

— От човек като теб приемам тези думи за комплимент. Не отричам, че като всички останали бизнесмени, и аз от време на време прекрочвам границата и поемам някой и друг риск. Но рискът винаги е пресметнат — подробно пресметнат, бих казал. И всеки поет от мен риск е подкрепен от непропусклива хартиена следа, подкрепяща идеята за достоверно опровержение. Предполагам, че си запознат с нея.

Роланд кимна бавно, явно омаян от способността ми да оправдая нарушаването на всеки един познат на човечеството закон за ценните книжа. Онова, което не знаеше обаче, бе, че Комисията за ценни книжа и борси и в момента се напъваше да измисли нови закони, с които да ме озапти.

А аз най-смело продължих:

— Така и предполагам. Както и да е, когато преди пет години откривах брокерската си фирма, един много умен човек ми даде следния умен акъл: „Ако искаш да оцелееш в тоя наш побъркан бизнес, рече, трябва да приемеш за даденост, че всяка твоя трансакция някой ден ще се разследва от някое ведомство с трибуквено съкращение. И когато този ден настъпи, жална ти майка, ако нямаш

обяснение защо именно трансакцията ти не нарушава нито един закон за ценните книжа, а още по-добре — нито един закон изобщо.“ Та въз основа на казаното, Роланд, имай предвид, че деветдесет и девет на сто от действията ми са напълно законни. Лошото е, че онова, което всеки път те довършва, е останалият един процент. И вероятно най-разумното ще е да се отдалеча колкото се може повече от този един процент. Предполагам, че лично ти ще си довереното ми лице за всяка една от корпорациите. Прав ли съм?

— Да, приятелю мой. В съответствие със законите на Швейцария, ще съм упълномощен да подписвам всякакви документи от името на корпорацията и да сключвам всички договори, които по мое мнение отговарят напълно на интересите на корпорацията и на нейните бенефициенти. А единствените трансакции, които аз ще сметна за подходящи, ще са, естествено, онези, които ти си ми препоръчал. Например достатъчно ще е да ми кажеш, че според теб не би било лошо да вложа парите си в дадена нова емисия акции или в даден имот — или в каквото и да било, в крайна сметка — и аз ще се смятам задължен да последвам съвета ти. И точно тук ще ти бъда най-полезен с услугите си. Защото за всяка направена от нас инвестиция ще съм съставил досие, фрашкано с документирани проучвания и кореспонденция — от различни анализатори на борсови сделки, специалисти по недвижимо имущество или каквито там трябва, — така че ще разполагам с независимо от теб основание да направя въпросната инвестиция. От време на време ще наемам външен одитор с цел той да ми внесе доклад, че инвестицията е солидна. Одиторът, естествено, винаги ще стига до това заключение, но то ще е предшествано от разкрасения му доклад с всичките му там графики и шарении. Защото в края на краищата именно такива неща поддържат идеята за достоверното опровержение. И реши ли някой да се заинтересува защо именно съм направил определена инвестиция, аз само ще му посоча дебелата пет сантиметра папка и ще свия рамене. Но и тук, приятелю, все още дращим по самата повърхност. Ще споделя с теб куп стратегии, които ще ти позволят да въртиш бизнеса си зад плащ, който ще те прави невидим. Освен това мога да ти бъда полезен и в още една област: когато в даден момент решиш, че трябва да репатрираш някакви пари — да ги върнеш в Съединените щати, без да оставяш никаква следа.

Интересно, рекох си. Точно с тия въпроси досега не бях успял да се преборя. Примъкнах се до ръба на дивана, съкращавайки разстоянието помежду ни до по-малко от метър. После снижих глас и рекох:

— Точно това силно ме интересува, Роланд. И да ти кажа честно, не бях особено впечатлен от сценариите, които ми изложи Жан Жак; представи ми два различни варианта, които, по мое виждане, са най-малкото аматьорски, а в най-лошия случай — самоубийствени.

— Това ни най-малко не ме изненадва — сви рамене Роланд.

— Жан Жак си е банкиер и специалността му е да събира авоари, а не да жонглира с тях. Като банкиер е чудесен, бих добавил, и ще ръководи парите ти добре, при пълна дискретност. Но не е специалист по създаването на документи, които да позволят движението на парите през държавни граници, без то да усъмни никого. Точно в това се заключава ролята на довереното лице — на майстор-фалшификатора, поправих го наум, — каквото съм аз. Ти всъщност ще установиш в един момент, че „Юнион Банкер“ ни най-малко няма да насърчава изваждането на пари от сметката ти. Ти, разбира се, винаги ще имаш свободата да правиш каквото си искаш с парите си; те няма дори да се опитат да те спрат. Но не се изненадвай, ако Жан Жак започне да те разкандърдисва да не теглиш от сметката, като дори може да ти изтъкне и опасността, че подобно действие може да вдигне някой червен семафор. Но не бива да се сърдиш на Жан Жак за такива работи. Всички швейцарски банкиери постъпват по същия начин, и то, защото имат сметка от това, казано най-откровено. Голата истина, приятелю, е, че всеки ден из банковата система на Швейцария се придвижват към три трилиона долара. Бая пари ще трябва да изтеглиш, за да се вдигне червен семафор. Така че за умен човек като теб не е никак трудно да прозре реалните подбуди на банката да държи колкото се може повече пари по салдата си. Между другото, любопитно ми е какво точно ти предложи Жан Жак? Ще ми се да чуя най-новата риторика на банката в тази насока. — Роланд се облегна назад и склучи пръсти върху шкембето си.

Отдръпнах се назад от ръба на дивана и заех огледална на неговата поза, след което казах:

— Първото, което предложи, бе да използвам дебитна карта. Шибана идиотщина — пардон за шибания френски израз! Та нали като

хукна из града с дебитна карта, обвързана с офшорна сметка, ще оставя хартиена следа, широка най-малко километър! — Поклатих глава и забелих очи да поясня мисълта си. — И второто му предложение бѝкаше от тъпота: да съм ипотекирал дома си в Съединените щати срещу собствените ми пари. Надявам се да не повториш думите ми пред Сорел, но, честно казано, тази част от разговора ми с него беше крайно разочароваща. Все пак, кажи ми, Роланд: да не би да съм недоразбрал нещо?

Роланд се усмихна самоуверено:

— Има куп начини да се направи такова нещо, без да остане и най-малката хартиена следа. Или, по-точно казано, като се остави една много широка хартиена следа, но точно от онзи вид, който на теб ти трябва — следа, която да поддържа становището ти за пълна невинност и която ще издържи и на най-подробното разследване и от двете страни на Атлантика. Знаеш ли какво значи „трансферно ценообразуване“?

Трансферно ценообразуване ли? А бе, че го знаех — знаех го, ама как... И в този момент в мозъка ми проблеснаха хиляда пъклени стратегии. Възможностите бяха... безгранични! Ухилих се на майстор-фалшификатора и рекох:

— Знаем, майст... пардон, Роланд, и идеята ти е великолепа.

Той май се изненада, че разбирам от това малко известно изкуство, представляващо фасада за сделка, при която плащаш или прекалено малко, или прекалено много за даден продукт, в зависимост от това в коя посока искаш да текат парите. Целият номер е, че ти си този, който се намира и на двата края на сделката, сиреч ти продаваш и ти купуваш. Трансферното ценообразуване се използва най-вече от огромните многонационални корпорации като стратегия за избягване на данъчно облагане: променят вътрешното си ценообразуване така, че с продажба от един свой филиал на друг всъщност осъществяват трансфер на печалба от държава с висок процент на облагане на корпоративните доходи в държава, която изобщо не ги облага. Бях чел някаква статия по въпроса в едно почти неизвестно икономическо списание, в която ставаше дума как „Хонда Мотърс“ продавала автомобилните си части прескъпо на собствените си американски заводи, с което силно намалявала печалбата си в САЩ. Не е

необходимо да ви разправам какъв вой нададоха американските данъчни органи.

— Изненадан съм, че си чул за трансферното ценообразуване. Като практика не се среща особено често, най-малко пък в САЩ.

— Представям си най-малко хиляда начина, по които да го използваме — свих аз рамене. — Да прехвърляме пари насам-натам, без да правим някому впечатление. Просто създаваме корпорация на приносител и я поставяме като междинно звено в определена трансакция с една от американските ми компании. На първо време се сещам за „Долар Тайм“ например. Квакнали са върху остаряла конфекция за два-три милиона долара, която и за долар не мога да продам, както си личи и от името на фирмата. Но онова, което можем да сторим с теб, е да създадем корпорация на приносител, да я кръстим с нещо, което навежда на мисълта за готово облекло, например „Дрехи на едро“. После „Долар Тайм“ сключва сделка с офшорката ми, която изкупува конфекцията и праща парите ми за нея от Швейцария в Съединените щати. И какво остава като хартиена следа? Само една поръчка и една фактура.

— Точно така, приятелю — кимна Роланд. — А аз съм в състояние да отпечатам всички видове фактури, документи за продажба и всичко друго, което може да ти потрябва. Мога даже да ти отпечатам потвърждения за брокерска сделка със задна дата до една година. По-просто казано, вземаме вестник от миналата година, избираме компания, чиито акции страхотно са се вдигнали, след което създаваме документация за извършена определена сделка. Но аз май избързвам. Сума ти месеци ще ми трябват, че на всичко да те науча. В съвсем друг ред на мисли, мога да уредя и да имаш подръка големи парични суми в няколко различни държави, за което е достатъчно да създам корпорации на приносител и съответната документация за покупко-продажби на несъществуващи стоки. В крайна сметка печалбата ще се окаже в избраната от теб държава, откъдето ще можеш да си вземеш парите. А зад теб ще остане безупречна хартиена следа, доказваща законността на сделката. Даже вече съм създал две фирми от твое име. Ела да ти покажа, момчето ми. — И майстор-фалшификаторът вдигна туловището си от черния фотьойл, заведе ме до стената с фирмените дела и извади две. — Ето — каза — първата. Нарича се „Юнайтед Овърсийз Инвестмънтс“, а втората е „Фар Ийст

Венчърс“. И двете са регистрирани на британските Девичи острови, където данъци не се плащат и законите не са кой знае какви. Щом се сдобия с копието от паспорта на Патриша, останалото знам как да го уредя.

— Няма проблем — усмихнах се, бръкнах в джоба на самото си и подадох на чудодейния майстор-фалшификатор копието от паспорта на Патриша. Щях всичко да науча от този човек. Щях да опозная и най-малките подробности за света на швейцарските банки. Щях да науча как да крия всичките си сделки в една непроницаема мрежа от офшорни корпорации на приносител. А ако нещата се запечаха, спасението ми щеше да дойде от създадената лично от мен хартиена следа.

Сега вече всичко си дойде на мястото. Колкото и различни да бяха един от друг Жан Жак Сорел и Роланд Франкс, и двамата бяха мъже с власт и мъже, на които можех да се доверя. На всичко отгоре, намирахме се в Швейцария — славната земя на тайната, където нито един от двамата няма да има повод да ме предаде.

Уви, тепърва щях да разбера, че съм се излъгал за единия от тях.

ГЛАВА 18.

ФУ МАНЧУ И МУЛЕТО

Съботният следобед в Уестхамптън Бий беше разкошен. Беше уикендът на Деня на труда^[1], излежаваше се в леглото, любехме се, както всички други съпрузи и съпруги — но само донякъде. Графинята се бе проснала по гръб с вдигнати над главата си ръце, положила глава върху бялата копринена възглавница, при което идеалните извивки на лицето ѝ бяха обрамчени от буйната грива златисторуси коси. Имаше вид на ангел, изпратен от рая специално в моя чест. А аз лежах отгоре ѝ с протегнати по същия начин ръце, сплел пръсти в нейните и притиснал ги към кревата. Делеше ни единствено тънък слой пот.

Мъчех се да не ѝ дам да помръдне под тежестта на кльошавото ми тяло. Бяхме горе-долу еднакви на ръст, та не трябваше да представлява особен проблем за мен. Вдишвах разкошния ѝ аромат, усещах как зърната на гърдите ѝ напъват срещу моите и чувствах топлината на пицните ѝ бедра по моите и триенето на гладките като коприна глезени по моите.

Но колкото и мека и нежна да бе, и с десет градуса поразгорещена и от лагерен огън, Графинята беше и яка като бик! Колкото и да се мъчех, не успявах да я задържа да не мърда.

— Спри да се движиш! — избълвах едновременно със страст и гняв. — Още малко — и свършвам, Над! Дръж краката стиснати!

Гласът на Графинята прие тона на дете, което се готви да се тръшне на пода и да ревне:

— Така... не ми е... удобно! Пусни... ме... веднага!

Опитах се да я целуна по устните, но тя се извърна настрана, та улучих само скулата ѝ. Извих врат и се помъчих да я целуна странично, но тя мигновено извъртя глава на другата страна. Падна ми се другата скула. Толкова заострена беше, че насмалко не ми сцеди долната устна.

Усещах, че трябва да я пусна, че точно това се иска от мен, но не бях никак си подготвен за смяна на позата, особено както бях на самата

граница на Обетованата земя. Реших да опитам с друга тактика и подех с умолителен тон, сякаш прося:

— Хайде, бе, Над! Недей точно сега! — и подадох устни за целувка. — От две седмици вече съм идеалният съпруг. Спри да се оплакваш и ми дай да те целуна!

И докато думите излизаха от устата ми, изпитах страхотна гордост от това, че бяха самата истина. Откакто се върнах от Швейцария, наистина се държах почти безупречно. Не бях спал с нито една проститутка — нито една, казвам ви! — да не говорим, че дори не бях закъснявал вечер. Консумацията ми на дрога беше намаляла — и то яко! — поне наполовина, та дори и прескочих няколко дни. Стигнал бях дотам, че даже не можех да си спомня кога за последен път съм бил във фазата на лигавенето.

Намирах се наред една от онези кратки интерлюдии, в които възмутителната ми пристрастеност ми се струваше донякъде овладяна. И преди съм имал подобни периоди, през които силно спаднаше неудържимото ми желание да летя по-високо и от конкорда. През такива периоди и болката в гърба ми постихваше, и спях по-добре. Уви, всеки път бе само временно. Все се намираше нещо или някой да ме тласне към нова оргия — а тя неизменно се оказваше по-тежка от предишните.

Без напълно да овладеея яда си, изсъсках:

— Хайде, де, мама му стара. Престани да шаваш с глава. Почти съм готов да се изпразня и искам да ме целуваш през това време!

Явно обаче егоизмът ми не бе по вкуса на Графинята. Докато се усетя, тя положи длани върху раменете ми и с едно рязко движение на нежните си ръце ме изтласка нагоре, при което пенисът ми изскочи, а аз полетях от леглото към избеления паркет на пода.

Докато се приземявах, пред очите ми мина приятната гледка на тъмносиния Атлантик, който се виждаше през дебелото стъкло, оформящо цялата задна част на къщата. Океанът беше на стотина метра от нас, но ми се стори, че е много по-близо. В частицата от секундата преди да тупна, чух Графинята да казва:

— О, сладурчето ми! Внимавай! Извинявай...

ТРЯС!

Поех дълбоко въздух и примигах, с надеждата, че нищо не съм счупил.

— Ъ-ъ-ъ... това за какво го направи? — изпъшках. Бях проснат по гръб, чисто гол, а щръкналият ми пенис блестеше на ранното следобедно слънце. Повдигнах леко глава и погледнах ерекцията си... Все още си беше на място. Това ми поповдигна духа. Какво ли обаче бе станало с гръбнака ми? Почти сигурен бях, че не съм се изметнал. Но бях тъй замаян, че не можех и мускулче да помръдна.

Русата глава на Графинята надникна от леглото и ме изгледа въпросително. После сви разкошните си устни и ми рече с тон на майка, чието детенце току-що се е плъснало на игралната площадка:

— О, мъничкото ми пиленце! Ела пак при мама и всичко ще ти мине!

Никога не гледам на даряван кон зъбите, затова се направих, че не съм чул думата „мъничкото“, извъртях се, заставах на четири крака и се изправих. Тъкмо се канех пак да я кача, когато загубих дъх от разкрилата се пред очите ми гледка: не само пищната Графиня, но и трите милиона долара в брой, върху които тя лежеше.

Точно така: три милиона долара! Голямата терца!

Току-що бяхме приключили с преброяването им. Бяха опаковани на пачки от по десет хиляди и всяка пачка беше дебела около два сантиметра и половина. Та тристата пачки бяха разхвърляни по цялата спалня — от единия край на матрака до другия, на петдесетина сантиметра от пода. Във всеки от четирите ъгъла на кингсайз леглото стърчеше по една огромна слонска бивна, като венец на темата, в която бе декорирана стаята — африканско сафари наред Лонг Айлънд!

В този миг Надин се втурна към ръба на матрака и изпрати седемдесет-осемдесет хиляди на пода — при четвърт милиона, който бях съборил с падането си. Картината обаче ни най-малко не пострада — по леглото имаше толкова много зелено, че все едно се намирахме в амазонската джунгла след някой мусон.

Графинята ме прикова с нежна усмивка:

— Прости ми, миличко! Изобщо не исках да те изхвърля от леглото... кълна ти се! — И вдигна невинно рамене. — Но получих някакво ужасно схващане в рамото, пък и ти не тежиш кой знае колко. Искаш ли да се заврем в килера и там да се любим? Искаш ли, бръмбарче? — Хвърли ми още една похотлива усмивка и с едно атлетично движение изхвърли голото си тяло от леглото и застава до

мен. После изкриви уста и започна да дъвче вътрешната страна на бузата си. Правеше го всеки път, когато не можеше да си обясни нещо.

След няколко секунди спря да дъвче и каза:

— Ама ти сигурен ли си, че всичко това е законно, щото аз не съм особено убедена. Има нещо в цялата работа, което... не ми харесва.

Точно в този момент най-малко ми се щеше да седя да лъжа жена си за прането на пари, което извършвах. Единственото, което копнеех, бе да я наведа над леглото и да ѝ пръсна оная работа от ебане! Но в качеството си на моя съпруга тя си бе заслужила правото да я лъжа. Затова ѝ казах със страхотно убедителен тон:

— Нали вече ти обясних, Над? Всички тези пари са от банката. И друг път си ме виждала да тегля. Добре де, не отричам, че и Елиът ми даде някой и друг долар — „някой и друг“ ли? Кажи ги горе-долу пет милиона! — но те нямат нищо общо с тези тук пари. Тия тук са абсолютно законни и ако правителството вземе, че се втурне у нас, ще му покажа разписките за теглене — и край на въпроса. — Обгърнах талията ѝ, притиснах се до нея и я целунах.

Тя се засмя тихичко и се отдръпна:

— Знам, че си ги изтеглил от банката, но просто ми се струва незаконно. Не знам... толкова пари да държиш... не, не знам какво да мисля. Странно ми е някак си. — И пак задъвка вътрешната страна на бузата си. — Убеден ли си, че знаеш какво правиш?

Ерекцията ми постепенно спадаше, което силно ме натъжи. Време беше да сменим обстановката.

— Вярвай ми, миличко. Всичко е под мой контрол. Хайде да се мушнем в килера и да се любим. Тод и Каролайн ще дойдат след по-малко от час, а аз искам да се любим бавно и на спокойствие. Моля те.

Изглежда ме с присвити очи, после изведнъж хукна и ми рече през рамо:

— Дай да видим кой пръв ще стигне!

И отпрашихме, без нито една грижа да ни тревожи.

Няма спор — през седемдесетте години бая смахнати евреи трябва са избягали от град Лефрак в нюйоркската община Куинс.

Но надали е имало по-чалнат от Тод Гарет.

Тод беше с три години по-голям от мен и още си спомням кога за пръв път го видях. Току-що бях навършил десет, а Тод стоеше пред тесния гараж на партерния апартамент, в който се бяха нанесли двамата му ненормални родители, Лестър и Телма. Батко му Фреди бе починал наскоро от свръхдоза хероин. Ръждивата игла още стърчала от вената му, когато го намерили след два дни, седнал върху тоалетната чиния.

Така че Тод бе единственият що-годе нормален от цялото им семейство.

Та го гледах тогава как рита и блъска с юмруци по един бял брезентов чувал, в черен анцуг за кунг-фу и черни цвички. Тогава, в началото на седемдесетте години, карате клубове не се срещаха под път и над път, така че Тод Гарет бързо си извоюва репутацията на особняк. Слава богу, поне беше постоянен: можеше да го намериш в гаражчето как рита, удря и ръга с колене чувала дванайсет; часа на ден, седем дена в седмицата.

Никой обаче не го вземаше на сериозно до седемнайсетия му рожден ден. И ето че Тод се озовал в някакъв неподходящ бар някъде из Джаксън Хайтс в Куинс. Джаксън Хайтс е само на няколко километра от Бейсайд, но със същия успех може да е и на Марс. Официалният език там е заваленият английски; най-често срещаната професия е „безработен“ и дори бабичките ходят с автоматични ножчета. Та в бара станала някаква размяна на приказки между Тод и четирима колумбийци — дилъри на дрога, при което те му скочили. Когато схватката приключила, двама били със счупени крайници, лицата и на четиримата били изпотрошени, а един бил наръган със собствения му нож, който Тод му отнел. Оттогава всички започнаха да го вземат на сериозно.

След този случай Тод направи логичната крачка към търговията с дрога, където бързо се издигна благодарение на съчетанието от страх и заплаха, което внушаваше, заедно със солидна доза улични хватки. Едва бе подхванал двайсетте си години, а вече печелеше по няколкостотин хиляди годишно. Летуваше в Южна Франция и италианската Ривиера, а зимуваше по разкошните плажове на Рио де Жанейро.

Животът му се подреждаше прекрасно до един момент, преди пет години. Лежал на плажа в Ипанима, когато го ухапало някакво

неизвестно тропическо насекомо — след което, само за четири месеца се озова в списъка на чакащите да им присадят ново сърце. За по-малко от година слезе на четирийсет и три кила и заприлича на скелет с ръст метър и седемдесет и осем.

След две безкрайни години, през които Тод си стоеше в списъка на чакащите, някакъв двуметров дървосекач, явно с два леви крака и с много къса линия на живота, взел, че се изтърсил от една калифорнийска секвоя и се споминал. За късмет на Тод обаче, се оказал идеалният донор.

Само три месеца след като му присадиха новото сърце Тод се върна във фитнес залата; след три месеца бе възстановил напълно силите си, а след още три месеца стана най-големият дилър на куалуди в цяла Америка; а след още три месеца узна, че аз — Джордан Белфърт, собственикът на прословутата фирма за инвестиционно банкиране „Стратън Оукмънт“ — съм пристрастен към куалудите, и се втурна на помощ.

Това стана преди повече от две години и оттогава досега Тод ми беше продал поне пет хиляди куалуда, а освен това ми беше дал безплатно — още пет хиляди, за благодарност за всичките пари, които му помагах да спечели покрай новите емисии, пускани от „Стратън“. Но когато печалбата му започна да се изразява в милиони, Тод бързо усети, че няма да може да ми се отплаща с куалуди. Затова започна да ме врънка какво друго може да направи за мен. Каквото си поискам.

Въздържах се и не му казах да опердаши всеки келеш, който ме е изгледал накриво, откакто бях във втори клас, но след като за трихиляден път ме попита: „Какво искаш да направя за теб? Кажи и ще го направя, та ако ще и човек да трябва да убия!“, реших най-сетне да се възползвам от офертата му. Още повече, че всичко се очертаваше да изглежда съвсем естествено, тъй като новата му жена Каролайн се оказа швейцарска гражданка.

Та в конкретния момент, за който ви разprávям, Тод и Каролайн стояха наред спалнята ми и правеха онова, което правят през цялото време — караха се. По мое настояване Графинята бе заминала на пазар из града. Нямах ни най-малкото намерение да гледам тая лудница, която в този миг се развиваше пред очите ми.

А лудницата никак не бе малка: Каролайн Гарет нямаше нищо по себе си, освен едни гащички от бяла коприна и едни гуменки за тенис

„Третърн“. Стоеше на по-малко от два метра от мен, с прихванати на тила ръце и с щръкнали настрани лакти, сякаш някой полицай току-що бе изревал: „Горе ръцете! Ще стрелям!“ Междуременно огромните ѝ швейцарски цици висяха като два препълнени с вода балона, плеснати върху нежното ѝ телце, високо към метър и петдесет и осем. Мощна изрусена грива се стелеше чак до цепката на задника ѝ. Имаше страхотни сини очи, широко чело и лице, което горе-долу се ядваше. Беше си истинска секс бомба — швейцарска секс бомба при това.

— Та-а-ад, глоупакоу! — оплакваше се швейцарската секс бомба с як акцент, от който направо капеше топено швейцарско сирене. — Ут лепинкитей адски були-и-и, гъйз такъйв!

— Трай ма, френска краво — отвърна ѝ любящият съпруг, — и не мърдай шибания си гъз, че ще те пребия! — Тод обикаляше жена си с ролка широк изолирбанд в ръка. И с всяка обиколка притягаше все повече тристата хиляди долара към корема и бедрата ѝ.

— Коугоу наришаш крава, имбесийл такъйв! Главатай ще ти счоупя. Чоуваш ли, Жордън?

— Точно така, Каролайн, прасни му един по тиквата. Лошото е, че на гадно копеле като съпруга ти това само ще му направи кеф! Ако наистина искаш да му го върнеш, тръгни да разправяш из града какъв мил и добър човечец е и как в неделя сутрин се излежавате в леглото, докато той си прочете вестника.

Тод ми се изхили мръснишки, а у мен изникна закономерният въпрос, как може един евреин от Лефрак толкова да прилича на Фу Манчу^[2].

С тия дръпнати очи, пожълтяла кожа и провисналите мустаци и брада направо му беше одрал кожата на Китаеца. И днес, както винаги, беше облечен в черно — черна тениска на „Версаче“ с едно огромно V от черна кожа отпред и черни колоездачни шорти от ликра. И шортите, и тениската обвиваха якото му мускулесто тяло като втора кожа. Близо до опашката шортите му се издуваха от очертанието на пистолет — калибър 38 с къса цев, — с който не се разделяше. Ръцете му бяха покрити с гъсти черни косми, като на върколак.

— Само не разбирам защо ѝ играеш по гайдата — мърмореше Тод. — Просто престани да ѝ обръщаш внимание. Толкова е по-лесно.

Секс бомбата скръцна с белите си зъбки:

— Хоуди сий обарний внимаиние на гъйза, капоут с капоутите!

— Капут се казва — срязва я Тод, — а не капоут, швейцарска тъпачко! Затвори си сега шибания плювалник и не шавай. Още малко остава.

Тод се протегна и взе от леглото ръчен металотърсач — от ония, дето ги използват по летищата. Запрекарва го нагоре-надолу по цялото тяло на секс бомбата. Когато стигна до огромните цици, спря... и двамата ги огледахме най-внимателно. Аз самият не смятам себе си за цицоман, но нейните бяха далеч над средното ниво.

— Вийдя ли — нищоу! — рече секс бомбата. — Туй са книжний пари, не мейтъл. Само детоу си поухарчи паритей за тайзи глоупоуст, коучкар такъйв!

— Още веднъж ако ме наречеш кучкар, ще ти е за последно, да знаеш — поклати отчаяно глава Тод. — Само опитай, ако не ми вярваш. А ще ти кажа защо го купих. Във всяка стодоларова банкнота има метална нишка и просто исках да съм сигурен, че толкова много нишки на едно място няма да задействат детектора. Ето, гледай! — извади една банкнота от една от купчините и я вдигна към светлината. Тънката нишка, не повече от милиметър на широчина, ясно си личеше, от горе до долу.

— Разбра ли, мозък тъп? — попита я Тод самодоволно. — И друг път да не си посмяла да се усъмняваш в мен.

— Доубрей, Та-а-ад, ноу самоу тоузи па-а-ат. Акоу ме оубиждъш, ще си наймеря дроуг. Шотоу мноугоу съ фоукаш пред дроугитей, ама аз нося панталоуна в семействотоу, та...

И швейцарската секс бомба се отплесна да разправя колко лошо се държал Та-а-ад с нея, но аз изключих. До болка ясно ми стана, че само тя няма да успее да пренесе необходимото количество валута. Ако не се съгласеше да сложи пари и в багажа си, което лично аз смятах за прекалено рисковано, за да пренесе всичките десет милиона, щяха да са й нужни цели десет курса. Сиреч, да мине двайсет пъти през митнически преглед — десет отсам океана и десет оттатък. Това, че е швейцарска гражданка, почти й гарантираше безпрепятствено влизане в Швейцария, а шансовете да я спрат на излизане от САЩ бяха почти нулеви. Направо си бяха нулеви, освен ако някой не се обадеше предварително на американските митничари.

И все пак, да бъркам непрестанно в буркана с курабиите ми се струваше прекалено безразсъдно — нещо като лоша карма. Все някога

нещо щеше да се случи. А трите милиона ми бяха само за начало; ако всичко вървеше добре, смятах да измъкна пет пъти по толкова.

Казах на Та-а-ад и на швейцарската секс бомба:

— Много съжалявам, че не мога да ви оставя да се изпотрепете, но ако ме извиниш, Каролайн, имам нужда да се разходя по брега с мъжа ти. Май няма сама да успееш да пренесеш всичките необходими пари, така че ще трябва да премислим отново нещата, а предпочитам да не говоря на тази тема у дома. — Взех от леглото една шивашка ножица и я подадох на Тод. — Вземи да я освободиш и ела да си поприказваме на плажа.

— Ебал съм я! — рече Тод и подаде ножицата на жена си. — Сама да си се освобождава. Тъкмо ще млъкне за известно време и ще престане да се оплаква. Че тя какво друго прави — само пазарува и се оплаква. Е, от време на време си поразтваря и краката.

— Ама че сий смейшен, Та-а-ад! Гоулемият лъоубоувнийк! Та-а-шак! Хайдей, Жордън, оуоставей мъ на мийра. Сама ще сей оуправя.

— Сигурна ли си, Каролайн — попитах я невярващо.

— Сигурна е, как да не е — рече Тод. После изгледа Каролайн право в очите и й каза: — Като върнем парите в града, ще ги преброя банкнота по банкнота и ако липсва дори само една, ще ти срежа гърлото и ще те гледам как умираш от загуба на кръв!

Тук швейцарската секс бомба се разпищя:

— Престаний да мей заплашва-а-ш! Ше ти изхвърля всийчки хапшейта и ще ги поудменя с оутроува... ну-утьоу! Ше строушь... — и продължи да псува Тод на смесица от английски и френски и комай и мъничко немски, макар че много трудно ги отсявах.

Излязохме с Тод от спалнята през плъзгащата се врата, която гледаше към Атлантика. И макар че стъклото й бе достатъчно дебело да издържи и най-силния ураган, и от верандата продължавах да чувам крясъците на Каролайн.

От верандата един дълъг дървен мостик минаваше през дюните и стигаше чак до плажа. Докато стигнахме до ръба на водата, вече се чувствах спокоен, почти ведър, въпреки оня глас в главата ми, който крещеше: „В момента вършиш една от най-големите грешки в живота си!“ Аз обаче не му обърнах внимание, а се заплеснах по топлината на слънчевите лъчи.

Кречехме на запад, а тъмносините води на Атлантическия океан шляпаха вляво от нас. На около двеста метра от брега стоеше риболовен траулер и ясно виждах как белите чайки пикират зад кърмата му да откраднат малко от улова. И въпреки очевидно благото естество на плавателния съд, все пак ми мина през ум, че на мостика му може да се крие някое ченге, насочило към нас параболичната си антена, че да подслушва за какво си говорим.

Поех дълбоко въздух, потиснах параноята си и казах:

— Само Каролайн няма да е достатъчна. Много курсове ще трябва да направи и като щъка често напред-назад, няма начин митничарите да не обърнат внимание на паспорта ѝ. Нито пък мога да разреда пътуванията в продължение на шест месеца. Имам друг бизнес в Щатите, който зависи от своевременното пренасяне на валутата в чужбина.

Тод кимна мълчаливо. Достатъчно улично възпитание имаше, че да не пита за какъв бизнес става дума и какво му е спешното. Но това не отменяше необходимостта да прехвърля парите си в чужбина колкото може по-скоро. Както и подозирах по-рано, „Долар Тайм“ беше много по-зле, отколкото Камински представяше нещата. Необходимо бе да ѝ прелея спешно три милиона долара.

Щяха да са ми нужни минимум три месеца, ако решах да пусна нови акции на борсата, а това не можеше да стане, без да направят текуща ревизия на акционерното дружество. Тогава вече хептен щяха да ни лъснат задниците! Боже мили, при темпото, с което компанията трупаше загуби, одиторите неминуемо щяха да излязат с особено мнение по въпроса за „действащо предприятие“, сиреч щяха да прибавят към финансовия си доклад забележка, че компанията надали ще устиска и една година. А случеше ли се това, НАСДАК щеше да я снемем незабавно от списъка на търгуващите се на борсата дружества, което си бе чиста целувка на смъртта. Защото веднъж изхвърлени от НАСДАК, акциите на „Долар Тайм“ щяха да станат „акции за центове“ и всичко щеше да отиде на кино.

Така че няхах друг избор, освен да търся частни капитали. Но това нямаше да е никак лесно. Колкото страхотна да бе „Стратън“ в намирането на капиталовложения чрез продажба на акции на публичните борси, толкова я нямаше, когато работата опреше до намирането на частни инвеститори. (Просто това си беше друг вид

бизнес, за който „Стратън“ нямаше необходимите ресурси.) Да не говорим, че във всеки един момент въртях едновременно поне десетина-петнайсет сделки, които също се нуждаеха от известни суми частен капитал. Така че поначало бях доста изтънял. Преливането на три милиона в „Долар Тайм“ щеше съвсем да отслаби позициите ми по другите инвестиционни сделки.

Отговор обаче имаше: Правило S. Благодарение на него можех чрез сметките си на името на Патриша Мелър да закупя по частна линия дял в „Долар Тайм“ и само след четирийсет дни да го продам обратно в САЩ с огромна печалба. Далеч по-изгоден вариант в сравнение с това да купиш такъв дял в САЩ, после да чакаш цели две години по силата на Правило 144, преди да го продадеш.

Вече бях обсъдил сценария „Правило S“ с Роланд Франкс и той ме увери, че не му е проблем да създаде необходимите книжа за подобна непробиваема сделка. Стигнаха ли парите ми до Швейцария, оттам нататък всичко щеше да си дойде на мястото. Затова казах на Тод:

— Що пък да не наема частен самолет и с него да ги прекарам? Миналия път на влизане в Швейцария дори паспорта не ми подпечатаха. Не виждам защо и този път да не стане?

— В никакъв случай — поклати глава Тод. — Не ти позволявам да се излагаш на толкова сериозен риск. Като знам колко много си направил за мен и моето семейство, по-скоро си мисля дали да не хвана майка ми и баща ми също да пренесат част от парите. И двамата са на седемдесет и кусур, та няма начин митничарите да се усъмнят в тях. И на излизане, и на влизане няма да имат никакъв проблем. Че и Рич и Дайна^[3] мога да включат. Това прави петима души по триста хиляди. На два курса всичко ще пренесат. После изчакваме някоя и друга седмица и пак повтаряме номера. — Замълча за миг, после добави: — Честно казано, и аз бих се включил, но имам чувството, че съм в някакъв списък на лица под наблюдение заради наркотиците. И двамата ми родители обаче са чисти, както и Рич и Дайна.

Повървахме известно време, без да говорим, докато обмислях нещата. И наистина — родителите на Тод щяха да са идеални мулета. Кой щеше да се занимава със старци като тях? Но с Рич и Дайна нещата съвсем не стояха така. И двамата имаха вид на хипита, особено Рич — с коса до гъза и с физиономията на хероинов инвалид. И Дайна

мязаше на наркоманка, но можеше все пак да мине пред митничарите и за стара кранта, тръгнала да си прави пластична операция.

— Добре — рекох самоуверено. — Твоите родители несъмнено ще свършат работа, евентуално може би и Дайна. Но Рич има вид на дилър на дрога, така че мисля да не го ползваме.

Тод се спря, извърна се към мен и каза:

— От теб искам само едно нещо, приятелче: ако, не дай Боже, нещо им се случи, да покриеш съдебните разходи. Аз и така знам, че ще го сториш, ама, викам си, да ти го кажа отсега, че да не ми се налага после да повдигам въпроса. Сигурен съм обаче, че нищо няма да им се случи. Гарантирам ти.

Положих длан върху рамото му:

— Това се разбира от само себе си. Ако стане нещо, ще платя не само съдебните разходи; ако си мълчат и не ме издадат, всеки ще получи накрая и седемцифрена премия в брой. Аз обаче ти имам пълно доверие, Тод. Ще ти дам трите милиона да ги занесеш в града и съм сигурен, че до една седмица ще стигнат до Швейцария. Хората, на които се доверявам до такава степен, се броят на пръстите на едната ръка.

Тод кимна тържествено. А аз добавих:

— Между другото, Дани също ще ти даде един милион, но чак в средата на идната седмица. Ние с Надин тогава ще сме с яхтата в Ню Ингленд, така че свържи се с Дани и си уреди среща с него, окей?

Тод направи гримаса:

— Ще направя каквото искаш, но мразя да си имам работа с Дани. Той е безотговорно копеле. Прекалено много квалуди взима още от сутринта. И ако ми се яви надрусан с единия си милион, кълна се пред Бога, че ще му изтряскам един по физиономията. Това е сериозно нещо и не желая да си имам работа с човек, който не може две думи на кръст да каже.

— Напълно те разбирам — усмигнах му се. — И ще поговоря с него. Сега обаче ми е време да се прибирам. Лелята на Надин от Англия е тук и ще излезем заедно с майката на Надин на вечеря. Трябва да се подготвя.

— Няма проблем — кимна Тод. — Само не забравяй да кажеш на Дани да не ми дойде изтрещял в сряда, окей?

— Няма да забравя — кимнах и се засмях. — Обещавам ти.

Доволен от постигнатото, се обърнах към океана и огледах хоризонта. Небето имаше кобалтовосин цвят с тънка нишчица там, където се сливаше с водата. Поех дълбоко въздух...

И изключих всичко от съзнанието си.

[1] В САЩ — първият понеделник на септември. — Б.пр. ↑

[2] Герой от романите на Сакс Ромър, популярни през двайсетте и трийсетте години на двайсети век. — Б.пр. ↑

[3] Имената са променени. — Б.а. ↑

ГЛАВА 19. НАЙ-НЕВЕРОЯТНОТО МУЛЕ

Вечеря в ресторант! В Уестхамптън! Или в Еврейхамптън, както го наричат всичките копелета-баспи живеещи малко по-нататък, в Саутхамптън. Всеизвестно бе, че баспите гледат презрително над дългите си, тънки носове на нас, уестхамптънци, сякаш току-що са ни подпечатали паспортите на пропускателния пункт на Елис Айлънд и сме все още облечени в дългите си черни еврейски палта и бомбета.

И въпреки всичко за мен Уестхамптън бе едно идеално място за морска вила. Градчето беше пълно с луди-млади хора, а което бе още по-важно — пълно бе със стратънци — мъжете стратънци духаха неприлични суми по посока на жените-стратънки, а в замяна на това жените-стратънки духаха на мъжете-стратънци — стратънският вариант на „танто за танто“.

Та през въпросната вечер седях на маса за четирима в ресторант „Стар Богс“, наврѣх дюнѣте зад уестхамптѣнскиѣт плаж, а два куалуда се плациѣха из мозѣчния ми център на удоволствията. За човек като мен това бе доста слаба доза, така че се владеех напълно. Гледката към Атлантика, на хвърлей камък от мен, бе страхотна. Всъщност океанът беше толкова наблизо, че чувах как вълните се разбиват по брега. А в осем и половина вечерта все още имаше достатъчно светлина, която да превърне небето във водовъртеж от пурпурно, розово и ноцносиньо. А над самия океан висеше едно изключително огромно пълнолуние.

Такива божествени гледки доказват неоспоримо чудодейността на майката-природа, която силно контрастираше със самия ресторант — едно тотално шибано и скапано бунище. По сивата дървена тераса, плачеща за пребоядисване и рендосване, бяха разхвърляни бели метални сгъваеми маси. Ха си тръгнал бос по терасата, ха си стигнал до приемната на саутхамптѣнската болница — единственото заведение в Саутхамптѣн, в което приемаха евреи, и то с неохота. И за да подчертае гадостта на цялата обстановка, собственикът бе провесил от тънки сини жици стотина червени, оранжеви и пурпурни книжни фенери, оформящи паяжина над открития ресторант. Имах чувството,

че някой — алкохолик, явно — е забравил да свали украсата от ланската Коледа. На всичко отгоре в стратегически точки бяха поставени и газови факли, от чието оранжево зарево мястото изглеждаше още по-тъжно.

Но нищо от изброеното дотук, с евентуалното изключение на факлите, не бе по вина на Стар — шкембелията-собственик на заведението. Стар беше първокласен майстор-готвач, а ценоразписът му бе от скромен по-скромнен. Веднъж ми се наложи да доведа тук Лудия Макс, за да види с очите си защо сметките ми в „Стар Богс“ обикновено се въртяха около десетте хиляди долара. На него му беше трудно да възприеме подобна концепция, тъй като не знаеше за съществуването на специалния запас червено вино, който Стар пазеше лично за мен, една бутилка от който запас струваше средно по три хиляди долара.

През въпросната вечер Графинята и аз заедно с майка й Сюзан и прекрасната леля Патриша бяхме опаткали две бутилки „Шато Марго“ реколта 1985 година и виждахме вече дъното и на третата, макар още да не бяхме поръчали дори предястията. Но като се имаше предвид фактът, че Сюзан и леля Патриша бяха наполовина ирландки, склонността им към всякакъв алкохол не трябваше да учудва никого.

Дотук разговорът около масата вървеше съвсем безобидно, тъй като внимателно отбягвах темата за трансграничното пране на пари. Вече бях разказал на Надин какво ще правим с леля й Патриша, но й описах нещата така, че да създам впечатлението, че вършим нещо, което е напълно законно — премълчавайки подробностите от типа на тази, че нарушаваме хиляда и един закона, и поставяйки по-скоро ударението върху факта, че леля Патриша ще се сдобие със собствена кредит карта, която ще й позволи да прекара старините си в охолство. Та след няколко минути дъвчене на бузата и няколко изречени с половин глас заплахи Надин в крайна сметка кандиса.

В момента Сюзан ни разясняваше, че вирусът на СПИН всъщност бил заговор на американското правителство, от същия сой като скриването на истината за извънземните, дето кацнали в Росуел, и за покушението на Джон Кенеди. Мъчех се да я слушам с внимание, но ме разсейваха ужасните капели, с които двете с леля Патриша се бяха натруфили — по-големи от мексиканско сомбреро, с розови цветенца околоръст по перифериите. От километър си личеше, че не са

жителки на Еврейхамптън. По-скоро имаха вид на новодошли от друга планета.

И докато тъща ми правеше правителството на пух и прах, апетитната Графиня започна да ме ръга под масата с токчето си, един вид: „Мама пак се отплесна!“ Извърнах се небрежно към нея и леко ѝ смигнах. Още не можех да се начудя колко бързо се бе оправила след раждането на Чандлър. Ами че само преди шест седмици имаше вид на глътнала баскетболна топка! Сега беше във върхова форма — петдесет килограма и осемстотин грама стомана, готова да ме тресне и при най-малката провокация от моя страна.

Сграбчих ръката ѝ и я положих върху масата, за да покажа, че говоря от името и на двама ни, и казах:

— Абсолютно съм съгласен с теб, Сюзан, що се отнася до ролята на медиите в разпространяването на всички тия лъжи. Лошото е, че не всички хора са толкова проникателни, колкото си ти. — И тъжно поклатих глава.

Патриша взе чашата си, отпи яка глътка вино и рече:

— Колко удобно мнение имаш за медиите само, особено като се има предвид, че ти си този, който гадните копелета не оставят на мира! Не съм ли права, скъпи?

Усмяхнах се на Патриша и отвърнах:

— Тука вече си заслужава да вдигнем тост! — Вдигнах чаша и зачаках останалите да ме последват. След няколко секунди продължих: — Да пием за прекрасната леля Патриша, надарена с истински забележителната дарба да нарича конския задник конски задник!

— Чукнахме се и за по-малко от секунда гаврътнахме вино на стойност петстотин долара.

Надин се пресегна, погали ме по бузата и каза:

— Сладурче, много добре знаем, че само лъжи пишат по твой адрес. Не им обръщай внимание, миличко!

— Точно така — съгласи се Сюзан. — Разбира се, че са лъжи. Изкарват нещата така, сякаш си единственият, който върши нещо незаконно. А всичко всъщност почва още от ротшилдовци през осемнайсети век и от Джон П. Морган и наследниците му в началото на двайсети век. А фондовата борса е поредната марионетка на правителството. Ясно е как...

И Сюзан отново заби по любимата си тема. Вярно, беше леко чалната, ама кой пък не е? Иначе пипето ѝ страшно сечеше. Четеше безспирно, да не говорим, че се беше справила страхотно със задачата да отгледа сама Надин и братчето ѝ ЕйДжей (поне по отношение на Надин, имам предвид). А като се има предвид, че бившият ѝ съпруг не ѝ е оказал и грам подкрепа, нейното направо си беше подвиг. Сюзан бе красива жена, с дълга до раменете ягдоворуса коса и искрящи сини очи. Общо взето, биваше си я.

В този момент на масата дойде Стар в бяло сако на майстор-готвач и с висока майсторска шапка.

— Добър вечер — рече с най-любезния си глас. — Честит празник на труда на всички!

Жена ми — амбициозната бъдеща политичка — мигновено скочи от стола си и го млясна по бузата. После започна да му представя роднините си. След няколко прекрасни минути празни приказки Стар се зае да ни описва специалитетите на вечерта, като започна от световноизвестните си меколюспести раци на тиган. Аз обаче само след една милисекунда изключих и се замислих за Тод, Каролайн и трите ми милиона. По кой идиотски начин можех да ги прекарам, без да ги хванат? Ами останалите ми пари? Нямаше ли да е по-добре да бях ползвал куриерската служба на Сорел? Но нали това ми се видя рисковано? Как така: срещаш непознат някъде на майната си и му даваш цял куп пари?

Погледнах към майката на Надин, която случайно в този миг гледаше към мен. Тя ми се усмихна най-топло, направо любящо, а аз, без да се поколебая, ѝ отвърнах със същото. Много добре се отнасях със Сюзан. Може дори да се каже, че от деня, в който се влюбих в Надин, Сюзан никога от нищо не бе лишена. С Надин ѝ купихме кола, наехме ѝ красив дом на брега и ѝ осигурихме по осем хиляди долара месечно пари за харчлък. В моите очи Сюзан бе на най-високо ниво. Винаги бе оказвала пълна подкрепа на брака ни и...

... изведнъж ме осени най-пъклената възможна мисъл. Хм-м-м... Жалко, че не можех да хвана Сюзан и Патриша да попренесат малко парички до Швейцария. Ами че кой щеше да се усъмни и на йота в тях — само като ги погледнеш с шантавите им капели! Кой митничар ще седне да ги спира? Шансът направо е нула! Няма начин! Бабички-контрабандистки? Щеше да е перфектното престъпление. И

моментално съжалих, че дори съм си помислил подобно нещо. Боже мили! Та нали ако нещо стане със Сюзан, Надин направо ще ме разпъне на кръст! Току-виж ме зареже, че и вземе Чандлър със себе си. В никакъв случай! Не мога без тях! Изклю...

Надин изкрещя:

— Земя вика Джордан! Джордан, обади се!

Обърнах се и й хвърлих нищо незначеща усмивка.

— Ти нали риба-меч искаш, бебче?

Кимнах ентузиазирано и продължих да се усмихвам. А тя допълни най-самоуверено:

— Освен това иска и салата „Цезар“, без кротони. — Наведе се към мен и ми шляпна влажна целувка по бузата, после се облегна на стола си.

Стар ни благодари, направи комплимент на Надин и отиде да си гледа работата. Леля Патриша вдигна чаша и обяви:

— Желая да вдигна нов тост, ако обичате.

Всички вдигнахме чашите си. А тя с най-сериозен тон продължи:

— Вдигам тост за теб, Джордан. Ако не беше ти, нито една от нас нямаше да е тук тази вечер. Също благодарение на теб ще се местя в по-голям апартамент, по-близо до внучетата... — Хвърлих кос поглед към Графинята, да видя реакцията й. Тя вече дъвчеше отвътре бузата. Майка му стара! — ... а той е толкова просторен, че всяко ще си има отделна спалня. Ти си страшно щедър човек, скъпи, и трябва да се гордееш с това. За твоето здраве, скъпи!

И пак се чукнахме, после Надин се наклони към мен и положи една топла, чудна целувка на устните ми, което моментално изпрати два-три литра кръв към слабините ми.

Уау! Какъв прекрасен брак имах! И ставаше все по-здрав с всеки изминат ден! Надин, аз и Чандлър — истинско семейство! Какво друго му трябва на човек?

Два часа по-късно блъсках по собствената си врата като Фред Флинтстоун след като Дино динозавърчето го изхвърли.

— Нади-и-н! Чуваш ли? Отключи и ме пусни да вляза! Прости ми, моля те!

От другата страна на вратата гласът на жена ми, пълен с презрение:

— Ти ли искаш прошка? Малко шибано копеленце! Ако отворя вратата, направо ще ти смачкам физиономията!

Поех дълбоко въздух... и бавно го изпуснах. Ей Богу, адски мразех да ме нарича „малък“! Защо го правеше? Та аз никак не бях малък, мама му стара!

— Само се помайтапих, Надин! *Моля те!* Как така ще пращам майка ти да пренася пари до Швейцария! Отключи, моля те, и ме пусни!

Нищо. Никакъв отговор. Само стъпки. *Мамичката ѝ мръсна!* За какво толкова е бясна? Та да не би аз да предложих майка ѝ да носи два милиона до Швейцария! Тя самата го предложи! Е, може и аз да я бях навел на тази мисъл, но официално предложението си дойде от нея. Затова втвърдих тона:

— Слушай, Надин! Отваряй шибаната врата и ме пускай! Не усещаш ли, че прекали?

Отвътре се дочуха стъпки, после се отвори процепът за писма, който е на нивото на кръста ми. През него долетя гласът на Надин:

— Ако искаш да ми говориш, можеш да го сториш оттук.

Имах ли друг избор? Наведох се и...

ШЛЯП!

— Майка му дейба! — изкрещях и забърсах очи с долния край на бялата си тениска „Ралф Лорен“. — Каква беше тая вряла вода, Надин! Какво ти стана? Насмалко да ме попариш!

А надменната Графиня:

— Да те попаря ли? Нищо не е това в сравнение с онова, което тепърва те очаква! С кой шибан акъл седна да увещаваш майка ми да прави това? Ти какво мислиш — че не усетих как я манипулираше ли? Естествено, че ще ти предложи да го направи, след като толкова много си сторил за нея. Ти само ѝ обясни колко проста била работата, малко манипулативно копеленце. С шибаните ти търговски тактики, джедайски психономера или каквото им викаш там! Ти си едно истински малко отвратително същество!

Но от всичко, което ме нарече, най ме заболя от думичката „малко“.

— Ти внимавай само кого наричаш „мальк“, щото такъв ще ти изтряскам...

— Само опитай, ако смееш! Само ръка да вдигнеш насреща ми, ще ти отрежа топките, докато спиш и ще ти ги натикам в устата!

Боже мой! Как може едно толкова красиво лице да плюе толкова много отрова — и то по собствения си съпруг! Цяла вечер се беше държала като ангелче, да не говорим, че през пет минути ме мляскаше! Но след като Патриша вдигна тоста си, погледнах към нея и Сюзан и смахнатите им сламени капели от някакъв друг ъгъл и ми напомниха за двете сестри Пиджън от филма „Необичайната двойка“. И си рекох: кой здравомислещ митничар би спрял сестрите Пиджън? При това и двете бяха с британски паспорти, което правеше идеята ми още по-осъществима. Та тогава зададох въпроса си, да просондирам дали някоя от двете би се съгласила да попренесе малко мои парици.

Гласът на жена ми, през процепа:

— Наведи се тук долу и ме погледни в очите и ми обещавай, че няма да ѝ дадеш да го направи.

— Да се наведе пак ли? Да-да — рекох подигравателно. — Да те погледна в очите ли? Защо? За да плиснеш още вряла вода в лицето ми ли? Ти за какво ме мислиш, за някакъв глупак ли?

Графинята с бездушен глас:

— Няма повече да те плискам с вода. Кълна се в очите на Чандлър.

Аз обаче не отстъпвах.

— Разбираш ли, целият проблем е в това, че майка ми и леля Патриша гледат на цялата работа като на една шибана занимавка. И двете мразят властите и смятат, че каузата си заслужава. А щом веднъж майка ми си го е навила на пръста, няма да млъкне, докато не я оставиш да го направи. Много добре я знаеш. За нея да мине през митницата с толкова много пари и да не я хванат не е нищо повече от едно страхотно приключение.

— Няма да ѝ дам, Над. И изобщо не трябваше да подхващам темата. Просто попрекавих с виното. Утре ще разговарям с нея.

— Лошото е, че не беше пил чак толкова много вино. Ти и когато си трезвен, си един малък дявол. И не знам защо толкова много те обичам. Аз всъщност съм лудата, а не ти! Наистина съм за психиатър! Ами как не — да ти дам да платиш двайсет хиляди за една вечеря! Кой

харчи двайсет хиляди на вечеря, освен ако е сватба или нещо такова? Никой, поне от хората, които аз познавам! Ама на теб какво ти пука? Нали имаш три милиона в килера! Ама и това не е никак нормално, майка му стара! Можеш да си мислиш каквото си искаш, Джордан, но на мен всичко това не ми е необходимо. Просто жадувам за един тих, спокоен живот, далеч от „Стратън“ и от цялата тази лудница. И ми се ще да се преместим, преди да се е случило нещо ужасно. — Направи пауза. — Но ти никога няма да се съ согласиш. Ти си пристрастен към цялата тази власт... и към всички онези идиоти, които те наричат Краля и Вълка! Какъв ти Вълк, Боже мили! Ебаси и ташака! — Презрението й направо лъхаше през процепа. — Моят мъж — Вълка от Уолстрийт! По-смешно нещо от това не може да има. Но ти не го съзнаваш. Ти се интересуващ единствено от себе си. Малко егоистично копеленце — това си ти!

— Престани да ми викаш „малък“, за Бога! Какво ти става?

— О, ние сме толкова чувствителни! — рече тя подигравателно. — Едно нещо запомни от мен, господин Чувствителен: тази нощ ще спиш в гостната! И утре! Ако имаш късмет, може и да ти се случи да правиш секс с мен догодина! Но и тези шансове са нищожни! — Малко след това я чух да отключва вратата... след което токчетата й се отдалечиха нагоре по стълбите.

Ами май си го заслужавах. И все пак, какви бяха шансовете да спипат майка й? Почти нула, бих казал! И мисълта нямаше да се породи в мозъка ми, ако не бяха тъпите капели, дето си ги бяха сложили на главите двете с Патриша. А и че подпомагах Сюзан финансово — да не беше лъжа, в края на краищата? Тя нали точно затова сама предложи да помогне! Майка й е проницателна и сваятна жена и усеща в душата си, че ми е силно задължена, в случай че възникне нужда от нейната помощ. Пък като отсееш и цялата плява глупости, кой е седнал да дава някому нещо само от добро сърце, а? Винаги има някакъв скрит подтик, дори ако става дума само за личното усещане на задоволство от това, че си помогнал на друго човешко същество, което само по себе си също е егоизъм!

От друга страна погледнато, поне през деня правихме секс с Графинята. Така че ден-два без секс все някак си щях да ги издържа.

ГЛАВА 20.

ПУКНАТИНА В БРОНЯТА

Горестната Графиня се оказа само наполовин права.

Права в това, че майка ѝ наистина настоя да изиграе дребна роля в моето „баснословно приключение“, както те с Патриша наричаха плана ми за трансгранично пране на пари. Оказа се, че е невъзможно да я разкандърдисам. Но в наша защита (моя и на Сюзан), идеята не беше ни най-малко лишена от сексапил, нали? Да натикаш едно неприлично количество пари — и по-точно, деветстотин хиляди долара — в една голямшка дамска чанта, да я метнеш през рамо и да минеш право през митницата, без да те хванат? Това ако не е секси деяние, не знам какво е!

Но не, не, Графинята се оказа съвсем неправа в това, че се бе тревожила до побеляване. Сюзан си мина най-спокойно през изпитанието и от двете страни на Атлантика, без да възбуди ничие любопитство, и достави валутата на Жан Жак Сорел с намигане и усмивка. Сега бе в безопасност в Англия, където щеше да остане у леля Патриша до края на септември и двете да си спомнят с гордост как нищо не са им направили за това, че са нарушили десетина-двайсет закона.

Така че се наложи Графинята да ми прости и двамата възстановихме любовния си живот. В момента карахме късна лятна почивка в пристанищния град Нюпорт на Роуд Айлънд заедно с най-стария ми приятел Алън Липски и съпругата му Дорийн, с която той скоро след това се разведе.

И в конкретния момент двамата с Алън вървахме по един дървен пристан към яхтата „Надин“. Можеше да се каже, че вървим рамо до рамо, макар раменете на Алън да стърчаха с петнайсет сантиметра над моите. Алън поначало беше едър и як, с гръден кош колкото варел и голям дебел врат. Имаше красиво лице, като на някой поръчков убиец от мафията, с едри, груби черти и тлъсти рошави вежди. Изглеждаше страшен дори в екип като днешния: светлосини бермуди, светлобежова тениска и светлобежови яхтсменски мокасини.

Пред нас „Надин“ се извисяваше над всички други яхти, а изключителността ѝ се подчертаваше още повече от светлобежовия ѝ цвят. И докато попивах прекрасната гледка, неволно си зададох въпроса: за какво изобщо я купих тая шибана яхта? Моят мошеник-счетоводител Денис Гейто хубаво ме съветваше да не го правя и ми цитираше древната мъдрост, че собственикът на яхта има два хубави дни в живота си — денят, в който я купи, и денят, в който я продаде. И понеже Денис беше страхотен мозък, аз се поразколебах, докато един ден Графинята заяви, че не била чувала от мен по-тъпо нещо от това да купувам яхта, което ме остави без всякакъв друг избор, освен на секундата да напиша чека.

Така че в момента се явявах собственик на „Надин“ — петдесет и два метра плаващ инфаркт. Проблемът бе най-вече в това, че яхтата си беше стара — построена в началото на шейсетте години за прословутата дизайнерка Коко Шанел. По тази причина беше шумна до възбог и постоянно се повреждаше. Както и повечето яхти от онова време, изобилието от тик по трите масивни палуби бе достатъчно, за да задържи дванайсетчленен екипаж на колене с четки за лакиране от сутрин до вечер. Яхтата по всяко време на денонощието вонеше на лак, от което направо ми се повдигаше.

Интересното е, че когато са я построили, тя е била дълга само трийсет и шест метра. Но собственикът ѝ преди мен, Бърни Литъл, решил да я удължи с площадка за хеликоптер. А пък Бърни се оказа впоследствие голям гявол, който подушваше глупаците от километър разстояние, та много бързо ме убеди, след като чартирах яхтата му няколко пъти. Възползва се от възхищението, което изпитвах към капитан Марк (даде ми го заедно с яхтата). Скоро след това капитан Марк ме убеди да вземем и да сглобим сами един реактивен хидроплан, понеже и двамата сме си падали по гмуркането, и тогава сме щели да можем да летим с хидроплана до никому непознати води и да открием никога дотогава невиждани риби. „При това те ще са толкова тъпи, че ще ни дадат да ги погалим, преди да ги прободем с харпуните си!“ — разправяше ми той. Идеята му ми се видя доста секси, та му дадох зелена светлина. Първоначалният бюджет от половин милион долара много бързо се превърна в един милион.

Но когато тръгнахме да вдигаме с кран хидроплана върху горната палуба, оказа се, че тя е прекалено малка. Та нали на нея вече имаше

хеликоптер белджет, шест джетски кавасаки, два мотоциклета хонда, плексигласов трамплин за скокове и водна пързалка; нямаше как хеликоптерът да излети, или да кацне, без да се тресне в хидроплана. И понеже нещата вече бяха отишли толкова напред, не ми остана друг избор, освен да вкарам яхтата обратно в корабостроителницата, та срещу седемстотин хиляди долара да ми я доудължат.

Изтеглиха предната част още по-напред, а задната — още по-назад, и яхтата заприлича на петдесет и един метров ластик, опънат до скъсване.

— Слушай — рекох на Алън. — Тая яхта направо я обожавам. Адски се радвам, че я купих.

— Истинска красавица! — кимна Алън в знак на съгласие.

На кея ни чакаше капитан Марк с квадратния вид на ония роботчета, с които двамата с Алън си играехме като деца. Беше в бяла тениска с яка и бял яхтсменски къс панталон, на които се виждаше емблемата на „Надин“ — две златисти орлови пера, увити около тъмносиня главна буква N.

— Сума ти народ се изреди да те търси по телефона, шефе — рече капитан Марк. — Първо Дани, който май летеше по-високо и от хвърчило, после три пъти някаква мацка на име Каролайн с як френски акцент. Каза да ѝ се обадиш моментално, щом се върнеш.

Сърцето ми направо щеше да изскочи от гърдите ми. *Боже мой! Та нали тая сутрин точно Дани трябваше да се срещне с Тод и да му даде единия милион долара! Майка му стара! Хиляда мисли ми минаха изведнъж през мозъка. Какво ли е станало? Да не са хванали единия от тях? Да не би вече и двамата да са опандизени? Изключено, освен ако и двамата не са били предварително под наблюдение. Но от какъв зор да са ги наблюдавали? Или пък Дани се е явил надрусан, Тод го е проснал, а сега Каролайн ме търси да ми се извини. Глупости на квадрат! В такъв случай щеше да се обади самият Тод, нали така? Да му еба майката! Забравих да се обадя на Дани да не му се мярка надрусан!*

Поех дълбоко въздух и се опитах да се успокоя. Току-виж се оказало някаква чиста случайност.

— Какво каза Дани? — попитах с усмивка капитан Марк.

А той сви рамене.

— А бе, малко трудно ми беше да го разбера, но каза да ти предам, че всичко минало без грешка.

— Всичко ли е наред? — попита Алън. — Има ли нужда да направя нещо?

— Не, не — отвърнах с въздишка на облекчение.

Алън, също рожба на Бейсайд, естествено познаваше Тод не по-зле от мен. Но нямаше представа с какво се занимаваме двамата с Тод. Не че му няхах доверие, просто не бе възникнала причина да го посветя. Единственото, което знаеше, е, че очаквам фирмата му „Монро Паркър“ да закупи няколко милиона акции на „Долар Тайм“ от задграничен продавач — вероятно той беше се досетил, че става дума за самия мен. Но така и не ме попита (това щеше да е сериозно нарушение на протоколните изисквания).

Затова спокойно му отвърнах:

— Вероятно нищо сериозно. Но все пак ще трябва да им се обадя. Слизам долу в каютата си. — И с тези думи направих лек отскок от ръба на дървения кей и се приземих на привързаната странично яхта. После слязох в главната каюта, вдигнах сателитния телефон и набрах мобилния номер на Дани.

Иззвъня три пъти.

— Аоу-у-у? — измънка Дани едва-едва.

Погледнах си часовника — единайсет и трийсет. Невероятно! Бе друсан още в единайсет и половина сутринта в сряда — работен ден!

— Какво става бе, копеле? Защо си надрусан в офиса?

— Не-е-е. Днессъмпчифка — *пчифка* — щотсрешнъх Таз... Тод!... амняаницо! Сичкоенаред! Край! Никваследа!

Е, поне най-лошите ми предположения не се потвърждаваха.

— А кой е в офиса, Дани?

— Остаих Ръпчоивигам. Няастрашно. Имакслудяетам.

— Тод ядоса ли ти се, Дани?

— Ъхъ — измънка той. — Ннормално копле. Звадипислетиреше шсъм ималглям късмет ще съм ти прятел. Нтоантрява дму даатпислет. Збраненое!

Извадил му пищов? На открито? Не може да бъде! Тод беше луд, ама не беше непредпазлив!

— Не те разбирам, Дани. На улицата ли ти извади пистолет?

— Не-е-е! Даохмуприте на заатасдалка налмузината, предсопинг... *пред шопинг...* центра на паркга. Сичкеонред. Внагастръгнах.

Боже милостиви и вси светни! Страхотна сценка ще да е било! Тод в черна стреч-лимузина линкълн, Дани в черен ролсройс със свален гюрук, паркирали един до друг пред шопинг-центъра „Бей Теръс“, където третата по хубост кола сигурно е бил някой евтин понтиак!

— Сигурен ли си, че всичко мина добре? — попитах го пак.

— Мадаа! — рече той възмутено, при което му треснах телефона в ухото — не защото ме ядоса, а защото бях върхът на двуличието — не можех да понасям да говоря трезвен на някой надрусан идиот.

Тъкмо се канех да се обадя на Каролайн, когато телефонът иззвъня. Изгледах го за секунда и точно в този миг се почувствах все едно съм Лудия Макс: с всеки ужасен звън пулсът ми се учестяваше. Но вместо да го вдигна, останах да го гледам така, с омраза, с килната на една страна глава.

На четвъртото позвъняване някой все пак го вдигна. Зачаках... и се молех. Малко по-късно чух заплашителното „би-ип“, последвано от гласа на Танджи, сексапилното гадже на капитан Марк, която каза:

— Господин Белфърт, търси ви Каролайн Гарет на втора линия.

Спрях само за част от секундата да си събера мислите, после вдигнах слушалката:

— Здравей, Каролайн, какво става? Всичко наред ли е?

— Мама му стара... слава Богу, че те хванах! Джордан, арестуваха Тод и...

— Каролайн, не казвай нито дума повече — прекъснах я. — Ще намеря уличен автомат, от който да ти се обадя. Нали си си у вас?

— Да. Никъде няма да мърдам.

— Добре. Стой там. Всичко ще се оправи, Каролайн. Обещавам ти.

Оставих слушалката и седнах на ръба на леглото. Не можех да повярвам. Мисълта ми хвърчеше на хиляда посоки. Изпитах някакво ново, непознато чувство. Тод арестуван. *От шибаните полицаи!* Това пък как е могло да стане? Той ще се раздрънка ли?... Не, разбира се, че няма! Ако някой на тоя свят спазва закона за омерта, това е Тод! Пък и колко още му остава да живее, за Бога? Та нали в него тупти чуждо

сърце, на някакъв си дървосекач! Нали винаги казва, че живеел живот назаем? Не може ли някак да се проточи делото, докато умре? И моментално се ядосах на себе си, че съм си позволил подобна мисъл, макар и да не беше далеч от истината.

Поех дълбоко въздух и се напънах да се овладеея. После се вдигнах от леглото и хукнах да търся телефонен автомат.

Още докато вървах по мостика, се сетих, че разполагам само с пет куалуда, което при създадите се обстоятелства беше абсолютно недостатъчно. Поначало ми оставаха още три дни, преди да се върна на Лонг Айлънд, а и гърбът вече направо ме убиваше... донякъде поне. Пък и стана месец, откакто се правех на ангелче, и вече започна да ми писва.

В мига, в който грабнах слушалката, набрах номера на Джанет. А докато набирах и кода на предплатената ми карта, се запитах дали чрез него няма да е по-лесно да установят откъде съм се обадил, че и да ме подслушат. Само след секунди обаче реших, че си мисля глупости. На ФБР щеше да им е еднакво трудно да ме подслушат, независимо дали ползвах предплатена карта, или монети. Но все пак разсъждавах като внимателен, благоразумен човек и това ме накара да се гордея със себе си.

— Джанет — каза благоразумният човек, — бръкни в най-долното дясно чекмедже на бюрото ми и извади четирийсет куалуда; дай ги на Вигвам и ми го прати незабавно с хеликоптера. На няколко километра от пристанището има частно летище. Може да кацне на него. И понеже нямам време да го посрещам, уреди да го чака лимузина...

— Ще бъде при теб до два часа — прекъсна ме Джанет. — Не се притеснявай. Всичко наред ли е? Звучиш ми разстроено.

— Всичко е тип-топ. Просто сметката, която си направих на заминаване, се оказа крива. А пък и гърбът ме боли, та трябва малко да го поуспокоя. — Окачих слушалката, без да й кажа довиждане, после пак я взех и набрах домашния номер на Каролайн. Нахвърлих й се, още щом вдигна:

— Каролайн, какво...

— Боужей мой, чакай да ти кажа...

— Каролайн, недей...

— Кво стана с Та-а-ад! Той...

— Каролайн, млъкни...

— В пандиза и каза...

Не млъкваше, затова и изкрещях:

— Карола-а-йн!

Най-после се усети.

— Каролайн, слушай ме внимателно и не приказвай. Извинявай, че ти се развиках, но не искам да говориш от домашния си телефон. Разбра ли ме?

— Уф — отвърна, а на мен успя да ми направи впечатление фактът, че в разгара на кризата тя намираще утеха в това да говори на собствения си език.

— Окей — рекох спокойно. — Отиди до най-близкия автомат и ми се обади на следния номер: 401-555-1665. В момента съм на него. Разбра ли ме?

— Да — отвърна тя успокоена и превключила отново на английски. — Записвам го. Ще звънна много скороу. Трябва да намеря дребни.

— Няма нужда. Ще ти издиктувам номера на предплатената ми карта — рекох аз не по-малко спокойно.

Телефонът иззвъня след пет минути. Вдигнах го и я накарах да ми издиктува номера на автомата, от който ми звънеше. После окачих слушалката, преместих се на съседния автомат и от него избрах номера, който ми бе казала.

Тя моментално се впусна в подробности:

— Та-а-ад значи чака в паркинга да дойде Дани, а той най-после пристига в пичоувския си ролсройс, ама надрусан, едва минава през паркинга, без да закачи другите коли. Охраната вика поулиция, понеже смятат, че Дани е пиян. Той дава парите на Тод и веднага тръгва, щото Тод заплашва да го убие, дето е друсан. Но куфарче остава в Тод. А Тод вижда две поулицейски коли с мигащи лампи и хуква в някакъв магазин за видео и скрива пистолет в кальф от лента, но поулицаи го гепват. После поулицаи пускат записа на охранителна камера и виждат къде скрил пистолет, намират гоу и арестуват Тод. Оттам отиват в лимоузина, намират пари и ги вземат.

Майка му дейба! — рекох си. Хайде, парите кучета ги яли. Но на Дани направо му е спукана шибаната работа! Ще трябва да се махне от града и повече да не се вясва наоколо. Или най-малкото ще трябва да плати нещо на Тод да не го издаде.

И тогава ми мина през ум, че Тод вероятно е разказал всичко това на Каролайн по телефона. А щом е още в ареста, значи е използвал телефона в... *Мама му стара!* Такава тъпотия не съм очаквал от Тод! Как може да използва телефон, който почти сто на сто се подслушва, и то за да звъни в собствения си дом?

— Кога за последно говори с Тод? — питам и се моля да има някакво друго обяснение.

— Не съм гоуворила с него. Адвокатът ми се обади. Тод му казал да донесе парите за гаранцията, после казал още тази вечер да заминавам за Швейцария, преди да се раздуе проблемът. Та съм запазила места за родителите му, за Дайна и за мен. Рич ще му е гарант, а аз ще му дам пари за гаранция.

Леле, майко, каква дивотия! Но поне Тод е проявил здрав разум и не е приказвал по телефона. А що се отнася до казаното на адвоката му, то това е поверителна информация. Но най-идиотското беше, че наскред цялата лудница — докато киснеше в пандиза — Тод продължаваше да работи по изнасянето на парите ми в Швейцария. Чудех се дали да съм му благодарен за безрезервната преданост на каузата ми, или да ме е яд на безразсъдството му. Премислих всичко отново, та да го поставя в правилна перспектива. Явно полицаите са решили, че са попаднали на следата на някаква сделка с наркотици. Тод явно е продавал, понеже са го спипали с цяло куфарче пари, а неизвестният в ролсройса е бил купувачът. Дали са успели да запишат номера на Дани? — запитах се. Но ако го имат, не трябваше ли вече и него да са задържали? На какво основание обаче? Нямаха и една пукната улика срещу него. Само някакво си куфарче, пълно с пари. Основният проблем е пистолетът, но и той е разрешим. При един добър адвокат, Тод ще може да се измъкне с условна присъда и евентуално яка глоба. Глобата ще я платя аз, или по-скоро Дани ще я плати — и край на цялата работа.

— Добре. Заминавай — рекох на секс бомбата. — Тод нали ти предаде подробностите? Знаеш при кого да отидеш?

— Да. Трябва да срещна Жан Жак Сорел. Имам му номера и знам улицата. В търговския район е.

— Добре, Каролайн. И се пази. Предай същото и на родителите на Тод и на Дайна. Освен това се обади на адвокатата на Тод да му предаде, че си говорила с мен и че няма за какво да се притеснява. Да му каже, че ще се погрижа за всичко необходимо. И да подчертае думата всичко. Разбра ли ме, Каролайн?

— Разбирам, разбирам. Не се бой, Джордан. Тод те обича. И дума няма да каже, никога. Обещавам ти го с цялото си сърце. Ще се самоубие, ама няма да ти навреди.

Тези думи предизвикаха у мен вътрешна усмивка, нищо че, доколкото познавах Тод, той не бе способен да обича никого на този свят, а най-малко — себе си. Но самият му характер, характерът на евреин-мафиот, ме караше да мисля, че надали ще ме издаде, освен ако не го заплашат с куп години зад решетките.

Та след като намерих отговор на всичките си въпроси, пожелах на секс бомбата приятно пътуване и затворих телефона. На връщане към яхтата ми възникна един-единствен въпрос: дали да се обадя на Дани, за да му съобщя лошата вест, или не? Май щеше да е по-добре да изчакам, докато се оправи от надрусването. Пък и след първоначалния прилив на паника вестта комай не беше чак толкова лоша. Е, и добра не беше, но по-скоро не представляваше нищо повече от едно неочаквано усложнение.

От друга страна, у мен вече не оставаше и капка съмнение, че пустите квалуди ще довършат Дани. Имаше сериозен проблем с тях и май му беше време да потърси помощ.

КНИГА III

ГЛАВА 21

ФОРМА ПРЕД СЪДЪРЖАНИЕ

Януари 1994 г.

В седмиците след провала на паркинга се изясни, че охранителните камери на шопинг-центъра не са уловили ясно номера на колата на Дани. Но според Тод от полицията му предлагали сделка, стига да им кажел кой е шофирал ролс-ройса. Тод, разбира се, им казал да ядат лайна и да се задавят, но имах слабото подозрение, че леко преувеличава — че полага основите за парично изнудване. Както и да е, аз му обещах да се погрижа за всичко, а той се съгласи в замяна на това да остави Дани жив.

Та остатъкът от 1993 година мина безпрепятствено — в смисъл, че представлението „Животът на богатите и дисфункционалните“ продължи с пълна пара и завърши триумфално с публичното предлагане на акциите на „Стив Мадън Шуз“. Цената им се закрепи леко над осем долара, което означава, че покрай мишите ми дупки, временно преотстъпените единици и комисионните върху акциите, продадени по собствената ни фирмена сметка, бях трупнал малко над двайсет милиона долара.

За Коледа и Нова година направихме двуседмична ваканция из Карибско море на борда на яхтата „Надин“. С Графинята щуряхме като някакви рокзвезди и успях да заспя в почти всички петзвездни ресторанти между Сейнт Бартолъмю и Сейнт Мартин. Освен това успях да се наръгам с харпуна си, докато се гмурках нафрашкан с куалуди, но раната се оказа повърхностна, та с изключение на това, пътуването ми мина почти без произшествия.

Но ваканцията свърши и дойде време пак да се захвана с работа. Беше вторник през първата седмица на януари и се намирах в кабинета на Айра Лий Соркин — белокосия перчемлия, изпълняващ ролята на главен външен юриконсулт на „Стратън Оукмънт“. Както всички други видни юристи с бели якички, и Айк бе направил навремето известен трудов стаж, работейки за лошите — или за добрите, в

зависимост от гледната точка, — което ще рече, че бе работил за агенция, регулираща фондовите борси. В конкретния случай беше бивш началник-отдел в нюйоркската регионална служба на Комисията за ценни книжа и борси, СЕК.

В момента той се беше изтегнал на прословутия си тапициран в черна кожа трон, обърна бе длани към тавана и казваше:

— Точно сега трябва да скачаш от радост, Джордан! Преди две години СЕК заведе срещу теб иск за двайсет и два милиона долара и искаше да ти закрие фирмата; сега вече са готови да се споразумеят да им платиш само три милиона и да плеснат леко фирмата през ръчичката. Пълна победа. Само това мога да кажа.

Отвърнах на моя печен юрист със служебна усмивка, макар вътрешно да изпитвах противоречиво чувство. Новината беше прекалено голяма за първи работен ден след коледна ваканция. В смисъл, от какъв зор трябва да бързам да се споразумявам, след като СЕК не бяха намерили и една сериозна улика срещу мен? Бяха завели иска преди повече от две години, като ме обвиняваха в манипулиране на цени на акциите и прилагане на силови тактики при продажбата им. Но не намериха почти нищо в потвърждение на тези свои твърдения, особено що се отнасяше до манипулирането на акциите — по-сериозното от двете обвинения.

Комисията призова четиринайсет стратънци, дванайсет от които бяха положили дясната си ръка върху куп библии и после бяха изсипали куп лъжи. Само двама стратънци се бяха паникьосали и бяха казали самата истина — тоест, че са използвали силови тактики и прочее. А за благодарност, че са били честни и откровени, Комисията ги бе изхвърлила от борсовия занаят. (Нали всъщност си бяха признали под клетва, че са нарушили закона.) А каква бе ужасната съдба на дванайсетимата излъгали? О, каква поетична справедливост! Всеки един от тях се измъкна без нито една драскотина и досега си работеха в „Стратън Оукмънт“ — звъняха усмихнати по телефоните и вадеха очите на клиентите си.

Но въпреки чудната поредица мои успехи при отбиването на тъпаците, Айра Лий Соркин — самият той бивш тъпак — и сега ми препоръчваше да постигна споразумение и да оставя цялата работа зад гърба си. Аз обаче не успях да се помиря с логиката му, тъй като „да оставя всичко зад гърба си“ не означаваше просто да си платя глобата

от три милиона долара и да обеща в бъдеще да не нарушавам правилата на борсата, а означаваше освен това да бъда отстранен за цял живот от борсовата индустрия и да напусна завинаги „Стратън Оукмънт“ — плюс, сигурен бях, куп допълнителни условия в смисъл, че ако по някакъв начин се гътна, а после съумея пак да възкръсна, забраната ще продължи да е в сила.

Тъкмо се канех да му кажа какво точно мисля, когато Великият Соркин не устоя на мълчанието:

— Казано на прост език, Джордан, ние двамата с теб се оказахме прекрасен екип и успяхме да победим СЕК на играта, която те самите са измислили. — И кимна в потвърждение на собствената си мъдрост. — Направо ги изтощихме, копелетата. Ти трите милиона ще си ги спечелиш отново за по-малко от три месеца, а ще можеш и от данъците си да ги отчислиш. Така че време е да се завърнеш към живота. Време е да се запътиш към залеза и да се радваш на жена си и дъщеря си. — На това място Великият Соркин се ухили широко и кимна още няколко пъти.

Усмихнах му се необвързващо.

— Адвокатите на Дани и Кени в течение ли са?

А той ми хвърли заговорническа усмивка:

— Всичко това ти го казвам под секрет, Джордан; никой от останалите адвокати и хабер си няма. От правна гледна точка аз, разбира се, представлявам „Стратън“ и оставам верен на фирмата. Но точно в този момент ти си фирмата, така че съм ти верен на теб. Пък и като имах предвид обстоятелствата около предложението, реших, че може да поискаш да го обмислиш известно време. Но имаме само няколко дни за тази цел, приятелю — най-много една седмица.

Когато първоначално заведоха иска, всеки от нас си ангажира отделен адвокат, за да избегнем евентуален конфликт на интересите ни. Навремето ми се стори, че само харчим куп излишни пари, но сега се зарадвах, че бяхме постъпили именно така. Свих рамене и казах:

— Сигурен съм, че офертата им няма скоро да изгуби валидност, Айк. Както ти сам каза, ние ги изтощихме. Мен ако ме питаш, надали е останал и един човек в Комисията, който да е запознат с моя случай. — Прищя ми се и да му обясня откъде съм толкова сигурен (микрофончето за подслушване в заседателната зала), но реших да се въздържа.

Айк Мозька вдигна ръце и забели очи:

— На подарен кон зъбите се не гледат, не знаеш ли? През последните шест месеца тежестта в нюйоркската служба на СЕК е голяма и духът им е страшно паднал. Но това е просто някакво съвпадение и няма да трае вечно. Това, което ще ти кажа, Джордан, ти го казвам като твой приятел, а не като твой адвокат. По-добре се споразумей по това дело веднъж завинаги, преди да се е явил нов екип от следователи, които да се заемат наново с него. Рано или късно някой все ще открие нещо и тогава не се знае докъде ще стигнат нещата.

Кимнах и му рекох:

— Много мъдро си решил това засега да си остане между нас. Ако нещо се дочуе преди да съм държал реч пред войската, може да се паникьосат. Но честно ти говоря, Айк, мисълта за доживотна забрана никак не ми се харесва. Разбираш ли какво значи — да не мога повече да пристъпя в борсовата зала! Нямам думи дори да ти опиша какво означава това. Че на мен борсовата зала ми е кръвната система, така да се каже. Моята нормалност, но и моята лудост. Нещо като доброто, лошото и грозното, събрано накуп. Но не аз съм истинският проблем, а Кени. Как да го убедя да приеме една доживотна забрана, когато Дани остава? Кени ме слуша поначало, но не съм сигурен как ще реагира, ако му кажа да се оттегли, докато Дани остава. Кени печели по десет милиона годишно; може да не е най-острият инструмент в бараката, но е достатъчно умен, за да разбере, че повече никога през живота си няма да изкарва толкова пари.

— Ами тогава остави Кени и накарай Дани да поеме забраната. На Комисията надали й пука кой точно остава и кой се маха, стига единият от двамата да си ти. Ще са на върха на щастието, ако могат да разпратят до медиите едно тлъсто готино съобщение, че Вълка от Уолстрийт вече го няма, и ще се успокоят. По-лесно ли ще ти е да накараш Дани да напусне?

— Това изобщо не съществува като вариант, Айк. Кени е един шибан глупак. Не ме разбирай погрешно. Аз си го обичам и прочее, но това не променя факта, че той не е способен да управлява фирмата. Та кажи ми какво ще стане по-нататък, ако решим да отидем на споразумение.

Айк помълча, докато събра мислите си, после рече:

— Приемаме, че ще успееш да убедиш Кени, след това и двамата продавате дяловете си на Дани и подписвате съдебни решения, с които ви се забранява окончателно да се занимавате с брокерска дейност. Парите за глобите ви ще дойдат директно от фирмата и няма изобщо да ви се наложи да се бръкнете в джоба. Ще поискат във фирмата да дойде външен одитор да прегледа състоянието ѝ и да направи препоръки. Но това не е никакъв проблем, мога се справя и сам с помощта на твоя отдел „Нормативно съответствие“. И това е всичко, приятелю. Просто и ясно.

След което Айк добави:

— Мисля обаче, че гласуваш прекалено голямо доверие на Дани. Той наистина е далеч по-умен от Кени, но половината време е надрусан. Знам, че и ти обичаш да купонясваш, но в работно време винаги си във форма. Пък дали за добро, или за лошо, на света има само един Джордан Белфърт. И това е известно и на Комисията — най-вече на Марти Капърбърг, който в момента ръководи нюйоркската ѝ служба. И точно затова иска да те премахне. Може да ненавижда всичко онова, което олицетворяваш, но това не му пречи да уважава онова, което си постигнал. Слушай да ти разкажа една смешна история. Преди два-три месеца отивам на една конференция на хора от СЕК във Флорида и слушам как Ричард Уокър — човекът номер две в Комисията във Вашингтон в момента — разправя, че за да се справят с някой от рода на Джордан Белфърт, им трябвали съвсем нови закони за ценни книжа. Публиката доста се посмя, а той изобщо не го каза в никакъв обиден смисъл, нали ме разбираш?

— Да, бе, Айк — забелих очи, — направо се гордея с това, честна дума! Що не вземеш да се обадиш на майка ми и да ѝ кажеш какво е рекъл Ричард Уокър? Сигурен съм, че ще изпадне във възторг, като научи какъв респект внушава синът ѝ на полицаия номер едно по ценните книжа в държавата. Колкото и да не ти се вярва, Айк, едно време, не много отдавна, и аз бях добро еврейско момченце от добро еврейско семейство. Най-сериозно ти говоря — аз бях детето, което почистваше снега пред къщите на хората, за да изкара някой долар. Трудно ми е да си представя, че само допреди по-малко от пет години можех да вляза в някой ресторант, без хората да ме оглеждат любопитно. — И заклатих невярващо глава: — Исусе Христе! Кажи ми

как цялата тая шибана работа стана тъй неуправляема? Нима това имах предвид, когато създадох „Стратън“! Кълна се в Бога, Айк!

— И с тези думи станах от стола и се втренчих през стъклената стена в Емпайър Стейт Билдинг. Та толкова ли отдавна беше денят, в който пристигнах като стажант-брокер на Уолстрийт? Бях дошъл с експресен автобус — *експресен автобус!* — и в джоба ми бяха останали само седем долара. Седем шибани долара! И още помнех как гледах всичките онези хора и се чудех дали и на тях им е така крив светът, защото им се е наложило да дойдат с автобус в Ню Йорк да изкарват прехраната си. И си спомних как ми домъчня за по-възрастните — че им се налага да седят на онези твърди пластмасови седалки и да дишат пушека от дизеловия двигател. Спомних си, че се заклев в никакъв случай да не свършвам като тях, а да намеря начин да забогатея, та да мога сам да определям условията, при които живея.

Спомних си как слязох от автобуса и зяпнах всичките му там небостъргачи и изпитах ужас от самата мощ на града, макар да бях израснал само на няколко километра от Манхатън.

Извърнах се към Айк и с пълен с носталгия глас му рекох:

— Знаеш ли, Айк, никога не съм искал нещата да свършат по този начин. Честна дума ти давам: основах „Стратън“ с най-добри намерения. Знаем, че това вече е без всякакво значение, но все пак... преди пет години си беше точно така. — Пак поклатих глава и казах: — Май пътят до ада наистина е постлан с добри намерения, както разправят. Ще ти кажа нещо смешно обаче: помниш ли първата ми жена Дениз?

Айк кимна:

— И тя, като Надин, беше мила и красива дама.

— Да. Беше мила и красива и все още е. В началото, когато почнах да създавам „Стратън“, тя си имаше един лаф: „Джордан, не можеш ли да си намериш нормална работа, за която да ти плащат един милион долара годишно?“ Навремето ме разсмиваше, но сега почвам да разбирам какво е имала предвид. „Стратън“ е като някакъв култ, Айк; там е истинската власт. Всички ония младежи разчитат и за най-малкото нещо на мен. И точно това влудяваше Дениз. Че едва ли не ме превръщаха в свое божество и в нещо, което аз не съм. Сега го осъзнавам, но тогава никак не ми беше ясно. Властта ме опияняваше. Нямах сили да се откажа от нея. Както и да е, открай време съм се

зарекъл, че ако настъпи такъв момент, ще се самонанижа на меча си и ще се пожертвам в името на войската си. — Свих рамене и пуснах неуверена усмивка. — Разбира се, винаги съм си давал и сметката, че в тая идея има нещо прекалено романтично, но това не променя факта, че винаги така съм си представял нещата. Така че, ако сега хвърля кърпата, взема си парите и побягна, това значи да ги прецакам всичките до един, да оставя брокерите си безпомощни. Защото онова, което говориш — да се съглася на доживотна забрана и да се отдалеча по посока на залеза с жена си и детето си, — много лесно ще го направя. Бог знае, че имам достатъчно пари десет живота да изкарам. Но ще прееба всички ония млади хора. А съм се закълел пред всеки един от тях, че ще се боря до последен дъх. Та как си представяш, че сега ще подвия опашка и ще изчезна от града, само защото Комисията ми е предложила изход? Аз съм капитанът на кораба, Айк, а капитанът последен го напуска, нали така?

— Изобщо не е така — наблегна Айк и поклати глава. — Искът на СЕК изобщо не може да се сравни с морска авантюра. По най-простата причина, че приемайки забраната, ти гарантираш оцеляването на „Стратън“. Колкото и ефективно да сме пречили на разследванията на Комисията досега, не можем вечно да отлагаме. Делото е насрочено за гледане след по-малко от шест месеца и силно се съмнявам, че ще намериш жури от равни на теб хора, които да симпатизират на каузата ти. Залагаш на карта хиляди работни места, а по този начин — и бъдещето на безброй семейства, чието финансово съществуване зависи от „Стратън“. А ако приемеш забраната, осигуряваш бъдещето както на всички тях, така и на себе си.

Спрях за миг да преценя мъдрото изказване на Айк, което обаче беше само отчасти вярно. Офертата на СЕК всъщност почти никак не ме изненада. Още Ал Ейбърмс я беше предрекъл на една от безбройните ни закуски в „Севил Дайнър“, когато ми каза: „Ако правилно си изиграеш ръката, ще изтощиш Комисията до един момент, в който никой от служителите ѝ няма да си има и хабер от делото срещу теб. Текущото на кадри там е главозамайващо, особено ако се захванат с разследване, което не върви. Но не забравяй — добави, — че дори и да се споразумееш с тях, това не означава, че всичко е приключило. Нищо не им пречи още на следващия ден след споразумението да ти натресат нов иск. Така че трябва да се сдобиеш с

документ от тях, в който да е казано, че исковете им са изчерпани. Но дори и това не изключва неприятности от други източници, като например, Националната асоциация на търговците с ценни книжа НАСД... отделните щатски власти... да не говорим — Боже опази — за федералната прокуратура и ФБР... макар че най-вероятно, ако ги е интересувало нещо около теб, те вече ще са се включили в гонитбата.“

Та въоръжен с тази придобита от Ал Ейбърмс мъдрост, сега запитах Айк:

— Кое ни гарантира, че СЕК няма незабавно да ни натресе нов иск?

— Споразумението ще съдържа необходимата клауза — отвърна Айк. — То ще се отнася до всички твои действия до момента. Но не забравяй, ако Дани прекрачи някой ден границата, нищо няма да ги спре да заведат ново дело.

Кимнах бавно, но все още не бях убеден:

— А какво ще правим с НАСД... отделните щатски власти... да не говорим — Боже опази — за федералната прокуратура и ФБР?

Великият Соркин се облегна на трона си, пак кръстоса ръце и рече:

— По отношение на всички тях няма никакви гаранции. Не ща да те заблуждавам. Нямах да е лошо и в това отношение да получиш нещо писмено, но тия работи не стават така. Но мен ако ме питаш обаче, шансовете друга регулираща агенция да се заеме със случая са минимални. Не забравяй, че никой регулатор не иска да се заема с обречени дела. Подобни дела са кариероубийци. Нали видя какво стана с всички юристи, които СЕК натовари с иска срещу „Стратън“: до един напуснаха с наведени глави и съм сигурен, че нито един от тях не е получил щедро предложение за работа от частния сектор. Повечето юристи постъпват в Комисията, единствено за да наберат опит и да си подплатят автобиографията. А щом си завоюват име, прехвърлят се в частния сектор, където наистина могат да печелят добри пари. Казаното дотук обаче не важи за федералната прокуратура. За разлика от СЕК, те ще успеят да напреднат доста повече в едно разследване срещу „Стратън“. Започнат ли да летят призовки по криминални дела, започват да се случват странни работи. Всички онези брокери, които СЕК призова и които тъй достойно те защитаваха... сигурно щяха да избягат от кораба, ако призовките им бяха от голямо жури^[1]. Но, от

друга страна, не смятам, че федералната прокуратура се интересува от твоя случай. Седалището на „Стратън“ е на Лонг Айлънд, който се пада в Източния район, а там не се занимават особено много с дела с ценни книжа, за разлика от Южния район, в който попада и Манхатън. Така че имам пълното основание да смятам, приятелю, че ако съвсем наскоро постигнеш споразумение и се махнеш, те очаква безоблачен и дълъг живот.

Поех дълбоко въздух и го изпуснах бавно.

— Тъй да бъде — рекох. — Време е да сключим тържествен мир. А какво ще стане, ако се приближа до борсовата зала? Ще цъфне ли ФБР на прага ми да ме арестува за нарушаване на съдебна заповед?

— Не, не — размаха длан Айк. — Струва ми се, че обръщаш прекалено много внимание на тази страна на нещата. Чисто теоретично погледнато, ти можеш да имаш свой кабинет на същия етаж, в същата сграда, в която се помещава „Стратън“. Дори можеш да киснеш по цял ден в коридора с Дани и да изказваш мнение и за най-дребния му ход. Ни най-малко не те насърчавам да го сториш, но няма да е закононарушение. Но не можеш да принудиш Дани да те слуша, нито да прекараш половината си работен ден в борсовата зала. Няма обаче нищо лошо в това от време на време да наминаваш да ги видиш.

Точно такъв отговор не бях очаквал. Ама наистина ли щеше да е толкова просто? Дори да приемех забраната от СЕК, пак ли щях да мога да участвам до такава степен в дейността на фирмата? Ами ако това е възможно и ако успея да го доведа някак си до знанието на всички Стратънци, тогава те няма да останат с чувството, че ги изоставям! Усетил близостта на дневна светлина, попитах:

— И за колко ще мога да продам на Дани своя дял?

— За колкото си поискаш — отвърна Айк Мозъка, явно без да си дава сметка за мисълта, която се зараждаше в пъкления ми мозък. — Въпрос на уговорка между теб и Дани. Комисията това никак не я вълнува.

Хм-м-м! Изключително интересно, рекох си, докато в ума ми набъбваше праведното число двеста милиона.

— Е, смятам, че няма да ми е трудно да се спазаря с Дани. Винаги проявява здрав разум, когато става дума за пари. Виж, от кабинет на етажа на „Стратън“ май ще се откажа. Но мога да се нанеса през няколко сгради. К'во шъ кайш, Айк?

— Звучи ми добре — отвърна Айк Мозъка.

Усмихнах се на прекрасния ми юрисконсулт и реших да се пробвам докрай:

— Имам само още един въпрос, макар да ми се струва, че предварително знам отговора му. След като ме изгонят от бизнеса с ценни книжа, аз теоретично се превръщам в най-обикновен инвеститор. Имам предвид, че не съществува забрана да инвестирам за своя собствена сметка, нито пък да придобивам от публични предлагания акции в акционерни дружества, нали така?

— Точно така! — ухили се Айк. — Можеш да купуваш акции, да продаваш акции, да притежаваш дялове в акционерни дружества, каквото ти душа поиска. Единствено не можеш да управляваш брокерска фирма.

— А това ще рече, че ще мога и да закупувам и нови емисии от „Стратън“, нали така? Имам предвид, че след като вече не съм регистриран брокер, това ограничение отпада, не съм ли прав? — И отправих негласна молитва към Всевишния.

— Колкото и да не ти се вярва, отговорът е „да“ — отвърна Айк Мозъка. — Можеш да купиш всички акции от нови емисии на „Стратън“, които ти предложи Дани. Просто и ясно.

Хм-м-м! От тая работа май може да излезе нещо! На практика ще стана своя собствена миша дупка не само по отношение на „Стратън“, но и по отношение на „Билтмор“ и „Монро Паркър“!

— Добре, Айк. Смятам, че ще успея да убедя Кени да приеме една доживотна забрана. Той от сума ти време ме врънка да вкарам приятеля му Виктор в брокерския бизнес, така че ако кандисам, въпросът ще е уреден. От теб искам единствено да си траеш още няколко дни. Излезе ли и думичка по въпроса, всичко, което сме се договорили, отпада.

Великият Соркин отново сви яките си рамене, обърна длани към тавана и ми намигна. Всякакви думи бяха излишни.

Фактът, че израснах в Куинс, ми беше осигурил несъмненото удоволствие да мина поне дващест хиляди пъти по магистралата „Лонг Айлънд“, а по някаква необяснима причина проклетото шосе все беше в строеж. А отсечката, по която минаваше лимузината ми в момента —

там, където източната част на Куинс среща западната част на Лонг Айлънд, — си беше в строеж, откакто бях станал на пет години, и по нищо не личеше, че някога ще я завършат. Някоя фирма си беше уредила някакъв вечен договор за строеж и хората ѝ или бяха най-некомпетентните пътищари (точно така си се наричат завършилите ПГС помежду си) в историята на вселената, или най-хитрите бизнесмени, раждани някога на майката-Земя.

Какъвто и да беше случаят, това, че се намирах на по-малко от три морски мили разстояние от „Стратън Оукмънт“, нямаше никакво значение за часа на пристигането ми. Затова се облегнах удобно на задната седалка и се заех с обичайното си занимание: съсредоточих се върху чудодейното плешиво теме на Джордж и се оставих да ме успокои. *Какво ли ще прави Джордж, ако остане без работа?* Но Джордж ще е само един от многото пострадали, ако осера нещата. Наложил ли ми се да огранича разходите си поради слабо ръководство на „Стратън“ от страна на Дани, това ще се отрази на цялата менажерия.

А какво ще стане със стратънци? Боже мой, ще им се наложи да ограничат начина си на живот по най-драматичен начин, ако не искат да ги застигне моментален финансов крах. Ще им се наложи да заживеят като останалия свят, където парите всъщност имат някакво значение и не можеш просто така да отидеш и да си купиш каквото то скимне, само защото ти е скимнало. Тази мисъл вече беше непоносима!

От моя лична гледна точка най-разумното ще е да се махна от всичко това — на чисто. Точно така: един разумен човек не би продал фирмата на Дани на някаква прекомерна цена... нито пък би наел офис на отсрещната страна на улицата... нито би ръководил делата ѝ иззад кулисите. Защото в такъв случай Вълка от Уолстрийт ще постъпи като Мечо Пух, дете най-сетне си изпаща от постоянното завиране на главата си в делвата с меда. Виж какво стана с Дениз и Надин: изневерих десетки пъти на Дениз, докато... Да му еба майката! Що се мъча с такива мисли?

Както и да е, ако се махна, няма да съществува рискът да загубя онова, което имам в момента. Няма и да съм длъжен да давам съвети или напътствия, нито пък да се приближавам до борсовата зала, за да насърчавам войската. Няма да провеждам тайни срещи с Дани, нито

със собствениците на „Билтмор“ и „Монро Паркър“. Просто ще изчезна заедно с Надин и Чандлър по посока на залеза така, както ме съветва Айк.

Но как ще вървя из Лонг Айленд, след като съм дезертирал от кораба и съм оставил всички на произвола на съдбата? Да не говорим, че според уговорката ми с Кени трябва аз да осигуря на Виктор Уонг първоначалното финансиране при отварянето на „Дюк Сикюритийз“. А щом Виктор осъзнае, че аз не съм вече зад „Стратън“, ще се извърне светкавично против Дани.

Така че единственият начин да предотвратя всичко това налага да дам на всички да разберат, че аз все още играя определена роля в „Стратън“ и че всяка атака срещу Дани е равностепенна на атака срещу самия мен. По този начин всички ще останат лоялни — освен Виктор, естествено, с когото ще се справя както и когато аз намеря за добре, но далеч преди той да има готовност да води война. Докато „Билтмор“ и „Монро Паркър“ са лоялни, а Дани държи главата на раменете си и не разперва криле преди да му е дошло времето, няма да има проблем с овладяването на Покварения китаец.

Дани да разпери криле — и това е променлива, която не трябва да се изпуска изпод внимание. Защото той неминуемо ще пожелае да ръководи нещата според собствените си инстинкти. Ще се обиди, ако държа юздите по-дълго, отколкото трябва. Може би няма да е лошо да се договорим устно за някакъв преходен срок — шест до девет месеца например, — през който да следва безпрекословно разпорежданията ми. После полека-лека ще му преотстъпя ръководната роля.

Същото се отнася и до „Билтмор“ и „Монро Паркър“. И те ще са на мое разпореждане, но само за кратък период от време; после ще ги пусна на свобода. Тяхната лоялност всъщност е тъй силна, че сигурно ще продължат да ми носят куп пари, без дори да си мръдна пръста. Поне с Алън съм сигурен, че ще стане така; лоялността му е несъмнена — плод на отколешно приятелство. А съдружникът му Брайън държи само четирийсет и девет процента в „Монро Паркър“ — предварително условие, което поставих, когато им осигурих първоначалното финансиране. Така че там Алън командва положението. А в „Билтмор“ ключовият процент се държи от Елиът, който макар да не ми е толкова верен, колкото Алън, си остава достатъчно лоялен.

Да не говорим, че „Стратън“ всъщност представлява само един аспект от множеството ми финансови владения. Към него следва да добавим „Стив Мадън Шуз“; „Роланд Франкс“ и „Сорел“; както и десетина други компании, в които притежавам дялове и на които предстои да направят първично публично предлагане. Е, от друга страна, положението в „Долар Тайм“ продължава да е катастрофално, но най-лошото мина.

И след като стигнах до необходимите ми решения, казах на Джордж:

— Що не слезеш от магистралата и не хванеш някоя местна улица. Трябва да се добера до офиса.

Немият кимна два пъти. Явно мразеше и червата ми.

Направих се, че не забелязвам дързостта му и рекох:

— А след като ме оставиш, не ходи никъде. Днес смятам да обядвам в „Тенджин“. Окей?

Немият пак кимна, без да промълви и една дума.

На ти сега! Шибаният идиот и една дума не ще да ми каже, а аз съм седнал да се притеснявам как ще живее без „Стратън“. Възможно ли е напълно да се заблуждавам? Ами ако се окаже, че нищичко не дължа на хилядите хора, чието съществуване зависи от „Стратън“? Ами ако всички се обърнат за една нюйоркиска секунда и ми скочат... и ми кажат да вървя да си го начукам... след като осъзнаят, че вече не съм им полезен? Въпроси... Въпроси... Въпроси...

Но най-смешното е, че при всички тези вътрешни терзания бях пропуснал нещо много важно. След като нямаше да ми се налага да внимавам да не ходя надрусан в борсовата зала, значи щях да мога да си гълтам куалуди на воля — от сутрин до вечер. Без да го съзнавам, подготвих сцената за ужасно мрачни времена в най-близко бъдеще. Защото отсега нататък единственото, което щеше да ме задържа, щеше да е здравият ми разум, а той много често ми изневеряваше... особено когато ставаше въпрос за блондинки и за дрога.

[1] Разширен федерален съдебен състав с повече от 12 съдебни заседатели, който решава дали дадено дело да бъде предадено на съд, където ще се гледа от редовен съдебен състав, или не. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22.

ОБЯД В АЛТЕРНАТИВНА ВСЕЛЕНА

След всяко отваряне на вратата в ресторант „Тенджин“ нахлуваше шепа стратънци, при което тримата японци-майстори на суши и половин дузината мини-сервитьорки зарязваха всичко и започнаха да крещят: *Гонгбонгуа! Гонгбонгуа! Гонгбонгуа!*, което било „добър ден“ на японски^[1]. После започваха да се кланят доземи на стратънци и преминаваха в писукане: *Йо-сай-но-са-но-се! Йо-сай-но-са-но-се! Йо-сай-но-са-но-се!*, което един Господ знае какво значеше^[2].

Майсторите се втурваха да приветстват новодошлите, грабваха ги за китките и почваха да разглеждат ръчните им часовници. После ги разпитваха на силно завален английски: „Корко сторува? Каде го купир? С каква кора дошар? Ферари? Меруцедес? Поруше? С коя марка стикобе игураеш горф? Каде игураеш? Корко чакаш да ти дойде ред? Какъф ти хендикеп?“

Междувременно сервитьорките в кимона с цвят на съомга и с лимоненозелени ранички на гърба опипваха с опакото на ръцете си фината италианска вълна на шитите по поръчка от Джилберто костюми, кимаха одобрително и гукаха: „О-о-о... а-а-а... хубаф прат... ме-е-ек!“

Сетне, като по даден таен знак, спираха абсолютно едновременно и се заемаха с онова, което бяха прекъснали. Майсторите на суши пак започваха да увиват и подгъват, да режат и кълцат. А сервитьорките се залавяха да сервират цели кофи саке „Премиум“ и бира „Кирин“ на младите и жадните, заедно с огромни дървени лодки, пълни със скъпо-прескъпо суши и сашими за богатите и гладните.

И точно когато се надяваш, че бурята е отминала, вратата отново се отваря и цялата лудница се повтаря: страхотно оживените служители на „Тенджин“ се нахвърлят на поредната група стратънци и ги заливат с японска тържественост и салтанати, както и — убеден съм в това — с огромни дози неразредени японски глупости.

Добре дошли в обедната почивка на стратънци!

В този момент алтернативната вселена се разгръщаше с пълна сила в туй китно кътче на майката-Земя. Трафикът пред ресторанта бе блокиран от десетки спортни коли и стреч-лимузини, а в самия ресторант младите стратънци спазваха своята отколешна традиция да се държат като глутници неопитомени вълци. От четирийсетте маси в „Тенджин“ само две бяха заети от нестратънци — от „цивилни лица“, както им викахме. Вероятно бяха попаднали тук случайно, докато са търсели тихичко местенце, където да похапнат. В такъв случай явно и хабер си нямаха каква необичайна съдба се кани да ги връхлети. Защото в течение на обяда щяха да се задействат и наркотиците.

Точно така. Току-що часовникът удари един и някои Стратънци вече бяха втасали. Никак не беше трудно да установиш кои са наджваканите с куалуди — ония, които стояха върху масите, заваляха приказките си и им течаха лиги, докато разправяха какво са постигнали от сутринта. За всеобщ късмет, през обедната почивка асистентките по продажбите оставаха в борсовата зала — да отговарят на телефоните и да наваксат с бумащината, — та всички си оставаха облечени и никой не се чукаше из тоалетните или под масите.

Седях в отделено сепаре в дъното на ресторанта и наблюдавах как се развива лудницата, докато се преструвах, че слушам дърдоренето на ръбестата тиква Кени Грийн, който ме заливаше със собствената си версия от неразредени глупости. В същото време Покварения Китаец кимаше с огромната си колкото на панда глава при всяка изказана от тъпия му приятел приказка, макар да бях сигурен, че и той е наясно с това какъв тапир е Кени и само се правеше, че е съгласен с него.

А Ръбчо дрънкаше:

— ... точно по тази причина от това ще спечелиш куп пари, Джордан. Щото от Виктор по-умен човек не познавам. — Протегна се и потупа Покварения Китаец по огромния му гръб. — След теб, естествено, но то си се подразбира.

Хвърлих му една фалшива усмивка и рекох:

— О, Кени, благодаря ти за вота на доверие!

Виктор се изсмя на изречената от приятеля му идиотщина, после ми пусна една от отвратителните си усмивки, при което очите му така се присвиха, че насмалко не изчезнаха.

За Кени обаче иронията бе нещо абсолютно непознато. Поради което бе приел благодарността ми за чиста монета и сега сияеше от гордост:

— Та така, както аз го виждам, за начален капитал ще са достатъчни някъде към четиристотин хиляди долара. Ако искаш, можеш да ми ги дадеш в кеш, а аз ще ги прекарам към Виктор чрез майка ми, — „чрез майка ми“ ли каза? — така че да не остане някоя лоша хартиена следа, — „лоша хартиена следа“ ли рече? — понеже майка ми и Виктор са съсобственици на някакви имоти, покрай които могат да оправдаят придвижването на парите. После ще ни трябват няколко ключови брокери да пуснат помпата и най-важното — един стабилен пакет от следващата нова емисия. Така, както аз го виждам...

Набързо изключих. Кени се цепеше по шевовете от вълнение, а всяка излязла от устата му дума беше чиста глупост.

Нито Виктор, нито Кени знаеха, че Комисията ми е предложила да се споразумеем. И щях да изчакам още няколко дена, преди да им го съобщя, та да им дам възможност да подмокрят гащите от радост пред светлите перспективи за „Дюк Сикюритийз“ и да решат, че „Стратън Оукмънт“ едва ли не вече си е изпял песента. И едва след това щях да им го кажа.

Точно в този миг с ъгълчето на окото си съзрях Виктор. И от самия му вид, гледан на гладен стомах, направо ми идеше да го изкльопам. Никога не можех да си обясня защо този масивен китаец ми се струваше толкова сочен. Вероятно се дължеше на кожата му, която беше по-гладка от кожата на новородено. А под кадифената мека кожичка имаше десетина пласта обилна китайска мас, която щеше да е идеална за готвене; а под тях се намираха още десетина пласта неразрушими китайски мускули, които бяха идеални за ядене; а на всичко отгоре, самата му китайска повърхност имаше цвят на пресен пчелен мед.

В крайна сметка всеки път, щом видех Виктор Уонг, си го представях като печено прасенце и ми идваше да му напъхам ябълка в устата и шиш в гъза, да го сложа на едно чеверме и да го поливам със сладко-кисел сос, след което да поканя неколцина приятели и да го схрускаме — по хавайски.

— ... а Виктор винаги ще ти е верен — разправяше Ръбчо, — поради което от „Дюк Сикюритийз“ ще спечелиш повече, отколкото от

„Билтмор“ и „Монро Паркър“ взети заедно.

Свих рамене, после казах:

— Възможно е, Кени, но това не е основната ми грижа в момента. Не ме разбирай погрешно — аз наистина възнамерявам да направя много пари. В края на краищата, защо всички ние да не спечелим купища пари? Но за мен има нещо много по-важно, на което държа, и то е да ви осигуря бъдещето на вас с Виктор. Ако успея да направя това, а покрай него и да спечеля по няколко допълнителни милиона годишно, ще го смятам за свой най-голям успех. — Спрях за няколко секунди да поемат току-що изречените от мен глупости и да доловя как възприемат внезапната промяна в намеренията ми. „Дотук добре“ — рекох си. — Както и да е, след по-малко от шест месеца ще се гледа делото ни със СЕК и никой не може да каже как ще приключи. Колкото и добре да изглеждат нещата, в един момент може да се окаже най-разумно да сключим извънсъдебно споразумение с Комисията. А когато такъв ден настъпи, искам всеки от нас да има готова изходна виза в паспорта си. Колкото и да не ви се вярва, аз тая работа с „Дюк“ отдавна съм я намислил, но на главата ми виси проблемът с моите акции в „Джудикейт“. Ще имам правото да ги продам едва след две седмици, така че засега трябва да пазим в тайна всичко. Не смятам за нужно да ви обяснявам колко важно е това. Разбрахте ли ме?

Виктор кимна утвърдително с главата си на панда и рече:

— И дума няма да излезе от устата ми. А що се отнася до собствените ми акции в „Джудикейт“ — майната им. „Дюк“ такива пари ще ми докара, че дори и една от тях да не продам, пука ми на черупката.

В този момент се намеси и Кени:

— Чу ли, Джордан? Нали ти казах! Виктор има глава на място! Напълно е в час с програмата ни. — И пак се пресегна да потупа Китаеца по огромния му гръб.

След което Виктор каза:

— Освен това държа да знаеш, че ти се кълна в стопроцентова вярност. Само ми кажи кои акции очакваш да купя, и ще се спускам от купуване. А ще ти ги продам обратно, само когато ти поискаш.

— Именно затова давам съгласието си, Виктор — усмихнах му се, — понеже ти вярвам и знам, че ще постъпиш както трябва. А и защото знам, че си адски умен, което е гаранция, че ще успееш. — А и

думите пари не струват, рекох си наум. И самите уверения на Виктор в добра воля не чинеха и пет пари, за което бях готов да се обзаложа на каквото поискате. Китаецът не беше способен на вярност към когото или каквото и да било, а най-вече — към себе си, и беше готов и себе си да преебе, но да подхрани своето изчанчено его.

Както се бяхме договорили с Дани, той се появи на петнайсетата минута след нашето пристигане — по моя преценка достатъчно време Кени да изживее своя звезден миг, без Дани да е там да му го развали. Понеже Кени ненавиждаше Дани за това, че го беше изместил от мястото му на пръв мой съратник. Кофти ми беше да прескоча Кени, но нямаше как да не го направя. А пък сега ми ставаше гадно и от това, че и той щеше да пострада покрай Виктор, още повече понеже бях убеден, че Кени вярва на всяка една дума, която ми казва — и за това, че Виктор щял да ми бъде верен, и всички останали щуротии. Слабото място на Кени обаче беше там, че той продължаваше да гледа на Виктор с очите на тийнейджър. Все още го обожаваше в качеството му на преуспял дилър на кокаин, докато той всъщност си беше успешен дилър на марихуана, което е цяло стъпало по-надолу по хранителната верига на търговците на дрога.

Та аз бях вече говорил с Дани, веднага щом се върнах в „Стратън“ след посещениято ми при Айк; обясних му най-подробно плана си, като за много малко неща си премълчах. Когато свърших, той реагира точно според очакванията ми.

— За мен — рече — ти си оставащ собственикът на „Стратън“, комуто принадлежат шейсет цента от всеки долар. При това, без значение дали ще си в някакъв офис надолу по улицата, или ще правиш околосветско пътешествие с яхтата си.

Сега, час по-късно, той пристигна в „Тенджин“ и моментално си наля голяма чаша саке. После допълни и нашите чаши и вдигна своята, сякаш се канеше да произнесе тост. И каза:

— Нека винаги сме верни един на друг и нека довечера „сини чипчета“ да ни шибат отборно!

— Тъй, тъй! — възкликнах и четиримата се чукнахме с белите си порцеланови чаши. После изпихме топлата огнена течност на екс.

— Вижте какво — рекох на Кени и Виктор, — още не съм казал на Дани за идеята ни за „Дюк“ — което си беше чиста лъжа, — така че нека да му разправя накратко, та да знае за какво става дума, окей?

Виктор и Кени кимнаха и аз забих в подробностите. Когато стана дума за седалището на „Дюк“, обърнах се към Виктор и му рекох:

— Имаш два варианта: първият е да отидеш в щата Ню Джърси, на отсрещния край на моста „Джордж Вашингтон“, и там да отвориш фирмата. Най-добре ще е или във Форт Лий, или в Хакенсак. И на двете места няма да имаш проблем да си намериш персонал. На разположение ще са ти младите хора от цялата северна част на щата, както и някои, които живеят в Манхатън, но им е писнало да работят там. Вторият ти вариант е да я откриеш в самия Манхатън, но това е нож с две остриета. От една страна, там има цял милион млади хора, така че кадри няма да ти липсват, но от друга страна, на такова място трудно се изгражда лоялност. Един от ключовете към успеха на „Стратън“ е, че сме единствената по рода си фирма в града. Да вземем дори този ресторант, в който сме. — И посочих с глава останалите маси. — Какво виждате наоколо? Само стратънци. Така че, Виктор, в случая можем да говорим за едно затворено общество — въздържах се да го нарека „култ“, което щеше да е поточно, — до което не стигат никакви алтернативни мнения. А ако отвориш офисите си в Манхатън, хората ти ще обядват с брокери от хиляда други фирми. Това в момента може да ти изглежда маловажно, но повярвай ми, в бъдеще ще придобие огромно значение, особено ако пресата започне да те плюе или акциите ти рухнат. Тогава ще се благославяш, че си на място, където никой не шепне кофти неща в ушите на брокерите ти. Така че имай всичко това предвид, макар че крайното решение оставям изцяло на теб.

Главата на панда кимна бавно, умислено, сякаш Виктор преценяваше аргументите „за“ и „против“. Аз лично насмалко не си паднах от смях, понеже шансовете Виктор да се навие на Ню Джърси бяха под нулата — гигантското му его никога нямаше да го допусне. Щатът ни най-малко не тънеше в богатство и успех, а и не беше никак подходящ за човек-играч. Напротив, Виктор щеше да търси начин да се установи в самото сърце на Уолстрийт, колкото и безсмислено да беше едно подобно действие. Кое то ни най-малко не ме бъркаше. Даже щеше да ме улесни в намеренията ми да го съсипя, когато му дойде времето.

Същата реч навремето държах и пред собствениците на „Билтмор“ и „Монро Паркър“, които също възнамеряваха да установят

фирмите си в Манхатън. Именно благодарение на нея „Монро Паркър“ сега беше закътана в северната част на щата Ню Йорк, а във Флорида „Билтмор“ бяха извън „Милята на червеите“ в Бока Рейтън — така в печата наричаха онази част от Южна Флорида, където се помещават брокерските фирми.

В крайна сметка всичко се свеждаше до промиване на мозъци, а то има два отчетливи аспекта. Първият е да повтаряш на заплепената си публика едно и също нещо до безкрай. А второто е да направиш така, че да си единственият, който ѝ говори. Не бива да допускаш конкурентни гледища. Естествено, нещата вървят много по-лесно, когато казваш на слушателите си точно това, което желаят да чуят, какъвто бе случаят със „Стратън Оукмънт“. Всеки ден по два пъти се изправях наред борсовата зала и им обяснявах, че ако ме слушат и правят точно каквото им казвам, ще имат повече пари, отколкото са сънували, а в краката им ще лазят разкошни мацки. И точно така и стана.

След около десетсекундно мълчание Виктор отвърна:

— Разбирам гледната ти точка, но смятам, че най-добре ще се оправя в Манхатън. Там има толкова много младеж, че само за две секунди ще попълня всичките си бройки.

А Ръбчо добави:

— А и Виктор несъмнено е майстор на вдъхновяващите речи. Така че всички с най-голямо удоволствие ще му работят. Ако се наложи, и аз ще му помагам в това отношение. По време на събранията с теб си водех по някоя и друга записчица, та сега ще им хвърлим с Виктор по едно око и...

Майчице мила! Моментално изключих и се втрених в гигантската панда, мъчейки се да проумея какво става в изчанчения му мозък. Той съвсем не беше глупав, което си имаше своите плюсове. Даже преди три години ми бе направил една доста голяма услуга...

Беше точно след като оставих Дениз. Надин още не се беше нанесла официално и липсата на женска ръка ме принуди да си назнача иконом на пълно работно време. Обаче реших, че трябва да е гей, като в оня сериал — „Династията“ ли беше, или „Далас“, не помня точно. Цялата работа беше, че си бях навил на пръста да си имам иконом-педал, а при парите, които имах, смятах, че заслужавам да се изглежя.

Така че Джанет се зае да ми търси иконом-гей и, както можеше да се очаква, се справи много набързо със задачата. Казваше се Иконома Патрик и беше такава педи, че от гъза му направо излизаха пламъци. Иначе ми се видя свястно момче, макар от време на време да ми се явяваше понатаралаянкан, но понеже така или иначе не се свъртах кой знае колко вкъщи, изобщо си нямах представа що за птица е.

Но щом Графинята се нанесе, моментално пое ръководството на домашния персонал и разни дреболии започнаха да ѝ правят впечатление — от рода на тази, че Икономът Патрик се оказва щур алкохолик, който сменял секспартньорите си с невероятна скорост, или поне така признал пред Графинята, след като смазал гъзолижещия си език с валиум, алкохол и Бог знае още какво.

Лайното се размаза по вентилатора много скоро след това. Икономът Патрик направил неприятната грешка да предположи, че Графинята ще ме придружи за празничната вечеря по случай Пасха в дома на родителите ми, вследствие на което организира гей-оргия за двайсет и един от дружките си, които оформили човешка верига в хола ми, а после играли на „туистър“ в спалнята ми. Голяма гледка ще да е заварила Графинята (тогава двайсет и три годишна), когато имала удоволствието да влезе: всичките педита нанизани на караманьол и се чукат като животни в обор, та пушек се вдига наред манхатънското ни любовно гнезденце на петдесет и третия етаж на „Олимпик Тауърс“.

Та именно от един прозорец на същия този етаж Виктор провеси Иконома Патрик, след като се установи, че Патрик и дружките му са задигнали петдесет хиляди долара в кеш от чекмеджето е чорапите ми. За чест на Виктор следва да спомена, че провеси Патрик от прозореца едва след като многократно го беше призовал да върне откраднатата стока. Е, вярно е, че молбите му бяха придружени е десни прави и леви крошета, от които Патрик се сдоби със счупен нос, разкъсани капиляри и на двете очи и три-четири пукнати ребра. И си мислите, че след всичко това Патрик е кандисал да върне мангизите?

Ни най-малко. Ние с Дани бяхме свидетели на зверската обработка, която Виктор му приложи. И не друг, а Дани ги приказваше от страшни по-страшни, но само докато Виктор хвърли първия десен прав, при което лицето на Патрик заприлича на суров хамбургер, а Дани избяга в банята и започна да повръща.

По някое време ми се стори, че Виктор се поувлече и се канеше да пусне Патрик през прозореца, та най-мило го помолих да го върне в стаята, от което Виктор се понатъжи, но все пак изпълни молбата ми. Когато Дани излезе позеленял и уплашен от банята, му обясних, че съм се обадил в полицията и че ще дойдат да арестуват Иконома Патрик. Дани направо се шашардиса от наглостта ми да се обадя в полицията, след като лично аз съм бил инициаторът на разправата с Патрик. Но аз продължих да му обяснявам, че когато дойдат, ще им кажа точно какво е станало. Така и направих. А за да съм сигурен, че двете млади полицайчета ме разбират правилно, дадох им по хилядарка в брой, при което те кимнаха, снеха от служебните колани палките си и хвърлиха на Иконома Патрик още един бой до побъркване.

В този момент любимият ми сервитьор Масса дойде да ни вземе поръчките. Усмихнах му се и рекох:

— Добре, Масса, какво препоръчаш...

Но Масса ме прекъсна с куп въпроси:

— Защо си с римузина днес? Къде е ферарито? Като на Дон Джансан? Ти обичаш Дон Джансан, нари?

А двете сервитьорки с него зачуруликаха:

— О-о-о, той истински Дон Джансан... той Дон Джансан!

Усмихнах се и на японските ми почитателки, които говореха за бялото ми ферари тестароса — същото, каквото Дон Джонсън караше в ролята си на Сони Крокет в „Маями Вайс“^[3]. Поредният пример за склонността ми да осъществявам юношеските си мечти. Докато растях, „Маями Вайс“ бе един от любимите ми сериали, така че щом спечелих първия си милион, начаса се сдобих с едно бяло тестароса. Малко неудобно ми стана при споменаването на Дон Джонсън, така че махнах с ръка и поклатих глава, после попитах:

— Какво значи: има в менюто...

Но Масса пак ме прекъсна:

— Ти си и Джеймсу Бон! Имаш асутон мартин като Бон! В кората му има играчки... масро... пирони!

При което сервитьорките припяха:

— О-о-о, той истински Джеймсу Бон! Цуни-гуни бум-бум! Цуни-гуни бум-бум!

При тези думи всички се запревивахме от смях. Масса имаше предвид една от най-големите глупости, които бях направил през

живота си. Около година преди това бях гушнал двайсет милиона от една нова емисия. Седяхме с Дани в кабинета ми, куалудите почваха да действат, при което ме засърбя задникът да похарча някой и друг долар. Обадих се на моя дилър за екзотични автомобили и купих на Дани черен ролс-ройс корниш с гюрук за двеста хиляди, после купих на себе си един състезателно зелен астон мартин вираж за двеста и петдесет хиляди. Но и това не ми стигаше, та с моя дилър на екзотични автомобили се разбрахме да превърне астон мартина в истински Джеймс Бонд-мобил — с всичките му там помпи за разливане на масло по паважа, заглушител на радари, регистрационен номер, който се скрива и на негово място се появява генератор на светкавици за заслепяване на преследвачите, както и касета, която само с едно цъкване на ключе може да засипе асфалта с шипове, гвоздеи или ситни пехотни мини, ако намерех оръжеен търговец, който да ми ги продаде. Ако ще е гарга — да е рошава, рекох си. Целият масраф: сто хиляди долара. Обаче всички тия джаджи така изсмукваха акумулатора, че оттогава автомобилът почти не бе в движение. При всяко излизане ме оставяше на пътя. И сега само си седеше за украшение в гаража.

— Благодаря за комплимента — казах на Масса, — но сега, приятелю мой, сме седнали да си говорим за бизнес. — Масса се поклони раболепно, изреди специалитетите и взе поръчките ни. После пак се поклони и ни остави.

— Да се върнем на въпроса за финансирането — рекох на Виктор. — Нещо не ми се харесва идеята майката на Кени да ти пише чек. Не ме интересува дали имате общ бизнес и дали е свързан с „Дюк“, или не. Всеки чек е един семафор, така че — откажи се. Ще ти дам четирисотинте хиляди в брой, но не ща никакво движение на пари от теб към Гладис. Как стои въпросът с родителите ти? Защо не им дадеш на тях парите, а те да ти дадат чек?

— Родителите ми не са такива — рече Виктор с необичайно за него смирение. — Прости хора са и няма да ме разберат. Но мога да измъдря нещо с няколкото офшорни сметки, които имам в Далечния изток.

Дани и аз тайно се спогледахме. Шибаният му Китаец още не беше отворил брокерската си фирма, а вече говореше за офшорни сметки! Това се казва покварен маниак! Само че при престъпленията

си има определен логичен порядък, а престъпленията, за които Виктор говореше, идват накрая, след като си направил парите, а не преди това.

— Това ще вдигне други семафори, не по-малко червени. Дай ми ден-два да размисля и ще намеря начин как да ти предам парите. Може да хвана някоя от мишите ми дупки да ти даде сумата назаем. Не пряко, а чрез трето лице. Ще го измисля, разчитай на мен.

Виктор кимна:

— Както кажеш. Но ако имаш нужда от достъп до офшорните ми сметки, само ми кажи, окей?

Пуснах му една умряла усмивка, после заложих клопката:

— Добре, ако ми потрѣбват, ще ти се обадя, но поначало не се занимавам с такива работи. Както и да е, последното, което искам да обсъдя с теб, е как смяташ да управляваш фирмената търговска сметка на „Дюк“. Има два различни начина, по които да го направиш: „дълги“ и „къси“ позиции^[4]. И двата вида си имат и предимства, и недостатъци. Сега няма да навлизам в подробности, но ще се позадържа по-дълго на „късите“. — Спрях и сам се засмях на остроумието си, което ми дойде ей така, отвътре. — От дългите позиции се правят много повече пари, отколкото от късите. Когато говоря за дълги сделки, това значи, че ще държиш големи пакети акции в собствената си сметка на „Дюк“; след това надигаш цената и правиш печалба от продажбата им. И обратно, ако си в къса позиция и акциите се покачат, ще изгубиш сума ти пари. През първата ти година обаче всичките ти акции следва да се покачват, така че трябва яко да се осланяш на дългите позиции, ако искаш да реализираш голяма печалба. Истински голяма, имам предвид. Вярно, за подобен ход се иска да имаш яки топки — щото понякога може да ти коства куп нерви, — тъй като брокерите ти невинаги ще са в състояние да изкупуват всичките държани от теб акции. Така че паричният ти поток доста ще е обвързан с наличната стока. Но щом имаш достатъчно кураж и увереност, че ще устискаш докрай, след като отmine бавният период, по пътя си нагоре ще направиш цяло състояние. Следиш ли какво ти говоря, Виктор? Това не е стратегия за малодушни, а за силните и далновидните.

Вдигнах вежди колкото можах повече и обърнах длани към тавана, един вид: „В час ли си по това, което ти казвам?“ После зачаках да видя дали Ръбчо ще се усети, че току-що бях дал на Виктор най-

калпавия съвет в историята на Уолстрийт. Защото истината е, че с дълги сделки направо си дириш белята. Докато държиш стока за продан, в случая акции по сметката на фирмата, на практика залагаш всичко на карта. На Уолстрийт царува кешът, а когато се запасиш с акции по сметката на фирмата, ставаш уязвим за атака. Почти няма разлика от останалите видове бизнес. Дори един водопроводчик, ако се презапаса с части, ще установи, че парите в брой не му стигат. А когато надойдат и сметките за плащане — наеми, телефони, заплати, — той не може да предложи на кредиторите си да им плати с водопроводни части. Кешът си е цар във всички видове бизнес, особено пък в нашия, където стоките ти запаси само за една нощ могат да изгубят цялата си стойност.

При търговията с акции е правилно да се играе на късо, което ти позволява да се валяш в пари в брой. И макар че можеш да загубиш, ако цените на акциите тръгнат да се качват, подобна загуба може да се смята за равносилна на направена застрахователна вноска. Докато ръководех фирмената търговска сметка на „Стратън“, правех следното: оставях фирмата да понася редовно загуби в сделките ден за ден, но това я държеше в силна кешова позиция, готова да напълни чекмеджето на касата в деня на поредната нова емисия. Казано най-просто, губех около един милион месечно от късите сделки, но с това си гарантирах, че ще мога да прибера десет милиона на месец в бизнеса с първичните публични предлагания. Така че аз лично не можех да си представя, че друг човек би търгувал по друг начин.

Въпросът беше: ще се усетят ли Ръбчо и Виктор, или егото на Виктор ще го натика право в лудницата на дългите сделки? Дори Дани, на който пипето иначе му сече, така и не бе успял да схване докрай тази концепция; или пък я беше схванал, но понеже беше по рождение рискуваща натура, нямаше нищо против да заложи здравето на фирмата, при перспективата да изкара някой и друг милион в повече през годината. Откъде да зная?

Дани сякаш пое репликата ми и се обърна към мен:

— Да ти кажа честно, в началото адски се притеснявах, като гледах какви основни пакети държеше на дълги позиции, но с течение на времето... искам да кажа... като гледах какви допълнителни приходи докарваше... — и заклати шава, та глупостите му да хванат

дикиш, — направо невероятно! Но наистина за тая работа се искат яки топки.

Кени глупакът:

— Да, бе, наистина цяло състояние натрупахме по този начин. Само така трябва да действаш, Вик.

Хайде пък сега! — рекох си. Значи след толкова много години Кени продължаваше да си няма хабер как съм успял да поддържам „Стратън“ в състояние на идеално финансово здраве, въпреки всичките проблеми. Нямах нито една дълга сделка през живота си! Освен през първия ден на всяка нова емисия, когато оставях фирмата да поеме изключително дълга позиция в продължение на няколко внимателно отброени минути, докато цената на единиците летеше нагоре. Но винаги бях сигурен, че всеки момент ще бъде засипан с мощна вълна от поръчки от купувачи.

— Цял живот съм живял рисковано, така че това не ми пречи — каза Виктор. — Точно в това е разликата между момчетата и мъжете. Докато знам, че цената върви нагоре, и последния си цент съм готов да вложа. Риск печели, риск губи, нали така казват? — Пандата отново се засмя, при което очите му се скриха.

Кимнах на Китаеца:

— Горедолу така стоят нещата, Виктор. Пък и да се озoves някой ден в лоша позиция, можеш да разчиташ на подкрепата ми. Смятай, че аз съм ти застраховката.

И пак вдигнахме чаши за тост.

* * *

Час по-късно пресичах борсовата зала със смесени чувства. Дотук всичко вървеше по план, но какво щеше да стане със собственото ми бъдеще? Какво щеше да стане с Вълка от Уолстрийт? Някой ден цялото това изживяване, тази дива езда на ролъркоустър ще се превърне в далечен спомен, за който ще мога да разкажа на Чандлър. Да й кажа как едно време баща й е бил истински борсов играч на Уолстрийт, как е притежавал една от най-големите брокерски фирми на всички времена и как всичките тези млади хора, които

наричаха себе си стратънци, търчаха из Лонг Айленд и харчеха неприлично големи суми по всякакви безсмислени щуротии.

Точно така, Чани: стратънци се кланяха пред татко ти и го наричаха своя крал. И за един кратък период, точно около твоето раждане, татко ти наистина царуваше над тях. Тати и мама живееха точно като крал и кралица и така ги посрещаха навсякъде. А сега татко ти е... какво, по дяволите, е той днес? Добре, тати ще ти покаже някои изрезки от вестниците, от които да разбереш... всъщност май ще е по-добре да не ти ги показва. Пък и те само лъжат от край до край за татко ти, Чани! Ти нали знаеш, че пресата винаги лъже, Чандлър? Я по-добре питай баба си Сюзан, тя ще ти разкаже по-подробно. Ама чакай, забравих, че от доста време не си виждала баба си; понеже тя и леля ти Патриша са в пандиза за пране на пари. Пардон!

Ама че мрачно предчувствие! Боже милостиви! Вдишах дълбоко и го отстраних от мисълта си. Бях само на трийсет и една, а вече бях на път да се превърна в отминало величие. Поучителна приказка! Че то въобще възможно ли е на такава ранна възраст да се водиш за отминало величие? Дали пък не съм като онези дечица кинозвезди, които впоследствие погрозняват до възбог? Като онзи, червенокоското от „Семейство Партридж“ — Дани Бона-душ^[5] или вана, или нещо подобно? Но не е ли все пак за предпочитане да си отминало величие, отколкото несъстояло се величие? Трудно ми беше да кажа, понеже имаше и обратна страна на монетата, а именно, че като свикнеш веднъж с нещо, после ти е трудно да се лишиш от него. Да, де, ама нали първите ми двацет и шест години все пак бяха минали без могъщия рев на залата? И все пак... как изобщо щях да живея с нещо, което се беше сраснало с мен?

Поех дълбок дъх и се стегнах. Трябваше да се стегна заради тези млади хора тук, заради моите Стратънци! Те бяха решението на въпроса ми! Имам план и ще се придържам към него: бавен преход, задкулисен, да не се паникьоса войската, да не настъпи война между брокерските фирми, да не се развихри Покварения Китаец.

Но докато се приближавах към бюрото на Джанет, забелязах, че е мрачна — признак за неприятности. Очите ѝ бяха малко по-разширени от обичайното, а устните ѝ бяха леко разтворени. Седеше на ръба на стола си, а щом улових погледа ѝ, стана и се отправи към мен. Дали пък не е дочула нещо за историите със СЕК? Засега знаехме само аз,

Дани и Айк, но на Уолстрийт новините се разпространяваха с невероятна бързина. Даже си имаше и една стара поговорка сред брокерите: „Добрата новина стига бързо, ама лошата — моментално.“

— Търсиха те от „Визуал Имидж“ — рече Джанет през стиснати устни. — Настояваха незабавно да говорят с теб. Било абсолютно спешно и чакали да им се обадиш допреди следобеда.

— Тия пък кои са? Не съм и чувал за шибаната им фирма!

— Как да не си? Нали те заснеха цялата ти сватба на видео, не помниш ли? Нали ти ги докара със самолета до Ангила — един мъж и една жена. Тя беше руса, а той — кестеняв. Тя носеше...

— Да, да, спомням си ги — прекъснах я. — Не ми трябва пълно описание. — Не можех да се начудя на паметта на Джанет. Ако не я бях прекъснал, сигурно щеше да ми каже и какъв цвят е бил чорапогащникът на мацката. — Кой от двамата се обади — мъжът или жената?

— Мъжът. И беше страшно притеснен. Каза, че ако не му се обадиш до няколко часа, щяло да стане голям проблем.

Проблем ли? Мама му стара! Какво ставаше? Какво може да е толкова спешно, че заснелият сватбата ми на видео да иска незабавно да му се обаждам? Какво толкова се беше случило на сватбата ми? Започнах да ровя из паметта си... Е, надали за това става дума, макар че наистина бях получил предупреждение от правителството на малкия карибски остров Ангила. Бях докарал по въздушен път триста от най-близките ми приятели (приятели ли?) на изцяло заплатена от мен ваканция в „Малиуана“ — един от най-добрите хотели в света. Удоволствието ми излезе над един милион долара, а в края на седмицата президентът на острова ме уведоми, че не са арестували всички до един за притежание на наркотици единствено заради това, че такъв оборот сме им направили, та по този начин ни се отблагодарявали. По-нататък ме убеди, че всеки един от присъстващите ще бъде включен в специален списък за наблюдение и ако някой от тях някога се върнел в Ангила, по-добре да не носел никаква дрога. Но оттогава бяха минали цели три години, та надали имаше някаква връзка, но все пак...

— Свържи ме с тоя тип — наредих на Джанет. — И ми го дай в офиса. — Извърнах се да вляза в кабинета и през рамо я запитах: — Той как се казваше, между другото?

— Стив. Стив Бърнстайн.

Телефонът на бюрото ми изписука само след секунди. Разменихме си набързо поздрав с Стив, президента на „Визуал Имидж“ — малка семейна фирмичка някъде на южния бряг на Лонг Айленд. После Стив загрижено рече:

— Ами... виж какво... не знам точно как да ти го кажа... искам да кажа, че вие с жена ти много добре се отнесохте към нас, все едно, че и ние бяхме гости на сватбата ви. Адски мили бяхте. А и на похубава сватба от вашата никога не съм бил и...

— Слушай, Стив — прекъснах го, — радвам се, че ти е било хубаво на сватбата ни, но в момента нямам много свободно време. Просто ми кажи с две думи какво става.

— Ами, днес дойдоха двама агента от ФБР и поискаха копие от сватбеното ви видео.

И ей така, изведнъж осъзнах, че животът ми се е променил из основи.

[1] „Добър ден“ на японски всъщност е „Конничиу!“, а „Конбануа“ означава „добър вечер“. — Б.пр. ↑

[2] „Ирасшаймасе“ (яп.) — „добре дошли“. — Б.пр. ↑

[3] Телевизионен сериал (1984–1989), 111 епизода, допълнен с широкоекранен филм (2006). — Б.пр. ↑

[4] „Къса“ позиция обозначава продажба на акции и други ценни книжа, които продавачът в момента не притежава, с надеждата да си ги откупи обратно впоследствие на по-евтина цена. Това представлява опит да се извлече печалба от очакван спад в цената на дадена акция или облигация, в противовес на обичайната инвестиционна практика, при която инвеститорът заема „дълга“ позиция, като закупува акции с надеждата, че цената им ще се покачи. — Б.пр. ↑

[5] Комедиен телевизионен сериал (1970–1974) с Дани Бонадуч в ролята на Дани. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23.

ХОДЕНЕ ПО ТЪНКА ЛИНИЯ

Девет дни след отровния телефонен разговор „Визуал Имидж“ седях в световноизвестния ресторант „Рао“ в Източен Харлем и водех разгорещен спор с легендарния частен детектив Ричард Бо Дитъл, известен на приятелите си като Бо.

И макар да бяхме на маса за осем, очаквахме само още един човек — специалния агент от ФБР Джим Барсини^[1] — случаен приятел на Бо, който, надявах се, скоро щеше да е и мой случаен приятел. Срещата ни беше уредена от Бо и Барсини се очакваше да пристигне до петнайсет минути.

В момента говореше Бо, а аз само слушах, или, по-точно казано, Бо ме поучаваше, а аз седях и гримасничех. Темата на разговора: моята вдъхновена идея да подслушвам ФБР, която според Бо била едно от най-шантавите неща, които бил чул през живота си. Та сега ми обясняваше:

— ... чисто и просто нещата не стават по този начин, Бо.

Бо имаше тоя странен навик да нарича приятелите си „Бо“, което понякога ме объркваше, особено ако се бях надрусал с куалуди. Слава Богу, тази вечер успях да следя мисълта му, тъй като бях трезвен като съдия, което според мен е най-подходящото състояние, когато ще се запознаваш с агент на ФБР, още повече — ако си решил да се сприятеляваш с него, та след това да го ползваш за източник на сведения.

Но за всеки случай в джоба ми имаше четири куалуда, които вече прогаряха дупка в сивия ми панталон, а във вътрешния джоб на тъмносиньото ми спортно сако се помещаваха три грама и половина кока и ми нашепваха най-прелъстително. Аз обаче се бях зарекъл да проявя сила — поне докато агент Барсини не се върнеше там, където агентите на ФБР поначало се връщат след вечеря в ресторант, което, предполагам, е у дома си. Първоначално мислех да похапна малко, та да не ми пречи на надрусването, но засега мирисът на печен чесън и домашно приготвен доматен сос къпеше нежно обонянието ми.

— Виж какво, Бо — продължи Бо, — в случай като твоя не е никак трудно да се добият сведения от ФБР. Аз даже имам вече някаква информация за теб. Но чуй ме внимателно — преди да съм ти казал каквото и да било, — има си определен протокол, който следва да се спазва, иначе дупе да ти е яко. И първото правило гласи, че не можеш да залагаш подслушвателни средства в шибаните им офиси. — И започна да клати невярващо глава — нещо като основно негово занимание през петнайсетте минути, откакто бяхме седнали на масата. — Второто правило гласи, че не можеш да правиш опити да подкупиш секретарките им или който и да било техен служител. — И пак поклати глава. — Нито пък можеш да следиш агентите им, та да откриеш нещо компрометиращо в личния им живот. — Този път тръсна силно глава и забели очи така, както прави човек, след като е чул нещо, което абсолютно противоречи на всякаква логика, та се мъчи да го избие от мозъка си.

За да избегна пламъците в очите на Бо, насочих погледа си през витрината, установих, че гледам мрачния чатал на Източен Харлем, и се запитах защо, за Бога, най-добрият италиански ресторант в Ню Йорк е избрал точно тази шибана помийна яма за свое седалище. Но после се сетих, че „Рао“ съществува от над сто години, от края на деветнайсети век, когато Харлем не е бил това, което е сега.

А това, че с Бо бяхме на маса за осем души, значеше далеч повече, отколкото изглежда на пръв поглед — като се има предвид, че резервациите за вечеря в „Рао“ се правят пет години отнапред. Даже, ако трябва да бъдем точни, изобщо да се направи резервация в този мъничък анахронизъм е почти невъзможно. Всичките му дванайсет маси се „притежават“ на принципа на „тайм-шеър“^[2] от шепа избрани нюйоркчани, които освен че са много богати, се отличават и с яките си връзки.

На външен вид „Рао“ не се отличаваше с нищо особено. Вечерта, за която става дума, беше с коледна украса, но това нямаше нищо общо с факта, че датата бе 14 януари. И през август пак щеше да си е със същата коледна украса. Така си вървяха нещата в „Рао“, където всичко напомняше за едни далеч по-прости времена, когато храната се е сервирала като у дома, а от ъгъла, от джубокса в стила на петдесетте години, се е носела италианска музика. През по-късните часове собственикът Франки Пелегрино пеел на гостите си, докато хората на

уважение се събирали около бара, пушели пури и се приветствали по мафиотски, а жените ги гледали с обожание, както се правело през доброто старо време, когато и да е било то. А мъжете ставали от столовете си и се покланяли на жените всеки път, когато ходели до тоалетната, както се правело през доброто старо време, когато и да е било то.

В която и вечер да дойдеше човек, щеше да завари поне половината ресторант зает от световноизвестни спортисти, кинозвезди и индустриалци, а останалата половина — заета от истински членове на мафията.

Та в случая връзкарят — собственик на масата, беше Боб, а не аз, та според звездния списък на ресторантчето Бо Дитъл беше личност, чиято звезда сериозно изгръваше. Едва четирийсетгодишен, Бо вече се оформяше като една бъдеща легенда. Едно време, в средата на осемдесетте години, беше един от най-награждаваните нюйоркски полицаи с над седемстотин души задържани в най-трудните райони на града, включително и в Харлем. Беше си извоювал огромна репутация с това, че бе разкрил престъпления, които се бяха опънали на всички останали, а накрая стана известен и в национален мащаб, след като разкри едно от най-ужасните престъпления в историята на Харлем: изнасилването на бяла монахиня от двама закъсали за пари наркомани.

От пръв поглед Бо никак не приличаше на печен полицай. Напротив, притежаваше по момчешки хубаво лице с идеално поддържана брадичка и леко оредяла светлокестенява коса, сресана право назад върху закръгленото му теме. Нито пък беше особено едър — метър и седемдесет и осем, около деветдесет кила, — но с широк гръден кош и дебел врат колкото на горила. Беше една от най-големите тупалки в града: страшно си падаше по копиринени костюми за по две хиляди долара и силно колосани официални ризи с френски ръкавели и твърди яки. Златният му часовник беше толкова тежък, че можеше да се използва за гиричка за развиване на бицепсите, а пръстенът на кутрето му имаше диамант с размера на кубче лед.

За никого не беше тайна, че по отношение на разкриваемостта успехът на Бо се дължеше до голяма степен на възпитанието му. Родил се и израснал в една част на квартала „Озон Парк“ в Куинс, където от едната страна го заобикаляли мафиоти, а от другата — ченгета. Благодарение на това развил уникалната способност да върви по

тънката линия, разделяща двете общности, като използвал уважението, което си бил създал сред местните шефове на мафията за разкриването на случаи, които не се поддавали на традиционни решения. С течение на времето си създал репутацията на човек, който пази познанствата си в тайна и използва подадените му сведения единствено за потушаването на уличните престъпления, които изглежда го дразнели повече от всичко друго. Приятелите му го обичали и уважавали, а враговете му го мразели и се бояли от него.

Но понеже не можел да търпи и бюрократичните простотии, Бо напуснал полицията на трийсет и пет годишна възраст и много бързо превърнал прословутата си репутация (и още по-прословутите си връзки) в една от най-бързо разрастващите се и най-уважавани частни охранителни фирми в Америка. И именно по този повод го бях изнамерил и наел преди две години — да организира и поддържа една първокласна охранителна служба в „Стратън Оукмънт“.

Неведнъж бях му се обаждал да прогони някой бандюга средна ръка, наумил си да се облажи от операциите на „Стратън“. Точно какво им е говорил Бо на такива, нямам представа. Знам само, че щом му звъннех, той накарваше човека „да си седне на гъза“ и оттам нататък повече не ми се вясваше. (Макар че веднъж получих един доста пищен букет цветя.)

Независимо от Бо, на горните етажи на мафията бяха стигнали до негласния извод, че вместо да се мъчат да получават процент от дейността на „Стратън“, по-изгодно за шефовете ще е да пращат младежите си на работа при нас, та да получат подходяща подготовка. Така че след година-две младите мафиотчета си тръгнаха кротко — почти по джентълменски, ако трябва да сме точни, — без да пречат на дейността на „Стратън“. После, по заповед на господарите си, отваряха поддържани от мафията брокерски фирми.

През последните две години Бо бе навлязъл във всички аспекти на сигурността в „Стратън“, та дори разследваше компаниите, на които организирахме първично публично предлагане, че да не ни измами някой мошеник. И за разлика от повечето свои конкуренти, „Бо Дитъл енд Асошиейтс“ не ни пробутваше сведения, каквито всеки компютърно грамотен можеше да дръпне от сайта на „ЛексисНексис“^[3]. Напротив, хората на Бо наистина събираха кал под ноктите си, но разкриваха неща, които не си предполагал, че могат да

излязат наяве. Вярно, че и услугите му не бяха от най-евтините, но пък напълно си заслужаваше парите.

Най-просто казано: Бо Дитъл беше най-добрият в своята област.

Още зяпах през витрината, когато Бо рече:

— Какво те мъчи, Бо? Зяпнал си през шибаната витрина, сякаш отговорите на въпросите ти минават по улицата.

За миг се запитах дали да не му кажа, че мисълта да подслушвам ФБР ми бе хрумнала след адски успешното подслушване на СЕК, на което той неволно ме бе навел, когато ме запозна с ония бивши кадри на ЦРУ, които ми продадоха оборудването зад гърба му. Един от микрофоните имаше вид на щепсел и стърчеше повече от година от един контакт в заседателната зала, откъдето черпеше и енергия, така че нямаше опасност да му свършат батериите. Прекрасна джаджа!

Реших обаче, че още не е назрял моментът да споделя малката си тайна с Бо, затова рекох:

— Просто съм се зарекъл да се преборя тоя път с тях. Ни най-малко не възнамерявам да се тръшна по гръб и да се престоря на умрял, само защото някакъв агент на ФБР бил тръгнал да разпитва за мен. Като имам предвид какъв е залогът и колко хора са замесени, не мога да си позволя да се оттегля. Така че, след като се успокои, можеш да ми кажеш и какво си установил, окей?

Бо кимна, но преди да ми отговори вдигна голямата си чаша с шотландско уиски и гаврътна равностойността на три-четири шота, сякаш бяха вода. После сви устни.

— Бр-р-р! Чиста работа! — И едва след това подхвана: — Като начало, разследването е все още в един съвсем начален етап и всичко се движи от един на име Коулмън — специален агент Грегъри Коулмън. Никой друг в службата му не се интересува; всички го смятат за умряла работа. Федералната прокуратура също не проявява никакъв интерес. Федералният прокурор, комуто е възложено делото, се казва Шон О'Шей и доколкото разбирам, бил доста свестен, не някакъв мухльо. Имам един добър приятел-адвокат, Грег О'Конъл, който навремето работел с Шон О'Шей. По моя молба се обадил на О'Шей и смята, че на Шон изобщо не му пукало за твоя случай. Ти беше прав, когато каза, че там не се занимават много с ценни книжа. Повече ги вълнуват мафиотските дела, понеже и Бруклин е в района им. Така че в това отношение имаш късмет. Но за Коулмън разправят, че бил много

упорит. Говорел за теб така, сякаш си някаква звезда. Имал много високо мнение за теб, но не по начин, който би ти се харесал. По-скоро се е повманиачил по твой адрес.

— Е, това вече е наистина чудесна новина! — поклатих тъжно глава. — Вманиачен агент на ФБР! Откъде цъфна пък този? Защо точно сега? Сигурно има нещо общо със споразумението със СЕК. Тия копелета от Комисията ми играят двойна игра.

— Успокой се, Бо. Нещата не са толкова зле, колкото ти се струва. Това няма нищо общо с Комисията. Просто образът ти е заинтригувал Коулмън. Вероятно най-вече заради писанията по вестниците за прословутия Вълк от Уолстрийт. — И пак заклати глава. — Всичките там истории с наркотици, курви и харчене на корем. На един млад агент на ФБР, получаващ четирийсет хиляди в годината, от такива описания може свят да му се завие. А тоя Коулмън е млад, малко над трийсет, мисля; не много по-стар от теб. Така че представи си жестоката действителност: тоя тип гледа данъчната ти декларация и установява, че ти за час печелиш повече, отколкото той за година. После пуска телевизора и съзира как жена ти си развява задника. — Бо сви рамене. — Та исках да ти препоръчам известно време да се поприведеш. Вземи някакъв по-дълъг отпуск или нещо от този род, което би било напълно в духа на споразумението ти със СЕК. Те кога ще го обявят, между другото?

— Не съм сто на сто сигурен — отвърнах. — Вероятно до седмица-две.

Бо кимна.

— Та добрата новина е, че Коулмън се слави като доста свестен човек. Не като агента, с когото ще се запознаеш тази вечер — истински дивак. Щото ако Джим Барсини ти тръгнеше по следата — спукана ти е работата. Вече е изпозастрелял двама-трима; единия от тях с мощна карабина, и то след като онзи бил вдигнал ръце. Един от ония случаи, дето викат „Полиция! ТРЯС! Стой, не мърдай! Горещете!“ Нали ме разбираш, Бо?

Исусе Христе! — рекох си. Възможно ли е единственото ми спасение в цялата тая история да е някаква откачалка-агент на ФБР с нервен пръст върху спусъка?

Бо обаче не млъкваше:

— Така че не всичко е лошо, Бо. Коулмън не е от онези, дето ще ти създадат фалшиви улики, или ще тръгнат да заплашват стратънци с доживотни присъди; нито пък ще седне да тероризира жена ти. Но...

— Какво искаш да кажеш — да тероризира жена ми? — прекъснах го разтревожено. — Как така ще намесва Надин в цялата история? Тя нищо никога не е направила, освен дето е похарчила куп пари. — Самата мисъл, че могат да намесят и Надин, окончателно скапа духа ми.

А Бо възприе тон, с какъвто психиатър говори на пациент, застанал на ръба на покрива на десететажна сграда:

— Добре, добре, успокой се, Бо. Точно Коулмън не е от тоя тип хора. Просто исках да кажа, че са известни случаи, в които агент е подюрвал съпругата, само за да упражни натиск върху мъжа ѝ. Това обаче не се отнася за теб, тъй като Надин не участва в бизнеса ти, нали така?

— Естествено, че не участва! — отговорих съвсем убедено, но после прерових паметта си да се уверя, че казаното току-що от мен е било истината. Стигнах до тъжния извод, че не е. — Е, направил съм навремето две-три сделки от нейно име, но нищо лошо. Бих казал, че отговорността ѝ е горе-долу нулева. Но никога не бих допуснал нещата да стигнат дотам, Бо. Предпочитам да се призная за виновен и да ме опандизят за двайсет години, отколкото да привлекат под отговорност жена ми.

Бо кимна бавно и отговори:

— Както би сторил всеки мъж на място. Но мисълта ми е, че това и те го знаят и могат да го приемат като твоя слабост. Но пак изпреварваме събитията. Разследването е все още в начален стадий, засега по-скоро замятане на въдиците, отколкото каквото и да било друго. Ако имаш късмет, Коулмън ще налети на нещо друго... на съвсем друго дело... и ще загуби интереса си към теб. Просто бъди внимателен, Бо, и всичко може да ти се размине.

— Обещавам ти да внимавам — кимнах.

— Добре. Барсини всеки момент ще дойде, така че дай да ти припомня правилата. Първо, не отваряй дума за твоя случай. Днешната среща не е с такава цел. Просто сме стари приятели, събрали се да си похортуват. Никакви приказки за разследвания и тем подобни. Започни с разработването на случайно приятелство с него. Не забравяй: нашата

цел не е този човек да ти предава сведения, каквито не би трябвало да ти предава. — И поклати глава, за да наблегне на думите си. — Истината е, че ако Коулмън го е ухапала щръклицата да те разследва, Барсини не може да стори кой знае колко за теб. Но ако Коулмън няма нито една улика против теб, а просто се прави на пич, единствено тогава Барсини ще може да му каже: „Слушай, аз тоя тип го познавам и никак не е лош, що не го оставиш на мира?“ Запомни, Бо: последното нещо, в което ти трябва да те обвинят, е, че си се опитвал да корумпираш агент на ФБР. За такова нещо ще те тикнат зад решетките за сума ти време. — После Бо вдигна вежди и добави: — От обратната страна на медала обаче съществува определен вид информация, която можем да получим от Барсини. Защото на Коулмън може да му потрябва ти да научиш някои работи и ще може да ти ги предаде чрез Барсини. Откъде да знам? Пък може и наистина да се сприятелиш с Барсини. Той никак не е лош човек. Вярно, че е лудо копеле, ама кой от нас не е луд, нали така?

Кимнах в знак на съгласие.

— Не обичам да съдя хората, Бо. Мразя хора, които съдят останалите. За мен те са най-калпавите, не мислиш ли?

— Правилно. Така и очаквах да разсъждаваш — подсмихна се доволно Бо. — Но и ти ми вярвай, когато ти разправам, че Барсини не ти е типичен представител на ФБР. Навремето е бил „тюлен“^[4] — или войкови разузнавач към морската пехота, не си спомням точно кое. Но има едно нещо за него, което трябва да знаеш — и той адски си пада по гмуркането, така че поне това ви свързва. Що не го поканиш някой път на яхтата си, особено ако цялата тая история с Коулмън се окаже някаква дреболия? Никога не е зле човек да си има човек във ФБР.

Усмихнах се на Бо, но се въздържах от импулса си да скоча през масата и да го млясна по устата. Бо беше истински боец — направо безценен актив. И колко му плащах аз — чрез „Стратън“ и от личния си джоб? Повече от половин милион годишно, че и отгоре. Но си заслужаваше всеки цент.

— А тоя човек какво знае за мен? Известно ли му е, че срещу мен върви разследване?

— Абсолютно не — поклати глава Бо. — Много малко съм му разказал за теб. Само, че си ми добър клиент и добър приятел. Кое

си е вярно. Именно затова съм тук тази вечер, Бо — заради приятелството ни.

Влязъл в крачка, аз му отвърнах:

— И не си мисли, че не оценявам жеста ти, Бо. Няма да забравя...

— Ето го — прекъсна ме Бо. Посочи към витрината и към четирийсетгодишния мъж, влизащ в ресторанта — метър и осемдесет и три, сто килограма, ниска канадска ливадка, остри хубави черти, пронизващи кафяви очи и невероятно квадратна челюст — общо взето, сякаш беше слязъл от плакат за набиране на доброволци към някоя полувоенна групировка на крайната десница.

— Големия Бо — възкликна най-нямащият вид на агент на ФБР човек в света. — Мо-о-о-й човек! Какво правиш, бе, пич, и как успя да намериш тоя шибан ресторант? Ей, Богу, Бо, в махала като тая направо мога да потренирам стрелба по бягащи мишени! — Килна глава настрани и вдигна вежди, сякаш за да подчертае логиката на изказването си. — Ама, чакай, защо трябва да ме е еня? На мен ми е разрешено да стрелям само по банкови обирджии, нали? — Тая, последната луда забележка бе прицелена в мен заедно с топла усмивка, към която специален агент Барсини впоследствие добави: — Значи ти си Джордан, така ли? Приятно ми е да се запознаем, приятелю! Бо ми разправяше, че имаш страхотна лодка — кораб било по-скоро, рече — и че си обичал да се гмуркаш. Дай лапа! — И ми протегна ръка.

Бързо я поех и с изненада установих, че е близо два пъти по-голяма от моята. След като едва не ми я извади от рамото, най-после я пусна, та можахме да седнем.

Щях да продължа по темата гмуркане, обаче не ми беше дадена възможност. Специален агент Ненормалов пое по негова си тангента.

— Слушай какво ще ти кажа — рече ядно. — Тая махала е истинска шибана помийна яма. — Поклати отвратно глава, облегна се назад и кръстоса крака, при което лъсна окаченият на кръста му огромен револвер.

— Ами в това отношение нямаме разногласия, Бо — рече Бо на Барсини. — Знаеш ли колко души съм задържал едно време, докато работех тук? Няма да ми повярваш, ако ти кажа. И половината бяха все едни и същи шибани копелета! Спомням си, имаше един, голям колкото една шибана горила. Промъкна ми се изотзад с капак от кофа

за боклук и ме изтресе отгоре по главата, та почти ми спря тока. После скочи на ортака ми и направо го просна в несвяст.

— И какво стана? — вдигнах вежди. — Хвана ли го?

— Ха, че как няма да го хвана — отвърна Бо едва ли не обидено. — Той мен не ме нокаутира, а само ме позамая. Още докато нападаше партньора ми, аз вече бях дошъл на себе си, отнех му капака и го помлатих по главата в продължение на няколко минути. Той обаче имаше свръхдебела чутура, като шибан кокосов орех. — Бо сви рамене, после постави точка на разказа си: — Оцеля.

— Ебаси и срамът — рече федералният агент. — Прекалено мекушав си, Бо. Аз да бях, щях да му откъсна трахеята на копелето и да му я набутам в устата. Знаеш ли, че има начин да направиш това, без капка кръв да ти падне по ръцете? Цялата техника опира до чупката в китката. И се получава един звук като от тапа — при което федералният агент прилепи език към небцето си, сви бузи, а после ги отпусна — *ПЛЪОК!*

Точно в този момент до масата дойде, за да се запознае с агент Барсини, собственикът на ресторанта Франк Пелегрино, известен и с прякора „Франки Няма“, понеже все така отговаряше на желаещите да бъдат настанени на маса. Така се беше изтупал, с такъв финес, току-що изгладен, че можех да се обзаложа, че в момента излиза от химическо чистене. Носеше тъмносин костюм с жилетка на тънки сиви райета. От лявото горно джобче надничаше перфектна, безгрешна, брилянтна бяла кърпичка, по начин постижим единствено за мъж от рода на Франки. Имаше вид на заможен шейсетгодишен мъж, втален красавец, притежаващ уникалната дарба да накара всеки един посетител в „Рао“ да се чувства, сякаш му гостува в собствения му дом.

— Значи ти си Джим Барсини — рече с топлота Франк Пелегрино и протегна ръка. — Бо много пъти ми е разправял за теб. Добре дошъл в „Рао“, Джим.

В този миг Барсини рипна от стола и започна да вади ръката на Франк от рамото му. Наблюдавах в захлас как идеално вчесаната сива коса на Франк стоеше неподвижна, докато останалата част от тялото му се тресеше като парцалена кукла.

— За Бога, Бо — рече Франк на истинския Бо, — тоя твой приятел се ръкува като мечка-гризли! Напомня ми на... — и Франк

Пелегриното подхваща един от многото си разкази за хора с много къси вратове.

Мигновено изключих; усмихвах се от време на време, но мислех съсредоточено върху основната си задача за момента, а именно: какво мога да направя, кажа или — ако се наложи — дам на специален агент Барсини, че да го прилъжа да каже на специален агент Коулмън да ме остави на мира? Най-лесно, естествено, щеше да е да подкупя Барсини. Като го гледах, нямаше вид на някой с който знае какви морални устои. Макар че, изживявайки се като войник-наемник, можеше да се окаже и неподкупен; вземането на пари от алчност да противоречи на воинското му чувство за чест. Колко ли получава един агент на ФБР? — запитах се. Петдесет хиляди годишно? Колко пъти можеш да се гмурнеш с акваланг за тия пари? Доста малко. При това има гмуркания и гмуркания. А пък аз съм готов извънредно добре да си платя, но да си имам ангел-пазител във ФБР, нали?

И докато сме на въпроса, колко всъщност бих платил на агент Коулмън да ми загуби номера завинаги? Милион? По всяко време. Два милиона? Че колко му е! Два милиона са дребна пара пред опасността от федерално съдебно дело и вероятността да те постигне финансова разруха!

Ама аз на кого ги разправях тия? Всички тези мисли са врели-некипели. Всъщност заведения от рода на „Рао“ ти припомнят единствено, че не можеш да имаш дългосрочно доверие на нито едно правителство. Та нали мафиотите само преди три-четири десетилетия са вършели каквото си поискат: подкупвали са полицията; подкупвали са политиците; подкупвали са съдиите; ей Богу, дори учителките са подкупвали! После обаче се появява кланът Кенеди — самите те от ирландската мафия, — която възприема италианската за конкурентна. Така че се отмятат от всички уговорки — от всичкото онова „танто за танто“ — и... останалото е история.

— ... та така уреди той въпроса навремето — приключи най-сетне лакърдията си Франки Няма. — Но той всъщност не отвлече майстор-готвача, а само го държа известно време за заложник.

При тези думи всички, включително и аз, избухнахме в истеричен смях — нищо, че бях изгървал деветдесет на сто от разказа. Но в „Рао“ и това можеше да си го позволиш. Нали щеше пак да слушаш шепата истории за не знам кой си път.

[1] Името е променено. — Б.а. ↑

[2] Частично право върху ваканционен имот. — Б.пр. ↑

[3] Популярен онлайн архив на съдържанието на вестници, списания, юридически документи, обществени регистри и фирмена информация. — Б.пр. ↑

[4] Военноморските тюлени (на англ. — *Navy SEALs*) е най-елитната специална част във Военноморските сили на САЩ. *SEAL* (съкращение от *Sea, Air u Land* — море, въздух и земя), но и *seal* — тюлен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24.

ПРЕДАВАНЕ НА ЩАФЕТАТА

Немият ми шофьор Джордж Кембъл току-що спря мазно лимузината пред страничния вход на „Стратън Оукмънт“ и направо ме изстреля от задната седалка, като наруши самоналожения си обет на мълчание и ме попита:

— И какво ще стане сега, господин Белфърт?

Бре, бре, бре! — рекох си. Крайно време беше старият дявол да се предаде и да ми каже някоя и друга дума! И колкото и неясен да бе въпросът му, всъщност улучваше точно същността на нещата. Защото само след седем часа, в четири следобед, щях да се изправя пред борсовата зала и да дръпна реч за сбогуване с цялата ми армия от изключително разтревожени стратънци, питащи се до един като Джордж, какво ще им донесе бъдещето — във финансово и във всяко друго отношение.

Без съмнение, в идните дни още ред въпроси щяха да парят умовете на моите стратънци — въпроси от рода на:

Какво ще стане сега, когато Дани поеме управлението? След шест месеца още ли ще имат бюра? И ако ги имат, ще продължават ли да се радват на досегашното справедливо отношение? Или той ще фаворизира старите си приятели и неколцината основни брокери, с които се друса с куалуди? И каква ще е съдбата на онези брокери, които са по-близки с Кени, отколкото с Дани? Ще ги накаже ли Дани за това? А дори да не ги накаже, няма ли да ги третира като второкласни граждани? Ще продължи ли да съществува „Брокерският Дисниленд“? Или постепенно „Стратън“ ще се превърне в най-обикновена брокерска фирма, каквито ги има навсякъде?

Реших все пак да не споделям тези си мисли с Джордж и просто му отвърнах:

— Ти няма за какво да се притесняваш, Джордж. Каквото и да стане, няма да те оставя на улицата. Ние с Джанет ще отворим офис наблизко, а освен това двамата с Надин ще те ползваме за още куп неща. — Нахилих се и прибягнах до най-оптимистичния си тон: —

Само си представи как един ден ще ни закараш с Надин на сватбата на Чандлър. Представяш ли си го?

Джордж кимна и също се захили с новото си чене от световна класа, после смирено рече:

— Аз много си обичам работата, господин Белфърт. Ние сте най-добрият шеф, който съм имал. И госпожа Белфърт също. Всички ви обичат вас двамата. Жалко, че трябва да напуснете това място тук. Никога вече няма да е същото. Дани не е като вас. Не се държи добре с хората. Мнозина ще напуснат.

Бях толкова шашнат от първата половина на изказването му, че изобщо не се вслушах във втората. Ама наистина ли ми каза, че си обичал работата? И че и мен ме обичал? Е, използването ни думата „обич“ явно си беше чист литературен похват, но не можеше да се отрече, че Джордж току-що беше заявил колко обича работата си и колко ме уважава като шеф. И то след всичко, което бе преживял покрай мен: и курвите... и дрогата... и среднощните авто обиколки из Централ Парк със стриптийзърки... и саковете с пари, които го пращах да прибира от Елиът Лавин.

От друга страна пък, нали никога не се бях отнасял неуважително към него? Дори в най-мрачните и декадентски мигове винаги се бях старал да се отнасям с уважение към Джордж. Вярно, бяха ми минавали разни чудати мисли по негов адрес, но никога с никого не ги споделих, освен с Графинята, естествено, но тя, като моя жена, се ползва с привилегии. Пък и в това отношение всичко си беше на майтап. Та нима съм предубедена личност? Може ли изобщо един нормален евреин да има предубеждения? Та нали по-гонени хора от нас няма никъде по света?

И изведнъж ми стана тъпо, че изобщо някога съм се съмнявал в лоялността на Джордж. Та той беше добър човек. Свестен човек. Кое ми е давало правото да долавям хиляда и едно неща във всичко казано — че и неказано — от него?

Усмихнах му се благо и рекох:

— Истината, Джордж, е, че никой не може да предскаже бъдещето, най-малко пък аз. Кой може да каже какво ще стане със „Стратън Оукмънт“? Всичко е въпрос на време. Спомням си обаче, когато започна работа при мен, как се мъчеше да ми отвориш вратата на лимузината. Спринтираше до отсрещната страна и се стараше да

ме изпревариш. — И се разсмях на спомена. — Помня, че направо те побърквах. Та не ти давах да ми отваряш вратата единствено заради това, че прекалено много те уважавах, че да седя отзад, сякаш ми е строшена ръката. Винаги съм смятал, че то е обидно спрямо теб. — След което добавих: — Но тъй като днес ми е последен ден, вземи веднъж и ти да се престориш на шибан шофьор на лимузина и ми отвори вратата! Представи си, че работиш за някакъв дебелогъз басп. Можеш дори да ме ескортираш до борсовата зала. Току-виж ти харесало сутрешното събрание на Дани. То би трябвало да е започнало.

— ... и в рамките на това проучване — обяви Дани по високоговорителите — са наблюдавани сексуалните навици на повече от десет хиляди мъже в продължение на повече от пет години. И като ви кажа какво са установили, направо ще изпаднете в шок. — Сви устни, закима с глава и се заразхожда напред-назад, един вид „Пригответе се да слушате за извратеното естество на животното-мъжкар.“

Исусе Христе! — рекох си. Още не съм си тръгнал, а той е вече в амок! Хвърлих кос поглед на Джордж зад мен да видя реакцията му, но не ми се стори особено шокиран. Главата му бе леко килната настрани, а изразът на лицето му сякаш говореше „Нямам търпение да узная какво общо има това шибано изследване с търговията с акции!“

— Защото — продължи Дани, облечен в сив костюм на фини райета и с фалшивите баспски очила на носа — според изследването цели десет процента от цялото мъжко население са скапани педали. — И спря, та да могат слушателите да възприемат напълно казаното.

Опа-а! Още едно дело за нарушаване на личната свобода! Огледах се из борсовата зала... и съзрях куп объркани погледи, сякаш се мъчеха да схванат за какво точно им говори. Тук-там някой се поизхили, но за изблик на смях и дума не можеше да става.

Явно реакцията на тълпата — или по-скоро липсата на такава — никак не се хареса на Дани, та той настървено продължи:

— Та пак ви казвам — изрече човекът, смятан от СЕК за помалката от двете злини, — изследването установява, че десет на сто от мъжкото население обичат да им го навират в гъза! Да им трамбоват

халвата! Това е огромна цифра! Огромна! Толкова много мъже го поемат през задния вход! Или смучат хуй! Или...

Дани се принуди да прекъсне бясната си реч, понеже в борсовата зала настъпи хаос. Стратънци взеха да дюдюкат, да вият, да пляскаат и аплодират. Половината вече бяха на крака и си разменяха хайфайв. Но в предната част, където бяха повечето асистентки, нямаше правостоящи. Виждаха се единствено силно килнати руси гривви, докато младите дами си шепнеха на ухо и клатеха шашнати глави.

В този миг Джордж запита объркано:

— Нищо не разбирам. Какво общо има това с пазара за ценни книжа? Защо той приказва за гейове?

Свих рамене и казах:

— Сложно е за обяснение, Джордж, макар всъщност да цели единствено да създаде образа на някакъв съвместен враг, както е правел Хитлер през трийсетте години. — И само по една случайност, рекох си наум, не го чуваш в момента да се нахвърля на чернокожите. Мисълта ме вдъхнови да добавя: — Както и да е, не си длъжен да слушаш тия глупости. Я се чупи и се върни да ме вземеш чак към четири и половина, окей?

Джордж кимна и се отдалечи, сигурно още по-притеснен от преди.

А аз, докато наблюдавах сутрешния метеж, просто нямаше как да не се запитам защо Дани винаги свеждаше събранията си до темата секс. Явно искаше да разсмее хората с няколко евтини шегички, но това можеше да се постигне и по друг начин, който да не пречи на онова, което целеше да им внуши скрито. А скритото внушение бе, че „Стратън Оукмънт“ е една легитимна брокерска фирма, чиято цел е да печели пари в полза на своите клиенти — и че единствената причина, поради която в момента не печелеше пари в полза на клиентите си, се коренеше в пъкления таен заговор на търгащите на къси позиции, които бяха жива напасть от скакалци на борсата и разпространяваха зловредни слухове за „Стратън Оукмънт“ и за всяка друга почтена брокерска фирма, която им се изпречи на пътя. Също вложен в това внушение бе и фактът, че един ден, в обозримо бъдеще, фундаменталната стойност на всички тези компании ще излезе с блясък наяве, а акциите ще се завърнат с цялата си мощ, ще се

надигнат като птицата феникс от пепелта, при което всички клиенти на „Стратън“ ще спечелят състояние.

Сума ти пъти бях обяснявал на Дани, че дълбоко в себе си всички човешки същества (с изключение на шепа социопати) са обзети от подсъзнателен стремеж да постъпват правилно. И че по тази причина на всяко събрание трябва да им внушава определена подсъзнателна мисъл — че докато се смеят и набират, и вадят очите на клиентите си, изпълняват не само собствените си хедонистични стремежи към забогатяване и приемане от себеподобните им, но и подсъзнателния си стремеж да постъпват правилно. Само и единствено по този начин можеш да ги мотивираш да постигнат цели, за каквито дори не са смеели да си мечтаят.

Точно в този миг Дани разпери ръце встрани и стаята постепенно утихна. След което той каза:

— Окей, стигаме до най-интересната част или, както аз бих я нарекъл, до по-тревожната част. Защото щом десет на сто от мъжете са скрити хомосексуалисти, това означава, че сред хилядата мъже тук в залата, сред самите нас, седят цели сто педала, готови да ни го наврат отзад в мига, в който се обърнем с гръб към тях!

И народът започна да се оглежда подозрително. Дори дребните блондинки-асистентки се извърнаха да гледат с подозрителни белтъци из силно гримираните си очички. В залата се надигна някакъв тътнещ ропот, но не долавях точно какво говореха. Смисълът му обаче беше ясен: „Дайте да видим кои са и да ги линчуваме!“

Предвкусах предстоящите събития, докато хиляда вратове се извърщаха насам-натам... изстрелваха се стотици обвинителни погледи... млади, здрави ръце се протягаха на всички посоки, всяка с насочен пръст на края. И се започна произволното крещене на имена:

— Тесковиц^[1] е педи!

— И О'Райли е шибан педераст! Ставай, О'Райли!

— Ами Ърв и Скот? — изврецяха двама стратънци в унисон.

— Да бе, Скот и Ърв. Скот направи свирка на Ърв!

Но след около минута сочене с пръст и някои не толкова безпочвени обвинения към Скот и Ърв, никой не си беше признал. Тогава Дани отново вдигна ръце и призова за тишина.

— Вижте какво — рече с обвинителен тон, — знам някои от вас, които са такива, така че има два начина да разрешим въпроса — лесен

начин и труден начин. Какво имам предвид? Всеки знае, че Скот направи свирка на Ърв, но това не доведе до уволнение на Скот, нали така?

— Не съм му правил свирка на Ърв — долетя отнякъде оправдаващият се глас на Скот. — Само че...

Гласът на Дани изрева от тонколониите и го прекъсна:

— Стига, Скот! Млъкни! Колкото повече го отричаш, толкова по-виновен изглеждаш. Така че престани! Само дете ми е жал за жена ти и децата ти, че ще има да ти берат срама. — Дани поклати отвратно глава и остави Скот на мира. — Както и да е — продължи новият изпълнителен директор на „Стратън“, — една такава гнусна постъпка е свързана в по-голяма степен с властта, отколкото със секса. И посредством нея Ърв ни доказа, че наистина е властен мъж, след като е успял да накара един от младшите брокери да му духа. Така че цялата тази постъпка остава в историята и Скот е опростен. А сега, след като ви показах колко толерантен мога да бъда към подобно поведение, питам: Няма ли сред вас поне един истински мъж с достатъчно яки топки — и с най-елементарно чувство за благоприличие, все пак, — който да стане и да си признае?

Изневиделица някакъв млад стратънец със слаба брадичка и още по-слаб усет за ситуацията се изправи и заяви ясно и откровено:

— Гей съм и се гордея с това!

При което борсовата зала пощуря. Моментално към него полетяха всякакви смъртоносни предмети. После залата започна да съска и да му подвиква подигравателно, докато накрая започнаха да се чуват крясъци:

— Шибан хомо! Изчезвай оттук!

— Дайте да намажем минетчията с катран и перушина!

— Пазете си чашите! Може да ви пусне някое хапче, а после да ви изнасили!

Добре, казах си. Сутрешното събрание официално свърши, закрито преждевременно поради проява на лудост. Но успя ли това събрание да постигне нещо? Не бях особено убеден, освен дето беше нарисувало една наистина мрачна картина на бъдещето, което очакваше „Стратън Оукмънт“ още от утре.

Но кое беше изненадващото в цялата работа?

Час по-късно седях зад бюрото си и се успокоявах с тези думи, докато Лудия Макс беснееше по мой адрес и по адрес на Дани във връзка със споразумението за изкупуване на дела ми, създадено от моя счетоводител Денис Гейто, по прякор Готвача, заради способността му да подправя отчетите. Казано накратко, споразумението изискваше от „Стратън“ да ми плаща по един милион долара месечно в продължение на петнайсет години, като по-голямата част от тази сума идваше по силата на споразумение за неконкурентност, с което аз поемах ангажимента да не се конкурирам със „Стратън“ в брокерския бизнес.

Макар споразумението да накара доста хора да вдигнат въпросително вежди, само по себе си (поне външно) то не беше незаконно и аз успях да напъна юристите на фирмата да го одобрят, въпреки царящото мнение, че споразумението можеше да е законосъобразно, но мирише доста отдалеч на гнило.

В момента в кабинета ми седеше и четвърто лице, а именно Вигвам, който досега предимно мълчеше. Но в това нямаше нищо необичайно. Все пак Вигвам през по-голямата част от младините си бе вечерял у нас, та много добре познаваше възможностите на Лудия Макс. А Лудия Макс ораторстваше:

— ... и вие, двамата тъпаци, ще го закъсате до ушите с това споразумение. Откупуване на дял срещу сто и осемдесет милиона долара? Та вие направо се изпикавате в лицето на СЕК! Исусе, шибан Христе! Кога на вас двамата ще ви дойде акълът?

— Успокой се, татко — свих рамене. — Не е чак толкова зле, колкото изглежда. Карат ме да преглътна горчив хап, та сто и осемдесетте милиона се явяват като малък подсладител.

А Дани добави с малко повече от необходимата веселост:

— Макс, ние двамата с теб тепърва ще работим съвместно още куп години, така че дай да припишем тая история на нашата неопитност, а? В крайна сметка парите отиват не у някой друг, а при сина ти! Какво толкова лошо би могло да има в това?

Лудия Макс се извъртя на пета и закова поглед в очите на Дани. Опъна от цигарата като за световно, после сбърчи устни във формата на малко „о“ и с могъща струя въздух придаде на дима формата на широк един сантиметър лазерен лъч, който биде изстрелян в лицето на

Дани със силата на оръдие от Гражданската война. И докато Дани още се губеше в облака дим, рече:

— Слушай какво ще ти кажа, Поуръш. Това, че синът ми от утре няма да е тук, не значи, че ще ти оказвам някакво новонамерено уважение. Уважение се печели, а ако съдим по тазсутрешното събрание, може би трябва направо да ида в шибаната служба по безработицата. Даваш ли си сметка точно колко закона наруши с тазсутрешната си простотия? Всеки момент очаквам по телефона да се обади онова дебело копеле Доминик Барбара^[2]. Щото оня млад педал точно на него ще се обади да му се оплаче.

После се извърна към мен:

— И защо оформихте споразумението за прехвърляне на дела като неконкурентно? Та как изобщо можеш да се конкурираш с фирмата, след като си отстранен? — Пак опъна от цигарата. — Ти и онова копеле, Гейто, сте измътили тая щуротия. Отказвам да участвам в подобна подигравка. — И Лудия Макс се отпрати към вратата.

— Татко, искам да кажа две неща, преди да си излезеш — рекох с вдигната ръка.

— Какво има? — изсъска ми.

— Първо, юристите на фирмата до един одобриха споразумението. А е за сто и осемдесет милиона единствено заради това, че неконкурентността трябва да е за срок от петнайсет години, че да се възползваме напълно от данъчните предимства. И понеже „Стратън“ ми плащат по един милион месечно, това за петнайсет години прави сто и осемдесет милиона.

— Не ми демонстрирай как смяташ наум — озъби се баща ми. — Не можеш ме впечатли. А що се отнася до данъчния кодекс, познавам го много добре, както познавам и грубото му незачитане от твоя страна и от страна на Гейто. Така че не ми замазвай очите, господинчо. Друго има ли?

При което аз подхвърлих ей така, между другото:

— Ще трябва да изтеглим напред вечерята днес, за шест часа. Надин иска да вземем Чандлър с нас, та да я видите с мама. Кръстосах пръсти за късмет и зачаках името Чандлър да упражни магическото си

влияние върху Лудия Макс, чието лице моментално омекна при споменаването на единствената му внучка.

— О, каква прекрасна изненада! — каза с широка усмивка и лек английски акцент сър Макс. — Майка ти толкова ще се зарадва да види Чандлър. Чудесно! Ще ѝ се обадя да ѝ съобщя радостната новина.

Сър Макс напусна кабинета ми с усмивка на лицето си и с бодра стъпка.

Изгледах Дани и Вигвам и свих рамене:

— Има няколко ключови думи, които го укротяват, от които „Чандлър“ му действа най-сигурно. Не е лошо да ги научите, ако не искате да получи сърдечен удар тук, в кабинета.

— Баща ти е добър човек — рече Дани — и по отношение на него нищо няма да се промени тук. Той все едно е и мой баща и ще може да говори и да прави каквото си пожелае, докато се пенсионира.

Усмихнах се благодарно на лоялността на Дани.

— Но по-важно от баща ти е това — продължи Дани, — че отсега си имам проблеми с „Дюк Сикюритийз“. Виктор влезе в бизнеса само преди три дни, но вече пуска слухове, че „Стратън“ била изпята песен и че фирмата на бъдещето се казвала „Дюк“. Засега не се е опитал да краде от брокерите ни, но съм сигурен, че това ще е следващата му стъпка. Дебелото шибано копеле го мързи да обучи свои собствени брокери.

— Ти какво имаш да кажеш по въпроса? — попитах Вигвам.

— За мен Виктор не представлява особена заплаха — отвърна Вигвам. — „Дюк“ е малка фирма, която никому нищо не може да предложи. Нямаат никакви собствени сделки, нито свой капитал, нито пък някакви минали постижения. Единственото, което имат засега, е голямата уста на Виктор, която той явно не владее.

Усмихнах се на Вигвам, който току-що бе потвърдил нещо, което аз вече знаех — че не го биваше като военновременен консултиер^[3] и едва ли щеше да е полезен на Дани в подобни ситуации. Все пак се изказах радушно:

— Точно тук бъркаш, приятелче. Гледаш на нещата отзад напред. Защото, ако Виктор наистина има акъл, ще осъзнае, че няма ограничения за това, което може да предложи на новите си наемници. Най-голямата му сила е в големината на „Дюк“, или по-точно — в липсата на такава. Факт е, че в „Стратън“ най-добрите трудно стигат

до върха — прекалено много хора им се изпречват по пътя. Така че, ако не познаваш някой в ръководството, и най-печеният на света да си, пак ще ти е трудно, ако не и невъзможно да напреднеш. В „Дюк“ обаче подобен проблем не съществува. Всеки печен тип може да им поставя каквито си ще условия, за да започне при тях. Това е реалното положение. И точно в това са предимствата на малката компания над голямата, и то не само в тази, а във всяка индустрия. Ние имаме в наша полза стабилност и доказано минало. Хората ни не се притесняват дали ще получат заплатите си в края на месеца и знаят, че зад ъгъла винаги ни чака някоя нова емисия. Виктор иска да подкопае тези наши устои, затова е тръгнал да разпространява слухове. — Свих рамене. — Както и да е, ще говоря по въпроса на следобедното събрание и силно ти препоръчам и на теб, Дани, да им го набиваш, когато провеждаш събранията си, ако успееш да минеш отвъд задевките с педалите. Голяма част от всичко това ще е пропагандна война, макар че след три месеца тя ще е приключила и Виктор ще си ближе раните. Друго има ли? — ухилих се победоносно.

— Някои от по-малките фирми си показват от време на време ноктите — каза Вигвам с обичайния си мрачен тон. — Тук да откраднат сделка, там да ни свият някой брокер. Сигурен съм, че ще отmine.

— Ще отmine, само ако го принудиш да отmine — срязах го. — Пусни слух, че се каним да дадем под съд всяка пръкнала се от „Стратън“ фирма, която се опита да ни краде брокерите. Новата ни политика ще бъде „сърце за око“. — Погледнах Дани и попитах: — Друг получавал ли е призовка от голямо жури?

— Не съм чул — поклати глава Дани. — Поне не човек от борсовата зала. Засега сме само аз, ти и Кени. Според мен в борсовата зала дори не знаят, че върви разследване.

— Е — рекох с ежедневно гаснещо чувство за сигурност, — все още има шансове цялата работа да се окаже опипване на сляпо. Скоро ще имам по-точни сведения. Чакам Бо да се обади.

След няколко секунди мълчание Вигвам рече:

— Между другото, Мадън вече подписа доверителното споразумение и ми върна удостоверението за акциите, така че поне за това можеш да не се притесняваш повече.

— Нали ти казах, че главата на Стив си му е на мястото — обади се Дани.

Едва се сдържах да не кажа на Дани, че напоследък Стив злослови по негов адрес, както никога досега: Дани не можел да управлява „Стратън“, а пък аз трябвало да съсредоточа усилията си да му помогна на него (Стив) да развиел „Стив Мадън Шуз“, чийто потенциал бил още по-изявен, отколкото в миналото. Продажбите нараствали с петдесет на сто месечно — месечно! — и продължавали да растат. Но от оперативна гледна точка Стив просто не успявал да насмогне, та производството и пласментът изоставали силно от продажбите. Вследствие на закъсненията в доставките името на компанията сред универсалните магазини страдало. Ръчкан от Стив, вече мислех сериозно по въпроса да преместя офиса си в Уудсайд, в Куинс, където беше и главната квартира на „Стив Мадън Шуз“. Преместех ли се там, щях да деля общ кабинет със Стив и той щеше да се съсредоточи върху творческата страна, а аз — върху бизнеса.

Обаче казах само:

— Не съм твърдял, че главата на Стив не е на място. Но сега, след като си прибрахме акциите, ще му е далеч по-лесно да постъпва правилно спрямо нас. Парите тласкат хората към необичайни деяния, Дани. Имай търпение — скоро сам ще го разбереш.

В един часа следобед извиках Джанет за мобилизираща беседа. От няколко дена ми се виждаше силно разстроена. Днес беше на границата да се разплаче.

— Слушай — рекох ѝ с бащински тон, — има куп неща, за които можеш да си благодарна, моето момиче. Не твърдя, че нямаш поводи да си разстроена, но на всичко това трябва да гледаш като на ново начало, а не като на край. Още сме млади. Ще поотпочинем някой и друг месец, после — с пълна пара напред! — И ведро ѝ се усмигнах. — На първо време обаче ще работим от къщи, което е идеално, тъй като те смятам за част от семейството.

Джанет започна да преглъща сълзите си:

— Знам. Само че... тук съм от самото начало и бях свидетел как създаде всичко от нищото. Все едно присъствах на някакво чудо. За пръв път през живота си се почувствах... — „обичана“, подсказах ѝ наум — не знам как да го нарека... И когато ме преведе по пътеката в черквата... като истински баща... — и Джанет ревна истерично.

Исусе! — рекох си. Къде сбърках? Исках да я успокоя, а я разплаках. Ще трябва да се обадя на Графинята. Тя е спец по тия работи. Най-добре да дойде тук и да отведе Джанет у дома, макар че това щеше да ѝ отнеме доста време.

И понеже се оказа, че нямам избор, приближих се до Джанет, прегърнах я леко и много нежно ѝ казах:

— В плаченето няма нищо лошо, но не забравяй колко много хубави неща ни предстоят. Рано или късно „Стратън“ ще фалира, Джанет — въпросът е единствено кога. Но ние напускаме сега и вечно ще ни помнят като успели хора. — Усмихнах се и продължих още по-оптимистично: — Както и да е, довечера с Надин ще вечеряме у моите родители и ще водим с нас Чани. Искам и ти да се присъединиш към нас, окей?

Джанет се усмихна — усмихна се при мисълта, че ще види Чандлър, — а аз нямаше как да не се замисля какво говореше това за състоянието на нашия живот, когато единствено чистотата и невинността на едно детенце са в състояние да ни донесат покой.

Някъде към петнайсетата минута на прощалната ми реч ми светна, че чета хвалебственото слово на собственото си погребение. Хубавото му беше, че по този начин имах уникалната възможност да наблюдавам реакциите на всички присъстващи на церемонията.

Гледай ги само как седят и попиват всяка дума от устата ми! Толкова прехласнати лица... толкова будни очи... толкова добре оформени торсове, седнали на предния ръб на стола си. И онези — диви обожавачи погледи от асистентките по продажбите с яките руси гривни, пищни деколтета и, разбира се, невероятно изваяните слабини. Защо не вземех да посадя някое и друго подсъзнателно внушение дълбоко в мозъците им — че всяка една от тях трябва да изгаря от неутолимото желание да ми духа, а после да поглъща и последната капчица от мъжеството ми, докато са живи.

Боже, ама и аз съм един шибан дегенерат! Умът ми следва диво две различни мисли, дори посред прощалната ми реч. Устните ми се движат нагоре-надолу докато благодаря на стратънци за петте години неугасваща вярност и възторг, а в същото време се чудя дали не е трябвало да съм изучукал повече от асистентките. Какво говори това за

мен? Значи ли, че съм слаб? Или това да искаш да ги изучаеш всичките си е нещо съвсем естествено? В крайна сметка, за какво ти е всичката тая власт, ако не я използваш да се отебеш? Честно казано, изобщо не се бях възползвал достатъчно от този аспект на властта, или поне не дотолкова, доколкото Дани се възползваше! Щях ли някой ден да съжалявам за това? Или в крайна сметка съм постъпил правилно? Като зрял мъж! Като отговорен мъж!

Всички тези странни мисли ревяха из главата ми със скоростта на мощно торнадо, а в същото време от устата ми без всякакво усилие се лееха мъдри себеугодни слова. И в този миг осъзнах, че мисълта ми всъщност се движеше не по две писти (което за мен си беше нещо обичайно), а по три — което беше някаква шибана забележителност.

По третата писта течеше някакъв вътрешен монолог, изразяващ съмнение в дегенератското естество на втората писта, която обсъждаше аргументите „за“ и „против“ моето издухване от всички асистентки по продажбите. Междувременно първа писта си вървеше без прекъсване и от устата ми се лееха мъдри себеугодни мисли, отправени към стратънци, а тези мисли идваха от... откъде? Вероятно от онази част на мозъка, която действа, без да я насочваш съзнателно... или пък думите просто си излизаха по навик. Че малко ли събрания бях провел през изминалите пет години?... По две на ден в продължение на пет години... При триста работни дни в годината, това прави 1500 работни дни, по две събрания на ден — прави общо 3000 събрания, минус онези, проведени от Дани, които бяха около десет на сто, да речем, и цифрата 2700 изплува отнякъде в съзнанието ми, а докато смятах, бисерите на себеугодната мъдрост продължаваха да валят от устните ми...

... И когато внезапно се върнах в настоящия миг, се чух как обяснявам, че фирмата за инвестиционно банкиране „Стратън Оукмънт“ ще оцелее, — няма начин да не оцелее! — тъй като е по-голяма от отделната личност и от отделните си съставки. И изведнъж ми се допря да открадна една мисъл на Франклин Делано Рузвелт — който е бил доста свестен човек, макар да е бил от Демократическата партия, а жена му, както наскоро научих, да е била лесбийка — и захванах да разяснявам на стратънци, че няма от какво да се боим, освен от самия страх.

И в този ред на мисли ми се наложи да подчертая отново, че Дани е абсолютно способен да управлява фирмата, особено когато има до себе си печен човек от рода на Вигвам. Уви, погледът ми отново срещна хиляда чифта забелени нагоре очи и толкова клатещи се от недоверие глави.

Коего ме накара да премина отвъд границата на благоразумието:

— Вижте какво: фактът, че ме отстраняват от индустрията за ценни книжа, не ми пречи да давам съвети на Дани. Сериозно ви го казвам! Да съветвам Дани е напълно законно, както и да съветвам Анди Грийн и Стив Сандърс — собствениците на „Билтмор“ и „Монро Паркър“, а така също всеки един от вас в борсовата зала, който има желанието да ме изслуша. И за да сте напълно убедени в това, което ви говоря, ще ви кажа, че ние с Дани имаме традицията да закусваме и обядваме заедно и че нямаме и най-малкото намерение да нарушим тази традиция заради някакво тъпо споразумение, което съм се принудил да подпиша със СЕК — споразумение, което сключих единствено, защото съм сигурен, че то ще осигури съществуването на „Стратън“ през следващите сто години!

Тук вече избухнаха бурни овации. Огледах залата! Боже мой, какво обожание! Каква обич към Вълка от Уолстрийт! До момента, в който срещнах погледа на Лудия Макс, от чиито шибани уши направо свистеше пара. Той пък за какво толкова се ядосва? Не вижда ли, че всички направо лапат лайната, които им сервирам? Не може ли и той просто да се включи в аплодисментите? Устоях на налагащото се очебийно заключение, че баща ми реагира по различен начин, понеже е единственият в цялата зала, на когото му пука за мен, и че го плаши гледката как синът му скача в пропастта от ръба на закона.

Само заради него добавих:

— И все пак става дума единствено за съвети, а това по дефиниция означава, че никой не е длъжен да се съобразява с тях! — при което Дани изрева от едната страна на залата:

— Точно така, но човек трябва да е луд да не следва съветите на Джордан Белфърт!

И отново бурни овации! Заляха залата, сякаш бяха епидемия на вируса „Ебола“, и след миг цялата зала беше на крак, за трети път през този следобед, и акламираше ранения Вълк. Вдигнах ръка за тишина и

окото ми се зарадва, когато мярнах Кари Чодош — една от малкото жени-брокери в „Стратън“, която беше и моя любимка.

Кари беше на около трийсет и пет — жива антика по стандартите в „Стратън“. Но още хващаше око. Бе сред първите брокери в „Стратън“ и се бе появила с прелестното си задниче в момент, в който беше останала без пукнат грош, не си беше плащала наема от три месеца и търговецът, от който бе купила на изплащане мерцедеса си, я гонеше с камион-паяк да си го прибере. Понеже Кари се оказа поредната от многото красавици, омъжили се за когото не трябва. И след десетгодишен брак, бившият ѝ съпруг отказваше да ѝ плати и един цент издръжка.

Прекрасен преход — рекох си — към темата за „Дюк Сикюритийз“, а оттам — за евентуалното разследване от страна на ФБР. Да, по-добре да спомена за ФБР сега, едва ли не да предскажа, че предстои разследване, та да оставя впечатлението, че Вълка отдавна го е усетил и се е подготвил да отблъсне атаката.

И пак вдигнах ръка за тишина.

— Вижте какво, нямам никакво намерение да ви залъгам. Сключването на споразумението със СЕК бе едно от най-трудните решения в целия ми живот. Но го направих с убеждението, че „Стратън“ ще продължи да съществува, независимо от всичко. Защото „Стратън“ е специална фирма, неотразима, не само защото е работното място на толкова много хора. И не само защото е печеливша. „Стратън“ е една идея! А една идея не може да бъде удържана, нито пък смазана от двегодишно разследване, проведено от шепа смотаняци, които умряха от студ в заседателната ни зала и не пожалиха милиони долари от парите на данъкоплатците в името на едно от най-големите гонения на вещици след процесите в Салем^[4]! А същността на идеята „Стратън“ е, че няма значение какъв ти е произходът, къде си учил и дали в годишника на випуска ти пише, че ти си абитуриентът с най-големите шансове да преуспееш. Идеята на „Стратън“ е, че когато дойдеш при нас и пристъпиш за първи път в борсовата зала, животът ти започва отново. В мига, в който влезеш през вратата и се закълнеш във вярност към фирмата, ставаш член на семейството, ставаш стратънец.

Поех дълбоко въздух и посочих към Кари.

— Вие всички тук познавате Кари Чодош, нали така?

Залата отвърна с дюдюкания, подсвирквания и задевки.

Вдигнах дясната си ръка и се усмихнах:

— Браво. Много добре. Но в случай, че не сте чули досега, Кари беше един от първите стратънски брокери — една от първоначалната осморка. И когато си мислим за Кари, си я представяме такава, каквато е сега — красавица, която кара чисто нов мерцедес, която живее в най-хубавия апартаментски комплекс на Лонг Айлънд; която носи костюми на „Шанел“ за по три хиляди долара и рокли на „Долче и Габана“ за по шест хиляди долара, която кара зимните си отпуски на Бахамските острови, а летните — в Хамптън; познавате я като човек с един Господ знае колко пари в банковата ѝ сметка — вероятно без пукнат долар, ако мен ме питаете, понеже такъв е стратънският стил — и, естествено, всички познавате Кари като една от най-високо платените жени в бизнеса на Лонг Айлънд, на път да приключи годината с над милион и половина долара!

После им разказах какво бе състоянието на Кари, когато дойде в „Стратън“, а Кари поде подадената ѝ реплика и се провикна силно и отчетливо: „Винаги ще те обичам, Джордан!“, при което цялата зала гръмна и за четвърти път се изправи на крака.

Сведох дълбоко глава в знак на благодарност и едва след трийсет секунди помолих отново за тишина. Докато и последните стратънци си сядаха по местата, казах:

— Разбирате ме, нали? Кари бе опряла гръб в стената; имаше малко детенце, за което да се грижи и бе затрупана от куп неплатени сметки. Не можеше да си позволи да не успее! Синът ѝ Скот, едно невероятно хлапе, след някоя и друга година ще се запише в някой от водещите университети в Америка. И благодарение на майка си ще го завърши, без да дължи двеста-триста хиляди по студентски заеми и без да е принуден впоследствие... — *Майка му стара!* И Кари ревна! За втори път разплаках жена днес следобед! Защо я няма Графинята?

А Кари цивреше тъй шумно, че три асистентки я наобиколиха. Налагаше ми се да приключа набързо със заключителните слова, преди още някой да е ревнал.

— Окей — рекох, — ние всички обичаме Кари и не искаме да я гледаме разплакана.

Кари вдигна ръка и докато подсмърчаше като тръбяща гъска, каза:

— Нищо ми няма. Мина ми. Извинявайте.

— Окей — отвърнах, чудейки се какъв всъщност е подходящият отговор към плачещата Стратънка по време на прощално слово. Има ли изобщо протокол за подобни случаи? — Това, което исках да кажа, е, че ако според вас вече няма възможности за бързо издигане — че поради размера и доброто ръководство в „Стратън“ нещо препречва пътя ви към върха, — истината е, че никога досега в „Стратън“ не е имало по-изгодно време някой да изскочи от редиците и да спре чак на върха. Това, приятели мои, е самата истина! Защото сега, след моето напускане, ще се отвори огромна пролука, която Дани ще трябва да запълни. И откъде ще я запълни? Отвън ли? От Уолстрийт ли? Разбира се, не! В „Стратън“ издигаме своите хора. Винаги е било така! Така че, независимо дали си новодошъл, или си тук от няколко месеца и току-що си взел брокерския изпит, или си тук от една година и току-що си направил първия си милион — днес е твоят щастлив ден. Докато „Стратън“ се разраства, неминуемо регулаторите ще издигат нови препятствия пред фирмата. Но и тях ще преодолеем... както преодоляхме СЕК. Кой знае? Току-виж следващият път пред нас ще се изправи НАСД... или някое щатско правителство... та дори и Федералната прокуратура. Кой може да каже? Поначало всяка фирма на Уолстрийт минава поне веднъж през подобно премеждие. Трябва обаче да помните, че в крайна сметка „Стратън“ ще оцелее и че именно негодите пораждат възможностите. Току-виж следващият път тук на това място ще застане Дани, за да предаде щафетата на някой от вас. — Изчаках да попият добре думите ми и подхванах заключителната част: — Така че желая на всички ви щастие и постоянни успехи. Искам да ви помоля само за едно: да следвате Дани така, както следвахте мен. Закълнете му се във вярност, както се клехте на мен. От този момент нататък управлението е в ръцете на Дани. На добър час, Дани, и Бог да те закриля! Сигурен съм, че ще достигнеш още по-високи върхове. — Вдигнах микрофона във въздуха в поздрав към Дани и получих най-дългата овация през живота си.

А когато тълпата най-сетне се укроти, получих картичка за сбогом — метър и двайсет на два и четирийсет, с огромен червен надпис от едната страна: На най-великия шеф на света! И от двете страни имаше изписани на ръка пожелания и хвалебствия от всеки

един от моите стратънци, благодарни, че така драматично съм променил живота им.

После, след като влязох в кабинета си и за последен път затворих вратата, неволно се запитах дали и след пет години ще са ми толкова благодарни.

[1] Имената са променени. — Б.а. ↑

[2] Виден американски адвокат по криминални, бракоразводни и семейни дела, близък приятел на скандалния радиоводещ Хауърд Стърн. — Б.пр. ↑

[3] *Consigliere* (ит.) — съветник на мафиотски бос. — Б.пр. ↑

[4] На 1 март 1692 г. в град Салем, Масачузетс, започва процес срещу няколко жени, обвинени, че практикуват магия. Той е резултат на избухналата сред местната пуританска общност истерия за наличие на вещици. Резултатът е деветнайсет смъртни случая и арестът на десетки други жени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25.

НАИСТИНА ИСТИНСКИ

Колко повторения на „Островът на Гилигън“^[1] може да изгледа човек, преди да реши да пъкне дулото в устата си и да дръпне спусъка?

Беше леденостудена сряда сутрин и макар че минаваше единайсет, аз все още се излежавах и гледах телевизия. Насилственото пенсиониране, рекох си, изобщо не е някакъв шибан пикник.

През последните четири седмици се нагледах на телевизия — повече от необходимото, ако попитате скръбната Графиня, — а напоследък направо се бях чалнал по „Островът на Гилигън“.

Но за това си имаше причина: докато гледах повторенията на сериала, установих с ужас, че не съм единственият Вълк от Уолстрийт. За мое най-голямо съжаление, тази съмнителна слава съм споделял с някакъв смотан стар басп, който имал нещастieto да бъде корабкрушенец на острова на Гилигън. Казва се Търстън Хауъл и, уви, оказа се истински басп-идиот. В типичен басп-стил се е оженил за една женска от същата порода — отвратителна блондинка с коса с цвят на ананас на име Лави, която почти го конкурира по идиотизъм. Лави се смята за длъжна да носи вълнени костюми с панталон, осеяни с пайети бални рокли и омазано с грим лице, въпреки факта, че островът на Гилигън се намира най-малко на хиляда километра от най-близкия корабоплавателен път в Тихия океан и надали някой ще я види. Но баспите са известни с натруфеното си облекло.

И взех да се питам дали само съвпадение е това, че оригиналният Вълк от Уолстрийт е някакъв смотан идиот и дали пък прякорът ми не е обиден — един вид да сравнява Джордан Белфърт с някакъв си дърт басп с шейсет и пет точки коефициент на интелигентност и със склонност да се напикава нощем. Нищо чудно, рекох си мрачно, нищо чудно.

Всичко беше крайно тъжно и потискащо. От друга страна обаче, имах куп време за Чандлър, която току-що бе проговорила. Вече ми беше пределно ясно, че първоначалните ми подозрения се

потвърждават и че дъщеря ми е истински гений. Усетих се как упорито се стремя да не разглеждам дъщеря си от физическа гледна точка — като съвсем ясно си давах сметка, че ще обожавам и последната й молекула, независимо от това как изглежда. Но си оставаше истина, че беше абсолютна красавица и с всеки изминал ден заприличваше все повече на майка си. А докато наблюдавах как се оформя като личност, усетих как започвам да я обичам дори повече от преди. Тя беше татковото момиченце и не минаваше ден, без да прекарам с нея поне три-четири часа и да я уча на нови думички.

В мен разцъфтяваха могъщи чувства, каквито дотогава ми бяха съвсем непознати. За добро или лошо, осъзнах, че досега не съм обичал друго човешко същество така безусловно — нито двете си жени, нито родителите си. Едва сега, с Чандлър, осъзнавах истинския смисъл на думата „обич“. И за пръв път разбирах защо моите родители навремето изживяваха болката ми — и буквално страдаха заедно с мен, — особено докато бях тийнейджър, когато сякаш бях решил да пропиляя заложибите си. Най-после ми стана ясно откъде идваха сълзите на майка ми и разбрах, че и аз ще роня същите сълзи, ако дъщеря ми някой ден направи онова, което бях сторил аз. Обзе ме чувство за вина, че бях причинил толкова много болка на родителите си, която сигурно направо ги е убивала. И пак е ставало въпрос за безусловна обич, нали? Най-чистият вид обич, а досега аз само я бях получавал, без да я давам.

От това обаче чувствата ми към Графинята ни най-малко не отслабваха. Напротив, замислях се дали и с нея не бих могъл да стигна до подобен етап, до подобно ниво на спокойствие и доверие, на което ще мога да сваля гарда и да я обичам безусловно. Сигурно, мислех си, особено ако си родим още едно дете. Или пък ако остареем заедно — ама истински да остареем — и преминем онази точка, докъдето физическото тяло има толкова голямо значение. Може би едва тогава ще й имам пълно доверие.

С течение на времето установих, че разчитам на Чандлър да ми осигури усещането за покой, за стабилност, за смисъл в живота. Мисълта, че мога да отида в затвора и да не съм с нея, тежеше като някакъв камък в основата на черепа ми и нямаше да се махне оттам, докато агент Коулмън не приключеше разследването си с празни ръце. Само тогава щях да си отдъхна. Още чаках да науча от Бо какви

разузнавателни сведения е събрал от специален агент Барсини, но той все не успяваше да се добере до него.

А и с Графинята нещата вървяха от хубаво към по-хубаво. Сега, когато имах повече свободно време, всъщност ми беше и по-лесно да крия от нея нарастващата ми зависимост от дрогата. Имах си една чудесна програмка, съгласно която ставах сутрин в пет, два часа преди нея, и си вземах сутрешните куалуди на спокойствие. След което минавах и през четирите етапа на друсането — изтръпване, замазване на думите, лигавене и изпадане в безсъзнание, — преди тя изобщо да се е събудила. След като дойдех отново на себе си, изглеждах някой и друг епизод от „Островът на Гилигън“ или „Мечтая за Джини“^[2], след което си играех около час с Чандлър. На обяд с Дани се срещрахме в „Тенджин“, пред очите на всички стратънци.

След приключването на борсовия ден отново се срещрахме с Дани и вземахме заедно по някой и друг куалуд. Това ми беше второто надрусване за деня. В къщи обикновено се връщах към седем — доста след като бях спрял да се лигавя — и вечерях с Графинята и Чандлър. Знаех, че Графинята е наясно с онова, което правя, но май се правеше, че не забелязва — вероятно от благодарност за това, че поне си давам труда да не ми текат лигите в нейно присъствие, което особено я вбесяваше.

Точно в този миг телефонът изписука.

— Буден ли си вече? — чу се противният глас на Джанет по интеркома.

— Джанет, единайсет часа е! Как да не съм буден?

— Ами, още не си се показал на повърхността. Аз отде да знам?

Невероятно! Продължаваше да не ми оказва и капка уважение, при все че вече работеше в дома ми. Имах чувството, че двете с Графинята постоянно се наговарят против мен и ми се подиграват. Е, правеха се, че уж всичко било само невинен майтап, от обич, но доста болеше.

И какво им даваше повод на тези две жени да се подиграват с мен? Така, де! Въпреки че бях отстранен от индустрията за ценни книжа, през февруари все пак успях да си докарам четири милиона долара; а този месец, макар да бе едва 3 март, вече бях навъртял един милион. Така че не бях никакъв безполезен плужек, който по цял ден мързелува.

А те двете какво правеха през целия си шибан ден, а? Джанет го прекарваше най-вече в обожаване на Чандлър и клюкарене с Гуин. Надин яздеше тъпите си коне, после се разхождаше из къщи в английския си костюм за езда, състоящ се от светлозелен ластикотинен клин, памучно поло в същия цвят и лъснати до блясък черни кожени ботуши за езда, като не спираше да киха, хрипти, кашля и се чеше от неотшумяващите конски алергии. В цялата къща единствено Чандлър ме разбираше, евентуално и Гуин, която ми носеше закуската в леглото и ми предлагаше куалуди за болката в гръбнака.

— Добре де, буден съм, така че успокой шибаната топка. Гледам „Файненшъл Нюз Нетуърк“.

Джанет скептичката:

— О, така ли? Щото и аз. Какво казват в момента?

— Ходи се чукай, Джанет! Какво искаш всъщност?

— Алън Кемтоб е на телефона; казва, че било много важно.

Алън Кемтоб, верният ми доставчик на куалуди, беше адска досада. На гадната социална пиявица не му стигаше, дето му плащаш по петдесет долара на куалуд, че да те остави на мира. Хич ни най-малко! Този конкретен дилър на дрога държеше да го харесваш, или да го обичаш, или каквото искаше там. Той направо придаваше нов смисъл на израза вашият дружелюбен квартален дилър на дрога. От друга страна обаче, наистина продаваше най-качествените куалуди в целия град: едно относително понятие в света на зависимите от куалудите, тъй като най-качествените куалуди идваха от онези страни, в които все още се произвеждаха законно.

Да, историята беше направо съкрушителна. Както и повечето други освежителни лекарства, и куалудите са били законни в САЩ до един определен момент, в който на ДЕА^[3] им направило впечатление, че на всяка редовна рецепта се падали по сто фалшиви. Сега само две страни в света произвеждат куалуди — Испания и Германия. Но и в двете контролът е тъй затегнат, че не може да се разчита на някакви сериозни количества...

... и точно затова сърцето ми се разтупка като на заек, когато чух Алън Кемтоб да казва по телефона:

— Ако щеш ми вярвай, Джордан, но попаднах на един пенсиониран аптекар, който още преди петнайсет години заключил в касата си двайсет истински лемънки. От пет години го кандърдисвам

да ми ги продаде, но той не се навиваше. Сега обаче дошло време да плаща таксата на сина си в колежа, та е готов да ги продаде за по петстотин долара на таблетка и си рекох, че това може да представлява интерес за теб...

— Естествено, че представлява! — Едва се удържах да не го нарека „шибан идиот“ за това, че дори се е осмелил да се усъмни в интереса ми. Защото на тоя свят има квалуди и квалуди. Всяка отделна фирма ги прави по своя си рецептура, така че се различават по силата на въздействието си. Никой обаче не бе успял да ги докара до такова съвършенство, както гениите в „Лемън Фармасютикълс“ — фирма, която ги продаваше под търговското название „Лемън 714“. За лемънките, както им викаха, се носеха цели легенди не само заради силата им, но и заради способността им да превръщат девиците от католическите гимназии в царици на минетите. Впоследствие ги бяха кръстили „кракоразтварячките“. — Всичките ги вземам! — обявих мигновено. — Даже направо кажи на човека, че ако ми продаде четирийсет, ще му платя по хилядарка на таблетка, а ако ми продаде сто, ще му дам по хиляда и петстотин. Това прави сто и петдесет хиляди долара, Алън! — Боже мили, рекох си, тоя Вълк наистина е богат човек! Истински лемънки! И паладинките минаваха за истински квалуди, понеже се произвеждаха законно от нормална фармацевтична компания в Испания, така че, ако прием паладинките за истински, то тогава лемънките са... *наистина истински!*

— Само с двайсет разполага — отвърна Алън Кемтоб.

— Мама му стара! Сигурен ли си? Да не си отделяш една част за себе си, а?

— В никакъв случай — отвърна Кемтоб. — Смятам те за свой приятел, а на приятел такива номера не се правят, нали така?

Ама че шибан загубеняк, помислих си. На глас обаче му казах нещо по-друго:

— Абсолютно си прав, приятелю. Кога да те чакам?

— Човекът няма да се прибере до четири. Ще успея да стигна до Олд Бруквил към пет. — И добави: — А ти направи всичко възможно да не ядеш.

— О, млъкни, Алън! Как не те е срам дори да си помислиш подобно нещо. — И му пожелах лек път. После окачих слушалката и се затъркалях върху белия копринен юрган за дванайсет хиляди долара

като някое хлапе, на което току-що му се е паднала наградата да пазарува на воля от „ФАО Шварц“.

Отидох в банята, отворих шкафчето с лекарствата и извадих кутия с надпис „Клизма Флийт“. Разкъсах опаковката, свалих боксерките до колене и наврях дюзата на флакона с такава сила в задника си, че усетих как остърга върха на сигмоида на дебелото ми черво. Само три минути по-късно цялото съдържание на храносмилателния ми тракт изхвърча навън. Не бях особено уверен, че това ще подсили ефекта на друсането, но реших да играя на сигурно. После бръкнах с пръст в гърлото си и повърнах останките от закуската.

Да, рекох си, постъпих по най-разумния възможен начин, освен дето първо трябваше да си бръкна в гърлото, пък после да си правя клизмата. Но тъй като бях измил ръцете си обилно с почти вряла вода, реших, че мога да си опростя дребната грешница.

След това се обадох на Дани и го посъветвах да стори същото, а той, естествено, ме послуша.

В пет следобед двамата с Дани играехме на билиард с осем топки в сутерена и чакахме с нетърпение появата на Алън Кемтоб. Дани ми скъсваше задника от бой от трийсет минути насам. Докато топките тракаха една о друга, Дани ругаеше Китаеца:

— Сто на сто съм убеден, че акциите излизат от него. Никой друг не държи такъв голям пакет.

Дани имаше предвид най-новата емисия на „Стратън“ — на „М. Х. Майерсън“. Проблемът идваше оттам, че като част от договорката ми с Кени, бях обещал да дам на Виктор доста голям пакет. Естествено, даваше му се при изричното условие да не ни ги продава обратно — при което, естествено, Виктор бе нарушил напълно тези инструкции и сега ни продаваше обратно всяка една акция. Но най-гадното беше, че поради самото естество на борсата НАСДАК, това бе недоказуемо. Всичко почиваше на предположения.

И все пак, по метода на изключването, никак не беше трудно човек да пресметне колко е две и две: Китаеца направо ни ебаваше.

— Ти да не би да се изненадваш? — попитах го цинично. — Китаеца е един изроден маниак. Дори да не трябваше да ни продава

акциите обратно, пак щеше да го направи ей така, напук. Сега обаче нали разбираш защо те накарах да останеш на къса позиция с още сто хиляди акции? Той вече е продал каквото е можел, а ти си все още в идеално състояние.

Дани мрачно кимна.

Усмихнах се и му рекох:

— Не се тревожи, приятелче. Колко си му продал досега от другите акции?

— Около един милион бройки.

— Добре. Като стигнеш до милион и петстотин, ще му спра тока на Китаеца и...

Входният звънец ме прекъсна. С Дани се извърнахме един към друг и замръзнахме с полуотворени уста. Само след секунди Алън Кемтоб изтрополи надолу по стълбите и започна с лигавите си лични въпроси:

— Как е Чандлър?

Боже милостиви! — рекох си. — Защо не е като всички останали дилъри на дрога — да виси по ъглите и да продава на ученичетата? Откъде му е тази нужда да бъде обичан?

— О, чудесно е — отвърнах радушно, *и давай тука шибаните лемънки!* — Какво правят Марша и децата?

— Ами, Марша си е Марша — отвърна ми с триене на зъби, като истински як потребител на коката, — но децата са добре. — Потри още малко зъбите си. — Знаеш ли, много ми се ще да открия сметка на децата, ако не възразяваш. Някакъв фонд за следването им или нещо от този сорт. Какво ще кажеш?

— Разбира се. — *И дай насам куалудите, шибано копеле мръсно!* — Обади се на асистентката на Дани и тя ще уреди въпроса, нали, Дан?

— Абсолютно — рече Дани през зъби. Изражението на лицето му говореше: „Давай шибаните куалуди, иначе не отговарям за последствията!“

След петнайсет минути Алън най-после се раздели с куалудите. Извадих един и го огледах: идеално кръгъл, малко по-голям от монета от десет цента, с дебелина около половин сантиметър. Снежнобял... идеално чист... и с прекрасен гланц — видимо напомняне, че колкото и да прилича на аспириин „Байер“, не може да има по-малко общо с

него. От едната страна с дебели букви беше изрязано „Лемън 714“. Обратната страна беше пресечена по диаметъра с тънка линия. Ръбовете по окръжността бяха скосени — запазена марка на фирмата.

— Съвсем истински са, Джордан — рече Алън. — В никакъв случай не вземай повече от едно. Много по-силни са от паладинките.

Обещах му да го послушам... и само след десет минути двамата с Дани бяхме на път за рая. Всеки от нас бе взел по едно от истинските истински хапчета и сега седяхме в спортния салон в сутерена, опасан с огледала от пода до тавана и пълен с най-новото оборудване от „Сайбекс“ и толкова щанги, гири, лежанки и стойки за клякане, че и Арнолд Шварценегер би завидял. Дани вървеше забързано по една от електрическите пътеки, а аз се „катерех“ по стъърмастера с такава скорост, сякаш самият агент Коулмън ми беше по петите.

— Нищо не задейства куалудите така яко, колкото упражненията, нали, Дани?

— Абсолютно си прав, да го еба! — възкликна Дани. — Всичко опира до метаболизма: колкото по-бързо, толкова по-добре. — Протегна ръка към порцеланова чаша със саке. — А това е направо гениално: горещо саке след истинска лемънка си е живо вдъхновение. Все едно плисваш бензин върху бушуващ огън.

Грабнах своята чаша и се пресегнах да се чукнем. И Дани се опита, но двете машини бяха на два метра една от друга, та нямаше начин да допрем питиетата.

— Е, желанието е важното — рече Дани.

— Заслужих си „отличен“ за старанието поне! — ухилих му се.

И както се бяхме налезили — двама пълни идиоти, — вдигнахме чашите за „наздраве“ и гаврътнахме сакето.

В този миг вратата се отвори и на прага цъфна Графинята от Бей Ридж в светлзеления си костюм за езда. Направи войнствена стъпка напред и зае поза: наклонена на една страна глава, ръце, прихванати под гърдите, и крака, кръстосани на глезените, с леко извит назад гръбнак. После присви подозрително очи и рече:

— Какво правите, бе, малоумници?

Опа-а-а! Неочаквано усложнение!

— Ти нали щеше да излизаш с Хоуп тая вечер? — попитах я с обвинителен тон.

— *Аааа... аааа... пчихууу!* — кихна моята амбициозна ездачка и наруши позата. — Алергията ми се влоши... та... *аааа... аааа... пчихууу!* — кихна повторно Графинята, — та се отказах.

— Наздраве, млада Графиньо! — рече Дани, използвайки галеното име на жена ми.

При което Графинята му отвърна:

— Още веднъж ми кажи „Графиньо“, и ще ти изсипя шибаното ти саке върху главата. — После се обърна към мен: — Слез за малко, трябва да си поговорим за нещо. — Врътна се на пета и се запъти към ъгловия диван в другия край на сутерена, точно срещу покрития корт за ракетбол, префасониран наскоро в изложбена зала за облекла, в тон с най-новата ѝ амбиция — дизайнер на дрехи за бременни и млади майки.

С Дани послушно я последвахме.

— Усещаш ли вече нещо? — прошепнах му.

— Нищо — отвърна ми с шепот той.

А Графинята каза:

— Днес говорих с Хедър Голд и тя е на мнение, че сега е идеалното време Чандлър да започне да се занимава с езда. Така че смятам да ѝ купя пони. — И кимна еднократно за емфаза. — Точно сега при тях има едно, което е адски сладко, а и никак не е скъпо.

— Колко? — попитах, сядайки редом с Графинята и чудейки се как Чандлър ще се учи язди, като още не е проходила.

— Само седемдесет хиляди долара! — отвърна усмихната Графинята. — Съвсем прилична цена, нали?

Добре, рекох си. Ако се навиеш да правим секс, докато съм надрусан с истинските истински, с най-голямо удоволствие ще ти купя прескъпото пони. Ограничих се обаче с думите:

— Направо си е без пари! Нямах си представа, че понитата толкова са поскъпнали. — И забелих очи.

Графинята ме успокои, че това била в момента пазарната цена, и за по-убедително се притисна в мен, та да помириша парфюма ѝ.

— Моля ти се — рече с неотразим тон. — Ще бъда най-добрата ти приятелка.

В този момент по стълбите слезе нахилената до уши Джанет.

— Привет, привет! Какво става тук?

Погледнах я и казах:

— Добре дошла на шибаното ни парти!

Но тя явно не схвана сарказма ми, а само след секунди Графинята я бе привлякла към собствената си кауза и двете се отплеснаха на тема колко добре щяла да изглежда Чандлър върху понито, в едно сладко английско костюмче за езда, което Графинята щяла да ѝ поръча за Бог знае какви пари.

Усетих удаващата ми се възможност и пошепнах на Графинята, че ако дойде с мен в банята и ми се надупи над мивката, с най-голямо удоволствие още утре, веднага щом свърши епизодът на „Острова на Гилигън“ в единайсет часа, ще отида в конюшната „Голд Коуст“ да купя понито, при което тя шепнешком ми отвърна: „Сега ли?“, а аз кимнах в знак на потвърждение и три пъти рекох забързано: „Хайде, хайде, хайде“, при което Графинята взе, че се усмихна и се съгласи. Помолихме останалите да ни извинят за минутка.

Почти без фанфари я наведох над мивката и ѝ го нахаках, както още си беше суха, при което тя каза „АУ!“, после пак кихна и се закашля.

— Наздраве, любов моя! — рекох и продължих да помпам — дванайсет пъти на висока скорост — и се изпразних като реактивен двигател. От супата до десерта, цялото нещо трая не повече от девет секунди.

Графинята извърна прекрасната си главица и попита:

— Толкоз ли само? Свърши ли?

— Ъ-хъ — отвърнах и отрих пръсти един о друг, но не усетих никакво изтръпване. — Що не се качиш горе да се довършиш с вибратора?

Все още приведена над мивката, Графинята запитва:

— Какъв е тоя зор да се отървете от мен? Какво сте замислили с Дани, а?

— Нищо, захарче, говорим си за бизнес. Нищо повече.

— Да ти го начукам — отвърна разгневената Графиня. — Лъжеш ме, и то неуспешно! — Рязко се отблъсна с лакти от мивката, при което аз полетях назад и се джаснах с пълна сила във вратата на банята. А тя вдигна клина си за езда, кихна, хвърли един поглед на огледалото, оправя си косата, избута ме настрани и излезе.

След десет минути в сутерена бяхме останали само аз и Дани и продължавахме да сме трезви като гъон. Поклатих тъжно глава и

рекох:

— Толкова са стари, че сигурно са изветрели. Дай да вземем още по едно.

Повторихме дозата, но след трийсет минути — пак нищо. Дори една игличка не усетих да ме пробощда.

— Ебаси и лайната! — Рече Дани. — По петстотин долара на таблетка, а ефектът — нулев! Я да видя докога са годни.

Подхвърлих му шишенцето и той се взря в етикета.

— Декември осемдесет и първа! — възкликна. — Ами че тя годността им отдавна е изтекла! — Отвинти капачката и извади още две лемънки. — Изветрели са. Дай да вземем по още едно.

Трийсет минути по-късно направо се чувствахме разбити. Бяхме глътнали по три отлежали лемънки, и то — за абсолютно нищо!

— Е, туйто! — рекох ядосано. — Официално ги обявявам за нефелни.

— Ами, да — рече Дани. — Това е животът.

В този миг от интеркома се чу гласът на Гуин:

— Господин Белфърт, на телефона е Бо Дитъл.

Вдигнах слушалката.

— Здравсти, Бо, какво става?

Отговорът му ме стресна:

— Трябва моментално да поговорим, но не по този телефон. Намери някой уличен автомат и ми позвъни на следния номер. Имаш ли с какво да пишеш?

— Какво се е случило? — запитах. — Успя ли да говориш с Бар...

Но Бо ме отряза:

— Не от този номер, Бо. Макар че, накратко казано, отговорът е „да“ и имам сведения за теб. Вземай сега химикалката.

Само минута по-късно бях в малкия си бял мерцедес, а задникът ми замръзваше. В бързината бях забравил да си взема палто. Навън бе кучешки студ — някъде около минус петнайсет, — а по това време на зимата в седем вечерта вече беше се стъмнило. Запалих колата и тръгнах към главния портал. Свърнах наляво по Пин Оук Корт и с изненада забелязах, че и покрай двата тротоара са паркирали куп автомобили. Явно някъде в квартала имаше парти. Чудесно! — рекох

си. Току-що се изръсих десет хиляди долара за най-скапаните куалуди в историята на човечеството, а някой празнува и хич не го е еня!

Бях се запътил към автомата в „Бруквил Кънтри Клъб“, само на няколкостотин метра от дома ми, та стигнах за някакви си трийсет секунди. Паркирах пред главната сграда на клуба, изкачих шестте стъпала от червени тухли и минах между двете редици бели коринтски колони.

Вътре на стената имаше цяла редица телефонни автомати. Вдигнах една от слушалките, набрах номера, който Бо ми беше издиктувал, после набрах и номера на предплатената карта. И само след няколко позвънявания научих ужасната новина.

— Слушай, Бо — каза Бо от неговия си уличен автомат. — Барсини ми се обади току-що да ми каже, че срещу теб се води с пълна сила разследване за пране на пари. Явно оня тип Коулмън смята, че имаш двайсет милиона зелени в Швейцария. Има си някакъв вътрешен източник там, който го захранва с всичката тази информация. Барсини отказа да съобщи подробности, но доколкото успях да доловя, според него са те забърсали покрай някой друг, не си бил основната им цел в самото начало, но сега Коулмън те е превърнал в главната си мишена. Вероятно вече подслушват домашния ти телефон, както и онзи в плажната вила. Какво става, Бо, кажи ми?

Поех дълбоко въздух да се успокоя и да реша какво точно да кажа на Бо... но какво можех да му кажа? Че съм вкарал милиони долари във фалшива сметка на името на Патриша Мелър и че собствената ми тъща е пренасяла контрабандно парите? Или че Тод Гарет са го гепили, понеже Дани е изглупял и е шофирал под влиянието на куалудите? Каква полза щеше да има, ако му кажех всичко това? Аз поне за никаква не се сещах. Затова му отговорих:

— Нямам никакви пари в Швейцария. Трябва да е станало някакво недоразумение.

— Какво? — запита Бо. — Нищо не ти разбирам. Повтори, ако обичаш.

Обладан от безсилие, повторих:

— Казъм, ше нямам ники пай в Швцаия!

— Ти друсан ли си? — попита с невярващ тон Бо. — Не разбирам и една шибана дума! — После каза притеснено: — Чуй ме

внимателно, Джордан, не сядай повече зад волана! Кажи ми къде си и ще пратя Роко да те прибере! Къде си, приятелю? Говори ми!

Изведнъж усетих как по мозъчния ми ствол се промъква нещо топло, а едно приятно изтръпване облада всички клетки на тялото ми. Слушалката все още беше опряна в ухото ми и се опитах да кажа на Бо да прати Роко в „Бруквил Кънтри К्लъб“, но устните ми отказваха да помръднат. Имах чувството, че нещо засича — или кодира произволно — изпращаните от мозъка ми сигнали. Усетих, че съм парализиран. И се чувствах прекрасно. Втрених се в лъскавия метален телефон и килнах глава на една страна, да видя собственото си отражение... *Ама че красив телефон! И толкова лъскав!...* Но изведнъж телефонът започна сякаш да се отдалечава... Какво става? Накъде е тръгнал? Мама му стара!... Самият аз падах назад като отсечено дърво... *ПАЙ СЕ-Е-Е!... ТРЯ-Я-С!* Лежах по гръб в полусъзнание, с поглед, забит в тавана на клуба. Беше от ония бели окачени тавани от стиропор, каквито монтират по канцелариите. Доста евтинко за един кънтри-клуб! — мина ми през ум. Тия шибани баспове и от таваните правят икономия!

Поех въздух и се опитах да установя дали не съм си счупил нещо. Май всичките ми кокали си бяха на място. Истинските истински май ме бяха предпазили и този път. Трябваша им цели деветдесет минути да задействат, ама като почнаха — *гле'й к'во става!* От стадия на изтръпването бях преминал направо във фазата на лигавенето. Всъщност стори ми се, май бях попаднал в някаква неизвестна досега междинна фаза — между лигавенето и изпадането в безсъзнание. Да я наречем... как да я наречем? Трябва ми име за тази фаза. Сетих се: мозъчен паралич! Точно така! Мозъкът ми не е вече в състояние да изпраща ясни сигнали до скелетно-мускулната ми система. Ама и тая фаза си я бива! Умът ми сече като бръснач, но нямам никакъв контрол върху тялото си. Ебаси кефа! Ебаси кефа!

Положих огромно усилие да извърна глава и видях, че слушалката все още виси и се клати на лъскавата си метална корда. И ми се стори, че чух Бо да крещи: „Кажи ми къде си, да пратя Роко!“ но може и да си го въобразявах. *Майната му!* — рекох си. Пък и какъв смисъл има да се мъча да се докопам пак до телефона. Нали най-официално бях загубил способността си да говоря.

След пет минути лежане на пода ми светна мисълта, че и Дани сигурно е в същото състояние. Исусе Христе! Графинята сигурно вече е перкулясала да се чуди къде съм изчезнал! Веднага трябва да се прибера. До вкъщи са само някакви си двеста метра, буквално по права линия. Сто на сто щях да успея да закарам колата дотам. Дали пък да не тръгнах пеш? Да, ама е много студено. Ще взема да умра от измръзване.

Претърколих се по корем и се опитах да се надигна на четири крака, но не успях. Щом вдигнех ръце от мокета, моментално се строполявах настрани. Ще трябва да лазя до колата. Колко му е? Тя и Чандлър само лазеше, пък се оправяше в живота.

Довлякох се до входната врата и се вкопчих в топчестата дръжка. Отворих и излазих навън. Ето я колата... след десет стъпала. Колкото и да се мъчех, мозъкът ми отказваше да ме пусне да лазя надолу, ужасен от мисълта какво може да стане. Затова легнах по корем, свих ръце под гърдите си, направих се на човешко буре и се затъркалях надолу по стълбите... отначало бавно... владеейки всяко свое движение... после... мама му стара! Къде хукнах така! И още по-бързо... и още по-бързо... лум... лум... лум... докато тупнах яко върху асфалтирания паркинг.

И този път истинските истински ме опазиха, та за трийсет секунди успях да се наместя зад волана, да опра брадичка о него, да запалья двигателя и да включа на предна предавка. Така, както се бях свил, очите ми едва гледаха над контролното табло и приличах на една от онези синекоси бабки, които пъплят с трийсет километра в час в най-лявото платно на магистралата.

Измъкнах се от паркинга с два километра в час и с безгласна молитва към Бога. Той явно беше благ и мил Бог, както го описват в читанките, понеже само след минута вече бях паркирал пред дома си, цял и невредим. Победа! Благодарих на Бога за това, че се прояви като Бог и с триста зора успях да се довлека до кухнята, където се озовах под безмилостния поглед на Графинята... Опа-а-а! Сега вече го загазих!... Колко ли ми беше ядосана? Трудно ми бе да преценя.

И изведнъж осъзнах, че тя никак не е бясна. Напротив, изпаднала бе в истеричен рев. Докато се усетя, тя падна на колене и ме отрупа с целувки по лицето и темето, като не спираше да бърбри през сълзи:

— Ох, миличко, слава Богу, че се прибра! Мислех си, че си умрял! Толкова... Толкова... — сякаш не можеше да намери подходящите думи, — толкова те обичам. Помислих, че си катастрофирал. Бо се обади и каза, че си припаднал, докато сте говорили по телефона. А като слязох долу, заварих Дани да лази на четири крака и да се блъска в стените. Чакай да ти помогна, миличко. — Вдигна ме, отведе ме до кухненската маса и ме сложи да седна на един стол. Само след секунда главата ми тресна о масата.

— Спри, моля ти се — заумолява ме тя. — Ще се убиеш, миличко. Не ща да... умираш! Виж каква дъщеричка си имаме; и тя те обича. Ако продължаваш така, ще умреш.

Погледнах към Чандлър, очите ни се срещнаха и тя се засмя:

— Та-та — рече. — Та-та!

Усмяхнах ѝ се и тъкмо щях да изфъфля *Обичам те*, когато два чифта яки ръце ме измъкнаха от стола и ме повлякоха нагоре по стълбите.

— Веднага трябва да си легнете и да заспите, господин Белфърт — говореше Нощния Роко. — Всичко ще се оправи.

А Дневния Роко допълни:

— Не се притеснявайте, господин Белфърт. — Всичко ще уредим.

За какво ми говореха тия двамата? Исках да ги попитам, но думите не излизаха от устата ми. Минута по-късно бях сам, в леглото, с всичките си дрехи, но завит презглава и на изгасени лампи. Поех дълбоко въздух и се опитах да проумея какво става. Щото Графинята хем ме целуваше, хем беше извикала двамата бодигардове да ме качат горе, сякаш съм някое непослушно дете. Ебал съм ги! — рекох си. Кралската спалня е адски удобна и с най-голямо удоволствие ще доизживея фазата на мозъчен паралич тук, сред китайската коприна.

В този миг лампите светнаха и само след секунда някой дръпна белия копринен юрган и насочи ослепяващ електрически фенер в очите ми.

— Господин Белфърт — каза непознат глас, — буден ли сте, сър?

Сър?... Кое шибано копеле ми вика „сър“?... След няколко секунди свикнах с лъча светлина и разбрах. Беше полицаи — двама полицаи всъщност — от полицията в Олд Бруквил. В пълна униформа — пистолети, белезници, лъскави значки, всичко до дупка. Единият

беше едър и дебел, с провиснал мустак; другият — дребен и жилав, червендалест като тийнейджър.

Усетих как над мен се свлече някакъв ужасен черен облак. Нещо тук никак не беше наред. Агент Коулмън явно не си поплюва! Още не е почнал разследването, а вече ме арестуват! Кой разправяше, че колелата на правосъдието се въртели мудно? Но защо агент Коулмън ще ме арестува с помощта на олдбруквилската полиция? Та те едва ли не си играят на полицаи, а участъкът им мяза на селска поща. Така ли се арестува човек за пране на пари?

— Господин Белфърт — каза полицаят, — вие ли шофирахте автомобила си?

Ъ-ъ! Колкото и друсан да бях, мозъкът ми мигновено заизпраща аварийни сигнали към гласовите ми струни... с нареждане да млькнат.

— Зошто нзнам зкво гвоите — рекох.

Явно отговорът ми не ги впечатли особено, защото, докато се усетя, вече ме водеха надолу по стълбите със закопчани зад гърба ръце. Когато стигнахме до входната врата, дебелият полицаи каза:

— Ударили сте седем различни коли, господин Белфърт: шест тук, на Пин Оук Корт, а другата — челно, на Чикън Валеи Роуд. Водачката ѝ в момента е на път към болницата със счупена ръка. Задържахме ви, господин Белфърт, за шофиране в нетрезво състояние, за грубо неспазване на правилника и за напускане на местопроизшествието. — След което ми изрецитира правата ми. Когато стигна до онова място какво мога да правя, ако не мога да си позволя адвокат, двамата с партньора му направо подцвилваха от смях.

За какво обаче ставаше дума? Никаква кола не бях удрял, а още по-малко пък — цели седем. Бог се беше отзовал на молитвата ми и ме беше опазил! Бъркат ме с някой друг! Сбъркана самоличност, явно...

... докато видях малкия си мерцедес, от което ми падна ченето. Колата беше напълно опустошена — от предницата до задницата. Дясната страна, която беше пред мен сега, бе яко вкарана навътре, а задната гума стърчеше под някакъв неописуем ъгъл. Предницата мязаше на акордеон, а задната броня висеше до земята. Зави ми се свят... коленете ми се подгънаха... и докато се усетя... тряс!... пак се озовах на асфалта с очи, вперени в нощното небе.

Двамата полицаи се надвесиха отгоре ми. Дебелият рече загрижено:

— Какво сте взели, господин Белфърт? Кажете ни какво сте поели, че да знаем как да ви помогнем.

Ами, бъдете така любезни, рекох си, да се качите горе до шкафчето ми за лекарства, където ще намерите пликче с два грама кокаин. Донесете ми го, моля ви, да шмръкна няколко пъти, че да се осаферя, иначе ще трябва да ме носите до участъка като някое бебче. Разсъдъкът ми все пак надделя, та само казах:

— Зъкалиседеса! — *Сбъркали сте адреса.*

Двамата полицаи се спогледаха и свиха рамене. Вдигнаха ме под мишниците и ме поведоха към полицейската кола.

В този миг от къщата изскочи Графинята, разпищяла се с бруклинския си акцент:

— Къде, по дяволите, сте помъкнали мъжа ми? Той цяла вечер не е излизал от дома! Ако не го пуснете, от другата седмица ще бачкате в магазина за играчки!

Извърнах се и я погледнах. От двете ѝ страни стоеше по един Роко. Полицайте заковаха на място. Дебелият каза:

— Госпожо Белфърт, знаем кой е съпругът ви и имаме няколко свидетели, че той лично е шофирал автомобила си. Съветвам ви да се обадите на някой от адвокатите му. Сигурен съм, че не страда от липса на такива.

След което продължихме да се движим към полицейската кола.

— Няма страшно — изкрещя Графинята, докато ме пъхаха на задната седалка. — Бо каза, че ще уреди всичко, миличко! Обичам те!

И докато полицейската кола излизаше от имението, единствената ми мисъл беше колко много обичам Графинята, че и колко много тя мен ме обича. Сетих се как плачеше, щото решила, че съм се пребил, и как се изправи в моя защита, докато полицаите ме отвеждаха с белезниците. Изглежда най-после ми доказа какви са чувствата ѝ към мен. Може би щях най-сетне да се успокоя с мисълта, че винаги ще е до мен — и в добро, и в лошо. Да, рекох си, Графинята наистина ме обича.

* * *

Бързичко стигнахме до участъка в Олд Бруквил, който по-скоро имаше вид на частен дом — бял, със зелени кепенци. Видът му дори ми подейства успокоително. Никак не е лошо като място, където да си отспя след тежко надрусване с куалуди.

Вътре имаше две килии и аз съвсем скоро се озовах в едната. Но не седях, а по-скоро лежах на пода, притиснал буза в цимента. Имам смътен спомен, че ме обработиха — взеха отпечатъци от пръстите ми, снимаха ме, а в моя случай — заснеха ме и на видео, че по-добре да личи степента, до която се бях натряскал.

— Господин Белфърт — каза полицаят с провисналото като салам над колана му шкембе, — налага се да дадете и урина.

Седнах и мигновено осъзнах, че вече не съм друсан. Тук отново пролича красотата на истинските истински — бях абсолютно трезв. Поех дълбоко въздух и отвърнах:

— Не знам какво си мислите, че вършите, момчета, но ако моментално не ми дадете да се обадя по телефона, нямате представа колко яко ще закъсате.

Това изглежда стресна копелето, защото каза:

— Е, с каквото и да бяхте натряскал, явно вече ви е пуснало. Нямам нищо против да ви изкарам от килията без белезници, ако обещаете да не побегнете.

Кимнах. Той отвори решетката и ми посочи телефона върху малкото дървено бюро. Набрах домашния номер на адвоката ми, като потиснах желанието да си направя извода защо поначало го знаех наизуст.

Пет минути по-късно пикаех в една чашка и се чудех защо адвокатът ми Джо Фамегети ми каза да не се притеснявам, ако пробата за дрога се окаже положителна.

Бях отново в килията, седнал на пода, когато полицаят рече:

— В случай че ви интересува, господин Белфърт, пробата ви излезе положителна по отношение на кокаин, метаквалон, бензодиазепини, амфетамини, екстази, опиати и марихуана. Казано накратко, единственото, което не е отчела, е наличие на халюциногенни препарати. Какво има, не ги ли обичате?

Усмяхнах му се студено и отвърнах:

— Слушай какво ще ти кажа, Господин Полицай. Що се отнася до шофирането, пак ви повтарям, че сте сбъркали човека, а що се

отнася до пробата за дрога — ама хич не ми пука какво е показала. Имам увреден гръбнак и всичко, което вземам, е по лекарско предписание. Така, че се ебете в гъза!

Той ме изгледа невярващо. После погледна часовника си и сви рамене.

— Както и да е, вече е късно за вечерния съд, така че ще трябва да ви откараме до централния разпределител в окръг Насау. Там май не сте били, нали?

Преборих се с желанието пак да кажа на дебелото копеле да върви да си го начука, а само се извърнах с гръб към него и затворих очи. Пандизът в окръг Насау си беше жив ад, обаче нищо не можех да сторя. Погледнах стенния часовник: приближаваше единайсет. Боже мили! Предстоеше ми да прекарам цяла нощ в ареста! Като някакъв шибан бездомник!

Пак затворих очи и се опитах да се унеса. После чух да ме викат по име. Изправих се и погледнах през решетката — и видях невероятна гледка. Насреща ми стоеше плешиво старче по раирана пижама.

— Вие ли сте Джордан Белфърт? — попита ме с неприязън.

— Да, защо?

— Аз съм съдията Стивънс. И съм познат на познат. Смятайте, че в момента ви подвеждам под отговорност. Предполагам, че сте готов да се откажете от правото си на адвокатска защита, нали? — и ми смигна.

— Да — отвърнах нетърпеливо.

— Окей, приемам го като пледиране, че сте невинен в каквото там ви обвиняват. Освобождавам ви без парична гаранция. Обадете се на Джо да ви каже на коя дата да се явите в съда. — След което се усмихна. Извърна се и излезе от участъка.

Само минути по-късно заварих Джо Фамегети да ме чака отпред. Дори по това време на денонощието беше изтупан като колосано денди, с безупречен тъмносин костюм и раирана вратовръзка. Прошарената му прическа също беше идеална. Усмихнах му се и вдигнах един пръст, в смисъл: „Изчакай за секунда!“ После надникнах в участъка и рекох на дебелия полицаи:

— Извинявай!

Той вдигна глава:

— Кажете.

Показах му средния си пръст и рекох:

— Начукай си централния разпределител право в задника!

Докато пътувахме с колата към дома ми, попитах адвоката:

— Тая проба от урината е адски кофти, Джо. Всичко ми е положително.

— К'во ти пука? — сви рамене Джо. — Нали не те хванаха в самата кола? Как ще докажат, че си бил надрусан, докато си шофирал? Кой може да докаже, че не си глътнал няколко куалуда и не си шмръкнал малко кока едва след като си се прибрал? Не е незаконно да имаш дрога в тялото си; незаконно е да я притежаваш. Аз дори съм сигурен, че ще успеем да отхвърлим задържането ти като цяло на основание на това, че полицаите поначало са влезли в имението, без Надин да им е разрешила. Ще трябва единствено да платиш щетите по челния удар — само за него те подвеждат под отговорност, понеже за другите нямат свидетели — и да дадеш някой и друг долар на жената със счупената ръка да не писка. Всичко на всичко, не повече от сто хиляди. — И сви рамене в смисъл „Бълха те ухапала!“

Кимнах в знак на съгласие.

— А ти откъде го изкопа тоя смахнат дядка — съдията? Той буквално ми спаси живота!

— Не ти трябва да знаеш — отвърна адвокатът ми и примига с очи. — Да речем, че е познат на познат.

През останалия път мълчахме. Едва на влизане в имението Джо каза:

— Жена ти си легна, доста е разстроена. Така че по-полека с нея. Сума ти часове плака, но мисля, че вече се е поуспокоила. Както и да е, Бо е с нея почти от самото начало и доста помогна. Тръгна си само преди петнайсетина минути.

Пак кимнах безмълвно. А Джо добави:

— Но не забравяй, Джордан: счупена ръка може и да зарасте, но умряло тяло — никога. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Да, Джо, но вече няма нужда. Край на всички тия лайна. Веднъж завинаги.

Стиснахме си ръцете — и толкоз.

Заварих Графинята в спалнята. Надвесих се и я целунах по бузата, после бързо се съблякох и се пяхнах до нея. Останахме

загледани в белия балдахин, с опрени в раменете и в таза голи тела. Сграбчих ръката ѝ и я задържах в своята. Тихичко казах:

— Нищо не помня, Над. Изгубил съм съзнание. Струва ми се, че...

Но тя ме прекъсна:

— Шшш, не приказвай, бебче. Само лежи и се отпусни.

Стисна по-силно ръката ми и останахме да лежим смълчани дълго след това.

Стиснах пръстите ѝ:

— Край, Над. Кълна ти се. Този път най-сериозно ти го казвам. Щото ако това не е Божия поличба, здраве му кажи. — Извърнах се и я целунах нежно по бузата. — Но трябва нещо да направя за тия болки в гърба. Станаха непоносими. Не мога повече да ги търпя. А болката само ме тласка към тия неща. — Въздъгнах дълбоко и се опитах да се успокоя. — Ще ми се да отида до Флорида да ме прегледа доктор Грийн. Клиниката му там има много висок процент на успеваемост. Но каквото и да стане, обещавам ти да не пипна повече дрога през живота си. Вече знам, че куалудите не са решение; знам, че могат единствено да ми довлекат нещастие.

Графинята се извърна по хълбок с лице към мен, положи ръка върху гърдите ми и нежно ме прегърна. После ми каза, че ме обича. Целунах русото ѝ теме и поех дълбоко обичания мирис. После казах, че и аз я обичам и че съжалявам за станалото. Обещах ѝ, че няма да върша нищо подобно.

И щях да удържа на думата си.

Последвалото щеше да е още по-лошо.

[1] Американска телевизионна комедия за седмина корабкрушенци (1964–1967). — Б.пр. ↑

[2] Американска комедиен телевизионен сериал (1965–1970). — Б.пр. ↑

[3] От англ. — *Drug Enforcement Administration* — служба за борба с наркотиците на САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26.

МЪРТВИТЕ НЕ ГОВОРЯТ

Две сутрини след това по телефона ме събуди Кати Грийн — лицензирана търговка с недвижими имоти от Флорида и съпруга на световноизвестния неврохирург доктор Барт Грийн. Бях я помолил да ни намери с Графинята подходящо жилище за четири седмици, колкото траеше амбулаторната програма в болницата „Джаксън Мемориъл“.

— Двамата с Надин направо ще се влюбите в Индиън Крийк Айлънд — каза добросърдечната Кати. — Това е едно от най-тихите селища в Маями. Абсолютно спокойно и безметежно. Има си дори собствена полиция, което също е в плюс, като знам колко държите двамата с Надин на сигурността.

Спокойно и безметежно ли? Ама нали аз наистина исках да се усамотя някъде на спокойствие? Така че колко бели можех да сторя за някакви си четири седмици, особено в едно скучно и тихо селце от рода на Индиън Крийк Айлънд? Място, където ще съм изолиран от принудите на студения, жесток свят, а именно: куалуди, кокаин, крек, хашиш, ксанакс, валиум, амбиен, амфетамини и, естествено, специален агент Грегъри Коулмън.

— Ами струва ми се, че направо е по поръчка, Кати, особено когато става дума за спокойствие. А самата къща как изглежда?

— Дъхът ще ти спре като я видиш. Бяла средиземноморска вила с червени керемиди и с пристан за двайсет и четири метрова яхта... — гласът ѝ позагълхна, — ... което комай е недостатъчно за „Надин“, но пък какво ви пречи да си купите друга яхта, докато сте тук? Сигурна съм, че Барт ще може да ви е полезен в това отношение. — Простата логика, съдържаща се в шантавото ѝ предложение, направо се стичаше по телефонната линия. — А и задният двор е една фантазия: плувен басейн с олимпийски размери, кабана, мокър бар, газово барбекю и джакузи за шестима с изглед към залива. Идеално място за канене на гости. А най-хубавото е, че собственикът е готов да продаде къщата с пълното ѝ обзавеждане само за пет и половина милиона. Доста изгодно, ако ме питаш.

Ча-а-а-кай малко! Кога е станало дума за закупуване на къща? Та аз се каня да прекарам във Флорида само някакви си четири седмици. И за какво ми е да купувам друга лодка, след като и тази, дето я имам, я ненавиждам?

— Честно казано, Кати, в момента не търся да купувам къща, поне във Флорида. Смяташ ли, че собственикът би се съгласил да я даде под наем за един месец?

— Не — отвърна мрачно Кати Грийн, чиито надежди и мечти за шест процента комисионна върху сделка за пет и половина милиона се бяха изпрали пред големите ѝ сини очи. — Обявена е единствено за продан.

— Хм-м-м — рекох, неубеден, че това е точно така. — Що не му предложиш сто хиляди за месеца, пък да видим какво ще каже?

Беше 1 април, нанасях се, а собственикът се изнасяше — подскачайки и тананикайки си, без съмнение, към някой петзвезден хотел в Саут Бийч за идния месец. Освен това 1 април излезе идеална дата за моето пристигане, предвид откритието ми, че Индиън Крийк Айлънд се оказа резерват за една малко известна изчезваща порода, наречена „дърти синекоси баспи“, които, както Кати беше споменала веднъж, имат не по-голяма активност от плужеците.

От друга, по-положителна страна, между катастрофата с колата и ортопедичната клиника намерих време да хвъркна до Швейцария за срещи със Сорел и майстор-фалшификатора. Целта ми беше да разбере по кой начин ФБР са научили за швейцарските ми сметки. За моя изненада, оказа се, че всичко си е наред. Американското правителство не било правило никакви запитвания — в противен случай Сорел и майстор-фалшификаторът първи щели да научат.

Пътят от Индиън Крийк Айлънд до клиниката се минава с кола за петнайсет минути. А коли ни най-малко не липсваха: Графинята се беше погрижила да доставят чисто нов мерцедес за мен и рейндж роувър за нея. С нас в Маями дойде и Гуин, да се грижи за мен, та и на нея ѝ бе нужна кола. Купих ѝ нов лексус от една местна авто къща.

Естествено, с нас дойде и Роко. Та нали и той си беше част от семейството? На Роко също му трябваше кола, но един от съсобствениците на „Билтмор“, Ричард Бронсън, ми спести

необходимостта да купувам още една, като ми даде назаем за месеца червеното си открито ферари. Така че всички бяхме тип-топ.

При такъв голям избор от коли, решението ми да си купя осемнайсетметрова моторна яхта, с която да ходя до клиниката, се оказа пълна глупост. Двайсет хиляди долара заминаваха всяка седмица по четирите вонящи дизелови двигателя, добре обзаведената каюткомпания, в която така и не стъпих, и открития мостик без сенник, благодарение на което получих изгаряния трета степен по раменете и врата. Лодката се предлагаше в комплект с възрастен белокос капитан, който ме разкарваше до и от клиниката със средна крайцерска скорост пет възела.

В момента се движехме в посока север по свързващия двете противоположни крайбрежия канал, на път от клиниката към Индиън Крик Айлънд. Беше събота, приближаваше обяд и пърпорехме вече от един час. Седях на открития мостик с производствения директор на „Долар Тайм“ Гари Делука, който приличаше поразително на президента Гроувър Кливлънд. Гари беше плешив, широкоплещест, мрачен, с квадратна челюст и силно окосмяване, особено по торса. И двамата бяхме голи до кръста и се печяхме. Почти цял месец бях изкарал трезвен, което само по себе си беше истинско чудо.

Делука ме беше придружил рано сутринта при ежедневното ми пътуване до клиниката — възможност да се срещне на четири очи с мен на спокойствие, та разговорът ни бързо се превърна във взаимни оплаквания от „Долар Тайм“, чието бъдеще и според двама ни бе безнадеждно.

Но Делука нямаше вина за нито един от проблемите на „Долар Тайм“. Беше се присъединил впоследствие, като част от кризисния екип, и през последните шест месеца се беше доказал като страшно кадърен производствен директор. Вече го бях навил да се премести в Ню Йорк като производствен директор на „Стив Мадън Шуз“, която имаше въпиеща нужда от човек с производствен опит.

Всичко това обсъдихме рано сутринта, докато се движехме на юг. Сега, по посока север, обсъждахме нещо, което ме тревожеше много по-силно, а именно: мнението му за финансовия директор на „Долар Тайм“ Гари Камински — същият финансов директор, който ме бе запознал с Жан Жак Сорел и майстор-фалшификатора преди близо година.

— Та има нещо много особено в него, което не мога точно да определя — разправяше Делука, скрит зад обвиващите очите му черни очила. — Като че ли си има някакъв собствен дневен ред, който няма нищо общо с „Долар Тайм“. Все едно, че „Долар Тайм“ му служи за прикритие. Ами на неговата възраст човек би трябвало да откачи, като гледат как фирмата му отива на кино, а на него сякаш хич не му пука. В състояние е по половин ден да ми обяснява как можем да източим печалбата си в Швейцария, от което ми идва да накъсам на парчета шибаното му тупе, след като нямаме и цент печалба за източване. Ама все някой ден ще го разконспирирам копелето — сви рамене Гари.

Бавно кимнах, доволен, че първоначалният ми инстинкт по отношение на Гари Камински ни най-малко не ме беше подлъгал. Вълка излезе голям гявол, като не позволи на копелето с тупето да си навре носа в офшорните му дела. Но нямах пълни гаранции, че Камински не е подушил все пак нещо, та реших да пусна на Делука един фитил.

— Абсолютно съм съгласен с теб. Той направо е вманиачен на тема швейцарски банки. Дори и на мен се опита веднъж да ми го пробута. — Направих пауза, уж ровех из паметта си. — Май беше преди около година. Както и да е, отидох дотам с него да видим за какво става дума, но реших, че при цялата дандания не си заслужава труда, и се отказах. Той не ти и е споменал за това?

— Не е, но знам, че още има там един куп клиенти. Много-много не приказва за тях, макар по цял ден да виси на телефона до Швейцария. Винаги си правя труда да проверявам телефонните сметки и, сериозно ти говоря, всеки божи ден води поне по пет-шест разговора с чужбина. — И Делука мрачно поклати глава. — Каквото и да прави, надявам се да е законно, защото ако не е и ако телефонът му се подслушва, много, ама много яко ще го загази.

Извих надолу ъгълчетата на устата си и вдигнах рамене, един вид: „Ами то си е негов проблем, не мой!“ Истината обаче беше, че ако той поддържа постоянна връзка със Сорел и с майстор-фалшификатора, това би трябвало да ме притесни. Нехайно подхвърлих:

— От чисто любопитство, що не дръпнеш телефонните сметки да провериш дали все с едни и същи номера разговаря? И ако има

такива, обади се „на сляпо“ и научи с кого приказва. Би ми било интересно да знам, окей?

— Няма проблем. Щом се върнем в къщата, скачам в колата и ще се отбия набързо до офиса.

— Не се излагай; сметките няма да избягат до понеделник — засмях се, за да му покажа колко ми е все едно. — Пък и Елиът Лавин вече трябва да е пристигнал у дома и непременно искам да те запозная с него. Може страшно много да ти помогне при реструктурирането на производството на „Стив Мадън“.

— Той не е ли малко така... откачен? — попита Делука.

— Малко ли? Той е пълна, стопроцентова откачалка, Гари! Но е и един от най-хитрите мъже в конфекционната промишленост; ако не и най-хитрият. Просто трябва да улучиш момента — когато не заваля, не шмърка, не се друса, или не плаща десет хилядарки на някоя курва да клекне върху стъклена маса и да сере отгоре ѝ, докато той отдолу си прави чекия.

Бях се запознал с Елиът Лавин четири години преди това, докато почивахме на Бахамските острови с Кени Грийн. Излежавах се край басейна на хотел „Кристал Палас енд Казино“, когато Кени пристигна на бегом, крещейки нещо от рода на: „Бързо! Бягай в казиното да видиш един пич какви ги върши! Откакто седна, натрупа един милион долара, а не е по-стар от теб.“

Въпреки скептицизма ми по отношение на приказките на Кени, скочих от шезлонга и се отправих към казиното. По пътя го попитах:

— Той какво работи?

— Попитах един от казиното — рече Ръбчо, чийто речник не включваше понятия от рода на „дилър“ „пит бос“^[1] или „крупие“ — и ми казаха, че бил президент на някаква голяма фирма — „Гармент Сентър“.

Само две минути по-късно гледах облещен и невярващ младия Гарменто. Сега, като се замисля, ми е трудно да кажа какво точно ме шашна: дали видът на изтупания млад Елиът — който не само залагаше по десет хиляди на раздаване, но и беше окупираше цялата маса за блак джак и едновременно играеше всички седем ръце, тоест на всяко раздаване рискуваше по седемдесет хилядарки, — или видът на жена му Елен, която май не беше минала трийсет и петте, но вече

беше добила вид, какъвто дотогава не бях виждал — видът на крайно богата и крайно недохранена жена.

Направо се шашардисах. И останах заплеснат по двете аномалии цели петнайсет минути. Като двойка бяха нещо съвсем необичайно. Той беше нисичък, много елегантен, с начупена кестенява коса до раменете и с такъв фантастичен усет за стил, че ако тръгнеш да се разхожда само по памперси и папийонка, неминуемо щеше да ти внуши, че точно това е последният писък на модата.

Тя от своя страна беше ниска и със слабо лице, тънък нос, хлътнали бузи, избелена коса, кожа, която сякаш бе щавена, прекалено събрани очи и окльоцавяло почти до степен на съвършенство тяло. Имах чувството, че е една от великите личности на този свят — любяща, разбираща съпруга от най-висша класа. Какво друго у нея можеше да привлече този млад красавец, който играеше със спокойствие и хладнокръвие, достойни за един 007?

Почти улучих.

На другия ден случайно срещнах Елиът на басейна. Прескочихме обичайните любезности и подхванахме темата кой от нас какво работи, по колко изкарва и как сме стигнали до тази точка от живота си.

Оказа се, че Елиът е президентът на „Пери Елис“, една от водещите фирми за мъжко облекло на конгломерата „Гармент Дистрикт“. Но не бил собственик на компанията, която всъщност се явявала поделение на „Салант“ — акционерно дружество, чиито акции се търгуваха на нюйоркската фондова борса. На практика Елиът работеше на заплата. Но когато ми спомена колко му е заплата, направо щях да се изтърся от шезлонга: нищо и никакъв си един милион годишно, плюс премийка от няколкостотин хиляди, в зависимост от печалбата. Направо трици, като се имаше предвид склонността му към хазарта с големи мизи. Та той като седнеше на масата за блек джак, комай всеки път залагаше заплата си за две години. Чудех се дали да му се възхищавам, или да му се надсмивам.

Вярно, намекна, че имал и някакъв допълнителен източник на доходи от „Пери Елис“, свързан с производството на официални ризи, което се извършвало в чужбина, в Далечния изток. И тъй като не навлезе в подробности, започнах бързо да чета между редовете: явно прибира по нещичко от самите фабрики. Но дори и три или четири

милиона годишно да добиваше по такъв път, пак печелеше само частица от онова, което изкарвах аз.

Преди да се разделим си разменихме телефонните номера и си обещахме да се потърсим, когато се върнем в Щатите. За дрога изобщо не стана дума.

Седмица по-късно отидохме на обяд в някакво любимо сборно място на служителите на „Гармент Дистрикт“. Само пет минути след като се настанихме, Елиът бръкна в джоба на самото си и измъкна найлоново пликче с кокаин. Пъхна в него банел от риза на „Пери Елис“, извади я със заучено движение и шмръкна. Повтори изпълнението, после още веднъж, и още веднъж. Всичко това бе изпълнено толкова гладко — и така небрежно, — че никой в ресторанта дори не забеляза.

После ми предложи пликчето. Отказах му с думите:

— Ама ти луд ли си? Още е обяд!

А той ми отвърна:

— Млъкни и действай!

При което аз рекох:

— Що пък не!

И само след минута бях обзет от прекрасно усещане, а след четири минути бях напълно нещастен, скърцах неволно със зъби и ми се реवेशе за валиум. Елиът ме съжали. Бръкна в джоба на панталона си и измъкна два куалуда с кафяви точки:

— Глътни ги; незаконно производство са, та съдържат и валиум.

— Да взема куалуди посред бял ден? — попитах невярващо.

— Да — отрязва ме той. — Защо пък не. Нали ти си шефът? Кой ще посмее да ти каже нещо?

После измъкна още два куалуда и ги погълна с усмивка. След което стана и започна да прави шпагати наред ресторанта, за да ускори въздействието им. И понеже ми се стори, че той знае какво върши, глътнах и аз моите два.

Няколко минути по-късно в ресторанта влезе набит мъж и очите на всички се извърнаха към него. Беше на около шейсет и направо вонеше на пари. А Елиът ми каза:

— Тоя тип има милиард долара. Но гледай каква грозна вратовръзка си е сложил.

При тези си думи взе от масата ножа за пържоли, отиде от богатия пич, прегърна го, после наред ресторанта отрязва вратовръзката му. Сетне свали своята, която беше фантастично красива, вдигна яката на пича, обвеси вратовръзката си около врата му и оформи едни прекрасен възел „уиндзор“ за по-малко от пет секунди, при което богатият пич го прегърна и му благодари.

Час по-късно чукахме някакви проститутки; Елиът ме запозна с първото ми „синьо чипче“. И въпреки че от кокаина хуят ми отказваше да се вдигне, синьото чипче ми направи някаква нейна си орална магия, та се изпразних като шадраван, след което ѝ платих пет хилядарки за старанието, а тя ми каза, че съм адски красив и че макар да била проститутка, все още била готова да се омъжи, ако ме интересувало.

Малко по-късно в стаята влезе Елиът и каза:

— Хайде, обличай се! Заминаваме за Атлантик Сита! От казиното ни пращат хеликоптер и ще ни купят по един златен часовник.

— Имам само пет хиляди в себе си — рекох, а той ми отвърна:

— Вече съм уредил с казиното да ти дадат кредит от половин милион долара.

Много любопитно ми стана от къде на къде ще ме авансират с толкова много пари, след като, откакто се помнех, надали бях пропукал на комар повече от десет хиляди. Но час по-късно вече играех блэк джак в „Тръмп Касъл“ с мизи от по десет хиляди, сякаш цял живот само това съм правил. Завърших вечерта с печалба от четвърт милион. Бях зарибен.

Двамата с Елиът тръгнахме да пътуваме по света; понякога с жените ни, понякога — без. Направих го основната си миша дупка, заради което той ми връщаше в брой милиони, използвайки парите, които откъкваше от „Пери Елис“ и печалбите си от казината. Беше първокласен комарджия и с това подплатяваше годишния си доход с най-малко два милиона.

Последва разводът ми с Денис, а след него и ергенското парти в чест на предстоящия ми брак с Надин. То се оказа повратна точка в живота на Елиът Лавин. Партието се състоя в хотел „Мираж“ в Бас Венис, току-що открит и нашумял. Докарах със самолет стотина стратънци с петдесет курви и с достатъчно дрога, за да упоим целия

щат Невада. От улиците на Вегас кооптирахме още трийсет курви, а за всеки случай докарахме и няколко от Калифорния. Заедно с нас бяхме взели и половин дузина нюйоркски полицаи — същите онези, с които се разплащах с акции от новите емисии на „Стратън“. А те още с пристигането си се сдушиха с местните ласвегаски ченгета, та и от тях наехме неколцина.

Ергенското парти се проведе в една съботна вечер. Двамата с Елиът бяхме окупирали самостоятелна маса за блак джак; заобикаляше ни тълпа непознати и шепа гардове. Той играеше на пет ръце, аз — на останалите две. Играехме с по десет хиляди на ръка, и на двамата ни вървеше страхотно, а и двамата бяхме надрусани до небето. Бях отсега на пет куалуда и бях изшмъркал поне три и половина грама кокаин; и той беше на пет куалуда, а от коката, която бе поел, можеше направо ски шанца да построят. До този момент бях натрупал седемстотин хиляди долара, а той — над два милиона. През стиснати зъби и триещи се една о друга челюсти успях да му кажа:

— Даасъшме и давиим давиим квостаа.

Елиът, естествено, разбираше куалудски не по-зле от мен, затова кимна, станахме и се качихме горе да видим какво става. Толкова се бях нагърмял, че явно бях приключил с комара за тази вечер; минах през бокса и инкасирах един милион в брой. Хвърлих пачките в една синя хотелска мешка и я метнах през рамо. Елиът обаче не беше приключил, затова остави чиповете си на масата с въоръжена охрана.

Горе тръгнахме по един дълъг коридор, в чийто край стоеше яка двойна врата. От двете ѝ страни стоеше на пост по един униформен полицаи. Отвориха ни и пред нас се разкри ергенското парти. Още с влизането ни и двамата с Елиът се смразихме: сякаш се бяхме озовали в Содом и Гомор. Задната стена бе остъклена от горе до долу с изглед към главната улица. Беше фрашкано с танцуващ и беснеещ народ. Таванът сякаш се смъкваше, а подът се надигаше; мирисът на секс и пот се смесваше с острия аромат на първокачествена синсемила^[2]. Музиката така дънеше, че направо пулсираше в стомаха ми. Акцията се надзираваше от половин душна нюйоркски полицаи, да не би някой да наруши добрия тон.

В дъното на стаята една ужасна проститутка от „розовите листчета“ с оранжева коса и лице на булдог седеше на столче от бара

чисто гола и покрита с татуировки. Беше разчекнала крака, а двайсетина голи стратънци чакаха на опашка да я изчукат.

Изпитах внезапно отвращение от всичко онова, което представляваше животът ми до този момент. „Стратън“ бе стигнал до ново падение. Единственото, което можах да направя, бе да сляза до апартамента си и да взема пет милиграма ксанакс, двайсет милиграма амбиен и трийсет милиграма морфин. После запалих един джойнт и изпаднах в дълбок, необезпокояван сън.

Събуди ме друсане по рамото. Беше рано на следващата сутрин и Елиът Лавин ми обясняваше най-спокойно как трябвало моментално да напуснем Лас Вегас, защото бил прекалено покварен град. С най-огромна радост си стегнах багажа, но когато отворих сейфа, вътре нямаше нищо.

Елиът се провикна от всекидневната:

— Снощи се наложи да взема малко назаем от теб. Позагубих някой и друг долар.

Оказа се, че загубата му възлизала на два милиона долара. Седмица по-късно отидохме с него и с Дани в Атлантик Сити, да си възвърнем поне част от загубата, при което загуби още един милион. През следващите няколко години продължи да губи... и още да губи... и пак да губи... докато накрая проигра всичко. Все още е спорен въпросът на колко точно са възлезли загубите, но преобладава мнението, че са били между двайсет и четирийсет милиона. Така или иначе, Елиът бе профукал всичко. Напълно разорен. Дължеше данъци, дължеше ми пари от мишата дупка, а се беше съсипал и физически. Теглото му бе спаднало под шейсет кила, а кожата му бе придобила кафеникавия оттенък на точиците по незаконно произведените му куалуди, та аз с облекчение се благославях, че вземам само продукцията на истински фармацевтични заводи. (Всяко зло за добро, както се казва.)

Та ето ме и мен сега в задния двор на Индиън Крийк Айлънд, загледан към Бискейн Бей и силуета на Маями. Около масата бяха насядали и Елиът Лавин, Гари Делука и Артър Уийнър — близък приятел на Елиът на около петдесет, олисяваш, богат и пристрастен към коката.

А около басейна бяха апетитната Графиня, кльощавата Елен и Сони Уийнър, жената на Артър. Макар да бе само девет часа,

термометърът вече показваше трийсет и два градуса, а по небето нямаше нито едно облаче. Елиът се мъчеше да отговори на въпроса, който току-що му бях задал, каква трябва да е крайната цел на „Стив Мадън“ по отношение на веригата „Мейси“, възприела положително идеята да открием фирмени щандове на „Стив Мадън“ в универсалните ѝ магазини.

— Мазъншъсчели самако твоидновемно всишкимези — казваше Елиът с усмивка, вече погълнал пет куалуда и поливащ ги с ледена хайнекен.

— Струва ми се да казва, че трябва да пристъпим към „Мейси“ от позиция на силата и със становището, че не можем да отваряме фирмените щандове един по един. Трябва поне регион по регион да го правим, а крайната ни цел да е присъствие във всичките им магазини в страната — поясних на Гари.

Артър кимна:

— Браво, Джордан; чудесен превод — пъхна миниатюрна лъжичка във флаконче с кока и я шмръкна с лявата си ноздра.

Елиът изгледа Делука, кимна и вдигна вежди, сиреч: „Видя ли, не е толкова трудно да ме разбереш.“

В този момент еврейският скелет се приближи до съпруга си и каза:

— Елиът, дай ми един куалуд, моите свършиха.

При което Елиът поклати глава и ѝ показа среден пръст.

— Мръсно шибано копеле — изсъска гневният скелет. — Чакай само твоите да свършат някой ден — и ще видиш. И аз ще ти кажа да ходиш да се шибаш!

Погледнах Елиът, чиято глава се люлееше и климаше — ясен знак, че е на път да излезе от фазата на завалянето и да започне лигавенето.

— Ей, Ел — рекох му, — искаш ли да ти направя нещо за ядене, малко да се посъвземеш?

Елиът се ухили и отвърна:

— Нарвими стоен чизбургур!

— Няма проблем! — рекох, станах от стола и се запътих към кухнята да му направя световен чийзбургер. Графинята, в небесносини бразилски бикини с размерите на връв за хвърчило ме пресрещна в дневната и изсъска през стиснати зъби:

— Тая Елен и секунда повече не мога да я изтрая! Болна е в шибания си мозък и не желая повече да ми стъпва в къщата. Заваля думите, шамърка кока и изобщо е отвратителна! Ти вече от близо месец си трезвен и не желая да се движиш с подобни хора. Не е полезно за теб.

Почти не чух какво ми говореше. Или по-точно казано, чух всяка една дума, но бях прекалено зает да зяпам гърдите ѝ, които съвсем наскоро беше увеличила до малка чашка „С“. Изглеждаха фантастично.

— Успокой се, сладур — рекох ѝ. — Елен не е чак толкова лоша. Пък и Елиът е един от най-добрите ми приятели, така че край на дискусиите.

Но докато последните думи излитаха от устата ми, усетих каква грешка бях направил. В част от секундата Графинята замахва към мен. Пълноценен десен прав с отворена длан.

Но понеже от месец бях трезвен, рефлексите ми бяха като на котка и лесно избегнах удара.

— Успокой топката, Надин — рекох. Когато съм трезвен, не е толкова лесно да ме удряш, нали? — Хвърлих ѝ дяволита усмивка, в отговор и тя ми се ухили, после ме прегърна с две ръце и каза:

— Страшно се гордея с теб. Вече направо си нов човек. А и гърбът ти престана да те боли толкова, нали?

— По-мъничко — отвърнах. — Но се търпи, макар да не е в идеално състояние. Както и да е, мисля, че преодолях притеглянето на квалудите. И те обичам повече от всякога.

— И аз те обичам — каза тя и сви устни. — Яд ме е единствено, че Елиът и Елен са отвратително лоши хора. Той ти влияе по възможно най-лошия начин и ако се застои тук... ами, знаеш какво искам да ти кажа. — Млясна ме по устата и притисна извивката на стомаха си към моята.

Изведнъж, след като литър и половина кръв се юрна към слабните ми, усетих колко всъщност смислена е гледната точка на Графинята, та рекох:

— Виж какво, ако си навита да си ми сексробиня до края на уикенда, ще пратя Елиът и Елен на хотел — навита ли си?

Графинята се ухили и ме потърка точно там, където трябваше:

— Дадено, сладур. Твоята воля да бъде; махни ги само отгук и съм на твоє разположение.

След петнайсет минути Елиът се лигавеше над чийзбургера си, а аз разговарях по телефона с Джанет да запази стая на Елиът и Елен в някой луксозен хотел на около трийсет минути разстояние от нас.

Така, както си седеше с пълна с чийзбургер уста, Елиът изведнъж скочи от стола си и се хвърли в басейна. След няколко секунди подаде глава и ми махна да вляза и аз и да се състезаваме по подводно плуване. Това ни беше редовно занимание — да видим кой от двамата ще изплува повече дължини под вода. Елиът, израснал край океана, беше добър плувец, така че имаше леко предимство. Но при сегашното му състояние ми се стори, че ще мога да го победя. Пък и аз в младежките си години бях работил като спасител, така че също бях силен плувец.

Направихме по четири тегела — равен резултат. Графинята се приближи и каза:

— Няма ли най-после да пораснете, глупаци такива. Тая ваша игра никак не ми харесва. Тъпа е. И някой от двамата ще пострада. — После добави: — Къде е Елиът?

Погледнах към дъното на басейна. Присвих очи. Какво прави тоя, мама му стара! Лежи по хълбок ли? *Да му еба майката!* Изведнъж истината ме тресна като ковашки чук и без дори да се замисля, се гмурнах към дъното да го вадя. Не мърдаше. Грабнах го за косата, дръпнах рязко с дясната си ръка и направих с всички сили ножица с крака да го отлепя от дъното и да го повлека към повърхността. Благодарение на водата тялото му беше почти безтегловно. В мига, в който се показах отгоре, изметнах ръка надясно, при което Елиът полетя и се приземи на ръба на басейна, върху цимента. И беше мъртъв. *Умрял!*

— Обожемой! — изпищя Надин и сълзите рукнаха по лицето ѝ. — Елиът е мъртъв! Спаси го!

— Бягай да викнеш линейка! — изреваха. — Бързай!

Опипах с два пръста сънната му артерия. Никакъв пулс. Грабнах китката. И там нищо. *Приятелят ми умря!* — помислих си.

В този миг се чу рязък писък откъм Елен Лавин:

— О-о-о, божичко, не-е-е! Не ми вземай мъжа! Спаси го, Джордан, моля те! Не го оставяй да умре! Не мога без мъжа си! Две

деца имам! О, не! Не сега! Моля те! — и се разрида неутешимо.

Усетих, че около мен са се струпали хора — Гари Делука, Артър и Сони, Гуин и Роко, дори бавачката беше грабнала Чандлър от детското басейнче и беше дотичала да провери какво става. Видях Надин да тича към мен, вече обадила се за линейка, а думите отекваха в ушите ми — *Спаси го! Спаси го!* Трябваше да му направя изкуствено дишане, както ме бяха научили навремето.

Трябва, мислех си, но за какво ми е? Няма ли да е по-добре Елиът просто да умре? Куп неща знае за мен, а някой ден агент Коулмън все ще иземе банковите му извлечения, нали? И така, както Елиът лежеше мъртъв отпреде ми, неволно си дадох сметка колко удобна всъщност би била смъртта му. Мъртвите не говорят... Трите думи завладяха ума ми, умоляваха ме да не му правя изкуствено дишане, да оставя да заровят с него и тайните за пъклените ни сделки.

Да не говорим, че той беше бичът на моя живот — той ме бе върнал към квалудите, след като сума ти години не ги бях вземал, той ме пристрасти към кокаина, той ме вкара със сума ти пари покрай мишата си дупка, което си беше равносилно на това, да ме е обрал. И къде отидоха всички тези пари? Да подхранват манията му за хазарт... и пристрастеността му към дрогата... и проблемите му с данъчните власти. Агент Коулмън никак не е глупав и щеше да се възползва от тези му слабости, особено от проблемите с данъчните, заради които ще заплаши Елиът с пандиз. При което Елиът ще отвори ей такава уста да свидетелства срещу мен. По-добре да го оставя да умре, за Бога, след като... *мъртвите не говорят...*

Някъде зад мен обаче всички викаха „Не спирай! Не спирай! Не спирай!“ — и аз изведнъж се усетих: та аз вече му правя изкуствено дишане! Докато съзнателният ми мозък е спорел по въпроса, нещо много по-властно е щракнало в мен и се е наложило над мислите ми.

Осъзнах, че устата ми е притисната в тази на Елиът, че дробовете ми помпат въздух в неговите, после вдигнах глава и започнах да натискам ритмично гръдния му кош. Спрях за миг и го погледнах.

Нищо! Майка му стара! Още е мъртъв! Как е възможно! Та нали правя всичко като по учебник! Защо не идва на себе си?

Изведнъж се сетих за една статия за хватката Хаймлих и как я използвали да спасят удавено дете. Обърнах Елиът по корем и го сграбчих с двете си ръце. Стиснах с всичка сила. *Прас! Щрак! Кръц!...*

Май му изпочупих ребрата, рекох си. Обърнах го пак по гръб, но още не беше почнал да диша.

Край. Умря. Вдигнах насълзени очи към Надин и казах:

— Не знам какво друго да правя! Не мога да го върна!

И пак чух Елен да пищи с все сила:

— Обожичко! Одечицатами! О Боже мили! Не спирай, Джордан! Не спирай! Трябва да спасиш мъжа ми!

Елиът беше целият посинял и от очите му се изцеждаха и последните отблясъци светлина. Помолих се безмълвно и поех колкото можах въздух. И с всичката останала в дробовете ми сила изстрелях в устата му струя въздух, при което усетих как стомахът му се наду като балон. После внезапно оттам изскочи чийзбургерът му и той повърна в устата ми. Започнах да се задушavam.

Видях как вдиша плитко, наврях лице в басейна и изплакнах устата си от повръщаното. Погледнах пак Елиът и забелязах, че синьото започна да изчезва от лицето му. После той пак почна да диша. Хвърлих поглед на Гари и казах: „Поеми оттук нататък“, но Гари изпружи към мен ръце с вдигнати нагоре длани и поклати глава, един вид: „Заеби тая работа!“, и за да е още по-ясен — отстъпи две крачки назад. Тогава се обърнах към най-добрия приятел на Елиът — Артър, но и той ми отказа, точно както бе направил и Гари. Нямах друг избор, освен да сторя най-отвратителното нещо на света. Плиснах вода върху лицето на Елиът, а Графинята се зае енергично да отмива повръщаното от устата му. После бръкнах с ръка, загребах полусмляното месо от чийзбургера и натиснах надолу езика му да направя път на въздуха. Пак положих уста върху неговата и пак задишах вместо него, докато другите ни гледаха смразени от ужас.

Най-сетне чух воя на сирените и фелдшерите се струпаха около двама ни само след секунди. За нула време напъхаха тръба в гърлото на Елиът и започнаха да впомпват в дробовете му кислород. След това внимателно го положиха на носилка и го отнесоха на сянка под едно дърво, където му включиха система.

Скочих в басейна и изплакнах старателно устата си от повръщаното, макар да продължаваше да ми се повдига ужасно. Графинята дотича с четка и паста за зъби и аз започнах да ги мия наред басейна. После изскочих навън и се отправих към носилката с Елиът. По това време към фелдшерите се бяха присъединили и

половин дузина полицаи. Мъчеха се да го докарат до нормален пулс, но сърцето му отказваше. Един от фелдшерите ми протегна ръка с думите:

— Вие, сър, сте истински герой. Спасили сте живота на своя приятел.

И аз чак тогава се осъзнах: Та аз съм герой! Аз! Вълка от Уолстрийт! *Герой!* Как прекрасно звучи тази дума! Тъй ми се прииска пак да я чуя, че се направих на недочул:

— Извинете, какво казахте? Бихте ли го повторили?

А фелдшерът ми се усмихна и рече:

— Вие сте герой в най-истинския смисъл на думата. Малцина мъже биха постъпили като вас. Без всякаква подготовка сте направили точно каквото трябва. Bravo, сър. Вие сте един истински герой.

Исусе! — рекох си. Това е направо прекрасно. Но ми трябваше да го чуя и от Графинята с нейните изваяни бедра и чисто нови цици, които сега щяха да ми принадлежат, когато си поискам, поне през идните няколко дни, понеже аз, мъжът ѝ, съм истински герой, а няма жена, която да устои на сексуалните примамки на героя.

Намерих я приседнала на ръба на един шезлонг, все още в състояние на шок. Потърсих необходимите думи, с които да я подсетя да ме нарече „герой“. Реших, че в крайна сметка може би ще е най-добре да прибягна до метода на реверсивната психология — да я похваля как тя самата бе запазила самообладание и как бързо бе успяла да повика линейката. Това щеше да я задължи да ми върне комплимента. Приседнах до нея и я прегърнах с една ръка.

— Слава Богу, че извика линейката, Над. Ами ти единствена от всички останали не беше се вкаменила от ужас. Силна дама си. — И търпеливо зачаках. А тя се примъкна към мен и тъжно се усмихна:

— Не знам. Изглежда действах инстинктивно. Нали знаеш, както правят по филмите, но човек все си мисли, че с него не може да се случи. Разбираш ли ме?

Неверо-шибано-ятно! Та тя дори не ми каза, че съм герой! Май ще трябва да подхожда по-конкретно.

— Много добре те разбирам. Все си мислиш, че подобно нещо не може да ти се случи, а когато стане, се ръководиш от чист инстинкт. Вероятно и аз затова реагирах по този начин. — *Ало-о-о, Графиньо! Не схващаш ли намека, за Бога?*

Изглежда най-после се усети, защото ме обгърна с ръце и каза:

— Омилибоже! Ама ти беше направо невероятен! Никога не съм виждала нещо подобно. Направо не мога да намеря думи да ти опиша колко великолепен беше! Всички замръзнали на място, а ти...

Исусе! Заливаше ме с хвалби, но отказваше да каже вълшебната думичка! — ... ти... направо беше *герой*, миличко! — *Най-после!* — Никога не съм се гордяла толкова с теб. Моят мъж — героят! — И ме млясна с най-сочната целувка, каквато можете да си представите.

Сега вече разбрах защо всички малки момченца мечтаят да станат пожарникари. В този миг видях как изнасят Елиът на носилката.

— Хайде — рекох й, — да вървим до болницата да не объркат конците сега, след като положих толкова труд да спася живота на Елиът.

След двадесет минути бяхме в спешната зала на болницата „Маунт Синай“, а предварителната прогноза беше ужасна: Елиът с понесъл известно мозъчно увреждане. Все още не можеха да кажат дали ще е напълно парализиран, или не.

По пътя за болницата Графинята се обади на Барт. Сега влязох след него в интензивното отделение, където царуваше непогрешимият мирис на смърт. Елиът лежеше по гръб върху масата за преглед, заобиколен от четирима доктори и две сестри.

Барт не работеше в „Маунт Синай“, но репутацията му явно му отваряше всякакви врати. Нямаше лекар в града, който да не го знае. Един дългуч в бяла престилка обяви:

— В кома е, доктор Грийн. Не е способен на самостоятелно дишане. Функционирането на мозъка му е потиснато и има седем счупени ребра. Поставихме му епинефрин, но няма признаци на подобрене. — Докторът погледна Барт право в очите и бавно поклати глава, сиреч: „Няма да го бъде“.

В този момент Барт Грийн направи нещо съвсем неочаквано. С абсолютна самоувереност отиде при Елиът, сграбчи го за раменете, наведе се над ухото му и строго извика:

— Елиът! Веднага ставай! — И го раздруса енергично. — Аз съм доктор Барт Грийн, Елиът, и ти казвам да престанеш да се ебаваш и моментално да отвориш очи! Жена ти чака отвън и иска да те види!

И хей така, изведнъж — въпреки последните думи, дето Елен го чакала, при които повечето мъже биха предпочели смъртта — Елиът изпълни заповедта на Барт и отвори очи. Секунда по-късно мозъкът му възстанови нормалните си функции. Огледах се: нямаше доктор или сестра да не е със зяпнала уста.

И аз бях зяпнал. Присъствах на чудо, изпълнено от чудотворец. Заклатих глава от възхита, а с тъглчето на окоето си зърнах голяма спринцовка, пълна с безцветна течност. Присвих очи да разчета етикета. *Морфин*. Тези пък, рекох си, тръгнали да дават морфин на умиращ!

Изведнъж ме обзе ужасното желание да грабна иглата с морфина и да си я забия в гъза. И аз не знам защо. Почти месец бях стоял трезвен, но в момента това някак си бе без значение. Огледах стаята. Всички се бяха надвесили над Елиът, все още шашнати от забележителния обрат в състоянието му. Приплъзнах се към металния поднос, нехайно грабнах спринцовката и я пуснах в джоба на късите си панталонки.

Само миг по-късно усетих как джобът ми става топъл... и още по-топъл... *О, Исусе мили!* Морфинът прогаря дупка в джоба ми! Трябва моментално да се боцна!

— Това е най-невероятното нещо, което съм виждал през живота си, Барт — рекох му. — Излизам навън да съобщя добрата новина на всички.

Когато казах на групата в чакалнята за чудодейното възстановяване на Елиът, Елен ревна от щастие и се хвърли да ме прегръща. Отместих я и казах, че търся по спешност тоалетната. Докато вървах нататък, Графинята ме сграбчи за ръка и попита:

— Добре ли си, миличко? Никак не ми изглеждаш добре.

Усмихнах се на жена си и отвърнах:

— Нищо ми няма. Просто трябва да отида до тоалетната.

В мига, в който свърнах зад тъгла, хукнах като спринтьор на олимпиада. Блъснах вратата на тоалетната, влязох в една от кабинките, заключих се, извадих спринцовката, свалих панталона и се надупих. Страшното дойде, точно когато се канех да забия иглата.

Спринцовката нямаше бутало.

Беше от ония новоизмислени обезопасени спринцовки, на които буталният механизъм се поставя в последния момент. В ръцете си

държах абсолютно безполезен цилиндър морфин с игла в единия край. Почувствах се направо покрусен. Огледах иглата. *И над главата ми светна крушка: идея!*

Вдигнах гащи, изтичах до магазинчето за подаръци и си купих близалка, после хукнах обратно в тоалетната. Забих иглата в задника си, после с пръчката на смукалката натиснах в центъра на спринцовката, докато си вкарах и последната капка морфин. Изведнъж в мен експлодира цяло буре барут и ме разтресе из основи.

Боже милостиви! — рекох си. Трябва да съм улучил някоя вена, щото почна да ме хвърля много яко. Както си стоях, изведнъж се озовах на колене на пода, устата ми бе пресъхнала, а някой сякаш бе пуснал червата ми в гореща вана, очите ми горяха като въглени, ушите ми дрънчаха, сякаш в главата ми бяха сложили Камбаната на свободата, а сфинктерът ми бе по-обтегнат и от барабанна кожа — и ми беше адски гот!

Така си седях аз, героят, на пода на тоалетната, със свалени гащи и стърчаща от гъза спринцовка, но в един миг ми мина през ум, че Графинята може да се разтревожи къде съм.

Минута по-късно бях в коридора, на път към Графинята, когато някаква бабичка-еврейка ми рече:

— Извинете, господине!

Обърнах се. Тя притеснено се усмихна и посочи панталонките ми, след което каза:

— Дупето! Вижте си дупето!

Бях тръгнал по коридора с щръкнала от задника ми спринцовка, като току-що ранен от матадора бик. Усмихнах се на милата женица и ѝ благодарих, после издърпах иглата от гъза си, хвърлих я в едно кошче за боклук и се отправих към чакалнята.

Графинята ме видя и се усмихна. Но в този миг стаята притъмня и... *Майка му стара!*

Дойдох на себе си седнал на пластмасов стол в чакалнята. Над мен стоеше надвесен доктор на средна възраст в зелен операционен екип. В дясната си ръка държеше амонячна сол. До него стоеше Графинята, но усмивката ѝ беше изчезнала.

— Дишането ви е плитко, господин Белфърт — каза лекарят. — Вземал ли сте някакъв наркотик?

— Не — отвърнах и се насилих да се поусмихна на Графинята. — Това да си герой май е крайно изтощително занимание, нали, сладур? — След което пак изгубих съзнание.

Дойдох на себе си на задната седалка на някаква лимузина линкълн, която влизаше в Индиън Крийк Айлънд, където никога нищо интересно не се случва. Първата ми мисъл беше, че трябва да шмръкна малко кокаин за равновесие. Открай време страдах от това. Да си инжектираш морфин без противодействаща субстанция е пълна глупост. Трябва за в бъдеще да си имам едно наум, рекох си, после благодарих на Бога, че Елиът носеше в себе си кока. Ще я свия от стаята му и ще я приспадна от двата милиона, които ми дължи.

Само пет минути по-късно пристройката за гости имаше вид, сякаш най-малко десетима агенти на ЦРУ са я претърсвали в продължение на три часа за откраднат микрофилм. Навсякъде имаше разхвърляни дрехи, нямаше мебел, която да не е обърната на една страна. Но никакъв кокаин! *Да му еба майката!* Къде го е скрил? Цял час търсих, ако трябва да съм точен, докато накрая не ми светна: *Онова гадно, шибано копеле Артър Уийнър!* Как можа да открадне кокаина на най-добрия си приятел!

Чувствайки се празен и самотен, се качих в огромната си спалня на горния етаж, където проклинах Артър Уийнър, докато не изпаднах в необезпокояван сън.

[1] Инспектор, шеф на няколко маси в казино. — Б.пр. ↑

[2] *Sinsemilla* (исп.) — хашиш. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27.

САМО ДОБРИТЕ УМИРАТ МЛАДИ

Юни 1994 г.

Управлението на „Стив Мадан Шуз“ беше в сграда с напълно подходящата според мен форма на кутия за обувки. Всъщност кутиите бяха две: една отзад, десет на два десет метра, в която се помещаваше малък цех с десетина старовремски машини за обувки, обслужвани от дузина испаноговорещи работници, които споделяха една и съща зелена карта и не плащаха и пукнат долар данъци; и кутията отпред, с горе-долу същите размери, където се помещаваха административните служители на фирмата — повечето момичета на осемнайсетина-двайсет и нещо години, почти до една с многоцветни прически и видими пиърсинги по тялото, които сякаш обявяваха: „Ако искаш да знаеш, имам пиърсинг и на клитора, че и на двете зърна на циците!“

И докато тези млади кандидат-космонавтки припкаха из офиса, качени върху петнайсетсантиметрови платформени обувки — всички с етикета на „Стив Мадън“, — отвсякъде дънеше хип-хоп, носеше се ароматът на тамян с канабис, десетина телефона звъняха едновременно, дизайнваха се безброй нови модели, а неколцина облечени в традиционен стил религиозни водачи изпълняваха ритуални пречиствания. И колкото и странно да беше, всичко сякаш действаше успешно. Липсваше единствено шаман, който да прави вуду, макар че със сигурност и такъв щеше да се появи в най-скоро време.

Та пред тази въпросна кутия имаше още една, по-малка — някъде около три на седем метра, — в която се помещаваше кабинетът на Стив, по прякор Обуцаря. А от четири седмици насам, от средата на май, в същия кабинет се помещавах и аз. С Обуцаря седяхме на противоположните страни на бюро, покрито с черен гетинакс, което, както и всичко останало наоколо, бе отрупано с обувки.

В конкретния момент се питах и не можех да си отговоря защо американските тийнейджърки до една бяха луднали по тези обувки,

които ми изглеждаха отвратителни. Какъвто и да бе отговорът, едно поне беше ясно: намирахме се в компания, която разчита на постоянно обновяваща се продукция. Обувки имаше навсякъде, но най-вече в кабинета на Стив — пръснати по пода, провиснали от тавана, струпани върху евтини сгъваеми маси и бели гетинаксови полици, от което изглеждаха още по-грозни.

Още куп обувки се намираха на перваза зад гърба на Стив, струпани тъй високо, че едва виждах през мрачния прозорец мрачния паркинг, който, изглежда, съвсем пасваше на тази мрачна част на Куинс, а именно мрачния чатал на района, наречен Уудсайд. Намирахме се на около три километра източно от Манхатън — много по-подходящо място за човек с моите „донякъде“ изтънчени вкусове.

И все пак парите са си пари, а по някаква необяснима причина тази малка компания бе готова да ги печели в огромни количества. Та поне за обозримото бъдеще Джанет и аз бяхме окачили шапките си тук. Нейният самостоятелен кабинет се намирал през една-две врати по същия коридор. И тя също бе заобиколена от обувки.

Беше понеделник сутрин и двамата с Обуцаря седяхме в своя пренаселен от обувки кабинет и сърбахме кафе. С нас беше и Гари Делука, който от днес ставаше новият производствен директор на фирмата, идващ на ничие конкретно място, тъй като до този момент компанията се беше движила на автопилот. Присъстваше също така Джон Базил, отдавнашният началник производство, изпълняващ по съвместителство и длъжността директор по пласмента.

Най-смешното беше, че по облеклото ни човек никога не би се досетил, че сме се захванали да изградим най-голямата в света компания производителка на дамски обувки. Странна сбирщина бяхме: аз бях облечен като професионален играч на голф; Стив приличаше на бездомен скитник; Гари се беше изтупал като консервативен бизнесмен, а Джон Базил — дебеланко на около трийсет и пет, с тумбест нос, плешиво теме и месесто лице — мязаше на доставчик на пица по домовете, в избелели сини джинси и огромна тениска. Направо обожавах Джон — истински талант, който, въпреки католическата си вяра, проявяваше истинска протестантска етика в работата си, каквото и да означава това, и беше способен да вижда нещата в един по-общ план.

Но, уви, беше и първокласен пљунчо; сиреч, щом се развълнуваше, или просто се мъчеше да докаже нещо, по-добре да си насреща му с дъждобран, или да си на повече от трийсет градуса встрани от устата му, в която и да било от двете посоки. Обикновено сљунката му се придружаваше и от театрално жестикулиране, най-вече по адрес на Обуцаря, който бил шибан пътьо и не смеел да поръча по-големи партии на производителите.

И точно в този момент той пак беше подхванал тази тема:

— Щото как ще осигурим растежа на тая шибана компания, Стив, ако не ми даваш да поръчвам шибаните обувки? Слушай, Джордан, поне ти разбираш за какво говоря! — Как, по дяволите, ще превземем универсалните магазини, ако не им предоставяме по-големи партии? — Мама му стара! „П“-тата бяха най-смъртоносното оръжие в арсенала на Сљунчо и ме нацелиха право в челото! Сљунчо спря и ме изгледа учудено: защо вдигнах ръце пред лицето си, сякаш исках да си помириша дланите?

Станах от стола и се преместих зад Стив, поне малко да се опазя от хвърчащата сљунка, след което казах:

— В интерес на истината, разбирам ви и двамата. И при брокерската професия е същото: Стив иска да играе консервативно и да не задържа много обувки на склад, а ти искаш да имаш нова стока в изобилие, та да направиш ударни продажби. Но за съжаление, колкото сте прави, толкова и бъркате. Всичко зависи от това дали обувките ще се продават, или не. Ако се продадат, ще те обявим за гений и ще спечелим куп пари, но ако бъркаш и не се продадат — ебана ни е майката, щото ще седим върху куп ненужна стока, която никому няма да можем да продадем.

— Не си прав — продължи да спори Сљунчо. — Винаги можем да ги тръснем на „Маршал“, или на „ТиДжей Макс“, или на някоя друга верига, специализирана в продажбите на преоценени стоки.

Стив се извърна на въртящия се стол и ми каза:

— Джон не ти представя пълната картина. Вярно, можем да продадем обувките на „Маршал“ и „ТиДжей Макс“; но това ще съсипе бизнеса ни с универсалните и със специализираните магазини. — При което погледна Сљунчо право в очите и рече: — Трябва да защитаваме търговската си марка, Джон. Ти това не искаш да разбереш.

А Сљунчо отвърна:

— Как да не го разбирам? Но марката ни трябва и да се разраства, а това няма да стане, ако клиентите в универсалните магазини не намират нашите обувки. — Сви презрително очи и прикова Обущаря с поглед. — Но ако ти оставя ти да движиш нещата, цял живот ще си останеш малка семейна фирмичка — дребна риба! — Обърна се право към мен и аз заех предпазна стойка. — Право да ти кажа, Джордан, — топчето слюнка мина на десет градуса встрани от мен, — много се радвам, че си тук, щото тоя тука е един шибан пътьо, а на мен ми писна да се ебаваме. Имаме най-нашумелите обувки в цялата страна, а не можем да изпълним шибаните заявки, понеже тоя тука не ми дава да произвеждам продукция. Направо си е една шибана гръцка трагедия, казвам ти.

Стив го прекъсна:

— Джон, имаш ли представа колко фирми са фалирали, понеже са действали по начина, по който ти искаш? По-добре да грешим от предпазливост, поне докато отворим повече собствени фирмени магазини; тогава ще можем да продаваме собствената си преоценената стока, без да разводняваме репутацията на марката ни. В нищо друго не можеш да ме убедиш.

Слюнчо седна неохотно на мястото си. Признавам си, Стив силно ме впечатляваше — не само днес, но изобщо откакто бях се преместил при него преди четири седмици. Явно и той беше Вълк в овча кожа. Въпреки външния му вид, беше роден да ръководи — надарен с всички природни дарби, най-вече със способността да вдъхновява служителите си да са му верни. Бих казал дори, че и в „Стив Мадън“, както и в „Стратън“, всички се чувстваха като част от някакъв култ. Най-големият проблем на Стив обаче идеше оттам, че отказваше да делегира права — откъдето идваше и прякорът му, Обущаря. Защото част от него си бе останала старомоден майстор на обувки, което беше хем най-силната, хем най-слабата му страна. Засега компанията му имаше пет милиона долара печалба, та все още можеше да мине метър. Но скоро и това щеше да се промени. Само преди година печалбата ѝ беше един милион. А целта, която си поставяхме за следващата година, беше двайсет милиона.

Именно в тази област бях съсредоточил вниманието си през изминалите четири седмици. И наемането на Гари Делука бе само първата стъпка. Целта ми беше компанията да стои на краката си дори

и без нас двамата. Така че със Стив трябваше да изградим първокласен дизайнерски и производствен екип. Но и прекаленото избързване можеше да има ужасни последици. Трябваше първо да овладеем ежедневната дейност, където цареше пълен хаос.

Обърнах се към Гари и рекох:

— Знам, че днес ти е първи работен ден, но ми е любопитно да чуя ти какво мислиш. Искам откровеното ти мнение, независимо дали си съгласен със Стив, или не.

При което и Слюнчо, и Обущаря се извърнаха към новия ни производствен директор, който каза:

— Разбирам гледната точка и на двама ви — а-а-а, браво, крайно дипломатично, — но аз гледам на нещата най-вече от гледната точка на ежедневните операции. Бих казал, че до голяма степен всичко опира до brutния марж — след приспадането на отстъпките, естествено — и връзката му с планирания стокооборот за годината. — Гари кимна, впечатлен от собствената си мъдрост. — Съществуват и сложни въпроси, свързани с експедицията, а оттам — и с това как и къде възнамеряваме да доставяме стоката си — въпрос на разпределителни центрове и лъчи, ако мога така да се изразя. Разбира се, ще ми е необходимо да направя задълбочен анализ на истинската себестойност на продадената стока, включително мита и навла, които не бива да се пренебрегват. Възнамерявам незабавно да се захвана с това, след което да сглобя подробна електронна таблица, която да представя на следващото съвещание на управата, което ще се състои някъде...

Исусе Свещени Христе! Какви глупости ръсеше тоя! Пона начало не понасям производствениците и безсмислените дрънканици, по които така си падат. *Подробности! Подробности!* Хвърлих поглед на Стив. Той ги ненавиждаше не по-малко от мен и сега видимо се беше скапал. Брадата му се бе свлякла почти до ключицата, а устата му зееше.

— ... което е най-вече функция — продължаваше да ръси Гари — от ефикасността, с която избираме, опаковаме и експедираме стоката. Ключът в случая е...

В този миг Слюнчо се изправи и прекъсна Ръсчо:

— Какви ги дрънкаш, мама му стара? — изплю Слюнчо. — Не ми трябва нищо друго, освен да продавам шибаните обувки! През хуя ми е как ще ги караш до магазините! И не ми трябва шибаната ти

електронна таблица, та да знам, че ако харча дванайсет долара, за да произведа един чифт, а го продавам за трийсет, печеля сума ти пари! Исусе! — И Слюнчо направи две великански крачки право към мен. С въглчето на окото си забелязах как Стив се подхилква.

— Джордан, трябва ти да решиш въпроса — рече Слюнчо. — Стив само теб те слуша. — Спря и обърса събралата се по кръглата му брадичка слюнка. — Искам да разработя компанията ви, но с вързани зад гърба ръце...

— Добре — прекъснах го. После се обърнах към Ръсчо: — Кажу ми на Джанет да ме свърже по телефона с Елиът Лавин. Той в момента е в Хамптън. — Обърнах се и към Стив: — Искам да чуя мнението и на Елиът, преди да вземем решение. Знаем, че има някакъв отговор на проблема ни, а ако някой го знае, то ще е Елиът.

Пък и докато чакаме Джанет да ни свърже, помислих си, ще мога пак да разкажа какъв герой бях.

Уви, така и не ми дадох възможност. Ръсчо се върна след по-малко от двадесет секунди и само миг по-късно телефонът изписука.

— Здравсти, приятелче, к'во правиш? — попита Елиът Лавин от спикърфона.

— Добре съм — отвърна неговият герой. — По-важното е ти как си и как са ти ребрата?

— Възстановявам се — отговори Елиът, който вече от близо шест седмици беше трезвен, което за него си беше направо световен рекорд. — Надявам се да се върна на работа до няколко седмици. Какво става?

Разказах му набързо подробностите, като се постарях да не му подсказва кой на кое точно мнение е, та да не предреша решението му. Кое се оказа напълно излишно. Докато свърша, всичко му беше станало пределно ясно.

— Истината — рече трезвият Елиът — е, че цялата тая теза да не продават марковите си обувки на специализираните по преоценени стоки вериги е по-скоро теория, но не и практика. Всяка водеща марка изхвърля залежалата си стока през тях. Това е правило. Влез в който искаш магазин на „Тиджей Макс“ или „Маршал“ и ще видиш всички големи марки — „Ралф Лорен“, „Калвин Клайн“, „Дона Каран“, че и „Пери Елис“. Без магазините за преоценени стоки не можеш да съществуващ, освен при наличието на собствени фирмени магазини, за

каквито на вас, момчета, ви е още рано. Но с тях трябва да се действа внимателно. Трябва да им продавате само сегиз-тогиз, щото ако универсалните магазини усетят, че присъствате редовно, ще ви създадат ядове.

— Та, както и да е — продължи възстановяващият се Гарменто, — Джон по принцип е прав: няма растеж, ако нямате стока за продан. И универсалните магазини няма да гледат сериозно на вас, ако не са сигурни, че сте в състояние да им доставяте стоката. И колкото и да е нашумяла марката ви в момента — а аз знам, че е нашумяла, — закупчиците им няма да ви търсят, ако не са убедени, че сте способни да доставите обувките, а на тоя етап ви се носи славата, че не сте. Този проблем трябва много бързо да го отработите. Знам, че това е една от причините, поради които сте наели Гари, и смятам категорично, че сте постъпили правилно.

Хвърлих поглед да видя дали Гари пламти от щастие, но не беше така. Лицето му бе каменно, безизразно. Тия, производствениците, са особени чешити; стабилки, по цял ден трупат точки, без да се изсилват да правят подвизи. Самата мисъл, че и аз бих могъл да се окажа като тях, можеше да ме накара да се пробода с меча си. А Елиът продължи:

— Но дори да приемем, че в оперативно отношение всичко стане наред, Джон пак си остава само наполовина прав. На този етап Стив следва да огледа нещата в по-общ план, където главната му задача е да опази търговската марка. Хич не се и заблуждавайте, момчета — в крайна сметка всичко опира до марката. Преобете ли я, всичко отива на кино. Мога да ви дам поне десетина примера за марки, които нашумяват, после се самопрецакват, като продават на веригите за преоценени стоки. Сега Марките им се срещат само на битпазара. — И Елиът млъкна, да ни даде възможност да смелим казаното.

Видях, че Стив направо се е проснал на стола си — самата мисъл името „Стив Мадън“ — собственото му име! — да се споменава редом с дума като „битпазар“ направо го съсипа. Погледнах към Слюнчо: беше седнал напрегнато на ръба на стола си, сякаш бе готов да рипне по телефонната линия, за да удуши Елиът. Погледнах и към Гари — все още безизразен. Елиът продължи:

— Крайната ви цел трябва да е да отдадете марката „Стив Мадън“ под лиценз. Тогавата се отпускате и започвате да събирате процентите. Можете да започнете с колани и дамски чанти, после да се

ориентирате към спортно облекло, дънки, слънчеви очила и всичко останало... докато стигнете до парфюмите, където са истинските големи пари. Но никога няма да стигнете дотам, ако дадете пълна свобода на Джон. Не се обиждай, Джон, но в живота е така. Ти мислиш за настоящия ден, когато сте нашумели. Но все някой ден ще поотшумите и точно когато най-малко го очакваш, някой артикул няма да се продаде и ще се озовете затънали до колене в някакъв смахнат модел обувки, който никой извън бедните квартали няма да обуе. Тогава ще сте принудени да преминете на тъмната страна и да пратите обувките си там, където не им е мястото.

В този момент Стив го прекъсна:

— И аз точно това казвам, Елиът. Ако послушахме Джон, ще приключим със склад, пълен с обувки и без пукнат цент в банката. Нямам желание да съм следващата „Сам енд Либи“^[1].

— Всичко е много просто — засмя се Елиът. — Без изобщо да имам представа от обувния бизнес, мога да се обзаложа, че основният ви обем се дължи на няколко — вероятно три-четири — модела, при това не най-шантавите на вид, като онези с дващест и три сантиметровите токчета, метални шипове и ципове. С тия последните създавате единствено мистиката около марката си — че сте млади, навити и прочее. Всъщност убеден съм, че подобни лайняни обувки изобщо не се купуват, освен от някои от откачалките в Гринуич Вилидж и в собствения ви офис. Парите ви всъщност идват от основните ви модели, от рода на „Мери Лу“ и „Мерилин“, прав ли съм?

Погледнах Стив и Слюнчо. И на двамата главите им бяха килнати настрани, устните — стиснати, а очите — ококорени. След няколко мига мълчание Елиът каза:

— Приемам мълчанието ви за „да“.

— Прав си, Елиът — обади се Стив. От шантавите обувки не продаваме кой знае колко, но именно на тях се дължи славата ни.

— Така и трябва да бъде — каза Елиът, който допреди шест седмици две думи не можеше да върже, без да му потекат лиги. — Няма никаква разлика от онези ненормални творения на висшата мода, които дефилират по ревютата в Милано. И тях никой не ги купува, но те създават имиджа. Така че отговорът е: наблюдайте на консервативните модели, но само в най-модните цветове гами. Говоря

за моделите, в които сте сигурни, че ще се продават яко, сезон подир сезон. Но в никакъв случай не залагайте сериозни суми върху някой щур модел, дори лично да сте влюбени в него — и дори да дава добри данни от пробните пазари. Щом нещо не е доказано, по-добре е да грешите от предпазливост. Ако нещо истински нашуми, а нямате складови запаси, още по-добре — сензацията ще стане още по-голяма. И понеже производствените ви мощности са в Мексико, пак ще успеете да изпреварите конкуренцията с повторните си поръчки. Ако някой път все пак се излъжете с продукт, в който сте абсолютно сигурни — а и това понякога се случва, — моментално го тръшвате на веригите за преоценени стоки и поемате загубата. В този вид бизнес първата загуба е и най-малката. В никакъв случай не допускайте да ви остане склад със залежала стока. Освен това не е зле да оформите и някакво партньорство с универсалните магазини. Нека усетят, че стоите зад стоката си и че дори да не я продадат, ще им дадете отбив. Така те ще могат да обявят разпродажба на обувките ви, без да губят от маржа на печалбата си. Направите ли това, универсалните магазини с удоволствие ще разпродават залежалия ви боклук. Между другото, трябва да откривате фирмени магазини на „Стив Мадън“ колкото се може по-бързо. И понеже вие сте производителите, при вас ще остава целият функционален рабат плюс търговската надбавка. Това ви дава и най-добрата възможност да се отърввате от залежала стока — като я разпродавате в собствените си магазини. Тогава не рискувате да преобете собствената си търговска марка. Та това е отговорът ми — каза Елиът Лавин. — Вие, момчета, се целите в звездите. Следвайте така начертаната програма и няма начин да загубите.

Огледах останалите в стаята. Всички кимаха.

Пък и защо да не кимат? Можеше ли някой да обори подобна логика? Стана ми жал обаче, че умен човек като Елиът е в състояние да похаби живота си с дрогата. Най-сериозно ви казвам. Щото няма нищо по-тъжно от един похабен талант, нали така? Вярно, Елиът напоследък бе трезвен, но няхах и капка съмнение, че щом му заздравееха ребрата, пристрастеността щеше моментално да се завърне, и то с двойна сила. Точно там е проблемът с хора като Елиът, които отказват да приемат, че дрогата ги е победила.

Както и да е, имах си работа за петима. Все още бях зает с попиляването на Виктор Уонг; все още си имах ядове с Дани, който

беше изпаднал в амок в „Стратън“; все още имах проблеми с Гари Камински, който, както се оказа, прекарваше по половин ден на телефона със Сорел в Швейцария; и специален агент Грегъри Коулмън продължаваше да търчи насам-натам с призовки. Така че не ми оставаше време за губене с трезвеността на Елиът.

Имах спешни въпроси, които трябваше да обсъдя по време на обяда ми със Стив, а после да хвана хеликоптер до Хамптън, да видя какво правят Графинята и Чандлър. При създадите се обстоятелства щеше да е подходящо да поема малка доза метаквалон, двеста и петдесет милиграма, да речем, или един куалуд точно сега, трийсет минути преди обяда, който щеше да ме друсне точно толкова, колкото да се кефя на макароните, без да ме усети Обущаря, който от близо пет години беше трезвен, с което ми разваляше настроението.

После, преди да седна на пилотското място в хеликоптера, щях да шмръкна няколко магистралки кока. Та нали летенето най ми идваше отръки след като куалудите ме отпуснеха, но още не се побирах в кожата си вследствие на причинената от кокаина параноя.

Обяд само на един куалуд! Невинно замайване, докато се хранехме в подмишницата на Корона, в Куинс. Като във всички други едновременшни италиански квартали, и тук бе останала една крепост на мафията, а във всяка крепост задължително се намираще и един италиански ресторант, собственост на местния „човек на най-голямо уважение“. И задължително в него се сервираще най-вкусната италианска храна в радиус от няколко километра. В Харлем това бе „Рао“. В Корона ролята се изпълняваше от ресторанта „Парк Сайд“.

За разлика от „Рао“, „Парк Сайд“ беше голямо, високооборотно заведение, украсено с вкус с два-три тона рендосана орехова ламперия, венециански огледала, полирано стъкло, цъфнали цветя и идеално подкастрирана папрат. Беше си чисто мафиотско сборище (в буквалния смисъл на думата!), а за храната си заслужаваше да умреш (в буквалния смисъл на думата!).

„Парк Сайд“ беше собственост на Тони Федерики — истински мъж на уважение. И никак не се изненадвах, като разправяха, че бил такъв или онакъв — за мен си оставаше най-добрият ресторантьор във всичките пет административни общини на Ню Йорк Сити. Най-

нормално беше да срещнеш Тони да обикаля между масите е майсторска бяла престилка и с кана домашно кианти в едната ръка и табла с печени чушки в другата.

Двамата с Обущаря седяхме в прословутата градинска част на ресторанта и в момента обсъждахме как той да заеме мястото на Елиът като моя основна миша дупка.

— По принцип за мен това не е проблем — разправях на алчния Обущар, който направо се беше вманиачил на темата миши дупки, — но има две неща, които ме притесняват. Първото е по какъв шибан начин ще ми връщаш пари в брой, без да оставяш хартиена следа. А второто е, че ти вече си миша дупка на „Монро Паркър“, а аз не ща да ги настъпвам по палците. — Категорично поклатих глава. — Мишата дупка е нещо крайно лично, затова ще трябва първо да се координирам с Алън и Брайън.

— Разбирам те — рече Обущаря — и доколкото се отнася до връщането на кеш, проблем няма да има. Мога да го правя посредством акциите ни в „Стивън Мадън“. Щом продам акции, които държа от твое име, просто ще ти надплащам за тях. На хартия поне ти дължа над четири милиона долара, така че имам законни основания да ти давам чекове. С течение на времето цифрите ще станат толкова големи, че всеки ще им загуби дирята, не мислиш ли?

Идеята си я бива, рекох си, особено ако подпишем някакво консултантско споразумение, по силата на което Стив да ми плаща в брой всяка година за това, че му помагам да управлява „Стив Мадън Шуз“. Но фактът, че в ролята си на миша дупка Стив държеше от мое име милион и половина акции на „Стив Мадън“, повдигаше един още по-тревожен въпрос, а именно, че Стив на практика почти нямаше акции в собствената си компания. И възнамерявах още на момента да коригирам това положение, преди да ми е създадо проблеми в бъдеще, когато Стив се усетеше, че аз печеля десетки милиони, а той само — милиони. Затова му се усмихнах и казах:

— За мишата дупка все някак си ще се разберем. И идеята ти да използваме акциите на „Стив Мадън“ доста си я бива, поне за начало, но води и до една много по-важна тема — твоят дял в компанията. Трябва да те уредим с повече акции, преди нещата да се развихрят. Ти в момента държиш само триста хиляди акции, нали така?

— И няколко хиляди опции — кимна Стив.

— Окей, ами като твой пръв съдружник по далаверите, силно те съветвам да дадеш на себе си един милион опции шкантирани с петдесет на сто от текущата пазарна цена. Това би било съвсем справедливо, още повече, че ние двамата с теб ще ги делим фифти-фифти, което пък е най-справедливото. Ще ги държим на твое име, та на НАСДАК да не им избият чивиите, а когато дойде време да ги продадеш, ще ми дадеш сухото заедно с всичко останало.

Майсторът Обуцар се усмихна и протегна ръка:

— Не знам как да ти се отблагодаря, Джордан. Никога не съм повдигал този въпрос, макар че и мен доста ме притесняваше. Знаех си, че като му дойде времето, все някак си ще се разберем.

Стана от стола си, станах и аз и се прегърнахме по мафиотски, което не направи и грам впечатление на нито един от клиентите на този ресторант.

Седнахме си по местата и Стив рече:

— Я дай направо да ги направим милион и половина — по седемстотин и петдесет на всеки, а?

— Не — отвърнах му, усещайки как приятно изтръпнаха върховете на всичките ми десет пръста, — не обичам да работя с нечетни числа, не е на хубаво. Закръгли ги направо на два милиона. Пък и по-лесно се смята — по един милион на човек.

— Дадено! — съгласи се Обуцаря. — И тъй като ти си най-големият акционер на компанията, можем да си спестим свикването на борда на директорите. Напълно законно е, нали?

— Ами, като се замисля... — рекох и погладих брадичката си, — като твой пръв съдружник по далаверите най-категорично те съветвам да избягваш думичката „законно“, освен в най-тежки ситуации. Но тъй като вече изпусна духа от бутилката, ще рискувам и ще вдигна радушно два палеца в знак на одобрение на сделката. Да не говорим, че просто сме длъжни да го направим в името на честната игра, така че не виждам с какво сме виновни.

— Съгласен съм — каза щастливият Обуцар. — Тези неща не зависят от нас. Тук действат някакви невидими сили, далеч по-могъщи от един скромн Обуцар и от един не толкова скромн Вълк от Уолстрийт.

— Харесва ми начинът, по който разсъждаваш, Обуцарю. Щом се върнеш в офиса, обади се на юристите и им кажи да го включат в

резолуцията от последното заседание на борда. Ако ти се опънат, кажи им да ми се обадят на мен.

— Няма проблем — каза Обущаря, току-що увеличил своя дял с четиристотин процента. После понижи глас и рече със заговорнически тон: — Слушай, ако искаш, може изобщо да не казваме на Дани за тая работа. — И се усмихна дяволито. — Ако стане дума, ще му кажа, че всичките са си мои.

Божичко! С какъв подлец се бях хванал! Той да не би да си мислеше, че сега ще го зауважавам повече? Но с нищо не реагирах.

— Честно казано — рекох му, — никак не съм щастлив от начина, по който Дани ръководи. Когато става дума за държане на пакети с акции, не пада по-долу от Слюнчо. По времето, в което напуснах „Стратън“, фирмата дължеше по акции на къса позиция някъде към два-три милиона долара. Сега е горе-долу на нула. Пълен срам, да му ебеш майката. — Кимнах мрачно с глава. — Вярно, „Стратън“ печели в момента повече пари от всякога и това е неминуемо при наличието на дълги позиции. Но то същевременно прави Дани уязвим. Както и да е — свих рамене. — Омръзна ми все за това да мисля. Но все пак не мога да го изключа от играта.

— Надявам се, че не ме разбираш погрешно — рече Стив. Така ли? А как да те разбирам, шибано подло копеле! — но все пак аз и ти сме двамата, които ще посветим следващите пет години на изграждането на тази компания. А знаеш, че и Брайън и Алън никак не са очаровани от Дани. Нито пък Лоуенстърн и Бронсън^[2]. Така поне разправят. Рано или късно, ще трябва да ги пуснеш сами да се оправят. Те пак ще са ти верни, но искат да търгуват за себе си, без да имат нещо общо с Дани.

В този миг видях да идва към масата ни Тони Федерики в своя екип на майстор-готвач и с кана кианти в ръка. И станах да го поздравя.

— Здравсти, Тони, как си? — Пречукал ли си някого напоследък? — помислих си. Посочих Стив: — Тони, запознай се с много добър мой приятел. Казва се Стив Мадън. Съдружници сме в една компания за обувки в Уудсайд.

Стив моментално рипна от стола си и с най-сърдечна усмивка рече:

— Ей, Твърдия Тони! Тони Корона! Чувал съм за теб! На Лонг Айлънд израснах, но и там всеки е чувал за Твърдия Тони! Радвам се да се запознаем. — И Стив протегна ръка към новия си приятел, Твърдия Тони Корона, който страхотно ненавиждаше този си прякор.

Е, има сума ти начини за умиране, вероятно става дума за един от тях — мина ми през ума. Може пък Тони да е така мил да окаже на Стив честта да не му откъсва ташаците, та да ги погребат заедно с него.

Наблюдавах как кокалестата бледа китка на Майстора Обуцар увисна безцелно във въздуха в очакване на друга ръка, която никъде не се виждаше. После погледнах лицето на Тони. Той май се беше усмихнал, макар това да бе от ония усмивки, с които някой надзирател-садист пита осъдения на смърт затворник: „И какво ще желаете за последната си вечеря?“

Най-сетне Тони протегна ръка, макар и отпуснато:

— Да, и на мен ми е приятно — рече Тони атонално. А двете му тъмнокафяви очи бяха като два смъртоносни лъча.

— Ама толкова се радвам, че мога да се запозная с Твърдия Тони — каза все по-умрелият Обуцар. — Само хвалби бях чувал за този ресторант, а сега имам намерение вече често да идвам. Ако ми трябва резервация, нали е достатъчно да им кажа, че се обажда един приятел на Твърдия Тони Корона, а?

— *Окей!* — рекох с нервна усмивка. — Стига приказки, ами дай да се залавяме за работа. — После се извърнах към Тони и му казах: — Благодаря ти, че дойде да ни кажеш здрасти. Както винаги, приятно ми е да те видя. — И забелих очи и поклатих глава, все едно: „Не обръщай внимание на моя приятел — страда от синдрома на Турет.“

Носът на Тони потръпна два пъти, после той си отиде, вероятно запътен към кварталния клуб за общуване надолу по улицата, където, докато си пие еспресото, ще поръча убийството на Стив.

Седнах и мрачно поклатих глава:

— Какво ти стана бе, мама му стара? Никой не смее да го нарече Твърдия Тони! Никой! Направо се пиши умрял, разбра ли ме?

— За какво говориш? — попита безхаберно Обуцаря. — Той много ми се зарадва, нали? — После нервно килна глава настрани и добави: — Или аз нещо тотално не схващам, а?

Точно в този момент до масата дойде огромният колкото планина метр-д'отел Алфредо.

— Търсят те по телефона — рече Врѣх Алфредо. Можеш да се обадиш от онзи до бара. Сега там е тихо. Никой няма наоколо. — И ми се усмихна.

О-о! Значи мен ме държат отговорен за действията на приятеля ми. Явно за мафията това е нещо сериозно, неразбираемо в нюансите му за еврейче като мен. Явно щом съм довел Обущаря в този ресторант, аз негласно съм се явил негов гарант и сега ще трябва да понеса последствията от неговото невъзпитано поведение. Усмихнах се на Врѣх Алфредо и му благодарих. После помолих да ме извинят и се отправих към бара — или, евентуално, към хладилника с говеждите трупове.

Когато стигнах до телефона, спрях и се огледах.

— Ало? — попитах скептично, тъй като не очаквах да чуя нищо, освен сигнала за набиране, а после да усетя гаротата около врата си.

— Здравсти, аз съм — каза Джанет. — Много особено ми звучиш. Какво става?

— Нищо, Джанет. Какво искаш? — Тонът ми бе малко по-остър от обичайния. Вероятно ефектът от куалуда отслабваше.

— О, извинявай, че съм жива! — рече чувствителната.

С въздишка:

— Какво искаш, Джанет? Имам си малко неприятности в момента.

— На телефона е Виктор Уонг и казва, че те търсел по спешност. Обясних му, че си на обяд, но той каза, че ще чака, докато се върнеш. Според мен той е един пълен задник.

Кой — те — пита — за — шибаното — ти — мнение — Джанет?

— Добре, включи го — рекох и се ухилих на собственото си отражение във венецианското огледало зад бара. Дори нямах вид на надрусан. Може и да не бях надрусан. Бръкнах в джоба, извадих един испански куалуд, погледнах го за част от секундата и го глътнах — без вода.

Изчаках да чуя обзетия от паника глас на Покварения Китаец. От една седмица насам му играех на късо и „Дюк Сикюритийз“ си оставаше затънала до уши в притежаваните от нея акции. И при този

порой от акции на борсата Виктор ме молеше за помощ, каквато бях готов да му окажа... по моему.

В този миг дочух гласа на Покварения Китаец. Поздрави ме радушно и започна да ми обяснява как притежавал вече повече акции на една конкретна компания, отколкото съществували физически. Защото цялото публично предлагане съдържало само милион и половина акции, а той в момента притежавал милион и шестстотин...

— ... и продължават да се сипят — рече Говорещата панда, — та изобщо не мога да си го обясня как е възможно. Знам, че Дани ме прееба, но и неговите акции вече трябва да са свършили!

Китаецът звучеше безкрайно объркан, тъй като не подозираше за специалната ми сметка към „Беър Стърнс“, чрез която можех да продавам толкова акции, колкото душата ми иска, независимо дали ги притежавам, или не и дали мога да ги взема назаем, или не. Една такива специална сметка се нарича „първокачествена брокерска сметка“ и ми даваше правото да осъществявам сделки чрез всяка брокерска фирма на света. Тоест Китаеца нямаше начин да разбере кой точно продава акциите.

— Успокой се — рекох му. — Ако имаш проблеми с капитала, Вик, аз съм насреща, Вик — сто на сто. Ако имаш нужда да ми продадеш триста или четиристотин хиляди акции, само ми кажи.

Точно с толкова бях на късо в момента, но при по-високи курсове, така че ако Виктор беше достатъчно тъп да ми ги продаде, щях да направя яка печалба, след което щях да се извърна и отново да ги продам на късо. Когато приключех, акциите щяха да се продават вече за центове, а Китаеца щеше да продава пелмени на Мот Стрийт.

— Да — каза Говорещата панда, — точно за такова нещо исках да те помоля. — Капиталът ми привършва, а курсът вече падна под пет долара. Не мога да си позволя да го оставя да продължи да пада.

— Няма проблем, Вик. Обади се на Кени Кок от „Майерсън“; той ще купува от теб пакет от петдесет хиляди акции през няколко часа.

Виктор ми благодари, а аз окачих слушалката, после веднага се обадох на Кени Кок, чиято съпруга Филис ме бракосъчета преди време, и му казах:

— Покварения Китаец ще ти се обажда през няколко часа да ти продава по петдесет хиляди акции от ти знаеш коя компания — вече бях споделил плана си с Кени и той много добре знаеше, че водя тайна

война срещу Китаеца, — затова вземи да продадеш още петдесет хиляди акции сега, преди да сме купили неговите. И продължи да продаваш пакети от петдесет хиляди акции горе-долу на всеки час и половина. Продавай ги чрез скрити сметки, та Виктор да не усети кой им е източникът.

— Няма проблем — отвърна Кени Кок, който беше главен брокер на „М. Х. Майерсън“. Току-що бях докарал на фирмата му десет милиона долара от едно първично публично предлагане, така че не беше в състояние да ми налага никакви ограничения. — Друго има ли?

— Това е всичко — рекох. — Но продавай малки пакети — пет до десет хиляди акции. Нека си мисли, че идват от случайни продажби на късо. — *Крушка! Нова идея!* — Всъщност продавай колкото си искаш на късо и от вашата фирмена сметка, понеже курсът на тия акции ще спадне до шибана нула!

Окачих слушалката, после слязох до тоалетната да му шмръкна някоя и друга магистралка. Нима не си ги бях заслужил след достойното за „Оскар“ изпълнение с Виктор? Ни най-малко угризение на съвестта не чувствах във връзка с възхода и падението на „Дюк Сикюритийз“. През последните няколко месеца Покварения Китаец напълно беше утвърдил репутацията си. Крадеше брокери от „Стратън“ под предлог, че им било писнало да работят на Лонг Айлънд; продаваше обратно всички акции, които получаваше от новите емисии на „Стратън“, и, естествено, отричаше да го е правил; най-открито плюеше Дани и го наричаше „оня лъольо“, който не бил в състояние да ръководи „Стратън“.

Така че това му беше възмездието.

В банята престоях по-малко и от минута, през което време поех четвърт грам кока на четири яки шмъркания. Докато се качвах обратно по стълбите, сърцето ми тупкаше по-бързо от заешко, а кръвното ми бе по-високо от това на пациент, изкарал сърдечен удар, и ми беше адски гот. Мозъкът ми работеше на максимални обороти и бях господар на положението.

На горния край на стълбището се озовах отново пред огромния колкото дирижабъл гръден кош на Връх Алфредо.

— Пак те търсят по телефона.

— Нима? — рекох, мъчейки се да не стържа със зъби.

— Мисля, че е жена ти.

Божичко! Графинята! Как го прави тоя номер? Набарва ме всеки път, когато върша някоя пакост! Макар че, предвид факта, че аз постоянно вършех пакости, по закона на вероятностите трябваше да ме издавя всеки път, щом ме потърсеше.

Отидох до бара с провесена глава и вдигнах телефона. Налагаше се да блъфирам, за да не ме усети.

— Ало? — рекох неангажиращо.

— Здравей, сладур. Окей ли си?

Дали съм окей? Що за прям въпрос! Тая, моята Графиня, никак не си поплюва.

— Да, миличко, много съм добре. Обядваме със Стив. Какво има?

Графинята въздъхна дълбоко, после каза:

— Имам лоша новина. Починала е леля Патриша.

[1] Американска фирма за дамски и детски обувки. — Б.пр. ↑

[2] През 1999 г. НАСД изключва „Билтмор Сикюритийз“ и прекратява за постоянно правата на двама от основните съдружници във фирмата — Елиът Лоуенстърн и Ричард Бронсън — за измамни действия в областта на инвестиционното банкиране. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28.

ОБЕЗСМЪРТЯВАНЕ НА ПОКОЙНИТЕ

Пет дена след смъртта на леля Патриша отново бях в Швейцария, в облицованата с ламперия всекидневна на майстор-фалшификатора — уютно местенце на двайсетина минути път от Женева, някъде из швейцарската провинция. Току-що бяхме приключили с неделния обяд и съпругата на майстор-фалшификатора, която за себе си бях кръстил госпожа Майстор-Фалшификаторова, веднага беше заредила стъклената масичка с куп разнообразни угояващи десерти — страхотен избор от швейцарски шоколади, френски сладкиши, оризов пудинг и лепкави сирена.

Бях пристигнал преди два часа и исках незабавно да се захванем с деловите въпроси, но майстор-фалшификаторът и жена му настояха да ме натъпчат първо с толкова швейцарски вкуснотии, колкото можеха да изпозадавят цяло котило швейцарски планински песове. Сега семейството седеше насреща ми, опънали се на два кожени фотьойла. Бяха в еднакви на цвят сиви анцузи, които според мен ги караха да приличат на два рекламни дирижабъла на фирмата „Гудиър“, но като домакини нямаха грешка, а бяха и ужасно добросърдечни.

След удара и последвалата кончина на леля Патриша с Роланд бях разговарял само веднъж, и то накратко, от автомата в Центъра за конна езда „Голд Коуст“ — все не ми вървеше, когато ползвах автомата в „Бруквил Кънтри К्लъб“. Той ми каза да не се притеснявам, тъй като щял всичко да уреди. Но отказа да обсъжда подробности по телефона — напълно разбираемо, предвид естеството на взаимоотношенията ни.

Именно затова долетях предната вечер в Швейцария — да седнем на четири очи и да обсъдим всичко най-подробно.

Този път обаче се изхитрих.

Вместо да се кача на редовен полет и да рискувам да ме арестуват за опипване на стюардесите, пристигнах с частен самолет — един разкошен „Гълфстрийм III“. С мен дойде и Дани, който сега ме чакаше в хотела, сиреч шансът бе деветдесет на сто, че се е заиграл отборно с четири швейцарски курви.

Та ето къде седях сега с усмивка на лицето и отчаяние в душата, докато гледах как Роланд и жена му се справят с масата с десертите.

Накрая търпението ми се изчерпа и рекох най-любезно:

— Вие двамата сте страхотни домакини и не знам как да ви се отблагодаря. За съжаление трябва да гоня самолет за Щатите, така че, ако нямаш нищо против, Роланд, дай да се залавяме за работа. — Вдигнах вежди и се усмихнах срамежливо.

Майстор-фалшификаторът се ухили:

— Разбира се, приятелю мой. — После каза на жена си: — Скъпа, защо не се захванеш с вечерята?

Вечеря ли? — рекох си. — Сега я вапцахме!

Тя кимна весело и се извини, че ни напуска, след което Роланд грабна от масичката още две ягодки в шоколад — номер двайсет и едно и двайсет и две, ако не ме лъжеше паметта.

Поех дълбоко въздух и рекох:

— Това, което най ме притеснява след смъртта на Патриша, Роланд, е как да извадя парите си по сметката с „Юнион Банкер Приве“. А и какво име да ползвам впоследствие. Защото едно от нещата, покрай които се чувствах удобно, беше възможността да използвам името на Патриша. Имах й пълно доверие. И я обичах. Кой е знаел, че тъй ненавременно ще си отиде? — Поклатих глава и въздъхнах дълбоко.

Майстор-фалшификаторът вдигна рамене и каза:

— Вестта за смъртта на Патриша е скръбна, естествено, но не е повод за тревога. Парите вече са прехвърлени в две други банки, които никога не са виждали Патриша Мелър. Създадени са всички необходими документи, всеки един с оригиналния подпис на Патриша, или с изключително сполучлива имитация на подписа й, да кажем. И са със задна дата, предшестваща кончината й. Парите ти са на безопасно място, приятелю. Нищо не се е променило.

— Но на чие име са?

— На името на Патриша Мелър, разбира се. По-добро подставено лице от мъртвеца няма, скъпи ми приятелю. Никой в двете банки не е виждал през живота си Патриша Мелър, а парите са по сметки на името на твоите корпорации на приносител, чиито удостоверения са у теб. — И майстор-фалшификаторът вдигна рамене, един вид: „В света на майстор-фалшификациите, това не е кой знае

колко трудно.“ После добави: — Извадих парите от „ЮБП“ по една-единствена причина — Сорел е загубил позициите си там. Затова реших, че е по-добре да действаме разумно, отколкото после да съжаляваме.

На това му се казва майстор-фалшификатор! Абсолютно бе оправдал всичките ми надежди. Напълно — или почти — струваше значителното си тегло в злато. Пък и бе успял да превърне смъртта в... живот! Точно както би искала леля Патриша. Името ѝ вечно да живее в гнилите подземия на швейцарската банкова система. На практика майстор-фалшификаторът я беше обезсмъртил. А тя така бързо... си отиде... дори не успяхме да се сбогуваме. Но бях готов да се обзаложа, че поне една от последните ѝ мисли се е отнасяла до проблема, който неочакваната ѝ кончина би създала за любимия ѝ племенник по сребрена линия.

Майстор-фалшификаторът се приведе, избра си следващите две ягодки в шоколад — номер дваисет и три и дваисет и четири — и ги запредъвква. А аз рекох:

— Да ти кажа право, Роланд, в началото Сорел страшно ми допадна, но сега изпитвам някакви смътни съмнения. През цялото време разговаря с Камински, а това ме притеснява. Ако нямаш нищо против, бих желал да прекратя отношенията си с „ЮБП“.

— Винаги ще се съобразявам с желанията ти — отвърна майстор-фалшификаторът, — а в този случай смятам, че решението ти е крайно мъдро. Както и да е, няма повод да се тревожиш по отношение на Жан Жак Сорел. Макар да е французин, той продължава да живее в Швейцария, където американското правителство и с пръст не може да го пипне. Няма да те предаде.

— Не се и съмнявам — отвърнах, — но не става дума за доверие. Просто не желая хората да знаят с какво се занимавам, хеле пък някой като Камински — усмихнах се, да му покажа, че се шегувам. — Както и да е. От една седмица се мъча да се свържа със Сорел, но от кабинета му ми казват, че бил в командировка.

Майстор-фалшификаторът кимна:

— Така е. Мисля, че в момента е в Съединените щати. За срещи с клиенти.

— Така ли? Това е нещо ново. — Не знам защо, но тази информация ме разтревожи.

А Роланд отвърна с равен глас:

— Ами, той има доста клиенти там. Познавам неколцина, но не повечето.

Кимнах и отдадох предчувствието си на някаква безсмислена параноя. Петнайсет минути по-късно вече стоях отвън на входната врата, с торбичка швейцарски вкуснотии за из път. С майстор-фалшификатора се прегърнахме за довиждане.

— *Au revoir!* — рекох, което на френски означава довиждане.

Впоследствие си дадох сметка, че по-подходяща за случая е щяла да бъде думата сбогом.

Едва в петък сутринта, малко след десет часа, успях да се добера до плажната ни вила в Уестхамптън. Единственото, за което си мечтаех, бе да се кача горе, да гушна Чандлър, после да се налюбим с Графинята и да се наспя. Но явно не ми е било писано. Нямах и трийсет секунди, откакто си бях влязъл у дома, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Гари Делука.

— Извинявай за безпокойството — каза Ръсчо, — но от вчера сутринта те търся. Смятам, че би те заинтересувало да знаеш, че вчера сутринта привлякоха под отговорност Гари Камински. В момента е в ареста в Маями, без право на освобождаване под гаранция.

— Нима? — отвърнах с равен глас. Бях толкова каталясал, че не успях да проумея казаното напълно, поне в началото. — За какво са го подвели?

— Пране на пари — отвърна глухо Делука. — Името Жан Жак Сорел говори ли ти нещо?

Тоя път не само се събудих, ами направо подскочих, майка му стара!

— Смътно... Май се запознахме, когато ходих в Швейцария. Защо?

— И той е привлечен — каза Носителят на лоши новини. — В същия пандиз е с Камински. И той без право на освобождаване под гаранция.

ГЛАВА 29.

ОТЧАЯНИ МЕРКИ

Докато седях в кухнята и четях обвинителните актове, направо ми пламна главата. Колко банкери има в крайна сметка в Швейцария? Сигурно само в Женева са над десет хиляди, а аз да взема да нацеля точно онзи, който от глупост се беше оставил да го арестуват на американска територия. Какви бяха шансовете в това отношение? А още по-жалкото беше, че го бяха привлекли под някакво нямащо нищо общо с мен обвинение, за някакви пари от наркотици, които се перели чрез състезания с морски скутери.

Междувременно Графинята много бързо се усети, че става нещо ужасно, единствено поради факта, че не ѝ се бях нахвърлил в момента, в който влязох у дома. Но и без да си правя труда, знаех, че няма да мога да го вдигна. Бях успял да не допусна в мислите си думата „импотентен“ не за друго, а защото имаше куп негативни отсенки, когато става дума за мъж с истинска власт, за какъвто все още се смятах, въпреки че бях станал жертва на непредпазливостта на швейцарския ми банкер. Така че предпочитах да мисля за себе си като „мека пишка“ или „пишка-спагет“, което бе много повече по вкуса ми, отколкото ужасното понятие „импотентен“.

Така или иначе, пенисът ми се беше скрил в долната част на корема ми — свил се до размерите на гумичка за молив, — та се наложи да кажа на Графинята, че съм болен и страдам от джетлаг.

По-късно вечерта влязох в дрешника си и си подбрах облекло за в затвора — чифт избелели дънки левис, семпла сива тениска с дълъг ръкав (за всеки случай, ако в пандиза застудее) и чифт стари разкапани маратонки „Рийбок“, с минимални шансове някой двуметров чернокож на име Бъба или Джамал да поиска да ми ги отнеме. Бях гледал по филмите как винаги ти вземат маратонките, преди да те изнасят.

В понеделник сутрин реших да не ходя на работа — струваше ми се все пак по-достойно да ме арестуват сред удобството на собствения ми дом, отколкото в мрачния чатал на Куинс — Уудсайд. В никакъв случай нямаше да им позволя да ме арестуват в „Стив Мадън Шуз“,

което би дало на Обущаря прекрасната възможност да ме преебе по отношение на опциите върху акциите. Както и целият останал Свободен свят, и мадънци щяха да научат за задържането ми от първата страница на „Ню Йорк Таймс“. Нямах намерение да им доставя удоволствието да гледат как ме извеждат закопчан; исках да запазя това удоволствие за Графинята.

След това обаче стана нещо странно, а именно: нищо не стана. Нямахше призовки, нямахше неочаквани посещения от агент Коулмън, нямахше внезапни обиски на ФБР в „Стратън Оукмънт“. В сряда следобед вече се питах какво става, майка му стара? Бях се скрил в Уестхамптън още от петък и се правех, че ме е подгонила жестока диария, което до голяма степен си беше вярно. Сега обаче излизаше, че съм се криел безпричинно — май никой не се канеше да ме арестува!

С настъпването на четвъртъка мълчанието стана непоносимо, затова реших да рискувам и да звънна на Грегъри О'Конъл — адвоката, препоръчан ми от Бо. На мен ми се стори идеален източник на информация, тъй като именно той преди шест месеца се бе свързал с Източния район и разговарял с Шон О'Шей.

Естествено, нямах никакви намерения да разголям душата си пред Грег О'Конъл. В края на краищата той си е адвокат, а на никой адвокат не можеш да имаш пълно доверие, особено на такъв по криминални дела, който автоматично губи правото си да те представлява в момента, в който осъзнае, че действително си виновен. Затова в играта съществуваше неписана и неизказана договорка между престъпника и неговия адвокат, според която престъпникът се заклева пред адвоката си, че е невинен, а адвокатът помага на престъпника глупавото му оправдание да прерасне в съдебна защита, която да покрива слабите точки в глупавото му оправдание.

Така че лъгах Грег О'Конъл по телефона като за световно, как по погрешка са ме забърсали за чужд проблем, понеже семейството на жена ми в Англия ползвало същата банка като някаква корумпирана федерация по морски скутери, което, разбира се, било чисто съвпадение. И докато пробутвах тази първоначална версия на глупавото ми оправдание на бъдещия ми адвокат и му разправях как прекрасната леля Патриша се радвала на живота, което ми се стори поубедително, започнах да съзирам плахи лъчи надежда.

Разказът ми звучеше напълно правдоподобно, ако ме питате, до момента, в който Грегъри О'Конъл попита леко скептично:

— А как е успяла една шейсет и пет годишна пенсионирана учителка да се сдобие с трите милиона в брой, с които е открила сметката?

Хм-м-м... малка пробойна в разказа ми, май никак не е на добре. Нямах друг избор, освен да се правя, че не знам.

— Ами, че откъде да знам? — попитах най-невинно. Точно така, тонът ми беше напълно подходящ. Вълка може да е с ледено самообладание, когато му се наложи, дори сега — при най-отчайващите обстоятелства. — Виж какво, Грег, Патриша — Бог да я прости! — все разправяше как бившият ѝ съпруг бил летец-изпитател на първия вертикално излитащ изстребител „Харьер“. Бас държа, че КГБ са били готови яко да плащат за сигурни сведения по този проект; така че защо изключваш да е получавал пари от КГБ? Доколкото си спомням, този тип самолети бяха най-авангардните за времето си. И забулени в тайна. — *Исусе Христe!* Какви са тия шибани глупости, дете ги плещя?

— Добре, ще се обадя на няколко души и ще им обърна внимание — каза любезният ми адвокат. — Но в едно отношение съм объркан, Джордан. Би ли ми изяснил тази твоя леля Патриша жива ли е, или не? Току-що рече „Бог да я прости“, а само преди две минути ми разправяше, че била жива и здрава в Лондон. Няма да е зле да знам точното ѝ състояние.

О-о! Май този път наистина изтървах топката. В бъдеще трябва да внимавам повече относно жизнения статут на леля Патриша. Сега обаче нямах друг избор, освен да блъфирам:

— Зависи кое е по-полезно за моето положение, кое прави защитата ми по-силна — животът, или смъртта?

— *Ами-и-и-и-и*, никак не би било зле, ако тя може да се яви и да потвърди, че парите са си нейни, или поне да подпише клетвена декларация в този смисъл. Така че, мен ако ме питаш, по-добре ще е да е жива.

— В такъв случай смятай, че е съвсем жива! — отвърнах самоуверено, имайки предвид майстор-фалшификатора и способността му да създава всякакви чудесни документи. — Тя обаче не обича да нарушават личното ѝ спокойствие, така че ще се наложи да се

задоволим с клетвена декларация. Пък и, доколкото знам, тя от известно време напълно се е усамотила.

Пълна тишина отсреща. Едва след цели десет секунди адвокатът най-сетне промълви:

— Добре, добре! Мисля, че нещата вече ми се поизясниха. Ще ти се обадя пак след няколко часа.

Само след час Грег О'Конъл наистина пак се обади и рече:

— По твоего дело няма нищо ново. А самият Шон О'Шей напуска след две-три седмици и се присъединява към редиците на наша милост, скромните адвокати, така че беше по-откровен с мен, отколкото всеки друг път. Каза, че твоего разследване се тикало все още само от оня образ Коулмън. Никой от федералната прокуратура не проявявал интерес. Що се отнася до швейцарския банкер, нямало нищо, което да го свързва с твоя случай, поне засега. — И продължи още няколко минути да ме успокоява, че съм бил общо взето на чисто.

След като окачих слушалката, анулирах първите две условни думички *общо и взето* и като куче с кокал се вкопчих в последните две: *на чисто*. Но все пак трябваше да се чуя и с майстор-фалшификатора, за да преценя истинския размер на щетите. Ако и той, като Сорел, беше в някой американски затвор — или пък в швейцарски пандиз, в очакване да го екстрадират в Съединените щати, значи още бях затънал дълбоко в лайната. Но ако оставаше на свобода — ако и той беше „на чисто“ и можеше все още да практикува почти неизвестното изкуство на майстор-фалшификациите, значи може да се надявам да ми се размине.

Обадих се на майстор-фалшификатора от един от автоматите в ресторанта „Стар Богс“ и със затаен дъх изслушах как швейцарската полиция провела обиск на офисите му и конфискувала цели кашони с документация. Да, и него искали да го разпитват в Америка, но не, засега поне, доколкото знаел, към него нямало повдигнати обвинения. Успокои ме, че швейцарското правителство в никакъв случай нямало да го предаде на Съединените щати, макар вече да не можел да пътува свободно извън Швейцария, тъй като Интерпол можел да го арестува въз основа на международна заповед за задържане.

Най-сетне стигнахме до сметките с титуляр Патриша Мелър, при което майстор-фалшификаторът заяви:

— Част от документите са конфискувани, но не защото самата тя е цел на някакво конкретно разследване; просто ги отнесоха в тарапаната. Но ти, приятелю мой, не се притеснявай; никъде в документите ми няма и помен от нещо, което да подсказва, че парите не са всъщност на Патриша Мелър. А след като тя вече не е между живите, бих ти предложил да не работиш повече с тези сметки, докато отmine бурята.

— И дума да не става — отвърнах, захапал последните две думички, *отmine* и *бурята*, — но не достъпът до парите е главната ми грижа. Най-вече ме тревожи това, че Сорел може да започне да сътрудничи на американското правителство и да им каже, че сметките са мои. А това ще ми причини страхотен проблем, Роланд. Нямах да е лошо да има някакви документи, от които ясно да личи, че парите наистина са си нейни. Това ще ми е от голяма помощ.

— Тези документи отдавна са налице, приятелю мой — рече майстор-фалшификаторът. — Но ако все пак ми дадеш списък на точно онези документи, които са ти необходими, и датите, на които Патриша ги е подписала, със сигурност ще успея да ги изровя из архивите си.

На това му се вика майстор-фалшификатор! Ама баш-майстор! Все още бе неотлъчно до мен.

— Разбирам те, Роланд, и ще ти се обадя, ако ми потрябва нещо. Засега обаче най-разумно ми се струва да си трая и да се надявам да се размине.

— Пак мислим по един и същ начин — рече майстор-фалшификаторът. — Докато приключи разследването, стой далеч от Швейцария. Но недей забравя, че винаги ще съм до теб, приятелю мой, и ще направя всичко възможно да предпазя както теб, така и семейството ти.

В момента, в който окачвах слушалката, осъзнах, че съдбата ми е свързана с тази на Сорел. Но и че трябва да продължа с нормалния си живот. Да поема дълбоко въздух и да го задържа. Да се върна на работа и да започна отново да се любя с Графинята. Стига съм се изправял на зъби и нокти при всяко позвъняване на телефона или неочаквано почукване на външната врата.

Точно така и сторих. Хвърлих се право в лудия водовъртеж на живота. Скочих в сградата на „Стив Мадън Шуз“ и иззад кулисите продължих да съветвам брокерските си фирми. Правех всичко по

силите си да съм верен съпруг на Графинята и добър баща на Чандлър, въпреки пристрастеността ми към дрогата. А тя продължаваше да нараства с всеки изминал месец.

Както винаги, много бързо си намирах оправдание — напомнях си, че съм млад и богат, с фантастично красива съпруга и идеална дъщеричка. Всеки би искал така да живее, нали? Нима имаше подобър начин на живот от *Живота на богатите и дисфункционалните*?

Както и да е, и към средата на октомври не се усетиха никакви последици от задържането на Сорел, та изпуснах окончателна въздишка на облекчение. Явно бе избрал да не сътрудничи на правосъдието, а Вълка от Уолстрийт беше избягнал поредния куршум. Чандлър проходи и сега пристъпваше като някакъв малък Франкенщайн — с изпружени напред ръце, със схванати колене и вдървена походка. Да не говорим, че като на същинско гениално бебе, и устата ѝ не млъкваше. Още преди първия си рожден ден правеше пълни изречения — страхотно постижение за едно бебе — и изобщо не се съмнявах, че ѝ предстои някой ден да получи Нобелова награда, или поне медал „Филдс“ за постижения във висшата математика.

Междувременно пътищата на „Стив Мадън Шуз“ и „Стратън Оукмънт“ продължаваха да се раздалечат: „Стив Мадън“ растеше на скокове, а „Стратън Оукмънт“ продължаваше да е жертва на недообмислени търговски стратегии и подновен натиск от регулаторните агенции, които Дани направо си ги беше изпросил, най-вече заради упорития му отказ да спази едно от условията в споразумението със СЕК — а именно „Стратън“ да назначи избран от СЕК независим одитор, който да прегледа бизнес практиката на фирмата и да направи съответните препоръки. А една от тези препоръки беше фирмата да монтира система за запис на всички телефонни разговори на стратънци с клиентите им. След като Дани отказа да го изпълни, СЕК се обърна към федералния съд и си завоюва заповед, задължаваща фирмата да монтира въпросната система.

Дани в крайна сметка капитулира — никак не го блазнеше мисълта да отиде в пандиза за обида на съда, — но сега, при наличието на съдебно предписание срещу „Стратън“, всеки един от щатите имаше право да отнеме лиценза на фирмата и те, естествено, започнаха бавно да правят точно това. Трудно беше дори да си представи човек, че след всичко преживяно от „Стратън“, кончината на фирмата може

да е обвързана с отказа ѝ да монтира система за запис, която в крайна сметка така и не изпълни никаква роля. Защото стратънци за броени дни ѝ намериха цаката — по телефоните на „Стратън“ говореха само законни приказки, а щом решаха да минат на тъмната страна, грабваха мобифоните. Надписът на стената обаче бе недвусмислен: На „Стратън“ ѝ оставаха броени дни.

Собствениците на „Билтмор“ и „Монро Паркър“ изразиха желание да тръгнат по свой път, необвързан със „Стратън“. Това, естествено, бе изказано с най-голямо уважение и всяка една от тях предложи да ми плаща един милион долара лепта за всяка нова публична емисия. Това правеше около дванайсет милиона годишно, така че приех с най-голямо удоволствие. По силата на споразумението за неконкурентност щях да получавам по един милион месечно и от „Стратън“, плюс четири-пет милиона през някой и друг месец от инкасирането на големите пакети вътрешни акции (по Правило 144) на фирмите, чиито първични публични предлагания „Стратън“ организираше.

Но всичко това си беше чиста капка в морето в сравнение с печалбата, която очаквах от „Стив Мадън Шуз“, а фирмата в момента сякаш бе яхнала ракета към звездите. Напомняше ми за началните дни в „Стратън“... главозамайващите дни... славните дни... в края на осемдесетте и началото на деветдесетте години, когато първата вълна стратънци награби телефоните, а лудостта, която впоследствие щеше да направлява живота ми, още не се беше проявила. И докато „Стратън“ олицетворяваше моето минало, бъдещето ми се олицетворяваше от „Стив Мадън“.

А в този миг седях срещу Стив, седнал в отбранителна поза на стола си, докато Слюнчо го целеше с потоци слюнка. От време на време Стив ми хвърляше поглед в смисъл „Слюнчо е непреклонен, когато става дума за поръчване на ботуши, особено след като сезонът на ботушите почти е отминал!“

Ръсчо също беше в кабинета и ни ръсеше приказки при всяка удала му се възможност. В момента обаче в центъра на сцената стоеше Слюнчо:

— Какво толкова му е трудното да се поръчат тия шибани ботуши? — плюеше Слюнчо. И понеже тазсутрешният спор бе изпълнен с думи, започващи с „б“ и „п“, производителността му бе над

средната. Всеки път, когато Слюнчо кажеше „ботуш“ или „поръчка“, Обущаря видимо се свиваше. А онзи взе, че прехвърли вниманието си върху мен:

— Слушай, Джордан, тоя модел ботуши — о, *Боже милостиви!* — е толкова на мода, че няма начин да загубим. Повярвайте ми. Гарантирам ви, нито един чифт няма да бъде преоценен.

Поклатих глава в знак на несъгласие:

— Край на ботушите, Джон. Стига с тия шибани ботуши. И това няма никаква връзка с евентуалното им преоценяване. Но има пряка връзка с дисциплината, която трябва да въведем в бизнеса си. Движим се едновременно в осемнайсет различни посоки, вместо да се придържаме към своя бизнес план. Предстои ни да открием три нови магазина; откриваме и десетки фирмени щандове; готвим се да преустановим производството на обувки, които не носят нашата марка. А парите за всичко това са силно ограничени. Сега е моментът да сме гладни и зли; никакви огромни рискове в самия край на сезона, особено пък с никакви шибани леопардови ботуши.

Ръсчо се възползва от репликата ми да поръси още малко:

— Съгласен съм с теб и именно по тази причина виждам още повече смисъл в това да преместим спедиторския си отдел във Флор...

Тук Слюнчо го срязва с дума в която имаше и „б“ и „п“ — смъртоносна комбинация:

— И да се *пребем* напълно, това ли искаш? — изплю той. — Заеби тая шибана концепция! Нямам време за такива лайна. Трябва да произведа куп шибани обувки, иначе ще изпаднем от тоя шибан бизнес! — С тези думи Слюнчо измарширува навън и тресна вратата зад гърба си.

В този миг иззвъня телефонът.

— Тод Гарет на първа.

Забелих очи пред Стив и рекох:

— Кажи му, че съм в съвещание, Джанет. Ще му се обадя после.

Джанет нахалната:

— Аз, естествено, вече му казах, че си в съвещание, но той твърди, че било спешно. Трябвало на мига да разговаря с теб.

Поклатих отчаяно глава и въздъгнах дълбоко. Какво би могло да бъде важно за Тод Гарет — освен, разбира се, да е напипал някъде

няколко от истинските истински! Взех слушалката и казах с дружелюбен, макар и леко недоволен тон:

— Здравсти, Тод, какво става, приятелче?

— Виж какво — отвърна Тод, — мразя да нося лоши новини, но един агент на име Коулмън току-що си тръгна от дома ми с думите, че Каролайн в най-скоро време ще влезе в пандиза.

— За какво? — попитах, а сърцето ми се изсули в петите. — Какво е направила Каролайн?

И усетих как целият ми свят рухна, когато Тод рече:

— Знаеш ли, че твоят швейцарски банкер е в пандиза и че сътрудничи против теб?

Свих бузите на задника си с всичка сила и отвърнах:

— До един час съм при теб.

Двустайният апартамент на Тод изглеждаше точно толкова зъл, колкото и самият му собственик. Целият, от горе до долу беше в черно, без капчица друг цвят. Седяхме в дневната, в която нямаше нито едно растение. Наоколо се виждаше единствено черна кожа и хром.

Тод седеше насреща ми, а Каролайн крачеше напред-назад по черния мъхест мокет и залиташе върху изключително високите си токчета.

— Напълно излишно е да ти казвам, че двамата с Каролайн няма да сътрудничим срещу теб — каза Тод, — така че избий всякакви подобни страхове от главата си. — После изгледа крачещата Швейцарска секс бомба и рече: — Нали така, Каролайн?

Каролайн нервно кимна и продължи да крачи. Това явно подразни Тод:

— Стига си се шматкала! — озъби й се. — Ще ме пощуриш. Ако не седнеш, ще ти изтряскам един!

— О-о, да ти го начоукам, Та-а-ад! — извряка Секс бомбата. — Не виждам кое му е смешното. Не забравяй, че имам две деца. Всичко стана заради оня тип пистолет, дето ти е все на гъза.

Дори днес, в деня на моята гибел, тия двама манияци се готвеха да се избият взаимно.

— Що не престанете и двамата? — рекох и се ухилих насила. — Не виждам къде е връзката между обвинението срещу Том за притежаване на оръжие и подвеждането на Сорел под отговорност.

— Мани я тая шибана идиотка — промърмори Тод. — Мисълта ѝ е, че Коулмън е научил за станалото в шопинг-центъра и сега кара прокуратурата на Куинс да не се съгласява да пледирам по споразумение. Само преди три месеца ми предлагаха условна присъда, а сега ми разправят, че ако не съм сътрудничел на ФБР, щели да ме тикнат в панделата за три години. Не че толкова ми пука — ако трябва да лежа три години, ще ги излежа. Целият проблем идва от тая идиотка, жена ми, която вместо да остави мангизите, без да каже и една дума, както следва, решила да се сприятели с твоя швейцарски banker. Ами да-а-а-а, как така ще пропусне покана да обядва с тоя пътя, че после и да си разменят телефонните номера. Де да знам, може и да се е наебала с него.

— Ха! — възкликна с леко гузен вид Секс бомбата в белите обувки с безкрайно високите токчета — ама ти си бил страшно нахален, кучкар такъв! Намерил се кой да хвърля камъни по мен? Ти да не мислиш, че не знам какви ги вършиш с оная танцьорка в клетка от Рио? — При тези думи Швейцарската секс бомба ме погледна право в очите и каза: — Ти на тоя ревнивец вярваш ли му? Моля те, обясни на Та-а-ад, че Жан Жак не е такъв човек. Той е възрастен banker, а не женкар. Нали тъй, Джордан? — И заби горящите сини очи в мен със стиснати до болка челюсти.

Моля? Жан Жак? Възрастен banker? Боже мили — трагедията май ставаше истинска! Да не би Швейцарската секс бомба наистина да се е чукала с швейцарския ми banker? Невероятно ли? Че нали ако беше просто оставила безмълвно парите, както е трябвало, Сорел е нямало как да научи името ѝ! Ама не, как тя да мълчи? И в резултат на всичко това Коулмън сега съединява точките и му става ясно, че арестуването на Тод в шопинг-центъра „Бей Теръс“ няма нищо общо с наркоманските сделки, а е свързано с контрабандата на милиони долара в Швейцария.

— Е — отвърнах невинно, — не бих нарекъл Сорел „възрастен“, но все пак не е човек, който би имал афера с чужда съпруга. Искам да кажа, че и той самият е женен и никога не ми е правил впечатление да е шавлив.

Явно и двамата възприеха думите ми в своя полза.

— Виждаш ли бе, кучкар такъв, аз нали ти казах, че не е такъв човек — избъбри Каролайн. — Той е...

Но Тод я сряза:

— Ти що разправяш тогава, че бил възрастен, лъжлива торба с лайна недна? Защо лъжеш, щом няма какво да криеш, а? Ами аз...

И докато Тод и Каролайн си късаха взаимно гръкляните, аз изключих и се замислих по кой начин да се измъкна от създалата се бъркотия. Дойде време за отчаяни мерки; време да се обадя на моя доверен счетоводител Денис Гейто, с прякор Готвача, и да му поискам прошка за всичко, което бях сторил зад гърба му. Понеже наистина не бях казал на Готвача, че имам сметки в Швейцария. Вече нямах друг избор, освен да си призная всичко и да търся съветите му.

— ... и как ще се оправяме сега с парите? — простена Швейцарската секс бомба. — Тоя агент Коулмън сега ще те дебне като птица — да не искаше да каже „ястреб“? — така че вече не можеш да продаваш дрога. Сега вече ще умрем от глад! — И с тези думи бъдещата умираща от глад Швейцарска секс бомба — барабар с часовника си „Патек Филип“ за четирийсет хиляди долара, огърлицата с диаманти и рубини за двайсет и пет хиляди и костюмчето си за пет хиляди долара — се тръшна на черния кожен фотьойл. После постави длани на лицето си и започна да клати глава напред-назад.

Но най-смешното е, че в крайна сметка именно Швейцарската секс бомба със сакатия си английски и огромните си цици успя да се отърси от всички глупави подробности и да сведе нещата до най-малкия им общ знаменател: всичко опираше до това да им платя, че да си траят. За което аз нямах нищо против, а имах и гадничкото предчувствие, че и те няма да се възпротивят. Защото в този момент и двамата имаха два билета първа класа за влакчето на лесната печалба, който щеше да остане валиден още сума ти години. А ако в даден момент от пътешествието жегата в кухнята станеше прекалена, винаги можеха да поискат изходни визи в нийоркското представителство на ФБР, където агент Коулмън щеше да ги чака с усмивка и разтворени обятия.

Още същата вечер седях на ъгловия диван в сутерена на къщата в Олд Бруквил, на Лонг Айлънд, заедно с Готвача и играех на малко известната игра наречена „Можеш ли да измислиш по-тъпа история от тази?“. Правилата ѝ са много прости: състезателят, дърдорещ

алабалистиките, се мъчи да направи разказа си непробиваем, докато слушателят му гледа как да пробие слабите му места. За да победи, единият състезател трябва да измисли тъп разказ, в който другият не съзира слаби точки. И понеже и двамата с Готвача бяхме майсториджедаи на неподправените алабалистики, ставаше очевидно, че след като можем да се объркаме взаимно, нищо не ни пречи да объркаме и агент Коулмън.

Готвача беше хубавец — един вид умалена версия на Мистър Клийн. Наскоро бе подкарал петдесетте, а когато е започнал да подправя счетоводни отчети, аз още съм бил в началното училище. За мен той представляваше някакъв старши държавник, кристалноясният глас на разума. Пич беше Готвача, със заразителна усмивка и социална каризма от един милион вата. Живееше заради световноизвестните игрища за голф, кубинските пури, хубавите вина и ерудираните разговори, особено когато ставаше дума как да преобем данъчните служби и Комисията за ценни книжа и фондови борси, което сякаш бе основната цел на живота му.

Вече му бях признал всичко, оголил бях душата си и му се извиних обилно за всичко онова, което бях сторил зад гърба му. Почнах още оттогава да му разправям алабалистики, още преди играта да бе официално започнала, с изказването, че не съм го посветил в швейцарската си афера, единствено за да не го изложи на опасност. Слава Богу, той изобщо не се опита да пробие някаква дупка в тая нескопосана моя алабалистика. Само се усмихна топло и сви рамене.

Докато му разправях трагедията си, усетих как духът ми спада все по-ниско и по-ниско. Но Готвача си стоеше равнодушен. След като свърших, вдигна нехайно рамене и рече:

— Е, и по-страшни работи съм чувал.

— Така ли? — не повярвах на ушите си. — Че как е възможно това?

Готвача махна с ръка да млъкна и добави:

— Случвало ми се е много по-лошо да закъсвам.

Тези му думи силно ме утешиха, макар да усещах, че главната му цел е да успокои разстроения ми мозък. Както и да е, играта започна и сега, половин час по-късно, бяхме вече минали през три цикъла неподправени алабалистики. Засега ясен победител не се очертаваше. Но с всеки нов рунд историите ни ставаха все по-хитри и по-

непробиваеми. Все още търсехме решение на два основни проблема: първо, откъде Патриша е намерила първоначалните три милиона, с които е открила сметката? И второ, ако парите наистина са били нейни, защо никой не се е обадил на наследниците ѝ? Патриша бе надживяна от две дъщери, и двете на трийсет и нещо години. И при липсата на някакво завещание в друг смисъл, те се явяваха законните ѝ наследнички.

— Според мен проблемът се корени най-вече в нарушението на закона за износ на валута — каза Готвача. — Да приемем, ле Сорел си признае всичко; това означава федералните власти да възприемат позицията, че парите са пренесени в Швейцария на няколко различни дати. Какво следователно ни трябва? Документ, който да оборва тази теза — да доказва, че си дал всичките пари закуп на Патриша, докато е била в Съединените щати. Трябва ни клетвена декларация от някой, който физически е присъствал на предаването на парите на Патриша в САЩ. И щом правителството каже нещо друго, ние им тикваме под носа бумажката с думите „Ха сега да те видим, приятелче! И ние си имаме наши свидетели!“ — Помисли малко, после добави: — Но тая работа със завещанието продължава да не ми харесва. Отдалеч вони. Жалко, че Патриша не е още сред живите. Колко гот щеше да е да я пратим да каже няколко подобрени думички на федералните — *бада-бийн бада-бон бада-буун*^[1] — нали ме разбираш? И край на всичко.

— Е, няма как да съживим Патриша — свих аз рамене, но сто на сто майката на Надин ще се съгласи да подпише клетвена декларация, че е присъствала, когато съм давал парите на Патриша в Съединените щати. Сюзан мрази властите, а аз през последните четири години се грижа адски добре за нея. А и няма какво да губи, нали така?

— Никак не би било лошо — кимна Готвача, — стига тя да е съгласна.

— Ще се навие — рекох самоуверено, но през същото време се питах каква ли ще е температурата на водата, е която Графинята ще ме лисне довечера. — Още утре ще говоря със Сюзан. Все пак първо трябва да го обсъдя с Графинята. Но дори да приемем, че това нещо е станало, въпросът със завещанието продължава да виси. Много съмнително е това, че не оставя никакви пари на децата си... — И изведнъж в мозъка ми забълбука една чудесна мисъл. — А защо не се обадим на децата ѝ и да ги включим и тях в играта? Какво ще стане,

ако ги накараме да отидат в Швейцария и да си поискат парите? За тях това ще е като печалба от тотото! Тогава мога да накарам Роланд да състави ново завещание, според което ми връщат всички пари, които съм заел на Патриша, но натрупаните по тях лихви остават в полза на децата ѝ. Децата, значи, вземат парите и ги обявяват като наследство във Великобритания; ха да видим американското правителство как ще докаже, че парите са мои?

— А-а-а — рече Готвача с усмивка, — сега вече наистина разсъждаваш! Даже признавам, че ти си победител в играта. Успеем ли да подредим нещата по този начин, мисля, че ще се отървеш. А аз имам посестрима фирма в Лондон, която да уреди самите данъчни декларации на децата, което ще ни позволи да владеем нещата от начало до край. Ще си получиш обратно първоначалната инвестиция, децата ще получат неочаквана печалба от пет милиона долара, след което ще можем отново да заживеем спокойно!

Ухилих се и казах:

— На оня тип Коулмън ще му избие шибаната шайба, като научи, че децата на Патриша са отишли да си искат парите. Той вече сигурно усеща кръв по устните си.

— Точно така — рече Готвача.

Петнайсет минути по-късно открих Графинята, на която тепърва ѝ предстоеше да скърби, в спалнята ни. Седеше до бюрото си, прелистваше някакъв каталог, а ако можех да съдя по външния ѝ вид, търсеше не само дрехи. Имаше абсолютно разкошен вид. Косата ѝ бе разресана безупречно, облякла бе миниатюрна шемизетка, чиято фина бяла коприна се стелеше по тялото ѝ като утринна мъгла. На краката си имаше бели изрязани отпред обувки с остри високи токчета и секси каишки около глезените. И нищо друго. Беше намалила до минимум осветлението, а десетината свещи, които беше запалила, създаваха определено нежно оранжево зарево.

Щом ме видя, изтича към мен и ме обсипа с целувки.

— Страхотно изглеждаш — рекох след около трийсет секунди целуване и вдишване на аромата ѝ. — Ти винаги изглеждаш страхотно, но тази вечер си изключителна. Неописуема.

— Благодаря! — каза игриво Графинята. — Радвам се, че все още си на това мнение, понеже току-що си премерих температурата и овулирам. Надявам се, че си готов, защото тежко ти се пише тая нощ, господинчо!

Хм-м-м... като всяка монета, и тази си имаше две страни. От една страна, доколко би се ядосала на мъжа си една овулираща жена? В смисъл — Графинята наистина искаше да си имаме още едно дете, та евентуално би пренебрегнала лошата вест в името на продължението на рода. От друга страна обаче, можеше така да се ядоса, че да си облече халата и да мине на юмручен бой. А след всичките целувки, с които ме беше заляла, всичката ми кръв се беше събрала в слабините ми.

Свлякох се на колене и започнах да душа по горния край на бедрата ѝ като разгонен померанец. После рекох:

— Трябва да обсъдя нещо с теб.

А тя изхихика:

— Ами, дай да си легнем и там ще го обсъдим.

Премислих предложението ѝ и реших, че леглото всъщност е доста безопасно място. Понеже Графинята не е чак толкова по-силна от мен; просто е специалист по намирането на слабите точки в защитата ми, така че леглото щеше да минимализира това ѝ предимство.

Щом легнахме, аз успях да ѝ се покатеря, да пъхна ръце под врата ѝ и да я целуна силно, вдишвайки я до последната ѝ молекула. В този миг толкова я обичах, че чак ми се струваше невъзможно.

Тя с нежни пръсти приглади косата ми назад:

— Какво има, бебчо? За какво беше дошъл Денис?

Ха сега де, накъде? По павирания път, или по черния, питах се, докато разглеждах краката ѝ. И изведнъж ме осени мисълта: Защо изобщо трябва да ѝ казвам? Ами, да! Просто ще платя на майка ѝ за услугата! На това му викам вдъхновена идея! Поредният удар на Вълка! Сюзан има нужда от нова кола. Утре я завеждам да си я избере и по време на неангажиращия ни разговор ѝ подхвърлям идеята за фалшивата клетвена декларация. „Е, Сюзан, знаеш ли колко готина изглеждаш в тоя открит спортен модел и, между другото, я се подпиши най-отдолу тук, където пише «подпис»... Какво означава *Заклевам се под заплахата да бъда съдена за лъжесвидетелстване ли?* Най-

обикновен правен жаргон, нищо повече. Не си губи изобщо времето да го четеш. Подпиши само, пък ако някой ден те подведат под отговорност, тогава пак ще си поговорим.“ После щях да я закълна да си трае и щях да се моля да не се раздрънка пред Графинята.

Усмигнах се на апетитната Графиня и рекох:

— Нищо особено. Денис поема одиторството над „Стив Мадън“, та обсъдихме някои данни. Друго искам всъщност да ти кажа: това бебе го искам не по-малко от теб. Ти си най-страхотната майка на света, Над, и най-страхотната съпруга. Благодаря ти, че те има.

— О, адски си мил — рече размазано Графинята. — И аз те обичам. Хайде сладур, вземи ме.

Взех я.

[1] Мелодията, с която се открива второто ниво на първия свят на компютърната игра „Супер братя Марио“. — Б.пр. ↑

КНИГА IV

ГЛАВА 30. НОВИ ПОПЪЛНЕНИЯ

15 август, 1995 г.
(Девет месеца по-късно)

— Малко мръсно копеле! — пищеше раждащата Графиня, разчекнатата на родилната маса в еврейската болница на Лонг Айлънд. — Ти ме докара дотук, а сега си надрусан, точно когато се ражда синът ни! Само да стана от тая маса, дробовете ще ти откъсна!

Беше десет часа сутринта, може би единайсет? На кой му пука?

А аз бях изгубил съзнание, опрял лице в родилната маса посред една от контракциите на Графинята. Все още стоях на краката си, макар и превит на деветдесет градуса, с глава между подутите ѝ крака, които бяха закачени на стремената.

И в този момент усетих, че някой ме бута.

— Добре ли си? — питаше ме доктор Бруно, но сякаш от милион километри разстояние.

Боже милостиви! Исках да му отговоря, но нямах капка сила. Куалудите ме бяха победили нея сутрин, макар че имах всички извинения да се надрусам. Нима раждането да не е едно крайно стресиращо събитие — както за жената, така и за мъжа? А си има неща, които жените понасят далеч по-леко от мъжете.

Три триместъра бяха минали от онази озарена от свещи вечер и *Животът на богатите и дисфункционалните* продължаваше с пълна сила. Сюзан запази тайната ни, а децата на леля Патриша отидоха в Швейцария и си поискаха наследството. Предполагам, че агент Коулмън е пикал газ, като е научил, понеже последното, което чух, е, че бил ходил една сутрин в дома на Кари Чодош, където я заплашил със затвор и с отнемане на сина ѝ, ако откажела да им сътрудничи. Отчаяни думи на отчаян човек — казвах си. Кари, естествено, ми беше останала лоялна: буквално каза на агент Коулмън да върви да си го начука.

А докато първият триместър преминаваше във втори, „Стратън“ продължаваше да слиза надолу по спиралата и вече не бе в състояние да ми плаща полагащия ми се един милион месечно. Аз обаче очаквах подобно нещо, така че окото не ми трепна. Пък и нали „Билтмор“ и „Монро Паркър“ ми плащаха по едни милион за всяка нова сделка. А ударът се смекчаваше допълнително и от „Стив Мадън Шуз“. Дватама със Стив едва насмогнахме на поръчките от универсалните магазини, а набелязаната от Елиът програма действаше безотказно. Вече имахме пет фирмени магазина, с перспективата да отворим още пет през следващите дванайсет месеца. Започнахме и да даваме марката под лиценз — най-напред за колани и дамски чанти, а после и за спортно облекло. Но най-важното — Стив се учеше да делегира права и бяхме на път да създадем първокласен управленски екип. Преди около шест месеца Гари Делука-Ръсчо най-после ме беше убедил да преместим складовете си в Южна Флорида, което излезе много удачна стъпка. А Джон Бавил-Слюнчо беше толкова зает с изпълнението на поръчките от универсалните магазини, че бурните му слюнкоизригвания ставаха все по-редки и по-редки.

Междувременно Обущаря правеше пари като щур, но не от „Стив Мадън Шуз“. „Стив Мадън Шуз“ по-скоро олицетворяваше бъдещето му, а сегашните му пари идваха от играта с мишите дупки. И аз нямах нищо против. Със Стив се бяхме сдушили съвсем и прекарвахме повечето си свободно време заедно. През това време Елиът отново се бе отдал на пристрастеността си към дрогата и затъваше все повече в дългове и депресия.

Операираха гърба ми в началото на третия триместър на Графинята, но процедурата се оказа неуспешна и станах още по-зле, отколкото преди. Вероятно си го заслужих, понеже не послушах съветите на доктор Грийн, а предпочетох един местен лекар (със съмнителна репутация) да извърши една процедура, изискваща минимална инвазия, наречена перкутанна нуклеотомия. Болката, спускаща се по левия ми крак, бе мъчителна и непрестанна. Единствената утеха, естествено, идваше от куалудите — факт, който не пропусках да натякна на Графинята, на която все повече ѝ писваше от постоянно завалената ми реч и честите загуби на съзнание.

Самата тя обаче толкова се бе задълбочила в ролята на независимата съпруга, че и тя вече бе загубила всякакво чувство за

посока. А при наличието на толкова пари, прислуга, имения, яхта и поклони във всеки универсален магазин и ресторант, никак не ни беше трудно да си внушаваме, че всичко ни е наред.

В този миг усетих ужасно парене под носа — амонячна сол!

Главата ми моментално се вдигна и право пред себе си съзрях раждащата Графиня, гледаща ме презрително с широко разтворената си гигантска путка.

— Добре ли си? — питаше доктор Бруно.

Поех дълбоко въздух и казах:

— Нишшомняма, дотрбруно. Пзля мималко откъвта. Шсилисна малковда. — Измъкнах се, забих в банята, шмръкнах му две магистралки кока и се завърнах съвсем нов човек в родилната зала.

— Окей — рекох, без да завалям. — Давай, Над! Не се предавай!

— После ще се разправам с теб — срязва ме тя.

След което започна да напъва, после писна, понапъна се още, скръцна със зъби и изведнъж, като по чудо, вагината ѝ стана колкото един фолксваген и — *пльок!* — отвътре изскочи главичката на сина ми, покрита с тънък слой черна косица. Последва го прилив от течност, а след секунди и едно мъничко раменце. Доктор Бруно сграбчи телцето на сина ми, леко го извъртя и — хоп — то излезе цялото.

И тогава се чу едно *Уа-а-а-а-а-а-!...*

— По пет пръста на всяка ръка и всеки крак! — обяви весело доктор Бруно и положи бебето върху плоския корем на Графинята.

— Намислили ли сте му име?

— Да — отвърна дебелията, сияеща Графиня. — Картър. Картър Джеймс Белфърт.

— Прекрасно име — каза доктор Бруно.

Въпреки малкото ми прекеждие, доктор Бруно бе така добър да ми даде да срежа пъпната връв, а аз не се посрамах. Сега, след като си бях възвърнал доверието му, той каза:

— Добре, сега нека таткото да погушка малко бебчето, докато аз приключа с мама. — И ми връчи новородения ми син.

Усетих как сълзите ми напъна да излизат. Имах син. Момче! Вълчето от Уолстрийт. И Чандлър бе едно прекрасно бебе, а сега щях да съзра за пръв път красивото лице на своя син. Погледнах и — мама му стара! Отвратително! Мъничко, сбръчкано, със слепнали клепачи. Имаше вид на недохранено пиле.

Графинята сигурно бе видяла изражението ми, понеже каза:

— Не се притеснявай, миличко. Повечето бебета не са толкова красиви при раждане, колкото Чандлър. Той е леко недоносен. Но ще стане красавец като татко си.

— Аз пък се надявам да прилича на майка си — рекох най-искрено. — Всъщност, да изглежда както си иска. Толкова го обичам отсега, че ми е все едно, дори ако има нос колкото един банан. — И докато разглеждах идеалното сбръчкано личице на сина ми, осъзнах, че Бог неминуемо съществува, понеже това по никакъв начин не можеше да е някаква случайност. Сътворението на това идеално малко същество от един акт на обич си беше истинско чудо.

Стори ми се, че сума ти време го разглеждах, докато в един миг доктор Бруно рече:

— Боже мили! Тя кърви. Веднага подгответе операционната! И викнете анестезиолог! — При което сестрата хукна като подгонена.

Доктор Бруно възвърна самообладанието си и рече:

— Окей, Надин, получи се леко усложнение. Имаш плацента акрета. Което ще рече, че плацентата ти е навлязла прекалено навътре в матката. И ако не я извадим ръчно, ще изгубиш прекалено много кръв. Ще направя всичко възможно да я изчистя напълно, Надин... — и спря, сякаш търсеше подходящи думи, — но ако не успея, ще се наложи да извършим хистеротомия.

И докато се наканя да кажа на жена ми колко я обичам, двама санитарии пристигнаха на бегом, грабнаха леглото и го изтъркаляха в коридора. И доктор Бруно се отправи подир тях. Когато стигна до вратата, се извърна към мен и каза:

— Ще направя всичко възможно да запазя матката ѝ. — И излезе, оставяйки ме сам с Картър.

Сведох поглед към сина си и се разплаках. Какво щеше да стане, ако загубех Графинята? Как щях да отгледам две деца без нея? Та тя за мен беше всичко. Самата лудост на живота ми се уповаваше на способността ѝ да оправя всичко. Поех дълбоко въздух и се опитах да се овладеея. Трябва да съм силен за сина си, за Картър Джеймс Белфърт. И без дори да се усетя, започнах да го люлея на ръце и да се моля безмълвно на Всевишния да опази Графинята и да ми я върне цяла и непокътната.

Доктор Бруно се върна след десет минути и с цъфнала на лицето му усмивка обяви:

— Цялата плацента извадихме, но няма да повярваш как стана!

— Как? — попитах, и аз ухилен до уши.

— Извикахме една от стажантките ни, дребно индийче с най-слабите ръце, които си виждаш. Успя да бръкне в утробата на жена ти и с ръка да изтегли плацентата. Истинско чудо, Джордан. Плацента акрета се случва много рядко и е много опасно. Но сега всичко е наред. Имаш напълно здрава жена и напълно здрав син.

Това бяха прочутите последни слова на доктор Бруно — царят на кутсузите.

ГЛАВА 31. РОДИТЕЛСКО ЩАСТИЕ

На следващата сутрин в спалнята ми се разгоря остър спор между мен и Чандлър. През повечето време говорех аз, а тя седеше на пода и редеше цветните си кубчета. Мъчех се да я убедя, че новата добавка към семейството ни няма с нищо да ѝ навреди, че напротив — всичко ще е дори по-хубаво от преди. Усмихнах се на бебето-генийче и ѝ казах:

— Слушай, шушко, той е толкова мъничък и сладичък, че ще се влюбиш в него в мига, в който го зърнеш. А и помисли си колко весело ще стане като порасте; тогава ще можеш да го командваш колкото си искаш! Страхотно ще е!

Чани вдигна глава от строежа си и ме изгледа с огромните сини очи, наследени от майка ѝ, след което каза:

— Що не го оставите в болницата? — И продължи да реди кубчетата.

Седнах на пода до бебето-генийче и нежно я целунах по бузката. Ухаеше на чисто и свежо, както трябва да ухае едно малко момиченце. Беше вече на малко повече от две и косите ѝ бяха добили един разкошен кестеняв оттенък и мекотата на царевична свила. Спускаха се под плещите ѝ, където завършваха с нежни къдрички. Само като я погледнех, и нещо в сърцето ми се свиваше.

— Виж какво, шушко, не можем да го оставим в болницата; той вече е част от семейството ни. Картър е твоето бебе-братче и двамата ще бъдете най-страхотните приятелчета!

— Не съм сигурна — отвърна ми с вдигане на раменете.

— Ами, аз сега трябва да отида до болницата и да ги прибера двамата с мама, така че нямаме избор, шушко — той се прибира у дома. Но не забравяй, че ние с мама те обичаме точно толкова, колкото и досега. Има достатъчно обич за всички.

— Знам — отговори ми тя небрежно, все още съсредоточена върху строежа от кубчета. — Водете го. Разрешавам.

Браво, рекох си. Прие новата добавка към семейството ни с едно великодушно „разрешавам“.

Но не можех да отида направо в болницата. По пътя ми се налагаше да извърша кратка отбивка за импровизирано работно съвещание в ресторант „Милис Плейс“ в модерното предградие Грейт Нек, на около пет минути път с кола от еврейската част на Лонг Айлънд. Намеренията ми бяха да претупам набързо съвещанието, да взема Картър и Графинята и да запраша към Уестхамптън. Движех се с няколко минути закъснение, та когато лимузината спря пред входната врата, видях огромните зъби на Дани да белеят през ресторантската витрина. Седеше на кръгла маса в компанията на Готвача, Вигвам и един адвокат-мошеник на име Хартли Бърнстайн, който никак не беше лош човек. Заради физиономията му на гризач, прякорът на Хартли беше Гризача. В Холивуд направо можеха да го използват за каскадьор-дубльор на ББ Айс — героят от комиксите за детектива Дик Трейси.

Макар „Милис Плейс“ поначало да не работеше сутрин, собственичката Мили кандиса да го отвори специално за нас — напълно в реда на нещата, като се има предвид, че точно в „Милис Плейс“ се събираха стратънци след всяка нова емисия — да ядат и пият, да се чукат и духат, да гълтат и шмъркат и изобщо да правят всичко онова, което се прави от стратънци — и то за сметка на фирмата, която накрая получаваше сметката за двайсет и пет до сто хиляди долара, в зависимост от нанесените на заведението щети.

С приближаването ми към масата забелязах присъствието и на пети човек: Джордан Шама, назначен отскоро за вицепрезидент на „Стратън“. Беше приятел от детинство с Дани, а прякорът му беше Гробаря, понеже в кариерата си се беше издигал не толкова заради способностите си, а защото бе успял да закопае всяка изпречила се на пътя му божия твар. Гробаря бе нисък и закръглен, а основният метод на закопаване, който ползваше, беше доброто старомодно забиване на нож в гърба, макар че си го биваше и името ти да съсипе, и с клюки да те зарови.

Прегърнах се набързо в мафиотски стил с всичките ми бивши ортаци-престъпници, после седнах на един от фотьойлите и си налях чаша кафе. Целта на съвещанието беше неприятна: да убедим Дани да закрие „Стратън Оукмънт“ с помощта на така наречената стратегия на хлебарките, според която преди наистина да закрие „Стратън“, трябва

да открие поредица по-малки брокерски фирми — всяка една притежавана от подставено лице, — след което да раздели стратънци на малки групички и да ги прехвърли в новите фирми. Щом този процес приключи, закрива „Стратън“ и се премества в една от новите фирми, която може да управлява задкулисно, под прикритието на консултант.

Подобен начин за брокерските фирми да бягат поне с една крачка пред регулаторите беше нещо съвсем общоприето и се свеждаше до това да закриеш фирмата и да я отвориш под ново име, с което започваш на чисто процеса на правене на пари и на борба с регулаторите. А името му идеше от това, че като настъпиш хлебарка, от нея се пръсват поне десетина нови във всички посоки.

И при сегашните проблеми на „Стратън“ това изглеждаше най-подходящата стъпка, но Дани не беше привърженик на „стратегията на хлебарките“. На нейно място бе развил своя собствена теория, наречена от самия него „Двадесет години безоблачни небеса“. Според неговата си теория било достатъчно „Стратън“ да се сниши под сегашната вълна от регулаторски пречки, след което щял да изкара поне още двайсет години. Глупости на квадрат! На „Стратън“ му оставаше не повече от година. Всичките петдесет щата вече кръжаха отгоре му като лешояди над ранено животно, а в купона се беше включила и НАСД — Националната асоциация на търговците с ценни книжа.

Дани обаче беше изпаднал в състояние на отрицание и самозаблуда — направо се беше превърнал в уолстрийтска версия на Елвис Пресли през последните му дни, когато помощниците му навирали огромното му туловище в бял кожен гащеризон и го избутвали на сцената да изпее някоя и друга песен. После го извличали, преди да припадне пред публиката от топлинен удар и от секоналите, с които се бил наблъскал. Според Вигвам, Дани вече се качвал върху бюрата по време на събранията, ритал компютърните монитори на пода и псувал регулаторите. И стратънци явно страшно се впечатлявали от подобни лайна, та Дани отскоро покачил изпълнението с още една степен: свалял гащите си и пикаел върху купчините призовки от НАСД под бурните аплодисменти на брокерската зала.

Погледът ми срещна този на Вигвам, при което направих рязко движение с брадичката в смисъл: „Да чуем какво мислиш ти по въпроса.“ Вигвам кимна самоуверено и продължи:

— Виж какво, Дани, истината е, че вече не зная докога ще мога да пробутвам нови сделки. От СЕК яко бавят топката и всяко одобрение отнема най-малко шест месеца. Ако отсега започнем работа по нова фирма, в края на годината вече ще съм на пазара — и ще уреждам сделки за всички ни.

Дани му отговори по съвсем неочакван за Вигвам начин:

— Виж какво ще ти кажа, Вигвам. Шибаните ти доводи са толкова прозрачни, че направо ми се повдига. Имаме още куп време, докато се наложи да прибегнем до хлебарките, така че махни шибания си мокет и почакай малко.

— Знаеш ли пък аз какво ще ти кажа, Дани? *Иди да си го начукаш!* — избухна Вигвам и прокара пръсти през косата си, да ѝ придаде по-естествен вид. — През цялото време си толкова нагърмян, че вече не знаеш и в каква посока се движиш. Нямам намерение да хабя живота си, докато те гледам как ти текат лигите в офиса, като на някакъв шибан имбецил.

Гробаря моментално се възползва от създалата се възможност да забие томахавка в гърба на Вигвам:

— Това изобщо не е вярно. Дани никога не се лигави в офиса. Може понякога да замазва приказките си, но дори и в такива моменти напълно се владее. — Тук Гробаря спря, за да открие в коя точно точка да инжектира първата доза балсамиращо вещество. — А и ти най-малко имаш право да говориш, след като цял ден тичаш по оная миризлива пътка Дона с вонящите подмишници.

Много готин си беше Гробаря — истински стожер на фирмата: прекалено тъп, че да се грижи за себе си, хабеше повечето си умствена енергия да съчинява пъклени слухове за ония, които искаше да погребее. Но в конкретния случай мотивите му бяха повече от прозрачни: срещу него бяха заведени поне сто оплаквания от клиенти и ако закриеха „Стратън“, никога повече нямаше да го регистрират като брокер.

— Добре, стига сме се замеряли с лайна — рекох и поклатих невярващо глава: нещата в „Стратън“ тотално се бяха изплъзнали от контрол. — Трябва да вървя в болницата. Тук съм, само защото желая

най-доброто на всеки един от вас. Лично на мен не ми пука дали отсега нататък ще получа и един цент повече от „Стратън“, или не. Имам обаче други интереси — егоистични интереси, признавам си — и те са свързани с всичките заведени искания за арбитраж. По много от тях ответникът съм аз, макар вече да не съм част от фирмата. — Погледнах Дани право в очите. — И ти си на моето положение, Дан, а моето предчувствие е, че и при двайсет години безоблачни небеса арбитражните дела няма да спрат.

— С арбитражите можем да се справим чрез продажбата на активи — намеси се Гризача. Така ще структурираме нещата, че „Стратън“ да продаде брокерите си на новите фирми, срещу което те ще се ангажират да платят всяко арбитражно дело, възникнало през следващите три години. След това исковете губят давност и вие, момчета, оставате на чисто.

Погледнах Готвача, който кимна в знак на съгласие. Интересно, рекох си. Никога не бях обръщал особено внимание на мъдростта на Гризача. По същество той се явяваше юридическото съответствие на Готвача, но за разлика от Готвача, който си беше преливащ от каризма пич, Гризача бе напълно лишен от подобна надареност. Никога не бях си мислил, че е глупав, но щом го погледнех, веднага си го представях как гризе парче швейцарско сиренце. Това ни най-малко не пречеше последната му идея да е великолепна. Исковете на клиентите, превишили вече седемдесет милиона долара, сериозно ме притесняваха. Плащаше ги „Стратън“, но ако го закриеха, можеше да се получи много шибан кошмар.

Точно тогава Дани каза:

— Джордан, мога ли да поговоря насаме с теб до бара?

Кимнах и се отправихме към бара, където Дани мигновено напълни до ръба две чаши с уиски „Дюър“. Вдигна едната и рече:

— Да пием за двайсетте години безоблачни небеса, приятелю! — Задържа чашата, очаквайки и аз да се присъединя към тоста му.

Погледнах часовника си. Беше станало десет и половина.

— Стига, Дани! Точно сега не бива да пия. Тръгнал съм за болницата да прибера Падин и Картър.

Дани тъжно поклати глава:

— Не е на хубаво да отказваш тост толкова рано сутрин. Би ли поел подобен риск?

— Да — озъбих му се. — Поемам го.

— Как кажеш — сви рамене Дани и гаврътна чашата — горедолу пет шота уиски. — Бр-р-р! — каза, тръсна няколко пъти глава, бръкна в джоба си и извади четири куалуда. — Няма ли поне да споделиш куалудите ми, преди да ми кажеш да закрия фирмата?

— Е, това вече е приказка! — рекох ухилено.

И Дани се ухили и ми подаде два куалуда. Отидох до умивалника, пуснах водата и положих уста под струята. После небрежно пъгнах ръка в джоба и пуснах двата куалуда там на отговорно пазене.

— Окей — рекох и потрих върховете на пръстите си. — Вече цъкам като адска машина, така че дай да бъдем кратки.

Усмихнах се тъжно на Дани и усетих как се запитах колко ли от сегашните си проблеми можех да припиша пряко на него? Не че бях изпаднал до степен на заблуда, при която за всичко него винях, но нямаше спор, че ако не беше Дани, „Стратън“ никога нямаше да излезе извън контрол. Вярно, именно аз бях мозъкът на екипа, но пък Дани беше мускулът, изпълнителят, така да се каже — вършеше ежедневно неща, които аз никога не бих си позволил, или ако ги направех, нямаше да мога да се погледна в огледалото на следващата сутрин. Дани беше истински боец, но вече не бях сигурен дали това му качество заслужава уважение, или омраза. Но най-вече ми беше мъчно.

— Виж какво, Дани. Не съм аз този, който ще ти каже какво да правиш със „Стратън“. Фирмата вече е твоя и прекалено много те уважавам, че да ти казвам какво да правиш. Но ако искаш да чуеш мнението ми, бих казал: закрий я отсега и си тръгни със запазен разум. Направи точно това, което ти казва Хартли: караш новите фирми да поемат арбитражните дела, а на теб ти плащат като на консултант. Много правилен, а и много хитър ход. Ходът, който лично аз бих предприел, ако още командвах парада.

— И аз ще го изпълня — кимна Дани. — Искам само да поизчакам някоя и друга седмица, да видя какво ще стане с различните щати, разбираш ли?

Аз пак кимнах тъжно, понеже знаех, че той ни най-малко не възнамерява да закрия фирмата. И само казах:

— Добре, Дан. Има някакъв резон в думите ти.

Пет минути по-късно се бях сбогувал с всички и сядах на задната седалка на лимузината, когато видях Готвача да излиза от ресторанта. Приблужи си до лимузината и каза:

— Каквито и да ги приказва Дани, много добре знаеш, че няма да закрие фирмата. Оттам могат да го изведат само с белезници.

— Каж ми нещо, дето не го знам, Денис — кимнах бавно. После го прегърнах, влязох през задната врата и се отправих към болницата.

* * *

По някаква случайност еврейската болница на Лонг Айлънд се намира в градчето Лейк Съксес, на по-малко от километър и половина от „Стратън Оукмънт“. Вероятно затова никой не се изненада, когато тръгнах из родилното отделение и зараздавах златни часовници. Бях сторил същото, когато се роди Чандлър, и бях причинил немалка сензация. По някаква необяснима причина изпитвах нерационално удоволствие от похарчването на петдесет хиляди долара по хора, които нямаше повече да видят през живота си.

Когато най-сетне приключих щастливия си ритуал, беше станало почти единайсет. Но когато влязох в стаята на Графинята, не можах да я видя. Цялата беше отрупана с цветя. Исусе Христе! Сигурно имаше поне хиляда букета! Вътре беше някаква експлозия от цветове — фантастични отсенки на червено, жълто, розово, лилаво, оранжево и зелено.

Най-после успях да зърна Графинята седнала на един фотьойл. Държеше на ръце Картър и се мъчеше да го храни с биберон. И пак изглеждаше страхотно. Успяла бе някак си да премахне излишните килограми през трийсет и шестте часа след раждането и отново беше моята разкошна Графиня. Ура! Беше в чифт избелели дънки левис, семпла бяла блузка и чифт кремави балетни цвички. Картър беше увит в небесносиньо одеяло, от което се подаваше единствено мъничката му муцка.

Усмихнах се на жена ми и казах:

— Страхотно изглеждаш, сладур. Не мога да повярвам, че лицето ти е възвърнало обичайния си вид. Вчера направо беше подпухнала.

— Не ще да пие от шишето — каза графинята-майка, без да обърне внимание на комплимента ми. — Чани никога не отказваше. А Картър не ще.

В този момент в стаята влезе една сестра. Пое Картър от Графинята и започна прегледа за изписването му. Още им стяха багажа, когато чух сестрата да възкликва:

— Ой, ой, какви чудесни миглички само! Досега не съм виждала друго бебе с такива разкошни мигли. Чакайте само да попорасне. Голям красавец ще излезе, обзалагам се.

— Знам — отвърна гордата Графиня. — У него има нещо много специално.

След което чух сестрата да казва:

— Ха! Това пък какво е!

Извърнах се на пета и я изгледах. Седеше на стол, държеше Картър и притискаше стетоскопа до лявата страна на гърдичките му.

— Какво има? — попитах.

— Не съм сигурна — отвърна сестрата, — но не ми харесва шумът на сърцето му. — Изведнъж доби силно притеснен вид, стиснала устни, докато слуша.

Погледнах Графинята, която имаше вид сякаш току-що са я простреляли в корема. Стоеше заловена за единия край на таблата на леглото. Отидох до нея и я прегърнах през рамо. Нито един от двамата ни не каза нито дума.

Най-сетне сестрата ядосано каза:

— Не мога да повярвам, че никой досега не го е забелязал. Синът ви има дупка в сърцето! Сигурна съм. И сега чувам обратното стичане на кръвта. Или е дупка, или е дефект в някоя от клапите. Съжалявам, но в това му състояние не може да го отведете у дома. Незабавно трябва да повикаме кардиолог-педиатър.

Поех дълбоко въздух и кимнах бавно, безсмислено. После погледнах към Графинята, облята в сълзи, плачеща безмълвно. В този миг и двамата осъзнахме, че животът ни се е променил из основи.

Само след петнайсет минути се озовахме в недрата на болницата, в малка стая, пълна с модерно медицинско оборудване — редици компютри, монитори с всякакъв размер и форма, стойки за кръвопреливане и малка масичка за преглед, на която лежеше

голичкият Картър. Осветлението бе намалено и нещата се ръководеха от висок, слаб лекар.

— Ето тук, виждате ли? — попита докторът. Левият му показалец сочеше черния компютърен монитор, изобразяващ по средата четири амебоподобни кръга — два червени и два сини. Всеки кръг бе колкото сребърен долар в диаметър. Бяха свързани и бавно и ритмично се изпразваха един в друг. В дясната си ръка докторът държеше малък уред с формата на микрофон, който притискаше до гърдите на Картър и го движеше с бавни кръгообразни движения. Червените и сините езерца представляваха ехо-отражения от движението на кръвта на Картър през четирите отделения на сърцето му.

— И вижте това — добави. — Втората дупка — малко по-малка, но я има, между предсърдията.

После изключи ехокардиографа и каза:

— Изненадан съм, че синът ви не е получил конгестивна сърдечна недостатъчност. Отворът между камерите е голям. Не изключвам вероятността през следващите няколко дни да ни се наложи да го отворим, за да оперираме сърцето му. Как е с храненето? Поема ли от шишенцето?

— Почти никак — рече тъжно Графинята. — За разлика от дъщеря ни.

— А поти ли се по време на хранене?

— Не съм забелязала — поклати глава Графинята. — Просто яденето не го вълнува.

— Това се получава поради смесването на окислена с неокислена кръв — кимна докторът. Самият процес на поемане на храната го натоварва силно. Един от първите признаци на конгестивна сърдечна недостатъчност у бебетата е потенето по време на хранене. И все пак съществува шанс всичко да се оправи. Отворите са големи, но изглежда взаимно се уравновесяват. Създават градиент на налягане, който минимализира обратното оттичане. Единствено благодарение на това все още не проявява симптомите. Но не можем нищо да кажем предварително. Ако през следващите десет дни не изпита сърдечна недостатъчност, вероятно ще се оправи.

— А какви са шансовете да изпита сърдечна недостатъчност? — попитах.

— Фифти-фифти — сви рамене лекарят.

— И ако изпита сърдечна недостатъчност? — запита Графинята.
— Тогава какво ще правим?

— Ще започнем да му даваме диуретици, за да не задържа течност в белите дробове. Има и други лекарства, но да не избързваме. А ако лекарствата се окажат неефикасни, ще трябва да го отворим, за да зашием отвора. Съжалявам за неприятната вест — усмихна се лекарят съчувствено, — но нищо друго не можем да направим, освен да изчакаме. Можете да се приберете с бебето у дома, но ще трябва внимателно да го наблюдавате. При първия признак на потене или задъхване — та дори и на отказ да поеме храна от шишето, — веднага ми се обаждате. От всяко положение, след седмица пак ще трябва да го прегледам — *Тука бъркаш, приятелче! Следващата ми спирка е в болницата „Кълъмбия Презвитериън“, където има доктор, завършил в Харвард!* — и да му направя нова ехокардиография. Надявам се, че дотогава отворът ще е започнал да се свива.

Двамата с Графинята моментално наострихме уши. Усетил лъч от надежда, моментално запитах:

— Искате да кажете, че има възможност отворът сам да се свие?

— О, да, може би съм пропуснал да ви го спомена — *Точно тази малка подробност, нали, скапаняк такъв!* — но ако не получи никакви симптоми през първите десет дни, най-вероятно е именно това да стане. Защото с растежа на сина ви ще расте и сърцето му и постепенно ще свива отвора. Към петия му рожден ден може и напълно да се е затворил. А дори и да не се затвори докрай, толкова ще се е смалил, че няма да му създава никакви проблеми. Така че, както вече казах, всичко опира до първите десет дни. Не мога да ви опиша колко важно е да го наблюдавате непрестанно. Не бих го оставял без надзор за повече от пет-шест минути.

— В това можете да сте сигурен — рече самоуверено Графинята.
— Поне трима души няма да откъсват очи от него по всяко време на денонощието, като едната от тях ще е правоспособна медицинска сестра.

И вместо да се запътим към Уестхамптън, който е на сто и десет километра на изток, тръгнахме право към Олд Бруквил, само на

петнайсет минути от болницата. Малко след пристигането ни целите ни семейства се събраха, включително бащата на Графинята, Тони Кариди — най-обичаният неудачник на света, запазил все още приликата си с Уорън Бийти и — предположих — все още търсещ някого, от когото да изкрънка някой и друг долар, след като се поуспокояха нещата.

Лудия Макс моментално се превърна в сър Макс и поведе бдението — убеди ни двамата с Графинята, че всичко ще се оправи; после се зае да се обажда на разни лекари и болници, без нито веднъж да изтърве нервите си. В интерес на истината, Лудия Макс нямаше да се прояви нито веднъж, докато цялата криза не отмина; в този миг Лудия Макс се появи изневиделица и хукна да навакса за изгубеното време с озлобени тиради и войнствени пушачески изпълнения. Майка ми си беше такава, каквато си е винаги — набожна светица, произнасяща еврейски молитви за Картър и оказваща морална подкрепа на нас двамата с Графинята. Сюзан, тайната анархистка, отдаде отворите в сърцето на Чандлър на някаква правителствена конспирация с участието на докторите, които, по необясними причини, също били намесени в заговора.

Обяснихме на Чандлър, че братчето ѝ е болно, а тя каза, че го обичала и че се радвала на решението ни да си го приберем от болницата. После продължи да си играе с кубчетата. Гуин и Джанет също се включиха в бдението, но едва след като се съвзеха от шестчасов истеричен рев. Дори Сали, любимата ми шоколадова лабрадорка, взе участие: зае позиция под кошчето на Картър и ставаше само за да отиде до тоалетна или да хапне. Обаче Роки, гадното копеленце на Графинята, показва пълно безразличие към Картър. Правеше се, че всичко е наред и продължаваше да досажда на всеки един в къщата — лаеше нонстоп, пикаеше върху мокета, акаше на пода и крадеше храна от паничката на Сали, докато тя бдеше и се молеше заедно с нас като истински добро куче.

Но най-много ни разочарова гледачката Руби, дошла със специални препоръки от една от ония баспски агенции по труда, специализирани в снабдяването на богати семейства с бавачки от Ямайка. Проблемът започна още с посрещането ѝ на гарата от Нощния Роко, който подушил алкохол в дъха ѝ. След като си разопаковала багажа, решил на своя глава да направи оглед на стаята ѝ. Само

петнайсет минути по-късно тя седеше на задната седалка на автомобила и си замина, та повече нищо не чухме за нея. Единствената странична полза бяха петте бутилки „Джак Даниелс“ които Роко ѝ конфискува и които сега се помещаваха в барчето с напитките ми на долния етаж.

Заместничката ѝ пристигна след няколко часа, пак жена от Ямайка, но на име Ерика. Оказа се истинско съкровище — моментално се сработи с Гуин и с останалия персонал. Та Ерика също се включи в менажерията и в бдението.

До четвъртия ден Картър не прояви никакви признаци на сърдечна недостатъчност. Междувременно двамата с баща ми бяхме провели десетки разговори да разпитваме кой е най-добрият кардиолог-педиатър в света. И всичките ни проучвания сочеха един-единствен човек: доктор Едуард Голенко — завеждащ кардиологията в болницата „Маунт Синай“ в Манхатън.

Уви, оказа се, че трябвало да чакаме три месеца, за да ни приеме, но след като на доктор Голенко му бе съобщено, че възнамерявам да даря петдесет хиляди долара на отдела по педиатрична кардиология към „Маунт Синай“, изведнъж на следващия ден се появи пролука в графика му. Така че на петия ден от живота си Картър лежеше на нова маса за прегледи, само че този път заобиколен от екип елитни лекари и сестри, които, след като прекараха десет минути да се дивят на миглите му, най-сетне се заловиха за работа.

Ние с Графинята стояхме прилежно встрани, докато екипът работеше с някакъв крайно напредничав апарат за изображения, с помощта на който гледаха много по-навътре в сърцето на Картър и с много по-ярък образ, отколкото при стандартната ехокардиография. Доктор Голенко бе висок, слаб, леко олисял и с много мило лице. Огледах се из стаята... и преброих деветима възрастни с интелигентен вид, всички в бели престилки и всички взрели се в сина ми, сякаш е най-ценното нещо на света. Което си е вярно. После погледнах Графинята, която, както винаги дъвчеше вътрешната страна на бузата си. Главата ѝ бе килната леко в израз на интензивно съсредоточаване и се запитах дали и тя си мислеше онова, което аз си мислех, а именно: никога досега не бях изпитал такава радост от това, че съм богат. Защото, ако някой бе в състояние да помогне на сина ни, то това бяха именно тези тук хора.

След няколко минути междулекарски медицински приказки доктор Голенко ни се усмихна и рече:

— Имам хубава вест: синът ви ще се оправи. Отворите са започнали да се затварят, а границата на налягане елиминира всякакво обратно оттичане...

Доктор Голенко така и не можа да се доизкаже, понеже Графинята го атакува като някакъв бик. И всички в залата се разсмяха, когато обви врата на шейсет и пет годишния доктор с две ръце, уви нозе около кръста му и захвана да го мляска. Доктор Голенко ме изгледа с шокирано изражение, почервенял повече от божур, и каза:

— Ех, защо не са такива и другите майки на пациентчетата ми! — И всички се разсмяха още повече. Какъв щастлив момент! Картър Джеймс Белфърт ще го бъде! Бог бил поставил втори отвор в сърцето му в противовес на първия, та докато навършел пет години, и двата щели да се затворят, убеждаваше ни доктор Голенко.

По пътя към дома в лимузината и двамата с Графинята греехме в усмивки. Картър беше на задната седалка помежду ни, а отпред седяха Джордж и Роко. Графинята каза:

— Единственият ми проблем сега е, че при обзелата ме параноя просто не мога да си представя да го гледам така, както гледах Чандлър. Тя беше толкова едро и здраво бебе. Никога за нищо не съм се притеснявала.

Приведох се към нея и я целунах по бузата.

— Не се тревожи, сладур. До два-три дни всичко ще тръгне нормално. Обещавам ти.

— Не знам — отвърна Графинята. — Страх ме е дори да си помисля какво ново нещо може да се случи.

— Нищо ново няма да се случи. Страшното мина. — И изминах цялата останала част от пътуването с кръстосани пръсти на ръце и крака и с кръстосани ръце и крака.

ГЛАВА 32. НОВИ РАДОСТИ

*Септември 1995 г.
(Пет седмици по-късно)*

Това, че Обущаря седеше от неговата си страна на бюрото с гордия вид на човек, грабнал света за ташаците, ми се стори съвсем подходящо за обстановката. Бяхме си поставили за цел петдесет милиона долара приходи през календарната 1996 година и всичките ни подразделения бяха набрали необходимото за целта темпо. Бизнесът ни с универсалните магазини не се побираше в таблиците; марковите ни продажби процъфтяваха; лицензирането на марката „Стив Мадън“ изпреварваше далеч набеязаните срокове, а фирмените ни магазини, вече девет на брой, печелеха на поразия. В съботите и неделите пред тях дори се образуваха опашки, а самият Стив се оформяше като национална фигура в дизайна на обувки — икона за цяло поколение тийнейджърки.

Но това, което не бе никак подходящо, бе последвалото му изказване:

— Мисля, че е дошло време да се отървем от Ръсчо. Ако го чупим сега, все още ще можем и да му отнемем опциите върху акциите ни. — И сви рамене в израз на безразличие. — Защото, ако поработи още малко с нас, ще добие право да ги упражни и тогава мамата ще ни се ебе.

Не можех да повярвам на ушите си. Най-смешното в цялата работа бе фактът, че опциите на Ръсчо всъщност бяха незначителни по обем — дотолкова, че не би трябвало да имат значение за когото и да било, освен, естествено, за самия Ръсчо, който щеше да откачи, ако изведнъж се изпаряха — жертва на дребния шрифт в трудовия му договор.

— Не можеш да скроиш такъв номер на Гари — рекох. — Човекът се съсипва от работа, откакто дойде преди повече от година.

Напълно съм съгласен, че понякога е адски досаден, но не бива така да постъпваш със служителите ни, особено с човек като Гари, който през цялото време е лоялен към нас сто на сто. Това би било шибана постъпка, Стив. Пък и помисли си другите какъв извод ще си направят. Точно такива лайна са способни да съсипят духа в една фирма. Всеки един служител се гордее с опциите си върху нашите акции; благодарение на тях се чувстват като съсобственици на фирмата; дават им определена вяра в бъдещето. — Поех уморено въздух, после продължих: — Нямам нищо против това да го сменим, но сме длъжни да му дадем заслуженото, че и нещо отгоре. Друг начин няма, Стив. Всичко друго може само да навреди на бизнеса ни.

— Не те разбирам — вдигна рамене Стив. — Ти винаги пръв се надсмиваш над Ръсчо, така че какво толкова ти пука за шибаните му опции?

Отчаяно поклатих глава:

— Първо на първо, смея му се само за да ни е по-весело. На всички се присмивам, Стив, дори на себе си и на теб. Но това не значи, че не обичам Ръсчо; той е свестен мъж, а на всичкото отгоре е и лоялен. — Въздъгнах дълбоко: — Виж какво, не отричам, че Гари няма с какво повече да ни е полезен и вероятно наистина е дошло време да го заменим с човек с по-голям опит в тази индустрия — доказан човек, който да може да общува с Уолстрийт, — но в никакъв случай не бива да му отнемаме опциите. Когато започна при нас, ние още експедирахме стоката през задния вход на фабриката. И колкото и мудар да е, все пак доста добрини стори за фирмата. Да го преобем е кофти карма.

— Мисля, че лоялността ти е не на място — въздъхна Обущаря. — Той, ако можеше, би ни преобал за нула време. Аз...

Прекъснах го:

— Не, Стив, в никакъв случай не би ни преобал. Гари е почтен човек. За разлика от нас. Живее благодарение на честната си дума и никога не я нарушава. Да го уволниш е едно. Но би трябвало да му оставиш опциите. — Осъзнах, че с израза „би трябвало“ давам на Стив повече власт, отколкото заслужаваше. Проблемът бе, че поне формално, на хартия, именно той се явяваше мажоритарният собственик на компанията; контролът, който аз упражнявах, се дължеше единствено на тайното споразумение помежду ни.

— Добре, нека поговоря първо с него — рече Стив със сатанински блясък в очите. — И ако успея да го убедя да си върви по живо по здраво, не виждам какво ще ти бърка на теб в работата. — И пак сви рамене. — В крайна сметка, ако му отнема опциите, какво пречи двамата с теб да си ги делнем фифти-фифти, а?

Отпуснах брадичка в знак, че ме е победил. Беше само 11:30, а вече се чувствах безкрайно скапан. Май попрекавих с шибаната дрога — мина ми през ум. А пък и у дома... напоследък никак не беше весело. Графинята още не можеше да се съвземе от проблемите с Картър, а аз бях хвърлил пешкира по отношение на болката в гърба, която вече не ме напускаше по двайсет и четири часа в денонощието. Условно бях обозначил 15 октомври като дата за операция — само след три седмици — и изтръпвах от ужас при самата мисъл. Щяха да ми сложат пълна упойка и да лежа под ножа цели седем часа. Имаше ли изобщо някаква гаранция, че ще се събудя? А дори и да се събудех, какво ми гарантираше, че няма да остана парализиран? Такъв риск съществува при всяка операция на гръбначния стълб, независимо от това, че се оставях на най-добрите ръце — тези на доктор Грийн. Както и да е, щях да съм нетрудоспособен минимум още шест месеца, но поне болката щеше да изчезне и щях да заживея отново нормално. Да, лятото на 1996 година наистина обещавахе да е добро!

Естествено, използвах всички тези аргументи, за да засиля консумацията си на дрога, като все пак обещах и на Мадън, и на Графинята, че щом ми оправят гърба, отказвам наркотиците и пак ставам „стария Джордан“. И ако в момента не бях напълно изтрещял, то се дължеше единствено на факта, че ми предстоеше да отида да взема Графинята от Олд Бруквил. Щяхме да прекараме романтична нощ насаме в хотел „Плаза“ в Манхатън. Идеята беше на майка й — да сме се махнали малко от притесненията, обзели ни покрай сърцето на Картър. Прекрасна възможност да възстановим интимните си отношения.

— Виж какво, Стив — рекох и се усилих да се усмихна, — аз и сега притежавам достатъчно опции, както и ти. Пък и винаги можем да си отпечатаме още, ако ни дойде ищахът. — Прозях се широко. — Както и да е, прави каквото знаеш. Вече ми писна да споря на тая тема.

— Имаш адски лайнян вид — каза Стив. — Казвам ти го най-приятелски. Тревожа се за теб, жена ти — също. Трябва да спреш да

взимаш куалуди и кока, иначе ще умреш. Казва ти го човек, който е минал по този път. И аз бях закъсал почти колкото теб... — направи пауза да намери подходящи думи, — но нямах твоите пари, та не успях да затъна толкова дълбоко. — Нова пауза. — Или пък затънах точно толкова дълбоко, но много по-бързо. При теб обаче и при парите, с които разполагаш, това може да трае много по-дълго. Именно затова те моля: престани, иначе лошо ти се пише. Никога не свършва добре.

— Оценявам съвета ти — рекох най-искрено. — Обещавам ти, че щом ми оправят гърба, моментално се откачам.

Стив кимна одобрително, но по очите му прочетох: „Ще ти повярвам, когато видя, че си го направил.“

Чисто новото перлено на цвят дванайсетцилиндрово ферари тестароса с 450 коня изпищя като изстребител F-15 с включен моментен форсаж, когато натиснах амбреажа и тръгнах на четвърта. И за нула време минах още един километър от северозападната част на Куинс със скорост двеста километра в час, шмугвайки се между останалите автомобили по Крос Айлънд Паркуей с провиснал от устните ми джойнт първокласна синсемила. Крайната ни цел беше хотел „Плаза“. Оставил един-единствен пръст върху волана, извърнах се към втрещената Графинята и рекох:

— Ама това се казва автомобил, а?

— Абсолютно лайно — промърмори тя — и ще те пребия, ако не изгасиш тоя джойнт и не намалиш! Ако не го направиш моментално, няма да се чукам с теб довечера, ако искаш да знаеш!

След по-малко от пет секунди ферарито вече се движеше със сто, а аз гасях козчето. В края на краищата, с Графинята за последно правихме секс две седмици преди да се роди Картър, което правеше два месеца суша оттогава. Да си призная, след като я видях на родилната маса с путка, в която и Джими^[1] можеше да се скрие, желанието ми се беше леко поизпарило. А и фактът, че на ден поемах средно по дванайсет куалуда заедно с кокаин в количества, които биха стигнали на един духов оркестър да марширува от Куинс до Китай, ни най-малко не помагаше на либидото ми.

Част от причината се коренеше и в самата Графиня обаче. Вярна на думата си, тя продължаваше да е на нокти, въпреки идеалното

здравословно състояние на Картър. Може пък две ноци в хотел „Плаза“ да се окажат полезни. Отместих едното си око от пътя и й отвърнах:

— С най-голямо удоволствие ще карам под сто, само ако обещаеш да ме чукаш цяла нощ до побъркване; таф ли си?

— Таф съм — засмя се Графинята, — но ако първо минем през „Барни“ и „Бергдорф“^[2]. После ти се отдавам изцяло.

Да, рекох си, вечерта се очертава като много добра. Достатъчно е да устискам в тези два прескъпи клона на инквизицията — и съм готов. Как да не кара човек под сто, а?

* * *

В „Барни“ бяха изключително мили и отцепиха за нас целия си горен етаж. И ето ме мен седнал в кожен фотьойл с чаша „Дом Периньон“ в ръка, докато Графинята пробва един тоалет подир друг и се фръцка, припомняйки си едновременната си кариера на манекенка. По време на шестия пирует мярнах пищните й бедра и само след трийсет секунди се намъкнах след нея в пробната. И моментално атакувах. За по-малко от десет секунди успях да я опра с гръб на стената, да вдигна роклята на кръста й и да й го нахакам дълбоко. Блъсках я така, опряна в стената, и пъскахме и стенехме от страст.

Два часа по-късно, малко след седем, влизахме през въртящата се врата на „Плаза“ — любимият ми хотел в Ню Йорк, независимо, че е собственост на Доналд Тръмп. Аз всъщност на Доналд шапка му свалям: всеки мъж (та дори и милиардер), способен да върви из града с шибана прическа като неговата и въпреки това да чука най-големите красавици на света, придава нов смисъл на понятието „властен мъж“. Както и да е, зад нас вървяха две пикола с по десетина, че и повече пазарски торби, съдържащи покупки за сто и петдесет хиляди долара. На лявата китка на Графинята се кипреше чисто нов часовник „Картие“, обсипан с диаманти за четирийсет хиляди. Бяхме се чукали в три различни пробни на универсални магазини, а ноцта тепърва започваше.

Уви, нещата потръгнаха на лошо още с влизането ни в „Плаза“. Зад рецепцията стоеше хубавичка блондинка на около трийсет и нещо.

Усмихна се и каза:

— О, радвам се пак да ви посрещна след толкова кратко време, господин Белфърт! Добре дошъл! Много ми е приятно да ви видя отново! — И грейна от щастие!

Графинята беше само на метър-два вдясно, загледана в новия си часовник и — слава Богу! — все още замаяна от куалуда, който я бях навил да погълне. Хвърлих панически поглед на блондинката-рецепционистка и бързо заклатих глава в смисъл „А, бе, това е жена ми. Затваряй си шибаната уста!“

При което блондинката пусна най-очарователната си усмивка и продължи:

— Ще ви настаним в обичайния ви апартамент на...

— Добре, добре! — отрязах я. — Чудесно! Дайте да се подпиша тук! Благодаря! — Грабнах ключа и повлякох Графинята към асансьора. — Хайде, сладур! Желая те!

— Ама ти пак ли си готов? — захихика Графинята.

Бог да благослови куалудите, рекох си. Една трезва Графиня нямаше нищо да пропусне. Нещо повече, пестникът ѝ вече щеше да лети към главата ми.

— Ти какво, майтап ли си правиш с мен? — попитах. — Кога не съм бил готов за теб?

Точно в този момент покрай нас изприпка джуджето-талисман на хотела, в лимоненозелената униформа на „Плаза“ със златни копчета от горе до долу и с фуражка в съответния цвят.

— Добре дошъл отново! — изкряка джуджето.

Усмихнах му се, кимнах и продължих да влача Графинята към асансьора. Двете пикола все още се тътреха зад нас с всичките ни торби, които настоях да бъдат качени в стаята, та тя отново да ми демонстрира новите си тоалети.

С влизането в стаята дадох на всяко пиколо по сто долара бакшиш и ги заклех да пазят тайна. В мига, в който излязоха, двамата с Графинята се затъркаляхме и закикотихме върху огромната спалня.

В този миг иззвъня телефонът.

Спогледахме се със свити сърца. Единствените, които знаеха, че сме тук, бяха Джанет и майката на Надин, която наблюдаваше Картър. Мили Боже! Нямаше начин новината да е добра. Усетих го със сърцето си. На третото позвъняване казах:

— Може да е от рецепцията. — Протегнах се и вдигнах. — Ало?

— Джордан, обажда се Сюзан. Идвайте си веднага с Надин. Картър е с четирийсет градуса и пет десети температура; и не мърда.

Погледнах Графинята. Не отлепяше очите си от мен в очакване на вестта. Не знаех как да ѝ го кажа. През последните шест седмици беше толкова близо до ръба, колкото не я бях виждал. Това — смъртта на новородения ни син — щеше да я довърши.

— Трябва моментално да си тръгваме, сладур. Картър гори от висока температура; майка ти каза, че не мърдал.

Жена ми не пророни нито една сълза. Само стисна очи и устни и закима. Край. И двамата го съзнавахме. По известни само нему причини, Бог не желаше това невинно детенце да остане на този свят. Защо, и аз не можех да си обясня. Но точно сега не беше време за сълзи. Трябваше да се приберем и да се сбогуваме със сина си.

Сълзите щяха да дойдат по-късно. Цели реки.

Минахме границата между Куинс и Лонг Айлънд с двеста километра в час. Този път обаче отношението на Графинята към скоростта беше доста по-различно:

— Бързай! Моля те! Трябва да го закараме в болницата, преди да е станало късно!

Кимнах, настъпих газта и тестаросата полетя като ракета. Само след три секунди скоростомерът премина сто двайсет и пет и продължи да се качва — колите, които задминавахме, сякаш стояха на едно място, а всъщност се движеха със сто и двайсет. И аз не знам защо не казахме на Сюзан да закара Картър в болницата. Изглежда ни се искаше да го зърнем за последен път у дома.

За нула време стигнахме; ферарито още не беше спряло напълно, а Графинята вече тичаше към входната врата. Погледнах часовника си — 7:45. Обикновено от хотел „Плаза“ стигах до Пин Оук Корт за четирийсет и пет минути. Тази вечер го бях взел за седемнайсет.

На връщане от града Графинята се беше обадила по мобифона си на педиатъра на Картър, чиято прогноза беше направо ужасяваща. На възрастта на Картър висока температура при липса на движения била признак на гръбначномозъчен менингит. А той бивал два вида: бактериален и вирусен. И двата вида можели да са смъртоносни, с тази

разлика, че ако прескочел първоначалните стадии на вирусния, можело да се оправи напълно. При бактериалния менингит обаче имало голяма вероятност да остане сляп, глух или със забавено умствено развитие. Направо не ми се мислеше за подобен вариант.

В миналото винаги се чудех как един родител свиква да обича дете с подобни страдания. Понякога виждах някое умствено недоразвито дете да си играе в парка и направо ми се късаше сърцето, като гледах как родителите се мъчат да сътворят поне капка нормалност или радост за детенцето си. И винаги ме е покъртвала огромната обич, която проявяват към рожбата си — въпреки неудобството, което може да им причинява; въпреки чувството за вина, което изпитват; въпреки тегобата, която ги е налегнала.

Бях ли способен на подобно нещо? Можех ли да се справя с подобна ситуация? Лесно бе, естествено, да кажа, че ще успея. Но думите нищо не струват. Да обичаш дете, което така и не си успял да опознаеш, с което нищо не те е свързало... Можех единствено да се моля Бог да ми даде сили да стана такъв човек — добър човек, — истински властен мъж. В жена си ни най-малко не се съмнявах. Между нея и Картър съществуваше някаква неестествено силна връзка — и в двете посоки. По подобен начин стояха нещата между мен и Чандлър от мига, в който тя порасна достатъчно, че да осъзнава себе си. Дори и сега, щом Чандлър станеше неутешима, винаги търсеше спасение у тати.

По същия чудотворен начин и Картър, който още нямаше и два месеца, реагираше на Надин. Сякаш самото й присъствие го успокояваше, утешаваше, даваше му усещането, че всичко е наред. Някой ден и аз ще съм тъй близък със сина си; само Бог да ми даде възможност — и ще види как ще успея.

Докато вляза през входната врата, Графинята вече бе грабнала Картър заедно с едно синьо одеялце. Нощния Роко бе изкарал рейндж роувъра отпред, готов да запраши към болницата. Докато вървахме към колата, пипнах с opakото на ръката си челцето на Картър и направо се паникьосах. Той направо *изгаряше*. Все още дишаше, макар и слабо. Но не мърдаше. Беше се втвърдил като талпа.

По пътя за болницата двамата с Графинята седяхме отзад, а Сюзан седеше отпред до шофьора. Роко, бивш нюйоркски полицай, бе свикнал да не обръща нула внимание на подробности от рода на

червени светофари и ограничения на скоростта. При създадите се обстоятелства, това бе напълно оправдано. Потърсих доктор Грийн у дома му във Флорида, но го нямаше. Обадох се на родителите ми и им казах да дойдат до болницата „Норт Шор“ в Манхасет, която беше на пет минути по-близо от еврейската на Лонг Айленд. През останалата част от пътуването мълчахме, но сълзите още не идваха.

Втурнахме се в спешната зала начело с Графинята, понесла в обятията си Картър. Педиатърът на Картър вече се беше обадил да ги предупреди, че идваме. Минахме като виелица покрай безизразната тълпа в чакалнята и след по-малко от минута Картър вече лежеше на масата за прегледи и някой го почистваше със спирт.

— Струва ми се, че е гръбначномозъчен менингит — каза един младолик лекар с рунтави вежди. — Ще ни трябва писменото ви съгласие да му направим гръбначномозъчна пункция. Рискът при тази процедура е незначителен, но винаги съществува опасност от инфекция или...

— Направете му я тая шибана пункция! — озъби му се Графинята.

Докторът кимна, без видимо и най-малко да се е обидил на езика, който му държеше жена ми. Полагаше ѝ се.

След което зачакахме. Дали чакахме десет минути, или два часа, не мога да кажа. Но по някое време температурата му спадна на 38,9 и той запищя — пронизителен, безбожен, неописуем писък. Дали пък това не е писъкът на бебе, на което отнемат умствените способности, мислех си, и което пици от ужас, осъзнало отвратителната съдба, която му е отредена.

Двамата с Графинята седяхме на светлосини пластмасови столове в чакалнята, облежнати един на друг, сякаш свързани с конец, който всеки миг може да се скъса. С нас бяха моите родители и Сюзан. Сър Макс крачеше напред-назад и пафкаше, въпреки забранителния надпис на стената; и съжалявах онзи, който би се осмелил да му направи забележка. Майка ми седеше до мен и се обливаше в сълзи. Никога не я бях виждал да изглежда толкова зле. Сюзан седеше до дъщеря си и бе спряла да приказва за заговори. Едно е бебето да има отвор в сърцето си — все някак си можеше да се затвори. Друго е обаче да гледаш глухонямо, сляпо дете.

В този миг през автоматичната двукрила врата влезе докторът в зелен операционен екип и с безизразно лице. Двамата с Графинята скочихме от столовете си и изтичахме към него. А той каза:

— Съжалявам, господин и госпожа Белфърт, но резултатът от пункцията се оказа положителен. Синът ви има менингит. В този...

— Вирусен ли е или бактериален? — прекъснах го. Сграбчих ръката на жена ми и се замолих да е вирусен.

Докторът пое дълбоко въздух и бавно го изпусна:

— Бактериален — рече скръбно. — Безкрайно съжалявам. Всички се молехме да се окаже вирусен, но пробата не оставя място за съмнения. Три пъти проверихме резултата. Няма грешка. — Пое пак дълбоко въздух и продължи: — Успяхме да смъкнем температурата му до под трийсет и девет, така че, струва ми се, ще оцелее. Но бактериалният менингит пораждава тежко централната нервна система. Все още е рано да се каже до каква степен и къде, но обикновено води до загубата на зрение, слух и... — спря за миг, сякаш да намери правилните думи — и известна загуба на мозъчни функции. Искрено съжалявам. Щом излезе от острата фаза, ще повикаме специалисти да преценят какви точно са щетите. Засега обаче не можем да направим нищо друго, освен да го натъпчем с антибиотици, за да убием бактериите. На този етап дори не сме сигурни точно за кои бактерии става дума; изглежда са някакъв рядък вид организъм, който не е типичен при менингита. Свързахме се със завеждащия отделениято по заразни болести и той вече е на път насам.

Направо не можех да повярвам на ушите си, но все пак успях да попитам:

— Как го е хванал?

— Не можем да кажем — отвърна младият лекар. — Но ще го поставим в изолацията на петия етаж. Ще го държим под карантина, докато не изясним всичко. Освен вас и жена ви, друг няма да допуснем да го вижда.

Погледнах Графинята. Беше се смразила, зяпнала някъде в далечината. И изведнъж припадна.

В изолационното на петия етаж беше истинска лудница. Картър размахваше бясно ръчички, риташе и пищеше, а Графинята крачеше

напред-назад и ревеше истерично. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, а кожата ѝ бе добила цвят на сива пепел.

— Мъчим се да поставим на сина ви система — каза ѝ единият от лекарите, — но той не престава да шава. На бебетата на тази възраст много трудно се улучват вените, затова предлагам да вкараме иглата през черепа му. Друг начин няма. — Тонът му беше небрежен, без капка съчувствие.

Графинята щеше жив да го изяде:

— Путьо смотан! Ти знаеш ли кой е мъжът ми, бе, копеле мръсно? Влизай обратно и му сложи системата в ръката, или ще откъсна лично шибаната ти глава преди мъжът ми да е успял да поръча на някой друг да го направи! — Докторът се смрази от ужас и зяпна. Хала като Графинята от Бей Ридж явно не беше срещал дотогава. — Какво чакаш бе, копеле шибано? Върви!

Докторът кимна и се втурна към кошчето на Картър, грабна ръчичката му и затърси друга вена.

Точно тогава иззвъня мобифонът ми.

— Ало — рекох с умрял глас.

— Джордан! На телефона е Барт Грийн. Току-що получих всичките ти съобщения. Приемете с Надин най-искрените ми съчувствия. Сигурни ли са, че е бактериален менингит?

— Да — отвърнах, — сигурни са. Сега се мъчат да го включат на система, да го натъпчат с антибиотици, но той в момента е пощурял — рита, пици и размахва ръчички...

— Тпру-у-у! — прекъсна ме Барт Грийн. — Какво каза? Че размахвал ръчички ли?

— Да, направо е неудържим, дори в този миг. Не можем да го укротим, откакто му спадна температурата. Сякаш някакъв дявол се е вселил в него...

— Добре, Джордан, можеш да се успокоиш, тъй като синът ти няма менингит — нито вирусен, нито бактериален. Ако имаше, температурата му още щеше да е четирийсет и един градуса и щеше да е вдървен като талпа. Сигурно е хванал най-обикновена тежка настинка. При бебетата краткотрайните високи температури са често срещано явление. До утре сутринта ще му мине.

Направо побеснях. Как може Барт Грийн така безотговорно да създава безпочвени надежди? Та той дори не е виждал Картър, а

резултатът от пункцията е категоричен: три пъти са гледали резултатите. Поех дълбоко въздух и казах:

— Виж какво, Барт, оценявам желанието ти да ни успокоиш, но гръбначномозъчната пункция е показала наличието на някакъв рядък вид орга...

А той отново ме прекъсна:

— Пет пари не давам какво е показала пробата. Дори съм готов да се обзаложа, че е била замърсена. Това е един от основните проблеми в спешните отделения: вършат някаква работа при счупвания и тук-таме при някоя прострелна рана, но толкоз. А във вашия случай направо е абсолютно непростимо да ви тревожат по този начин. — Чух го как въздъхна по телефона. — Виж какво, Джордан, много добре знаеш, че по цял ден се занимавам с всякакви гръбначни парализи и че съм спец по съобщаване на лоши вести на близките. Вашето обаче е пълна гламотия! Синът ви страда от настинка.

Сега вече бях напълно озадачен. Никога не бях чувал Барт Грийн да казва дори една неприлична дума. Ами ако се окаже прав? Възможно ли бе да е в състояние от всекидневната си във Флорида да постави по-точна диагноза от струпалия се около леглото на сина ми лекарски екип с най-модерната медицинска апаратура в света?

В този миг Барт изкомандва:

— Дай телефона на Надин!

Отидох до Графинята и й връчих телефона:

— Барт се обажда. Иска да говори с теб. Казва, че на Картър нищо му нямало и че докторите са откачили.

Тя пое телефона, а аз отидох до кошчето и се загледах в Картър. Най-после бяха успели да му вкарат система в дясната ръчичка и той леко се беше поуспокоил — вече само скимтеше и се гънеше в кошчето. Ама наистина е красиво бебе, рекох си, с тия мигли... И сега дори изглеждаха царствени.

Само след минута до кошчето се приближи и Графинята, надвеси се и с опакото на ръката допря челцето на Картър. След което много объркано рече:

— Струва ми се поохладнял. Но как може всички тези лекари да бъркат? И как може и пункцията да бърка?

Обхванах Графинята през рамо и я притиснах до себе си.

— Искаш ли да се редуваме да спим тук? По този начин винаги ще има един от нас при Чани.

— Не — отвърна тя. — Няма да изляза от тази болница без детето си. Ако ще и месец да ми се наложи да остана. Няма да го оставя. Никога.

Жена ми прекара цели три дни неотлъчно до леглото на Картър, без нито веднъж да излезе от стаята. На третия следобед, докато седяхме на задната седалка на лимузината на път за Олд Бруквил с Картър Джеймс Белфърт помежду ни и с отекващите в мозъка ми думи *Пробата е била замърсена*, усетих, че благоговеея пред доктор Барт Грийн.

Бях свидетел първо, как извади Елиът Лавин от кома; сега, осемнайсет месеца по-късно, бе извършил ново чудо. И усетих нов прилив на увереност, че именно той ще се надвеси идната седмица над мен със скалпел в ръка — да среже гръбначния ми стълб. Като по този начин щеше да ми върне живота.

И тогава щях да се откача завинаги от дрогата.

[1] Американски синдикален бос, изчезнал безследно през 1975 година. — Б.пр. ↑

[2] Скъпи универсални магазини в Манхатън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33. ОБЛЕКЧЕНИЯ

(Три седмици по-късно)

И сега не мога да кажа с точност кога дойдох в съзнание след операцията на гръбнака ми. Беше по някое време през ранния следобед на 15 октомври 1995 година. Помня, че отворих очи и измърморих нещо от рода на: „Мама му стара! Чувствам се като едно лайно!“, след което започнах да повръщам обилно, а при всеки напън някаква ужасна болка рикошираше и през последната клетка от тялото ми. Бях в постоперативното отделение на манхатънската болница за специална хирургия, прикачен към система, която, щом натиснех едно копче, пускаше титруван разтвор от чист морфин в кръвта ми. И помня колко мъчно ми стана, че успях да постигна подобно евтино надрусване, и то без да нарушавам закона, единствено с цената на седемчасова операция.

Графинята се беше надвесила над мен и ми говореше:

— Браво, сладур, голяма работа си! Барт каза, че всичко е наред!

Кимнах и се унесох в несравнимото състояние на причинена от морфина наркоза.

После ме закараха у дома — някъде след около седмица, макар че може и да бъркам, понеже дните ми се преливаха един в друг. Алън Кентоб се оказа особено полезен: достави петстотин куалуда още на първия ден от завръщането ми. До Деня на благодарността^[1] ги опатках до един: истинско мъжко постижение, с което се гордеех — по осемнайсет куалуда средно на ден, като се има предвид, че един е достатъчен, за да направи сто и двацет килограмов „тюлен“ от военноморския флот небоеспособен в продължение на шест до осем часа.

Обущаря ме посети и каза, че се бил разбрал с Ръсчо, който кандисал да напусне мирно и тихо, само с една нищожна част от опциите си. После ме посети Ръсчо и каза, че все някой ден щял да сбара Обущаря в някоя тъмна задънена уличка, където щял да го обеси

със собствената му конска опашка. И Дани ме посети и каза, че бил на прага на споразумение с отделните щати, така че двацетте години безоблачни небеса били на път да се осъществят. После ме посети и Вигвам и каза, че Дани бил изгубил чувство за реалност — никакво споразумение с щатите нямало — и че той, Вигвам, си търсел нова брокерска фирма, където да се приюти, щом балонът на „Стратън“ се пукне.

И докато „Стратън“ продължаваше по спиралата надолу, „Билтмор“ и „Монро Паркър“ процъфтяваха. Още преди Коледа успяха да скъсат всички връзки със „Стратън“, при все че не престанаха да ми плащат лептата от един милион долара за всяка нова емисия. Междувременно, през някоя и друга седмица ме навестяваше и Готвача за да ме държи в течение на провала по историята с Патриша Мелър, която още не беше приключила. Наследниците й Тифани и Джули в момента се разправяха с английските данъчни власти. Сегизтогиз се споменаваше, че от въпроса се интересувало и ФБР, но засега нямаше призовки. Всичко ще свърши окей — уверяваше ме Готвача. Поддържал връзка с майстор-фалшификатора, който бил разпитан вече както от швейцарските, така и от американските власти, но не помръднал и на йота от легендата, която бяхме съчинили. С други думи, агент Коулмън попаднал в задънена улица.

В семейно отношение Картър най-после се отърси от неравния старт и се развиваше чудесно. Беше абсолютен красавец, със страхотна руса коса, идеални черти, големи сини очи и най-дългите мигли от всичко, което ви дойде наум. Бебето-генийче Чандлър беше станало на две и половина и бе лудо влюбено в братчето си. Обичаше да си играе на негова майка — даваше му шишето с ядене и надзираваше Гуин и Ерика, докато му сменят пелените. Освен това беше най-любимата ми събеседничка, докато се местех от спалнята до ъгловия диван в сутерена и обратно и не правех нищо друго, освен да гледам телевизия и да поглъщам масивни количества куалуди. Чандлър стана майстор джедай по разбирането на замазани приказки, което според мен щеше да й е безкрайно полезно, ако някой ден си имаше работа с хора, прекарвали мозъчен удар. Засега прекарваше по-голямата част от деня, си в питане кога пак ще оздравея и ще мога да я разнасям насам-натам. Отговорях й, че малко остава, макар лично да изпитвах силни съмнения, че някой ден ще се оправя напълно.

И Графинята беше прекрасна — поне в началото. Но след като Денят на благодарността се изтъркаля и дойде Коледа, а Коледа премина в Нова година, тя започна да губи търпение. Тялото ми беше изцяло гипсирано и това ме побъркваше, поради което реших, че съпружеският ми дълг изисква от мен и аз нея да я побърквам. Но гипсът бе най-малкият ми проблем — истинският кошмар беше болката, която бе по-силна отпреди. По-точно казано, мъчеше ме не само първоначалната болка, но и една нова, която минаваше по-дълбоко, по самия мозък на гръбнака ми. Всяко внезапно движение пращаше огнени мълнии по гръбначния ми канал. Доктор Грийн ме успокояваше, че болката щяла да утихне, но на мен ми се струваше, че се засилва.

Към началото на януари бях изпаднал до нови дълбини на отчаянието, при което Графинята най-сетне тропна с крак. Заяви ми, че трябвало намаля дрогата и поне да се опитам да заприличам на някакво нормално функциониращо същество. В отговор ѝ се оплаках от това, че нюйоркската зима направо съсипва трийсет и три годишното ми тяло, тъй като на старини костите ми бяха започнали да скърцат. Тя предложи да изкараме зимата във Флорида, но аз ѝ казах, че Флорида е за старчоци, а аз, макар и да се чувствам стар, по сърце съм си младеж.

По тази причина Графинята пое делата в свои ръце и докато се усетя, вече живеях в Бевърли Хилс, на върха на планината, извисяваща се над град Лос Анджелис. Естествено, наложи се да преместим и цялата менажерия, за да продължи сериалът „Животът на богатите и дисфункционалните“, така че за скромната сума от двайсет и пет хиляди долара месечно наех резиденцията на Питър Мортън — един от двамата създатели на веригата „Хард Рок Кафе“ — и се заселих в нея за зимата. Бъдещата каквото-се-сетите бръкна бързо в торбата с минали амбиции, издърпа онази, озаглавена „бъдеща специалистка по вътрешно обзавеждане“, и докато успеем да се пренесем, къщата се оказа обзаведена с чисто нови мебели за един милион долара, подредени по мерак. Единственото нещо, което ме притесняваше, бе разгънатата площ — има-няма три декара, — та се питах дали да не си купя една моторна количка, с която да се придвижвам от единия край на къщата до другия.

Междувременно успях много бързо да установя, че „Лос Анджелис“ всъщност е псевдоним на „Холивуд“, така че с помощта на няколко милиона долара се заех да произвеждам филми. И ми потрябваха някъде към три седмици, за да осъзная, че всички в Холивуд (включително и моя милост) са леко откачени и че едно от любимите им занимания е да обядват един с друг. За съдружници в киноиндустрията бях взел едно малко семейство тесногръди южноафрикански евреи, едновременно клиенти на „Стратън“ в областта на инвестиционното банкиране. Бяха много забавни чешити, с тела на пингвини и носове като игли.

През третата седмица на май ми махнаха гипса. Фантастично! — рекох си. Болката продължаваше да ме мъчи, но беше време да започна физиотерапия. Дано пък помогне. Но през втората седмица на терапията усетих как нещо пукна и само седмица след това се озовах отново в Ню Йорк с бастун в ръка. Прекарах една седмица по болниците, правиха ми какви ли не проби и нито една не излезе положителна. Според Барт причината за страданието ми била нарушеното функциониране на телесната система за справяне с болката; в механично отношение на гръбнака ми му нямало нищо — поне нищо, което да подлежи на оперативна намеса.

Хубаво, рекох си. Не ми остава друго, освен да долазя до спалнята и да мра. Най-подходящо ще е да се свръхдозирам с квалуди, мина ми през ум, тъй като те открай време бяха любимите ми хапове. Но имаше и други варианти. Дневната ми лекарствена диета към момента включваше 90 милиграма морфин — за болката; 40 милиграма оксикодон — за всеки случай; десетина карисопродола — за разпускане на мускулите; 8 милиграма ксанакс — за успокояване на нервите; 20 милиграма клонопин — защото ми звучеше като нещо силно; 30 милиграма амбиен — против безсънието; двајсет квалуда — понеже ги обичах; един-два грама кока — за противовес; двајсет милиграма прозак — за да не изпадна в депресия; 10 милиграма паксил — против евентуални пристъпи на паника; 8 милиграм зофран — против повдигане; 200 милиграма фиоринал — заради мигрените; 80 милиграма валиум — за разпускане на нервите; две супени лъжици с връх сенокот — против запек; 20 милиграма салаген — против пресъхване на устата; и половинка малцово уиски „Макалън“ — за прокарване.

Месец по-късно, в утрото на 20 юни, лежах в спалнята в полувегетативно състояние, когато по интеркома долетя гласът на Джанет:

— Барт Грийн на първа.

— Запиши каквото има да казва — измърморих. — В съвещание съм.

— Мно-о-о-го смешно — отвърна нахалният глас. — Каза, че трябвало веднага да разговаря с теб. Така че или вдигни телефона, или аз ще дойда да го вдигна. И махни този флакон с кокаин.

Това вече ме шашна. Тя откъде ме видя? Огледах се за малка дупка в стената, зад която да има скрита камера, но не видях нито една. Възможно ли бе Графинята и Джанет да ме наблюдават? Ама че нахалство! Въздъгнах отчаяно, оставих флакончето с коката и вдигнах телефона.

— Ало-о-о — измучах като след тежък нощен запой.

Със съчувствен тон:

— Здравей, Джордан, обажда се Барт Грийн. Как я караш?

— По-добре от всякога — изкряхах. — А ти?

— А, добре съм — рече добрият доктор. — Виж какво, не сме се чували от няколко седмици с теб, но с Надин говоря ежедневно и тя много се притеснява за теб. Казва, че от една седмица не си излизал от стаята.

— А, не, нищо ми няма, Барт — рекох. Просто чакам да ми дойде второто дишане.

След няколко секунди неловко мълчание Барт каза:

— Как си, Джордан? Ама наистина как си, искам да знам.

Пуснах още една дълбока въздишка.

— Истината, Барт, е, че вече ми писна. Признавам се за победен. Не мога повече да търпя тази болка; не мога така да живея. Знам, че не си виновен ти, в това можеш да си сигурен. Знам, че направи каквото можа. Просто такива карти са ми се паднали, или пък е някакво възмездие. Няма значение всъщност.

Барт обаче веднага контрира:

— Ти може и да си се предал, но аз не съм. И няма да се предам, докато не оздравееш. При това ти гарантирам, че ще оздравееш. Сега

искам да вдигнеш задника си от леглото, да отидеш в стаите на децата си и хубаво да ги погледнеш. Може и да ти е писнало да се бориш за себе си, но не можеш да спреш да се бориш за тях, нали? Може и да не ти е направило впечатление, но децата ти растат без баща. Кога за последно си играл с тях?

Опитах се да сдържа сълзите си, но не успях.

— Не мога повече — заподсмърчах. — Болката направо ме убива. Прерязва ми костите чак. Не мога да живея така. Чандлър страшно ми липсва. Виж, Картър почти не го познавам. Но болката е неспирна. Липсва само през първите две минути, след като се събудя. После се връща с пълна сила и ме обсебва. Какво ли не опитах — нищо не може да я спре.

— Обаждам ти се по конкретен повод — каза Барт. — Искам да опиташ едно ново лекарство. Не е наркотик и няма кой знае какви странични ефекти. Някои хора — хора като теб, с увредени нервни окончания — са постигнали учудващи резултати благодарение на него. — Спря и го чух как пое дълбоко дъх. — Слушай, Джордан: в структурно отношение на гърба ти му няма нищо. Зарастването ти е нормално. Но някъде имаш увреден нерв, който се включва не когато трябва — или, по-точно казано, се включва без всякакъв повод. У един здрав човек болката се явява предупредителен сигнал, да съобщи на тялото, че става нещо нередно. Но понякога, обикновено след тежка травма, в системата се получава късо съединение. И тогава дори при зараснала рана нервните окончания се задействат. Имам подозрението, че твоят случай е точно такъв.

— За какво лекарство става дума? — попитах скептично.

— То поначало се използва при епилепсия, за контрол върху припадъците, но действа и при хронични болки. Ще бъда съвсем откровен с теб, Джордан: шансовете не са кой знае колко големи. Федералната агенция по храните и лекарствените препарати не го е одобрила като средство за контролиране на болки, а и амбулаторните данни не са систематизирани. Ти ще си един от малкото хора в Ню Йорк, които го вземат против болка. Вече се обадох в аптеката ти. До един час ще ти го доставят.

— Как се казва?

— Ламиктал — отвърна. — И както ти казах, няма странични ефекти, така че дори няма да го усетиш. Искам довечера преди лягане

да вземеш две таблетки, пък после ще видим каквото има да гледаме.

На следващата сутрин се събудих в 8:30, както винаги сам в леглото. Графинята бе вече в конюшната и сигурно кихаше като див планински дух. Когато се прибереше на обяд, още щеше да киха. После щеше да се качи до работната си зала да дизайнне някой нов модел облекло за бременни и майки. Някой ден, рекох си, може и да се опита да ги продаде.

Та лежах си аз с поглед, вперен в безбожно скъпия балдахин от бяла коприна и чаках болката да е появи. Вече шеста година агонизирах от лапите на оня гнусен пес Роки. Но никаква болка не минаваше по левия ми крак, нито усещах парене в долната част на тялото си. Спуснах крака на пода и се изправих. Протегнах ръце към небето. Пак нищо. Направих чупки в кръста наляво и надясно — пак нищо. Не че болката беше намаляла — изобщо я нямаше. Сякаш някой бе щракнал някакво ключе и буквално я бе спрял. Беше изчезнала.

Останах така прав по боксерки не знам колко време. После затворих очи, прехапах долната си устна и се разревах. Коленичих до леглото, положих чело върху матрака и продължих да рева. Шест години от живота си бях отдал на тази болка, последните три от които бяха толкова мъчителни, че направо изсмукаха живота от тялото ми. Бях станал наркоман. Бях получил депресия. И докато се друсам, бях вършил безотговорни неща. Ако не беше дрогата, никога нямаше да изтърва така положението в „Стратън“.

До каква степен животът откъм черната му страна се дължеше на пристрастеността ми към дрогата? Ако бях трезвен, щях ли да спя с всички там проститутки? Щях ли да прехвърля всичките тези пари контрабандно в Швейцария? Щях ли да позволя търговската практика в „Стратън“ да се изплъзне тъй непоправимо от контрол? Най-лесното бе да припиша всичко на дрогата, макар че единствено аз бях отговорен за всичките си деяния. Единствената ми утеха бе, че вече водя по-честен живот като строител на „Стив Мадън Шуз“.

В този момент вратата се отвори и в спалнята влезе Чандлър.

— Добро утро, тати! Дойдох да те цункам там, където те боли.

Приведе се и ме целуна под кръста, по веднъж от всяка страна, а после млясна една целувка върху самия белег на гръбнака ми.

Обърнах се, все още с насълзени очи, и за секунда я огледах. Тя вече не беше бебе. Докато се губех в болката си, бе престанала да носи памперси. Лилицето ѝ бе по-очертано и макар още да нямаше три годинки, вече не приказваше по бебешки.

— Познай какво, шушко? — усмихнах ѝ се. — От целувките на тати болката му мина! Няма я вече.

Това вече съвсем я впечатли:

— Ама наистина ли? — рече учудено.

— Да, бебче, вече я няма. — Грабнах я под мишниците, изправих се и я вдигнах над главата си. — Виждаш ли? Тати вече не го боли. Нали е чудесно!

— Ще си играем ли днес навън? — попита тя развълнувано.

— Разбира се! — И я завъртях в широк кръг над главата си. — От днес нататък ще си играем всеки ден! Но първо дай да намерим мама и да ѝ съобщим добрата вест.

— Тя язди Липийър, тати — поясни ми тя с всезнаещ тон.

— Ами тогава там ще отидем, но дай първо да видим Картър и да го цункаме и него, окей?

Тя кимна щастливо и двамата тръгнахме.

* * *

Когато Графинята ме видя, падна от коня. Буквално.

Конят хукна на една страна, тя отиде на друга, та сега лежеше на земята, кихайки и давейки се. Съобщих ѝ за чудодейното си изцеление, след което се целунахме, споделяйки този прекрасен, безгрижен миг заедно. После казах нещо, което щеше да се окаже крайно неуместно:

— Мисля, че сега е моментът да направим едно ваканционно плаване с яхтата; ще ни помогне да се отпуснем.

[1] Четвъртият четвъртък на месец ноември. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34. ЛОШО ПЪТУВАНЕ

А-а-а-а, яхтата „Надин“! Макар да ненавиждах шибаното корито и да си мечтаех да го видя потънало, все пак има нещо много секси в това да се размотаваш по сините води на Средиземно море на борда на една петдесет и един метрова моторна яхта. И наистина, и осмината, които бяхме на борда ѝ — Графинята и аз плюс шестима от най-близките ни приятели, — се канехме да си прекараме световно върху моя плаващ дворец.

Човек, естествено, не бива да тръгва неподготвен на подобно вдъхновено пътешествие, затова вечерта преди отплаването хванах един от най-близките ми приятели, Роб Лорусо, да вървим на лов за дрога. Роб беше идеалният човек за тази цел; не само дето и той идваше с нас, но и двамата имахме стар опит в това отношение — веднъж в ужасна снежна буря три часа преследвахме един камион на куриерската служба „Федерал Експрес“ в отчаяно търсене на загубена пратка с квалуди.

Познавах Роб от близо петнайсет години и направо го обожавах. Беше на моите години и имаше малка ипотечна фирмичка, която се грижеше за ипотеките на стратънци. И той като мен си падаше яко по дрогата, а освен това притежаваше и световно чувство за хумор. Не беше кой знае какъв красавец — метър и седемдесет и пет, с леко наднормено тегло, дебел италиански нос и много слаба брадичка, — но това не пречеше на жените да се лепят по него. Беше от онази рядка порода мъже, които могат да седят на маса, заобиколени от непознати красавици, и през цялото време да пърдят, да се оригват и да подсмърчат, а накрая те му казват: „О, Роб, как може да си толкова смешен! Страшно много те обичаме, Роб! Пръдни ни още веднъж, молим те!“

Най-сериозната му грешка обаче бе това, че по-голяма циция от него на този свят нямаше. Толкова стиснат беше, че това му коства първия му брак — с Лиза, тъмнокестенява красавица с едри зъби. След двегодишен брак на нея най-накрая ѝ писна от навика му да повдига с

маркер нейната част от телефонната сметка и реши да изкара една афера с някакъв местен плейбой. Роб ги хванал на калъп и скоро след това се разведоха.

Впоследствие Роб тръгна да излиза с всякакви мацки, но у всяка намираще някакъв кусур: една била по-космата по ръцете от горила; друга обичала да се увива в найлоново фолио по време на секс и да си представя, че е труп; трета му отказвала всякакъв друг вид секс, освен аналния; а четвърта (любимата ми) обичала корнфлейкс с бира „Будвайзер“. С нас на яхтата щеше да дойде последната му приятелка, Шели — симпатяга, макар и леко с вид на дакел. Във всеки случай Шели имаше един странен обичай — да се разхожда с Библия в ръка и да цитира малко познати пасажи. Надали щяха да изкарат повече от месец с Роб.

Та докато с Роб прекарахме последните си часове в събиране на стоки от жизнена необходимост, Графинята лазеше по автомобилната алея пред къщата и събираше камъчета. За пръв път щеше да се отдели задълго от децата и по някаква необяснима причина беше изпаднала в творческо настроение. Направи на децата „кутия на желанията“ — напълни с камъчета кутия от много скъпи дамски обувки (в конкретния случай — бившият дом на чифт „Маноло Бланик“ за хиляда долара) и ги покри с алуминиево фолио. Отгоре му залепи две карти — на италианската и на френската Ривиера — плюс десетина лъскави картинки от туристически списания.

В последния момент преди да тръгнем за летището влязохме в стаята за игри да си вземем довиждане с Чандлър и Картър. Картър беше вече почти на годинка и обожаваше така си, но не до такава степен, до каквато обожаваше майка си, която бе способна да го докара до сълзи, ако излезеше от банята с неизсушена коса. Точно така: Бебе Картър обичаше майка му да е руса, а мократа ѝ коса бе прекалено тъмна за него. Дори кичур да видеше неподсушен по главата на Графинята, веднага насочваше пръст към нея и ревяше, колкото гласчето му държи:

Нееееееееееееееееееееее! Нее-ееееееееееееееее!

Често се питах как ли щеше да реагира Картър, когато узнаеше, че майка му всъщност се изрусява, но реших да оставя този проблем за психоаналитика му, когато порасне. Както и да е, в момента той бе в добро настроение и по-точно — направо сияеше. Беше вперил поглед в

Чандлър, която се бе разположила сред стоте си придворни барбита, наредени в идеален кръг около нея.

Сръчната Графиня и аз седнахме на мокета и връчихме на двете си идеални деца тяхната идеална кутия на желанията.

— Домъчнее ли ви за мама и тати — обясни им Графинята, — само разтърсват кутията и ние ще разберем, че си мислите за нас. — След което, за най-голяма моя изненада, Графинята извади и втора кутия, еднаква с първата, и добави: — Мама и тати също ще си имат кутия на желанията! И щом ни домъчнее за вас, ще разтърсим нашата кутия, а вие ще усетите, че си мислим за вас, окей?

Чандлър присви очи и се позамисли за миг:

— Но аз как ще разбера? — попита скептично; явно не се връзваше толкова лесно, колкото ѝ се щеше на Графинята.

Усмихнах се мило на дъщеря ни:

— Много лесно, шушко. Ние ще си мислим за вас по цял ден и цяла нощ, така че щом решиш, че си мислим за вас, ще знаеш, че си мислим за вас! Така го приеми!

Този път настъпи мълчание. Погледнах Графинята, която се бе втренчила в мен с килната встрани глава и с изражение в смисъл: „Що за шибано изказване беше това!“ После погледнах Чандлър, чиято глава беше под абсолютно същия ъгъл като главата на майка ѝ. Моите момичета ми играеха в тандем! Картър обаче ни най-малко не бе впечатлен от кутията на желанията. Усмивката му беше кисела, макар в момента да гукаше. Имах чувството, че поне той е на моя страна.

Целунахме децата за довиждане, казахме им, че ги обичаме повече от всичко на света и тръгнахме за аерогарата. Само след десет дни пак щяхме да видим усмихнатите им лица.

Проблемите ни започнаха още с кацането ни в Рим.

Осмината — Графинята и аз, Роб и Шели, Бони и Рос Портной (мои приятели от детинство) и Офелия и Дейв Серадини (приятели от детинство на Графинята) — чакахме за багажа си на аерогара „Леонардо да Винчи“, когато Графинята неочаквано каза:

— Не може да бъде! Джордж забравил да чекира куфарите ми на летище „Кенеди“. Сега нямам нито една дрешка! — И нацупи устни.

— Спокойно, сладур — рекох с усмивка. — Сега ще сме като оная двойка от рекламата на „Американ Експрес“, на които им се загубват куфарите, само дето ще похарчим поне десет пъти повече пари от тях и ще се кефим поне десетократно повече докато пазаруваме!

Офелия и Дейв дойдоха да утешават тъжната Графиня. Офелия беше черноока испанска красавица — грозно пате, от което бе излязъл прекрасен лебед. Хубавото в цялата работа бе, че покрай ужасната ѝ младежка грозота е била принудена да се развие като разкошна личност.

Дейв имаше най-обикновена външност, пушеше цигара от цигара и пиеше по осем хиляди чаши кафе на ден. Беше мълчаливец, но можеше да се разчита на него да се смее на неприличните шеги, които аз и Роб пускахме. Дейв и Офелия предпочитаха сивото ежедневиe; за разлика от мен и Роб, не си падаха по екшъните.

И Бони и Рос дойдоха да се включат във веселбата. Лицето на Бони бе една маска от валиум и буспирон, взети, за да не ѝ става лошо по време на полета. Докато растеше, Бони беше онази добре развита блондинка, която всички момчета в квартала (включително и моя милост) си мечтаехме да изчукаме. Но Бони не прояви никакъв интерес към мен. Падаше си по лоши (че и възрастни) момчета. Едва навършила шестнайсет, спеше с един контрабандист на хашиш на трийсет и две с излежана присъда зад гърба си. Десет години по-късно, когато бе на двайсет и шест, се омъжи за току-що излезлия от пандиза за търговия с кокаин Рос. С тази подробност, че Рос всъщност не беше дилър, а глупак, опитал се да помогне на свой приятел. Но и така имаше необходимата квалификация да чука Бони, която, уви, вече беше позагубила някогашната си красота.

Все пак Рос ставаше за гост на яхтата. Вземаше дрога от време на време, като гмуркач беше на средно ниво, справяше се и с риболова и при нужда бе готов да изпълнява разни поръчки. Беше нисък и смугъл, с къдрава черна коса и тлъст черен мустак. Имаше и остър език, но единствено по отношение на Бони, на която постоянно набиваше в мозъка, че е тъпачка. Но Рос най-вече се изживяваше като мъжкар, като човек, който не се плаши от природните условия.

Графинята не преставаше да тъжи, та ѝ казах:

— Стига бе, Над! Ще вземем по някой куалуд и хукваме да пазаруваме! Като едно време! Гълташ и купуваш! Гълташ и купуваш! — Продължих да повтарям тези три думи, сякаш бяха припев от някаква песничка.

— Искам да ти кажа нещо на четири очи — заяви най-сериозно Графинята и ме дръпна настрани от гостите ни.

— Какво има? — попитах невинно, макар ни най-малко да не се чувствах невинен. По време на полета двамата с Роб малко попрекалихме, та търпението на Графинята бе започнало да се поизчерпва.

— Никак не ми харесва количеството дрога, което поемаш. Нали гърбът ти мина, защо продължаваш? — Поклати глава да изрази разочарованието си от мен. — Досега ти давах известна свобода заради гърба ти, но сега... просто не знам. Никак не ми харесва, сладур.

Доста мило ми го каза — кротко и, общо взето, логично. За което според мен заслужаваше да я излъжа като хората:

— Щом се върнем от това пътуване, Над, моментално спирам. Заклевам се пред Бога — край! — И вдигнах ръка като скаут, който полага клетва.

Настъпиха няколко секунди неловко мълчание.

— Добре — рече скептично тя. — Но държа да спазиш обещанието си.

— Много се радвам, понеже точно това искам и аз. Хайде да вървим на пазар!

Бръкнах в джоба си и извадих три куалуда. Счупих един от хаповете на две и предложих половината на Графинята.

— Вземи — рекох. — Половин за теб, два и половина за мен.

Графинята пое мизерната си доза и тръгна към чешмичката.

Последвах я смирено, макар че пътьом бръкнах отново в джоба и извадих още два куалуда. Като ще е гарга, да е рошава.

Само след три часа седяхме на задната седалка на една лимузина, която се спускаше по стръмния хълм към пристанището на Чивитавекия. Графинята се бе обзавела с чисто нов гардероб, а аз едва държах очите си отворени вследствие на поетите по-рано куалуди.

Изпитвах канска нужда да се движа, а след това да поспя. Бях в онази рядка фаза на изтрещяването с куалуди, наречена фазата на движението, при която не можеш да търпиш да се застоиш на едно място дори за секунда. Все едно някой ти е пъхнал мравки в гащите.

Пръв Дейв Серадини забеляза времето.

— Защо вътре в пристанището има зайчета? — Посочи през стъклото и всички вдигнахме глави да погледнем.

И наистина, сивите води изглеждаха изключително бурни. Тук-там даже се виждаха водовъртежи.

— Ние с Дейв не обичаме бурно море — каза Офелия. — И двамата страдаме от морска болест.

— И аз — включи се Бони. — Не може ли да изчакаме морето да поутихне?

Рос отговори от мое име:

— Голяма идиотка си, Бони. Яхтата е дълга цели петдесет и два метра; за нея слабите вълнения изобщо не са проблем. Плюс това морската болест е въпрос на умствена нагласа, нищо повече.

Трябваше да уталожа страховете им.

— На борда имаме лепенки против морска болест — заявих самоуверено, — така че, ако ти става лошо, още с качването ще ти лепнем една.

Но когато слязохме от хълма, установихме колко сме сгрешили. Нямаше зайчета; бяха си истински вълни... Боже мили! Никога не бях виждал подобно нещо! Вълните бяха над един метър дори след вълнолома и се засичаха една друга, движейки се в най-различни посоки. Сякаш вятърът духаше едновременно от всички четири страни.

Лимузината направи десен завой и спря. Ето я „Надин“, издигнала се царствено над всички останали яhti. Божичко, как го мразех това корито! За какъв шибан дявол изобщо я купих? Обърнах се към гостите си и ги запитах:

— Ама нали е красавица, а?

Всички кимнаха. После Офелия рече:

— Защо и в пристанището има вълни?

— Не се тревожи, Офелия — каза Графинята. — Ако има силна буря, ще я изчакаме да отмине.

Ха, надявай се, рекох си! *Движение... Движение... Трябва ми да се движа...*

Лимузината спря на края на пристана, където ни чакаше капитан Марк заедно с първия помощник Джон. И двамата бяха в униформата на „Надин“ — бяло поло, сини шорти и сиви яхтсменски мокасини. Към всяка част от облеклото бе пришита емблемата на „Надин“, създадена от Дейв Серадини срещу скромната сума от осем хиляди долара.

Графинята грабна капитан Марк в обятията си.

— Защо е толкова бурно пристанището? — попита го.

— Изскочи неочаквана буря — отвърна капитанът. — Вълните са два до три метра. Ще трябва — *трябва* ли каза? — да изчакаме да поутихне, преди да тръгнем за Сардиния.

— Еби й майката! — избухнах. — Трябва мигновено да тръгваме, Марк.

Графинята моментално ме обля със студен душ:

— Никъде няма да вървим, докато капитан Марк не реши, че е безопасно.

Усмихнах се на напласената Графиня и отсякох:

— Я по-добре се качи и отрежи етикетите от новите си тоалети. Вече сме на вода, сладур, а аз съм бог, когато съм на вода!

Графинята забели очи:

— Ти си един шибан идиот, който си няма и хабер от морски работи. — След което се извърна към групата: — Хайде, момичета, *богът на моретата* каза думата си.

При което всички жени ми се изсмяха, после поеха в индианска нишка по трапа и се качиха на яхтата по петите на скъпата си предводителка — Графинята от Бей Ридж.

— Не мога да остана в това пристанище, Марк. Прекалено много квалуди взех и сега ми е кофти. Колко е разстоянието до Сардиния?

— Около сто мили, но ако тръгнем сега, един господ знае колко време ще ни трябва. Ще се наложи да се движим бавно. Вълнението е около три метра, а бурите в тази част на Средиземноморието са непредсказуеми. Ще трябва да затворим всички люкове и да застопорим всичко в каюткомпанията. — Сви квадратните си рамене. — Дори и тогава вероятно ще понесем някакви вътрешни щети —

счупени чинии, вази, някоя и друга чаша. Ще се доберем някак си, но категорично ти препоръчвам да изчакаме.

Погледнах към Роб, който сви устни и ми кимна еднократно, сиреч: „Да вървим!“

— Тръгваме, Марк! — рекох и вдигнах юмрук във въздуха. — Ще стане страхотно приключение, достойно да го описват по книгите!

Капитан Марк се усмихна и заклати правоъгълната си глава. А ние се качихме на борда да се подготвим за отплаване.

Петнайсет минути по-късно лежах на един изключително удобен матрак върху открития мостик, а една тъмнокоса стюардеса на име Мишел ми сервираше „Блъди Мери“. И тя бе в униформата на „Надин“.

— Заповядайте, господин Белфърт! — усмихна ми се Мишел. — Друго ще желаете ли?

— Да, Мишел. Страдам от едно рядко заболяване, което ми налага на всеки петнайсет минути да пия по едно „Блъди Мери“. Това е по лекарско предписание, Мишел, така че нагласи си таймера, иначе, току-виж се наложило да ме хоспитализират.

— На вашите услуги, господин Белфърт — изхихика тя и си тръгна.

— Мишел! — изревах, та да ме чуе над шума на вятъра и глухия рев на двата дизела.

Мишел се извърна, а аз ѝ казах:

— В случай, че заспя, не ме буди. Просто носи чашите през петнайсет минути и ги нареждай до мен. Ще ги изпия, като се събудя, окей?

Вдигна ми палец, че ме е разбрала и заслиза по стръмната стълба, водеща към долната палуба, където бе паркиран хеликоптерът.

Погледнах часовника си: един следобед римско време. В този миг в стомаха ми се разтваряха четири куалуда. След петнайсет минути щях да усетя изтръпването, а след още петнайсет минути щях да съм заспал. Това се казва почивка, рекох си, докато гаврътнах „Блъди Мери“-то. После поех няколкократно въздух и притворих очи. Това се казва почивка!

Събудиха ме капки дъжд по лицето, макар небето да бе синьо. Това ме обърка. Извих глава надясно: осем „Блъди Мери“-та, строени в редичка, пълни догоре. Затворих очи и поех дълбоко въздух. Виеше зловещ вятър. После усетих още капки. Майка му стара! Отворих очи. Пак ли ме полива с вода Графинята? Тя обаче никаква не се виждаше. Бях сам на мостика.

Изведнъж усетих как яхтата внезапно се наклони под ъгъл четирийсет и пет градуса, после долетя някакъв страхотен трясък. Само след миг отстрани над яхтата се издигна дебела стена от сива вода, изви се над мостика и ме заля от главата до петите.

Боже мили, това пък какво беше? Мостикът бе поне на десет метра над ватерлинията, — *еба-а-си ужаса!* — яхтата пак се килна. Отметна ме настрани, а „Блъди Мери“-тата се стовариха отгоре ми.

Седнах и погледнах над борда — *еба-а-си ужаса!* Вълните бяха най-малко седемметрови и по-широки от жилищна сграда. В един миг изгубих равновесие и от матрака се приземих върху тиковата палуба, а чашите от „Блъди Мери“-тата ме последваха и се разбиха на хиляди парченца.

Успях да допълзя до борда, сграбчих хромираното перило и се вдигнах на крака. Погледнах зад кърмата и — *да му еба майката!* „Чандлър“! — Влачехме на буксир с две дебели въжета „Щандлър“ — тринайсетметровата лодка за гмуркания, която сега изчезваше и се появяваше отново сред вълните.

Пак се спуснах на четири крака и залазих по посока на стълбата. Имах чувството, че яхтата ще се строши. Докато сляза по стълбата до главната палуба, бях станал вир-вода и се бях охлузил навсякъде. Залитнах през вратата на каюткомпанията. Цялата група се беше сгушила в плътен кръг на пода върху леопардовия мокет. Държаха се за ръце и всички бяха със спасителни жилетки. В мига, в който ме видя, Графинята се откъсна от групата и залази към мен. Но изведнъж яхтата се наклони рязко наляво.

— Пази се! — изревах, докато Графинята се търкаляше по мокета, преди да се блъсне в стената. Само миг след това една антична китайска ваза прелетя през помещението, тресна се в прозореца над главата ѝ и се разби на хиляди парченца.

После яхтата се изправи. Отпуснах се на четири крака и бързо излязах до нея:

— Добре ли си, бебче?

А тя ми скръцна със зъби:

— Шибан морски цар! Само да даде Господ са слезем от тая шибана яхта живи, ще те убия! Ще се издавим! Какво става? Защо са толкова големи вълните? — И облещи огромните си сини очи насреща ми.

— Не знам — заоправдавах се. — Бях заспал.

Графинята не можеше да повярва на ушите си:

— Заспал ли? Как можеш да спиш в тая шибана буря? Ще потънем! Офелия и Дейв направо ще умрат от морска болест. А също така и Рос и Бони... и Шели!

В този момент до нас долази Роб, ухилен до уши:

— Ама тая буря мамата си е ебала! Винаги съм си мечтал да умра на море.

Мрачната Графиня:

— Млъкни, Роб! И ти си виновен не по-малко от мъжа ми за това шибано положение. И двамата сте пълни идиоти.

— Къде са куалудите? — избъбри Роб. — Отказвам да умирам трезвен.

Кимнах в знак на съгласие.

— Имам няколко в джоба си... Вземи — бръкнах и извадих шепа хапчета, от които му дадох четири.

— Дай ми и на мен едно! — озъби се Графинята. — Имам нужда да се отпусна.

Усмихнах ѝ се. Графинята беше все пак жена на място!

— Заповядай, сладур. — И ѝ подадох един куалуд.

Вдигнах глава и видях към нас да лази Рос, мъжкарят, който не се плаши от природата. Имаше паникьосан вид.

— Исусе мили! — избъбри. — Трябва да слеза от тая яхта. Имам дъщеря. Не... не мога... да спра да повръщам! Пуснете ме да слеза.

— Да вървим да видим какво става на мостика — каза ми Роб.

Изгледах Графинята.

— Чакай тук, сладур. Веднага се връщам.

— Майната ти. И аз идвам с вас.

— Окей, тръгваме — кимнах.

— Аз оставам тук долу — каза покорителят на природата и залази обратно към групата с подвита опашка. С Роб се спогледахме и

се разсмяхме. После тримата с Графинята залазихме към мостика. Пътят ни мина покрай добре заредения бар. Роб закова на място и рече:

— Дай да му дръпнем по някоя и друга глътка текила.

Погледнах Графинята. Тя кимна, че е съгласна.

— Вземи една бутилка — рекох на Роб.

Той се върна след трийсет секунди с шише текила. Отвинти капачката и го подаде на Графинята, която отпра една яка глътка. *Ама че жена!* — възхитих ѝ се. После и двамата с Роб опънахме яко.

Роб зави капачката и запокити бутилката в стената. Разби се на десетки парченца. А той се ухили:

— Откога си мечтаеш да направя такова нещо.

Спогледахме се с Графинята.

От главната палуба до мостика се стигаше по една къса стълба. Докато се качвахме, ни връхлетяха двама от моряците — и двамата на име Бил — и буквално ни прескочиха.

— Какво става? — извиках.

— Трамплинът за скокове се откъсна — изкрещя единият Бил. — Каюткомпанията ще се наводни, ако не затворим задните люкове. — И продължиха да тичат.

На мостика жужеше като в кошер. Самото помещение бе тясно — два метра и половина на четири — и с нисък таван. Капитан Марк държеше с две ръце античния дървен рул. През няколко секунди снемаше от руля дясната си ръка и работеше с ръчките на двата дросела, та носът на яхтата да е насочен срещу прииждащите вълни. До него стоеше първият му помощник Джон, заловил се с лявата си ръка за един метален прът да не падне. С дясната притискаше към очите си бинокъл. На дървената пейка седяха три стюардеси с вкопчени една в друга ръце и пълни със сълзи очи. През силното пращане на радиосмущенията се чуваше и нечий глас: *Внимание! Буря! Внимание! Буря!*

— Какво е това шибано време? — попитах капитан Марк.

А той мрачно поклати глава.

— Мамата си трака! И по-лошо ще стане. Вълните са седемметрови и продължават да нарастват.

— Но небето е все още синьо — рекох невинно. — Не разбирам защо.

— През оная ми работа ми е какъв е цветът на небето — озъби се Графинята. — Няма ли начин да се върнем назад, Марк?

— Изключено — отвърна ѝ той. — Тръгнем ли да завиваме, вълните ще ни ударят странично и ще ни обърнат.

— Ще можеш ли да ни задържиш на повърхността, или да обявим „Мейдей“^[1]?

— Ще се оправим — отвърна той, — но тепърва ще става грозно. И синьото небе ще изчезне. Навлизаме право в центъра на буря от осем бала.

Двайсет минути по-късно започнах да усещам ефекта от куалудите.

— Нямах ли малко кока? — прошепнах на Роб и погледнах Графинята, за да разбера дали не ми е конфискувала моята.

Явно беше успяла. Поклати глава и каза:

— Вие двамата сте пълни откачалки, кълна се.

Но лайното наистина попадна във вентилатора едва два часа по-късно, когато вълните започнаха да надминават десет метра. С гласа на обречените капитан Марк обяви:

— Мама му стара, само не ми казвайте... — и само миг по-късно изкрещя: — Неочаквана вълна! Дръжте се!

Неочаквана вълна ли? Това пък какво ще да е? Научих само секунда по-късно, когато погледнах навън, а всички на мостика изкрещяха:

— Мама му стара! Неочаквана вълна!

Беше поне двасет метра висока и се приближаваше с висока скорост.

— Дръжте се! — изрева капитан Марк. Грабнах Графинята през кръста с дясната си ръка и я притиснах до себе си. Дори и в такъв миг ухаеше страхотно.

Изведнъж яхтата зае някакво невероятно, почти вертикално положение с носа надолу. Капитан Марк даде пълна газ с дроселите, яхтата дръпна напред и започнахме да се катерим по лицето на неочакваната вълна. В един миг заковахме на място, след което вълната започна да се пречупва над мостика, докато накрая се стовари отгоре ни с мощта на няколко хиляди тона динамит... ТРЯ-Я-ЯС!

Всичко стана черно.

Стори ми се, че останахме цяла вечност под водата, но бавно, болезнено пак изскочихме на повърхността, макар и наклонени под шейсет градуса надясно.

— Всички ли сте окей? — попита капитан Марк.

Погледнах Графинята. Тя кимна.

— Добре сме — рекох. — А ти, Роб?

— Никога не съм бил по-добре — измърмори той, — обаче ми се пикае като на шибан състезателен кон. Слизам долу да видя останалите как са.

Докато Роб слизаше по стълбата, единият от Биловете изхвърча нагоре и се разкрещя:

— Отнесе предния люк! Потъваме откъм носа!

— Е, това вече е гадно — каза Графинята и поклати отчаяно глава. — Ебаси и лайнната ваканция.

Капитан Марк грабна микрофона на радиото и натисна бутона.

— Мейдей — обяви разтревожено. — Тук е капитан Марк Елиът на яхтата „Надин“. Обявявам „Мейдей“. Намираме се на петдесет мили от брега на Рим и потъваме откъм носа. Нужна ни е спешна помощ. На борда сме деветнайсет души. — После се приведе и започна да диктува на италианската брегова охрана точните ни координати, изписани в оранжево върху компютърния монитор.

— Отивай да донесеш от каютата ни кутията на желанията! — заповяда ми Графинята.

Изгледах я така, сякаш беше откачила:

— Ама ти...

— Отивай за кутията! — срязва ме тя. — И престани да се ебаваш!

— Добре, отивам — поех дълбоко въздух, след което погледнах към капитан Марк: — Обаче направо умирам от глад. Кажи на готвача да ми спретне един сандвич, ако обичаш.

Капитан Марк се разсмя:

— Ама ти наистина си едно чалнато копеле, ще знаеш! — И поклати квадратната си глава. — Ще кажа на готвача да ни направи по някой и друг сандвич. Чака ни тежка нощ.

— Цар си — рекох му и поех към стълбата. — Ще може ли и малко пресни плодове да добави? — И хукнах надолу.

Заварих гостите ми в каюткомпанията, паникьосани до възбог и привързани един за друг с дебело корабно въже. Но ни най-малко не се тревожих. Знаех, че италианската брегова охрана скоро ще дойде да ни спаси; само след няколко часа ще сме живи и здрави и в безопасност, а това корито нямаше повече да тегне около врата ми. Само ги попитах:

— Кефите ли се на ваканцията, момчета и момичета?

Никой не се засмя.

— Ще дойдат ли да ни спасят? — попита Офелия.

Кимнах ѝ:

— Капитан Марк току-що обяви „Мейдей“. Всичко ще е наред. Но трябва да сляза долу. Веднага се връщам.

Запътих се към стълбата, но нова огромна вълна ме повали и се треснах в стената. Успях да се изправа на четири крака и залазих пак по посока на стълбата.

В този миг покрай мен прехвърча един от Биловете и изкрещя:

— „Чандлър“ се откъсна! Въжетата не издържаха! — и продължи да тича.

Добрах се до долния край на стълбата и се вкопчих в парапета. Успях да се изправа и да се довлека до каютата през водата, която заливаше глезените ми. А там, върху леглото, се кипреше шибаната кутия на желанията. Грабнах я, додрапах обратно до мостика и я подадох на Графинята. Тя затвори очи и започна да друсва камъчетата.

— Що не опитам да се вдигна с хеликоптера? — предложих на капитан Марк. — Мога да прекарам по четирима души на един курс.

— Хич и не го мисли — рече той. — При такова вълнение ще е истинско чудо само да успееш да се вдигнеш, без да се разбиеш. А дори да се вдигнеш, изключено е да кацнеш повторно.

Три часа по-късно двигателите все още работеха, но изобщо не напредвахме. Заобиколени бяхме от четири огромни контейнеровоза, отзовали се на призива ни за помощ, които правеха всичко възможно да ни предпазват от прииждащите вълни. Почти се беше стъмнило, а ние все още очаквахме да ни спасят. Носът сочеше надолу под остър ъгъл. По стъклата плющеше дъжд като из ведро, а скоростта на вятъра беше към сто километра в час, че и повече. Но поне вече не залитахме. Бяхме стъпили на морските си крака.

Капитан Марк прекара цяла вечност на радиото да разговаря с бреговата охрана. Накрая ми каза:

— Окей, над нас има хеликоптер, от който ще спуснат кош, така че докарай всички на открития мостик. Първи ще се качат жените-гостенки, после жените от екипажа, а след тях — мъжете-гости. Последни ще са мъжете от екипажа, а аз — след тях. И кажи на всички да не носят никакъв багаж — само онова, което се побира по джобовете им.

Погледнах Графинята и й се усмихнах:

— Айде, отидоха ти новите дрешки!

А тя сви рамене и рече весело:

— Че колко му е да си купя други? — после ме грабна за ръка и ме поведе надолу.

След като съобщих на всички програмата, дръпнах Роб настрани и го попитах:

— Взе ли куалудите?

— Не — отвърна мрачно той. — Във вашата каюта са. А там вече всичко е под водата — поне един метър, а вече може да е и повече.

Поех дълбоко въздух и бавно го изпуснах:

— Виж какво, Роб: долу имам четвърт милион в кеш и хич не ми пука. Но не можем да оставим шибаните куалуди. Те са двеста на брой и ще е светотатство да ги зарежем.

— Прав си — съгласи се Роб. — Отивам да ги взема. Върна се само след двайсет секунди. — Удари ме ток — измрънка. — Някъде там долу изглежда има късо съединение; какво да направя?

Не му отговорих. Само го погледнах право в окото и ударих веднъж с юмрук във въздуха, сиреч: „Не се плаши, войнико!“

Рич кимна и каза:

— Ако се електрокутирам, моля те, дай на Шели седем хиляди долара за пластична операция на гърдите. Врънка ме за това от деня, в който се запознахме!

— Смятай, че въпросът ти е решен — рекох праведно.

Само след три минути Роб се върна с куалудите.

— Ей, Богу, адски боли! Имам чувството, че по краката си имам изгаряния трета степен! — Но после се усмихна и добави: — Но пък кой друг можеше да го свърши, освен мен?

— Никой друг, Лорусо — засмях се съзаклятнически. — Цар си!

Пет минути по-късно бяхме на хеликоптерната палуба и наблюдавах с ужас в очите как кошът се люлее в диапазон от трийсет

метра във всяка посока. Стояхме и гледахме цели трийсет минути, надеждата постепенно отмираще, а накрая и слънцето се спусна под хоризонта.

В този момент пристигна Джон с паникьосан вид:

— Слизайте всички долу — нареди. — Хеликоптерът се връща да презареди. Ще трябва да напуснем кораба; всеки момент ще потъне.

Изгледах го невярващо.

— Заповед на капитана — допълни Джон. — Спасителната лодка е надута при кърмата — там, където беше трамплинът за скокове. Да вървим — махна ни с ръка.

Гумена лодка ли? — рекох си. При петнайсетметрови вълни? *Абе, що не си гледате работата!* Та това си е жива лудост. Но щом капитанът заповядваше така, и аз, и всички останали бяхме длъжни да изпълним заповедта му. Отправихме се към кърмата, където двамата Билонци държаха двата края на оранжева гумена лодка. В момента, в който я пуснаха на вода, морето я отнесе.

— Точка по въпроса — рекох с иронична усмивка. — Явно от идеята за гумената лодка нищо няма да излезе. Обърнах се и протегнах ръка на Графинята. — Ела да си поприказваме с капитан Марк.

Обясних на капитан Марк какво е станало с лодката.

— Майка му стара! — избухна той. — Казах им на тия младоци да не я пускат, преди да са я привързали! — Пое дълбоко въздух и си възвърна самообладанието. — Окей — рече. — Слушайте сега двамата какво ще ви кажа: останахме само с един двигател. Повреди ли се и той, губя управлението и някоя вълна ще ни обърне странично. Искам вие двамата да стоите тук горе. Щом яхтата се обърне, скачате през борда и гледате да се отдалечите колкото се може повече с плуване. Докато яхтата потъва, ще се образува силно течение надолу и има опасност да повлече и вас. Така че ритайте непрестанно по посока на повърхността. Водата е достатъчно топла, за да устискате, докато ви спасят. На около петдесет мили от нас се намира италиански разрушител, който идва насам. Ще се опитат да ни спасят пак с хеликоптер, но на силите им със специално предназначение. Вълнението е прекалено силно за бреговата охрана.

Кимнах и казах на капитан Марк:

— Чакай да слеза долу да съобщя на останалите.

— Не — заповяда той, — вие двамата ще стоите тук. Всеки момент можем да потънем и не искам да се разделяте. — После се обърна към Джон: — Слез долу и обясни всичко на гостите.

Два часа по-късно яхтата едва се държеше над водата, когато от радиото се чу прашене. Отгоре ни беше застанал нов хеликоптер, на италианските спецчасти.

— Добре — каза капитан Марк с луда усмивка, — вижте какво става сега: ще спуснат с лебедка един от командосите, но за да има къде да кацне, ще трябва да изхвърлим нашия хеликоптер през борда.

— Ти ташак ли си правиш с мен? — рекох ухилен.

— Боже мили! — възкликна Графинята и запуши уста с ръката си.

— Не — каза капитан Марк, — не си правя ташак. Но чакай да взема видеокамерата; такъв момент трябва да се увековечи.

Джон остана на руля, а ние с капитан Марк тръгнахме към хеликоптерната палуба с двамата Биловци и с Роб. Когато стигнахме, капитан Марк подаде камерата на единия Бил и сръчно освободи букаите на хеликоптера. После ме придърпа пред хеликоптера и ме прегърна през рамото.

— Окей — рече ухилен, — кажи няколко думи на публиката в студиото.

Погледнах в обектива и казах:

— Здравейте! Сега ще бутнем хеликоптера ни в Средиземно море. Великолепен момент, какво ще кажете?

А капитан Марк добави:

— Точно така! За пръв път в историята на мореплаването с яhti! И всичко това дължим не на кой да е, а на собственика на яхтата „Надин“!

— Точно така — добавих — и ако случайно загинем до един, искам на всички да е известно, че идеята за това злополучно пътешествие беше изцяло моя. Аз насилих капитан Марк да го предприемем, така че той заслужава да бъде погребан с всички почести!

С това предаването ни завърши. Капитан Марк каза:

— Окей, изчакайте да ни удари вълна и яхтата да започне да се накланя надясно; тогава раз-два-три — и бутаме. — И наистина, щом яхтата се наклони надясно, бутнахме дружно и хеликоптерът изхвърча

от палубата. Изтичахме до борда и го гледахме как потъна за по-малко от десет секунди.

Две минути по-късно седемнайсет от нас бяхме на хеликоптерната палуба и чакахме да ни спасят. Капитан Марк и Джон останаха на мостика и се мъчеха да държат яхтата над водата. На трийсет метра над нас един двувитлов хеликоптер „Чинук“ стоеше неподвижно. Беше с маскировъчно оцветяване и изглеждаше направо огромен. Дори и от трийсет метра двата му ротора проглушаваха ушите ни.

Изведнъж от хеликоптера скочи един командос и започна да се спуска по дебел метален кабел. Беше в пълната бойна униформа на спецчастите — черен неопренов костюм с плътна качулка, с раница през рамо и нещо като харпун, провиснал от единия му крак. Люлееше се насам-натам, описвайки огромна арка, на по трийсет метра във всяка посока. Когато стигна на десет метра над яхтата, грабна харпуна, прицели се и заби стрелата в яхтата. Само десет секунди след това вече беше стъпил на палубата — ухилен и с вдигнат нагоре палец. Явно адски се кефеше.

Спасиха всички осемнайсет души. Е, настъпи малка бъркотия в подредбата „първо жените и децата“, когато обладаният от паника Рос (бившият смел покорител на природата) изблъска настрани Офелия и двамата Билове, втурна се към командоса и му скочи на врата, обвини го с ръце и крака и отказа да го пусне, докато не го вдигнаха от яхтата. Ние с Роб всъщност нямахме нищо против, понеже това ни даде нов материал да спускаме Рос от майтап през целия му останал живот на тоя свят.

Капитан Марк обаче замина заедно със своя кораб. Така че последното, което видяхме, докато хеликоптерът се отдалечаваше от кърмата на яхтата, а тя за последен път се показва над водата, беше квадратното теме на капитан Марк, което подскачаше между вълните.

* * *

Най-хубавото на спасяването от италианци се оказа това, че първо те нахранват и те карат да пиеш червено вино; после те карат да танцуваш. Казвам ви, бесняхме като някакви рок звезди на борда на

италианския разрушител вкупом със самия италиански флот. Те се оказаха много весели пичове, което на нас с Роб ни послужи за сигнал да се надрусаме до козирките с куалуди. Слава Богу, капитан Марк също го спасиха — бреговата охрана беше успяла да го измъкне от водата.

Последното, което си спомням, е как капитанът на разрушителя и Графинята ме отнесоха до лазарета. Преди да ме завият, капитанът обясни, че италианското правителство си било направило голям пиар удар от спасяването ни и му разрешили да ни откара до която точка на Средиземноморието сме си пожелали. Лично той ни препоръча хотел „Кала ди Волпе“ в Сардиния, който според него бил най-добрият на света. Кимнах с голяма охота и вдигнах палец в знак на съгласие:

— Каайзъсдиня!

Събудих се едва когато разрушителят навлизаше в сардинското пристанище Порто Черво. Осемнайсетимата стояхме на главната палуба и гледахме невярващо стотиците сардинци, които ни махаха за добре дошли. Десетина телевизионни екипа, всеки със своята видеокамера, чакаха с нетърпение да заснемат идиотите-американци, тръгнали с целия си акъл да плават по време на осембалова буря.

На слизане от разрушителя двамата с Графинята благодарихме на италианските ни спасители и си разменихме телефонните номера. Казахме им, ако някой ден попаднат в Щатите, непременно да ни се обадят. Предложих им и пари — за проявената смелост и героизъм, — но те до един отказаха да ги вземат. Невероятен екипаж — първокласни герои в най-истинския смисъл на думата.

Докато си проправяхме път сред тълпата от сардинци, ми мина през ум, че всички сме останали без дрехи. За Графинята това щеше да е втори рунд. Нямах обаче нищо против: предстоеше ми да получа един доста як чек от лондонската фирма „Лойдс“, към която бях застраховал яхтата и хеликоптера. След като се настанихме в хотела, поведох на пазар всички до един — и гостите, и екипажа на яхтата. Намерихме обаче единствено курортно облекло — опияняващи разцветки на розово, пурпурно, жълто, червено, златно и сребърно. Предстояха ни десет дни в Сардиния, през които щяхме да мязаме на пауни.

След десет дни бяхме привършили куалудите, така че беше време да си вървим у дома. И точно тогава ми хрумна страхотната идея

да опаковаме дрехите си и да ги изпратим обратно в Щатите, та да не се разправяме после с митници. Графинята се съгласи.

На следващата сутрин, малко преди шест, слязох във фоайето да уредя сметката: седемстотин хиляди долара. Е, не беше чак толкова лошо, колкото изглеждаше, понеже в нея бе включена и една златна гривна за триста хиляди, обсипана с рубини и изумруди, която купих на Графинята някъде към петия ден, за компенсация за това, че бях заспал право в шоколадовото суфле. Това бе най-малкият жест, който можех да направя за моята главна помощничка в дрогата.

На летището чакахме два часа да дойде частният ми самолет. В един момент обаче някакъв дребен на ръст служител на частния терминал дойде и обяви на силно завален английски:

— Господин *Белфорте*, ваш самолет разбил. Чайка попаднала в двигател и самолет паднал във Франция. Няма да вземе вас.

Не можах и дума да обеля. Нима и на други хора им се случват подобни нещастия? Не бях сигурен. Когато съобщих новината на Графинята, тя също остана безмълвна — само поклати глава и се отдалечи.

Опитах се да се обадя на Джанет да уреди нов самолет, но телефоните бяха безобразни. Реших, че най-разумно ще е да отлетим до Англия, където поне щяхме да разбираме шибания им език. Стигнахме ли до Лондон, всичко щеше да се оправи, мислех си — до момента, в който седях на задната седалка на едно черно лондонско такси, когато забелязах нещо необичайно: улиците бяха лудо претъпкани. И колкото повече приближавахме Хайд Парк, толкова лудницата нарастваше.

— За какво са тия тълпи? — попитах изглеждащия измъчен британски таксиметров шофьор. — Десетки пъти съм бил в Лондон, но такова чудо не съм виждал.

— Тоя уикенд празнуваме годишнината на Уудсток, началство — отвърна той. — В Хайд Парк има над половин милион души. Ерик Клептън ще свири, „Дъ Ху“, Аланис Морисет и още някои. Страхотен купон се очертава, началство. Надявам се да сте си запазили хотел, щото надали е останала и една свободна стая в цял Лондон.

Хм-м-м... три неща вече ме учудваха: първо, защо шибаният шофьор ме наричаше „началство“; второ, за какво ми беше да идвам в Лондон точно през първия уикенд от Втората световна война насам, в

който хотелските стаи са се свършили; и трето, май пак трябваше да купуваме дрехи за всички — на Графинята щеше да ѝ е за трети път за по-малко от две седмици.

— Не мога да повярвам, че отново ще пазаруваме дрехи рече ми Роб. — Пак ли ти черпиш?

— Ходи се чукай, Роб — отвърнах с усмивка.

Във фойето на хотел „Дорчестър“ портиерът каза:

— Безкрайно съжалявам, господин Белфърт, но сме пълни за целия уикенд. Честно казано, съмнявам се, че и в цял Лондон ще намерите стая. Но заповядайте в бара ни с цялата си компания. Сега е време за чай, та за мен ще е голямо удоволствие да почерпя вас и гостите ви с чай и хапки.

Наместих прешлените на врата си, за да запазя самообладание.

— Би ли звъннал по останалите хотели да видиш дали нямат места?

— Разбира се, с най-голямо удоволствие — отвърна той.

Три часа по-късно продължавахме да седим в бара, да пием чай и да дъвчем курабийки, когато портиерът влезе широко усмихнат и обяви:

— Във „Фоур Сийзънс“ имат анулирана резервация и по някаква случайност се е освободил точно Президентският апартамент, който знам, че напълно отговаря на предпочитанията ви. Цената е осем...

— Вземам го! — пресякох го.

— Прекрасно — рече той. — Отвън ви чака един ролс-ройс. Доколкото знам, към хотела има много хубав спа комплекс; предполагам, че един масаж ще ви дойде много добре след всичко, което сте преживели.

Кимнах в знак на съгласие и само след два часа се озовах легнал по гръб на маса за масаж в президентския апартамент на хотел „Фоур Сийзънс“. Балконът му гледаше към Хайд Парк, където концертът вече бе почнал.

Гостите ми се шляеха по лондонските улици в търсене на нови дрехи; Джанет се бе захванала да ни уреди билети за конкорда, а сладната Графиня конкурираше Ерик Клептън изпод душа.

Обожавах я тази моя сладна Графиня. За пореден път се беше доказала пред мен, този път при извънредно тежки обстоятелства. Боец

беше тя — остана рамо до рамо с мен пред лицето на смъртта, като през цялото време усмивката не слизаше от разкошното ѝ лице.

И именно по тази причина в момента ми бе адски трудно да го държа надървен, докато високата метър и осемдесет етиопка ми правеше чекия. Съзнавах, естествено, колко е лошо една масажистка да ти го опъва, докато жена ти пее под душа само на шест-седем метра от теб. И все пак... нима има някаква разлика между това сам да си биеш чекията, или някоя друга да ти я прави?

Хм-м-м-м... съсредоточих се върху утешителната мисъл, докато мацката не ме оправи, а на следващия ден си бях у дома в Олд Бруквил, готов да продължа с *Животът на богатите и дисфункционалните*.

[1] От англ. Mayday — международен радиопозив за бедствие на кораб или самолет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35. БУРЯ ПРЕД БУРЯ

Април 1997

Колкото и невъзможно да ви се струва, през деветте месеца, последвали потъването на яхтата ми, животът ми бе пропаднал на още по-ниско ниво на лудостта. Открих един хитър — и общо взето логичен — начин да докарам саморазрушителното си поведение до нови екстремни стойности, а именно, като смених предпочитанията си от куалудите към кокаина. Точно така, казвах си, време е за промяна, а най-важният ми довод бе, че ми беше писнало да ми текат лигите пред хората и да заспивам на най-неподходящи места.

Така че вече не започвах деня си с четири куалуда и висока чаша айскафе, а се събуждах с грам боливийска кока, като най-старателно го разделях на две равни части — по половин грам на ноздра, — за да не лишавам нито едно от мозъчните си полукълба от мигновения прилив на удоволствие. Направо си беше истинска „закуска за шампиони“^[1]. След което довършвах закуската си с три милиграма ксанакс за потискане на неминуемата параноя, която щеше да последва. А после, макар вече изобщо да нямах болки, поемах четирийсет и пет милиграма морфин по простата причина, че кокаинът и морфинът бяха създадени един за друг. Пък и след като куп доктори продължаваха да ми предписват морфин, можеше ли в цялата работа да има нещо лошо?

Както и да е, първата си доза куалуди — четири, ако трябва да съм точен — поемах едва час преди да седна да обядвам, последвани от още един грам кока, за да предотврати неизбежното чувство на необуздаема умора, което щеше да последва. И сега, естествено, успях да поема ежедневната си доза от двайсет куалуда, но поне го правех по по-здравословен, по-полезен начин — като противовес на коката.

Тази стратегия, плод на собственото ми вдъхновение, известно време действаше без грешка. Но, както винаги става в живота, не мина и без неприятности. Основната неприятност в конкретния случай бе

фактът, че спях само по три часа седмично, та към средата на април произтичащата от кокаина параноя бе станала толкова силна, че на няколко пъти гърмях по млекаря с пушка-помпа.

Ако имам късмет, мислех си, млекарят ще обясни на цял свят, че с Вълка от Уолстрийт шега не бива, че е въоръжен и готов — напълно готов — да отблъсне всеки глупак, осмелил се да навлезе в имота му, нищо, че гардовете му спят в работно време.

Между другото, четири месеца по-рано, през декември, „Стратън“ най-после пусна кепенците. И колкото и да е смешно, това не стана заради действията на отделните щати, а заради смотаняците от НАСД. Бяха отнели членството на „Стратън“ заради манипулиране на цените на акции и нарушаване на добрата практика при продажбата им. На практика „Стратън“ се оказа остракирана, а от правна гледна точка това си беше направо смъртен удар. За да продава акции извън щата, в който се намира, една брокерска фирма задължително трябва да е регистрирана към НАСД; при липсата на подобна регистрация нямаше нужда изобщо да си прави труда. Така че, колкото и да не му се искаше, Дани се видя принуден да закрие „Стратън“ и така приключи Стратънската епоха. Фирмата просъществува цели осем години. Нямах представа с какво ще я запомнят, но подозирах, че пресата нямаше да я споменава с добро.

„Билтмор“ и „Монро Паркър“ все още действаха с пълна сила и ми плащаха по един милион долара за всяка сделка, въпреки убедеността ми, че собствениците им, с изключение на Алън Липски, ми готвят някакъв комплот. Какъв точно и кога не можех да знам, но това си е напълно в унисон с естеството на комплотите — особено когато заговорниците са най-близките ти приятели.

От друга страна, Стив Мадън наистина се бе впуснал в заговор срещу мен. Отношенията ни се бяха скапали напълно. Според Стив причината била в това, че съм се явил на работа надрусан, при което му казах: „Ходи да се ебеш в гъза, самодоволно копеле! Ако не бях аз, още щеше да продаваш обувки от багажника на колата си!“ Няма значение дали наистина беше така; факт бе, че акциите му в момента се котираха на тринайсет долара, на път да стигнат до двайсет.

Вече имахме осемнайсет фирмени магазина, а имахме и поръчки от универсалните магазини за две години напред. Никак не ми бе трудно да си представя какво мнение има той за мен — човекът,

изкупил осемдесет и пет на сто от фирмата му и държал ръка върху котировките на акциите ѝ в продължение на близо четири години. Но сега, след закриването на „Стратън“, вече не контролирах акциите: цената на „Стив Мадън Шуз“ се диктуваше единствено от законите на търсенето и предлагането — качваше се и падаше заедно с благосъстоянието на самата компания, а не защото ги препоръчва някоя конкретна брокерска фирма. Нямаше начин Обущаря да не ми крои нещо. Вярно бе и това, че се бях явил на работа леко понадрусан, което не е редно, но то просто му служеше за повод да ме изхвърли от компанията и да ми прибере опциите върху акциите ѝ. И какво можех да сторя аз, ако ми излезете с тоя номер?

Ами, все пак съществуваше тайното споразумение помежду ни, но то се отнасяше само за първоначалните ми един милион и двеста хиляди акции; опциите ми бяха записани на името на Стив, а за тях нямах нищо в писмен вид. Дали щеше да се опита да ми ги свие? Или направо щеше да ми задигне всичко — и акциите, и опциите? Плешивото копеле сигурно си мислеше, че няма да ми стиска да разкрия тайното ни споразумение, тъй като поради самото си естество то можеше да ми причини ред проблеми, ако излезеше наяве.

Жестоко се мамеше обаче. Шансът му да ме завлече и с акциите, и с опциите, бе по-малък и от нула — дори ако трябваше и двамата да се озовем в панделата.

Ако бях трезвен и трезвомислещ човек, сигурно тези мисли пак щяха да ми минават през главата, но в сегашното ми умствено състояние те направо прогаряха мозъка ми по най-отровен начин. Нямаше значение дали Стив се кани да ме преебе, или не — така или иначе, нямаше да му дам никаква възможност. Та с какво бе различен той от шибания Покварен Китаец Виктор Уонг? Ами да, нали и Виктор се опита да се ебава с мен, и накрая какво? — върна се в Чайнатаун.

Течеше вече втората седмица от април, а кракът ми не беше стъпвал в „Стив Мадън Шуз“ от цял месец. Беше петък следобед и се намирах зад махагоновото си бюро в домашния ми кабинет. Графинята беше вече заминала за Хамптън, а децата прекарваха уикенда с майка ѝ. Бях сам с мислите си, готов за война.

Обадих се на Вигвам у дома му и казах:

— Обади се на Мадън и му предай, че в качеството си на агент по доверителната сметка го уведомяваш за намеренията си да ликвидираш незабавно сто хиляди акции. Това възлиза горе-долу на милион и триста хиляди долара. И му кажи, че по силата на споразумението ни той също има право да продаде съответния съотносим брой свои акции, което в неговия случай прави седемнайсет хиляди бройки. Дали ще ги продава, или не зависи единствено от него.

Вигвам Слабия отвърна:

— За да стане по-бързо, ще ми трябва подписът му. Ами ако се запъне?

Поех дълбоко въздух, стремейки се да овладея гнева си:

— Ако ти се опъне, кажи му, че съгласно споразумението за доверителната сметка ще започнеш процес на принудително изпълнение и ще продадеш акциите по частен път. И му кажи, че аз вече съм се съгласил да ги купя. И предупреди тоя плешив педал, че това ще ми даде петнайсетпроцентова дял в компанията, което означава, че ще трябва да подам декларация 13Д до СЕК, и тогава всички на Уолстрийт ще научат как шибаният педал се е опитал да ме преебе. И му кажи на тоя пътят, че ще разтръбя по цял свят за тая работа и че всяка шибана седмица ще купувам още акции от свободния пазар, което значи, че ще продължавам да подавам декларации 13Д с най-новите данни. И му кажи на тоя педал, че няма да спра да купувам, докато не притежавам петдесет и един процента от компанията, след което ще изрита кльощавия му задник направо на улицата. — Пак поех дъх. Сърцето ми напъваше да изскочи. — И му кажи на тоя пътят, че ако мисли, че се майтапя, най-добре е да се скрие в някой шибан бункер, понеже ще пусна ядрена бомба върху самото му съществуване. — Бръкнах в бюрото на чекмеджето и извадих samozапечатаващ се найлонов плик с четиристотин грама кокаин.

— Ще направя всичко, което ми казваш — рече Вигвам Слабия. — Но все пак искам да се позамислиш за секунда. Ти си най-умният човек, когото познавам, но в момента ми звучиш малко нерационално. В качеството ми на твой юрисконсулт те съветвам да не обявяваш публично за наличието на споразу...

Прекъснах шибания юрисконсулт наред шибаната му приказка:

— Виж к'во ще ти кажа, Анди. Нямаш си и шибана представа колко, ама хич не ми пука от шибаната СЕК и шибаната НАСД. —

Отворих плика, грабнах една карта за игра от бюрото, бръкнах и извадих от плика такова количество кокаин, каквото можеше да причини сърдечен удар на някой син кит, и го изсипах върху бюрото. После се приведох, заврях лицето си и започнах да шмъркам. — Освен това — рекох с лице, потънало в кокаина — не ми пука и от оня пътьо Коулмън. Върви ми по задника от четири шибани години, но няма за какво да ме хване. — Тръснах няколко пъти глава да овладее опиянението, което внезапно ме обзе. — И няма шибан начин да ме привлекат под отговорност заради шибаното ни споразумение. За Коулмън то ще е направо унижително. Той е човек на честта и ще иска да ме гепи за нещо реално. Иначе ще е като с Ал Капоне, дето са го хванали за неплащане на данъци. Така че Коулмън да се ебе там, откъдето диша!

— Разбрах — каза Вигвам. — Обаче искам от теб една услуга.

— Каква?

— Привършват ми парите — каза моя юрисконсулт-мошеник и направи пауза, за да схвана по-добре смисъла. — Нали знаеш как ме прееба Дани, като отказа да възприеме стратегията на хлебарките. А аз продължавам да чакам да ми излезе разрешителното за брокерска дейност. Можеш ли междувременно да ми помогнеш?

Невероятно! — рекох си. Личният ми шибан агент по доверителната сметка ме шантажира за мангизи. Дееба и шибаното му тупе! И него трябва да го пречукам!

— Колко ти трябва?

— Не знам — каза неуверено — двеста хиляди, да речем?

— Добре! — рекох троснато. — Ще ти дам четвърт милион, но се обади на шибания Мадън моментално, после ми се обади да ми кажеш какво е казал. — Треснах слушалката, без да му пожелаая „дочуване“. После пак се приведох и наврях лице в коката.

Телефонът иззвъня след десет минути.

— Какво рече оня пътьо? — попитах.

— Няма да ти хареса — предупреди Вигвам. — Отрича да имате някакво споразумение за доверителна сметка. Казва, че било незаконно и бил сигурен, че няма да посмееш да го разкриеш.

Поех дълбоко въздух да не изтърва нервите си.

— Смята, че го блъфирам, така ли?

— Горедолу — потвърди Вигвам, — но каза също, че желае да се разберете по мирно, по тихо. Предлага ти по два долара на акция.

Извих главата си в голям кръг, докато пресмятах. При два долара на акция щеше да ме одруса с повече от тринайсет милиона, и то само от акциите; но освен това държеше и един милион мои опции, които можех да упражня при цена седем долара. При сегашната котировка от тринайсет долара това значеше, че мога да спечеля по шест долара на акция. Значи още четири и половина милиона отиваха на кино. Всичко на всичко искаше да ме опъне със седемнайсет и половина милиона долара. Но колкото и да е странно, аз дори не се ядосах. Че не очаквах ли нещо подобно още от самото начало, когато в кабинета ми обяснявах на Дани, че нямам доверие на приятеля му? И нали точно поради това ми недоверие бях накарал Стив да подпише споразумението за доверителната сметка и да ми предаде удостоверението за акциите?

Защо в такъв случай трябваше да се ядосвам? Смотаняците от НАСДАК ме бяха тласнали по този глупав път; нямах друг избор навремето, освен да припиша собствените си акции на Стив, пък и нали бях взел всички предпазни мерки — именно против настъпването на момент като сегашния. Прекарах през ума си цялата история на нашите взаимоотношения и не установих да съм допуснал дори една-единствена грешка. И както не можех да отрека, че бях постъпил кофти, явявайки се надрусан на работа, то нямаше нищо общо със сегашната ситуация. Той от всяко положение щеше да се опита да ме преебе; дрогата просто бе спомогнала нещата да изплуват по-отрано на повърхността.

— Добре — казах спокойно. — Сега трябва да замина за Хамптън, така че ще продължим рано в понеделник сутринта. Изобщо не си прави труда да се обаждаш пак на Стив. Само подготви документите за закупуването на акциите. Настана време за война.

Саутхамптън! Басп-хамптън! Да, новата ми крайбрежна вила се намираще именно там. Настъпил бе моментът да се издигна, а и Уестхамптън изведнъж стана прекалено ежедневен за префинения вкус на Графинята. На всичко отгоре Уестхамптън беше пълен с евреи, а на мен ми беше вече писнало от евреи, макар и аз да бях един от тях.

Дона Каран (еврейка от по-висша класа) имаше къща на запад от нашата; Хенри Кравис (и той евреин от по-висша класа) имаше къща на изток от нашата. Та направо без пари, за някакви си пет милиона и половина, сега притежавах една сиво-бяла постмодерна съвременна вила с разгъната площ от близо един декар на славната Медоу Лейн — най-ексклузивният път на цялата планета. Фасадата на вилата гледаше към залива Шиникок, а задната ѝ част — към Атлантика; изгревите и залезите избухваха в една неподдаваща се на описание палитра от оранжеви, червени, жълти и сини цветове. Страхотна гледка — гледка, достойна за Дивия Вълк.

Докато преминавах през главната порта от ковано желязо, изпитах чувство на законна гордост. Ето ме и мен, зад волана на чисто ново кралскосиньо бентли-турбо за триста хиляди долара. А в жабката му, разбира се, имаше толкова кокаин, колкото щеше да стигне на целия град Саутхамптън да танцува ватуси от Деня на падналите във войните чак до Деня на труда.

Бях влизал в тази къща само веднъж, преди малко повече от месец, преди още да я обзаведем. Дойдох с един съдружник по бизнес на име Дейвид Дейвидсън. Не стига тъпото име, с което го бяха кръстили, ами аз в един момент установих, че наблюдавам повече как примигва с дясното си око, отколкото да си мисля за името му. Той наистина имаше тик, но само на единия клепач, което ми действаше още по-разсейващо. Както и да е, Мономигача имаше своя собствена брокерска фирма, „Д. Л. Кромуел“, където работеха неколцина бивши стратънци; имахме съвместен бизнес, но не правехме нищо друго, освен купища пари. Но най-готината черта на Мономигача — която най-много му харесвах — беше пристрастеността му към коката. Та през онази вечер, на път за къщата, минахме първо през „Гранд Юниън“, откъдето забихме петдесет аерозолни кена със сметана „Реди Уип“. Седяхме на избеленото дървено дюшеме, държахме кеновете отвесно, избутвахме дюзата настрани и вдишвахме райския газ. Страхотно се нагърмяхме, тъй като редувахме всяко вдишване с две вшмръквания кокаин — по едно през всяка ноздра.

Славна вечер се получи тогава, но нямаше изобщо да подлежи на сравнение с онова, което бях замислил за предстоящата вечер. Графинята бе обзавела къщата — за два милиона от не тъй трудно изкараните ми пари — и беше толкова доволна, че ръсеше нонстоп

глупостите на бъдеща амбициозна вътрешна декораторка, но не пропускаше и нито една възможност да ми свие сърмите за пристрастеността ми към коката.

Да си ебе майката, като знае толкова! Тя ще ми каже какво да правя, и то след като именно заради нея се пристрастих към коката! Че нали тя заплашваше да ме напусне, ако не спра да заспивам по ресторантите? Нали точно по тая причина минах на кокаин? А сега седнала да ми ги разправя: „Болен си. Не си спал от един месец. Вече не щеш дори да се любиш с мен! И си станал само шейсет кила. Ядеш само зърнени топчета с плодов вкус. Чак кожата ти е позеленяла!“ Такъв Живот с главно „Ж“ съм й осигурил, а тя в последния момент да се обърне срещу мен! Ами, да си ебе майката! Лесно й беше да ме обича, докато бях болен. През ония дълги ноци, когато ме мъчеше болката, все идваше да ме утешава и да ми разправя, че ме обичала, каквото и да станело. А сега какво излиза? Всичко е било от хитрост. Вече никакво доверие й нямам. Ами, хубаво. Като не й харесва — да си върви по пътя. Не ми трябва. Изобщо никой не ми трябва.

Всички тези мисли бушуваха в съзнанието ми, докато се качвах по махагоновите стълби и отварях вратата към най-новата ми резиденция.

— Здравсти — извиках с пълна сила, докато влизах през вратата. Цялата задна стена беше едно цяло стъкло, от което се разкриваше панорамна гледка към Атлантическия океан. Пролетно време, като сега, към седем вечерта слънцето едва захождаше зад гърба ми, от страната на залива, а водата бе добила един особен оттенък на пурпурното, като в песента на Принс. А и самата къща изглеждаше разкошно. Не можех да отрека, че каквато и огромна досада да беше Графинята — съпругеска напаст с библейски пропорции, — декорирането й се удаваше. Преддверието водеше към една просторна всекидневна без колони и с невероятно висок таван. И толкова много мебели бяха нафрашкани в това пространство, че направо умът ми не ги побираше. Прекалено тапицирани дивани и диванчета, фотьойли, фотьойлчета и отоманки бяха разпръснати навсякъде и оформяха отделни сепарета за разговори. И цялата тази шибана страхотна мебелировка беше в бяло и сиво-кафяво — адски плажен и адски опърпан шик.

В този миг се появи цялата кралска комисия по посрещането: дебелата готвачка Мария и мъжът ѝ Игнасио — един иконом-скръндза, който при ръст метър и четирийсет и два леко стърчеше над жена си. И двамата бяха от Португалия и се гордееха със своя официален, старомоден стил на обслужване. А аз ги ненавиждах, понеже и Гуин ги ненавиждаше, а Гуин беше сред малкото хора, които истински ме разбираха: тя и децата ми. А на тия двамата как можех да им имам доверие? Ще трябва да ги следя изкъсо... и, ако се наложи, да ги неутрализирам.

— Добър вечер, господин Белфърт — рекоха в един глас Мария и Игнасио. Игнасио се поклони официално, а тя направи реверанс. След което Игнасио добави: — Как сте тази вечер, сър?

— По-добре от всякога — измърморих. — И къде е моята любяща жена?

— На пазар в града — отвърна готвачката.

— Ебаси и шибаната изненада — изръмжах и минах покрай тях. Носех пътна чанта „Луи Вуатон“, пълна с опасни субстанции.

— Вечерята ще бъде поднесена в осем — каза Игнасио. — Госпожа Белфърт ме помоли да ви уведомя, че гостите ви ще пристигнат към седем и половина, та да бъдете така любезен да сте готов да ги посрещнете.

Да ѝ го начукам, рекох си.

— Ясно, ясно — изсъсках. — Ще съм в стаята за телевизия; моля да не ме безпокоите. Имам важна работа. След което отидох в стаята за телевизия, пунах си „Ролинг Стоунс“ и извадих дрогата. Графинята бе дала нареждане да съм готов за седем и половина. Ебаси шибаната заповед! К'во иска тя от мен? Да се изтупам в шибан смокинг ли? Или с фрак и цилиндър? Да не съм ѝ някой шибан маймуняк? Бях по сиво долнище от анцуг и бяла тениска и изглеждах адски гот. Че кой в крайна сметка плати за всички тия лайна тук? Аз, я, да не е някой друг? А тя на всичко отгоре седнала да ми дава заповеди!

Осем часа, вечерята е сервирана! Че на кой му трябва вечеря? Дайте ми зърнени топчета с плодов вкус и нискомаслено мляко, писна ми от тия превземки, дето Мария и Графинята толкова си падат по тях. Масата за вечеря беше с размера на игрище за хвърляне на подкови^[2]. Гостите обаче горе-долу се ядваха, с изключение на Графинята, седнала срещу мен от другата страна на игрището. Толкова надалеч

беше, че сигурно щеше да ми трябва интерком, за да разговаряме, което всъщност си беше съвсем добре. Вярно, красива беше. Но трофеи като Графинята се намираха по две за долар, а добрите от тях никога нямаше безпричинно да ми четат конско.

От дясната ми страна седяха Дейв и Лори Биъл, дошли на гости от Флорида. Лори беше готина руса мацка. Знаеше си мястото в общата подредба на нещата, така че напълно ме разбираше. Единственият проблем беше, че се влияеше и от Графинята, която направо се бе навряла в мозъка ѝ и посаждаше там подривни мисли по мой адрес. Така че и на Лори не можех да имам пълно доверие.

Виж, мъжът ѝ Дейв беше нещо съвсем различно. На него можех да се доверя — до една или друга степен. Беше солиден провинциалист — метър и осемдесет и осем, сто и тринайсет кила солидни мускули. По време на следването си работел като гард в някакво заведение. Един ден някакъв тип му се опянал, при което Дейв му изтряскал едно дясно кроше, та на онзи буквално му изскочило окото. Разправят, че висяло само на два лигамента. Дейв беше бивш стратънец, а сега работеше в „Д. Л. Кромуел“. Тази вечер разчитах на него да прогони всякакви досадни присъствия. И бях сигурен, че с най-голям кеф ще го стори.

Другите двама гости бяха семейство Шнайдерман — Скот и Андреа. И Скот беше от Бейсайд, макар да не бяхме израснали заедно. Беше заклет хомосексуалист, оженил се по необясними причини, най-вероятно, според мен, за да има деца, и в момента имаше една дъщеря. И той беше бивш стратънец, но така и не бе развил в себе си инстинкта на убиец. Вече се беше откъснал от нашия бизнес. И бе с нас по една-единствена причина: беше моят дилър на кока. Имаше някаква връзка на летището и ме снабдяваше с чист кокаин от Колумбия. Жена му беше пълничка безобидна брюнетка, която рядко говореше, а дори и тогава не казваше нищо.

След четири ястия и два часа и половина усукани приказки най-после стана единайсет часа. Казах на Дейв и Скот:

— Хайде, момчета, да вървим в стаята за телевизия да изгледаме някой филм. Станах от стола и се запътих натам, а Дейв и Скот ме последваха. Нямах съмнение, че на Графинята толкова не ѝ се разговаряше с мен, колкото и на мен с нея. В което нямаше нищо лошо.

Бракът ни на практика беше приключил; всичко останало бе единствено въпрос на време.

Станалото по-нататък започна от вдъхновената ми идея да разделя запасите си от кокаин на две отделни части. Първата част щеше да започне още сега и щеше да се състои от осем грама кокаин на прах тук, в стаята за телевизия, и щеше да трае около два часа. После щяхме да се оттеглим в игралната зала на горния етаж да поиграем бiliarд и дартс и да се натряскаме с „Дюърс“. После, в два след полунощ, щяхме да слезем обратно в стаята за телевизия и да започнем втората част на шмъркането, състояща се от двацетграмова бучка кокаин е чистота деветдесет и осем процента. Изшмъркването й само с едно сядане щеше да е подвиг, достоен за самия Вълк.

И ние следвахме този план — до последната му шибана буква, ако трябва да съм точен: през следващите два часа изшмъркахме две дебелни линии кокаин през тръбичка от осемнайсеткаратово злато, като през цялото време гледахме МТВ с изключен звук и слушахме нонстоп „Съчувствие към дявола“^[3]. После се качихме в игралната зала. А когато стана два, се ухилих тържествено и рекох:

— Настана време да изшмъркаме бучката, приятели. След мен.

Слязохме обратно в стаята за телевизия и заехме предишните си места. Посегнах за бучката, но не я намерих. Няма ли я? Ебаси номера! Изгледах Дейв и Скот и ги предупредих:

— Айде, стига сте се ебавали, момчета. Кой от вас сви бучката?

И двамата ме изгледаха неразбиращо, а Дейв каза:

— Ти какво, бзикаш ли ме? Не съм я взел аз! Кълна се в очите на децата си!

А Скот с оправдателен тон добави:

— Няма какво да ме гледаш! Никога не бих направил подобно нещо. — И поклати мрачно глава. — Да се ебаваш с нечия кока е грях пред Бога. Направо.

Залазихме и тримата по пода да изследваме мокета. След две минути се спогледахме озадачено — и с празни ръце.

— Може да е паднала под някоя възглавничка — рекох скептично.

Дейв и Скот кимнаха и се заехме да гледаме под всяка една възглавничка на мебелите. Пак нищо.

— Ебаси и лайнната ситуация — рекох. — Направо не е за вярване. И не е логично.

В този миг в мозъка ми назря диво вдъхновение. Да не би пък бучката да е паднала вътре в някоя от възглавничките! Колкото и невероятно да изглеждаше, и по-необичайни неща се бяха случвали по света, нали? Ами, да.

— Ей сега се връщам — рекох, направих един спринт до кухнята и измъкнах от дървения блок за ножове един касапски нож от неръждаема стомана. После се върнах в стаята за телевизия — въоръжен и готов. Ебана ѝ е мамата на бучката!

— Какво си наумил? — запита невярващо Дейв.

— А ти какво мислиш? — изревах, после се свлякох на колене и забих ножа в една възглавничка от диван. По мокета се разхвърча дунапрен и перушина. Диванът имаше три възглавнички за сядане и още толкова за облягане. Разпилях ги всичките за по-малко от минута.

— Майка ти ще еба! — измърморих, прехвърлих се на канапенцето за двама и зацепих възглавничките му с незатихваща злоба. И пак нищо. Сега вече наистина ми писна. — Не мога да повярвам! Къде изчезна тая шибана бучка? — Погледнах Дейв: — Ние ходихме ли изобщо в дневната?

Той нервно заклати глава:

— Не си спомням да сме ходили в дневната — рече. — Слушай, заеби я тая бучка.

— Ти откачил ли си, или какво? Ще я намеря тая шибана бучка, та дори това да ми коства живота! — Обърнах се към Скот и го изгледах с подозрително присвити очи: — Стига си ме ебавал, Скот. Ние все пак ходихме до дневната, нали?

И Скот поклати глава:

— Мисля, че не си прав. Съжалявам, но нямам спомен да сме били в дневната.

— Знаете ли какво, бе? — изкрещях. — И двамата сте едни безполезни лайнари! Знаете не по-зле от мен, че шибаната бучка е паднала в някоя възглавничка. Няма начин да не е някъде тук и ще ви го докажа, да ви еба майката. — Изправих се, изритах останките от възглавничките от пътя си и прегазих през боклука от дунапрен и пера

до дневната. Касапският нож бе в десницата ми. Очите ми бяха широко отворени. Бях стиснал зъби от яд.

Ебаси и шибаните дивани! Дееба и шибаната Графиня, ако си мисли, че ще ѝ се размине закупуването на всичките тия мебели! Поех дълбоко въздух. Бях вече на ръба. Трябваше да се овладея. Наруши се безупречният ми план — да запазя бучката за два след полунощ. Идеално щеше да се получи, ако не бяха всички тия шибани мебели. Майка им ще еба! Смъкнах се на колене и се захванах за работа; преминах през цялата дневна и ръгах необуздано, докато не остана и един здрав диван или фотьойл. С ъгълчето на окото си забелязах, че Дейв и Скот ме гледаха със зяпнали уста.

Изведнъж ме осени отговорът — паднала е в мокета! Ами че какво по-ясно от това! Изгледах сиво-кафявия мокет. Колко може да струва това шибано нещо? Сто хиляди? Двеста хиляди? Лесно ѝ е на нея да харчи парите ми. И като обзет от сатаната човек започнах да режа мокета на ивици.

Минута по-късно — все още нищо. Клекнах и се огледах из дневната. Пълна разруха. В този миг съзрях медния лампион. Заприлича ми на човек. С лумкащо из гърдите ми сърце пуснах ножа на пода. Грабнах лампата и я развъртях над главата си по онзи начин, по който норвежкият гръмовержец Тор е въртял своя железен чук. После го пуснах по посока на камината и той се изтряска в камъка... ТРЯ-Я-С! Върнах се на бегом и пак грабнах ножа.

В този момент от банята в спалнята ни долетя Графинята по миниатюрна бяла хавлия. Косата ѝ бе перфектна, а краката ѝ — зашеметяващи. Ето как използва красотата си да ме манипулира и контролира, рекох си. Е, досега може и да ми е действало, ама вече бе бутат! Вече съм вдигнал гарда. Номерата ѝ са ми ясни.

— Боже мили! — изпищя тя и сложи ръка пред устата си. — Спри, спри, моля те! Какво правиш?

— Какво правя ли? — изревах. — Искаш да знаеш какво правя ли? Ще ти кажа аз какво правя! Правя се на шибания ти Джеймс Бонд и търся един микрофилм! Това правя, ако искаш да знаеш!

Изгледа ме със зяпнали уста и облещени очи:

— Имаш нужда от помощ — рече с равен тон. — Болен си.

Думите ѝ направо ме вбесиха.

— Я млъквай ма, да ти го начукам! Ти ли ще ми кажеш, че съм болен? И к'во ще направиш сега? Ще се опиташ да ме цапардосаш ли? Хайде, само опитай и глей к'во става!

Изведнъж страхотна болка прониза гърба ми! Някой ме беше бутнал на пода! Сега и китката ми притисна.

— Да ти еба майката! — изревах. Отворих очи и видях, че Дейв Биъл ми е скочил отгоре. Стиска китката ми, докато пуснах касапския нож.

— Прибирай се — рече спокойно на Надин. — Аз ще се заема с него. Всичко ще се оправи.

Надин избяга в спалнята ни и затръшна вратата. Само след секунда чух и превъртането на ключа.

Дейв още беше върху мен, а аз извърнах глава към него и се разсмях:

— Хайде, вече можеш да ме пуснеш. Шегувах се. Нямаше да я ударя. Искях само да й покажа кой командва.

Сграбил десния ми бицепс с огромната си лапа, Дейв ме отведе до едно сепаре в другия край на къщата — едно от малкото, които не бях съсипал. Сложи ме да седна в един прекалено мек фотьойл, изгледа Скот и каза:

— Донеси ми един флакон с ксанакс.

Последното, което си спомням, беше как Дейв ми подаде чаша вода и няколко таблетки ксанакс.

Събудих се едва през нощта на следващия ден. Намирах се в кабинета си в Олд Бруквил, седнал зад махагоновото си бюро. Как бях стигнал дотам, изобщо не помнех, само помня, че казах „Благодаря ти, Роко“ на Дневния Роко, за това, че ме измъкна от колата след като я джаснах в една каменна колона в края на имота на връщане от Саутхамптън. Може пък и на Нощния Роко да бях благодарил. Все едно. Майната му. Те бяха верни на Бо, Бо ми беше верен на мен, а Графинята не разговаряше кой знае колко и с двамата, та още не бе успяла да се внедри в мозъците им. Все пак нямаше да е лошо да съм нащрек.

Къде ли е Тъжната графиня? — запитах се. Не я бях виждал от оная история с касапския нож. Беше си у дома, но се криеше някъде из

вилата — криеше се от мен! Дали не е в спалнята ни? Няма значение. Най-важното са децата ми; поне като баща ме бива. Така и ще ме запомнят: добър баща беше, семеен човек по сърце и грижовен глава на семейство!

Бръкнах в чекмеджето на бюрото и измъкнах самозалепващия се плик с близо четиристотин грама кока. Изсипах я върху бюрото, наврях глава в купчината и шмръкнах с двете ноздри едновременно. След две секунди вдигнах глава, измърморих „Исусе шибан Христе! О, божичко!“, след което се отпуснах на стола и задишах тежко.

В този момент звукът от телевизора сякаш изведнъж се засили докрай и чух нечий строг глас да ми казва:

— Имаш ли представа колко е часът сега? Къде ти е семейството? Това ли е представата ти за удоволствие — да седиш сам пред телевизора посред нощ? Пиян, надрусан, с опънати докрай нерви? Я си погледни часовника, ако още имаш такъв.

Ебаси майката! Погледнах своя златен „Булгари“ за двайсет и две хиляди долара. Как да нямам часовник! Фокусирах погледа си върху телевизора. Ебаси и лицето! Исусе! Човек на малко над петдесет години, с огромна глава, дебел врат, заплашително красиви черти, идеално вчесана сива коса. Едновременно с това в мозъка ми изплава името Фред Флинтстоун.

А Фред Флинтстоун продължи:

— Искаш начаса да се отървеш от мен, нали? А защо не се отървеш още сега от болестта си! Алкохолизмът и пристрастеността ти те убиват. В Сийфилд знаем как да ти помогнем. Обади се още днес; ще ти помогнем.

Невероятно! — рекох си. Ебаси и нахалството! И замънках по посока на телевизора:

— Ебах те у шибания Фред Флинтстоун! Ще ти спукам задника от бой — ще го ритам отгук до Тимбукту!

Но Флинтстоун не млъкваше:

— Не забравяй: не е срамно да си алкохолик или наркоман; срамното е да не предприемаш нищо по въпроса. Затова още сега се обади и...

Огледах се из помещението... идеално!... скулптура на Фредерик Ремингтън върху зелен мраморен пиедестал. Шейсет сантиметра висока, чист месинг — каубой върху непокорен кон.

Грабнах я и се засилих към телевизионния екран. Запокитих я с всички сили към Фред Флинтстоун... ТРЯ-Я-ЯС!

Край на Фред Флинтстоун.

— Видя ли бе, пътьо? — обърнах се към разбития телевизор. Нали те предупредих! Кой си ти да влизаш в шибания ми дом и да ми казваш, че съм имал някакъв шибан проблем. Виж какво стана с теб, пътьо смотан!

Върнах се до бюрото, седнах и пак забих нос в купчината кока. Но не шмръкнах, а само се отпуснах отгоре ѝ, сякаш бе възглавница.

Изпитах леко угризение, че децата ми са горе, но нали бях чудесен глава на семейство — вратите навсякъде бяха от солиден махагон. Няма начин някой да е чул. Поне така си мислех, докато не чух тежките стъпки по стълбите. Само след секунда чух и гласа на Графинята:

— Боже мили! Какво правиш?

Надигнах глава с пълното съзнание, че лицето ми е оваляно в кока, но изобщо не ми пукаше. Изгледах Графинята, а тя бе чисто гола — явно искаше да ме изманипулира с възможността да правим секс.

— Фред Флинтстоун искаше да излезе от телевизора — рекох. — Но не се притеснявай, майката му разгоних. Отивай да спиш. Няма нищо страшно.

Гледаше ме със зяпнала уста. Бе скръстила ръце под гърдите си, та някак си не можех да откъсна очи от зърната ѝ. Колко жалко, че се бе отвърнала от мен! Трудно щях да ѝ намеря заместничка — трудно, но не и невъзможно.

— Тече ти кръв от носа — отбеляза тя кротко.

Разклатих презрително глава:

— Стига си преувеличавала, Надин. Съвсем леко кърви, и то само защото сме в сезона на алергиите.

А тя се разплака.

— Не мога да остана повече тук, ако не се подложиш на рехабилитация. Прекалено много те обичам, че да гледам как се самоубиваш. Винаги съм те обичала — не го забравяй. — После излезе и затвори вратата след себе си, но без да я затръшне.

— Да ти го начукам! — изревах по посока на вратата. — Изобщо нямам проблем! Мога да спра, когато си поискам! — Поех дълбоко дъх и обърсах носа и брадичката си с тениската. К'во си мисли тая? Че ще

ме прилъже да ходя на рехабилитация ли? Хайде, бе! Усетих нова топла струя да се стича от носа ми. Пак вдигнах долния край на тениската и обърсах кръвта. Исусе! Що нямам под ръка етер, че да превърна коката в крек. Тогава ще мога да я пуша и да предотвратя назалния проблем. *Чакай!* Нямаше ли и други начини за получаване на крек? Ами нали имаше някакви домашни рецепти... нещо там със сода бикарбонат. Няма начин в интернетa да няма рецепта за изготвяне на крек!

И само след пет минути отговорът ми беше известен. Отидох залитайки до кухнята, грабнах необходимите ми съставни части и ги плъснах върху гранитния плот. Напълних един меден съд с вода, пуснах вътре кокаина и содата бикарбонат, после пуснах газовата печка на най-силно и сложих капака. Отгоре му поставих керамичен съд за курабии.

Седнах на табуретката до печката и положих глава на плота. Започна да ми се вие свят, затова затворих очи и се опитах да се успокоя. Унесох се... унесох се... и БУ-У-УМ! Направо изскочих от кожата си, докато домашната ми рецепта се пръсна из цялата кухня. Крек имаше навсякъде: и по тавана, и по пода, и по всички стени.

Само след минута дотича Графинята:

— Боже мой! Какво стана? Каква беше тази експлозия? — Беше запъхтяна и почти обзета от паника.

— Нищо — измърморих. — Печех сладкиш и съм заспал.

Последното, което помня, бяха думите ѝ:

— Утре сутринта заминавам при мама.

А последното, което на мен ми мина през ума, беше: „Колкото по-рано, толкова по-добре.“

[1] Заглавие на роман на Кърт Вонегът, заето от рекламата на известната марка корнфлейкс „Хуитийз“. Изразът се появява към края на романа, когато сервитьорката поднася на клиент поредното му мартини с явно ироничния израз „Закуска за шампиони“. — Б.пр. ↑

[2] Шестнайсет на два метра. — Б.пр. ↑

[3] „Sympathy for the Devil“ — първата песен от албума „Просешки банкет“ (Beggars Banquet) на „Ролинг Стоунс“ (1968). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36.

ЗАТВОРИ, ЗАВЕДЕНИЯ, СМЪРТ

На следващата сутрин, тоест няколко часа по-късно, се събудих в кабинета си. Под носа си и по бузите си усещах нещо топло и доста приятно. *А-а-а, какво успокоение... И Графинята все още беше при мен... почитваше ме... коткаше ме...*

Отворих очи, но, уви — оказа се, че е Гуин. Държеше извънредно скъпа бяла хавлиена кърпа, натопена в хладка вода, и бършеше засъхналата по лицето ми кока и кръв.

Усмигнах се на Гуин — една от малкото, които не ме бяха предали. Но можех ли все пак да ѝ имам пълно доверие? Затворих очи и преобърнах мисълта в ума си... Да, можех. Нямах две мнения. Тя щеше да остане до мен до горчивия край. Дори дълго след като ме напуснеше Графинята, Гуин пак щеше да е до мен — да се грижи за мен и да ми помага да отгледам децата.

— Добре ли си? — попита любимата ми южнячка.

— Да — изкряхах. — Ти защо си тук в неделя? Не си ли на черква?

Гуин тъжно се усмигна:

— Госпожа Белфърт се обади и ме помоли да дойда да наглеждам децата. Хайде, вдигни ръце; донесох ти чиста тениска.

— Благодаря ти, Гуин. Малко ми е гладничко. Би ли ми донесла една купа зърнени топчета с вкус на плодове?

— Ето ги — рече и посочи към зеления пиедестал, където доскоро беше каубоят. — И вече са омекнали, точно както ги обичаш!

Е, на това се казва обслужване! Що и Графинята не беше такава?

— Къде е Надин? — попитах.

Гуин сви пълните си устни.

— Горе е, стяга си пътната чанта. Отива у майка си.

Обзе ме някакво чувство, че пропадам. Започна от стомаха ми и достигна до всяка клетка на тялото. Сякаш някой ми изтръгна сърцето и червата. Повдигна ми се, приповръща ми се.

— Сега ще се върна — избъбрих, скочих от стола и се понесох към спираловидното стълбище. Докато прескачах стъпалата през едно, в мен бушуваше адски огън.

Спалнята ни бе до самите стълби. Но вратата беше заключена. Заблъсках.

— Отвори ми, Надин! — Никакъв отговор. — Тази спалня е и моя! Пусни ме да вляза!

Най-последно, след трийсет секунди, ключът се превъртя, но вратата остана затворена. Отворих и влязох в стаята. Заварих пълен със сгънати дрехи отворен куфар върху леглото, но Графинята я нямаше. Куфарът беше с цвят на шоколад и обсипан с емблеми на „Луи Вуатон“. Сигурно струваше цяло състояние... *от моите пари!*

В този момент Графинята излезе от своя дрешник с размер колкото щата Делауеър, понесла по една кутия за обувки под всяка мишница. Нито ми каза нещо, нито ме погледна. Просто отиде до леглото и остави двете кутии до куфара, после се фръцна на пета и пое обратно към дрешника.

— Къде си тръгнала, мама му стара! — изсъсках.

Погледна ме с презрение в очите.

— Казах ти, че отивам у мамини. Не мога да гледам повече как се самоубиваш. Писна ми.

Усетих как по продълговатия ми мозък се надигна пара:

— Надявам се, че не смяташ да взимаш децата със себе си. Няма да ти дам шибаните ми деца — никога!

— Децата могат да останат — отвърна спокойно тя. — Заминавам сама.

Това ме завари неподготвен. Защо ще оставя децата?... Освен ако няма никакъв таен замисъл. Ама, разбира се. Тя, Графинята, е голям подляр.

— Ти за глупак ли ме мислиш? Та нали щом заспя, ще се върнеш и ще отмъкнеш децата.

Изгледа ме презрително и отвърна:

— Дори не знам как да отговоря на подобна глупост. — И продължи към дрешника.

Явно дотук не бях успял да я нараня кой знае колко, затова казах:

— Не знам какъде си се запътила с всички тия шибани дрехи. Защото ако ще се махаш оттук, ще си тръгнеш само с ризата върху

гърба ти, шибана златотърсачка такава.

Тоя път я заболя! Извърна се с лице към мен:

— Да ти го начукам — изкрещя. — Бях най-добрата ти жена. Как смееш да ме наричаш така след всичките тия години! Родих ти две прекрасни деца. Чаках те като шибана слугиня през всички тия шибани години! И ти бях върна — през цялото време! Нито веднъж не ти изневерих! И какво получавам в замяна? Колко жени изучука, откакто се оженихме? Прелюбодействащ... лайнар! Еби се в гъза!

Поех дълбоко въздух.

— Можеш да си приказваш каквото си искаш, Надин, но оттук ще си заминеш без нищо. — Тонът ми бе спокоен, но заплашителен.

— О, така ли? И какво ще направиш, шибано копеле? Да не би да ми изгориш дрехите?

Каква прекрасна идея! Дръпнах куфара от леглото, измарширувах до камината и изсипах дрехите ѝ върху купчината подпалки, които вече бяха готови и им трябваше само едно натискане на копчето. Срецнах погледа на Графинята и приковах очи в нея; тя стоеше вкаменена от ужас.

И понеже реакцията ѝ ми се стори незадоволителна, изтичах до дрешника, нагребих куп пуловери, блузи, рокли, поли и панталони от скъпите на вид закачалки. Изтичах обратно до камината и ги хвърлих върху купа.

Пак я изгледах. Очите ѝ вече се бяха насълзили. Малко ѝ е. Исках да я чуя да ми се извинява, да ме моли да спра, затова стиснах решително зъби и изприпках до бюрото, където държеше кутията с бижутата си. Грабнах я, върнах се при камината, отворих капака и изръсих всички бижута върху купчината дрехи. Посегнах към стената и поставих десния си показалец върху бутона от неръждаема стомана, след което пак приковах поглед в нея. Сълзите вече се стичаха по бузите ѝ.

— Да ти го начукам! — изревах... и натиснах бутона.

Само след секунда пламъците обхванаха дрехите и бижутата. Без да каже и дума, тя излезе спокойно от стаята и съвсем леко затвори вратата след себе си. Извърнах се и се втренчих в пламъците. Да ѝ го начукам! — рекох си. Така ѝ се пада, щом е седнала да ме заплашва. Тя да не си мисли, че ще я оставя да се гаври с мен? Останах втренчен в пламъците, докато чух шума от автомобилни гуми върху чакъла.

Изтичах до прозореца и видях черният ѝ рейндж роувър да се отдалечава към портала.

Чудесно — казах си. Щом се разчуе, че сме скъсали с Графинята, отпред направо ще се образуват опашки от жени! Тогава да видим кой командва тук!

Сега, след като Графинята изчезна от картината, дойде време да си сложа веселата маска и да покажа на децата колко весело можем да си живеем без мама. Край на часовете за лягане на Чандлър; шоколадови кремове за Картър, когато му скимне. Изведох ги до люлките в задния двор и си поиграхме заедно — под зорките погледи на Гуин, Дневния Роко, Ерика, Мария, Игнасио и още неколцина членове на менажерията.

Играхме си щастливо доста дълго, струва ми се — цяла вечност, ако трябва да съм точен, — като не спирахме да се смеем, да се кикотим, да се гоним, да гледаме синия небосвод и да миришем свежите пролетни цветя. Най-хубавото нещо на този свят е да имаш деца!

Уви, оказа се, че цялата тази вечност е траела точно три минути и половина, след което изгубих интереса си към моите идеални две деца и казах на Гуин:

— Поеми нещата в свои ръце, Гуин. Имам малко работа с едни документи.

Само след минута бях пак в кабинета си, а пред мен имаше нова пирамида от кокаин. И като един вид признание към обичая на Чандлър да реди куклите си сякаш са ѝ придворни, и аз наредих всичките си наркотици върху бюрото и застанах като крал сред тях. Бяха двайсет и два вида — повечето в стъклени флакони, но имаше и такива в найлонови пликчета. Колко са мъжете, които могат да поемат всичките тези наркотици и пак да не свръхдозират? Николко. Само Вълка го може! Вълка, изградил си специална съпротивителна способност благодарение на дългогодишното внимателно смесване и уравновесяване, извършил усърдно безброй опити, докато налучка *най-точната* мярка.

На следващата сутрин войната започна.

Точно в осем Вигвам седеше в дневната ми и ми се разхождаше по нервите. Честно казано, не бях очаквал да прояви подобно неблагоприятие — да дойде в собствения ми дом, за да се разпростре върху американските закони за търговията с ценни книжа — и то само с безсмислени приказки на едро. Боже мили, може в много области на живота да съм бос, ама не и в областта на търговията с ценни книжа. Бих казал дори, че и след три на практика безсънни месеца — и дори след последните седемдесет и два часа на пълна лудост, през които бях поел четирийсет и два грама кокаин, шейсет куалуда, трийсет ксанакса, петнайсет валиума, десет клонопина, двеста и седемдесет милиграма морфин, деветдесет милиграма амбиен, плюс паксил, прозак, перкосет, памелор, течен екстази и Бог знае колко алкохол — аз пак знаех повече начини за заобикалянето на законите за търговията с ценни книжа от всеки друг човек на тази планета.

— Основният проблем е в това — продължаваше Вигвам, — че Стив не е подписал никому пълномощно за продаване на акции, така че не можем да пратим удостоверение за акциите на трансферен агент, който да ги прехвърли на твое име.

Дори в този момент, със замъгления си мозък, не можех да не се ужася от аматьорството на моя приятел. Проблемът беше толкова прост, че ми идваше да го заплюя с изгрисани нокти по лицето. Поех дълбоко въздух и рекох:

— Чуй какво ще ти кажа, пътьо такъв. Обичам те като мой шибан брат, но ще ти извадя шибаните очи от главата, ако само още веднъж ми кажеш какво не мога да правя по шибаното споразумение за поверителна сметка. Дошъл си в шибания ми дом да искаш четвърт милион долара назаем, а си седнал да се притесняваш за някакво шибано пълномощно. Исусе шибан Христосе, Анди! Пълномощно ни трябва единствено, ако искаме да продадем шибаните акции, а не ако ще купуваме шибаните акции! Не схващаш ли? Водим война на изтощение, война за притежание, а щом станем притежатели на акциите, предимството вече ще е у нас. — После смекчих тона: — Слушай ме сега внимателно: единственото, което трябва да направиш, е да започнеш процес на принудително изпълнение по силата на споразумението за поверителната сметка, след което ще си задължен от закона да продадеш акциите, за да покриеш принудителното

изпълнение. Тогава се обръщаш и продаваш акциите на мен за по четири долара всяка, а аз ти пиша чек за четири милиона и осемстотин хиляди долара, което покрива стойността на продажбата. След което и ти ми пишеш чек, също за четири милиона и осемстотин хиляди долара, с който покриваш принудителното изпълнение — и готово! Не схващаш ли? Всичко е толкова просто!

Той кимна неубедено.

— Слушай — продължих кротко, — притежанието е девет десети от правото. Ако сега, в момента, ти напиша чека, официално акциите идват под наш контрол. Още днес следобед подаваме декларация 13Д и оповестяваме публично, че възнамерявам да купувам още акции с цел враждебно завземане на компанията. Шумът, който ще се вдигне, ще е толкова голям, че ще принуди Стив да реагира. А ние всяка следваща седмица ще купуваме още акции и ще подаваме осъвременени декларации 13Д. И „Уолстрийт Джърнъл“ ще ни споменава всяка седмица, което ще побърка Стив!

Петнайсет минути по-късно Вигвам си тръгна обогатен с четвърт милион долара и понесъл чек за четири милиона и осемстотин хиляди. Още този следобед бюлетинът „Доу Джоунс“ щеше да съобщи, че съм тръгнал да завземам „Стив Мадън Шуз“. И макар да нямах всъщност подобни намерения, несъмнено Стив щеше да откачи, и нямаше да има друг избор, освен да ми плати справедливата пазарна цена за моите акции. За личната ми отговорност не ми пукаше. Бях обмислил нещата подробно и тъй като двамата със Стив подписахме тайното споразумение цяла година след ангажмента за закупуване на всички непродадени акции, въпросът, че „Стратън“ е издал проспект с невярно съдържание, оставаше хипотетичен. Отговорността по-скоро падаше върху Стив, а не на мен, тъй като в ролята му на изпълнителен директор именно той подписваше всички декларации до СЕК. Можех да пледирам неосведоменост — да твърдя, че не съм се съмнявал във верността на декларациите. Не беше най-добрият пример на достоверно опровержение, но си оставаше такава.

Така или иначе, Вигвам вече ми се махна от главата.

Качих се горе в кралската тоалетна и пак зашмърках. Върху тоалетката имаше купчинка с кока и светеха хиляди лампи — отражения от огледалата и от сивия мраморен под за един милион долара. Вътрешно обаче се чувствах адски зле. Изпразнен. Кух.

Графинята страхотно ми липсваше, до болка, но вече нямаше как да я върна. Понеже, ако я помолех, това щеше да е равносилно на поражение — на признание, че наистина имам проблем и че ми е необходима помощ.

Затова забих нос в купчинката и опънах и с двете ноздри едновременно. После глътнах още няколко ксанакса и шепа куалуди. Ключът, разсъждавах, не е в куалудите и ксанакса. Номерът беше да поддържам ефекта на коката висок в най-началния стадий — в рамките на онова първично бясно извисяване, благодарение на което всичко добива безупречен смисъл, а проблемите ти се отдалечават на милиони километри. За това ще са необходими редовни шмъркания — по две магистралки на всеки четири-пет минути, по моя сметка, — но успей ли да се задържа на това ниво поне за една седмица, ще се окажа по-голям инат от Графинята и ще имам удоволствието да я гледам как лази в краката ми. Вярно, за всичко това ще е необходимо доста старателно уравновесяване на различните наркотици, но за Вълка това не е никакъв проблем...

... но, от друга страна, ако заспя, тя ще дойде и ще отмъкне децата. Няма ли да е по-добре да изчезна заедно с тях от града, та да са далеч от лапите ѝ, макар че Картър е още прекалено малък за продължителни пътувания. Още е на пелени и е прекалено зависим от Графинята. Това, естествено, скоро ще се промени, особено щом стане готов за първата си кола и му предложи едно ферари, при условие, че забрави за майка си.

Така че засега по-разумно ще е да е да напусна града само с Чандлър и Гуин. Все пак Чандлър е чудесна компаньонка и ще можем да пътуваме по цял свят като баща и дъщеря. Ще се обличаме в най-хубавите дрехи и ще си живеем безгрижно, а хората ще ни гледат с възхищение. А след няколко години ще се върна да взема и Картър.

Трийсет минути по-късно бях в дневната и се занимавах с бизнес заедно с Дейв Дейвидсън-Мономигача. Оплакваше се от търгуването от къси позиции, понеже губел пари, когато котировката на акциите се покачвала. На мен обаче изобщо не ми пукаше; исках единствено да видя Графинята и да ѝ съобщя за намеренията си да пътувам по света с Чандлър.

В този миг чух входната врата да се отваря, а след няколко секунди Графинята мина покрай дневната и влезе в детската стая за

игра. Тъкмо се бях захванал да обсъждам разни търговски стратегии с Мономигача, когато тя излезе, понесла Чандлър. Думите ми излизаха автоматично, като на запис — така че успях да чуя стъпките на Графинята надолу към сутерена, към стаята с моделите за бременни. За Бога, та тя дори не обърна внимание на факта, че съм там! *Предизвиква ме, пренебрегва ме, вбесява ме, мама ѝ стара!* Сърцето напираше да излети от гърдите ми.

— ... правиш така, че и на другия ден задължително да си налице — продължих аз, докато умът ми се движеше лудо по двете писти. — Ключът, Дейвид, е... извини ме за секунда, ако обичаш. — Вдигнах показалец във въздуха. — Налага се да сляза долу и да поговоря с жена ми.

Слязох нервно по спираловидните стълби. Графинята седеше на бюрото си и преглеждаше пощата. *Преглежда поща ли? Ебаси нахалството!* Чандлър лежеше на пода до нея и оцветяваше някаква книжка с пастел. С изпълнен с язвителност тон казах на жена ми:

— Заминавам за Флорида.

— Така ли? — вдигна поглед тя. — И защо мислиш, че това ме вълнува?

Поех дълбоко въздух:

— Не ме вълнува дали те вълнува, или не, но вземам и Чандлър със себе си.

— Не съм много убедена — подсмихна се тя.

Сега вече кръвното ми хептен се покачи.

— Не си убедена ли? Ходи се наеби! — Приведох се, грабнах Чандлър и хукнах към стълбите. Графинята моментално рипна от стола си и хукна след мен пищейки:

— Ще те убия, копеле мръсно! Остави детето! Остави детето!

Чандлър започна да вие и се разплака истерично, а аз изкрещях на Графинята:

— Ходи се еби, Надин! — Заизкачвах стълбите на бегом. Графинята направи летящ плонж и ме сграбчи около бедрата, за да ми попречи.

— Спри! — пищеше. — Спри, моля ти се! Тя ти е дъщеря! Остави я! — И се замъчи да се надигне, та да ме обхване през торса.

Изгледах я и в този миг ми се прищя да е мъртва. През всичките години, откакто се бяхме оженили, никога не бях ѝ вдигал ръка —

досега. Опрях ходилото на маратонката си плътно в корема ѝ и ритнах с всички сила, след което видях как жена ми полетя надолу по стълбите и се приземи със страшна сила на десния си хълбок.

Спрях — шашардисан, объркан, сякаш бях станал свидетел на някакво ужасно действие, извършено от двама луди, които изобщо не познавах. Само след секунди Надин приклепна, обхванала глава с двете си ръце — с гримаса от болката, — сякаш бе счупила ребро. Но после лицето ѝ отново се втвърди, тя се отпусна на четири крака и пак тръгна да лази по стълбите, да ме спре да не ѝ отнемам дъщеря ѝ.

Извърнах се и хукнах нагоре, притисках Чандлър към гърдите си и ѝ говорех:

— Няма страшно, бебче! Тати те обича и ще те заведе на едно малко пътешествие. Всичко ще е окей! — Когато стигнах до горния край на стълбите, затичах с всички сила; Чандлър продължаваше да вие безутешно. Не ѝ обръщах внимание. Скоро двамата ще сме заедно, сами, и всичко ще е окей. И докато тичах към гаража, си давах сметка, че някой ден Чандлър ще осъзнае точно какво е станало; ще разбере защо майка ѝ е трябвало да бъде неутрализирана. Може би когато Чандлър порасте съвсем голяма — след като майка ѝ си е получила заслужения урок, — те двете ще могат пак да се срещнат и да си създадат някакви взаимоотношения. Кой знае.

В гаража имаше четири коли. Най-близко беше белият мерцедес с гюрук и с две врати, та отворих дясната врата, сложих Чандлър да седне и блъснах вратата. Докато минавах на бегом иззад колата, забелязах, че една от прислужниците, Мариса, гледа с ужас в очите. Скочих в колата и запалих двигателя.

В този момент Графинята се хвърли върху дясната врата, заблъска по стъклото и запищя. Мигновено натиснах бутона за автоматично заключване. После видях, че вратата на гаража се затваря. Погледнах надясно: Мариса бе натиснала бутона. *Майка ѝ ще еба!* Включих на първа, настъпих газта и излетях през вратата, като я направих на трески. Продължих с пълна газ и се нахаках челно в двуметровата колона от варовик в края на алеята. Погледнах Чандлър. Беше без колан, но, слава Богу, нищо ѝ нямаше, макар да продължаваше да пици истерично.

Изведнъж по продълговатия ми мозък полазиха крайно тревожни мисли, започвайки с: Какво правя, мама му стара? Къде, по дяволите,

съм тръгнал? Какво търси дъщеря ми на предната седалка на колата без обезопасителен колан? Всичко това е някаква лудост. Отворих моята врата, слязох и останах неподвижен. Само след секунда един от гардовете дотича до колата, грабна Чандлър и се втурна с нея в къщата. Това ми се стори добра идея. После дойде Графинята и ми каза, че всичко щяло да се оправи и че трябвало да се успокоя. Каза ми и че още ме обичала. Обгърна ме с ръце и ме притисна към себе си.

Останахме си така. Колко дълго, не знам, но скоро чух вой на сирена и присвяткващи светлини. После се озовах закопчан с белезници на задната седалка на една полицейска кола. Извиха врат да зърна за последен път Графинята, преди да ме тикнат в пандиза.

Прекарах останалата част от деня в местене от една килия в друга — като се почне от килията в полицейския участък на Олд Бруквил. Два часа по-късно пак ми сложиха белезниците и ме откараха в друго полицейско управление, където ме отведоха в друга килия — по-голяма и пълна с народ. Никого не заговорих и никой не ме заговори. Куп викове, писъци, буйствания и кучешки студ. Взех си бележка наум да се облека добре, ако някой ден агент Коулмън почука на вратата ми със заповед за арестуване. После чух да ме викат по име и само няколко минути по-късно бях на задната седалка на друга полицейска кола, на път за град Миниола, където се помещаваше Щатският съд.

Озовах се в съдебната зала, пред съдия-жена... Ебаси майката! Сега вече ми е спукана работата! Обърнах се към моя изтупан адвокат Джо Фамегети и казах:

— Ебана ми е мамата, Джо! Тая жена ще ме осъди на смърт!

А Джо се засмя и постави ръка на рамото ми.

— Спокойно — рече. — До десет минути ще изчезнем оттук. Само не казвай нито дума, докато не ти кажа.

След няколко минути бла-бла-бла Джо се приведе и ми пошепна на ухо:

— Кажи „невинен“ — при което аз се усмихнах и казах: „Невинен“.

Десет минути по-късно бях вече свободен — излизах от съда рамо до рамо с Джо Фамегети. Отвън, до бордюра, чакаше лимузината

ми. На волана беше Джордж, а на седалката до него — Нощния Роко. И двамата слязоха, при което забелязах, че Роко носи вярната ми чанта „Луи Вуатон“. Джордж отвори безмълвно вратата на лимузината, а Роко заобиколи колата отзад. Подаде ми чантата с думите:

— Всичките ви неща са вътре, господин Б., плюс петдесет хиляди долара в брой.

А адвокатът ми забързано добави:

— На аерогара „Рипъблик“ те чака един лиърджет. Джордж и Роко ще те закарат дотам.

Изведнъж се почувствах объркан. Графинята пак кроеше нещо против мен! По всичко си личеше!

— Какви ги приказваш, мама му стара? — разпалих се. — Накъде сте ме повели?

— За Флорида — каза изтупаният ми адвокат. На „Рипъблик“ те чака Дейвид Дейвидсън. Ще лети заедно с теб да ти прави компания. В Бока Рейтън, където ще кацнеш, ще те чака Дейв Биъл. — Адвокатът ми въздъхна. — Чуй какво, приятелю. Трябва да се махнеш за няколко дни, докато разрешим нещата с жена ти. Иначе пак ще свършиш в пандиза.

— Говорих вече с Бо — намеси се Роко — и той ми нареди да остана тук да държа госпожа Б. под око. Не можете да се приберете, господин Б. Изкарала си е съдебна заповед да ограничат достъпа ви до дома; ако само стъпите в имота, моментално ще ви арестуват.

Поех дълбоко въздух и започнах да пресмятам на кого можех да имам доверие... На адвоката — да... на Роко — да..., на Дейв Биъл — да..., на мръсната Графиня — *НЕ!* В такъв случай какъв смисъл имаше наистина да се връщам у дома? Тя ме ненавижда, и аз я ненавиждам и сигурно ако я видя, ще я пречукам, а това може да осуети сериозно плановете ми да пътешествам с Чандлър и Картър. Така че всъщност няколкото дни под флоридското слънце щяха да ми дойдат съвсем добре.

Изгледах Роко и присвих очи:

— *Всичко* ли наистина е в чантата? — рекох с обвинителен тон. — И лекарствата ми ли са вътре?

— Всичко прибрах — рече с отегчен вид Роко. — Всичко от чекмеджетата ви и от бюрото, плюс парите в брой, които госпожа Белфърт ни даде. Всичко е вътре.

Добре, казах си. Петдесет хиляди долара би трябвало да ми стигнат за два-три дни. А дрогата... е, сигурно имах толкова, колкото да поддържам Куба надрусана до края на месец април.

ГЛАВА 37.

БОЛЕН И ПО-БОЛЕН

Ама че лудост! Летяхме с крайцерска скорост на височина единайсет хиляди и деветстотин метра, а в рециркулирания въздух се носеха толкова много кокаинови молекули, че когато станах да ходя до тоалетната, забелязах, че и двамата пилоти са с противогази. Добре. Изглеждаха ми свестни момчета и нямах никакво желание заради мен да ги хванат на проба за наркотици.

Бях станал беглец! Трябваше да се движа, да се поддържам. Другият вариант беше да умра. Да оставя главата ми да падне, да се оставя да се разбия, да оставя мислите ми да се занимават с току-що случилото се — та няма това не бе сигурна смърт!

И все пак... защо се бе случило то? Защо ритнах Графинята по стълбите? Та тя е жена ми. Обичам я повече от всичко. И защо хвърлих дъщеря си на предната седалка на мерцедеса и преминах с таран през вратата на гаража, без да я превържа с колана? Та тя е най-ценното нещо, което притежавам на този свят. Ще запомни ли тя за цял живот сцената на стълбите? Ще си представя ли вечно как майка ѝ лази по стъпалата и се мъчи да спаси дъщеря си от... от... какво?... От един обзет от кокаина маниак?

Някъде над Северна Каролина бях признал пред себе си, че съм обзет от кокаина маниак. Но пресякох границата само за един миг, а вече се бях върнал, вече бях пак със здрав разум. Или не беше така?

Трябва да продължа да шмъркам. И да вземам квалуди, ксанакс и купища валиум. Трябва да държа параноята под контрол. На всяка цена трябва да стоя надрусан; иначе ще умра... иначе ще умра.

След дваайсет минути светна надписът да си затегнем коланите, което недвусмислено ми напомни, че е дошъл моментът да спра да шмъркам, да спра с квалудите и ксанакса, та да кацнем в състояние на безупречно токсично равновесие.

Както ми беше обещал моят адвокат, на пистата ме чакаше Дейв Биъл с черна лимузина линкълн. Джанет пак си беше свършила работата и ме бе подсигурила с транспорт.

Застанал със скръстени ръце, Дейв изглеждаше голям колкото планина.

— Готов ли си да купонясваме? — рекох бодро. — Трябва да започна да търся следващата си бивша съпруга.

— Дай да отидем у нас да се поотпуснем — отвърна Планината. — Лори замина за Ню Йорк да прави компания на Надин. Къщата е изцяло на наше разположение. Трябва да си отспиш.

Да спя ли? Не, не, не!

— Ще си отспя като умра, хуй сплескан. А и ти на кого си приятел — на нея, или на мен? — и му изтрясках един десен прав, който го улучи право в десния бицепс.

А той сви рамене. Явно не беше усетил яростта на удара ми.

— На твоя страна съм — рече утешително. — Винаги съм бил на твоя страна, но не смятам, че положението е военно. Вие двамата ще се подобрите. Дай й няколко дена да се поуспокои; колко й трябва на една жена.

Скръцнах със зъби и заплашително поклатих глава, в смисъл: „Никога! Дори и след милион шибани години!“

За съжаление истината беше съвсем различна. Исках си обратно Графинята, и то най-отчаяно. Но не биваше да се издавам пред Дейв; току-виж се изпуснал и споменал на Лори, а тя — на Графинята. А щом Графинята узнаеше, че страдам по нея, това щеше да я постави в по-изгодна позиция спрямо мен.

— Чума да я тръшне дано! — изломотих. — Като знам какво ми стори, нали, Дейв? Не я ща обратно, та ако ще да е и последната путка на тоя свят. Дай да вървим в „Солид Голд“ да хванем няколко стриптийзъорки да ни издухат!

— Както кажеш — отвърна Дейв. — На мен ми е наредено само да внимавам да не се докараш до смърт.

— А, така значи! — изсъсках. — И кой ти даде тая шибана заповед?

— Всички — отвърна огромният ми приятел и тъжно поклати глава.

— Ами, ебал съм им майката на всички, в такъв случай! — избеснях и тръгнах към лимузината. — Да им го начукам на всички до един!

„Солид Голд“ — ебаси и заведението! Свободен избор на млади стриптийзьорки, като от шведска маса — поне две дузини мацки. Докато си пробивахме път до средата на сцената, успях да огледам няколко от младите хубавици и стигнах до тъжния извод, че повечето са били бити с мокър парцал по сурата.

Обърнах се към Планината и Мономигача и рекох:

— Тука е пълно с кучета, но ако търсим старателно, убеден съм, че ще попаднем и на някой нешлифован диамант. — Извих врат наляво-надясно. — Дайте да се поизмешаме.

В дъното на клуба имаше ВИП-сектор. Пред няколкото стъпала, отделени с червен кадифен шнур, стоеше огромен черен гард. Отправих се директно към него:

— К'во става, бе, пич! — рекох му най-любезно.

Оня ме изгледа, сякаш бях досадно насекомо, което му идеше да смачка. Явно ще трябва да му пооправя настроението, рекох си, след което бръкнах в десния си чорап, извадих пачка от десет хиляди долара на стотачки, отделих половината и му ги връчих.

Сега, след като отношението му към мен се промени, рекох:

— Доведи ми петте най-готини момичета в заведението и разчисти ВИП-сектора за мен и моите приятели, ако обичаш.

Той се усмихна.

Само след пет минути ВИП-секторът беше изцяло на наше разположение. Пред нас стояха четири що-годе готини стриптийзьорки така, както майка ги е родила, но на високи токчета. Имаха приемлив вид, но нито една не ставаше за женене. А аз търсех истинска красавица, с която да мога да се фукам из Лонг Айлънд, та Графинята веднъж завинаги да разбере кой командва положението.

Точно в този момент гардът откачи кадифения шнур и по стълбите се качи една гола тийнейджърка, качена на бели велурени обувки в стил „върви по дяволите“. Приседна до мен върху страничната облегалка на фотьойла, кръстоса най-хладнокръвно голи бедра, после се приведе и ме целуна леко по бузата. Ухаеше на парфюм

„Ейнджъл“, съчетан с капчица от собствения ѝ мускусен аромат, породен от танцуването. Беше напрано разкошна. И надали бе минал и един ден от осемнайсетия ѝ рожден ден. Страхотна грива от светлокестеняви коси, смарагдови очи, мъничко носле и гладка челюст. И невероятно тяло: метър и шейсет и пет, силиконови цици за чашка „С“, нежна извика на корема и крака, които можеха да конкурират онези на Графинята. Кожата ѝ беше маслинена, без нито едно петънце.

Разменихме си усмивки. Имаше равни и бели зъби.

— Как се каваш? — попитах силно, за да надвикам акомпанимента на стриптийзьорките.

Тя се приведе над мен така, че устните ѝ почти се притиснаха в дясното ми ухо, и отвърна:

— Блейз.

Дръпнах се изненадан и килнах главата си на една страна:

— Що за шибано име — Блейз? Да не би като те е раждала, майка ти да е знаела, че ще ставаш стриптийзьорка?

Изплез ми се, изплезих ѝ се и аз.

— Казвам се Дженифър — рече. — Блейз ми е сценичното име.

— Ами, радвам се, че се запознахме, Блейз — казах.

— О-о-о — отърка тя буза о моята. — Такъв малък сладур си!

Малък ли?... Ще те науча аз тебе... малка курво по стриптийзьорски костюм! Що ли не ти млатна един? После поех дълбоко въздух и казах:

— Какво имаш предвид?

Това изглежда я пообърка:

— Имам предвид, че си... сладък, с красиви очи, и си млад! — И ми хвърли една стриптийзьорска усмивка.

Ама че сладко гласче има тая Блейз. Но дали Гуин ще я одобри? Наистина, рано ми е още да кажа дали ще я бъде като майка на децата ми.

— Обичаш ли квалуди? — попитах.

Сви голи рамене:

— Не съм опитвала. Как ти действат?

Х-м-м-м... новачка, рекох си. Нямам търпение тепърва да я откриявам.

— А кока? Кока опитвала ли си?

Вдигна вежди:

— Ами, да, адски ми допада. Ти имаш ли кока?

— Купища! — кимнах нетърпеливо.

— Ела с мен тогава — рече и ме грабна за ръка. — И не ми викай Блейз, ако обичаш, окей? Казвам се Джени.

— Окей, Джени — ухилих се на бъдещата си съпруга. — Между другото, обичаш ли деца? — И кръстосах пръсти.

А усмивката ѝ цъфна до ушите:

— Ами да, обожавам децата. Някой ден ще си родя цял куп деца. Защо?

— Ей така, само питам — отвърнах на бъдещата си съпруга. — Да знам.

А-а-х тази Джени! Идеалното противосредство за подлата Графиня! Че за какво ми е да се връщам в Олд Бруквил? Ще докарам Чандлър и Картър тук, във Флорида. И Гуин и Джанет с тях. На Графинята ще дам право да ги посещава веднъж в годината, под съдебен контрол. Напълно справедливо решение.

Двамата с Джени прекарахме следващите четири часа в кабинета на управителя: шмъркахме кокаин, изпълняваше специално за мен лап танци и световни минети, въпреки че на мен и до момента не ми ставаше. Но вече се бях убедил, че от нея ще излезе подходяща майка за децата ми, така че казах на темето ѝ:

— Чакай, Джени. Спри да смучеш за малко.

Изви врат и ми се усмихна по стриптийзърски.

— Нещо лошо ли направих, миличък?

— Нищо лошо не си направила — поклатих глава. — Искам да те представя на майка ми. Изчакай за секунда. — Извадих мобифона си и набрах номера на дома на родителите ми в Бейсайд, който от трийсет и пет години не беше сменян.

Само след миг дочух разтревожения глас на майка ми и ѝ рекох:

— Не, не, изобщо не я слушай. Всичко е наред... Заповед да не се приближавам до нея ли? Е, и какво от това? Имам две къщи. Да вземе едната, а аз ще живея в другата... Децата ли? С мен ще живеят, разбира се. Че кой може да ги отгледа по-добре от мен? Но не затова ти се обаждам, мамо; исках да ти съобщя, че завеждам дело за развод с Надин... Защо ли? Защото тя е една подла кучка, затова! Пък и вече

срещнах друга жена, която е адски готина. — Погледнах към Джени, която направо сияеше, и ѝ смигнах. После казах в слушалката: — Виж какво, мамо, нека да ти дам бъдещата ми жена. Тя е страхотно сладка и красива и... Къде съм в момента ли? В един стрип-клуб в Маями... Защо?... Не, не е стриптийзърка, поне отсега нататък няма да бъде. Всичко това остава зад гърба ѝ. Ще я глезя до побъркване. — И пак намигнах на Джени. — Казва се Джени, но можеш да ѝ викаш Блейз, ако искаш. Няма да ти се обиди; тя е много сговорлива. Чакай да ти я дам.

Подадох мобифона на Джени:

— Майка ми се казва Лиа и е много готина. Няма човек, който да не я обича.

Джени сви рамене и грабна телефона.

— Ало, Лиа? Джени се обажда. Как си? Добре съм, благодаря, че попита... Да, и той е добре... Ъ-ъ, да, окей, чакай една секунда. — Джени постави ръка върху слушалката. — Искан пак да говори с теб.

Невероятно! — рекох си. Каква неучтивост от страна на майка ми така да отсвири бъдещата ми съпруга! Грабнах телефона и прекъснах връзката. После се ухилих до уши, легнах на дивана и посочих слабините си.

Джени кимна с готовност, надвеси се над мен и започна да смуче... да опъва... да стиска... да дърпа... после пак да смуче... Но да ме убиеха, не можех да причиня приток на кръв към това място. Джени обаче беше навита мацка, старателна тийнейджърка, и нямаше никакво намерение да спре, без да вложи и последната си капка старание. Едва след петнайсет минути успя да напипа онова специално местенце и докато се усетя, бях се надървил като прът и я шибях върху евтиния бял диван, като същевременно ѝ разправях колко я обичам. Тя ми каза, че и тя ме обичала, после и двамата се разкикотихме. Мигът бе прекрасен и за двама ни и не можехме да се начудим как е възможно две изгубени души да се влюбят тъй дълбоко една в друга за толкова кратко време — дори при сегашните обстоятелства.

Невероятно. Точно в този миг — преди да се изпразня — Джени бе всичко за мен. А само секунда по-късно ми се щеше тя да се изпари във въздуха. Над мен премина някакво чувство на празнота, сякаш беше трийсетметрово цунами. Сърцето ми се свлече в стомаха.

Пенисът ми направо се спаружи. Бях се сетил за Графинята; страхотно ми липсваше.

Изпитвах въпиюща нужда да говоря с нея. Искях да я чуя как ми казва, че ме обича и че все още е моя. Усмихнах се тъжно на Джени и й казах, че трябва да кажа нещо на Дейв, но че веднага се връщам. Върнах се в клуба, намерих Дейв и му рекох, че ако не напуснем това място мигновено, може да се самоубия, което ще му бръкне в здравето, щото нали той има задачата да ме поддържа жив, докато нещата се успокоят. Изчезнахме за нула време, без да се сбогувам с Джени.

* * *

Седяхме двамата с Дейв на задната седалка на лимузината на път към дома му в Брукън Саунд — затворена общност в Бока Рейтън. Мономигача се беше влюбил в някаква стриптийзърка и остана в клуба, а аз си мислех дали да не си срежа вените. Усетих, че рухвам; въздействието на кокаина преминаваше и падах в някаква емоционална пропаст. Трябваше обезателно да говоря с Графинята. Само тя можеше да ми помогне.

Часът бе два след полунощ. Грабнах мобифона на Дейв и набрах моя домашен номер. Отговори ми женски глас, но не беше Графинята.

— Кой е на телефона? — озъбих се.

— Дона.

Майка му стара! Дона Шлесинджър беше баш от ония кучки, които кльопат лайна от тоя сорт. Беше приятелка на Надин от детинство и я ревнуваше оттогава, откакто бе разбрала смисъла на тая дума. Поех дълбоко въздух и казах:

— Искам да говоря с жена ми, Дона.

— Тя не желае да разговаря с теб.

Това ме вбеси.

— Кажи й да вдигне шибания телефон, Дона.

— Вече ти обясних — озъби се Дона. — Не желае да разговаря с теб.

— Дона — рекох с равен глас, — нямам време да се ебавам. Предупреждавам те, че ако не й дадеш телефона, ще долетя до Ню Йорк и ще понижа с нож шибаното ти сърце. А щом приключа с теб,

ще се заема и с шибания ти съпруг, ей така — заради принципа. — След което изревах: — Дай й телефона моментално!

— Изчакай — рече безкрайно притеснено Дона.

Завъртях главата си около шията да се поуспокоя. После изгледах Дейв и казах:

— Не ми вярвай на приказките. Искях само да ми влезе в положението.

— И аз мразя Дона не по-малко от теб — рече Дейв и кимна, — но според мен би трябвало да оставиш Надин на мира за два-три дни. Просто не се набутвай. Говорих с Лори, а според нея Надин е безкрайно разстроена.

— Какво друго каза Лори?

— Надин нямало да те приеме обратно, ако не се подложиш на рехабилитация за дрогата.

В този момент от телефона се чу:

— Ало, Джордан, обажда се Офелия. Добре ли си?

Поех дълбоко въздух. Офелия беше добро момиче, но й няхах доверие. Беше най-старата приятелка на Графинята, така че сигурно ни мислеше най-доброто и на двама... но все пак... Графинята се е напъхала в мозъка й... манипулира я... настроила я е против мен. Офелия можеше да е враг. Но, за разлика от Дона, поне не беше зла, така че гласът й ме поуспокои.

— Добре съм, Офелия. Би ли дала телефона на Надин, ако обичаш?

Чух я как въздъхна.

— Тя не желае да се обади, Джордан. Не желае да говори с теб, ако не влезеш в рехабилитация.

— На мен не ми трябва рехабилитация — рекох най-искрено. — Просто трябва да понамаля темпото. Кажй й, че й го обещавам.

— Ще й предам — рече Офелия. — Но се съмнявам, че ще има полза. Виж какво, извинявай, но трябва да вървя. — И ей така, като нищо, прекъсна разговора.

Духът ми спадна още по-ниско. Поех дълбоко въздух и клюмнах пораженчески глава. „Невероятно“ — избъбрих полугласно.

— Добре ли си, приятелю? — обгърна рамото ми с ръка Дейв.

— Да — излъгах го. — Нищо ми няма. Но сега не ми се говори. Искам да мисля.

Дейв кимна и останалата част от пътуването прекарахме в мълчание.

Петнайсет минути по-късно седях в дневната на Дейв, обзет от чувство на безнадеждност и отчаяние. Лудостта ми сякаш се беше засилила; духът ми бе рухнал до невъзможни дълбини. Дейв седеше до мен на дивана и нищо не казваше. Само ме гледаше и чакаше. Пред мен имаше купчинка кокаин. Хапчетата ми бяха на кухненския плот. Звънях още десетина пъти у дома, но телефонът вече се вдигаше от Роко. Явно и той се беше обърнал срещу мен. Ще го уволня, щом тая история приключи.

— Обади се на мобифона на Лори — помолих Дейв. — Нямам друг начин да се свържа.

Дейв кимна уморено и започна да набира номера на Лори от безкабелния телефон. Само след трийсет секунди бях вече във връзка с нея, а тя плачеше.

— Виж какво — каза ми, докато подсмърчаше, — нали знаеш колко те обичаме двамата с Дейв. Така че направо те умолявам, Джордан, влез в рехабилитация. Нуждаеш се от помощ. Ако я караш така, съвсем скоро ще умреш. Не го ли съзнаваш? Ти си един крайно надарен човек, но се саморазрушаваш. Ако не щеш да го направиш заради себе си, направи го поне заради Чани и Картър. Моля те!

Поех дълбоко въздух, станах от дивана и тръгнах към кухнята. Дейв ме следваше на няколко крачки.

— Надин още ли ме обича? — попитах.

— Да — отвърна Лори, — още те обича, но не желае повече да е с теб, ако не влезеш в рехабилитация.

Пак поех дълбоко въздух.

— Ако ме обича, ще ми се обади.

— Не — рече Лори, — ако те обича, няма да дойде на телефона. Този проблем е и на двама ви; болестта ви е поразила и двамата. Тя може да се окаже по-болна и от теб за това, че те е оставила толкова време да правиш каквото си искаш. Трябва да влезеш в рехабилитация, Джордан, а на нея също ще ѝ е нужна помощ.

Това вече не можех да го повярвам. И Лори се бе обърнала против мен! Никога нямаше да го допусна — абсолютно! Ебал съм ѝ майката! И на Графинята също! Ебал съм им майката на всички на тоя свят! Изобщо вече не ми пука! И без това бях минал зенита си, нали

така? Бях вече на трийсет и четири, а бях изживял поне десет живота. Какъв смисъл има да продължавам? Накъде мога да вървя оттук нататък, освен надолу? Кое ще е по-добре: да умра от бавна, мъчителна смърт, или да загина славно сред пламъците?

В този миг съзрях флакончето с морфина — най-малко сто таблетки от по петнайсет милиграма. Бяха мънички, с размер на половин грахово зърно и със страхотен пурпурен цвят. От сутринта вече бях взел десет. От подобна доза повечето хора биха изпаднали в постоянна кома, но на мен нищо ми нямаше.

С безкрайно натъжен глас рекох на Лори:

— Предай на Надин, че съжалявам, и да целуне децата за довиждане от мен.

Последното, което чух, преди да затворя телефона, беше писъкът на Лори:

— Джордан, недей! Не прекъсвай...

Сръчно грабнах флакона с морфина, отвъртях капачката и изсипах съдържанието в шепата си. Таблетките бяха толкова много, че половината се разсипаха по пода. Но успях да задържа все пак петдесетина, които образуваха пирамидка върху дланта ми — чудесна пурпурна пирамидка. Хвърлих ги в устата си и захванах да ги дъвча. След което настъпи истински ад.

Видях Дейв да тича към мен, затова кривнах към отсрещната страна на кухнята и грабнах бутилка „Джак Даниелс“, но той се метна отгоре ми, преди да опра устни до гърлото й — избие я от ръката ми и ме сграбчи в мечешка прегръдка. Телефонът зазвъня. Той не му обърна внимание, а ме събори на пода, пхна огромните си пръсти в устата ми и се опита да изгребе таблетките. Ухапах го, но той беше прекалено силен и ме надви.

— Плюй! Плюй! — крещеше.

— Да ти го начукам! — извиках. — Пусни ме, или ще те убия, копеле мръсно!

Телефонът продължаваше да звъни, Дейв продължаваше да крещи „Плуй! Плюй!“, а аз продължавах да дъвча и се мъчех да преглътна колкото се може повече таблетки, докато той накрая сграби бузите ми с дясната си ръка и стисна с огромна сила.

— Майка му дееба! — изплюх таблетките. Имаха отровен вкус... невероятно горчив... а аз толкова много бях погълнал, че изобщо не ми

пукаше. Вече бе въпрос единствено на време.

Докато ме притискаше с една ръка към пода, Дейв грабна безкабелния, набра 911 и запъхтяно издиктува адреса си на полицията. После захвърли слушалката и направи опит да изгребе още таблетки от устата ми. Пак го ухапах.

— Махай мръсните си лапи от устата ми, селяндур шибан! Никога няма да ти го простя. И ти си с тях.

— Успокой се — рече той, вдигна ме, сякаш бях наръч цепеници, и ме отнесе на дивана.

Останах да лежа там и да го псувам цели две минути, но накрая взе да ми омръзва. Почвах да изпитвам силна умора... някаква топлина... придряма ми се. Никак не беше неприятно всъщност. Тогава телефонът пак иззвъня. Дейв го вдигна. Обаждаше се Лори. Опитах се да подслушам какво си говорят, но дрямката бързо ме унесе. Дейв притисна телефона до ухото ми и рече:

— Хайде, приятел, жена ти те търси. Иска да говори с теб. Иска да ти каже, че още те обича.

— Над? — попитах с безкрайно сънлив глас.

Любвеобилната Графиня:

— Сладур, дръж се заради мен. Още те обичам. Всичко ще се оправи. И децата те обичат, и аз те обичам. Всичко ще е окей. Не ми заспивай на телефона.

Разплаках се:

— Съжалявам, Над. Не исках да ти правя това, което направих днес. Не съзнавах какво върша. Но не мога да се понасям... Съжалявам... — и се разридах безутешно.

— Няма нищо — каза жена ми. — Не съм спряла да те обичам. Дръж се, чу ли? Всичко ще е окей.

— Винаги съм те обичал, Над, от мига, в който те видях за пръв път.

В този миг предозирах.

Дойдох на себе си с най-отвратителното усещане, което можете да си представите. Помня, че пицях:

— Махни това от устата ми, пътьо! — без да съм съвсем сигурен защо го искам.

Проумях само секунда след това. Бях привързан към маса за прегледи в някакво спешно отделение, заобиколен от екип от петима доктори и сестри. Масата бе вдигната перпендикулярно на пода. Не само ръцете и краката ми бяха вързани, но към масата ме придържаха и два широки пластмасови ремъка — един през торса, другият — през бедрата. Пред мен стоеше лекар в зелен болничен екип, а в ръката си държеше дълъг и дебел черен маркуч, каквито използват за автомобилните радиатори.

— Джордан — каза той твърдо, — трябва да ни помогнеш, така че престани да ме хапеш по ръката. Налага се да изпомпаме стомаха ти.

— Нищо ми няма — измънках. — Нищо не съм глътнал. Всичко изплюх. Само се майтапех.

— Разбирам — отвърна търпеливо лекарят, — но не можем да рискуваме. Сложихме ти наркан да противодейства на наркотиците, така че си извън опасност засега. Но чуй ме, приятелю, кръвното ти е високо до небето, а пулсът ти е неравномерен. Какво друго си взел, освен морфина?

Позволих си да го огледам за секунда. Имаше вид на иранец, или на перс, или на нещо от тоя сой. Как можех да му имам доверие? Та аз все пак бях еврейин, сиреч — заклет негов враг. Дали пък Хипократовата клетва не стоеше над всички тия неща? Огледах и стоята и в ъгъла съзрях нещо крайно притеснително: двама униформени полицаи, въоръжени. Бяха се облегли на стената и наблюдаваха. Ни дума повече, рекох си.

— Нищо — изграчих. — Само морфин. Е, и малко ксанакс, може би. Имам болки в гърба. Всичко е по лекарско предписание.

— Тук съм, за да ти помогна, Джордан — усмихна се тъжно докторът, — а не да те арестувам за дрога.

Затворих очи и се подготвих за изтезанието. Много добре знаех какво ще последва. Персийското копеле ще се опита да навре маркуча в хранопровода ми, до самия стомах, че да му изтегли съдържанието. После ще изсипе кило активиран въглен в стомаха ми, та дрогата да мине по чревната система, без организъмът да я поеме. Беше един от онези редки моменти в живота ми, в които съжалявах, че съм прочел толкова много неща. А последната мисъл, която ми мина преди

докторите и сестрите да ме нападнат и да ми натикат маркуча в гърлото, беше: Божичко, писна ми да съм винаги прав!

* * *

Час по-късно стомахът ми бе абсолютно празен, като не се смята оня самосвал с активирани въглен, дето го набутаха през гърлото ми. Когато най-сетне махнаха черния маркуч, все още бях привързан към масата. Докато и последните сантиметри маркуч се изнизваха от хранопровода ми, се зачудих как ли ония женски порнозвезди поемат надълбоко всичките там огромни пениси, без да им се повдига. Знам, че беше необичайна мисъл, но именно тя ми мина през ума.

— Как се чувстваш? — попита милосърдният доктор.

— Страшно ми се ходи до тоалетна — рекох. — Та ако не ме отвържете, направо в гащите ще се насера.

Докторът кимна и една от сестрите се зае да ме отвързва.

— Ей там е тоалетната — рече. — След малко ще дойда да видя как върви.

Не бях съвсем наясно какво искаше да ми каже до мига, в който първият залп изригна от задника ми със силата на водно оръдие. Успях да въздържа любопитството си и да не погледна в чинията какво е излязло от мен, но след десет минути на мощни залпове не издържах и хвърлих поглед. Приличаше на изригване на Везувий — бях избълвал от задника си килограми тъмночерна вулканична пепел. Ако сутринта теглото ми бе петдесет и девет кила, сега сигурно бях слязъл на петдесет и четири. Целите ми вътрешности се бяха озовали в тая евтина порцеланова тоалетна чиния в Бока Рейтън, Флорида.

Час по-късно най-сетне се излюпих от тоалетната. Бях прекарал най-страшното и вече се чувствах значително по-нормално. Вероятно, рекох си, са изпомпали от мен и някаква част от лудостта. Както и да е, настана време да се върнем към „Животът на богатите и дисфункционалните“; време да се сдобрим с Графинята, да намалее консумацията си на дрога и да заживее по-кратко. Та все пак бях вече мъж на трийсет и четири години и баща на две деца.

— Благодаря — казах на милосърдния доктор. — И извинявай, че те ухапах. Нещо бях поизнервен. Нали ме разбираш?

— Няма проблем — кимна той. — Радвам се, че можахме да помогнем.

— Бихте ли ми повикали едно такси, момчета? Трябва да се прибирам, че да се наспя.

Точно тогава забелязах, че двамата полицаи са все още в стаята и че са се запътили направо към мен. И имах подчертаното чувство, че не се канят да ми предложат те да ме закарат до нас.

Докторът отстъпи крачна назад, докато единият от полицаите извади чифт белезници. Исусе Христе! — рекох си. Пак ли ще ме закопчаят? На Вълка щеше да му е за четвърти път в рамките на по-малко от двайсет и четири часа! Че какво толкова бях извършил? Реших, че всъщност ще е по-добре да не се впускам мислено в тази посока. В края на краищата там, накъдето щяха да ме поведат, щях да разполагам с достатъчно време да обмисля всичко.

Докато ми щракаше белезниците, полицаят каза:

— По силата на закона „Бейкър“ ще бъдете вкаран в затворено психиатрично отделение за срок от седемдесет и два часа, след което ще ви изправят пред съдия да прецени дали още представлявате опасност за себе си и за обществото. Извинете ме, сър.

Х-м-м-м... добро момче ми изглежда тоя флоридски полицай, пък и той просто си върши работата. Още повече, че се кани да ме води в психиатрично отделение, а не в затвора, което все пак е за предпочитане, нали?

— Аз съм пеперудка! Аз съм пеперудка! — пищеше една свръхдебела тъмнокоса жена в синя хавайска рокля, размахваше ръце и се носеше в бавни кръгове около затвореното психиатрично отделение на четвъртия етаж на медицинския център „Делрей“.

Мина и покрай мен, докато седях на една изключително неудобна кушетка в средата на общата зала. Усмихнах ѝ се и ѝ кимнах. Пациентите бяха около четирийсет на брой, облечени предимно в халати и по чехли и заети с разни видове обществено неприемлива дейност. В предната част на отделението беше дежурната сестринска стая и лудите се нареждаха на опашка пред нея на всеки няколко часа да си вземат торазина, халдола или някакво друго антипси-хотично лекарство за успокоение на разбитите им нерви.

— Трябва да го пресметна. Шест цяло нула две по десет на двайсет и трета степен — мърмореше си висок, слаб тийнейджър с избило навсякъде акне.

Колко интересно, помислих си. От повече от два часа наблюдавах нещастния младеж, докато се въртеше в абсолютно точен кръг и упоменаваше числото на Авогадро — математическа константа, с която се изчислява молекулярната плътност. В началото не можех да разбера защо е толкова вманиачен на тази тема, докато един от санитарите не ми обясни, че младежът имал много висок коефициент на интелигентност, но бил необуздаем любител на ЛСД-то и числото на Авогадро се явявало като някаква идея фикс при всяка подействала му зле доза. Това му бил третият престой в медицинския център „Делрей“ през последните дванайсет месеца.

Стори ми се жалко, че съм се озовал на подобно място — като се имаше предвид, че бях с напълно здрав разум, — но именно тук бе проблемът с всички онези закони, като закона на Бейкър. Създадени са да посрещат нуждите на масите. Както и да е, дотук нещата все пак вървяха сравнително не зле. Успях да убедя един от лекарите да ми предпише ламиктал, а той по собствено усмотрение ми предписа и някакъв опиат с кратковременно действие, да облекчи абстиненцията.

Онова, което ме притесняваше обаче, бе фактът, че се бях опитал да се свържа поне с една дузина хора от телефонния автомат в отделението — приятели, роднини, адвокати, съдружници в бизнеса. Направих даже опит да се обадя на Алън Кемтоб да ми приготви нов запас от куалуди за деня, в който най-после щяха да ме изпишат от тая лудница, но така и не успях да се свържа с нито един — нито с Графинята, нито с родителите ми, нито с Липски, Дейв, Лори, Гуин, Джанет, Вигвам, Джо Фамегети, Грег О'Конъл, Готвача, та дори и с Бо, с когото друг път с лекота се свързвах. Имах чувството, че са ме изолирали отвсякъде, до един.

В крайна сметка, към края на първия ми ден в това славно заведение усетих, че мразя Графинята повече от всякога. Напълно ме беше забравила, настроила бе всички против мен, използвала бе онази единствена моя гадна постъпка на стълбите, за да си спечели съчувствието на моите приятели и съдружници. Убеден бях, че вече не ме обича и че ония приказки докато свръхдозирах, ми ги беше казала

единствено от съчувствие — сиреч, ако все пак хвърлех топа, да ме е изпроводила към ада с едно последно фалшиво „обичам те“.

Към полунощ организмът ми почти се освободи от кокаина и куалудите, но пак не можах да заспя. И точно по това време, в малките часове на 17 април 1997 година, се яви сестра с безкрайно добро сърце и ми сложи инжекция далмейн в дясната буза на задника ми. И най-после, петнайсет минути по-късно, за пръв път от три месеца успях да заспя без кокаин в организма ми.

Събудих се след осемнайсет часа, когато чух някой да ме вика по име. Отворих очи и видях надвесилия се отгоре ми голям черен санитар.

— Имате посетител, господин Белфърт.

Графинята! — рекох си. Дошла е да ме измъкне оттук.

— Нима? — казах. — И кой е той?

— Не му знам името — вдигна рамене санитарят.

Духът ми се сломи. А той ме заведе в някаква стая с тапицирани стени, със сиво метално бюро и три стола. Като се изключеха тапицираните стени, съвсем приличаше на стаята, където ме разпитваха швейцарските митничари, след като бях опипвал стюардесата. От едната страна на бюрото седеше около четирийсетгодишен мъж с рогови рамки на очилата. В мига, в който погледите ни се срещнаха, той стана от стола и ме поздрави.

— Предполагам, че ти си Джордан — каза и протегна десница.
— Казвам се Денис Мейнард^[1].

Ръкувах се по инстинкт, макар у него да имаше нещо, което моментално ме отблъсна. Облечен беше като мен, по дънки и маратонки и бяло поло. Изглеждаше горе-долу добре, макар и леко поизхабен, около метър и седемдесет и пет, нормална конструкция и къса кестенява коса, сресана на път.

Посочи ми да седна насреща му. Кимнах и седнах. Само след секунда в стаята влезе още един санитар — видя ми се като едър, пиян ирландец. Двамата санитарни застанаха зад гърба ми, на има-няма метър от мен, готови да ми скочат, ако решах да скроя на тоя някой номер в стил Ханибал Лектър — да му отхапя носа например, а моят пулс не мърдаше от седемдесет и два удара в минута.

— Нает съм от съпругата ти — каза Денис Мейнард.

— Ти някакъв шибан бракоразводен адвокат ли си? — попитах невярващо. — Ей Богу, тая путка хич не си поплюва. Смятах, че ще има благоприличието поне да изчака трите дни до изтичането на закона на Бейкър, преди да подаде документите за развод.

— Не съм адвокат по бракоразводни дела, Джордан, а съм помагач против дрогата, а жена ти ме нае, понеже все още те обича, така че не бива да бързаш да я наричаш путка.

Изгледах копелето с присвити очи, щото изобщо не разбирах за какво става дума. Параноята ме бе отпуснала, но още бях наежен.

— Значи жена ми те е наела, понеже още ме обича, така ли? Ами като толкова много ме обича, що не дойде да ме види?

— Все още е силно уплашена. И силно объркана. Прекарах последните двайсет и четири часа с нея и бих казал, че е в много крехко състояние. Все още не е готова да се срещне с теб.

Усетих как главата ми се изпълни с пара. Тоя път свалях Графинята! Рипнах от стола, прескочих бюрото и се разкрещях:

— Мръсен педал! — Той отскочи назад, а двамата санитарии се хвърлиха подир мен. — Ще поръчам да те наръгат до смърт, лайнар такъв, дето се пускаш на жена ми, докато аз съм затворен тук. Смятай се за умрял! И семейството ти го смятай за умряло! Нямах си представа какви възможности имам.

Поех дълбоко въздух, докато санитарите ме набутаха обратно на стола.

— Успокой се — каза бъдещият съпруг на Графинята. — Не се пускам на жена ти. Тя все още те обича, а аз обичам съвсем друга жена. Искан да кажа, че през последните двайсет и четири часа разговарях със съпругата ти за тебе, за нея и за всичко случило се между вас.

Чувствах се абсолютно нерационален. Бях свикнал аз да контролирам нещата, а липсата на контрол в сегашното ми положение ме побъркваше.

— А каза ли ти, че я изритах надолу по стълбите, докато държах дъщеря ми в обятията си? Каза ли ти, че изпонарязах смотаната й шик мебелировка, струваща два милиона долара? А за неуспешния ми кухненски опит спомена ли? Представям си какви ги е наговорила. — И поклатих отвратен глава — отвратен не само от собствените ми

деяния, но и от това, че Графинята бе изкарала семейните ни проблеми на показ пред абсолютно непознат.

Кимна и пусна лек смях, да поуталожи гнева ми.

— Да, каза ми за всичко това. Някои неща ми се видяха доста забавни, особено случката с мебелите. Не бях чувал за подобен случай досега. Повечето неща обаче са доста тревожни, като случката на стълбите и в гаража. Трябва обаче да разбереш, че вината за тези работи не е у теб... или, по-точно казано, че нито едно от тези действия не означава, че ти си лош човек. Ти, Джордан, си болен човек; страдаш от заболяване, което не е по-различно от рака или диабета. — Спря за миг, после сви рамене. — Но освен това тя ми каза какъв прекрасен човек си бил, преди да се отдадеш на дрогата. Колко великолепен си бил и какви постижения си имал и как се е влюбила в теб от пръв поглед. Каза и че никой друг не е обичала така, както теб те е обичала. Каза ми и колко щедър си към хората и как всички злоупотребяват с тази ти щедрост. Каза ми и за гърба ти, и как той изострил...

Но докато помагачът приказваше, аз се улових, че съм се вкопчил в една-единствена дума: *обичала*. Точно така го каза — *обичала*, в минало време. Значеше ли това, че тя вече не ме обича? Най-вероятно, рекох си, защото, ако продължаваше да ме обича, досега щеше да е дошла да ме види. Какви ми ги разправя, че била уплашена. Нали съм в затворено психиатрично отделение — какво мога да й направя? Изживявам ужасна емоционална болка. Що не дойде само да ме посети — пък дори и само за една секунда, за Бога! — и да ме прегърне и да ми каже, че още ме обича, това би облекчило болката. Нима аз не бих сторил същото за нея? Доста жестоко ми се струва от нейна страна да не ме посети, след като насмалко не се самоубих. Каквото и да ми разправят, и независимо от обстоятелствата, тя изобщо не се държи като любяща жена.

Явно задачата на Денис Мейнард е да ме убеди да се подложя на рехабилитация. Може пък и да го направя, ако самата Графиня дойде и ме помоли. Но не и по този начин — тя да ме шантажира и да заплашва, че ще ме остави, ако не направя онова, което тя иска. От друга страна, нима не искам да се подложя на рехабилитация, или поне нямам ли нужда от рехабилитация? Нима искам да изживея целия си живот пристрастен към дрогата? Но пък как ще живея изобщо без

дрога? Целият ми живот се върти около дрогата. Самата мисъл да изживея следващите си петдесет години без куалуди и кока ми се струваше немислима. Да, ама нали едно време, много преди да станат всички тия неща, бях водил трезв живот. Възможно ли е изобщо да се върна на онази точка, да върна назад часовника, така да се каже? Или химията на мозъка ми се е променила безвъзвратно и сега съм пристрастен, осъден на такъв начин на живот докато умра?

— ... и за темперамента на баща ти — продължаваше помагачът, — и как майка ти се мъчела да те опази от него, макар и невинаги успешно. Всичко ми разказа.

Направих опит да не съм саркастичен, но бързо се провалих:

— А успя ли малката Марта Стюарт да ти каже самата тя колко е безпогрешна? Имам предвид, след като аз съм толкова дефектен и прочее, остана ли й поне секунда да ти разкаже нещо за себе си? Защото тя е безгрешна, в края на краищата. Ще ти разкаже — може би не точно с тези думи, но ще ти го разкаже. Все пак става дума за Графинята от Бей Ридж.

Последните ми думи го накараха тихичко да се засмее.

— Виж какво — каза, — жена ти далеч не е идеална. Напротив, тя е по-болна и от теб. Помисли си само за секунда: кой е по-болният — съпругът, пристрастен към дрогата, или съпругата, която гледа как обичаният ѝ мъж се саморазрушава? Втората, бих казал аз. Истината е, че съпругата ти страда от нейно си заболяване, което се нарича ко-пристрастеност. Но докато през цялото време се е вторачила в теб, не ѝ остава време за собствените ѝ проблеми. По-тежък случай на ко-пристрастеност от нейния не съм срещал.

— Глупости на търкалета — рекох. — Защо смяташ, че всичките тия неща не са ми известни? В случай че не знаеш, доста неща съм изпопроучел. И въпреки петдесетте хиляди куалуда, които съм погълнал, и досега помня всичко, което съм прочел от детската градина насам.

Той кимна:

— Не само с жена ти съм се срещнал, Джордан; разговарях и с всичките ви приятели и роднини, с всички, на които държиш. И всички те са единомисленици, че ти си един от най-умните мъже на планетата. Така че, като имаме това предвид, нямам намерение да те занимавам с алабалистика. Ето какво предстои: В Джорджия има една

рехабилитационна клиника на име „Талбът Марш“. Специализирана е в лечение на лекари. Пълно е с изключително умни хора, така че няма да се чувстваш не на място. Имам правомощията още начаса да те изпиша от тая дупка тук. И само след два часа ще си в „Талбът Марш“. Долу в момента те чака лимузина, на летището е частният ти самолет, зареден с гориво. „Талбът Марш“ е много приятно място, и доста луксозно. Смятам, че ще ти хареса.

— И откъде е шибаната ти квалификация по тия въпроси? Да не си доктор?

— Не — каза. — И аз съм наркоман като теб. По нищо не се различаваме, освен по това, че аз съм във фаза възстановяване, а ти — не.

— Откога си трезвен?

— От десет години.

— От десет шибани години? — задавих се. — Исусе Христе! Възможно ли е изобщо подобно шибано нещо? Аз и ден не мога да изкарам — и час, — без да си мисля за дрога! Не съм като теб, приятелче. Моят мозък работи по друг начин. Пък и не виждам за какво ми е да се подлагам на рехабилитация. Е, може да опитам АА^[2] или нещо от тоя род.

— Отдавна си прескочил този етап. Ако трябва да съм откровен, цяло чудо е, че още си жив. Отдавна е трябвало да престанеш да дишаш, приятелю. — И сви рамене. — Но един ден късметът ти ще свърши. Следващият път приятелят ти Дейв може да не е подръка да се обади на 911 и вместо в психиатрично отделение, ще се озовеш в ковчег. — И с много по-твърд тон продължи: — Ние от АА имаме една приказка: алкохоликът и наркоманът могат да стигнат само до три места — затвора, лудницата или гробищата. През последните два дни вече си бил в затвор и в лудница. Кога ще речеш „стига“? Когато се озовеш в погребалното бюро ли? И тогава жена ти ще трябва да седне с двете ти деца и да им обясни как повече няма да видят баща си, нали?

Свих рамене. Съзнавах, че е прав, но нямах сили да се предам. Някаква необяснима причина ме подтикваше да му се съпротивлявам, да се съпротивлявам и на Графинята — че и на всички останали. Ако някога станех трезвен, щеше да е по мое желание, по ничие друго, а най-малкото пък — с опряна в слепоочието ми пушка.

— Ще размисля, но само ако самата Надин дойде тук. Иначе можеш да ходиш да се ебеш!

— Тя няма да дойде тук — каза. — Няма да ти проговори, освен ако не се подложиш на рехабилитация.

— Добре — рекох. — В такъв случай ходете да се ебете и двамата. Аз след два дни излизам оттук; и тогава ще се боря с пристрастеността си така, както аз намеря за добре. И ако това означава, че ще загубя жена си — така да бъде. — Станах от стола и направих знак на санитарите.

Докато излизах от стаята, Денис каза:

— Може и да успееш да си намериш друга красива жена, но никога няма да намериш някоя, която да те обича колкото нея. Кой смяташ, че организира всичко това? Жена ти прекара последните двайсет и четири часа в състояние на паника, борейки се да спаси живота ти. Ако я изпуснеш, значи си най-големият глупак.

Поех дълбоко въздух и отговорих:

— Преди много, много години имаше и друга жена, която ме обичаше колкото Надин; казваше се Дениз, а аз я преях царски. Може би сега просто си получавам заслуженото. Кой може да каже на тоя етап? Но във всеки случай няма да дам насила да ме вкарат в рехабилитация, така че не си губи времето. И не идвай повече да ме виждаш.

След което излязох от стаята.

Останалата част от деня се оказа не по-малко мъчителна. Като се почне от родителите ми, всичките ми приятели и роднини се изредиха да ме посетят в психиатричното отделение и да ме кандърдисват да се подложя на рехабилитация. Всички, освен Графинята. Как може тая жена да е толкова безсърдечна, след като бях опитал... какво?

Не допусках в мисълта си израза „да се самоубия“ — дали защото ми причиняваше прекалена болка, или от срам, че любовта ми — вманиачеността ми, да го наречем — към една жена, пък била тя и съпругата ми, е могла да ме тласне към подобна стъпка. Такава стъпка никак не подхожда на истински властния човек, нито пък на човек, изпитващ поне капка уважение към себе си.

Честно казано, аз изобщо не възнамерявах да се самоубивам. Дълбоко в себе си бях уверен, че ще ме откарат в болницата и ще ми изпомпат стомаха. Та нали Дейв бдеше над мен и бе готов да се намеси. Графинята обаче изобщо не съзнаваше този момент; от нейна гледна точка аз съм се бил разстроил толкова от възможността да я изгубя и съм бил така затънал в отчаянието и безизходицата на причинената от кокаина параноя, че съм посегнал затова на живота си. Е, как нямаше да я трогне подобна мисъл?

Вярно, бях се държал като звяр с нея, и то не само на стълбите, но и през няколкото месеца преди това гнусно деяние. Или няколкото години, да кажем. Още от ранните години на брака ни бях започнал да експлоатирам негласната ни уговорка — че след като ѝ осигурявам живота, ще имам право на известни свободи. И докато подобна търпимост все пак някак си беше приемлива, несъмнено бях преминал далеч отвъд всякакви граници.

Но въпреки всичко смятах, че все пак заслужавам известно състрадание.

Състрадание ли ѝ липсваше на Графинята? Нямаше ли у нея определена студенина, нямаше ли едно ъгълче в сърцето ѝ, което бе недостижимо за друг? Наистина, аз открай време подозирах подобно нещо. И Графинята беше повредена стока — така, както бях самият аз, че и всички останали; добра съпруга беше, но и съпруга, навлязла в брака със свой собствен багаж. Навремето, като дете, баща ѝ насмалко да я изостави. Разправяла ми беше колко пъти се променяла в събота или в неделя — а тя още тогава била красавица с буйна руса коса и ангелско лице — и чакала баща ѝ да я изведе на някой изискан ресторант или на влакчето на ужасите в Кони Айлънд, или на „Рийс Парк“ — бруклинския плаж, та всички да разберели: „Ето я дъщеря ми! Вижте каква красавица е! Толкова се гордея с нея!“ И висяла с часове на предната веранда, а той изобщо не се вясвал, или се обаждал с някакво тъпо оправдание.

Сюзан, разбира се, го покривала — разправяла на Надин, че баща ѝ я обича, но е обзет от някакви негови си демони, които го тласкали към живота на скитник, към едно безкоренно съществуване. Не бях ли аз сега жертва именно на тази обремененост? Възможно ли бе студенината ѝ да се дължи на бариерите, които е издигнала около себе си още като дете и които сега ѝ пречеха да стане състрадателна

жена? Или просто се хващах за сламки? Или просто си получавах заслуженото — за всичкото кръшкане със „сини чипчета“ и „наздакчета“, кацанията с хеликоптера в три през нощта, приказките насън за Венис курвата, за масажистката и опипването на стюардесата...

Или си плащах по един много по-неусетен начин и за всичко останало — за законите, които бях нарушил? За акциите, чиито цени манипулирах? За прехвърлените в Швейцария пари? За това, че преобах Кени Грийн-Ръбчо, който винаги ми беше верен съдружник? Вече ми беше трудно да преценя. Последното десетилетие от живота бе неимоверно сложно. Изживях живот, какъвто обикновено описват единствено в романите.

Но факт е, че животът ми бе протекъл именно по този начин. Моят живот. За добро, или зло аз, Джордан Белфърт, Вълка от Уолстрийт, бях живял като истински дивак. През цялото време смятах, че съм брониран — бягах от смъртта и затвора, живеех като някоя рок-звезда, изконсумирах повече дрога, отколкото се полага и на хиляда души, но все още бях жив, за да разправам как е било.

Всички тези мисли бушуваха в главата ми към края на втория ми ден в затвореното психиатрично отделение на медицинския център „Делрей“. А докато дрогата постепенно напускаше главния ми мозък, умът ми ставаше все по-остър. Рикоширах и бях готов да се изправа срещу света с всичките ми способности; готов бях да размажа онова копеле Стив Мадън, да подновя битката с търсача на възмездие специален агент Грегъри Коулмън и готов да си отвоювам обратно Графинята, независимо на каква цена.

На следващото утро, непосредствено след като ни раздадоха хапчетата, ме извикаха в тапицираната стая, където ме чакаха двама доктори. Единият беше дебел, другият — нормален, но с изпъкнали очни ябълки и с адамова ябълка колкото грейпфрут. Проблеми с жлезите, предположих.

Представиха се като доктор Брад и доктор Майк^[3] и моментално дадоха знак на санитарите да напуснат стаята. Интересно, рекох си, но далеч не толкова интересно, колкото последвалите първоначални две минути на разговора ни, по време на които стигнах до извода, че тия

дватамата биха имали по-голям успех като комици в някое заведение, отколкото като помагачи срещу дрогата. Или пък такъв им е методът? Всъщност тия двамата никак не бяха лоши. Даже по едно време ми станаха симпатични. Графинята ги бе прекарала с частен самолет от Калифорния, след като Денис Мейнард я уведоми, че двамата нещо не сме се погодили.

Това значи беше подкреплението.

— Виж какво — каза дебелият доктор Брад, — мога на мига да те изпиша от тоя лайнарник и само след два часа да си в „Талбът Марш“, да си пиеш безалкохолна пиня колада и да се кокориш на една млада медицинска сестра, която е пациентка там, понеже я хванали да си инжектира демерол през униформената пола. — И вдигна рамене. — Другият вариант е да останеш тук още един ден, че да опознаеш още по-отблизо жената-пеперудка и математичето. Едно ще ти кажа обаче: трябва да си луд, че да останеш тук дори една секунда повече, отколкото трябва. Щото глей как смърди...

— На лайна — намеси се оня с жлезите. — Защо не ни дадеш да те изпишем оттук? Добре де, не се съмнявам, че си луд и прочее и че заслужаваш да те запрат поне за две години, ама що трябва да е тука — в тоя лайнарник! Дай поне да е в някоя по-изискана лудница.

— Той е прав — добави Брад Дебелия. — Без майтап: долу ни чака лимузина, а самолетът ти е на летище „Бока Авиейшън“. Дай да те изпишем от тая лудница, да се качим на самолета и да се кефим.

— И аз съм на същото мнение — рече оня с жлезите. — Самолетът ти е една фантазия. Колко ли е платила жена ти да ни докара дотук от Калифорния?

— Не съм сигурен — отвърнах, — но съм готов да се обзаложа, че е било по най-високата тарифа. Ако има нещо, което Графинята да мрази, то е да се пазари.

И двамата се разсмяха, най-вече Брад Дебелия, който във всичко намираще по нещо смешно. — Графинята! Чудесен прякор! Тя, жена ти, наистина е много красива, а и страшно те обича.

— Защо ѝ викаш Графинята? — попита оня с жлезите.

— Абе, дълга история — отвърнах, — но колкото и да ми се ще, не мога да си припиша заслугата, че съм го измислил. Щото го измисли един Брайтън, собственик на брокерска фирма, с която си имам вземане-даване. Та преди няколко коледи се прибирахме с частен

самолет от Сейнт Бартольмю, и двамата със страхотен махмурлук. Барт седеше точно срещу Надин и взе, че пусна една сочна пръдня, след което каза: „Майка му стара, Надин, аз май леко се изтървах в гащите!“ А Надин започна да му трие сол на главата за това колко бил невъзпитан и отвратителен, при което Брайън рече: „О, прощавайте; предполагам, че Графинята от Бей Ридж никога не се е изпускала при пръдня в копринените си гащички!“

— Много готин лаф — каза Брад Дебелия. — Графинята от Бей Ридж.

— Чакай, смешното тепърва предстои. То стана непосредствено след това. Брайън реши, че шегата му е изключително уместна и така се преви в истеричен смях, че не забеляза как Графинята сви на руло коледното издание на списанието „Таун енд Кънтри“. И в мига, в който той надигна глава, тя рипна от седалката и така го млатна по главата, че оня изпадна в безсъзнание. Направо изгуби шибаното си съзнание в самия самолет, ви казвам! А тя си седна и пак се зачете в списанието. Брайън се свести след две-три минути благодарение на чашата вода, която жена ми му лисна в лицето. Та оттогава ѝ остана тоя прякор.

— Невероятно! — възкликна оня с жлезите. — Жена ти има вид на ангел. Не бих очаквал нещо подобно от такава жена. — А Брад Дебелия кимна в знак на съгласие.

— То е, щото нямате и най-малката представа на какво е способна — забелих аз очи. — Може да ви се струва нежна, ама е яка като бик. Знаете ли колко пъти съм си патил от нея? Най я бива да те залива с вода. — Тихичко се разсмях. — Не че е нямала право, честно казано; в повечето случаи напълно си заслужавах боя. Колкото и да я обичам, не съм еталон за примерен съпруг. Но това не ми пречи да си мисля, че все пак трябваше да ме посети тук. Ако беше дошла, вече щях да съм в рехабилитация, но сега съм се запънал, понеже не ми харесва ролята на заложник.

— Стори ми се, че ѝ се искаше да дойде — каза Брад Дебелия, — но Денис Мейnard я посъветва да не го прави.

— Така и предполагам — запених се. — Това копеле е истинско лайно. Щом приключи цялата тая дандания, ще пратя някой да му направи малко посещение.

Комедийният дует отказа да спори с мен.

— Мога ли да ти предложи нещо? — попита оня с жлезите.

— Защо не? — кимнах. — Вие, момчета, сте големи симпатяги. Обаче оня хуй сплескан го ненавиждам.

Той се усмихна и се огледа заговорнически. После сниши глас и каза:

— Що не ни дадеш да те изпишем отгук и да те закараме до Атланта, пък после, веднага след като те запишем в рехабилитацията, моментално си вдигаш чуковете? Там няма зидове, бодлива тел или други подобни щуротии. Ще живееш в луксозен апартамент с неколцина шантави лекари.

— Да, бе — добави Брад Дебелия, — в мига, в който те доставим в Атланта, законът на Бейкър губи силата си и ставаш свободен човек. Просто кажи на пилота си да не излита. Не ти ли хареса рехабилитацията, просто си тръгваш.

— Вие двамата сте направо невероятни! — разсмях се. — Играете ми на престъпната струничка, нали?

— Ще направя всичко необходимо да те вкарам в рехабилитация — рече Брад Дебелия. — Ти си свястно момче и заслужаваш да живееш, а не да умреш с луличка за крек в уста, каквото именно ще те сполети, ако не заживееш на чисто. Повярвай ми — от личен опит го знам.

— И ти ли си възстановяващ се наркоман? — попитах.

— И двамата сме такива — каза оня с жлезите. — Аз съм на чисто от единайсет години, а Брад — от тринайсет.

— Че как изобщо е възможно такова нещо? Казвам ви честно: искам да спра, но просто не мога. Няма да издържа повече от няколко дни, да не говорим за цели тринайсет години.

— Ще можеш — рече Брад Дебелия. — За тринайсет години не знам, но бас държа, че днешния ден можеш да го изкараш.

— Е, колкото до днешния ден, ще изтрая — казах, — но надали повече.

— И това е достатъчно — рече оня с жлезите. — Единственото, което има значение, е днешният ден. Кой знае какво ще ни донесе утрешният? Живей ден за ден — и ще успееш. Аз точно така правя. Да не мислиш, че съм се събудил тая сутрин и съм си рекъл: „Ей, Майк, знаеш ли колко е важно да потискаш цял живот желанието да пиеш?“ Напротив, казах си: „Ей, Майк, изкарай и следващите двайсет и четири часа, пък останалата част от живота ти все някак си ще се подреди.“

Брад Дебелия кимна:

— Той е прав, Джордан. И знам какво точно си мислиш в момента — че това е някакъв вид тъпа самозаблуда. — И сви рамене. — Може и така да е, но на мен лично не ми пука. Действа — и това ми е достатъчно. Благодарение на нея възвърнах живота си, а и ти можеш да възвърнеш своя.

Поех дълбоко въздух и бавно го изпуснах. Тия момчета са много готини, ама наистина. А и аз наистина искам да съм трезвен. Толкова много, че дори предусещах вкуса на новия живот. Но навикът е прекалено силен. Всичките ми приятели вземат дрога; всичките ми забавления включват и дрога. А Графинята... ами Графинята така и не дойде да ме види. След всички ужаси, които ѝ бях причинил, в сърцето си усещах, че никога няма да забравя как не дойде да ме види след опита ми за самоубийство.

Да не забравяме и как стоят нещата от нейната си гледна точка. Може пък да предпочете никога да не ми прости. Не мога да я виня за подобно нещо. Тя беше толкова добра съпруга, а аз ѝ се отблагодарих с това, че станах наркоман. Е, имал съм си причини, но това не променя нещата. Ако реши да се развежда, в правото си е. Но аз винаги ще се грижа за нея, винаги ще я обичам и ще правя така, че да живее добре. В края на краищата, нали тя ми роди две прекрасни дечица и нали тя е организирала всичко това.

Изгледах Брад Дебелия право в очите и бавно кимнах:

— Дай да се махаме от тоя шибан ад.

— Точно така — рече. — Точно така.

[1] Името е променено. — Б.а. ↑

[2] *Alcoholics Anonymous* (Анонимни алкохолици) — дружество от мъже и жени, които споделят помежду си своя опит, сила и надежда, за да разрешат общия си проблем и да помогнат на други да се възстановят от алкохолизма. — Б.пр. ↑

[3] Имената са променени. — Б.а. ↑

ГЛАВА 38.

МАРСИАНЦИ ОТ ТРЕТИЯ РАЙХ

На пръв поглед мястото изглеждаше съвсем нормално.

Възстановителният лагер „Талбът Марш“ бе разположен върху шестстотин безупречно поддържани квадратни метра в Атланта, Джорджия. Бе само на десет минути път с лимузина от частното летище, а аз през всичките тези шестстотин секунди планирах единствено как да избягам. Още преди да слеза дадох на пилотите най-строга заповед да не излитат, независимо от обстоятелствата. И им обясних, че в края на краищата сметката плащах аз, а не Графинята. Пък и щяха да получат нещо отгоре, ако почакаат. Увериха ме, че никъде няма да мърдат.

Та още с влизането на лимузината по алеята огледах подробно терена с очите на военнопленник. През това време Брад Дебелия и оня с жлезите седяха насреща ми. И, както ми бяха обещали, никъде не виждах нито циментов зид, нито една решетка, наблюдателница с картечница или късче бодлива тел.

Имотът блестеше на слънцето: пурпурни и жълти цветя, маникюрирани розови храсти, огромни дъбове и брястове — нищо общо с вмирираните на урина коридори на медицинския център „Делрей“. И все пак нещо не ми даваше покой. Много хубаво не е на хубаво, нали? Чак пък толкова пари да има в рехабилитацията на наркомани?

Пред сградата имаше кръгъл сектор за пристигащи и заминаващи. И докато лимузината пъплеше към него, Брад Дебелия бръкна в джоба си и извади три двайсетачки.

— Вземи — рече. — Знам, че нямаш никакви пари у себе си, така че смятай тези за подарък. Ще ти стигнат за такси до летището, та да не ходиш на автостоп. Не се знае на какъв вманиачен наркоман можеш да попаднеш.

— Не разбирам за какво ми говориш — казах невинно.

— Видях те да шепнеш нещо на ухото на пилота — отвърна Брад Дебелия. — Отдавна съм помагач и ако за тези години съм научил

нещо, то е, че по никакъв начин не можеш да принудиш някой да стане трезвен, ако самият той не е готов за това. Няма да те обиждам, като ти повтарям поговорки от рода на тази, че можеш да заведеш коня до водата, но не можеш да го накараш да пие. Пък и смятам, че ти ги дължа тези шейсет долара за това, че през целия път ме весели с историите си. — Поклати глава. — Ама и ти се едно изчанчено копеле... — Спря, сякаш търсеше точните думи: — Както и да е, за мен това е най-необичайната интервенция на света. Седя си аз вчера в Калифорния и тъпея на някаква скучна конференция, и в един момент по телефона ми се обажда обезумял предстоящият покойник Денис Мейнард и ми разправя за някаква страхотно красива манекенка, чийто мъж, дето не си знаел милиардите, бил на границата на самоубийството. И колкото и да не ти се вярва, аз първоначално се запънах заради огромните разстояния, но тогава Графинята от Бей Ридж взе телефона и заяви, че не приема „не“ за отговор. И докато се усетя, се намерихме в този частен самолет. А после се запознахме и с теб, което се оказа върхът на всичко. — Сви рамене. — Та мога единствено да кажа, че желая на теб и на жена ти всичко най-добро. Надявам се да останете заедно. Ще бъде великолепен край на цялата история.

Оня с жлезите кимна в знак на съгласие:

— Добър човек си ти, Джордан, и никога не го забравяй. Дори ако след десет минути хукнеш оттук и забиеш право някъде, където пушат крек, това няма да промени факта, че си добър човек. Това заболяване е адски шибано — коварно и озадачаващо. Аз самият три пъти бягах от рехабилитация, докато накрая успях. Стигна се дотам, че семейството ми ме намери под един мост; живеех като просяк. А най-гадното бе, че и след като ме намериха и най-после успяха да ме вкарат в рехабилитация, аз пак избягах и се върнах под моста. Странна е тая болест.

Изпуснах дълбока въздишка:

— Няма какво да ви зальгвам. Дори още докато летяхме насам — докато ви разправях всички ония истерични истории и всички се смеехме неудържимо, — аз продължавах да си мисля за дрогата. Тия мисли прогарят тила ми, сякаш е някаква шибана доменна пещ. И отсега мисля как, щом се измъкна оттук, ще се обадя на дилъра ми за

куалуди. Може да мина и без кокаин, но без куалуди — няма начин. Вече представляват прекалено голяма част от живота ми.

— Това чувство ми е напълно познато — каза Брад Дебелия и кимна. — Честно казано, и аз продължавам да мисля по същия начин за коката. Не минава ден, в който да не изпитам страхотна нужда да шмръкна. И все пак успявам вече тринайсет години да съм трезвен. И знаеш ли как го постигам?

— Знам, дебело копеле такова — усмихнах се. — Ден за ден, нали?

— А, ето че вече си научил нещо — рече Брад Дебелия. — Значи все още има някаква надежда да се оправяш.

— Да — измънках, — да започнем лечението.

Слязохме от колата и се отправихме по късата бетонова алея към главния вход. Вътре обстановката бе коренно различна от онова, което си бях представял. Беше разкошно. Приличаше на мъжки клуб, с дебел пухкав червен мокет, купища махагон и полиран орех, удобни на вид дивани, диванчета и фотьойли. Имаше и етажерка, пълна със стари на вид книги. А точно насреща ѝ се намираше един кървавочервен кожен фотьойл с много висока облегалка. Видя ми се изключително удобен, затова отидох и се плъснах на него.

А-а-а... откога не бях сядал така удобно, без мозъкът ми да ври от кокаин и куалуди? Вече нямах болки в гърба, нито в крака, нито в бедрото, нищо вече не ме болеше. Нищо не ме мъчеше, дори и най-малката дреболия. Поех дълбоко въздух и бавно го изпуснах... Вдъхнах дълбоко, приятно, трезво — част от един приятен, трезвен миг. Откога не се бях чувствал така? Откакто за последно бях трезвен, бяха минали почти девет години. Девет шибани години на пълна лудост! Ебаси майката — що за живот бях водил!

И усещах някакъв адски шибан глад! Искях да ям нещо. Всичко друго, освен зърнени топчета с вкус на плодове.

Брад Дебелия се приближи и попита:

— Добре ли си?

— Умирам от глад — рекох. — В момента бих платил и сто хиляди за един „Биг Мак“.

— Ще гледам да уредя нещо — отвърна. — Сега с Майк трябва да попълним няколко формуляра. А след като те приемат, ще ти потърсим нещо за ядене. — Усмихна се и се отдалечи.

Пак поех дълбоко въздух, но този път го задържах за цели десет секунди. Гледах право в средата на етажерката, когато най-сетне го изпуснах... и някак си изведнъж, точно в този миг, ме напусна и копнежът. Край. Никакви наркотици отсега нататък. Усещах го. Стига вече. Желанието ми изчезна. Няма го. Защо — така и няма да разбере. Просто осъзнах, че оттук нататък няма да пипна дрога. Нещо в мозъка ми прещрака. Някакво ключе се изключи и аз чисто и просто го разбрах.

Станах от фотьойла и отидох до другия край на стаята, където Брад Дебелия и Майк с жлезите попълваха формулярите. Бръкнах в джоба си и извадих шейсетте долара.

— Не ми трябва — рекох на Брад Дебелия и му ги подадох. — Реших да остана.

— Браво, приятелю — усмихна се той и кимна, сякаш всичко му беше ясно.

Преди да си тръгнат им казах:

— И не забравяйте да се обадите на Графинята от Бей Ридж да се свърже с пилотите. Иначе кой знае колко седмици ще висят да ме чакат.

— За здравето на Графинята от Бей Ридж! — каза Брад Дебелия и се престори, че вдига тост.

— За здравето на Графинята от Бей Ридж! — повторихме всички хорово.

После се прегърнахме и си обещахме да поддържаме връзка. Макар да си давах сметка, че няма да стане. Бяха си свършили работата и беше време да се отправят към следващия си случай. А на мен ми беше време да стана трезвен.

Но още на следващата сутрин започна някакъв нов вид лудост: трезва лудост. Събудих се към девет, чувствайки се напълно свеж. Никакви симптоми на абстиненция, никакъв махмурлук и никакъв копнеж за поемане на наркотици. А още не бях дори почнал истинската рехабилитация. Това щеше да стане на другия ден. Все още бях в отделението за детоксикация. На път към столовата за закуска ме мъчеше една-единствена мисъл: така и не бях успял да се свържа с Графинята, която като че ли беше излетяла от гнездото. Когато звъннах

в къщата в Олд Бруквил, говорих с Гуин, а тя ми каза, че Надин просто изчезнала. Обадила се само веднъж, да поговори с децата, и дори нито веднъж не споменала името ми. Което ме караше да предполагам, че бракът ни е приключил.

На връщане към стаята ми след закуска някакъв мускулест тип с жесток мълет^[1] и с подчертано параноидно изражение на лицето ми махна да се приближа. Срегнахме се при телефонните автомати.

— Здравсти — рекох и протегнах ръка. — Казвам се Джордан. Как си?

Той предпазливо се ръкува с мен, после ми изшътка, докато шареше с очи:

— Върви след мен.

Кимнах му и го последвах обратно в столовата, където седнахме на една квадратна маса, далеч от хорските уши. По това време в столовата имаше само една шепа народ, повече от персонала, по бели престилки. Вече бях класифицирал новия ми приятел като пълна откачалка. Облечен беше като мен, с дънки и тениска.

— Казвам се Антъни — рече и протегна десница за ново ръкуване. — Ти ли си оня, дето пристигна вчера с частен самолет?

Боже мили! А аз възнамерявах поне веднъж да съм анонимен, да не стърча като ударен с чук палец.

— Аз съм — казах, — но ще те замоля много да не приказваш за това. Искам да не се отличавам от останалите, окей?

— Няма да те издам — промърмори, — но тук надали има нещо, което може да се опази в тайна.

Прозвуча ми доста необичайно, в стил „1984-та“ на Джордж Оруел.

— Така ли? — рекох. — И защо?

Той пак се озърна.

— Щото това тук си е един шибан Аушвиц — прошепна. После ми намигна.

В този миг осъзнах, че човекът не е напълно откачен, може би леко не с всичкия си.

— А защо е като в Аушвиц? — попитах с усмивка.

Сви яките си рамене.

— Заради шибаните изтезания. Не пада по-долу от немски концлагер. Виждаш ли ги ония от персонала там? — И посочи с глава.

— Тия са СС. Стовари ли те веднъж влакът тук, връщане няма. И полагаш робски труд.

— Какви ги приказваш, мама му стара? Та нали програмата трае само четири седмици?

Стисна устните си така, че образуваха тънка линия, и поклати глава.

— За теб може и да е така, но не и за останалите от нас. Предполагам, че не си лекар, нали така?

— Не, банкер съм... макар че на практика вече съм се пенсионирал.

— Какво? — възкликна. — Ти — пенсионер? Че ти си още младеж.

— Не съм младеж — изсмях се. — Но защо питаш дали не съм лекар?

— Защото тук почти всеки един е или лекар, или сестра. Аз самият съм хиропрактор. Такива като теб са малцина. Останалите са тук, понеже са изгубили разрешителното си да практикуват медицина. Така че персоналът ни е гепил за ташаците. Стига да кажат, че не си излекуван, оставаши си без разрешително. Истински шибан кошмар, ти казвам. Някои от нас са тук вече над една година, а все още не могат да си върнат разрешителното! — Поклати мрачно глава. — Тука е една пълна шибана лудница. Всеки порти останалите в старанието си да трупат точки пред персонала. Шибана гадост. Нямаши си представа какво е. Пациентите се движат, сякаш са работи и рецитират алабалистиките на „Анонимните алкохолици“, уж са вече рехабилитирани.

Кимнах, понеже картинката ми ставаше ясна. Подобна чалната обстановка, в която персоналът има такива големи права, е направо развъдник на злоупотреби. Слава Богу, мен поне нямаше да ме засегне.

— А как са жените-пациентки? Има ли готини?

— Само една — отвърна. — Ама страхотна. Дванайсет точки по десетобалната система.

Сега вече наострих уши!

— Как изглежда, опиши ми я.

— Миньонче, блондинка, метър и шейсет и пет, невероятно тяло, лице без грешка, къдрави коси. Истинска красавица. Путка, та дрънка.

Кимнах и си взех бележка наум да се пазя от нея. Такива само беля могат да ти докарат.

— А какво ще кажеш за самия Дъг Талбът? Персоналът така говори за него, сякаш е някакъв шибан бог. На какво прилича?

— На какво прилича ли? — измърмори моят параноичен приятел. — На Адолф шибания Хитлер. Или по-скоро на доктор Йозеф Менгеле. Страхотен самохвалко и ни е гепил за ташаците всички до един — с изключение на теб и евентуално на още двама-трима. Но ти все пак трябва да си нащрек, защото сто на сто ще се опитат да използват семейството ти срещу теб. Ще се намъкнат в мозъка на жена ти и ще ѝ кажат, че ако не останеш тук шест месеца, ще се върнеш към дрогата и ще запалиш децата си живи.

По-късно, към седем вечерта, се обадих в Олд Бруквил, но Графинята все още беше „безследно изчезнала“. Успях обаче да си поговоря с Гуин; казах ѝ, че през деня съм се срещнал е терапевтката ми и че ми е поставила субдиагноза^[2] (каквото и да значеше това) за пристрастеност към компулсивно харчене, както и към секса, което и в двата случая си беше вярно, макар че според мен никак не им влизаше в шибаната работа. Както и да е, терапевтката ме беше сложила на ограничен режим на пари и мастурбиране — можех да притежавам пари, само колкото да ми стигнат за автоматите за разни продукти и да мастурбирам само по веднъж на няколко дни. Предполагах, че второто ограничение се прилага на принципа на честната дума.

Помолих Гуин да намери начин да пъкне две-три хиляди долара в някои навити на топка чорапи и да ми ги прати по ЮПиЕс. Надявам се Гестапо да не ги гепи, рекох, но това бе най-малкото, което можеше да направи за мен, особено след като бе една от основните ми помощнички в дрогата в продължение на девет години. Реших ограничението върху чекиите да не го споделям с Гуин, въпреки тайното ми подозрение, че с него щеше да ми е по-трудно да се справя, отколкото с онова върху парите. Щото само от четири дни бях трезвен, а получавах спонтанна ерекция при всеки полъх на вятъра.

Много ми домъчня обаче когато, преди да затворя, телефона взе Чани и ми каза:

— Ти защо си в Атлантика? Защото бутна мама по стълбите ли?

— И за това, шушко — отвърнах. — Тати беше много болен и не знаеше какво прави.

— Ако си още болен, мога ли пак да те цункам да ти мине?

— Надявам се — отговорих натъжен. — Може да цункаш и мама, и тати да им мине. — И усетих как очите ми се напълниха със сълзи.

— Ще го направя — каза тя напълно сериозно.

Прехапах устната си, за да не ревна.

— Знам, бебче. Знам, че ще го направиш. — После ѝ казах колко много я обичам и окачих слушалката. Вечерта, преди да си легна, се свлякох на колене и отпратих молитва — Чани така да ни цунка, че да ни мине. После всичко щеше да е наред.

Събудих се на следващото утро, готов за среща с превъплъщението на Адолф Хитлер — дали пък не беше на доктор Йозеф Менгеле? Както и да е, всички от рехабилитацията — и пациенти, и персонал — се събраха в аудиторията за едно от редовните групови събрания. Залата беше огромна, без разделителни стени. Имаше подредени в кръг сто и двацет сгъваеми стола, а в предната част на залата имаше малък подиум с катедра, откъдето ораторът на деня щеше да сподели своята наркоманска трагедия.

И ето ме седнал като обикновен пациент в голям кръг пристрастени към дрогата лекари и сестри (или марсианци, както им виках, понеже бяха от планетата Галбът Марс). В този миг всички погледи бяха насочени към днешния гастролъор — жалка на вид жена на четирийсет и нещо, със задник колкото Аляска и с жесток обрив от акне, какъвто обикновено се среща у хората с умствено разстройство, които прекарват по-голямата част от живота си под въздействието на психотропни вещества.

— Здравейте — каза тя притеснено. — Казвам се Сюзън и съм... ъ-ъ-ъ... алкохоличка и наркоманка.

Всички марсианци в залата, включително и аз, отговорихме както следва, със „Здравей, Сюзън!“, при което тя се изчерви, после сведе глава в знак на поражение — или може би на победа? Както и да е, не се съмнявах, че ще ръси като за световно.

Обаче настана мълчание. Явно Сюзън не си падаше по говоренето пред много хора, или пък мозъкът ѝ бе дал на късо вследствие на всичката изконсумирана дрога. И докато Сюзън си събираше мислите, използвах времето да хвърля един поглед на Дъг Талбът. Седеше най-отпред, с лице към залата, с по петима души от персонала от двете му страни. Имаше къса, снежнобяла коса и изглеждаше на около шейсет. Кожата му бе бяла и с нездрав вид, а физиономията му бе мрачна и строга, като на зъл надзирател, който поглежда осъдения на смърт в очите, преди да дръпне шалтера на електрическия стол и казва: „Правя го единствено за твое добро!“

Най-после Сюзън продължи:

— Вече... съм... ъ-ъ-ъ... трезва... от близо осемнайсет месеца, но нямаше да го постигна без помощта и насърчението, оказано ми... ъ-ъ-ъ... от Дъг Талбът. — При което се извърна към Дъг Талбът и сведе глава, а цялата зала се изправи на крака и заръкопляска — всички, освен мен. Бях прекалено шокиран от колективната гледка, как над сто гъзолижещи марсианци се стремят да си възвърнат разрешителните.

Дъг Талбът махна с ръка на марсианците, после небрежно поклати глава в смисъл: „Моля ви, притеснявате ме! Аз тази работа я върша единствено от любов към човечеството!“ Но не се и съмнявах, че щастливата шпицкоманда от персонала най-старателно си записва кой колко силно ръкопляска.

И докато Сюзън продължаваше да ръси, започнах да се оглеждам около себе си — да мерна къдравата блондинка с разкошното лице и с тялото-убиец и накрая я открих седнала точно насреща ми, на другата страна на кръга. Ама наистина беше разкошна. Имаше нежни, ангелски черти — не издяланите манекенски черти на Графинята, но въпреки това красиви.

Изведнъж марсианците пак рипнаха на крака, а Сюзън срамежливо се поклони. После се заклати по посока на Дъг Талбът, приведе се и го прегърна. Не някаква задушевна прегръдка обаче; тялото ѝ не се допря до неговото. Сигурно и доктор Менгеле така са го прегръщали малцината му оцелели пациенти, когато са се срещали на сбирки на випуска на ужаса — някаква екстремна версия на стокхолмския синдром, при който заложниците започват да боготворят похитителите си.

После и една от персонала поръси малко. Този път, щом марсианците станаха, станах и аз. Всеки грабна по една ръка на стоящите от двете му страни, грабнах и аз.

Сведохме едновременно глави и зарецитирахме мантрата на АА: „Нека Бог ни дари със спокойствие да приемем това, което не можем да променим, със смелост, за да променим това, което можем, и с мъдрост, за да прозрём разликата.“

Всички запляскаха, заплясках и аз — само че този път го правех най-искрено. В края на краищата, колкото и цинично копеле да бях, не можех да отрека, че АА е нещо удивително, че спасява живота на милиони хора.

В дъното на залата имаше дълга правоъгълна маса с няколко кани кафе и подноси с курабии и сладкиши. Бях се запътил натам, когато чух нечий непознат глас да вика:

— Джордан! Джордан Белфърт!

Обърнах се и какво да видя? Беше самият Дъг Талбът. Понесъл се бе към мен с огромна усмивка по болнащото си лице. Беше висок мъж, около метър и осемдесет и пет, макар да не изглеждаше много във форма. Носеше скъпо на вид синьо спортно сако и сив панталон от туид. И ми махаше да отида при него.

В този миг усетих сто и пет чифта очи, които се преструваха, че не ме гледат — всъщност очите бяха сто и петнайсет чифта на брой, понеже и персоналът се преструваше.

— Най-накрая се срещнахме — каза той, протегна десница и кимна многозначително с глава. — Приятно ми е. Добре дошъл в „Талбът Марш“. Имам чувството, че с теб сме духовни братя. Брад ми разказа куп неща за теб. Нямам търпение и аз да чуя всички ония истории. И аз имам няколко, макар със сигурност да не са на нивото на твоите.

Усмихнах се и поех ръката на новия си приятел.

— И аз съм чувал много за теб — отвърнах, потискайки желанието си да го кажа с ироничен тон.

Постави ръка на рамото ми:

— Ела — каза дружески, — да се отбием за известно време в кабинета ми. После, следобед, ще те откарам. Местим те в един от апартаментите горе на хълма.

И изведнъж усетих каква сериозна бея очаква цялата тази рехабилитация. Имах вече за свой най-добър приятел самия собственик — недостижимия, единствения и неповторим Дъг Талбът — и това бе добре известно на всеки един пациент и служител. Вълка отново бе готов да се озъби — дори в рехабилитацията.

* * *

Дъг Талбът се оказа доста свестен човек и близо час си разменяхме „фронтони“ спомени. Както съвсем скоро щях да установя, на практика почти всички възстановяващи се наркомани споделят някакво патологично желание да играят на „Ха да видим чие пристрастяване е било по-лудо — моето, или твоето?“ Очевидно Дъг много бързо усети, че изобщо не може да се мери с мен, а когато стигнах до оная част, където нацепих мебелите с кухненския нож, реши, че е чул достатъчно.

Затова смени темата и захвана да ми обяснява как работел по превръщането на фирмата си в акционерно дружество. После ми даде някакви документи, да съм видел каква страхотна сделка се заформяла. Проучих ги внимателно, макар че ми беше трудно да се съсредоточа. Изглежда нещо в мозъка ми бе прещракало и по отношение на Уолстрийт, та при вида на документите изобщо не изпитах обичайното вълнение.

После се качихме в черния му мерцедес и той ме откара до апартамента ми, който беше на същата улица с рехабилитацията. Не беше част от самия „Талбът Марш“, но Дъг бе сключил някаква сделка с фирмата, която управляваше комплекса, та около една трета от петдесетте къщи-близнаци се заемаха от пациенти на „Талбът“. Още един център на печалбата, рекох си.

Докато слизах от мерцедеса, Дъг каза:

— Ако мога да направя нещо за теб, или ако някой от персонала или пациентите се държи зле с теб, само ми кажи.

Благодарих му, правейки си сметката, че шансът да се обърна към него по този въпрос, преди да са изтекли четирите ми седмици, е деветдесет и девет на сто. После тръгнах да влизам в леговището на лъва.

Във всяка къща имаше по шест апартамента. Моят беше на втория етаж. Качих се по стълбите и заварих вратата на апартамента си да зее отворена. Вътре двамата ми съквартиранти седяха до кръгла маса за хранене от някакво евтино избелено дърво. Пишеха като бесни в тетрадки със спирала.

— Здравсти. Казвам се Джордан — рекох. — Приятно ми е да се запознаем, момчета.

И без дори да се представят, единият от тях, висок рус мъж на четирийсет и нещо, запита:

— Какво иска Дъг Талбът?

После другият, добре изглеждащ мъж всъщност, добави:

— Да, бе, ти откъде го познаваш Дъг Талбът?

Усмигнах им се и рекох:

— И на мен ми е приятно да се запознаем, момчета. — После минах покрай тях, без да им кажа и дума повече, влязох в спалнята и затворих вратата. Вътре имаше три легла, едното от които бе незастлано. Хвърлих куфара си до него и седнах върху матрака. В другия край на стаята имаше някакъв евтин телевизор върху евтина дървена поставка. Включих го и пуснах новините.

Само след минута съквартирантите ми нахлуха.

— На гледането на телевизия през деня се гледа с лошо око — каза русият.

— Телевизията подхранва заболяването — каза хубавецът. — Смята се, че пречи на правилното мислене.

Правилно мислене ли? *Исусе Христе!* Тия изобщо си нямаха представа колко съм откачен!

— Вижте какво, много ценя загрижеността ви за моето заболяване — озъбих се, — но почти цяла седмица не съм гледал телевизия, така че, ако не възразявате, махнете ми се от шибаната глава и си гледайте собствените заболявания! Ако ми се прииска да мисля неправилно, бъдете сигурни, че точно това ще направя.

— Ти що за доктор си в крайна сметка? — попита русият с обвинителен тон.

— Изобщо не съм лекар. А какво е положението с оня телефон там? — и посочих към бежовия апарат върху дървеното бюро. Над него имаше малко правоъгълно прозорче, което отчаяно плачеше някой

да го измие. — Имаме ли право да го ползваме, или и това минава за неправилно мислене?

— Можеш да го ползваш — рече хубавецът, — но само ако разговорът е за сметка на отсрещната страна.

Кимнах.

— А ти какъв доктор си?

— Бях офталмолог, но ми отнеха разрешителното.

— А ти? — попитах русия, който явно бе член на „Хитлерюгенд“. — И твоето разрешително ли е отнето?

— Зъболекар съм — кимна, — а разрешителното ми го отнеха съвсем заслужено. — Говореше като някакъв робот. — Страдам от ужасно заболяване и трябва да се излекувам. Благодарение на персонала на „Талбът Марш“ вече имам голям напредък в своето възстановяване. В момента, в който ми кажат, че съм излекуван, ще се постарая да си възвърна разрешителното.

Поклатих глава, сякаш току-що бях чул нещо противоречащо на всякаква логика, после вдигнах телефона и набрах Олд Бруквил.

— На разговорите над пет минути се гледа с лошо око — каза зъболекарят. — Вредят на възстановяването ти.

— Персоналът ще те санкционира — добави очният лекар.

— Нима? — рекох. — А по какъв шибан начин ще разберат?

И двамата вдигнаха вежди и свиха невинно рамене.

Пуснах им мъртвешка усмивка:

— А сега, ако обичате, ме извинете, тъй като искам да проведа два-три разговора. До един час смятам, че ще освободя телефона.

Русият кимна и погледна часовника си. После и двамата се върнаха във всекидневната и се отдадоха на своето възстановяване.

Гуин вдигна телефона само след секунда. Поздравихме се радостно, после тя пошепна:

— Пратих ти хиляда долара в твоите чорапи. Получи ли ги?

— Още не — казах. — Но до утре би трябвало да са тук. По-важното, Гуин, е, че не желая да ти създавам повече неприятности по отношение на Надин. Знам, че си е у дома и че не желае да ми се обади, така че няма никакъв проблем. Няма нужда да й казваш дори, че съм се обаждал. Просто вдигай телефона всяка сутрин и ми давай да поговоря с децата. Ще се обаждам към осем, окей?

— Окей — рече Гуин. — Надявам се двамата с госпожа Белфърт да се сдобрите. Тук напоследък е прекалено тихо. И прекалено тъжно.

— И аз се надявам на същото, Гуин. И то истински. Побъбрихме още няколко минути, преди да й кажа дочуване.

По-късно същата вечер, малко преди девет, получих първата си лична доза талбътмаршка лудост. Във всекидневната се проведе събрание на всички живеещи в къщата, на което се предполагаше да споделим всяко едно нещо, което ни е възмутило през деня. Наричаха го „десетостъпно събрание“, понеже имало нещо общо с десетата стъпка на Анонимните алкохолици. Но когато взех брошурата на АА и прочетох десетата стъпка — която изисква да продължаваме да правим равносметка за самите себе си и когато допускаме грешки, бързо си ги признавахме, — така и не проумях какво общо има тя с нашето събрание.

Както и да е, осмината събрали се седнахме в кръг. Първият лекар — мижав плешивко на четирийсет и нещо, каза:

— Името ми е Стив и съм, алкохолик, наркоман и сексохолик. И от четирийсет и два дни съм трезвен.

— Здравсти, Стив! — отвърнаха останалите лекари. — И го казаха с такъв хъс, че ако не знаех истината, щях да предположа, че за пръв път го виждат.

А Стив продължи:

— И днес само едно нещо ме възмути и то е във връзка с Джордан.

— С мен ли? — направо подскочих. — Че аз и две думи не съм разменил с теб, бе, приятелю. Как можеш изобщо да си ми възмутен?

— Не ти е разрешено да се защитаващ, Джордан — каза любимият ми зъболекар. — Целта на това събрание е съвсем друга.

— О, извинявайте — измърморих. — И каква по-точно е целта на това ненормално събрание, ако обичате, понеже някак си не успявам да я изчисля?

Те едновременно поклатиха глави, сякаш съм тъп, или нещо такова.

— Целта на настоящото събрание — заяви нацистът-дентист — е, че потискането на възмущението може да попречи на възстановяването. Така че всяка вечер се събираме да си кажем какво през деня ни е обидило.

Огледах групата — до един бяха обърнали ъгълчетата на устните си надолу и кимаха мъдро.

— Добре де, мога ли поне да чуя с какво съм възмутил добрия стар Стив? — поклатих глава отвратен.

Всички кимнаха, а Стив каза:

— Възмутен съм от връзката ти с Дъг Талбът. Всички от нас са тук от няколко месеца — някои дори от близо година, — но никой от нас не е успял дори да размени и една дума с него. А той те докара лично с мерцедеса си.

Разсмях се право в лицето на Стив:

— Та това ли те възмущава? Понеже ме е докарал с шибания си мерцедес?

Той кимна и наведе глава в знак на поражение. Няколко секунди подир туй следващият от кръга се представи по същия малоумен начин и каза:

— И аз съм възмутен от теб, Джордан, за това, че пристигна с частен самолет. Аз пари за ядене нямам, а ти се шматкаш насам-натам с частни самолети.

Огледах стаята. Всички кимаха в знак на съгласие.

— Други поводи да си възмутен от мен? — попитах.

— Да — отвърна. — И аз съм възмутен от връзката ти с Дъг Талбът.

Още кимания.

После поредният доктор се представи като алкохолик, наркоман и пристрастен към яденето и каза:

— И аз се възмутих от едно-единствено нещо, и то също от страна на Джордан.

— Леле-мале — измърморих, — ама че шибана изненада! И би ли ми направил удоволствието да поясниш?

Той сви устни:

— По същите изказани досега причини, плюс това, че поради връзката ти с Дъг Талбът от теб не се изисква да спазваш тукашния правилник.

Огледах стаята. Всички кимаха в знак на съгласие.

Един по един и седмината ми съпациенти споделиха възмущението си от мен. Когато дойде моят ред, казах:

— Здравейте, аз съм Джордан и съм алкохолик, пристрастен съм към куалудите и към кокаина, а освен това и към ксанакса и валиума, морфина, клонопина, течното екстази, марихуаната, перкосета, мескалина и почти всичко останало, включително скъпи курви, курви на средна цена, от време на време и някоя уличница, но само когато изпитвам нужда да се самонакажа. Понякога ходя на масаж в някой от ония корейски салони, където млада корейка ми прави чекия с масло за бебе. И винаги ѝ предлагам двеста долара отгоре, ако е навита да си завре езика в задника ми, но невинаги успявам да я кандърдисам поради езиковата бариера. И никога не ползвам презерватив — ей така, по принцип. От пет дена вече съм трезвен и се движа с постоянна ерекция. Много ми липсва жена ми и ако искате наистина да ме презирате, ще ви я покажа на снимка. — Свих рамене. — Както и да е, аз пък съм възмутен от всички вас за това, че сте шибани путки и гледате да си го изкарате на мен заради личните си провали в живота. Ако наистина желаете да подпомогнете собственото си възстановяване, престанете да гледате навън, а се вгледайте в самите себе си, понеже до един сте шибани недоразумения и срам за човечеството. И, между другото, в едно отношение сте прави — наистина съм приятел с Дъг Талбът, така че ви желая всичко най-добро, когато захванете утре да ме портите на персонала. — С тези думи излязох от кръга, след което добавих: — Моля да ме извините, ама трябва да проведе няколко телефонни разговора.

Любимият ми зъболекар заяви:

— Все още не сме обсъдили твоята част от домакинските задължения. Всеки един си има район за почистване. Тая седмица сме те записали да чистиш тоалетните.

— Никак не съм убеден — озъбих се. — Като начало, от утре, въвеждам тук камериерка. Обърнете се към нея, ако обичате.

Отидох в спалнята, затръшнах вратата и се обадох на Алън Липски да му разкажа за пълната лудост на талбътските марсианци. Смяхме се в продължение на петнайсет минути, после захванахме да си говорим за едно време.

Преди да оставя слушалката, го попитах не е ли чул нещо от Графинята. Каза, че не бил и аз натъжен приключих разговора. Вече мина половин седмица, а нещата с нея никак не изглеждаха розови. Включих телевизора и се опитах да затворя очи, но, както винаги,

сънят отказваше да дойде. Най-после, някъде около полунощ, все пак успях да заспя — с още един трезв ден на моя сметка и надървен до болка хуй в гащите.

* * *

Точно в осем на следващата сутрин се обадох в Олд Бруквил. Някой вдигна телефона още на първото позвъняване.

— Ало? — каза тихичко Графинята.

— Над, ти ли си?

Съчувствено:

— Да, аз съм.

— Как си?

— Добре съм. Справям се някак си.

Поех дълбоко въздух и бавно го изпуснах:

— Обадох се... да пожелаая добро утро на децата. Там ли са?

— Какво има? — попита тъжно тя. — Не искаш ли повече да говориш с мен?

— Ама, *разбира се*, че искам да говоря с теб! Няма нещо друго на тоя свят, което да желая по-силно от това, да говоря с теб. Просто мислех, че ти си тази, която не желае да разговаря с мен.

— Това не е вярно — рече тя загрижено. — И аз искам да говоря с теб. За добро или зло, все още сме женени. В случая май е за зло, нали?

Усетих как очите ми се наливат със сълзи, но успях да ги възпра.

— Не знам какво да кажа, Над. Много... съжалявам за онова... което се случи... Аз... Аз...

— Недей — каза, — няма нужда да се извиняваш. Разбирам какво стана и ти прощавам. Това, прошката, е най-лесното. По-трудно ми е да го забравя. — Направи пауза. — Но наистина ти прощавам. И искам да продължим заедно, да спасим брака ни. Въпреки всичко, което стана, продължавам да те обичам.

— И аз те обичам — изрекох през сълзи. — Повече, отколкото си мислиш, Над. Не знам... не знам какво да ти кажа. Не знам как стана така... Не бях... спал от цели месеци и — поех дълбоко въздух — не съзнавах какво върша. Всичко ми е размазано в съзнанието.

— Аз съм не по-малко виновна от теб — каза тя нежно. — Гледах те как се самоубиваш, но само стоях и не те възпирах. Мислех, че ти помагам, а всъщност съм вършила точно обратното. Не го съзнавах.

— Вината не е у теб, Над, а у мен. Но всичко стана тъй бавно, в течение на толкова много години, че не се усетих. Докато изведнъж загубих контрол над себе си. Винаги съм се смятал за силна личност, но дрогата излезе по-силна и от мен.

— Липсваш на децата, и на мен ми липсваш. От няколко дни искам да си поговоря с теб, но Денис Мейнард ме посъветва да изчакам, докато си напълно детоксикиран.

Копелето мръсно! Майката ще му еба! Поех дълбоко въздух и се помъчих да се успокоя. Най-малко имах нужда да изтърва нервите си, докато разговарям с Графинята по телефона. Трябваше да ѝ докажа, че все още мога да мисля логично, че дрогата не ме е променила безвъзвратно.

— Знам — рекох. — Добре че си се сетила да пратиш вторите двама доктори до болницата — нарочно не я нарекох „лудница“, — понеже нямаш представа колко ми е противен Денис Мейнард. Заради него насмалко не отказах да се подложя на рехабилитация. Просто има нещо в него, дете ми бърка в здравето. Имах чувството, че е тръгнал да те сваля. — И зачаках да ми каже, че съм луд.

А тя се засмя тихичко:

— Ха, интересно е, че го казваш, понеже и Лори е на същото мнение.

— Така ли? — рекох, а в мисълта ми се появи изразът „поръчково убийство“. — А пък аз си мислех, че ме е прихванала параноята.

— Не знам — каза пищната Графиня. — В началото явно съм била прекалено разстроена, че да го усетя, но той в един момент ме покани да ходим на кино, което ми се видя доста нередно.

— Ти съгласи ли се? — Най-добрата смърт, помислих си, ще е от загуба на кръв вследствие на кастрация.

— Как ще отида! Кое му дава право да иска подобни неща от мен. Както и да е, на другия ден си замина и оттогава не съм го чувала.

— Защо не ме посети в болницата, Над? Страшно ми липсваше. Не преставах да си мисля за теб.

Настъпи дълга пауза, но я изчаках докрай. Трябваше да чуя отговора ѝ. Все още се измъчвах от въпроса защо тази жена, съпругата ми — която очевидно все още ме обича, — не дойде да ме види след опита ми да се самоубия. Нямаше логика.

Чак след десет секунди тя каза:

— В началото ме бе страх заради онова, което стана на стълбите. Трудно ми е да ти го обясня, но ти тогава не беше на себе си, беше някакъв съвсем различен човек, обладан от някакви демони. Не знам. После и Денис Мейнард ми каза да не се срещам с теб, докато не постъпиш в рехабилитация. Не знаех дали е прав, или не. Нямах някакъв предначертан план за действие, а пък и той нали се водеше за специалист. Както и да е, важното е, че вече си постъпил в рехабилитация, нали?

Идваше ми да ѝ кажа „не“, но не му беше времето да навлизам в спорове. Имахме цял живот на разположение да си доизясняваме нещата.

— Да, така е. Тук съм и това е най-важното.

— Трудна ли ти е абстиненцията? — смени тя темата.

— В интерес на истината, не изпитвам никакви симптоми на абстиненция; поне аз не ги усещам. Колкото и невероятно да ти звучи, така, както си седях в приемната, изведнъж цялото желание ме напусна. Както и да е, тук е една доста идиотска обстановка. И това, че ще остана трезвен, ще се дължи единствено на мен, а не на „Галбът Марш“.

Вече с крайно притеснен тон:

— Но нали ще си изкараш всичките двайсет и осем дни, все пак?

— Спокойно, сладур — засмях се. — Ще остана. Все още се нуждая от почивка от цялата лудница. Пък и процедурата в стил АА всъщност много си я бива. Прочетох книгата за тях и направо се шашнах. Когато се прибера, ще продължа да посещавам събранията им — за всеки случай, да не се върна назад.

Продължихме да разговаряме още половин час и в края на разговора вече бях убеден, че съм си възвърнал Графинята. Усещах го с мозъка на костите си. Споделих ѝ за ерекциите и тя обеща да помогне в това отношение в мига, в който се прибера. Поисках да правим секс по телефона, но тя ми отказа. Абе, дай да ѝ натяквам още, рекох си. Все някой ден ще кандиса.

После си казахме взаимно, че се обичаме и си обещахме да пишем всеки ден. Преди да окача слушалката ѝ казах, че ще ѝ се обаждам по три пъти на ден.

Следващите няколко дни минаха спокойно и докато се усетя, навърших цяла седмица без никаква дрога.

Всеки ден ни се полагаха по няколко часа лично време, за ходене на фитнес и тем подобни занимания, и аз бързо се включих в една групичка марсианци-гъзолизци. Един от докторите — анестезиолог, който имал навика да упоява себе си, докато пациентите му били върху операционната маса — бе прекарал над година в „Талбът Марш“ и бе уредил да му докарат колата. Смотана сива тойота хечбек, ама вършеше работа.

До залата имаше десет минути път и аз бях на задната седалка по сиви шорти „Адидас“ и потник, когато изведнъж го надървих до възбог. Не знам на вибрациите на четирицилиндровия двигател ли се дължеше, или на неравностите по пътя, но нещо изпрати кило кръв в слабините ми. Беше огромна ерекция, твърда като камък, от ония, дето ти се опират в бельото и трябва да ги наместиш, а после повторно да ги наместваш, иначе ще пощурееш.

— Гле'йте к'во става — рекох, свалих предницата на шортите и показах пениса си на марсианците.

Всички се извърнаха облецени. Пък и добре изглеждаше, мен ако питаете. Въпреки ръста ми, Бог бе ме надарил в това отношение.

— Никак не е зле! — казах на моите приятели докторите, грабнах пениса си и го опънах няколко пъти. После се плеснах с него по стомаха, при което се чу едно приятно „туп“.

Най-послед, след четвъртото „туп“, всички се разсмяха — един особено рядък момент в „Талбът Марш“ — момент между мъже, момент между марсианци, който ти позволява да се отърсиш от нормалните префърцунености на обществото, да не даваш и пет пари за хомофобията и да усещаш, че мъжете са си мъже! Впоследствие му направих една хубава тренировка и останалата част от деня мина без никакви особени събития.

На другия ден, непосредствено след обяда, участвах в някаква удивително скучна групова терапия. Влезе терапевтката ми и каза, че желае да ме види.

По-хубаво от това — здраве му кажи! Но само за две минути, след което седнахме в малкия ѝ кабинет, а тя наклони глава под някакъв хитър ъгъл и запита с тона на Велик инквизитор:

— Та как си днес, Джордан?

Извих надолу ъгълчетата на устата си и свих рамене.

— Добре съм, да кажем.

Тя се усмихна хитро и попита:

— Идвали ли са ти някакви желания напоследък?

— О, ни най-малко — отвърнах. — По десетобалната система, бих поставил на нула желанието ми за дрога. Дори под нула, бих казал.

— Това е много хубаво, Джордан. Много, много хубаво.

Ебаси майката! Искаше да ми каже нещо, а не усещах накъде бие.

— Нещо съм объркан. Да не би някой да ти е казал, че си мисля за поемане на дрога?

— Не, не — поклати глава тя. — Нищо общо няма с дрогата. Чудех се дали напоследък обаче си изпитвал някакви други желания, за нещо друго, освен дрога.

Прерових краткосрочната си памет за някакво друго желание, но не се сетих за нищо, освен очевидното ми желание да се прибера у дома и да чукам Графинята до побъркване цял месец, без прекъсване.

— Не — рекох, — никакви други желания. Е, мъчно ми е за жена ми и прочее и ми се ще да съм си у дома при нея, но това е всичко.

Тя сви устни, кимна бавно и рече:

— А имал ли си желанието да се екхибиционираш пред други?

— Моля? — отрязах я. — За какво говориш? За какъв ме мислиш, за някой от тия по градинките ли? — И негодуващо поклатих глава.

— Защото — каза тя с пълна сериозност — днес получих три писмени оплаквания от трима отделни пациенти, че си се бил разкрил пред тях, — че си свалил шортите си и си мастурбирал в тяхно присъствие.

— Пълна глупост — изломотих. — Изобщо не си правех чекия. Просто го опънах няколко пъти, после го шляпнах в корема си, да се посмеем на звука. Нищо повече. Какво толкова е станало? Там, откъдето съм, никой не обръща внимание на подобни мъжки задевки. — Поклатих глава. — Просто се ебавах. Имам ерекция през цялото

време, откакто дойдох тук. Предполагам, че хуят ми едва сега се събужда от всичките наркотици. Но щом всички толкова много се притесняват, обещавам да си държа звяра в клетката през останалите няколко седмици. Никакъв проблем.

Тя кимна:

— Трябва да ти е ясно, че си травмизирал някои от останалите пациенти. На този етап възстановяването им е все още нестабилно и всякакъв шок от този род може да ги тласне към повторна употреба.

— Травматизирал ли съм ги, казваш? Айде стига, бе! Това вече е прекалено, не смяташ ли? А, бе... Боже мили, та тук става дума за зрели мъже! Как може да ги травмизира гледката на моя хуй, освен ако някой от тях не е изпитал желанието да го засмуче! Би ли могло това да е причината, как смяташ?

— Не мога да знам — сви рамене тя.

— Добре, аз пък ще ти кажа, че нито един от присъстващите в колата не беше травмизиран. Най-обикновена шега между мъже си беше. А са ме изпортили единствено, понеже искат да докажат на персонала, че са излекувани или рехабилитирани, или каквото там му викат. На всичко са готови, само и само да им възстановят шибаните им разрешителни, нали?

— Очевидно — кимна тя.

— А, значи на теб това ти е известно?

— Разбира се. А фактът, че всички се оплакаха, ме кара да поставя силно под въпрос степента на възстановяването им. — И ми се усмихна, един вид: „Надявам се, че не си се обидил.“ — Както и да е, това не променя факта, че поведението ти е било неприемливо.

— Добре де — измънках. — Няма вече.

— Хубаво — каза и ми подаде някакъв лист с написан на машина текст. — От теб искам само да подпишеш този договор за спазване на поведение. Нищо друго не пише, освен че се съгласяваш повече да не се излагаш пред хората. И ми подаде химикалка.

— Ти се ебаваш!

А тя поклати глава — „Ни най-малко“. Зачетох договора и се разсмях. Състоеше се само от няколко реда и пишеше точно онова, което ми беше казала. Вдигнах рамене, подписах се, после станах от стола и поех към вратата.

— Това ли е всичко? — озъбих се. — Приключихме ли по въпроса?

— Да, въпросът е приключен.

Но докато се връщах към груповата терапия, имах особеното чувство, че това далеч не е така. Тия марсианци не бяха с всички си.

На другия ден имаше нова дискусия около кръглата маса. И отново сто и петте марсианци и десетината души от персонала седяха в голям кръг в аудиторията. Липсата на Дъг Талбът обаче биеше на очи.

Затворих си очите и се приготвих за ръмежа. След десетина-петнайсет минути бях станал вир-вода и почти заспивах, когато чух:

— ... Джордан Белфърт, когото повечето от вас познават.

Вдигнах глава. Моята терапевтка бе поела по някое време ръководството на събранието. Защо ли? — попитах се.

— Така че, вместо да имаме гостуващ събеседник — продължи терапевтката ми, — реших, че ще е по-полезно Джордан да сподели с групата за случилото се. — Погледна към мен. — Би ли бил така добър, Джордан, да споделиш с нас?

Огледах се и видях как всички марсианци са вперили погледи в мен, включително и Шърли Темпъл с прекрасните си руси къдрици. Все още не бях съвсем наясно какво точно иска от мен терапевтката ми, но изпитвах смътното подозрение, че има някаква връзка с първерзното ми поведение.

Наклоних се напред на стола си, вперих поглед в нея и вдигнах рамене:

— За мен не представлява проблем да говоря пред групата — рекох, — но какво точно искаш да им кажа? Имам куп истории. Избери си една.

При тези думи всичките сто и пет марсианци извъртяха марсианските си глави към терапевтката ми. Имах чувството, че наблюдават някакъв мач по тенис между двама ни.

— Ами — каза терапевтично тя, — в тази зала можеш да говориш каквото си искаш. Тук сме в пълна безопасност. Защо обаче не почнеш със случая в колата онзи ден, на път за фитнеса?

Марсианците пак извърнаха глави към мен. А аз през смях ѝ рекох:

— Ти майтап ли си правиш, или какво?

Сега марсианците пак се извъртяха към нея... а тя сви устни и поклати глава, сиреч: „Ни най-малко; напълно съм сериозна!“

Ама че смешка, рекох си. Моята терапевтка ми оставя центъра на сцената. Великолепно! Вълка — отново в действие! Любимата ми ситуация. А от факта, че половината в залата бяха жени, ми ставаше още по-гот. От СЕК ми бяха отнели възможността да застана пред тълпа от хора и да си кажа приказката, но терапевтката ми най-любезно ми я беше възвърнала. Сега ще им спретна на марсианците едно незабравимо шоу!

Усмихнах се и кимнах на терапевтката:

— Може ли да застана в средата на залата, докато говоря? Мислите ми текат по-гладко, когато се движа.

Сто и пет марсиански глави се извърнаха към терапевтката ми.

— Както предпочиташ.

Заставах в средата на залата и се втрених в очите на Шърли Темпъл.

— Здравейте всички! Казвам се Джордан и съм алкохолик, наркоман и със сексуални отклонения.

— Здравсти, Джордан! — отговориха ми от сърце, а неколцина дори се разсмяха леко. Шърли Темпъл обаче се бе зачервила като домати. Докато се описвах като човек със сексуални отклонения, я гледах право в огромните ѝ сини очи.

— Не ме бива особено в изказванията пред много хора — рекох, — но ще се постарая. Окей, откъде да започна? А, от ерекциите ми — предполагам, че за начало е най-подходящо. Та да ви обясня в какво се корени проблемът ми. През последните десет години от живота ми хуят ми бе в състояние на полунаркоза вследствие на всичката консумирана от мен дрога. Не искам да ме разбирате погрешно — не че бях станал импотентен или нещо подобно, макар че, честно да си призная, поне хиляда пъти ми се е случвало да не мога да го вдигна заради всичката тая кока и квалудите.

От тук-там се чу малко по-силен смях. А, *Вълка от Уолстрийт!* Да започнем веселбата! Вдигнах ръка за тишина.

— Вижте какво, в това няма нищо смешно. Най-сериозно ви го говоря. Защото повечето пъти, когато не можех да го вдигна, беше, когато съм с проститутки, тоест по три пъти седмично, да речем. Така че на практика си хвърлях парите на вятъра — ръсех се по хилядарка на тек, а дори не можех да спя с тях. Крайно тъжна работа, освен дето е и много скъпа. Както и да е, те в крайна сметка успяваха — поне поголемите майсторки сред тях, — нищо, че се налагаше да ме прикоткват с разни играчки и тем подобни. — Свих ъгълчетата на устните си надолу и вдигнах рамене, с други думи: „Няма за какво да се срамува човек от подобни играчки!“

Смехът този път наистина бе силен, а и без да гледам, усещах, че е най-вече от страна на марсианките. Подозренията ми се потвърдиха, когато огледах залата и видях как сияят марсианските лица на марсианките. Марсианските им рамене се разтърсваха при всеки кикот. В същото време марсианците ме пронизваха с убийствени марсиански погледи.

Махнах с ръка да ги спра и смело продължих:

— Няма значение, няма значение. Интересното обаче е, че с жена ми никога нямах подобен проблем. Винаги — е, да кажем, в повечето случаи — го вдигах, а ако видите как изглежда тя, моментално ще ви стане ясно защо ставаше така. Но след като почнах да шмъркам по седем грама кока на ден, и с нея започнах да имам проблем. Сега обаче, след като от една седмица не съм се докосвал до никаква дрога, имам чувството, че пенисът ми преживява някаква странна метаморфоза — възраждане, ако мога така да се изразя. Ерекцията ми трае по двайсет и три часа на ден... ако не и повече.

Изблик на женски марсиански смях. Огледах се. Завладях ги! В ръцете ми са! Вълка раздува истории пред дамите, и то в центъра на сцената!

— Та предположих, че някои от мъжете тук ще проявят съчувствие към състоянието ми. В края на краищата, нали е логично и други да изпитват такова ужасно страдание?

Огледах залата и забелязах, че всички марсианки кимат в знак на съгласие, а марсианците клатят глави наляво-надясно и ме гледат с презрение. Свих рамене.

— Та оттам възникна целият проблем. Пътувах с колата с още трима мъже-пациенти — безхуести пациенти, давам си сметка сега, —

бяхме на път към фитнеса и не знам от какво, дали от вибрациите на двигателя, или от неравностите по пътя, но в крайна сметка се сдобих изневиделица с една огромна ерекция!

При поредното оглеждане на залата старателно избягнах огнените стрели от очите на марсианците, но се къпех в обожанието, което изразяваха лицата на марсианките. Шърли Темпъл облизваше устни в очакване. Намигнах ѝ и продължих:

— Та се получи един такъв безобиден, чисто мъжки момент, нищо повече. Е, не отричам, че опънах кожата на змията няколко пъти — изблик на смях от страна на марсианките, — както и не отричам, че го шляпнах два-три пъти в корема си — нов смях — но всичко беше в границите на майтапа. В никакъв случай не бих казал, че съм го опъвал на сериозно, че да се изпразня на задната седалка, макар че не бих заклеил някой, ако направи и това. Въпрос на вкус, в крайна сметка, нали?

При което някаква неидентифицирана марсианка изпищя: „Точно така: въпрос на вкус!“, а останалите марсианки заръкопляскаха.

Вдигнах ръка за тишина и се чудех колко още време ще ми отпусне персоналът. Подозирах, че ще ме оставят да карам нататък. Та нали за всяка секунда, през която говорех, някоя застрахователна компания получаваше сметка за лечението на всеки един от сто и петте марсианци.

— В заключение, нека ви кажа какво всъщност ме притеснява в цялата тая история, а то е, че тримата, които са ме наклепали и чиито имена няма да спомена — макар че ако дойдете после, с удоволствие ще ви ги кажа насаме, че да се пазите от тях, — докато бяхме в колата, всъщност се смяха и се майтапеха със станалото. Нито един не ми направи забележка или поне намек, че онова, което върша, е проява на лош вкус. Поклатих глава в знак на отвращение. — Истината, да ви кажа, е, че дойдох тук от един крайно дисфункционален свят — свят, който сам си бях създал, в който такива неща като голотата, проститутките, развратът и всякакви други перверзни минават за нещо съвсем нормално. Сега, като се замисля, разбирам, че съм постъпвал лошо. И осъзнавам, че съм бил луд. Но това е сега... днес... когато съм застанал пред вас като трезв човек. Да, днес съзнавам, че хвърлянето на джуджета и отборната игра с четири проститутки са нещо лошо, че манипулирането на цените на акциите е нещо лошо, че да изневерявам

на жена ми е нещо лошо и че заспиването на масата по време на вечеря или на волана и блъскането на чужди автомобили по тази причина са нещо лошо. И пръв, преди всички, бих си признал, че съм безкрайно отдалечен от идеала за човешко съвършенство. Аз съм всъщност едно неуверено и скромно същество и много лесно се засрамвам. — Спрях и преминах на съвсем сериозен тон: — Но не желая другите да го усещат. Ако трябва да избирам между срама и смъртта, предпочитам смъртта. Да, аз съм слаба, несъвършена личност. Но никога, в никакъв случай няма да ме видите в ролята на съдник над другито.

Вдигнах рамене и въздъхнах театрално:

— Та може би онова, което направих в колата, да е било лошо. Може да е било проява на лош вкус и да е засегнало някого. Но надали ще се намери някой в тая зала, който да каже, че съм го направил със зла умисъл, или за да прееба нечие чуждо възстановяване. Направих го единствено за да облекча ужасното положение, в което се намирам. От близо десет години съм наркоман и макар да ви се струвам донякъде нормален, знам, че не съм. Ще си замина оттук след две-три седмици и до посиране ме е страх от завръщането ми в леговището на лъва, сред хората, местата и вещите, които подхранваха пристрастеността ми. Имам жена, която обичам, и две деца, които обожавам, и ако се върна там и се върна към дрогата, ще ги унищожа завинаги, най-вече децата си. И ето, че тук, в „Галбът Марш“, където се предполага да съм заобиколен от хора, които разбират през какъв ад минавам, изведнъж се намират трима задници, които се стремят да провалят възстановяването ми и да постигнат изключването ми. И точно това е най-тъжното. По нищо не се различавам от вас, независимо дали сте мъже, или жени. Е, може да имам някой и друг долар в повече, но и аз се боя от бъдещето и от неговата неизвестност и през по-голямата част от деня се моля всичко да приключи добре. Тогава ще мога някой ден да седна с децата си и да им кажа: „Вярно е, че бутнах мама по стълбите веднъж, когато бях надрусан с кокаин, но това стана преди цели двайсет години, а оттогава съм трезвен.“

И пак поклатих глава:

— Та когато пак речете някой път да се оплачете от мен на персонала, моля ви преди това да го премислите. Ще навредите единствено на себе си. Мен няма толкова лесно и бързо да ме изхвърлят оттук, а и хората от персонала са далеч по-умни, отколкото

си мислите. Нямам какво друго да ви кажа. Моля да ме извините, но в момента получавам ерекция и ми се налага да седна, че да не се посрамя. Благодаря ви.

Махнах ръка като кандидат по време на предизборна кампания, а залата избухна в гръм от овации. Марсианките, целият персонал и горе-долу половината марсианци рипнаха на крака да ме аплодират.

Докато сядах на мястото си, прихванах погледа на терапевтката ми. А тя ми се усмихна, кимна с глава и вдигна победоносно юмрук във въздуха, един вид: „Браво, Джордан.“

През следващите трийсет минути имаше свободна дискусия, по време на която марсианките ме защитаваха и разправяха, че съм бил направо очарователен, докато някои от мъжете продължиха да ме укоряват и да ме обявяват за заплаха за марсианското общество.

Още същата вечер събрах съквартирантите си и им рекох:

— Вижте какво, писна ми от всички щуротии тук. Не искам повече да чувам, че съм забравил да спусна седалката в тоалетната, или колко дълго говоря по телефона, или колко шумно дишам. Стига толкова. Така че ви предлагам една сделка. Вие и двамата сте закъсали за мангизи, нали така?

Кимнаха.

— Добре — казах. — Ето какво ще направим. Утре сутринта ще се обадите на моя приятел Алън Липски да ви отвори по една сметка в брокерската си фирма. Утре до обед и двамата ще сте спечелили по пет хиляди долара. Ще ви ги прехвърлят по телеграфен път, където кажете. Само не искам да чуя и един шибан звук от двама ви, докато се махна оттук. Остават по-малко от три седмици, така че няма да се затрудните кой знае колко.

Естествено, и двамата на сутринта му се обадиха и, естествено, отношенията ни се подобриха неимоверно. Но като цяло проблемите ми в „Галбът Марш“ изобщо не бяха приключили. Само че усложненията не дойдоха от страна на пицната Шърли Темпъл. Не, проблемите ми дойдоха от силното ми желание да се срещна с Графинята. По марсианския клюкарник бях подочул, че в много редки случаи персоналът разрешавал градски отпуск. Обадох се на Графинята и я попитах, ако ми разрешат, би ли долетяла дотук за един дълъг уикенд.

— Само ми кажи къде и кога — отвърна тя, — и такъв уикенд ще ти спретна, че цял живот няма да го забравиш.

Та точно по тази причина сега седях в кабинета на моята терапевтка и я кандърдисвах да ми даде градски отпуск. Вече бях изкарал три седмици на планетата „Талбът Марш“ и нямах нови нарушения, макар на марсианците да им беше ясно, че посещавам само двайсет и пет на сто от груповите терапии. Но май на никого вече не му пукаше. Проумяха, че Дъг Талбът няма да ме изхвърли и че по моя си особен начин оказвам някакво положително влияние.

Усмихнах се на терапевтката си и казах:

— Виж какво, не виждам какъв е проблемът да изляза в петък и да се прибера в неделя. През цялото време ще съм с жена ми. Вече си разговаряла с нея и знаеш, че тя напълно подкрепя програмата. Ще се отрази добре на възстановяването ми.

— Не мога да го разреша — поклати глава терапевтката ми. — Ще подейства разлагащо на останалите пациенти. Така и така се бунтуват покрай уж привилегированото ти положение. — После топло се усмихна. — Виж какво, Джордан, според правилника пациентът няма право на отпуск, докато не е изкарал поне деветдесет дни в рехабилитация, и то при безупречно поведение. Кое то не включва ексхибиционизъм.

Усмихнах се на терапевтката си. Много сваятна мацка беше и бях доста свикнал с нея, откакто дойдох. Она път постъпи адски хитро, като ме изправи пред народа и ми даде шанс да се защитя. Много години по-късно щях да разбера, че е успяла преди това да разговаря с Графинята, която я уведомила за способността ми да влияя, за добро или зло, на масите.

— Разбирам, че си имате правила — рекох, — но те не са създадени за някой в моето положение. Как можете да прилагате спрямо мен правило, което изисква деветдесетдневен период за охлаждане, когато целият ми престой ще е само двайсет и осем дена? — Свих рамене, без да се уповавам особено на собствената си логика, докато в трезвия ми мозък не забълбука една прекрасна идея: — Защо не ме изправиш пак пред групата да им поговоря? Ще се постарая да ги убедя, че наистина заслужавам отпуск, макар да противоречи на правилата на заведението.

В отговор тя хвана горната част на носа си и я заразтърква. После леко се изсмя:

— Знаеш ли, изкушавам се да кажа „да“, ако не за друго, то поне да чуя какви ще ги надрънкаш на пациентите. Иначе ни най-малко не се съмнявам, че ще успееш да ги убедиш. — Покикоти се още две-три секунди. — Речта ти преди две седмици беше направо забележителна — ненадмината в историята на „Галбът Марш“. Ти имаш страхотна дарба, Джордан. Никога не съм чувала по-добър оратор. Искам само от чисто любопитство да попитам: ако ти дам тая възможност, какво точно възнамеряваш да говориш на пациентите?

— Не съм съвсем наясно още — свих рамене. — Аз поначало никога не планирам какво ще говоря. Навремето провеждах по две събрания на ден с по един футболен терен народ. Почти пет години го правех, но не си спомням нито веднъж да съм обмислял какво ще кажа до момента, в който думите излизаха от устата ми. Е, обикновено имах наум една или две теми, които възнамерявах да засегна, но нищо повече. Всичко останало бе пълна импровизация. Знаеш ли, като застана пред тълпа от хора, нещо ми става. Трудно ми е да ти го опиша, но нещата сякаш внезапно изкристализират. И мислите ми потичат от езика ми, без дори да ги мисля. Една мисъл води към следващата и така набирам инерция. Но да ти отговоря на въпроса: вероятно ще им приложя метода на реверсивната психология и ще им обясня как моето излизане в отпуск ще има положителен ефект върху собственото им възстановяване. Че животът като цяло изобщо не е справедлив и че трябва да свикнат с тази мисъл сега, докато са в контролирана среда. После ще ги накарам да им стане мъчно за мен — ще им кажа какво направих на жена ми на стълбите и как заради наркоманията ми семейството ни насмалко да се разпадне, и как предстоящото посещение вероятно ще е решително за това, ще останем ли заедно с жена ми, или не.

Терапевтката ми се усмихна:

— Според мен трябва да намериш начин да прилагаш тази си дарба в някаква полезна насока; да намериш област, в която да убеждаваш слушателите си, но този път в името на общото благо, а не за да ги корумпираш.

— А-а-а — рекох й аз с усмивка, — значи все пак си ме слушала през цялото това време. Щото не бях съвсем сигурен. Кой знае, някой

ден и това може да стане, но засега искам само едно — да се върна в семейството си. Възнамерявам напълно да зарежа брокерството. Имам няколко инвестиции, които ще трябва да закрия и — край. Край на дрогата, край на проститутките, край на изневерите, край на шашмите с акции, на всичко. Ще изживея остатъка от живота си тихо и кротко, извън лъча на прожектора.

А тя се разсмя:

— Не знам защо, но имам чувството, че животът ти няма да се развие точно по този начин. Съмнявам се, че някога ще живееш като неизвестна личност. Поне не задълго. Нищо лошо не искам да кажа. Мисълта ми по-скоро е, че имаш чудесна дарба и че за възстановяването ти е важно да се научиш да я прилагаш по позитивен начин. Просто се съсредоточи отпърво върху възстановяването си и стой трезвен, пък животът ти ще се подреди от само себе си.

Приведох глава, загледах се в пода и кимнах. Но съзнавах, че е права и това ме плашеше до смърт. Желаех до безразсъдство да остана трезвен, но и знаех, че шансовете ми са нищожни. Е, вярно, след като научих повечко неща за АА, вече не ми се струваше абсолютно невъзможно, а просто минимално като шанс. Изглежда разликата между успеха и провала бе свързана до голяма степен с това да се включиш в АА веднага след като излезеш от рехабилитация — да си намериш спонсор, който ти е по душа, някой, който да ти вдъхва надежда и кураж, когато нещата не вървят така, както на теб ти се иска.

— Та какво става с градския отпуск? — попитах и вдигнах вежди.

— Ще поставя въпроса на утрешното събрание на персонала. В крайна сметка всичко зависи не от мен, а от доктор Талбът. — И сви рамене. — Аз като твоя терапевтка имам право на вето, но няма да го приложа. Ще се въздържа.

Кимнах с разбиране. Щях да намеря начин да поговоря с Талбът преди съвещанието им.

— Благодаря ти за всичко — рекох. — Ще съм ти подръка само за седмица-две. Ще се постарая да не ти ги развалям.

— Ти нищо не ми разваляш — каза. — Напротив, ти си любимият ми пациент, само че никому не бих го признала.

— И аз никому няма да кажа. — Надвесих се и нежно я прегърнах.

Само пет дни по-късно, в петък, всъщност малко преди шест следобед, чаках на полосата пред частния терминал на аерогара „Атланта Интернешънъл“. Бях се облегал на задната броня на една черна стреч-лимузина линкълн и оглеждах небето на север с трезви очи. Бях скръстил ръце на гърдите си, а в гащите си имах огромна ерекция. Чаках да дойде Графинята.

Откакто бях дошъл, бях качил шест кила, а кожата ми грееше отново с младежко здраве. Бях на трийсет и четири и бях оцелял през нещо неописуемо — пристрастеност към дрогата в библейски пропорции, пристрастеност, от която отдавна трябваше да съм умрял, било то от свръхдоза, автомобилна катастрофа, разбиване с хеликоптер, нещастен случай по време на гмуркане, или по хиляда други начини.

Но ето, че все още притежавах целия си разсъдък. Вечерта бе прекрасна, ясна, с лек, топъл бриз. По това време на деня, съвсем близо до лятото, слънцето бе все още достатъчно високо в небето, та успях да доловя отблясъците от корпуса на гълфстрийма, далеч преди колесниците му да докоснат пистата. Струваше ми се едва ли не невъзможно вътре в него да е моята красива жена, която бях подложил на седем години наркомански ад. Чудех се в какво ли е облечена и какво ли си мисли. Дали и тя бе толкова нащрек, колкото и аз? И дали наистина е толкова красива, колкото беше в спомените ми? Дали си е запазила страхотното ухание? Дали наистина продължава да ме обича? Възможно ли е изобщо нещата да се върнат постарому?

Получих отговорите в мига, в който вратата на самолета се отвори и отвътре се появи пищната Графиня с разкошната лъскава руса грива. Изглеждаше страхотно. Направи крачка напред, после в типичен неин стил зае поза — килната на една страна глава, скръстени под гърдите ръце и един оголен дълъг крак, извъртян леко встрани, в израз на предизвикателство. После се втренчи в мен. Облечена бе в една миниатюрна розова плажна рокличка — без ръкави и поне на петнайсет сантиметра над коляното. Все още в същата поза сви сочните си устни и заклати насам-натам русата си главица, един вид: „Не мога да повярвам, че това е мъжът, който обичам!“ Направих крачка напред, вдигнах длани във въздуха и свих рамене.

Стояхме така, загледани един в друг, най-малко десет секунди, след което тя се отказа от позата и ми запрати световна двойна целувка. После протегна ръце настрани, направи малък пирует, за да обяви за пристигането си в град Атланта, и се юрна надолу по стълбата засмяна до уши. И аз хукнах към нея, докато се срещнахме насред полосата. Обви шията ми с ръце, подскочи леко и уви крака около кръста ми. След което ме целуна.

Задържахме целувката едва ли не цяла вечност, докато поемахме взаимно аромата си. Завъртях се на триста и шейсет градуса, като не откъсвах устни от нейните, после и двамата се разкикотихме. Отлепих устни, заврях нос между гърдите ѝ и започнах да я душа като кученце. Тя се разкикоти неудържимо. Толкова на хубаво ухаеше, че направо не можех да повярвам на себе си.

Отдръпнах главата си назад с няколко сантиметра и впих поглед в ярките ѝ сини очи. И с напълно сериозен тон ѝ казах:

— Ако не те налюбя сега, в този миг, ще се изпразня още тук, на асфалта.

В отговор, Графинята се върна към бебешкия си глас:

— О-о-о, бедното ми малко момченце! — *Малко ли? Айде стига, бе! Пак ли?* — Така си се надървил, че ще се спукаш, нали?

Кимнах нетърпеливо.

А Графинята продължи:

— А пък колко млад и хубав си станал след като си понадал и кожата ти вече не е зелена. Жалко, че ще трябва да ти дам един урок през този уикенд. — И вдигна рамене. — Никакво любене до 4 юли.

Ъ?

— Какви ги приказваш?

А тя многозначително отвърна:

— Чу ме, бубулече. Беше много лошо момче, та сега ще трябва да си платиш глобата. Първо ще трябва да ми се докажеш и чак тогава ще ти дам да ми го мушнеш. Засега ти се полага единствено да ме целуваш.

— Дай да се махаме оттук, откачалка такава! — разхихиках се. Грабнах ръката ѝ и я повлякох към лимузината. — Не мога да чакам до 4 юли! Искам те сега — в този миг! Искам да се любим на задната седалка на лимузината.

— Нъе, нъе, нъе — каза тя и театрално заклати глава. — Този уикенд — само целувки. Да видим как ще се държиш през следващите два дни, пък в неделя мога и да си помисля дали да не отидем подалеч.

Шофьорът на лимузината бе нисък бял южняк на около шейсет години на име Боб. Носеше официална фуражка и ни чакаше изправен до задната врата. Казах му:

— Боб, това е жена ми. Тя е графиня, така че се отнасяй с нея по подобаващ начин. Бас държа, че тук, на юг не ви се случва често да срещате аристократи, нали?

— О, не — каза изключително сериозно Боб. — Почти никак.

Свих устни и кимнах тежко:

— Така си и мислех. Но ти не ѝ се притеснявай. Тя всъщност е един доста земен човек, нали сладур?

— Да, много съм земна. А сега си затвори плювалника и се качвай в шибаната лимузина — изсъска Графинята.

Боб се смрази от ужас как може някой с чистокръвното потекло на Графинята от Бей Ридж да използва такъв език.

— Не ѝ обръщай внимание, Боб — казах. — Тя просто не желае да изглежда превзета. Превземките си ги пази за когато се връща в Англия, при другите аристократи. — И му намигнах. — Майтапът настрана обаче, Боб, щом съм женен за графиня, значи и аз съм граф, та си мисля, че след като ще ни возиш през целия уикенд, може да ни наричаш Графа и Графинята, за да няма никакви недоразумения.

— Разбира се, Графе — поклони се тържествено Боб.

— Прекрасно — отвърнах, наградих Графинята за разкошния ѝ задник и я набутах в лимузината. Влязох подир нея, а Боб затръшна вратата и се отправи към самолета да прибере аристократичния багаж на Графинята.

Аз моментално надигнах роклята ѝ и установих, че е без гащички. И ѝ се нахвърлих.

— Толкова много те обичам, Над. Толкова много! — Бутнах я да легне по дължината на седалката и притиснах ерекцията си в тялото ѝ. Тя изстена от удоволствие и завъртя ханша си срещу моя, при което ме поотърка. Целувах я, целувах я, докато след няколко минути тя протегна напред ръце и ме отдалечи от себе си.

— Спри, глупчо! — разкикоти се. — Боб се връща. Ще трябва да почакаш до хотела. — Погледна надолу и съзря ерекцията ми в дънките. — О, моето малко бебче — *малко ли? Защо винаги „малко“?* — е готово да експлодира! — После сви устни. — Чакай, дай малко да го погалья. — Пусна ми ръка и започна да гали очертанията на ерекцията ми.

В отговор моментално се пресегнах и натиснах бутона за вдигане на преградата между нас и шофьора. И докато тя се затваряше, промърморих:

— Не мога да чакам до хотела! Ще те любя тук, пък ако ще и сто Бобовци да има!

— Добре! — рече палавата Графиня. — Но това ще е съчувствено ебане, така че няма да се брой. Но няма да се любя с теб, докато не ми докажеш, че си станал добро момче. Разбрахме ли се?

Кимнах и я погледнах като влюбено кученце и се захванахме да си късаме взаимно дрехите. Докато Боб се върна в лимузината, бях вече дълбоко в Графинята и двамата стенехме като луди. Сложих пръст на устните си и изшътках.

Тя кимна, а аз се пресегнах и натиснах бутона на интеркома.

— Там ли си, верний ми Боб?

— Да, Графе.

— Чудесно. Ние с Графинята трябва спешно да обсъдим някои неща, така че моля те да не ни безпокоиш, докато не стигнем до хотел „Хаят“.

Смигнах на Графинята и с очи посочих към бутона на интеркома.

— Включен или изключен? — пошепнах.

Графинята вдигна поглед и задъвка отвътре бузата си. После сви рамене.

— Що не вземеш да го оставиш включен?

Ама че момиче! И на висок глас казах:

— Кефи се на кралското шоу, Боб!

След което трезвият Граф от Бейсайд в Куинс започна да прави любов на пищната Графиня от Бей Ридж в Бруклин така, като че ли е настъпил последният ден на света.

[1] От англ. *mullet* — „прическа, типична за хора, които са... рядко тъпи. Българския еквивалент на тази прическа би бил навсякъде

къса коса, но с малка, тънка и изрусена опашчица отзад“.
(<http://akartchinski79.blogspot.com/2005/07/mullet.html>). — Б.пр. ↑
[2] Допълнителна диагноза. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 39.

ШЕСТ НАЧИНА ДА УБИЕШ ПОМАГАЧ

Кучето ми се нуждае от операция... скапа ми се колата... шефът ми е задник... жена ми е още по-голям задник... уличните задръствания ме побъркват... животът не е справедлив... и тъй нататък, и тъй нататък...

На сбирките на Анонимните алкохолици в Саутхамптън на Лонг Айлънд ръсеше, и то яко. От една седмица вече си бях у дома и като част от възстановяването бях поел ангажимента да направя „деветдесет за деветдесет“ — тоест да присъствам на деветдесет сбирки на АА в продължение на деветдесет дни. И тъй като нервната Графиня ме дебнеше като ястреб, не ми оставаше друг избор, освен да ходя.

И много бързо усетих колко дълги ще ми се сторят тези деветдесет дена.

В мига, в който се явих за първата си сбирка, някой ме покани да съм ораторът на днешното събрание, при което аз отвърнах:

— Да говоря пред групата ли? Че защо не! — Какво по-лесно от това, мислех си.

Но проблемите много бързо се появиха. Предложиха ми да се седна зад една правоъгълна маса в предния край на стаята. Председателстващият, човек на петдесет и нещо години, седна до мен и направи няколко кратки обяви. После ми даде знак да взема думата. Кимнах и със силен, праволинеен тон заявих:

— Здравейте. Казвам се Джордан и съм алкохолик и наркоман.

Трийсетте и нещо бивши пияници в стаята ми отвърнаха вкупом:

— Здравсти, Джордан. Добре си дошъл.

Усмихнах се и кимнах, после самоуверено казах:

— Вече съм трезв от трийсет и седем дни и...

— Извинявай — моментално ме прекъсна един бивш пияница със сиви коси и паяжина от червени капилярчета по носа, — но за да говориш пред събранието ни, трябва да си изкарал трезв най-малко деветдесет дни.

Ебаси нахалното копеле! Направо ме размаза. Чувствах се, сякаш съм се качил на автобуса за училище, след като съм забравил да се облека. Седях на ужасно неудобния им дървен стол, гледах втренчено в старото пианде и очаквах някой да ме изтегли с кука.

— Хайде, хайде. Дайте да не придиряме — намеси се председателят. — Така или иначе, вече е пред нас, нека му дадем шанс да се изкаже, а? Да внесе свежа струя в качеството си на новодошъл.

Тук-там се дочуха недоволни мърморения, съпроводени с арогантни вдигания на рамене и презрителни клатения на глави. Имаха много ядосан вид. И зъл. Председателят постави ръка върху рамото ми и ме погледна в очите, един вид: „Няма страшно, продължавай.“

Нервно му кимнах:

— Окей — рекох на ядосаните бивши пияници. — От трийсет и седем дни съм трезвен и...

Пак ме прекъснаха, но този път с бурни ръкопляскания. А-а-а, какво удоволствие! Вълка получаваше първите си овации, а още не беше започнал като хората! Какво ли ще е след като чуят онова, което ще им кажа? Сигурно таванът ще падне от аплодисменти.

Ръкоплясканията постепенно затихнаха, а аз продължих с подновено самочувствие:

— Благодаря на всички за оказания вот на доверие. Любимата ми дрога бяха куалудите, но поемах и доста количества кокаин. Може да се каже...

Заядливкото с паяжинките по носа пак ме прекъсна:

— Извинявай, но това тук е събрание на АА, а не на Анонимните наркомани. Тук за дрога не говорим — единствено за алкохол.

Огледах стаята. Всички кимаха в знак на съгласие. Майка му стара! Не е ли бая старовремско това правило? Нали живеехме вече в деветдесетте години? За какво му е на някого да е алкохолик, пък да отбягва дрогата? Не виждах никаква логика.

Тъкмо се канех да рипна от стола и да хукна към хълмовете, когато някакъв силен женски глас се изцепи:

— Как не те е срам, Бил! Как смееш да прогонваш това момче, което се бори за живота си! Отвратителен си! Тук всички сме пристрастени! Я да млъкваш и да си гледаш работата и остави момчето да приказва!

Момчето ли? Ама тя наистина ли ме нарече „момче“? Та аз вече бях почти на трийсет и пет, за Бога! Погледнах по посока на гласа. Идеше от някаква бабка с кръгли очилца. Тя ми намигна, та и аз ѝ наминах.

Старият пияница се разпеняви по адрес на бабката:

— Правилата трябва да се спазват, стара кранто такава!

Не можех да повярвам на сетивата си. Защо лудостта ме преследва, където и да отида? Нима съм направил пак нещо лошо? Просто исках да остана трезвен, нищо повече. И въпреки всичко, отново бях в центъра на скандал.

— Както кажете — обърнах се към председателя. — Каквото искате, това ще направя.

В крайна сметка ме оставиха да говоря, макар че след събранието умирах от желание да му извия врата на оня дърт пияница. Оттам нататък нещата станаха още по-зле, особено след като отидох на среща на НА — Анонимните наркомани. В стаята имаше само четирима, трима от които видимо бяха надрусани, а четвъртият беше прекарал трезвен по-малко дни и от мен.

Исках да спомена всичко това на Графинята, да ѝ кажа, че цялата тая история с АА изобщо не ми върши работа, но усещах, че това ще я съсипе. Отношенията ни ставаха все по-топли с всеки изминал ден. Вече нямаше разправии, псувни, размяна на удари, коварства, лискания с вода — край! Бяхме двама най-нормални индивиди, водещи нормален живот с Чандлър и Картър и с домашна прислуга от двайсет и двама души. Бяхме решили да прекараме цялото лято в Саутхамптън, та да съм по-далеч от лудницата, поне докато трезвеността ми укрепне. Графинята беше предупредила всичките ми стари приятели: вече не са добре дошли у дома, ако не са трезви. Алън Кемтоб получи лично предупреждение от Бо и се запиля незнайно накъде.

А бизнесът? Ами, без куалуди и кокаин вече не ми стискаше да се занимавам с него, поне засега не. В трезво състояние проблемите със „Стив Мадън Шуз“ ми се явяваха много по-лесно разрешими. Още докато бях в рехабилитацията накарах адвокатите ми да заведат дело и споразумението за доверителната сметка вече бе публично обявено. Сега-засега още не ме бяха арестували във връзка с него и подозирах, че така щеше да е и в бъдеще. В края на краищата, поне формално споразумението не нарушаваше закона; въпросът най-вече опираше до

това, защо Стив не го е обявил навремето — което стоварваше отговорността по-скоро върху него, отколкото върху мен. Пък и агент Коулмън отдавна беше изчезнал по посока на залеза и се надявах повече да не чуя името му. Рано или късно щях да постигна някакво извънсъдебно споразумение с Обущаря. Вече се бях примирил с този факт и изобщо не ми пукаше. Дори в най-поквареното ми състояние — малко преди да вляза в рехабилитацията — не ме влудяваше толкова мисълта за парите, колкото идеята, че Обущаря иска да ми гепи акциите и да си ги присвои. Но такава възможност вече не съществуваше. По силата на едно извънсъдебно споразумение щях да го принудя да продаде акциите ми, та да се разплати с мен — и толкоз. Щях да оставя на адвокатите ми да се разправят с всичко това.

Беше минала малко повече от седмица, откакто се бях върнал у дома, когато една вечер се прибирах от среща на АА и заварих Графинята седнала в стаята за телевизия — същата онази, в която шест седмици преди това си бях изгубил дващсет и шестграмовата бучка, за която впоследствие Графинята си призна, че е изхвърлила в тоалетната.

— Здравей, сладур! Какво става... — рекох, ухилен до уши.

Графинята вдигна глава и се смразих от ужас. Беше страшно разстроена. По лицето ѝ се стичаха сълзи, а носът ѝ се сополявеше. Със сърце в петите попитах:

— Боже мили, какво е станало, бебче! Какво има? Какво се е случило? — И нежно я прегърнах.

Стори ми се, че трепери цялата в обятията ми, докато сочеше към екрана и през сълзи каза:

— Скот Шнайдерман. Преди няколко часа е застрелял полицай. Правел опит да обере баща си, за да има пари за кока, и застрелял полицай. — И изпадна в истерия.

Усетих как и по моето лице запариха сълзи, докато казвах:

— Исусе Христе, Над, та той беше тук само преди месец. Не... знам... — търсех подходящи думи, но бързо осъзнах, че няма думи, достатъчни за да опишат величината на тази трагедия.

Та просто останах безмълвен.

Седмица по-късно, в седем и трийсет в петък вечер, току-що бе започнало събранието ни в черквата „Дева Мария Полска“. Беше уикендът по случай Деня на загиналите във войните и се бях подготвил за обичайните шейсет минути изтезания. В този момент, за мой ужас, председателстващият събранието обяви следната директива: никакво ръсене, поне не докато той командва. Обявявал „Свободна от ръсене зона“, каза, понеже целта на АА била да създава надежда и вяра, а не да слуша оплаквания за дългите опашки на касите на „Гранд Юниън“. После показа на всички ни таймер за варене на яйца и обяви:

— Две минути и половина трябва да са ви предостатъчни, за да кажете всичко, което би могло да ме заинтересува. Така че гледайте всичко да е кратко и сладко. — И кимна веднъж.

Седях в дъното на стаята до жена на средна възраст с доста запазен вид за бивша алкохоличка. Косите ѝ бяха червеникави, а бузите — румени.

— Кой е тоя? — приведох се към нея и попитах.

— Джордж. Нещо като наш неофициален водач.

— Така ли? — рекох. — На днешното събрание ли?

— Не, не — прошепна тя с тон, който подсказваше, че нищо не ми е ясно. — Не само тук, а в цял Хамптън. — Огледа се заговорнически, сякаш смяташе да ми съобщи някаква съвсем секретна информация. После полугласно обясни: — Собственик е на „Сийфилд“, клиниката за рехабилитация на наркомани. Не си ли го виждал по телевизията?

„Не“ — поклатих глава.

— Не гледам много телевизия, макар че ми се струва леко познат. Той — *обожемили!* — заседнаха думите ми. Та това беше Фред Флинтстоун, оня с огромната глава, дето изскочи от екрана на телевизора ми в три часа през нощта и ме вдъхнови да му запокитя скулптурата на Ремингтън в лицето!

След събранието изчаках тълпата да се пооттегли, после отидох при Джордж и рекох:

— Здравсти. Казвам се Джордан. Искам само да ти кажа, че събранието много ми хареса. Страхотно беше.

Протегна ми ръка колкото ръкавица за бейзбол. Поех я по задължение, молейки се да не ми изскубне ръката от рамото.

— Благодаря — каза. — Нов ли си?

— Да — кимнах. — И съм трезв от четирийсет и три дни.

— Поздравявам те. Това е сериозно постижение. Трябва да се гордееш с него. — Направи пауза, килна глава настрани и ме изглежда хубаво. — А, бе, лицето ти ми се струва познато. Как каза, че ти е името?

Хайде, пак се почна! Нямахме отърване, благодарение на ония копелета от пресата! Фред Флинтстоун е виждал снимката ми по вестниците и сега ще почне да ме осъжда. Трябваше по най-стратегически начин да сменя темата.

— Казвам се Джордан и трябва да ти разкажа една весела история, Джордж: седях си у дома в Олд Бруквил, на Лонг Айленд, беше три през нощта... — и продължих да му разprávям как го бях замерил със статуята на Ремингтън, при което той се засмя и каза:

— Нито си пръв, нито последен. Поне още хиляда души са го правили. От „Сони“ би трябвало да ми плащат по един долар за всеки телевизор, продаден на наркоман, който е счупил стария си след някоя моя реклама. — Изхихика, после добави скептично: — В Олд Бруквил ли живееш? Много хубава махала. С родителите си ли живееш?

— Не — рекох усмихнат. — Женен съм, имам и деца, но рекламата ти беше прекалено...

Но той ме прекъсна:

— Ти за Деня на загиналите ли си дошъл?

Исусе! Тоя разговор не вървеше по план. Поставяше ме в положение да се оправдавам.

— Не, имам си къща тук.

— Така ли? — попита изненадан. — Къде по-точно?

Поех дълбоко въздух и отвърнах:

— На Медоу Лейн.

Отдръпна главата си с няколко сантиметра назад и присви очи:

— На Медоу Лейн ли? Сериозно?

Кимнах бавно.

Фред Флинтстоун се ухили самодоволно. Явно картинката се поизясняваше. После с усмивка попита:

— Та как каза, че ти е фамилията?

— Не съм ти я казал, но е Белфърт. Говори ли ти нещо?

— Да — засмя се той на глас. — Няколко милиона неща. Нали ти си хлапакът-основател на... онова... как се казваше... „Стратмън не

знам-какво-си“?

— „Стратън Оукмънт“ — рекох с равен глас.

— Точно така! „Стратън Оукмънт“! Исусе милостиви! Та ти имаш вид на шибан тийнейджър! Как успя да създадеш такава патърдия?

Свих рамене:

— Мощта на дрогата, предполагам?

— И аз така — кимна. — Ама вие, копелета, ме хързулнахте със сто хилядарки за някакви шибани акции. Вече не си спомням дори как се казваше компанията.

Майка му стара! Това никак не ми харесваше. Току-виж Джордж ме изпраскал с бейзболната си ръкавица! Дали да не му предлага веднага да го компенсирам? Ще изтичам до вкъщи и ще взема парите от сейфа.

— Отдавна вече нямам нищо общо със „Стратън“, но въпреки това страшно ще се радвам...

Но той пак ме прекъсна:

— Виж какво, тоя разговор ми е изключително приятен, но трябва да се прибирам. Чакам да ме потърсят по телефона.

— О, извинявай. Не исках да те задържа. Ще дойда пак идната седмица; тогава може да си поговорим пак.

— Ама ти тръгнал ли си за някъде?

— Не, защо?

— Щях да те поканя на чаша кафе — усмихна се. — Живея на една пряка от вас.

— Не ми ли се сърдиш за стоте хиляди? — попитах с вдигнати вежди.

— Е, какво са сто хиляди между две пияндета? Пък и аз си ги приспаднах от данъците. — Усмихна се, сложи ръка през раменете ми и тръгнахме към вратата. — Очаквах да те срещна на някое събрание някой ден. Чул съм да разправят доста щури работи за теб. И се радвам, че си успял да попаднеш тук, преди да е станало прекалено късно.

Кимнах в знак на съгласие, а Джордж добави:

— Каня те у нас, при едно условие обаче.

— И кое е то?

Със свити от подозрение очи каза:

— Искам да знам истината: ти оная яхта заради застраховката ли я потопи?

— Да вървим. Ще ти разкажа по пътя! — рекох.

И ей така, на излизане от сбирката на Анонимните алкохолици в петък вечер, си тръгнах с новонамерения ми спонсор: Джордж Б.

Джордж живееше на Саут Мейн Стрийт, една от основните улици в имотната част на Саутхамптън. Е, беше с една резка по-долу от Медоу Лейн, поне по отношение на цените, въпреки че и най-евтината къща на Саут Мейн нямаше да ти излезе по-малко от три милиона долара. Седяхме един срещу друг от двете страни на много скъпа маса от избелен дъб в кухнята му във френски провинциален стил.

И обяснявах на Джордж как смятам да очукам помагача си Денис Мейнард моментално, щом завърша своите деветдесет-за-деветдесет. Реших, че Джордж е подходящ човек, за да му се доверя, след като набързо ми разказа за някакъв съдебен разсылен, който се явил в имота му да му връчва някаква съмнителна призовка. След като Джордж отказал да му отвори, онзи започнал да приковава призовката към ръчно полираната махагонова врата. Джордж се притаил зад вратата и зачакал. В момента, в който разсылният започнал да вдига назад чука, отворил вратата, нокаутирал го и пак затворил. Всичко станало толкова бързо, че разсылният дори не успял да види Джордж и понеже не могъл да го опише на полицията, не повдигнали никакво обвинение.

— ... и най-жалкото е — продължавах аз, — че това копеле се обявява за професионалист. Да оставим настрана факта, че е казал на жена ми да не ме посещава, докато гниех в лудницата! Не че и това не ми стига, за да му счупя краката. Ама да я кани и на кино, че да я прилъже в леглото си, това направо си е основание за смърт! — Разклатих яростно глава и шумно изпуснах въздух, щастлив, че най-после споделих това с някого и ми олекна.

А Джордж взе, че се съгласи с мен! Да, и според него помагачът действително заслужавал да умре. Та през следващите няколко минути обсъдихме кой е най-добрият начин за умъртвяването му — започвайки с моята идея да му отрежа хуя с хидравлична гилотина за болтове. Но според Джордж това нямало да бъде достатъчно

болезнено, понеже помагачът щял да изпадне в шок, още преди хуят му да е паднал върху мокета, и от загубата на кръв щял да издъхне само за няколко секунди. Така че минахме на вариант огън: да го изгорим. На Джордж идеята му се хареса, понеже било много болезнено, но го притесняваше въпросът с допълнителните щети, тъй като по план трябваше да изгори и къщата му. После обсъдихме отравяне с въглероден окис, което и на двамата ни се стори прекалено безболезнено, така че започнахме да претегляме плюсовете и минусите на това да сложим отрова в храната му, което в крайна сметка ни се видя прекалено старовремско — чак от деветнайсети век. Дойде ни на акъла и да устроим най-обикновен „провалил се“ опит за кражба с взлом, превърнал се в убийство (за да няма свидетели). Но после ни хрумна да дадем пет долара на някой наркоман да притича до помагача и да го наръга в корема с ръждив нож. По този начин, поясни Джордж, той ще кърви хубавичко и бавно, особено ако прободната рана е малко над черния му дроб, от което ще е още по-болезнена.

Точно тогава чух да се отваря вратата и в кухнята влезе една от най-сладките дами на планетата. Колкото Джордж беше едър, толкова миниатюрна бе тя: метър и петдесет и два, да речем, четирийсет и пет кила, с яговоруси коси, меденокафяви очи, фини черти и идеална кожа, като от реклама на сапун „Айриш Спринг“, посипана с доста лунички. Към петдесетгодишна, но много добре запазена.

— Анет, запознай се с Джордан — каза Джордж. — Джордан, това е Анет.

Протегнах десница, но тя я подмина, прегърна ме радушно и ме целуна по бузата. Ухаеше на чисто и свежо и на някакъв много скъп парфюм, чиято марка не успях да разгадая. Анет се усмихна и ме задържа пред себе си за раменете, на една ръка разстояние, сякаш ме инспектираше.

— Е, едно хубаво нещо мога да ти кажа — рече без всякаква превземка, — поне не си като останалите бездомници, които Джордж ми води у дома.

И тримата се разсмяхме на шегата ѝ, след което Анет помоли за извинение и тръгна да си гледа работата, която се състоеше в това да прави живота на Джордж колкото се може по-удобен. За нула време на масата се появиха кана с прясно кафе, сладкиши, печива, донъти и купа с прясно нарязани плодове. После предложи да сготвела в моя

чест солидна вечеря, понеже съм й изглеждал прекалено слаб, при което аз само казах:

— Е, трябваше да ме видиш преди четирийсет и три дена!

Докато отпивахме от кафето, аз продължих да се занимавам с моя помагач. Анет много бързо се включи в разговора:

— Мен ако ме питаш, тоя си е едно истинско копеле — каза малката шашка барут от Бруклин. — И според мен имаш пълното право да му отрежеш ташаците. Не съм ли права, Гуиби?

Гуиби ли? Ама че интересно галено име за Джордж! Хич не беше лошо, макар всъщност да не му отиваше кой знае колко. По-добре щеше да е Саскуоч, рекох си, или Голиат, или Зевс.

Гуиби кимна и каза:

— Тоя тип заслужава да го настигне бавна и мъчителна смърт, така че искам да преспя върху тая мисъл нощес. Утре ще можем да си съставим окончателния план.

Погледнах Гуиби и кимнах в знак на съгласие.

— Най-категорично си прав! — рекох. — Тая гад заслужава огнена смърт.

Анет изгледа Джордж и попита:

— И какво смяташ да му кажеш утре, Гуиб?

При което Гуиб отвърна:

— Утре ще му кажа, че пак трябва да преспя върху тази идея и че ще можем да съставим окончателния план вдругиден — усмихна се той иронично.

Засмях се и поклатих глава:

— Голяма работа сте вие двамата! А бе, усещах аз, че нещо се бързика с мен.

— Аз не се бързикам! — прекъсна ме Анет. — Наистина смятам, че заслужава да му откъснеш ташаците! — Гласът й придоби много отракан тон. — Джордж постоянно се изявява като помагач и досега не съм чувала жената да не е включена в програмата, нали така, Гуиб?

Гуиб сви огромните си рамене:

— Не обичам да съдя чужди методи, но при твоя помагач имам чувството, че е липсвала определена топлота. В стотици случаи съм бил помагач и във всеки един от тях съм правел така, че човекът, комуто помагам, да разбере колко много е обичан и как всички ще са на негова страна, ако постъпи правилно и остане трезвен. И никога не

изключвам от участие жената, която трябва да е до съпруга си. Абсолютно никога. — И пак сви огромните си рамене. — Но всичко е добре, когато свършва добре, нали така? Ти си жив и трезвен, което е едно прекрасно чудо, макар че имам съмнения дали си наистина трезвен, или не.

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че съм трезв! Днес навърших четирийсет и три дни, а след няколко часа ще станат четирийсет и четири. До нищо не съм се докосвал. Кълна ти се.

— Е — каза Джордж, — изкарал си четирийсет и три дни без пиене и дрога, но това не означава, че си действително трезвен. Между двете има разлика, нали, Анет?

Анет кимна.

— Разкажи му за Кентън Роудс^[1], Джордж.

— Кой, оня с универсалния магазин ли? — попитах.

И двамата кимнаха, а Джордж рече:

— Да, само че в случая става дума за оня идиот сина му, наследника на трона. И той има къща в Саутхамптън, недалеч от вас.

След което Анет се зае да разправи историята:

— Аз, значи, имах един магазин малко по-нагоре по нашата улица, на Уиндмил Лейн; наричаше се „Бутик «Стаили Блэкър»“. Продавахме страхотни дрехи в стил „уестърн“, ботуши на „Тони Лама“...

Джордж явно не търпеше да му ръси някой отгоре, пък било то и собствената му жена, и моментално я прекъсна:

— За Бога, Анет, какво общо има това с разказа? Кой го е еня какво си продавала в проклетия си магазин, или кои са ми били наемателите преди деветнайсет години?

Погледна ме и забели очи.

После Джордж пое дълбоко въздух, изду се колкото хладилник за промишлени цели и бавно го изпусна.

— Анет, значи, си имаше тоя магазин на Уиндмил Лейн и си паркираше мерцедеса току отпреде му. Един ден, както обслужвала някакъв клиент в магазина, гледа през витрината как зад нейния паркира един друг мерцедес и ѝ удря задната броня. Само след секунди отвътре изскача някакъв тип с приятелката си и без дори да остави бележка, тръгва из града.

В този момент Анет ме погледна и забели очи, след което пошепна.

— Оня, дето ме удари, беше Кентън Роудс!

Джордж я изгледа изкосо и продължи:

— Точно така, Кентън Роудс. Както и да е, излиза Анет от магазина и установява, че оня не само ѝ е чукнал колата отзад, ами и е паркирал в нарушение, в противопожарна зона, и се обажда на полицаите да дойдат и да му пуснат фиш за глоба. След около час оня излиза от един ресторант, пиян като гъз; връща се до колата си, поглежда фиша, нахилва се, накъсва го на парченца и ги хвърля на улицата.

Анет отново не можа да се сдържи:

— Да, и при това копелето гледаше адски самодоволно, поради което аз изтичах навън и му рекох: „Слушай какво, приятелче, не само че ми удари колата и подби бронята, но имаш и нахалството да паркираш в противопожарна зона, а после да скъсаш фиша и да правиш боклук с него.“

Джордж кимна сериозно:

— И така се случва, че точно в този момент минавам аз и виждам как Анет сочи самодоволното копеле с пръст и му крещи, после чувам, че той я нарича „кучка“ или нещо от тоя сорт. Затова отивам до Анет и ѝ викам: „Анет, влизай веднага в проклетия магазин!“ — и Анет изтичва вътре, понеже знае какво ще последва. Междувременно Кентън Роудс започва и мен яко да ме псува, докато се качва в мерцедеса си. Затръшва вратата, запалва, натиска бутона и дебелото закалено стъкло започва да се вдига. После си слага един чифт от ония черни очила „Порше“ — нали ги знаеш, дето те карат да приличаш на насекомо, — ухилва ми се и ми показва среден пръст.

— И ти какво? — разсмях се аз и заклатих глава.

Джордж завъртя дебелият колкото пожарен кран врат:

— Аз какво ли? Ами засилих се и така изпрасках стъклото откъм шофьора, че се разлетя на хиляди парченца. Юмрукът ми го нацели право в лявото слепоочие и го нокаутира. Главата му падна в безсъзнание право в скута на приятелката му, все още с гадните очила „Порше“ на лицето му, само че доста на кестерме.

— Арестуваха ли те? — попитах през смях.

— Не съвсем — поклати глава той. — Щото мацката му пицеше с все сила: „Обожемили! Обожемили! Ти го уби! Ти си маниак!“ Изскача тя от колата и се юрва да вика полицай от участъка. След няколко минути Кентън Роудс тъкмо започва да идва в съзнание, а приятелката дотичва с един полицай, който по случайност се оказва моят добър приятел Пийт Орландо. Тя се втурва към шофьорската врата, измъква отвътре Кентън Роудс и започва да отупва стъкълцата от дрехите му, после и двамата започват да крещят на Пийт Орландо моментално да ме арестува. Анет изхвърча отвътре и започва да крещи: „Тоя скъса фиша, Пийт, и го хвърли на земята! Прави боклук, а на всичко отгоре е паркирал и в противопожарна зона!“ При което Пийт минава иззад колата и започва мрачно да клати глава. После се извърща към Кентън Роудс и му казва: „Паркирали сте в противопожарна зона; моментално преместете колата си оттук, иначе ще се обадя да я вдигнат.“ Тогава Кентън Роудс почва да псува под сурдинка, да ругае Пийт Орландо, обаче се качва в колата и трясва вратата. Завърта ключа, включва на скорост и минава метър, метър и нещо на заден ход, при което Пийт вдига ръка и извиква: „Спрете! Напуснете автомобила, сър!“ Кентън Роудс спира колата, излиза и казва: „Сега пък какво?“ А Пийт му отговаря: „Надушвам алкохол в дъха ви; ще трябва да ви взема проба дали сте пил.“ При което Кентън Роудс почва да мърмори под носа си на Пийт: „Ти имаш ли шибана представа кой съм аз!“ и тем подобни простотии — и все още мърмори една минута по-късно, когато Пийт му закопчава белезниците и го задържа за шофиране в пияно състояние.

И тримата се смяхме в продължение поне на една минута; за пръв път от близо десет години се смях на трезво така, че чак ме заболя коремът. Направо да си кажа, не си спомнях кога за последен път съм се смял толкова много. Естествено, разказът имаше и поука: по онова време Джордж бил отскоро трезв, сиреч изобщо не бил трезвен. Макар че бил спрял да пие, все още имал поведението на пияница.

Най-после Джордж се овладя и рече:

— Та ти си умен мъж и смятам, че си разбрал какво искам да ти кажа.

— Да — кимнах, — че желанието ми да убия помагача си не е действие на трезв човек.

— Точно така — каза той. — Можеш да си мислиш за това, да говориш за това, дори да се шегуваш на тази тема. Но когато става дума за действително изпълнение, вече стигаме до въпроса, наистина ли си трезвен. — Пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. — Вече повече от двайсет години съм трезвен, но продължавам ежедневно да посещавам сбирки — не само за да не започна пак да пия алкохол, а понеже за мен трезвеността е нещо много повече от това да не се напиеш. Когато на някое събрание видях новодошъл като теб, то ми напомня колко близо съм до ръба и колко лесно ще е да падна в пропастта. Служи ми като ежедневно напомняне да не докосвам пиенето. А когато срещна някой ветеран, човек с над трийсет години стаж — много по-трезв и от мен дори, — това ми напомня колко чудесна е тази програма и колко живота е успяла да спаси.

Кимнах с разбиране и рекох:

— Аз и не се канех в действителност да убивам помагача си. Просто ми беше приятно да се слушам да говоря на тази тема, да изпускам пара. — Свих рамене и поклатих глава. — Предполагам, че сега, като се обърнеш назад, вероятно се шокираш от мисълта, че всъщност си сторил подобно нещо на Кентън Роудс. Сега, след двайсет години трезвеност, вероятно като истински задник би обърнал другата буза, нали така?

Джордж ме изгледа, сякаш не можеше да повярва на ушите си:

— Ти да не си правиш ташак с мене? Може и сто години трезвен да стоя, пак ще нокаутирам шибаното копеле, ако ми падне!

Пак се разсмяхме неудържимо и продължихме да се смеем и смеем през цялото онова чудесно лято на 1997 година — първото ми лято от трезвеността.

И продължих да се смея — заедно с Графинята, — докато се сприятелявахме все по-тясно с Джордж и Анет, а старите ни приятели изчезнаха нанякъде един по един. Всъщност към края на първата ми трезва година бях загубил връзка с почти всички. Семейство Биъл все още бяха около нас, както и някои от старите приятели на Надин, но хора от рода на Елиът Лавин, Дани Поуръш, Роб Лорусо и Тод и Каролайн Гарет вече нямаха място в моя живот.

Естествено, хора като Вигвам и Бони и Рос, както и някои други мои приятели от детинство се мяркаха от време на време за вечеря или по друг случай, но нещата бяха вече коренно различни. Влакчето на

лесната печалба бе официално спряло да се движи, а дрогата, която служеше за спойка, вече я нямаше, за да ни държи заедно. Вълка от Уолстрийт бе умрял през онази нощ в Бока Рейтън, във Флорида, от поетата свръхдоза в кухнята на Дейв и Лори Биъл. И дори малките останки от Вълка се затриха, когато се запознах с Джордж Б., който ме вкара в пътя към истинската трезвеност.

Изключение от всичко това, естествено, правеше Алън Липски — моят най-стар и най-скъп приятел, който беше с мен далеч преди всичко това да се случи, далеч преди да ми мине дивата идея да сътворя своя собствена версия на Уолстрийт там, на Лонг Айленд, и да докарам хаос и лудост на цяло поколение от жителите му. Та някъде към есента на 1997 година Алън дойде и каза, че вече нямам сили да продължава, че му писнало да губи парите на клиентите си и че предпочитал по-скоро нищо да не върши, отколкото да държи отворена фирмата „Монро Паркър“. Съгласих се напълно с него и „Монро Паркър“ бе закрыта скоро подир това. След няколко месеца я последва и „Билтмор“, с което ерата на стратънци най-сетне приключи.

Горе-долу по същото време постигнах и извънсъдебно споразумение със Стив Мадън. Съгласих се да приема малко над пет милиона долара, което беше далеч под реалната стойност на акциите. Но по силата на същото споразумение на Стив му се наложи да продаде акциите ми на един инвестиционен фонд, така че и той не спечели толкова, колкото искаше. Никога няма да се откажа от мисълта, че на Стив Мадън му се размина много леко, при все че от цялата сделка припечелих над дващест милиона долара — никак не лоша сума, дори и според най-разюзданите разбирания.

Междувременно ние с Графинята започнахме да водим по-тих и по-скромен начин на живот, като постепенно сведохме прислугата до по-търпими граници, което ще рече — до дванайсетима. Първи си заминаха Мария и Игнасио. После — двамата Роковци, които винаги са ми били симпатични, но вече нямах нужда от тях. Така де, след като куалудите и коката не подхранваха параноята ми, смешно ми се виждаше да държа частна охрана в район, в който няма престъпност. Бо ни най-малко не се обиди от това, че ги освободих, а просто изрази радостта си, че съм излязъл жив от цялата тая работа. И макар че никога не го спомена, сигурен съм, че е изпитвал определено чувство за вина, макар според мен да не съзнаваше до каква степен на

отчаянието бе достигнала обвързаността ми към дрогата. Явно с Графинята доста успешно я бяхме прикривали. Възможно ли е пък всички да са били наясно, но щом гъската е снасяла златните яйца, на кой му е пукало, че е съсипвала живота си?

Гуин и Джанет останаха, естествено, а въпросът за ролята им на първи помощнички (след Графинята) по отношение на дрогата изобщо не бе повдигнат. Понякога е по-добре човек да не разлайва спящите кучета. Джанет бе спец по погребване на миналото; Гуин бе южнячка, а погребването на миналото е определящо начало в южняшкия живот. Както и да е, обичах си ги и двете и знам, че и те ме обичаха. Простата истина е, че наркоманията е шибана болест, при която линиите на правилното мислене се размазват, особено когато водиш *Живота на богатите и дисфункционалните*.

А когато говорим за основни помощнички, не бива, разбира се, да пропускаме пицната Графиня от Бей Ридж в Бруклин. Но тя накрая се оправи, нали? Излезе единствената, която може да ми се озъби, да тропне с крак и да каже: „Стига толкова!“

Но с отминаването на първата ми годишнина на трезвеност започнах да забелязвам у нея известни промени. Понякога, без тя да се усети, поглеждах красивото ѝ лице и долавях някакъв занесен поглед, белези на някаква изживяна психическа травма, поръсена с лека доза тъга. Често се питах какво ли си мисли тя в такива моменти, колко неизказани обиди от мен таи не само заради оня случай на стълбите, но заради всичко — за изневерите, разврата, за заспиванията по ресторантите и лудите колебания в настроенията ми, които вървяха ръка за ръка с наркоманията ми. Попитах и Джордж: какво според него си мисли тя и какво мога да направя в това отношение?

А той с лека нотка на тъга в гласа си ми каза, че цялата история още не е приключила и че е немислимо двамата с Надин да сме преживели толкова много и сега изведнъж да насметем всичко под чергата. Той самият, през всичките години, през които бил трезв, дори не бил чувал за подобно нещо; ние с Графинята сме били сътворили нов етап в областта на дисфункционалните взаимоотношения. Оприличи Надин на вулкана Везувий — спящ вулкан, който все някой ден ще изригне. Не можело да се каже кога и с каква мощ, но в крайна сметка ни препоръча да се подложим на психотерапия, което не

направихме. Наместо това заровихме миналото и продължихме нататък.

Понякога заварвах Графинята да плаче — седнала сама сред дрехите за бременни, със струи от сълзи по лицето. Когато я питах какво има, ми отговаряше, че не проумявала защо е трябвало да се случи всичко това. Защо съм я бил загърбил и съм се отдал на дрогата? Защо съм се бил отнасял така лошо с нея през всичките тези години? И защо сега съм станал такъв добър съпруг? А това някак си само влошавало нещата, казваше, понеже с всеки нов мил жест, който съм й оказвал сега, тя все повече се ядосвала, че не е било така през всичките онези години. После обаче се любехме и всичко се оправяше до следващия път, в който я заварях пак да плаче.

И все пак имахме нашите деца, Чандлър и Картър, и те ни даваха утеха. Картър току-що бе отпразнувал третия си рожден ден. Беше по-голям красавец от всякога, с платиненоруса коса и световни мигли. Беше под специална Божия закрила след онзи ужасен ден в болницата „Норт Шор“, когато ни казаха, че щял да порасте умствено недоразвит. И най-смешното бе, че оттогава дори и от хрема не бе страдал. Отворът в сърцето му почти беше сраснал и изобщо не му бе създавал и капка проблем.

А Чандлър? Моята шушка, едновременното бебе-генийче, която целуваше тати, та да му мине? Тя си оставаше татковото момиченце. В един момент я бяхме кръстили „ЦРУ-то“ понеже постоянно подслушваше кой какво си говори и събираше разузнавателни данни. Наскоро бе навършила пет и бе много по-мъдра, отколкото трябваше да бъде на нейната възраст. Можеше да ме продаде за пет пари: използваше хитро силата на внушението си спрямо мен, което, изглежда, не бе чак толкова трудно.

Понякога я гледах, докато спи — и се питах дали ще запомни всичко това, целия хаос и лудостта, заобикаляли я през първите й четири години — най-важните години за оформянето на характера. С Графинята винаги се бяхме старали да я предпазваме от лоши неща, но децата имат страшно набито око. И досега нещо подсещаше Чани да пита какво е станало тогава на стълбите, а после ми казваше колко се радвала, че съм отишъл в Атлантика, та мама и тати пак да са щастливи. В такива моменти ридаех вътрешно, но тя със същата бързина сменяше темата към нещо съвсем невинно, сякаш паметта й

не беше дълбоко засегната. Някой ден щеше да ми се наложи да обяснявам куп неща, и то не само за случилото се на стълбите, а за всичко. Но имаше още време дотогава — купища време, — та на този етап май бе по-разумно да я оставя да се къпе в блаженото невежество на детството, поне за още някоя и друга година.

В този конкретен момент двамата с Чани стояхме в кухнята в Олд Бруквил и тя ме дърпаше за дънките:

— Тати, хайде да отидем до „Блокбъстър“^[2] за новото видео на „Ръгратс“! Ти нали ми обеща!

Честно казано, нищо не й бях обещал, но именно това ме накара да я уважавам още повече. Понеже петгодишната ми дъщеря явно подхождаше от позицията, че ще ми продаде, каквото си е наумила — тоест от позиция на силата, а не на слабостта. Беше седем и половина вечерта.

— Добре — рекох, — да вървим, докато мама не се е прибрала. Хайде, шушко!

Протегнах двете си ръце, а тя скочи в обятията ми, уви ръчичките си около врата ми и радостно захихика.

— Хайде, тати! Тръгвай!

Усмихнах се на идеалната ми дъщеря и поех дълбок, трезв въздух, изпитвайки неописуема наслада от всеки дъх. Чандлър бе прекрасна — и външно, и вътрешно — и нямах съмнение, че някой ден ще стане силна личност и ще остави следа след себе си в света. Имаше точно необходимото изражение, онзи блясък в очичките, който бях доловил в мига, в който се роди.

Решихме да отидем с малкия ми мерцедес, който беше любимият ѝ автомобил, и свалихме гюрука, за да изпитаме удоволствието на прекрасната лятна вечер. Оставаха само няколко дни до Деня на труда и времето беше разкошно — една от онези ясни, безветрени вечери, в които се носи и първият полъх на есента. За разлика от онзи съдбовен ден преди шестнайсет месеца, този пък закопчах колана на безценната ми дъщеричка и излязох през портала, без да се блъсна в нищо.

Докато минавахме между каменните колони в края на имението, забелязах, че точно срещу портала ми е паркирала някаква кола с четири врати. Стори ми се, че е олдсмобил. Докато го подминавах, бял мъж на средна възраст със сплескан череп и със сресана на път къса сива коса се подаде от вратата на водача и попита:

— Извинявайте, това Крайдър Лейн ли е?

Набих спирачките. Крайдър Лейн ли? Какви ги говори тоя? Нито в Олд Бруквил, нито в целия Лоукъст Валеј няма улица с такова име. Погледнах към Чани и ме прободо паника. Изведнъж съжалих, че съм уволнил двамата Роковци. В срещата имаше нещо странно и тревожно. Поклатих глава и отвърнах:

— Тази улица е Пин Оук Корт. Не съм чувал за Крайдър Лейн. — В този момент забелязах, че в колата има още трима души и сърцето ми загаломира... *Майка му стара, дошли са да отвлекат Чани!...* Пресегнах се, сложих ръка върху гърдите на Чандлър, погледнах я в очите и ѝ казах: — Дръж се здраво, моето момиче!

Докато натисна газта, задната врата на олдсмобила се отвори и оттам изскочи някаква жена. Усмихна се, махна ми с ръка и каза:

— Не се бой, Джордан. Не сме дошли да ти сторим зло. Моля те, не тръгвай. — И пак се усмихна.

Натиснах спирачка.

— Какво искате? — попита я рязко.

— Ние сме от ФБР — каза, извади черен кожен портфейл от джоба си и го разтвори. Погледнах и... наистина, онези три грозни букви ми се блещеха право в очите: Ф-Б-Р. Огромни печатни букви в светлосиньо, плюс нещо с официален вид написано над и под тях. След секунда и мъжът със сплескания череп показа служебната си карта.

Усмихнах се и рекох с ирония:

— Е, подозирам, че не сте дошли да поискате чаша захар назаем.

И двамата поклатиха глава, сиреч „не“. После от дясната страна на олдсмобила слязоха още двама мъже и се легитимираха. Любезната на вид жена ми се усмихна тъжно и каза:

— Според мен следва да обърнеш и да върнеш дъщеричката си вкъщи. Трябва да си поговорим.

— Няма проблем — казах. — И, между другото, благодаря ви за начина, по който постъпвате.

Жената кимна в знак, че приема благодарността ми за това, че не направиха сцена пред детето.

— Къде е агент Коулмън? — попитах. Умирам да се запозная с него след толкова много години.

— Сигурна съм, че чувствата ви са взаимни — усмихна се пак жената. — Скоро ще пристигне.

Кимнах в знак, че се предавам. Дойде моментът да съобщя на Чандлър нерадостната вест. Тази вечер няма да гледа „Ръгратс“. Честно казано, подозирах, че у дома ще настъпят и други промени, които никак няма да ѝ се харесат — като се започне с временното отсъствие на тати.

Погледнах към Чани и ѝ казах:

— Няма да можем да отидем до „Блокбъстър“, сладурче. Ще трябва да си поговоря известно време с тези хора.

Тя присви очи и стисна зъби, после запищя:

— Не! Ти ми обеща! Не си изпълняваш обещанието! Искам да ходим в „Блокбъстър“! Нали ми обеща!

Пищя през цялото време, докато върнах колата пред къщи — продължи да пищи и докато я отнесох в кухнята да я предам на Гуин. Рекох на Гуин:

— Обади се на мобилния на Надин и ѝ кажи, че от ФБР са дошли да ме арестуват.

Гуин кимна безмълвно и отнесе Чандлър на горния етаж. В мига, в който Чандлър излезе от полезрението, любезната агентка на ФБР заяви:

— Вие сте под арест за измама с ценни книжа, пране на пари и...

Бла-бла-бла, рекох си, докато ми слагаше белезниците и рецитираше престъпленията ми срещу човечеството, Бога и всички останали. Думите ѝ минаваха направо покрай ушите ми. Нямаха никакъв смисъл, или поне не си заслужаваха да ги слушам. Аз и така добре знаех какви съм ги вършил и че си заслужавах онова, което ме чакаше. Пък и щях да имам бол време да чета заповедта за арестуването ми заедно с адвоката си.

Само след няколко минути домът ми се напълни с най-малко двайсетима агенти на ФБР в пълна униформа — с оръжие, бронейни жилетки, допълнителна амуниция и какво ли не още. Направо ми се стори смешно как са се екипирали, сякаш ще връчват някаква високо рискова заповед за задържане.

След още няколко минути най-после се яви и специален агент Грегъри Коулмън. И аз направо изпаднах в шок. Имаше хлапашки вид,

надали бе по-стар от мен. Беше с моя ръст, с къса кестенява коса, много тъмни очи, правилни черти и абсолютно нормална конструкция.

Когато ме видя, се усмихна. После протегна десница и се ръкувахме, макар и с известна трудност, заради белезниците и прочее. След което той с почиттелен глас рече:

— Държа да ти кажа, че излезе много корав противник. Сигурно поне на сто врати почуках, но никой не пожела да сътрудничи против теб. — И пак поклати глава, шашнат от лоялността, която стратънци изпитваха към мен, после добави: — Просто смятам, че ще ти е приятно да го научиш.

Свих рамене:

— Ами, то влакчето на лесната печалба, общо взето така действа на хората.

— Точно така е — изви той надолу ъгълчетата на устните си и кимна.

В този момент влетя Графинята, която и със сълзи на очи изглеждаше страхотно. Дори по време на самото ми арестуване не можах да се сдържа и да не погледна краката ѝ, още повече, че един Господ знаеше кога пак ще ги видя.

Докато ме отвеждаха закопчан в белезниците, Графинята ме целуна леко по бузата и ми заръча да не се тревожа. Кимнах и ѝ казах, че я обичам и че никога няма да престана да я обичам. И ме отведоха, ей така. Нямах ни най-малка представа накъде са ме повели, но предполагах, че ще е някъде в Манхатън и че на другата сутрин ще ме изправят пред някой федерален съдия да ми прочете обвинителния акт.

Сега, като си помисля, си спомням, че почувствах и известно облекчение — че целият хаос и лудостта най-после ще останат окончателно зад гърба ми. Ще си излежа присъдата и ще се завърна трезв млад мъж — баща на две деца и съпруг на добра жена, която бе стояла до мен и в лошо, и в добро.

Всичко щеше да е наред.

[1] Името е променено. — Б.а. ↑

[2] От англ. *Blockbuster* — верига магазини за даване под наем на DVD и електронни игри в САЩ. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

ПРЕДАТЕЛИТЕ

И наистина, хубаво щеше да е, ако след това бяхме продължили да живеем в мир и любов с Графинята — ако ми се бе случило да си излежа присъдата, а на излизане от затвора да попадна в нежните ѝ любящи обятия. Но за разлика от приказките, тази история не завършва щастливо.

Съдията ми определи гаранция от десет милиона долара, а сетне, на самите стълби пред съда, Графинята ми пусна Р-бомбата.

С леденостуден глас ми заяви:

— Вече не те обичам. Целият ни брак беше една лъжа. — После се извъртя на пета и се обади от мобифона си на своя адвокат по бракоразводни дела.

Аз, естествено, се опитах да я разубедея, но беше безсмислено. През ситни, фалшиви подсмърчания тя добави:

— Любовта е като статуя: можеш да откъртваш от нея парче по парче само до определен момент, в който нищо от нея не остава.

Може и да е вярно, помислих си, само дето ти изчака да ме подведат под отговорност, преди да стигнеш до този извод, *коварна и алчна кучко!*

Както и да е, разделихме се след няколко седмици и аз се уединих в разкошната ни крайбрежна вила в Саутхамптън. Беше прекрасно място, откъдето да гледам как отгоре ми се стоварват стените на реалността — слушах разбиващите се вълни на Атлантика и гледах захласнато омайващите залези над залива Шиникок, докато животът ми се разпадаше по шевовете.

Междувременно, на правния фронт нещата съвсем се забатачваха. На четвъртия ми ден в ареста федералният прокурор се обади на адвоката ми и му казал, че ако не се призная за виновен и не стана свидетел в полза на властите, ще подведе и Графинята под отговорност. И дори без да уточнява по кои параграфи по-конкретно ще я подведат, първата ми мисъл бе, че ще я съдят за заговор за

харчене на неприлично големи количества пари. Щото какво друго беше правила, в края на краищата?

Както и да е, светът се преобърна с главата надолу. И как мога аз, който съм на върха на хранителната верига, да изпортя онези, които са под мен? Ако предадох цяло стадо по-дребни риби, щеше ли това да отмени факта, че съм най-голямата риба в целия град? Нима можеше да се прави подобна елементарна аритметика — че петдесет цаци се равняват на цял един кит?

Да им сътруднича, означаваше, че ще трябва да ме окичат с микрофони за запис, че ще трябва да се явявам като свидетел на разни дела и да свидетелствам срещу приятелите си. И щяха да ме изстискат до капка, за да им разкрия и най-малкото финансово закононарушение, станало през последното десетилетие. Самата мисъл ме ужасяваше. Направо ме потрисаше. Но какъв избор ми оставяха? Ако откажех да им сътруднича, ще подведат под отговорност Графинята и ще я отведат с белезници на китките.

Подведена под отговорност Графиня в белезници. Първоначално мисълта никак не ми се видя зле. Ако не друго, поне щеше да я накара да премисли намерението си да се развежда, след като и двамата ни привличаха, нали? (Щяхме да сме като две крастави магарета.) И щеше да е далеч по-малко примамлива цел за друг мъж, ако ѝ се налагаше да се явява всеки месец пред офицера, наблюдаващ пуснатите с условна присъда. Две мнения по въпроса нямаше.

Но аз лично никога не бих допуснал подобно развитие на нещата. Тя беше майката на моите деца и това бе основното и най-важното.

Адвокатът ми посмекчи удара с обяснението, че при дела като моето, всички поначало сътрудничели, и че ако съм предпочел да ме изправят пред съд и загубя делото, съм можел да получа до трийсет години затвор. Вярно, ако се признаех за виновен от самото начало, може да се размина и с шест до седем години, но тогава Графинята пак щеше да е незащитена, което беше абсолютно неприемливо.

Съгласих се да сътруднича.

И Дани бе привлечен под отговорност; и той се съгласи да сътрудничи, както сториха и момчетата от „Билтмор“ и „Монро Паркър“. Дани в крайна сметка излежа двайсет месеца, а останалите момчета се отърваха с условни присъди. Следващият подведен под

отговорност бе Покварения Китаец. И той се съгласи да сътрудничи и бе осъден на осем години. А след него Стив Мадън — Главорезът Обущар, и световният дегенерат Елиът Лавин. И двамата се признаха за виновни. На Елиът му дадоха три години, а на Стив — три и половина. Последен бе Готвача от Джърси, Денис Гейто. Предпочете да го съдят и го намериха за виновен. Уви, съдията го „целуна“ с десет години.

На Анди Грийн, по прякор Вигвам, му се размина; размина се и на Кени Грийн, по прякор Ръбчо, макар че той явно не можеше да издържа на изкушенията. Доста години след това го привлякоха под отговорност по някакво дело за фалшифициране на акции, което нямаше нищо общо със „Стратън“. И той, като всички останали, се съгласи да сътрудничи и излежа една година.

Докато ставаше всичко това, ние с Графинята отново се влюбихме, само че в други. Аз дори се сгодих, но развалих годежа в последната секунда. Тя обаче се омъжи и си остава омъжена и до днес. Живее в Калифорния, само на десетина километра от моя дом. След няколко бурни години най-после двамата с нея заровихме томаховките и сега се разбираме страхотно — отчасти, понеже тя е една истинска дама, а отчасти понеже и мъжът ѝ е страхотен човек. Имаме споделен родителски надзор и виждам децата почти всеки ден.

Най-забавното е, че трябваше да минат повече от пет години от деня, в който ме подведеха под отговорност, до деня, в който действително влязох в пандиза — излежах двацет и два месеца във федерален затвор. Но да ме бяха убили, нямаше да предположа, че тези последни пет години щяха да се равняват по лудост на предходните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.